

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το βιβλίο αυτό το οποίο είναι σε ηλεκτρονική μορφή για κάποιους ίσως φανεί απίστευτο, για άλλους εξωφρενικό, για κάποιους άλλους κωμωδία και δράμα, και για κάποιους άλλους πραγματικότητα!!!! Αυτό που μπορώ να πω για το βιβλίο είναι ότι το αφηγήθηκε κάποιος άνθρωπος που το όνομα του δεν θα σας το πω, ίσως αυτό το κάνει πιο μυστηριώδεις ή αληθοφανές ή ακόμα και ψεύτικο!!!! Το τι είναι;! Αν είναι αληθινό ή φαντασίας είναι στην κρίση σας και πουθενά αλλού!!!! Το βιβλίο αυτό δεν έχει διορθωθεί αλλά και ούτε έχει δοθεί η συντακτική γραμματική όπως μου το αφηγήθηκε ο άνθρωπος αυτός και το κατέγραφα στο ψηφιακό κασετοφωνάκι μου έτσι θα σας το παρουσιάσω!!!! Είναι ένα παράξενο βιβλίο όπου πρωταγωνιστεί ένας Έλληνας και αφηγείτε την προσπάθεια του να ανέβει από την Μέση Γη στην πάνω Γη!!!! Είναι ένα βιβλίο περιπέτειας και απίστευτης εναλλακτικής γνώμης όπου όμοιο του δεν θα συναντήσετε πουθενά και με κανένα τρόπο!!!! Θα μάθετε πράγματα τα οποία πραγματικά θα εντυπωσιαστείτε και θα αναρωτιέστε συνέχεια το αν είναι έτσι ή πρόκειται για φαντασιώδη στοιχεία!!!! Είναι μια ιστορία όπου κρύβει πολύ καλά τα μυστικά της εναλλακτικής γνώσης και τα μπερδεύει συνάμα με φανταστικά στοιχεία!!!! Υπάρχουν καινούριες λέξεις μέσα σε αυτό το βιβλίο αλλά και λέξεις που είναι γραμμένες ανάποδα, αυτές τις λέξεις δεν τις έγραψα επίτηδες ανάποδα αλλά ο αφηγητής μου της αφηγήθηκε έτσι χωρίς να γνωρίζω το σκοπό τους, αλλά ψάχτε το θα εκπλαγείτε!!!! Όπως σας είχα υποσχεθεί αν δεν το εκτύπωνα θα το έβαζα στο σάιτ να το διαβάσει όλος ο κόσμος αφιλόκερδός!!!! Και αυτό κάνω!!!! Μετά από αυτό το βιβλίο ίσως γράψω για την ζωή των Λυκάωνων λεπτομερώς από τον ερχομό του πάτερα και της μητέρας, το πως ιδρύσανε την πρώτη φυλή, την, χώρα τους, τους πολέμους, μέχρι και τον τελευταίο Σαμάνο που έχουν σήμερα.....!!!! Και ίσως γράψω για τις περιπέτειες του Ντόρσια...ποιος είναι αυτός;! Θα το ανακαλύψετε μέσα στο βιβλίο!!!!

Από το βιβλίο αυτό απαγορεύεται η αναδημοσίευση του η εκτύπωση του σε οποιαδήποτε μορφή, γραπτή, ηλεκτρονική, φωτογραφική, ή βιντεοσκοπημένη, ή ακόμα και εκφωνημένη όλου του βιβλίου ή ακόμα και αποσπασμάτων αλλά και ονομάτων και τοπωνυμίων!!!! Ο

Οποιοσδήποτε δεν τηρήσει αυτά θα υποστεί τις διαδικασίες του νόμου περί πνευματικών δικαιωμάτων βάση του νόμου ν. 2121/1993 πει πνευματικών δικαιωμάτων όπου ισχύει στην χώρα μας!!!! Το βιβλίο αυτό ανήκει στην ομάδα των INVISIBLE LYCANS TEAM και όλα τα πνευματικά του δικαιώματα!!!!

Εδώ θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τους εξής ανθρώπους για το γράψιμο του βιβλίου αυτού διότι χωρίς την βοήθεια τους δεν θα τα είχα καταφέρει:

Κωνσταντίνο Γεωργακόπουλο του Βασιλείου!!!!

Νικόλαο Σπυθουράκη του Γεωργίου!!!!

Βασιλική Θεοδωρή του Στεφάνου!!!!

Ελπίζω να έχετε μια καλή ανάγνωση όλοι σας, από εμένα να είστε όλοι πάντα καλά και να θυμάστε:

Αν δεν πιστεύετε σε κάτι δεν πάει να πει αυτό το κάτι ότι δεν υπάρχει!!!!

SAMAN LYCAN

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η ΕΠΑΦΗ

Όλα ξεκίνησαν ακριβώς πριν πέντε μήνες αυτά που θα σου πώ Κώστα , δεν με ενδιαφέρει αν τα πιστέψεις η όχι . Ίσως όμως κάποιοι άνθρωποι εκεί έξω να το πιστέψουν όπως το πίστεψα και εγώ .Στην αρχή δεν μπορούσα να πιστέψω τίποτα από αυτά που μου έλεγε..... ήταν τελείως ακαταλαβίστικα ίσως τρελά όπως λέγαμε εμείς που τον εξετάζαμε .Ίσως κάποιοι άλλοι να τον ονόμαζαν γραφικό ή ότι ίσως είχε αχαλίνωτη φαντασία . Όμως πίστεψε με Κώστα τίποτα από αυτά που θα σου εξιστορήσω δεν είναι ούτε τρέλα αλλά ούτε η φαντασία ενός γραφικού ανθρώπου. Έβγαλε το πακέτο με τα τσιγάρα του άναψε ένα τρέμοντας και με ύφος σοβαρό αλλά και φοβισμένο ξεκίνησε να μου εξιστορεί τι ακριβώς είχε γίνει.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Κώστα ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι ψυχίατρος στο 401 στρατιωτικό νοσοκομείο μάλιστα με το βαθμό του συνταγματάρχη.

ΚΩΣΤΑΣ

Ναι βέβαια

Με διέκοψε απότομα

ΓΙΑΤΡΟΣ

Για υπουδαινεί λόγο δεν θα ήθελα να αναφέρεις το όνομά μου . Κινδυνεύει η καριέρα, μου η αξιοπρέπεια μου να γίνω περίγελος στην κοινωνία.

ΚΩΣΤΑΣ

Μην ανησυχείς φίλε μου δεν πρόκειται να αναφέρω τίποτα ίσα ίσα το κατάλαβα από το νοσοκομείο που ανέφερες ότι δεν θες να μαθευτεί η ταυτότητα σου .

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ναι ναι ευχαριστώ που καταλαβαίνεις το ότι σου πω το να βγει από τα δικά μου χείλη θα με πουν και μένα τρελό σαν και τον φουκαρά τον Μάνο .

ΚΩΣΤΑΣ

Τον Μάνο;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Πριν πέντε μήνες εμφανίστηκε να περιφέρεται γυμνός στο χωριό Σκοτεινιά στον Όλυμπο . Το μόνο που είχε πάνω του ήταν οι στρατιωτικές ταυτότητες . Φαινότανε ταλαιπωρημένος και κόντεψε να πεθάνει από υποθερμία . Ήταν τυχερός που τον βρήκε ένας βοσκός ονόματι Ιωάννης Δερμετζής. Ειδοποίησε αμέσως τις αρχές όπου και τον περιμάζεψαν, κατόπιν έρευνας από το αρμόδιο αστυνομικό τμήμα. Ανακάλυψαν ότι ήταν εξαφανισμένος από τις 6/9/1983 . Το περίεργο όμως ήταν ότι είχε εξαφανιστεί στην νότιο Αφρική ,συγκεκριμένα στην Μποτσουάνα όπου είχε πάει για να δει τον πατέρα του . Χάθηκε στην έρημο Καλαχάρι κοντά στην κοιλάδα Σοτανάθ. Από τότες μέχρι και πριν πέντε μήνες ήταν χαμένος.

Μάλιστα οι αρχές της χώρας εκείνης είχαν τονίσει στην οικογένεια του ότι σίγουρα ήταν νεκρός . Θα μου πεις μπορεί να έφυγε και να μην είπε σε κανέναν κουβέντα και να εμφανίστηκε τώρα μετά από τόσα χρόνια και πάλι στην Ελλάδα.

Εδώ όμως ξεκινάει το πρώτο παράξενο σε όλη αυτήν την τρελή υπόθεση. Όπως σου είπα και πιο πριν χάθηκε στις 6/9/1983 τώρα έχουμε 05/05/2009 θα έπρεπε λοιπόν ο

Μάνος να έδειχνε 29 χρόνια μεγαλύτερος. Όμως δεν ήταν , ήταν ακριβώς όσο χρονών είχε χαθεί.

ΚΩΣΤΑΣ

Δεν μπορεί δηλαδή να έκανε κάποιο είδος πλαστικής; ή μπορεί να μην τον άγγιξε ο χρόνος λόγω καλής υγιεινής.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Όχι όχι

Θα σου πω και σιγά σιγά θα καταλάβεις γιατί Εφόσον τα μόνα στοιχεία που είχε πάνω του ήταν οι στρατιωτικές ταυτότητες η αστυνομία τον παρέδωσε στις στρατιωτικές αρχές όπου και τον έφεραν στο νοσοκομείο το οποίο υπηρετώ εγώ. Αμέσως από τις ασυναρτησίες που έλεγε τον έστειλαν στην ψυχιατρική μονάδα . Θυμάμαι ήταν Σάββατο γύρο στις 2 το πρωί όταν με ειδοποίησαν να πάω στο νοσοκομείο. Όταν έφτασα με ενημέρωσαν με το τι ακριβώς είχα να κάνω. Όταν πρώτο είδα τον Μάνο εκείνο το πρωί η ώρα ήταν ακριβώς 5 ,περίμενα να δω κάποιον αλλόφρονα ή σαλταρισμένο .Όμως αντί αυτού αντίκρισα έναν άνθρωπο ήρεμο γαλήνιο με πολλά ερωτηματικά . Θυμάμαι που καθόταν απέναντι μου χωρίς να μου λέει τίποτα περιμένοντας εγώ να ξεκινήσω τις ερωτήσεις . Άνοιξα τον φάκελο του και δεν πίστευα και εγώ ο ίδιος ότι είχα έναν άνθρωπο απέναντι μου που είχαμε ακριβώς την ίδια ηλικία !!!! Έδειχνε τόσο νέος !!!! Τελικά ξεκίνησα τις ερωτήσεις που θα έδιναν φως σε όλο αυτό το μυστήριο .

ΓΙΑΤΡΟΣ

Καλημέρα σας είμαι ο γιατρός σας ο οποίος θα προσπαθήσει να καταλάβει τι ακριβώς σας έχει συμβεί .

ΜΑΝΟΣ

.....

ΓΙΑΤΡΟΣ

Εάν αποκλείσουμε την περίπτωση να σας είχαν απαγάγει ή την περίπτωση να είχατε εξαφανιστεί οικειοθελώς ή ακόμη να είχατε πάθει κάποιο ατύχημα ώστε να χάσατε την μνήμη σας για κάποιο διάστημα, τίποτα από άλλα αυτά δεν θα δικαιολογούσαν πώς διατηρήθηκε η νιότη σας .!!!!!! Από ότι βλέπω εδώ στον φάκελο σας που σας εξέτασαν άλλοι συνάδελφοι πριν από έμενα δεν βλέπω να έχουν βγάλει κάποιο συμπέρασμα με το τι ακριβώς σας έχει συμβεί , εκτός βεβαία ότι έβγαλαν το συμπέρασμα ότι πάσχετε από σχιζοψυχωτική αμνησία με μανία καταδίωξης .Εγώ φιλέ Μάνο εάν δεν μιλήσω μαζί σου δεν μπορώ να πω ότι πάσχεις από κάτι τέτοιο που λένε οι συνάδελφοι μου . η δουλεία μου έμενα είναι να μάθω τι ακριβώς έπαθες και που ήσουν τόσα χρόνια.

Λοιπόν τι λες;

Η αντίδραση του ήταν απότομη όπως την περίμενα.

ΜΑΝΟΣ

Πόσους τρελογιατρούς πρέπει να στείλουν για να δουν ότι δεν είμαι επιτέλους τρελός; Δηλαδή πρέπει να σας πω ότι ακριβώς δεν έχει γίνει ώστε να με πιστέψετε;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Εγώ Μανό θα ήθελα να ακούσω ότι έχεις να πεις όπως ακριβώς τα έζησες, και ότι και να έχει συμβεί θα αποφασίσουμε από κοινού αν είναι πραγματικότητα η όχι.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Βλέπεις Κώστα έπρεπε να κερδίσω την εμπιστοσύνη του γιατί τον φέρανε ειδικά σε μένα ώστε να μάθω πώς ακριβώς είχε διατήρηση την νιότη του μετά από τόσα χρόνια. Περίμενε λίγο και μετά άρχισε να μου εξιστορεί τι ακριβώς του είχε συμβεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΗ

ΜΑΝΟΣ

Πρέπει να ήμουν δεκατριών χρονών όταν πρώτο πήγα στην Μποτσουάνα . Συνορεύει με την Νότια Αφρική. Η Μποτσουάνα είναι μια τεραστία χώρα σχεδόν επτά φορές μεγαλύτερη από την Ελλάδα, την δεύτερη μεγαλύτερη έρημο στον κόσμο . Εκεί στην πρωτεύουσα Γκαμπορόνε θα με περίμενε ο πατέρας μου . Είχα να τον δω από δυο χρονών από τότε που χώρισε με την μητέρα μου.

Από ότι μου είχε πει η μητέρα μου επρόκειτο για έναν σωστό τύπο μα λίγο παράξενο . Μετά από το πολύκωπο ταξίδι προς την Μποτσουάνα συνάντησα τον πατέρα μου . Αυτός ήταν όλο χαρά που με έβλεπε μετά από τόσα χρόνια ,βεβαία εγώ ήμουν αρκετά συγκρατημένος απέναντι του.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Λοιπόν γιε μου πώς την βλέπεις την Μποτσουάνα σου αρέσει;

Τι να έλεγα.

ΜΑΝΟΣ

Ωραία φαίνεται. Του απάντησα.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Καλά! Θα την δεις καλύτερα όταν ξεκουραστείς.

ΜΑΝΟΣ

Είχα απολυθεί από τον στρατό πριν έξι μήνες. Υπηρετούσα στις ειδικές δυνάμεις ξηράς, πιο συγκεκριμένα ήμουν βατραχάνθρωπος και αλεξιπτωτιστής.

Ήθελα να γνωρίσω τον πατέρα μου και έτσι βρέθηκα σε αυτήν την υπέροχη χώρα.

Θα μπορούσα να έχω ένα τσιγάρο;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ναι βέβαιος . Του πρόσφερα ένα τσιγάρο , το άναψε ρουφώντας με μανία το καπνό αρκετές φορές. Συνεχίζοντας μου είπε.

“Ο καιρός περνούσε γρήγορα ήμουν ήδη ένα χρόνο στην χώρα αυτή έτσι μετά από κάποιες διαδικασίες έβγαλα άδεια για να μπορώ να παίρνω μέρος και γω στα περιβόητα σαφάρι της Αφρικής.

Πέρασε μια ολόκληρη εβδομάδα και ήμουν πανέτοιμος για το πρώτο μου σαφάρι, ο εξοπλισμός μου ήταν και αυτός έτοιμος . Όπλα μαχαίρια σχοινιά σκηνές, γκαζάκια κουβέρτες κ.τ.λ. . Περίμενα τον φίλο μου τον Ελάητζα και τον φίλο μου τον Τζων.

Ο Ελάητζα ήταν μίσος Βουσμάνος και μίσος Ματεμπελέ ο δε Τζων ήταν γνήσιος Νότιο Αφρικανός (μπουέρ) . Τους περίμενα θυμάμαι εκείνη την ημέρα σαν παιδί που του έχουν τάξει ότι θα το πάνε στην παιδική χαρά και είναι η πρώτη του μέρα . Καθώς έπινα την παγωμένη μπύρα μου ακούστηκαν οι φίλοι μου να ανεβαίνουν το μπαλκόνι.”

ΕΛΑΗΤΖΑ

Άντε πάλι σου έφεξε Τζων κρύα μυρόνια έχει ο Μάνος στο μπαλκόνι .

Χωρίς να το καταλάβουμε είχε φτάσει πέντε η ώρα το απόγευμα διαφωνώντας σε πιο μέρος θα έπρεπε να πάμε για σαφάρι.

ΕΛΑΗΤΖΑ

Άκου ρε μυρομανή ξέρω καλύτερα την περιοχή από όλους πρώτον γιατί είμαι μαύρος και δεύτερον επειδή είμαι Βουσμάνος .

Τσακώνονταν με τον Τζων και οι φωνές τους πρέπει να ακουγόντουσαν μέχρι την αγορά!! Τους φώναξα τόσο δυνατά που κοκάλωσαν και οι δυο .

ΜΑΝΟΣ

Λοιπόν δικό μου το ταξίδι δίκια μου και η απόφαση το που θα πάω . Εδώ θα πάμε ,δείχνοντας με το δάχτυλο μου τον χάρτη .

ΕΛΑΗΤΖΑ

ΣΟΤΑΝΑΘ!!!! ΣΟΤΑΝΑΘ !!!! Ρε Μάνο πας καλά αφού ξέρεις ότι αυτό το μέρος είναι καταραμένο, το αποφεύγουν όλοι και θα πάμε εκεί εμείς;

ΤΖΩΝ

Ναι ρε κλανιάρη θα πάμε!! Εσύ κάτσε εδώ ,εγώ και ο Μάνος θα πάμε .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Μάνο ξανασκέψου!!! Έχω ακούσει πολλές και άσχημες ιστορίες ,κανένας δεν πατεί πλέον εκεί . Στο Λομπατσί λένε ότι ζει ένας τρελός που γλίτωσε από εκεί ο μοναδικός αλλά τρελός .

ΜΑΝΟΣ

Άκου φίλε Ελάητζα όπως και να έχει το πράγμα εγώ θα πάω και δεν με σταματήσει τίποτα άμα θες εσύ κάτσε εδώ .

Είδα τον τρόπο ζωγραφισμένο στα μάτια του .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Θα έρθω μαζί σου όσο και να φοβάμαι μόνο και μόνο επειδή ξέρω τον τόπο μου καλά αλλά σας το λέω και πάλι δεν είναι φρόνιμο να πάμε για σαφάρι σε εκείνο το μέρος .

ΜΑΝΟΣ

Ξεκινήσαμε το βραδάκι με τη δροσιά έχοντας μαζί μας τέσσερις Σουαχίλι οδηγούς. Η πρώτη στάση ήταν το Λομπατσί για ανεφοδιασμό πετρελαίου και νερού, η δεύτερη ήταν στο Σιλπιπίκουε και από εκεί και πέρα η απέραντη έρημος Καλαχάρι . Είχαν περάσει ήδη δυο μερόνυχτα από τότε που ξεκινήσαμε και ήδη κοντεύαμε να τελειώσουμε την πορεία μας .

ΤΖΩΝ

Επιτέλους νόμιζα ότι δεν θα τέλειωνε ποτέ αυτή η βρομώ έρημος .

ΜΑΝΟΣ

Πράγματι μπροστά μας απλωνόταν μια τεραστία σαβάνα, κατασκηνώσαμε το βράδυ δεν άργησε να έρθει . Το τρίξιμο των ξύλων που καιγόντουσαν στην φωτιά αλλά και η μυρουδιά του καφέ στην ατμόσφαιρα δίνανε στο νου μας άλλες εποχές . Οι γρύλοι είχαν πιάσει συναυλία και έδιναν το δικό τους κοντσέρτο ,που και που τους σταματούσε κάποια περαστική ύαινα με τα παράξενα χαχανητά της .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Πώς τα βλέπεις τα πράγματα Μάνο?

ΜΑΝΟΣ

Όπως ακριβώς τα περίμενα, και ακόμα καλύτερα όταν φτάσω στο μέρος που θέλω . Για πες μου όμως σε παρακαλώ τι παίζεται με το μέρος αυτό και το αποφεύγουν άλλοι . Να μου πεις όμως πράγματα που στέκουν και όχι φαντασίες οι τοπικές δεισιδαιμονίες .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Θα σου πω μήπως και αλλάξεις μυαλά και δεν πάμε.....

ΤΖΩΝ

Σιγά μην του αλλάξεις τα μυαλά!!! Αφού τον ξέρεις εδώ και ένα χρόνο το πόσο ξεροκέφαλος είναι όχι μόνο αυτός αλλά και όλοι οι Έλληνες .

Όσο για τις ιστορίες που θα μας πεις είναι για να τρομάζουν τα παιδάκια

ΜΑΝΟ

Σταματά Τζων θέλω να ακούσω, εμείς οι Έλληνες λέμε ότι όπου υπάρχει κάποιος μύθος υπάρχει και κάποια δόση αληθείας . Σε ακούω λοιπόν!

ΕΛΑΗΤΖΑ

Η μια ιστορία λέει ότι σε αυτήν την κοιλάδα κατοικεί ο θεός της ψευδαίσθησης και της ψεύτικης ελπίδας . Λένε ότι κρατά στο αριστερό του χέρι έναν μαύρο ήλιο που παρά όλο ότι είναι μαύρος δεν μπορείς να τον αντικρίσεις . Στο δεξί του χέρι κρατά μια ράβδο που στην μια πλευρά είναι σαν του χάρου και από την άλλη ξερνάει γαλαζοπράσινες φλόγες!! Τα μάτια του είναι σαν του χαμαιλέοντα γυρνάνε σε όλες τις κατευθύνσεις, τα μαλλιά του είναι μακριά μέχρι την μέση, το ίδιο και τα γένια του . Κατά έναν περίεργο τρόπο θυμίζουν έντονα ρίζες χόρτων και όχι τρίχες . Είναι μυώδης και πάντοτε αυστηρός . Το όνομα του λένε ότι είναι ΣΗΔΑ ,λένε επίσης ότι όσοι βρεθούν στο βασίλειο του δεν ξαναγυρνάνε πότε , και αυτό γιατί τους βάζει σε δαιδαλώδη υπόγεια συστήματα που τα φυλάνε δαιμόνια της ΣΑΣΗΟΔΕΜ . Μα κάποιος κατάφερε και γλύτωσε ώστε να μάθουμε για αυτήν την ιστορία μα τώρα ο φουκαράς είναι θεοπάλαβος και ζει στο Λομπατσί . Στην αρχή μιλούσε για φτερωτά δαιμόνια με τέσσερα φτερά χωρίς πρόσωπα ,έλεγε για ανθρωπόμορφα όντα που μοιάζανε με σαύρες και για ανθρώπους που όλα ήταν ανθρώπινα επάνω τους εκτός των κεφαλιών τους . Αυτά ήταν από ύαινες!!!!

ΤΖΩΝ

Και εγώ είμαι ο Ρομπέν των δασών.

ΜΑΝΟΣ

Του είπα να βγάλει τον σκασμό διότι ίσως άλλα αυτά να ήταν οι ασυναρτησίες ενός τρελού και δεν χρειαζόταν να κοροϊδεύει .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Καθώς περνούσαν οι μέρες ο κακομοίρης έχασε τελείως το φως του και το δέρμα του ζάρωσε τόσο που μοιάζει πλέον με εκατό χρονών γέρος, γυρνά από σπίτι σε σπίτι και λέει διαφορές ασυναρτησίες , ασυναρτησίες που κάνεις δεν καταλαβαίνει . Πολλοί λένε ότι λέει το ίδιο πράγμα συνέχεια!!!!

ΜΑΝΟΣ

Τι λέει δηλαδή?

ΕΛΑΗΤΖΑ

Φωνάζει συνέχεια την ίδια φράση (ΕΤΥΕΝΙΑΝΙΚ ΣΟΤΥΑ Ο ΣΟΠΙΟΤ ΙΑΝΙΕ ΣΟΚΑΚ!!! ΙΕΠΕΡΙΠ ΑΝ ΗΤΣΙΝΓΑΞΑ ΥΟΤΟΡΙ ΙΑΝΙΕ ΑΓΡΑ!!!! Ο ΣΕΟΘ ΑΣ ΣΑΜ ΗΣΙΘΗΟΒ!!!!) Άλλοι λένε πώς μιλά κάποια αρχαία γλώσσα και άλλοι λένε ότι λέει ασυναρτησίες . Υπάρχει και άλλη μια ιστορία που την λένε οι Βουσμάνοι από

στόμα σε στόμα όταν λένε ιστορίες μπροστά στην φωτιά .

Λένε λοιπόν ότι στην περιοχή αυτή της σαβάνας πριν ακόμα υπάρξουν οι Βουσμάνοι ζούσε μια φυλή που την ονόμαζαν Βίκαν . Κάποτε λοιπόν ένας από αυτούς αποφάσισε να περάσει την κοιλάδα της σαβάνας ΣΟΤΑΝΑΘ . Όταν γύρισε μετά από πολλά φεγγάρια οι δυο γιοι του είχαν παντρευτεί και να φανταστείτε ότι τα άφησε μωρά στη φυλή του . Η έκπληξη ήταν μεγάλη για όλη την φυλή του ακόμα και για τους συγγενείς του . Αμέσως τον συλλάβανε πιστεύοντας ότι ήταν δαιμόνιο δεν μπορούσε ο νους τους να κατανοήσει πώς και δεν είχε περάσει ο χρόνος επάνω του έτσι λοιπόν άρχισε να τους λέει τι ακριβώς του είχε συμβεί .

Ταξίδευνα δέκα φεγγάρια μέχρι να περάσω την κοιλάδα της Σοτανάθ, πρέπει να είχα περπατήσει πολύ και έκανε πολύ ζεστή όταν άκουσα από τον ουρανό ουρλιαχτά που δεν είχα ξανά ακούσει τότες μου .

Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα τρία δαιμόνια να τσακώνονται για ένα κομμάτι σάρκα . Είχαν ένα χρώμα μπλε στο σώμα τους ,στα χεριά τους και στα πόδια τους είχαν από τρία δάχτυλα ,το στόμα τους ήταν τεράστιο με πολλές κοφτερές σειρές δόντια ,τα μάτια τους λαμπύριζαν όσο και ο ήλιος . Τα έχασα κοιτώντας να βρω ένα μέρος για να κρυφτώ όμως έπαθα πιο μεγάλο σοκ όταν διαπίστωσα ότι όλα μπροστά μου είχαν αλλάξει, η σαβάνα είχε χαθεί τελείως . Μπροστά μου τώρα απλωνόταν ένα μέρος με καταπράσινη περίεργη βλάστηση , όλα είχαν αλλάξει μέχρι και οι πέτρες ήταν καταπράσινες , είχε μεγάλους λάκκους με νερά όπου τα νερά πέφτανε με μεγάλη ορμή από πανύψηλα βράχια!!! Υπήρχαν και παρά πολλά παράξενα ζώα τα όποια δεν είχα ξαναδεί στην ζωή μου . Με το που συνήλθα κοίταξα να δω για τα ιπτάμενα δαιμόνια αλλά δεν υπήρχαν πουθενά . Όμως στον ουρανό κάτι είχε αλλάξει δεν είχε το χρώμα που είχε πάντα αλλά τώρα την θέση του είχε πάρει ένα βαθύ κοκκινωπό φως προς το καφέ . Κάθισα κάτω από έναν μεγάλο βράχο υποθέτοντας ότι πρέπει να έχω πεθάνει και να βρισκόμουν στο πεδίο των χαμένων ψυχών . Όμως δεν είχα πεθάνει έτσι άρχισα να αφουγκράζομαι τον τόπο γύρω μου . Περπατούσα με δυσκολία γιατί τα χόρτα και η βλάστηση ήταν πολύ μεγάλη , μετά από κάμποση ώρα έφτασα σε έναν βράχο ο οποίος ήταν πανύψηλος . Πρέπει να σκαρφάωνα δύο φεγγάρια κοιμόμουν στις προεξοχές των βράχων και ποτέ δεν κοίταξα προς τα κάτω . Όταν τελικά έφτασα πάνω έμεινα άφωνος με αυτό που αντίκρισα έπρεπε οπωσδήποτε να ήμουν νεκρός!!! Κάτω από τον βράχο στην απέναντι πλευρά υπήρχαν καλύβες άλλες κόντες και άλλες τόσο ψιλές που χανόντουσαν από τα μάτια μου!!! Γυάλιζαν όλες σαν τον ήλιο και πιο πολύ!! Καθώς άρχισα να πλησιάζω τις καλύβες άρχισα να αντικρίζω τους κατοίκους . Ήταν πολλοί τόσοι πολύ που θα έπρεπε να μετράμε όλοι μαζί από την φυλή μας για αμέτρητα φεγγάρια!!! Το δέρμα τους ήταν πράσινο όπως του χορταριού τα μάτια τους κίτρινα και το ύψος τους δεν ξεπερνούσε , να όσο αυτό το μέρος εδώ . Αμέσως κατάλαβα ότι ήταν θεοί έτσι μόλις έφτασα κοντά τους έπεσα στα γόνατα για να τους χαιρετήσω!! Μόλις με αντίκρισαν άρχισε να ακούγετε από όλες τις καλύβες σαν ουρλιαχτά από τσακάλι . Αμέσως οι θεοί άρχισαν να τρέχουν πέρα δώθε και να κρύβονται . Δεν κρυβόντουσαν στις αστραφτερές καλύβες παρά ανοίγαμε το χώμα σαν τις αράχνες και έμπαιναν μέσα!!!! Αποφάσισα να προχωρήσω προς τις καλύβες μπας και συναντούσα κάνα θεό για να τον παρακαλέσω να μου πει πώς να γυρίσω πίσω σε εσάς . Όμως μια δυνατή συρτή φωνή ακούστηκε μέσα στο κεφάλι μου . Μείνε ακίνητος δαιμόνιο και δεν θα πάθεις τίποτα . Γυρνώντας να δω ποιος μου μιλά είδα παρά πολλούς θεούς με κάτι περίεργα ακόντια να με κοιτάνε με τρόμο!! Έπεσα αμέσως στα γόνατα και τους είπα , δεν είμαι δαιμόνιο είμαι μια ψυχή στο πεδίο των χαμένων ψυχών . Θα το δούμε αυτό σε λίγο, αυτό δαιμόνιο το τι είσαι ,ΠΡΟΧΩΡΑ!!!!!!!!!!!!

Με οδήγησαν μέσα από τις αστραφτερές καλύβες και με φτάσαμε σε ένα μέρος το οποίο ήταν ανοιχτό .

Κάτσε κάτω μου είπαν . Αμέσως υπάκουσα , μέσα από μια καλύβα βγήκε ένας θεός μόνο που ήταν μεγάλης ηλικίας ,ένας από τους θεούς άρχισε να του λέει , σεβάσμιε λέει ότι δεν είναι δαιμόνιο άλλα κοιτά τον είναι κατάμαυρος σαν το σκοτάδι του Γκίρκαφον!! Ο γέροντας θεός μίλησε , θέλω ησυχία και θα δούμε τι είναι . Έβγαλε μια πέτρα σαν αυγό από στρουθοκάμηλο μόνο που όταν με πλησίασε άρχισε να λάμπει όπως η φωτιά και ξαφνικά άρχισε να βγάζει μια πολύ απαλή και ωραία μελωδία . Τους είδα που μείνανε κατάπληκτοι , τότε ένας από τους θεούς ρώτησε ξανά τον γέροντα θεό , αν δεν είναι δαιμόνιο τότε τι είναι ; Σκεπτικός και όλο απορία και κοιτώντας με επίμονα είπε : “Είμαι σίγουρος ότι είναι άνθρωπος !!!”

Άνθρωπος αναφώνησαν!!! αναφωνήσαν όλα μαζί τι είναι άνθρωπος; Είναι καλό είναι κακό τι πρέπει να κάνουμε;

Τους κοιτούσα όλο απορία γιατί είχαν μαζευτεί γύρο από τον γέροντα θεό και μιλούσαν μια γλώσσα που δεν την καταλάβαινα , που και που μου έριχναν κάποια κλεφτή μάτια και μετά και πάλι συζητούσαν . Μετά από κάμποση ώρα ήρθαν δύο από τους θεούς και μου είπαν να σηκωθώ . Αμέσως υπάκουσα και άρχισα να τα ακολουθώ σε μια χρυσαφένια καλύβα που ήταν μεγάλη σαν σπήλαιο . “Εδώ θα κάτσεις και θα περιμένεις” μου είπανε ,είναι διαταγή του σεβασμίου . Φύγανε τρέχοντας κλείνοντας τις μεγάλες χρυσαφένιες πόρτες . Ξαφνικά μέσα στην καλύβα εμφανίστηκε ο ήλιος και φώτισαν τα πάντα , αν και έδειχνε μικρός είχε λούσει όλη την καλύβα με το φως του!!!! Τότε είδα τέσσερις αστραφτερούς θεούς σε κάθε γωνιά της καλύβας να με κοιτάνε αυστηρά και επίμονα . Αμέσως γονάτισα και άρχισα να τους εξηγώ ότι δεν ήθελα να τους ενοχλήσω, ότι ήμουν κάλος άνθρωπος ότι είχα πεθάνει και είχα γίνει ψυχή και πώς καταλάθος βρέθηκα στον τόπο τους . Μα ότι και να τους έλεγα οι θεοί με κοιτούσαν επίμονα , μετά από πολύ ώρα δεν άντεξα έτρεξα σε έναν από αυτούς και γονάτισα ζητώντας να με συγχωρέσει . Με φόβο πολύ όπως ήμουν γονατισμένος ακούμπησα με τα χεριά μου τα πόδια του . Έπαθα μεγάλο σοκ!!!! Ήταν κρύα τότε παρατήρησα ότι οι τέσσερις θεοί ήταν από πέτρα η από κάτι άλλο!!!!!!!!!!!! Φοβήθηκα τόσο που πήγα και κουλουριάστηκα σε μια γωνία χωρίς να τους κοιτώ, φοβόμουν για το χειρότερο. Πρέπει να έκλαιγα για ώρες και να τους παρακαλούσα να μην μου κάνουν κανένα κακό ξάφνου άκουσα μια φωνή όλο ευγένεια και ηρεμία να μου λέει .

“Μην φοβάσαι άνθρωπε κανένας δεν θα σου κάνει κακό εδώ, όσο για αυτά που φοβάσαι είναι αγάλματα και δεν πρόκειται να σου κάνουν κακό ούτε μιλάνε άλλα ούτε και κουνιούνται”.

Ήταν ο γέροντας θεός που κρατούσε την πέτρα πριν .

“ Καταλαβαίνω την έκπληξη σου άνθρωπε μα δεν είσαι νεκρός είσαι ολοζώντανος απλώς βρέθηκες στην χωρά μας χωρίς να μπορώ ούτε και εγώ ο ίδιος να το εξηγήσω το πώς βρέθηκες στο πρώτο επίπεδο της εσωτερικής γης . Όλα τα επίπεδα της γης είναι είκοσι τρία , από αυτά εφτά είναι ειρηνικά και στα υπόλοιπα κατοικούν ότι λογής δαιμόνια και ανθρωπόμορφα τέρατα όπως θα λεγάτε εσείς οι άνθρωποι . Το όνομα μου είναι ΗΧΥΨ και είμαι από τους γεροντότερους της φυλής μου . Εσείς οι άνθρωποι είστε απαγορευμένοι εδώ στην μέση γη . Εγώ έχω ηλικία τεσσάρων χιλιάδων εξακόσιων πενήντα χρονών , και είναι η πρώτη φορά που βλέπω άνθρωπο .Ένα σου λέω άνθρωπε ότι είσαι πολύ τυχερός που βρέθηκες στα μέρη τα δικά μας και όχι σε καμία άλλη πόλη , τώρα όμως θα πρέπει να διασφαλίσουμε την σίγουρη επιστροφή σου πάνω στην έξω γη” . Δεν πρόλαβα να πω κάτι και αμέσως σήκωσε ψηλά την πέτρα που

κρατούσε . Αμέσως βγήκε ένα δυνατό φώς που με τύφλωσε δεν μπορούσα να δω τίποτα . Όταν άρχισα σιγά σιγά και πάλι να βλέπω βρέθηκα και πάλι στην σαβάνα . Είχε περάσει ένα μεσονύχτι από την στιγμή που βρέθηκα εκεί και μου πήρε και ένα φεγγάρι να γυρίσω πίσω σε εσάς. Αυτή είναι η αληθινή ιστορία και την ορκίζομαι στις ψυχές των προγόνων μου .

Τότες πώς εξηγείς ότι έλειπες τόσα χρόνια;

Μα σας είπα και για μένα είναι απίστευτο άλλα είμαι εγώ ο ίδιος.

ΕΛΑΗΤΖΑ

Φυσικά Μάνο δεν τον πίστεψαν όπως ήταν το αναμενόμενο και το πρωί τον αποκεφάλισαν όπως διέταξε ο μάγος του χωριού . Είναι ένας τρόπος για να μην έρχονται τα δαιμόνια από τον άλλο κόσμο , το σώμα του το κάψανε και το κεφάλι του το τοποθέτησαν σε μια τερμιτοφωλιά ώστε να το πάρουν οι τερμίτες. Αυτές οι δύο ιστορίες είναι οι πιο αληθοφανείς που υπάρχουν όποτε καταλαβαίνεις το που πάμε .

ΜΑΝΟΣ

Αν είναι αλήθεια , θα είμαστε οι πρώτοι που θα εξερευνήσουν αυτή την TERRA NOVA!!!!

ΤΖΩΝ

Τι είναι αυτό το TERRA NOVA ρε Μάνο?

ΜΑΝΟΣ

Ανεξερεύνητη ήπειρος!

ΤΖΩΝ

Πω! Πω! Ωραία θα βρούμε και θησαυρούς και ίσως σταθούμε τυχεροί ρε σεις και συναντήσουμε το Ταρζάν ΧΑ ΧΑ ΧΑ ΧΑ !!!!!!!

Μου φαίνεται ότι δεν πατέ καθόλου καλά ούτε ο ένας ούτε ο άλλος !!!

ΜΑΝΟΣ

Τέλος πάντων , εδώ ήρθαμε για κυνήγι ,αύριο λοιπόν θα μπούμε στην σαβάνα Σοτανάθ. Ας κοιμηθούμε λοιπόν διότι αύριο θέλω να είμαι ξεκούραστος όταν κυνηγώ βούβαλους .

Πράγματι μετά από λίγο τους είχε πάρει και τους δύο ο ύπνος , εγώ όμως δεν μπορούσα να κοιμηθώ με τίποτα , αυτή η ιστορία με τον Τάραγκ γύρναγε συνεχεία μέσα στο μυαλό μου .

Το πρωί δεν άργησε να έρθει άλλα ήταν έτοιμη για την μεγάλη στιγμή για να αρχίσουμε επιτέλους το κυνήγι .

ΜΑΝΟΣ

Ξυπνάτε υπναράδες ετοιμάστε τα όπλα σας τις αισθήσεις σας σήμερα κυνηγάμε.

Δεν άργησε η ώρα που είχαμε μπει μέσα σε αυτό το άβολο 4x4 ξεκινώντας με προορισμό την έρημο Σοτανάθ!!

Πρέπει να είχαμε διανύσει καμία διακοσαριά χιλιόμετρα όταν ο Ελάητζα φώναξε.

ΕΛΑΗΤΖΑ

Εκεί! Τον βλέπετε εκείνον τον βράχο που είναι σαν λόφος , από εκεί και μετά αρχίζει η Σαβάνα!!! Τελειώνοντας γύρο στα πεντακόσια χιλιόμετρα πριν το Μάουν νότιο δυτικά από τους καταρράκτες τους Βικτόριανς Φόλλς!!

Σε λίγη ώρα ήδη είχαμε φτάσει στους πρόποδες του βράχου , πρέπει να είχε ύψος περίπου ογδόντα μετρά και διάμετρο καμία διακοσαριά, κατεβαίνοντας από το 4X4 ο Ελάητζα παρατήρησε ότι ήμουν πολύ σκεπτικός .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Τι τρέχει Μάνο; σε βλέπω προβληματισμένο .

ΜΑΝΟΣ

Να στον χάρτη που έχω δεν αναφέρει καθόλου τον βράχο , και δεν είναι κάνα βραχάκι που περνά απαρατήρητο ώστε να μην το έχουν μαρκάρει !!!

ΕΛΑΗΤΖΑ

Λοιπόν Μάνο καλώς ήρθες στην σαβάνα Σοτανάθ !!! Λένε πώς όταν αντικρίζεις τον βράχο αρχίζει η σαβάνα και άμα τον περάσεις και γυρίσεις πίσω δεν τον ξανά βλέπεις .

Πράγματι περνώντας τον βράχο γυρίσαμε για να δούμε τον βράχο , η έκπληξη ήταν μεγάλη!!!! Δεν το έδειξα όμως για να μην δείξω ότι είχα αρχίσει να ανησυχώ ,όμως τα πρόσωπα των οδηγών μας των Σουαχίλι έδειχναν τρόμο βλέποντας τον βράχο να μην είναι στην θέση του .

Στήνοντας τις σκηνές μας και φτιάχνοντας τον εξοπλισμό μας , ξεκινήσαμε για αυτό που τόσο λαχταρούσα . Θυμάμαι έκανε αποπνικτική ζεστή ο ήλιος ήταν σαν καμινέτο αναμμένο στο σβέρκο μας ο ιδρώτας έκανε τα ρούχα μας να μοιάζουν σαν να είχαμε βγει από το μπάνιο εκείνη την ώρα . Άλλα εγώ εκεί κολλημένος να βρω και να θηρεύσω βουβάλους ! Οι ώρες περνάγανε τα πόδια μας είχαν αρχίσει και κουραζόντουσαν μετά από τόσες ώρες άσκοπου κυνηγίου , ούτε χνάρια ούτε ζώα τίποτα απολύτως, λες και είχε ανοίξει η γης και τα είχε καταπιεί !!!

ΤΖΩΝ

Τόσο δρόμο για το τίποτα και κάνει τόσο ζεστή λες και είμαστε στην κόλαση , και αυτοί οι αραπάδες είναι τελείως άχρηστοι .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Μάνο έλα να σου πω , δεν το βρίσκεις λίγο παράξενο που δεν ακούγεται τίποτα; Ούτε πουλιά πετούν, ούτε ζώα έχουμε δει ,ούτε έντομα !!!! Τίποτα λες και είμαστε σε νεκρή γη !! Έχει μια καταραμένη ησυχία που είναι πρωτόγνωρη για τα αυτιά μας . Κάτι το κακό θα συμβεί !!!! Στο είπα να μην έρθουμε εδώ πέρα, το μέρος είναι καταραμένο!!!

Τον κοίταξα στα μάτια ο τρόμος είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπο του . Κατάλαβα ότι τα πράγματα είχαν αρχίσει να γίνονται βαριά γύρο μας .

ΜΑΝΟΣ

Λοιπόν εφόσον μέχρι τώρα δεν βρήκαμε τίποτα νομίζω ότι είναι ώρα να γυρίσουμε πίσω .

Κάναμε να γυρίσουμε πίσω και τότες έγινε κάτι το απίστευτο !!!!!!! Οι Σουαχίλι και ο Τζων δεν βρισκόντουσαν πουθενά !!!!! λες και είχε ανοίξει η γης και τους κατάπιε .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Άρχισε στο έλεγα να μην έρθουμε δεν με άκουσες όμως !!! Τους κατάπιε η σαβάνα

ΜΑΝΟΣ

Σταματά να κλαίγεις επιτέλους , να δεις που όταν γυρίσουμε στην κατασκήνωση θα είναι εκεί και θα μας περιμένουν .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Μα τι μου λες τώρα; Μέχρι εκεί που φτάνει το μάτι μου δεν βλέπω κανέναν και συ μου λες ότι γύρισαν στη κατασκήνωση;

Τι να του έλεγα ότι δεν είχα απάντηση; Θα έδειχνα ότι φοβόμουν αν και νομίζω ότι πρέπει να το είχε καταλάβει .

ΜΑΝΟΣ

Άκου Ελάητζα θα γυρίσουμε πίσω και θα δεις ότι όλοι θα είναι εκεί πέρα να μας περιμένουν .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Μακάρι να έχεις δίκιο διότι έχω μια διαίσθηση ότι από αυτήν την σαβάνα δεν θα βγούμε ζωντανοί .

ΜΑΝΟΣ

Σταματά να το λες αυτό συνεχία θα βγούμε ζωντανοί και αρτιμελείς από εδώ , και θα δεις που και οι άλλοι θα είναι το ίδιο καλά με εμάς .

Ξεκινήσαμε να γυρίσουμε πίσω τότε παρατήρησα ότι η πυξίδα που είχα γύρναγε σαν τρελή . Δεν είπα τίποτα, ξεροκατάπια και συνέχισα να περπατώ κάτω από τον καυτό ήλιο . Πρέπει να είχαν περάσει δύο ώρες από την ώρα που ξεκινήσαμε για τον γυρισμό όταν ακούστηκε μια δυνατή βοή λες και γινόταν σεισμός !!!!!

ΜΑΝΟΣ

Τι είναι αυτό που ακούγετε ;

ΕΛΑΗΤΖΑ

Δεν έχω ιδέα , δεν έχω ξανά ακούσει τέτοιο θόρυβο ποτέ στην ζωή μου !! Κοιτά κοιτά !!

Δείχνοντας με το χέρι του τον ουρανό ακριβώς μπροστά μας το είδα . Ένα τεράστιο σύννεφο από τρισεκατομμύρια ακρίδες ερχόταν καταπάνω μας !!!

ΕΛΑΗΤΖΑ

Μην φοβάσαι φιλέ ακρίδες είναι δεν πρόκειται να μας κάνουν κακό απλώς να καλύπτεις τα μάτια σου με κάτι να μην σε χτυπήσουν και στραβωθείς .

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του ένιωσα έναν δυνατό πόνο στο αριστερό μου πόδι . Σκύβοντας να δω τι είναι πάγωσα από τον τρόμο !!! Ήταν ένα ον πιο μεγάλο από ακρίδα , είχε οχτώ πόδια τα όποια και είχε μπήξει στα κρέας μου , είχε οχτώ φτερά με πράσινες ανταύγειες όπως της χρυσόμυγας . Το σώμα του ήταν διάφανο και μέσα του κυλούσε ένα πηχτό κίτρινο υγρό , είχε μακρύ λαιμό όπως ακριβώς έχουν τα Μάντις , στην άκρη του στεκόταν ένα γυναικείο κεφάλι με ανακατεμένα τζιβιασμένα μαλλιά . Τα μάτια του ήταν σαν της σφήκας , είχε τεράστιο στόμα για το μέγεθος του κεφαλιού του. Δεν είχε δόντια , αντί αυτού είχε μια τεραστία γλωσσά που την είχε μπήξει και αυτήν στο κρέας μου μέσα !!!!! Και με τα δύο της μοναδικά χεριά !!! Ο θεός να τα κάνει χεριά έκανε μαλάξεις πάνω κάτω με γρήγορους ρυθμούς και έπινε το αίμα μου με μεγάλη βουλιμία !!!!!!! Του έριξα μια με το καπέλο μου και έπεσε ξερό στο χώμα .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Τρέχα όσο πιο γρήγορα μπορείς διότι έτσι και μας φτάσουν δεν νομίζω ότι θα γλυτώσουμε!!

Πράγματι δεν θυμάμαι να είχα ξανά τρέξει έτσι στην ζωή μου όλη , άρχισα να ρίχνω όλο μου τον εξοπλισμό για να μπορώ να τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορούσα , όπλα ,σακίδια , παγούρια με νερό τα πάντα. Το μόνο που θυμάμαι είναι το τρέξιμο ,

τόσο πολύ τρέξιμο για να γλιτώσω από αυτά τα ιπτάμενα φρικιαστικά όντα !!! Από την τρομάρα μας δεν πρέπει να ξέραμε το ποσό είχαμε τρέξει , όμως ο ρυθμός μας σιγά σιγά είχε αρχίσει και έπεφτε . Όλα σε λίγο θα τελείωναν !!!!

Δεν ήθελα όμως να πεθάνω με αυτόν τον τρόπο να μου ρουφήξουν το αίμα μέχρι θανάτου αυτά τα ιπτάμενα φρικιαστικά όντα !!! Σκεπτόμενος αυτό έπαιρνα δύναμη και έτρεχα πιο πολύ! Ξαφνικά κατέρρευσα, οι δυνάμεις μου με εγκατέλειψαν πέφτοντας στο αφιλόξενο χώμα της Σαβάνας , έβλεπα τον Ελάητζα που έτρεχε μπροστά μου . Όχι βεβαία ότι θα έφτανε πιο μακριά από έμένα αλλά τον ζήλευα έστω και αυτό το λεπτό περισσότερο ζωής που είχε πιο πολύ από έμένα . Δεν πρόλαβα καλά καλά να τελειώσω την σκέψη ο φουκαριάρης ο Ελάητζα σωριάστηκε και αυτός στο έδαφος ξεθεωμένος από το πολύ το τρέξιμο . Τον έβλεπα μέσα από τα ιδρωμένα γεμάτη σκόνη μάτια μου που σερνόταν στο έδαφος για να γλυτώσει από αυτήν την μακάβρια ιπτάμενη κόλαση . Αυτό ήταν τελικά κάνεις από τους δύο δεν θα γλίτωνε . Αμέσως μου πέρασε από το μυαλό αν ο Τζων και οι άλλοι είχαν την ίδια τύχη με εμάς η την είχαν γλυτώσει . Νομίζω ότι πρέπει να λιποθύμησα για δευτερόλεπτα μα μόλις συνήλθα η βοή που ακούγαμε πίσω μας είχε δυναμώσει ίσα με εκατό φορές πιο πριν !!! Κάθισα ξαπλωμένος όπως ήμουν και περίμενα να έρθει το φρικιαστικό μου τέλος . Όμως κατά ένα περίεργο τρόπο το τέλος δεν έλεγε να έρθει !! Η βοή ήταν ακόμη εκεί εγώ από τον φόβο μου δεν ήθελα να κοιτάζω προς τα πίσω για να δω τι γίνεται .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Κοιτά Μάνο κοιτά ο θεός μας λυπήθηκε !!!

Φώναζε με τα μάτια του γουρλωμένα από έκπληξη και φόβο μαζί δίνοντας με το χέρι του προς τα πίσω μου .

Γύρισα απότομα να δω το τι έβλεπε και τότε πράγματι σοκαρίστηκα με αυτό που αντίκρισα . Όλα αυτά τα μικροσκοπικά διαβολεμένα ιπτάμενα όντα είχαν στοιβαχτεί το ένα επάνω στο άλλο , λες και υπήρχε ένα αόρατο τζαμί και δεν τα άφηνε να περάσουν για κανένα λόγο . Κοίταζα μπροστά μου και είχα μια τεραστία μάζα από αυτά τα καταραμένα όντα . Ως εκεί που έφτανε το βλέμμα μου σε ύψος αλλά και αριστερά και δεξιά ήταν γεμάτο από αυτά !!!! Προχώρησα πολύ προσεκτικά προς το μέρος τους , πράγματι κάτι το αόρατο τα είχε σταματήσει .

Μπορούσα να διακρίνω τις κακάσχημες γλώσσες τους να μπουγελώνουν μέσα και έξω προσπαθώντας να με πιάσουν !!! πρέπει να ήταν τρισεκατομμύρια ο ήχος από τα φτερά τους ήταν εκκωφαντικός , δεν είχα ξανά δει κάτι τέτοιο πότες στην ζωή μου .

ΜΑΝΟΣ

Είχες δίκιο που δεν ήθελες να έρθουμε εδώ Ελάητζα, η αλαζονεία μου και ο εγωισμός μου μας έφερε σε αδιέξοδο .

ΕΛΑΗΤΖΑ

Δεν μετράει αν είχα δίκιο η όχι ,αυτό που μετράει τώρα είναι να βρούμε τρόπο να φύγουμε από αυτήν την καταραμένη Σαβάνα . Μείναμε χωρίς όπλα χωρίς νερό και το χειρότερο από όλα είναι ότι μόνο μπροστά μπορούμε να πάμε ! Το να πάμε πίσω προς το παρόν το ξεχνάμε .

Έτσι και έγινε, ξεκινήσαμε με πορεία μόνο προς τα εμπρός αφήνοντας πίσω μας το αιμοβόρικο ιπτάμενο σύνταγμα , προχωρώντας γεμάτοι φόβο και αβεβαιότητα για το τι θα συναντήσουμε και το τι θα μας συμβεί . Η ζέστη είχε γίνει πλέον ανυπόφορη κάθε φορά που καταπίνουμε νομίζαμε ότι καταπίνουμε γυαλόχαρτο . Το σώμα μας παρόλο την αφυδάτωση ,το νιώθαμε πενήντα φορές πιο βαρύ από το κανονικό . Ο ήλιος και η απέραντη Σαβάνα γίνανε οι πιο σκληρόκαρδοι εχθροί μας . Δεν άντεξα καταρρέοντας

στο καυτό έδαφος της σαβάνας , ο Ελάητζα γύρισε προς το μέρος μου από τον γδούπο που έκανε του σώμα μου . Προτού προλάβει να κάνει ένα βήμα προς το μέρος μου έχασα τις αισθήσεις μου . Όταν συνήλθα νόμιζα ότι όλα αυτά δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα άσχημο και τρομακτικό όνειρο !! Αλλά δυστυχώς δεν ήταν έτσι , βρισκόμασταν σε ένα πολύ παράξενο μέρος βεβαία έμοιαζε με την Σαβάνα έντονα αλλά με την μονή διάφορα ότι τα πάντα ήταν καταπράσινα . Ο ουρανός είχε ένα πορφυρό χρώμα με μωβ ανταύγειες , το χώμα, οι πέτρες μέχρι και τα σύννεφα ήταν πράσινα . Γύρω μας υπήρχαν πολλές λίμνες στην πιο μεγάλη έπεφτε με ορμή ένας καταρράκτης από πολύ μεγάλο υψόμετρο . Κοιτάζοντας τριγύρω παρατήρησα ζώα τα όποια δεν είχα ξανά δει ποτέ στην ζωή μου άλλα μικρά και άλλα τεράστιων διαστάσεων λες και ήμουν μέσα σε προϊστορική εποχή και κάποιος είχε κάνει τερατογεννέσεις !! Υπήρχαν και ιπτάμενα ζώα όπως και αυτά με την σειρά τους δεν θύμιζαν κάτι!!!! Δεν ήταν όλα σαρκοβόρα υπήρχαν και φυτοφάγα . Μπροστά μου γύρω στα τριάντα μετρά περνούσε ένα ζώο το οποίο ήταν μεγάλο σαν λεωφορείο μακρύ , είχε τρίχωμα σαν αμερικανικό βουβάλι , είχε δύο μακριές άτριχες ουρές που στο τέλος τις είχε δύο στρόγγυλα εξογκώματα που μέσα τους είχε ένα πράσινο υγρό . Τα πόδια του ήταν χοντρά τα οποία τα άκρα του θύμιζαν έντονα δάχτυλα από γορίλα , το κεφάλι του έμοιαζε σαν της μαγκούστας . Κάθε φορά που ήθελε να φάει κάτι πέταγε την γλωσσά του όπως και ο χαμαιλέοντας . Άρπαζε κλαδιά δέντρων τα οποία τα έκοβε με πολύ μεγάλη ευκολία . Ένα από τα πουλιά έμοιαζε με πτεροδάκτυλο . Ήταν όμως διαφορετικό πουλί το σώμα του όλο είχε ένα απαλό κιτρινωπό χρώμα , τα φτερά του έμοιαζαν σαν της νυχτερίδας μόνο που ήταν διάφανα , τα πόδια του έμοιαζαν με γερακιού . Η ουρά του ήταν υπερβολικά μακριά και όταν ήθελε να ξεκουραστεί κρεμιότανε από τα κλαδιά των δέντρων όπως οι νυχτερίδες . Ο λαιμός του ήταν μακρύς και κατέληγε σε ένα περιεργό κεφάλι , έμοιαζε παρά πολύ με ανθρώπινο , τα αφτιά του ήταν μακριά και ζαρωμένα , τα μάτια του μεγάλα και βαθουλωτά χρώματος κόκκινου , η μύτη του ήταν πλακουτσωτή με μεγάλα ρουθούνια και το στόμα του κατέληγε σε ένα τεράστιο και μυτερό πηγούνι . Είχα μείνει άναυδος με όλα αυτά τα οποία κει είχα αντικρίσει , όταν λοιπόν συνήλθα από το σοκ και το δέος που με είχε καταβάλει άρχισα να ψάχνω για τον Ελαητζά . Δυστυχώς όσο και να έψαξα δεν βρισκόταν πουθενά στην γύρω περιοχή . Αποφάσισα να προχωρήσω , σταμάτησα στην πρώτη λίμνη και αδιαφορώντας αν το νερό είναι καλό η όχι ήπια τόσο που δεν μπορούσα να περπατήσω !! Ξάπλωσα στην αμμουδιά της λίμνης σκεπτόμενος το πώς είναι δυνατόν να υπάρχουν όλα αυτά τα μέροι και που να βρίσκονται όλοι οι άλλοι που ήταν μαζί μου . Μετά από λίγο άρχισα να αγναντεύω τον ουρανό , ποσό γαλήνια έδειχνε το μέρος αυτόΠέρασε κάμποση ώρα σηκώθηκα κοιτώντας την γύρω περιοχή χωρίς να ξέρω προς τα πού να πάω . Δεν είχα απολύτως τίποτα μαζί μου εκτός από τα ρούχα που φορούσα , ποσό θα ήθελα να είχα την πυξίδα μου μαζί..... ..Είχα αρχίσει να πεινάω σαν λύκος , αποφάσισα να πάρω την κατεύθυνση με τις λίμνες για να έχω πρώτα νερό και δεύτερον όπου υπάρχει νερό υπάρχει και πολιτισμός . Ξεκίνησα να περπατώ παραλιακά μήπως και έβρισκα κάνα χωριουδάκι και μου δείξουν τον δρόμο το πώς θα γυρίσω πίσω . Δεν είχε περάσει πολύ ώρα πεζοπορίας όταν άκουσα βογγητά , ήταν βογγητά αγωνιάς δεν έμοιαζαν όμως με ανθρωπινά . Βρήκα ένα ξύλο για να το έχω ως όπλο και άρχισα να προχωρώ προς το σημείο το οποίο άκουσα τα βογγητά . Ένας μεγάλος βράχος μου έκρυβε το οπτικό μου πεδίο , άρχισα να τον σκαρφαλώνω ώστε να μπορώ να δώ τι ήταν αυτό το οποίο υπέφερε και βογκούσε έτσι . Κοιτώντας έμεινα έκπληκτος με αυτό που αντίκρισα , με έκανε να ξανασκεφτώ, το αν ήμουν ξύπνιος η έβλεπα όνειρο !! Μπροστά μου είχα ένα ον το οποίο το σώμα του ήταν γυναικείο και καλλίγραμμο , από τους αστραγάλους και κάτω τα πόδια του θύμιζαν κάτι μεταξύ παγωνιού και ανθρώπου , ανάμεσα στα δάχτυλα υπήρχαν μεμβράνες όπως στα θαλασσοπούλια , είχε

τεραστία φτερά με μαύρα και άσπρα πούπουλα , τα χεριά της ήταν σαν ανθρωπινά με μικρές χαρακιές στις πάπιες . Το κεφάλι της έμοιαζε και αυτό με ανθρωπινό αλλά δεν ήταν , είχε μακριά πράσινα μαλλιά με μπλε ανταύγειες , τεραστία μυτερά αυτιά που ήταν στολισμένα με κάποιου είδους όστρακου . Τα μάτια της ήταν μεγάλα και δεν είχε κόρες, ήταν ένα βαθύ μπλε το χρώμα τους , τα φρύδια της ήταν κυρτά και κατέληγαν λοξά προς τα πίσω , η μύτη της έμοιαζε με μαϊμουδίσια . Το στόμα της ήταν όμορφο με σαρκώδης χείλια το οποίο έκρυβε πολύ μυτερά και κοφτερά δόντια . Ήταν πεσμένο μπρούμυτα και ήταν δεμένο σαν κάποιος να το είχε πιάσει αιχμάλωτο . Χτυπιόταν πέρα δώθε μήπως και λυθεί μα τίποτα, δεν μπορούσε να τα καταφέρει ώστε να ξεφύγει από τα δεσμά του . Περίμενα λίγη ώρα προτού κατέβω από τον βράχο κοιτώντας τριγύρω μήπως και βρισκόντουσαν στην περιοχή αυτοί που είχαν συλλάβει το πλάσμα αυτό . Μετά από λίγο κατέβηκα προς το μέρος του . Μόλις με αντίκρισε σταμάτησε να προσπαθεί να λυθεί και άρχισε να με περιεργάζεται με τα μάτια της με μεγάλη απορία . Δεν έδειχνε να με φοβάται καθόλου αλλά είχε μένει επιμένοντας να με κοιτά με απορία μεγάλη .

ΜΑΝΟΣ

Με λένε Μάνο μήπως τυχαίνει να μιλάς ;
Σκέφτηκα , πώς είναι δυνατόν να μιλάει ένα τέτοιο τερατούργημα .
“ Και για τα δικά μου μάτια είσαι τερατούργημα” , ακούστηκε μια φωνή μέσα στο μυαλό μου . Κοιτώντας το πλάσμα με κομπιασμένη φωνή το ρώτησα .

ΜΑΝΟΣ

ΕΣΥ ΜΟΥ ΜΙΛΗΣΕΣ ;

“ Ναι εγώ” . Ακούστηκε και πάλι μέσα στο μυαλό μου . Για άλλη μια φορά έμεινα έκπληκτος γιατί δεν είδα το στόμα της να κουνιέται καθόλου .
“Θα με λύσεις σε παρακαλώ δεν φαίνεσαι για ον που θα μπορούσε να κάνει κακό σε κάποιο νοήμον ον”

ΜΑΝΟΣ

Ναι έτσι είναι αλλά για να σε έχουν δέσει έτσι όμως ίσως εσύ να θέλεις να κάνεις κακό.

“ Όχι με έπιασαν οι Σορέδ για να πιουν το αίμα μου και να φάνε το κρέας μου και να πουλήσουν τα φτερά μου στους Ρογκιόλα που τα θέλουν για να πιάνουν τους μονοκέρατους !!!!”

Το μόνο που με έκανε να μην θέλω να την λύσω ήταν το παρουσιαστικό της . Τα λόγια της με έκαναν να νιώθω τόσο ωραία που παρόλο το παρουσιαστικό της πήρα την απόφαση και την έλυσα . Μόλις την έλυσα πέταξε τόσο γρήγορα , έκανε κάνα δύο τούμπες στον αέρα και ήρθε και στάθηκε μπροστά μου.

“Με λένε Αράχ και σε ευχαριστώ πολύ που με έλυσες , μου έσωσες την ζωή για αυτό και θα ήθελα αν μπορούσα να σε βοηθήσω και εγώ σε κάτι .”

ΜΑΝΟΣ

Το μόνο που θέλω είναι να γυρίσω στον τόπο μου χάθηκα κυνηγώντας στην Σαβάνα Σοτανάθ μαζί με τους φίλους μου , γίνανε διάφορα περίεργα μετά χαθήκαμε και εγώ βρέθηκα εδώ . Τέλος πάντων εγώ είμαι από την Ελλάδα και ήρθα στην Αφρική να μείνω με τον πατέρα μου .

ΑΡΑΧ

Δεν έχω ακούσει ποτέ για αυτά τα μέρη που μου ανέφερες . Αν όμως θέλεις να έρθεις στην χωρά μου εκεί ίσως σε βοηθήσουν οι γεροντότεροι , ίσως να έχουν ακούσει για αυτές τις χώρες που μιλάς . Εάν όμως θέλεις να μένεις εδώ θα πρέπει να προσέξεις ειδικά τώρα που βραδιάζει γιατί είναι πολύ επικίνδυνα και από ότι βλέπω δεν έχεις κάποιο όπλο πάνω σου εκτός από αυτό εδώ το ξύλο .

Λοιπόν τι λες ;

Δεν το σκέφτηκα και πολύ .

ΜΑΝΟΣ

Εντάξει Αράχ θα έρθω .

Πέταξε αμέσως πάνω από το κεφάλι μου .

ΑΡΑΧ

Πιάσου από τους αστραγάλους μου και δεν χρειάζεται να τους κρατάς σφιχτά .

Μόλις έπιασα τα πόδια της σοκαρίστηκα για άλλη μια φορά . Το δέρμα της από τα πόδια της άρχισε να τυλίγεται γύρω από τους καρπούς μου .

ΑΡΑΧ

Μην φοβάσαι δεν πρόκειται να σου κάνω κακό ,είναι για να μην πέσεις .

Αμέσως αρχίσαμε να πετάμε πρέπει να είμαστε καμία πενηνταριά μετρά πάνω από την λίμνη ,όταν η Αράχ ξαφνικά έκανε μια απότομη βουτιά κατακόρυφη προς την λίμνη . Έκλεισε τα φτερά της και άρχισε την πτώση προς τα κάτω . Θυμάμαι από την τρομάρα που είχα πάρει ότι γκάριζα σαν γαϊδούρι από τον φόβο , και μάλιστα πιο δυνατά καθώς έβλεπα ότι θα συντριβούμε στην λίμνη . Μόλις πέσαμε στο νερό τα είχα χάσει τελείως έγιναν όλα τόσο γρήγορα !!! Βγήκαμε πάλι από το νερό άλλα όχι από εκεί όπου βουτήξαμε, βγήκαμε από τον πάτο της λίμνης .

ΑΡΑΧ

Είσαι καλά Μάνο;

ΜΑΝΟΣ

Μετά την τρομάρα που πήρα μπορώ να πω ότι είμαι καλά .

ΑΡΑΧ

Φτάνουμε στην χωρά μου μην ανησυχείς όλα θα πάνε καλά

Παρατήρησα ότι ήμασταν σε πολύ μεγάλο υψόμετρο μα καθώς κοίταξα ψηλά τότε είδα μια τεραστία μπάλα , μα καθώς πλησιάζαμε και ολοένα κοντά της τότε συνειδητοποίησα ότι ήταν μια τεραστία αιωρούμενη φωλιά . Όταν φτάσαμε μέσα στην ιπτάμενη φωλιά, είχε μια παρά πολύ ωραία και πλούσια πόλη μέσα της . Παντού υπήρχαν όντα όπως η Αράχ που καθώς πετάγαμε διπλά τους και με αντίκριζαν , άνοιγαν διάπλατα τα τεραστία μπλε μάτια τους από έκπληξη . Προσγειωθήκαμε σε μια πλατεία και αμέσως από παντού προσγειωνόντουσαν όντα από παντού για να με περιεργαστούν . Ώσπου ήχησε μια γλυκιά μελωδία και όλοι με μιας γονάτισαν

ΑΡΑΧ

Αν αγαπάς την ζωή σου γονάτισε τώρα !!

Αμέσως γονάτισα υπακούοντας την Αράχ . Μετά από λίγο άκουσα ένα φλαπάγιασμα φτερών από επάνω μου . Αμέσως μπροστά μου προσγειώθηκε ένα από αυτά τα όντα μπροστά μου , μόνο που ήταν αρσενικό , το σώμα του ήταν γεροδεμένο και το βλέμμα του αγέρωχο . Κατάλαβα ότι πρέπει να ήταν ένα είδος αρχηγού κατέβασα το κεφάλι μου . Τους άκουγα που μιλάγανε μια παράξενη γλωσσά που όμοια της δεν είχα ξανά ακούσει πουθενά . Κάθε λέξη που τελείωναν ακουγότανε και ένας συριγμός .Μετά από κάμποση ώρα η Αράχ σηκώθηκε αρχίζοντας να μου μιλά και πάλι μέσα στο μυαλό μου

ΑΡΑΧ

Μανό αυτός που στέκεται μπροστά μας είναι ο βασιλιάς μας ο Νανόκ . Του εξήγησα άλλη την κατάσταση πώς με βρήκες και είναι ευγνώμον που με έσωσες . Όμως μέχρι να μάθουμε τι είσαι και από πού είσαι διάταξε να συλληφθείς και να φυλακιστείς .

ΜΑΝΟΣ

Μα δεν έκανα κάτι κακό και ούτε είμαι απειλή για εσάς !!

ΝΑΝΟΚ

Όμως μέχρι να σιγουρευτώ ότι δεν είσαι κάτι το επικίνδυνο η το ανεπιθύμητο για τον λαό μου θα φυλακιστείς

Με οδήγησαν σε ένα κελί . Πρέπει να πέρασαν γύρω στις οχτώ ώρες όταν με επισκέφτηκε η Αράχ .

ΑΡΑΧ

Είναι ώρα να πάμε στο συμβούλιο δικαιοσύνης , μας περιμένουν .

Μετά από καμπόση ώρα ήμασταν σε μια μεγαλοπρεπή αίθουσα. Εκεί στον αέρα στα μέσα της αίθουσας σε ύψος περίπου δέκα μέτρων αιωρούνταν πάνω σε ιπτάμενες πολυθρόνες δέκα όντα χωρίς να κουνάνε τα φτερά τους . Μου έκανε εντύπωση πώς οι πολυθρόνες μπορούσαν και αιωρούνται στον αέρα .

ΑΡΑΧ

Εδώ σε αφήνω Μάνο ελπίζω οι σοφοί να σε βρουν σωστό και να σε ξαναδώ , σε ευχαριστώ που με βοήθησες να γυρίσω πίσω.

Πριν προλάβω να της πω κάτι έφυγε . Αμέσως άρχισα να μουδιάζω ολόκληρος , άρχισα να αιωρούμαι σιγά σιγά προς τα επάνω έφτασα στο ύψος όπου βρισκόταν τα όντα σταματώντας στο κέντρο του κύκλου όπου και καθόντουσαν .

Αμέσως σε όλη την αίθουσα ακούστηκε μια φωνή η οποία ερχόταν και από τα δέκα δόντια χωρίς να ανοιγοκλείνουν το στόμα τους .

ΟΝΤΑ

Λοιπόν άγνωστε έχετε να μας πεις κάτι προτού αρχίσει η αναγνώριση το τι είσαι ?

ΜΑΝΟΣ

Όχι .

Αμέσως τα μάτια τους αρχίσανε να λάμπουν υπερβολικά μέχρι που ξεχύθηκε ένα είδος ακτίνας από αυτά . Οι ακτίνες ενώθηκαν αναμεταξύ τους δημιουργώντας ένα έντονο βαθύ μπλε χρώμα . Αρχισα να νιώθω ένα κόμπο στο στομάχι και σιγά σιγά το σώμα μου να παγώνει ώσπου έχασα τελείως τις αισθήσεις μου. Όταν συνήρθη βρέθηκα ξαπλωμένος επάνω σε γρασίδι , το μυαλό μου το ένιωθα λες και το είχαν περάσει από μπλέντερ, τα έβλεπα όλα θολά μα σιγά σιγά η όρασης μου επανερχόταν .

ΑΡΑΧ

Είσαι καλά ;

ΜΑΝΟΣ

Όσο μπορώ

ΑΡΑΧ

Οι σοφοί αποφάσισαν μετά την αναγνώριση σου ότι είσαι άνθρωπος !!!!! Δεν ανήκεις στα μέρη εδώ κάτω , είσαι παράνομος στα μέρη μας και δεν μπορείς να μείνεις ούτε λεπτό !!! Ο λόγος που είσαι ακόμη ζωντανός είναι που έσωσες έμενα και κανένα άλλος !! Σου εύχομαι καλή τύχη άνθρωπε . Αν και δεν καταλαβαίνω το τι επικίνδυνο έχετε εσείς οι άνθρωποι

Αμέσως πέταξε μακριά μου προτού προλάβω να της απαντήσω . Την έβλεπα που πετούσε προς την πόλη της ώσπου χάθηκε από τα μάτια μου . Κοιτώντας τριγύρω μου είδα ότι η Αράχ μου είχε αφήσει ρούχα ένα ακόντιο και ένα δέμα όπου είχε μέσα κρέας και ένα είδος πίτας .

SAMAN LYCAN INVISIBLE LYCANS TEAM!!!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΟΥ ΡΥΟΝΑΝΟΡΚΙΑ

Μην έχοντας τι άλλο να κάνω ξεκίνησα την αναζήτηση της επιστροφής , από ότι φαίνονταν δεν θα ήταν και τόσο εύκολο γιατί αν ήταν έτσι όπως το είχα καταλάβει βρισκόμουν μέσα σε μια κοιλότητα της γης . Το μόνο που μου έμεινε να κάνω ήταν να βρω την έξοδο προς τα πάνω , το πώς βρέθηκα εδώ δεν το κατάλαβα πότες μου . Περιπλανιόμουν ώρες ατελείωτες , περνώντας από πανέμορφες λίμνες, λόφους ακόμη και δάση με παράξενα δένδρα, άλλα ζώα πτηνά και έντομα !!!! Αποφάσισα να κάτσω κάτω απ ένα πελώριο δένδρο που έμοιαζε με μουριά, για να φάω αυτά που με είχε φιλέψει η Αράχ . Μπροστά μου ακριβώς κάνα δύο χιλιόμετρα από εκεί που είχα σταματήσει βρισκόταν ένας τεράστιο τοίχος από βράχια , τα όποια είχαν πολλές σπηλιές . Αποφάσισα μόλις τελείωνα με το φαγητό μου να έμπαινα σε μια από τις σπηλιές μήπως και με οδηγούσε προς τα επάνω . Καθώς απολάμβανα την πίτα μου ακούστηκε μια φωνή .

“Έ ρεε !!! Θέλω και εγώ ένα κομμάτι από αυτό που τρως άσχημε !!!”

Πετάχτηκα στον αέρα κρατώντας το ακόντιο που είχα για όπλο κατηλευτικά γυρνώντας προς άλλες τις κατευθύνσεις κοιτώντας ακόμα και στο δένδρο επάνω. μα τίποτα δεν ήταν κανείς .

“Εκτός από άσχημος είσαι και χαζός !!!!!!!!!!!”

ΜΑΝΟΣ

Που είσαι ; Φανερώσου όπου και αν κρύβεσαι !

Ένιωθα ότι ο φόβος θα μου έσπαγε την καρδιά μου

“Εδώ κάτω ασχημότητα κοιτά καλά ανάμεσα στα πόδια σου και θα με δεις !!!”

Δεν πίστευα στα μάτια μου από αυτό που έβλεπα !!!

“Τι κοιτάς ρε σαν χάνος δεν έχεις ξανά δει ρυονανόρκια στην ζωή σου !!!!!!!”

Στεκόταν εκεί στην άκρη από το παπούτσι μου ,πρέπει να ήταν όλο και όλο γύρω στους έξι πόντους ύψος ,είχε μυτερά αυτιά, μωβ ρούχα και στη πλάτη του είχε ένα καβούκι από σαλιγκάρι !!!!!!!!!!!

ΡΥΟΝΑΝΟΡΚΙΑ

Λοιπόν άσχημε θα μου δώσεις λίγο από αυτό που τρως;

Έσκυψα δίνοντας του ένα μικρό κομμάτι ακουμπώντας το διπλά του . Παρ’ όλο που το κομμάτι ήταν τρεις φορές σαν το μπόι του , το καταβρόχθισε με την μια !!!!!

ΜΑΝΟΣ

Αυτό είναι !!!! Κοιμάμαι !!!! Σίγουρα κοιμάμαι και βλέπω όνειρα δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν όλα αυτά στα αλήθεια !!!!!

ΡΥΟΝΑΟΡΚΙΑ

Και εγώ το ίδιο λέω άσχημε διότι δεν έχω ξαναδεί πιο άσχημο ον από εσένα !!!! Άλλα τελικά είμαστε και οι δύο ξύπνιοι !!! Δεν νομίζεις;

ΜΑΝΟΣ

Μάλλον έτσι είναι .

ΡΥΟΝΑΝΟΡΚΙΑ

Από πού είσαι και τι είσαι ;

ΜΑΝΟΣ

Είμαι άνθρωπος

ΡΥΟΝΑΝΟΡΚΙΑ

ΤΙΠΙ;,,,,,,,,,,,,, Δεν είναι δυνατόν !!! Και τι κάνεις εδώ ; Δεν ξέρεις ότι απαγορεύονται οι άνθρωποι στα σπλάχνα της γης;,,,,,

ΜΑΝΟΣ

Όχι , μα γιατί;

ΡΥΟΝΑΝΟΡΚΙΑ

Αυτό είναι μια μεγάλη ιστορία , να ξέρεις όμως εδώ που βρίσκεσαι έχεις πολλούς εχθρούς άλλα και συμμάχους , που δεν θέλουν να ακούσουν για την ράτσα σου ούτε για αστείο !!!! Με λένε ΓΚΟΡΘ !!!

Με μια απότομη κίνηση έβγαλε από το καβούκι του ένα ρόπαλο που στην άκρη του κρεμόντουσαν αλυσίδες με πολλά κοφτερά ξυραφιά . Το σήκωσε ψηλά και φωνάζοντας δυνατά είπε.

ΓΚΟΡΘ

Μα τα γένια όλων των προγόνων μου είμαι ο πιο γενναίος πολεμιστής της φυλής μου και δεν φοβάμαι τίποτα !!! Και είμαι πρόθυμος άσχημα να σε βοηθήσω να γυρίσεις στην επιφάνεια σώος και αβλαβής . Παίρνω όρκο σε όλα τα κόκαλα των προγόνων μου ότι και έτσι θα γίνει !!!!

ΜΑΝΟΣ

Σε ευχαριστώ ΓΚΟΡΘ . Πιστεύω πράγματι ότι είσαι γενναίος .Με λένε Μάνο και έρχομαι από την Ελλάδα.....

ΓΚΟΡΘ

ΤΙΠΙ;,,,,, Από την Ελλάδα

ΜΑΝΟΣ

Με κοιτούσε όλο απορία και έκπληξη . Ναι ΓΚΟΡΘ από την Ελλάδα είμαι αν και όταν χάθηκα ήμουν στην Αφρική .Μήπως ξέρεις τώρα που έμαθες ότι είμαι από την Ελλάδα να με πας;,,,,

ΓΚΟΡΘ

Δυστυχώς όχι φιλέ μου δεν ξέρω πώς να σε πάω , άλλα από την Ελλάδα είχα έναν καλό φίλο από εκεί .Ήταν πριν παρά πολλά χρόνια σχεδόν αμέτρητα για μένα , το όνομα του ήταν

Ένας δυνατός αέρας διέκοψε τον Γκόρθ παίρνοντας τον μαζί του , την τελευταία στιγμή πρόλαβε και πιάστηκε από το πατάκι του παντελονιού μου .

Με δυσκολία έσκυψα αρπάζοντας τον και τον έβαλα στο τσεπάκι του πουκαμίσου μου.

Ο αέρας γινόταν όλο και πιο δυνατός !!! με δυσκολία στεκόμουν στα πόδια μου .

Πρόλαβα και κρύφτηκα καλά πίσω από το πελώριο δένδρο , ο αέρας τώρα λυσομανούσε διπλά μας παρασύροντας στο διάβα του ξύλα, ζώα ,πέτρες , πέρναγαν από διπλά μας με μεγάλη ταχύτητα . Λυσομανούσε ώρες ατελείωτες παρασέρνοντας συνεχεία ό,τι έβρισκε μπροστά του ο φυσικός μου προστάτης ίσα ίσα που δεν είχε ξεριζωθεί . Τα κλαδιά του είχαν σπάσει και τα είχε πάρει ο άνεμος . Ξαφνικά όπως άρχισε έτσι σταμάτησε ξαφνικά . Γύρισα πίσω μου να δω το τι είχε γίνει , εκεί μπροστά μου γύρω στα τριάντα μετρά ήταν ένα ον μπρούμυτα ξαπλωμένο . Έτρεξα αμέσως να δω περί τίνος πρόκειται . Γύρω στα πέντε μετρά μακριά του σταμάτησα . Έμοιαζε με άνθρωπο μόνο που δεν ήταν . Είχε πόδια και χεριά σαν τα ανθρωπινά μα με πολλές παραλλαγές , για παράδειγμα στα έξι μακριά του δάχτυλα είχε μεμβράνες , το σώμα του ήταν γεμάτο φολίδες όπως έχουν τα ερπετά.

Το σώμα του ήταν λες και το γύμναζε χρόνια , όλο του το κορμί είχε ένα απαλό χρώμα μελιτζανί με κίτρινη χροιά , στο κεφάλι του δεν είχε μαλλιά , και τα αυτιά του ήταν

τεραστία και το σχήμα που είχαν ήταν ακριβώς όπως και της νυχτερίδας, γονάτισα προσεκτικά και το γύρισα από την άλλη, με φρίκη άλλα και τρόμο παρατήρησα το πρόσωπο του , είχε τεραστία μάτια που θύμιζε έντονα εξωγήινο , οι κόρες του είχαν ακριβώς το σχήμα των φιδιών , πλακουτσωτή μύτη με πολύ λεπτά χείλη . Από το στόμα του έτρεχε ένα πηχτό κίτρινο υγρό σίγουρα ήταν αίμα .

ΓΚΟΡΘ

Βλέπεις αυτά τα κοφτερά δόντια άσχημε σωτήρα μου; Είναι ένας Ντράγκον πολύ κακός και πολύ έξυπνος συνάμα ταχύτατος . Ευτυχώς που είναι νεκρός αλλιώς θα είχες άσχημα ξεμπερδέματα μαζί του !!!!!

Ήταν η φωνή του καινούργιου φίλου μου του ΓΚΟΡΘ που έβλεπε επίσης τον Ντράγκον από το τσεπάκι μου .

ΜΑΝΟΣ

Λες να υπάρχουν και άλλοι τριγύρω;

ΓΚΟΡΘ

Μην ανησυχείς ο αέρας πρέπει να τον έφερε από τα πιο βαθιά μέρη ,εδώ πάνω σπάνια έρχονται . Λοιπόν άσχημε είναι ώρα να φύγουμε και να ψάξουμε για το πηγάδι των στεναγμών .

ΜΑΝΟΣ

Των στεναγμών;

ΓΚΟΡΘ

Προχώρα και θα δεις όταν θα φτάσουμε εκεί . Προχώρα προς τα βράχια και βλέπεις εκείνη την μικρή σπήλια ;! εκεί θα μπούμε.

Πράγματι ξεκινήσαμε εγώ και ο καινούριος φίλος μου που είχα μέσα στο τσεπάκι μου. Περπατώντας μέσα από την παράξενη σπηλαιώδη ζούγκλα , πέρασε κάνα σαραντάλεπτο φτάνοντας στην είσοδο της σπηλιάς . Μπήκαμε σιγά σιγά , μετά από κάμποσα μετρά ένα παράξενο γαλαζωπό φως είχε φράξει το τέλος της σπηλιάς , ένα φως που έμοιαζε σαν καθρέπτη .

ΓΚΟΡΘ

Το βλέπεις αυτό το φως άσχημε !! Μέσα από αυτό θα περάσουμε .

Χωρίς να φέρω αντίρρηση πέρασα το φως με την μια , ένιωσα μια μικρή αιώρηση και ένα κρύο αεράκι να μου περιτυλίγει όλο μου το σώμα , αμέσως μετά άρχισα να στροβιλίζομαι γρήγορα , πάνω που ήμουν έτοιμος να χάσω τις αισθήσεις μου από το στροβίλισμα σταμάτησα να γυρνά γύρω γύρω βλέποντας ένα απαλό κοκκινωπό φως .

ΓΚΟΡΘ

Περνά το γρήγορα μην χαζεύεις !!

Μόλις το πέρασα βρέθηκα σε μια κοιλάδα πανέμορφη , με ποτάμια, με πανέμορφα βουνά στο βάθος που και που πεταγόντουσαν και κάποια χωριουδάκια .

Κοίταξα πίσω μου δεν υπήρχε ούτε η σπήλια που βγήκα άλλα ούτε τα βράχια μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι μου ήταν η κοιλάδα !!! Έτσι ξεκινήσαμε ανοίγοντας δρόμο μέσα από μια απαλή πρασινάδα που έμοιαζε με κριθάρι .

ΓΚΟΡΘ

Μάνο πρέπει να σε προειδοποιήσω για τις περιοχές που περνάμε τώρα , στις πιο πολλές από αυτές είσαι ανεπιθύμητος άλλα και επικηρυγμένος .

ΜΑΝΟΣ

Επικηρυγμένος ;

ΓΚΟΡΘ

Ναι !!! Όλοι οι άνθρωποι είναι επικηρυγμένοι στην μέση γη , το γιατί είναι μια άλλη ιστορία που ίσως στην πω στην πορεία . Τώρα βρισκόμασταν στην περιοχή της Μεδέ , ένας φιλήσυχος και μυστικιστικός λαός . Φημίζονται για την μαγεία άλλα και την ιατρική τους Δεν σταματάμε εδώ στην λιμνούλα να φάμε και κάτι

Σταματήσαμε διπλά στην λίμνη πήδησε έξω από το τσεπάκι μου ,του έδωσα ένα κομμάτι κρέας και λίγο πίτα . Τα έφαγε με μιας και άρχισε και πάλι να μου λέει..

ΓΚΟΡΘ

Που είχα μένει ; ΑΑΑ ναι λοιπόν μετά την Εδέμ είναι η χωρά των Σαγκάν κακοί δύστροποι και ανήκουν στην αιρετική φυλή . Όταν θα περάσουμε τον τομέα τους θα πρέπει να είμαστε απαρατήρητοι . Μετά είναι η χωρά των Σωρέτ και αυτοί είναι κακοί και ανήκουν σε ερπετικές φυλές . Είναι κάτι μεταξύ ερπετοειδών και υβριδίων ,αυτοί με τους Σαγκάν άλλοτε έχουν πόλεμο και άλλοτε είναι σύμμαχοι . Για να μην τα πολύλογο Μανό υπάρχουν πολλές φυλές , άλλες είναι αποκρουστικές και άλλες συμπαθητικές . Μα για σένα το κακό είναι ότι κάνεις εδώ δεν συμπαθεί τους ανθρώπους !!!!

ΜΑΝΟΣ

Μα γιατί ;Τι ;έχουμε κάνει εμείς οι άνθρωποι ;

Τα μικροσκοπικά μάτια του ξαφνικά άρχισαν να λαμφυρίζουν !!!

ΓΚΟΡΘ

Ωραία λοιπόν θα σου πω τώρα το γιατί . Πριν τετρακόσιες χιλιάδες χρόνια όλες οι φυλές ήταν μαζί , μαζί και η ανθρωπινή . Όχι ότι όλα ήταν ρόδινα και τότε πάντα υπήρχαν διαφορές αναμεταξύ τους . Τότε ήταν η εποχή όπου οι υποχθόνιες φυλές γινόντουσαν όλο και πιο επικίνδυνες , ανέβαιναν όλο και πιο ψηλά από τα βάθη της μέσης γης με κίνδυνο να αφανίσουν όλους τους άλλους . Αποφάσισαν όλες οι ειρηνικές φυλές μαζί με την δίκια σου να ενωθούν ώστε να αποτρέψουν τις υποχθόνιες ορδές. Τα πηγαίναμε καλά και κερδίζαμε τις μάχες , τους αναγκάσαμε να ξαναμπούν στα κάτω επίπεδα μα όμως ξέραμε ότι θα ξανά γυρνούσαν κάποια στιγμή πίσω και αυτήν την φορά θα ήταν πιο δυνατοί άλλα και πιο φονικοί .Όλες οι φυλές λοιπόν ρίξαν κλήρο πια φυλή θα έπρεπε να βρει πιο ασφαλή μέρη να πάνε να ζήσουν . Ο κλήρος έπεσε στην φυλή των ανθρώπων .Πράγματι έτσι και έγινε οι άνθρωποι μετά από πολύ καιρό βρήκαν εξόδους για την επιφάνεια , είδαν ότι ήταν ένα μέρος το οποίο δεν υπήρχαν νοήμον όντα εκτός από το ζώα και έτσι έβγαλαν τους δικούς τους και σφράγισαν τις εισόδους χωρίς να πούνε κουβέντα για το μέρος που είχαν βρει σε καμία φυλή . Όλες οι φυλές θρηνούσαν για τους φουκαράδες τους ανθρώπους που νόμιζαν ότι όλοι είχαν πεθάνει και ξεκληριστεί !!!! Όσπου μετά από χιλιάδες χρόνια κάποιοι άνθρωποι άρχισαν να εισέρχονται και πάλι στο εσωτερικό της γης . Έτσι καταλάμβανε οι εδώ φυλές το τι είχε γίνει !!! Τότε συνειδητοποίησαν ότι οι άνθρωποι τους είχαν προδώσει !! Εξοργίστηκαν παρά πολύ και ορκίστηκαν ότι δεν θα ξανά βοηθούσαν άνθρωπο και σας καταράστηκαν ως αιώνιους εχθρούς !!! ΧΑ !! Καταλαβαίνεις ότι την έχεις άσχημα εάν τυχόν σε ανακαλύψουν εδώ κάτω άσχημα , και από τους μεν και από τους δεν . Για αυτό πρέπει να βρούμε την είσοδο ώστε να γυρίσεις στον κόσμο σου .

ΜΑΝΟΣ

Εφόσον έχει κάνει τέτοια προδοσία η ανθρωπότητα εδώ κάτω , εσύ γιατί με βοηθάς ;

ΓΚΟΡΘ

Αυτό θα το μάθεις εν μέρει μα μην νομίζεις ότι δεν θα έχει αντάλλαγμα η βοήθεια μου.....

Μια χρυσογαλάζια λάμψη εμφανίστηκε μπροστά μας και από μέσα της βγήκε μια κοπέλα . Είχε πολύ μυτερά και μακριά αυτιά , τα μάτια της ήταν σχιστώδη, χρώματος ανοιχτό μωβ . Μακριά κατάξανθα προς το σατινέ μαλλιά , υπέροχα σαρκώδη χείλη , τεράστιες βλεφαρίδες και τα φρύδια της ήταν γυρτά προς τα επάνω . Όλο της το κορμί φεγγοβολούσε είχε ένα παράξενο ροδακινί χρώμα που φωσφόριζε περίεργα επάνω της .
ΓΥΝΑΙΚΑ

Κακός έφερεις αυτό τον άνθρωπο στον τομέα μας !!!! Αν τον πάρουν είδηση οι υπόγειοι θα έρθουν οι ορδές τους μέχρι εδώ !!!!!

Έκανε να μιλήσει ο ΓΚΟΡΘ μα η γυναίκα τον διέκοψε απότομα και αυστηρά .

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μην μιλάς , δεν είσαι σε θέση να μιλάς !!! Να πάρεις τον προδότη και να φύγετε από εδώ όσο πιο γρήγορα μπορείτε !!!!!

ΜΑΝΟΣ

Δεν θα ήθελα εξαιτίας μου να έχετε προβλήματα.....

Καθώς γύρισε το κεφάλι της προς την μεριά μου μια περίεργη σκόνη έβγαινε από τα μαλλιά της , όλο απορία και θυμό μου είπε.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ποιος σου έδωσε τον λόγο να μου μιλήσεις προδότη !!!???!!!

Αμέσως ένιωσα το μυαλό να καίγεται , και όταν λέω να καίγεται εννοώ όπως όταν πιάνουμε καταλάθος ένα κάρβουνο , ακριβώς το ίδιο κάψιμο .

ΣΤΑΜΑΤΑ !!!!

Ακούστηκε μια αντρική φωνή , αμέσως το κεφάλι μου ηρέμησε . Ήταν ένας γεροδεμένος άνδρας στο ίδιο μοτίβο με την γυναίκα με μακριά μούσια γύρω στα πενήντα .

ΑΝΔΡΑΣ

Επειδή η φυλή του ήταν προδοτική δεν σημαίνει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι προδότες !!! Αυτό ισχύει και για αυτόν εδώ !!!

Αμέσως η γυναίκα έσκυψε και γονάτισε μπροστά στον γεροδεμένο άνδρα .

ΓΥΝΑΙΚΑ

Συγχώρεσε με οοο μεγάλε Μόκρ !!!!

ΜΟΚΡ

Σήκω επάνω άνθρωπε , και αν θέλεις και μπορείς συγχώρεσε την Ηλάκ για τον τρόπο τον οποίο σου φέρθηκε . Άλλα ένας πόνος μιας προδοσίας δεν φεύγει έτσι εύκολα όσες χιλιάδες χρόνια και αν περάσουν !!!!

Δεν πρόλαβα να πω κάτι τις με διέκοψε .

ΜΟΚΡ

Σε λένε Μάνο και από ότι είδα βρίσκεσαι κατά λάθος εδώ κάτω , βλέπεις η μοίρα παίζει πολλά παιχνίδια , για να σε διάλεξε λοιπόν το να είσαι εδώ κάτω κάποιος λόγος θα υπάρχει , κάλος η κακός .

Γυρνώντας την πλάτη του μια τεραστία σαπουνόφουσκα εμφανίστηκε από το πουθενά και με τύλιξε προτού καν προλάβω να αντιδράσω . Σηκώθηκα γύρω στα δέκα μετρά από την επιφάνεια της γης και κάποιος σαν να την φύσηξε απαλά άρχισε να κινείται γρήγορα άλλα σταθερά . Προσπερνάμε τοπία σπάνιας ομορφιάς το οποίο είχε ένα απαλό γαλάζιο χρώμα , υπήρχαν και ζώα και πτηνά τα όποια ήταν πολύ αλλόκοτα για τα μάτια μου . Ένα σμήνος από αλλόκοτα έντομα άρχισε να πετάει διπλά μου . Ήταν μεγάλα, δύο μπορεί και τρεις φορές μεγαλύτερα από ένα ανεμόπτερο , είχαν μακρύ λαιμό σαν κύκνοι , τα ράμφη τους ήταν σαν ανάποδα κουταλιά , είχαν διπλά ρουθούνια και το χρώμα από το ράμφος τους ήταν άσπρο . Το κεφάλι τους θύμιζε σχήμα φιδιού τα όποια είχανε δύο πελώρια ζαφειρένια μάτια , τα φτερά τους είχαν σφηνοειδές σχήμα το σώμα τους όπως του γερακιού . Η ουρά τους ήταν τουλάχιστον δύο μετρά μακριά έμοιαζε όπως των χελιδονιών . Δεν διέκρινα πόδια ίσως να τα είχαν καμουφλάρει η να μην είχαν !!!! Το πιο περίεργο όμως πάνω τους ήταν ότι δεν είχαν ίχνος από πούπουλα .

Όλο τους το δέρμα είχε φολίδες όπως του φιδιού με κιτρινωπές ελαφριές κηλίδες . Το ύψος το οποίο πετούσαμε τώρα πρέπει να ήταν γύρω στα τριακόσια πόδια .Καθώς αγνάντευα την μαγευτική θεά, προσπαθούσα να κατανοήσω την ύπαρξη αυτής της υπόγειας ζωής.

ΜΟΡΚ

Δεν χρειάζεται να παιδεύεις το μυαλό σου με τέτοιες σκέψεις άνθρωπε .Απλώς υπάρχουμε όπως υπάρχετε και εσείς εκεί επάνω. Βέβαια όπως έμαθες και από τον μικρό σου φίλο πριν χιλιάδες χρόνια η φυλή σου βρισκόταν εδώ κάτω με όλες τις άλλες φυλές.

Ήταν ο Μόρκ που μου μιλούσε μέσα από το μυαλό του δεν μου ξανά είπε τίποτα άλλα ούτε και εγώ τον ρώτησα το παραμικρό μετά από λίγο αρχίσαμε σιγά σιγά να κατεβαίνουμε, μπροστά μου ήταν μια τεραστία πόλη όπως η Λάρισα δεν μοιάζανε με τα δικά μας , θύμιζαν έντονα σπίτια όπως είχα δει σε διαστημικές ταινίες . Άλλα μικρά άλλα μεγάλα, μικρές πλατιές άλλα και μεγάλες με τεραστία αγάλματα τα όποια απεικόνιζαν όντα όπως ο Μόρκ, άλλα απεικόνιζαν αλλόκοτα όντα που μου έφερναν τρόπο και ρίγος και άλλα ήταν τόσο αλλόκοτα που δεν καταλάβαινα το τι απεικόνιζαν.

Όταν φτάσαμε στο έδαφος η σαπουνόφουσκα χάθηκε από γύρω μου όπως με είχε περιβάλλει . Αμέσως από παντού άρχισαν να εμφανίζονται όντα όπως ο Μόρκ, άλλα θηλυκά και άλλα αρσενικά. Αμέσως κάνανε ένα κύκλο γύρω μου και άρχισαν να με κοιτάνε παράξενα και να σιγοψιθυρίζουν αναμεταξύ τους ,έβλεπα ορισμένων τις κλεφτές ματιές τους να με διαπερνάνε . Άλλοι κοίταζαν με έκπληξη άλλοι με μίσος και άλλοι με φόβο μπορούσα να διακρίνω στα μάτια τους την απορία το πώς βρέθηκα εκεί . Τα ψιθυρίσματα σταμάτησαν ξαφνικά να ακούγονται και σιγά ο κύκλος άρχισε να ανοίγει στο βάθος του μονοπατιού που είχε ανοίξει, από όλα αυτά τα όντα διέκρινα να έρχεται μια φιγούρα σιγά σιγά . Καθώς ερχόταν διέκρινα ότι ήταν θηλυκό, όλοι σκύβανε το κεφάλι τους από ένδειξη σεβασμού στο πρόσωπο της , τώρα την διέκρινα καλύτερα , είχε πλησιάσει αρκετά κοντά μου, φορούσε έναν μαύρο μανδύα που έσερνε με μια ουρά γύρω στα δύο μετρά . Το πρόσωπο της ήταν όλο ρυτίδες καθώς επίσης και τα χεριά της , τα όποια στα δάχτυλα της είχε λογίων κοσμήματα από χρυσό και πολύτιμους λίθους ήταν τόσο περίτεχνα που θα τα ζήλευε ο καλύτερος τεχνητής της γης . Στο αριστερό της χέρι κρατούσε ένα είδος ραβδίου το οποίο ξεπερνούσε το ύψος της κατά τριάντα πόντους . Όλο ήταν φτιαγμένο από διάφανο γαλάζιο κρύσταλλο . Από

το κάτω μέρος του ραβδίου μέχρι και επάνω ήταν τρία φίδια με πολύ περίπλοκο τρόπο κουλουριασμένα , τα όποια καθώς συναντιόντουσαν τα κεφάλια τους στην κορυφή του ραβδίου είχαν ανοιχτό το στόμα τους ,τα όποια ξέρναγαν μια απαλή κόκκινη φλόγα η όποια γινόταν μια .

Είχαν ένα απαλό κίτρινο χρώμα σε όλο τους το σώμα και παρά όλο που και αυτά ήταν διάφανα και από κρύσταλλο φτιαγμένα μπορούσε κανείς να δει τα εσωτερικά τους όργανα μέχρι και τις φολίδες που είχε η ράχη τους . Μπορούσα να διακρίνω ένα υγρό να ανεβοκατεβαίνει μέσα στο ραβδί και στα φίδια χωρίς να έχει σταματημό .

Σταμάτησε μπροστά μου σχεδόν πέντε βήματα μακριά από έμενα . Σήκωσε αργά το κεφάλι της και με παρατηρούσε με προσοχή μεγάλη . ώσπου η φωνή της ήχησε μέσα στο κεφάλι μου .

ΘΗΛΥΚΟ ΟΝ

Ακολούθησε με άνθρωπε και μην με φοβάσαι δεν πρόκειται να σου κάνω κακό μα ούτε και κανένας άλλος .

Γύρισε αργά και αρχίσαμε να προχωράμε ανάμεσα από το πλήθος που είχε μαζευτεί με τον ερχομό μου . Καθώς ακολουθούσα την γηραιά κυρία παρατήρησα ότι δεν υπήρχαν παιδιά ανάμεσα τους . Τα κτήρια τους έδειχναν λες και ήταν ζωντανά, θύμιζαν έντονα διαστημική βάση με ένα σύμπλεγμα γοτθικού στυλ . Φτάσαμε σε ένα σπίτι το όποιο φεγγοβολούσε ολόκληρο . Μόλις κοντοσταθήκαμε μπροστά από το σπίτι, η πόρτα άνοιξε από μονή της .

ΘΗΛΥΚΟ ΟΝ

Πέρασε μέσα άνθρωπε και κάτσε εκεί στην πολυθρόνα αυτήν .

Τα έπιπλα του σπιτιού ήταν άλλα από αχάτη μέχρι και τα σκευή που χρησιμοποιούσαν για φαγητό . Όλα τα αντικείμενα όπως και τα έπιπλα καρέκλες τοίχοι ταβάνια ήταν όλα διάφανα, διακρίνοντας να τα διαπερνά όλα το ίδιο υγρό που έτρεχε μέσα στο ραβδί της γηραιά κύριας . Κάθισα στην πολυθρόνα που μου είπε προς έκπληξη μου ήταν μια από τις πιο αναπαυτικότερες πολυθρόνες που είχα κάτσει μέχρι τώρα στην ζωή μου .

ΘΗΛΥΚΟ ΟΝ

Με λένε Ηκρίκ και είμαι τόσο μεγάλη σε ηλικία όσο και ο αστερισμός του ΕΛ-ΔΙ!! Θέλω να σου δώσω αυτό και όσο καιρό θα βρίσκεσαι εδώ να το διαβάσεις καλά και να το μάθεις , είναι η αλφάβητο του κόσμου τούτου . Αν την μάθεις θα μπορείς να μιλάς σε όλα τα επίπεδα και με όλες τις φυλές, καλές και κακές . Αν σου μιλάμε συνεχία μέσο του εγκεφάλου σου στο τέλος δεν θα το αντέξεις και θα καταρρεύσεις .

Άπλωσε το ρυτιδιασμένο της χέρι δίνοντας μου ένα κομμάτι αχάτη γύρω στους είκοσι πέντε πόντους κυκλικό και δύο πόντους πάχος . Το κοίταξα καλά μπρος και πίσω μα δεν είχε τίποτα επάνω του, την ρώτησα γεμάτος απορία.

ΜΑΝΟΣ

Θα έπρεπε να δω κάτι;

ΗΚΡΙΚ

Κοιτά ξανά με προσοχή και θα δεις !!

Πράγματι κοιτάζοντας το ξανά προσέχτηκα η επιφάνεια του είχε γίνει σαν καθρέφτης και γύρω γύρω άρχισαν να εμφανίζονται κάποια σύμβολα τα οποία έμοιαζαν με πύρινες φλόγες . Διπλά από τα σύμβολα αυτά προς μεγάλη μου έκπληξη άρχισαν να εμφανίζονται τα γράμματα της ελληνικής αλφαβήτου!!

ΗΚΡΙΚ

Διάβασε το καλά!! Μαθέ το!! Μείνε εδώ μέχρι να το μάθεις !!!

Δεν πρόλαβε καλά να τελειώσει αυτό που μου έλεγε μια σαπουνόφουσκα εμφανίστηκε από το πουθενά την τύλιξε και εξαφανίστηκε .Έμεινα μονός και άφωνος μέσα σε αυτό το σπίτι.....

Όχι μόνος είχα ξεχάσει τον μικροσκοπικό φίλο μου στη τσέπη μέσα!!! Κοίταξα στην τσέπη μέσα αλλά μόνο το καβούκι του φαινόταν του φώναξα μα δεν πηρά καμία μα καμία απάντηση . Τον έβγαλα από την τσέπη μου κρατώντας τον μέσα στην χούφτα μου. Το καβούκι του ήταν κλειστό και από κάτω είχε σφραγιστεί με ένα είδος μεμβράνης.

Ήθελα οπωσδήποτε να του μιλήσω να μου εξηγήσει κάποια πράγματα μα από ότι μπορούσα να καταλάβω είχε πέσει σε ένα είδος νάρκης . Κάθισα ξανά στην πολυθρόνα χωρίς να σκέπτομαι τίποτα ήταν λες και είχε μουδιάσει όλο το μυαλό μου και δεν μπορούσα να σκεφτώ το οτιδήποτε . Ήταν τόσο απίστευτα όλα αυτά που μου είχαν συμβεί μέχρι τώρα !!! Κοίταξα το εσωτερικό του σπιτιού προσπαθώντας να πείσω τον εαυτό μου ότι όλα αυτά τα οποία μου έχουν συμβεί είναι πραγματικότητα!!!!

Αποφάσισα να κοιμηθώ λίγο μήπως το μυαλό μου μπορέσει και γαληνέψει ώστε να μπορέσω να σκεφτώ θετικά τα όσα μου είχαν συμβεί . Πρέπει να κοιμόμουν μερικές ώρες όταν με ξύπνησε μια χαμηλότονη βοή . Ανοίγοντας τα μάτια μου είδα όλο το εσωτερικό του σπιτιού να αλλάζει χρώματα το υγρό μέσα στους τοίχους, στα έπιπλα γενικώς στα πράγματα . Ανεβοκατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα και άλλαζε χιλιάδες χρώματα . Μάλλον το σπίτι κατάλαβε ότι ξύπνησα και η ροή του υγρού κουνιόταν όπως και πρώτα, λες και δεν ήθελε να δω αυτό που έκανε . Έξω από το σπίτι ο αέρας της υπόγειας γης άρχισε και αγρίευε . Κοιτώντας έξω από το παράθυρο τα σύννεφα χόρευαν σαν τρελά . Δεν είχαν το χρώμα που έχουν τα δικά μας τα σύννεφα αλλά είχαν ένα απαλό οχρώδες με λίγο ανοιχτό μωβ στο κέντρο τους . Κάθε φορά που πλεκόντουσαν αναμεταξύ τους αλλάζαμε χρώματα και παίρνανε το χρώμα του ουράνιου τόξου . Άλλα ήταν πυκνά, άλλα ήταν αραιά και όταν άνοιγαν και μπορούσες να αντικρίσεις τον ουρανό ναι μεν ήταν γαλάζιος όπως και ο δικός μας ,αλλά με πολλές αποχρώσεις του πράσινου . Με διέκοψε από την ωραία θέα που είχα μπροστά μου και αγνάντευα το κομμάτι με τον αχάτη που είχα στην τσέπη μου . Θυμήθηκα τα λόγια της ΗΚΡΙΚ (ΘΑ ΜΕΙΝΕΙΣ ΕΔΩ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΤΑ ΜΑΘΕΙΣ) . Έβγαλα το δονούμενο κομμάτι αχάτη από την τσέπη μου και κάθισα πάλι στην αναπαυτική πολυθρόνα ώστε να μελετήσω την γραφή του κόσμου τούτου . Παρατήρησα καλά τον αχάτη και είδα τα εξής !!!!

A---ΔΕ	N---NN
B---ΒΕΥ	O---Ο
Γ---ΓΑΘ	Ξ---ΞΧ
Δ---ΔΠΘ	Π---ΠΝ
E--- Ε	P---Ρ
Z---ΖΑΘ	Σ---ΣΣ
H---ΗΙ	T---ΤΑΧ
Θ---ΘΕ	Υ---Υ
I---Ι	X---ΧΧ
K---ΚΧ	Φ---ΦΕΙ
Λ---Λ	Ψ---Ψ
M---Μ	Ω---ΩΟΝ

Φαινόταν να είναι δύσκολα και το γράψιμο και η προφορά τους .Όμως δεν το έβαλα κάτω έπρεπε να τα μάθω και πράγματι έτσι και έγινε .Κάμποση ώρα αργότερα ένιωσα το στομάχι μου να γουργουρίζει πεινούσα ,διέκοψα την μελέτη μου χαϊδεύοντας το στομάχι μου απαλά από την πεινά μου .Πίσω μου ακριβώς ακούστηκε ένα απαλό σφύριγμα χαμηλού τόνου , γύρισα απότομα είδα πάνω στο τραπέζι να υλοποιούνται κάθε είδος φαγητού, έτρεξα σαν ξελιγμένος λύκος στο τραπέζι παρόλο που δεν αναγνώριζα τι κρέας ήταν ή ότι δεν είχα ξαναδεί αυτά στην ζωή μου ακόμα και τα ψάρια δεν θύμιζαν τίποτα από αυτά που ξέρουμε εμείς .Στρογγυλοκάθισα για να γευτώ αυτό το πλούσιο τσιμπούσι.

ΓΚΟΡΘ

ΧΑ!

Ακούστηκε μια φωνή ξαφνιάζοντας με. Είδα τον μικροκαμωμένο φίλο μου με το καβούκι στην πλάτη του να κάνει ακροβατικές κολοτούμπες από την τσέπη μου και να προσγειώνετε στο τραπέζι με απίστευτη ισορροπία.

ΓΚΟΡΘ

Γεια σου άσχημε επιτέλους θα φάμε και έπεσε με τα μούτρα στο φαγητό.

Για μια ακόμα φορά έμεινα έκπληκτος με την ταχύτητα την οποία έτρωγε δεν έχασα άλλο χρόνο βούτηξα ένα κομμάτι κρέας και άρχισα να το καταβροχθίζω με απίστευτη βουλιμία ,η γεύση του θύμιζε χοιρινό μόνο που δεν ήταν ,δεν έμοιαζε καθόλου επίσης και τα φρούτα ήταν πενταγόστημα, έφαγα τόσο που νόμιζα ότι θα εκραγεί το στομάχι μου ,μετά το βουλιμικό φαγητό ήρθε η ώρα της δίψας αμέσως μπροστά στα μάτια μου χάθηκαν όλα τα φαγητά και την θέση τους πήρανε πανέμορφες κανάτες γεμάτες κρασιά μυρωδάτα, κάποια αλλά ποτά που δεν ήξερα τι ήταν και φυσικά νερό.

ΓΚΟΡΘ

Αυτό είναι!!! Φαγοπότι άσχημε!!!

Και με ένα σάλτο από το τραπέζι βρέθηκε πάνω σε μια κανατά έβγαλε ένα καλάμι από το καβούκι του το έχωσε στην κανάτα και άρχισε να πίνει σαν τρελός .Εφόσον ήπιε του σκασμού έφερε μια τούμπα και προσγειώθηκε με το καβούκι του στο τραπέζι σε όλο το δωμάτιο ακούστηκε ένα εκκωφαντικό ρέψιμο, ήταν από τον μικροσκοπικό φίλο μου που είχα αποκτήσει.

ΓΚΟΡΘ

Αυτή είναι ζωή μου είτε όμως αν θες να ξαναγυρίσεις στα μέρη σου θα πρέπει να φύγουμε από δω.

ΜΑΝΟΣ

Ναι αλλά θέλω πρώτα θέλω να μου εξηγήσεις κάποια πράγματα

ΓΚΟΡΘ

Δηλαδή;

μου απάντησε και πετάχτηκε σαν ελατήριο όλος απορία

ΜΑΝΟΣ

Πρώτον θα ήθελα να μου πεις για τη φυλή που είμαστε δω τώρα, δεύτερον θέλω να μου πεις πως ήταν ο κάλος σου φίλος από την Ελλάδα την χωρά μου.

Κάτι πήγε να μου πει αλλά μας διέκοψε ο δυνατός αέρα πίσω σε εκείνη την περιοχή

ΓΚΟΡΘ

ΧΑ! Αυτό ήταν όλο ; Τότε κάτσε στη πολυθρόνα ξανά γιατί έχω πολλά να σου πω.

Πράγματι σηκώθηκα με το στομάχι μου πρησμένο και με δυσκολία έφτασα στην πολυθρόνα από το υπερβολικό φαΐ. Κάθισε και ο μικροσκοπικός φίλος μου

ΓΚΟΡΘ

Προτού φτάσουμε σε αυτά που με ρώτησες θα σου πω ότι ξέρω από του γεροντότερους της φυλής μου για όλα εδώ κάτω πως ξεκίνησαν ,πως εξελίχτηκαν και πως θα τελειώσουν

ΜΑΝΟΣ

Θα τελειώσουν; Τον ρώτησα.

ΓΚΟΡΘ

Ναι όλα τα πράγματα αρχή και τέλος .Γιατί όχι και εδώ ;
Άκουσε προσέχτηκα τι έχω να σου πω .Όλα άρχισαν πριν 2 δισεκατομμύρια χρόνια όταν η γη μέσα και έξω δεν ήταν όπως την ξέρουμε τώρα αλλά γεωλογικός ήταν τελείως διαφορετική. Εκείνη την εποχή υπήρχαν πολλά ζώα όλων των διαστάσεων της γης, του νερού, του αέρα, της σκιάς και της φωτιάς .Υπήρχαν και νοήμονα όντα τα οποία ήταν και είναι οι νόμιμοι κάτοικοι της γης . Οι λεγόμενοι Ντράγκινς. Εκείνο τον καιρό ήταν πολυμήχανοι με μεγάλη κουλτούρα τεράστιο πολιτισμό τέχνες και επιστήμες αρχιτεκτονική, ήταν κάτι ασύλληπτο και για τους Σύνοδες που θα σου πω για αυτούς αργότερα.

Σταμάτησε για λίγο ψάχνοντας το καβούκι του.

ΓΚΟΡΘ

ΑΧΑ!!! Εδώ είσαι !!!!!

Αναφώνησε έβγαλε μια ξύλινη πίπα την έβαλε στο στόμα του την άναψε και ρουφούσε τον καπνό της αργά. Αυτοί οι Ντράγκινς είναι δίποδα αλλά ανήκουν στα ερπετοειδή όλο τους το σώμα είναι με φολίδες και πολύ σκληρό, τα χεριά τους είναι οπλισμένα με σκληρά νύχια, έχουν ουρά, τα μάτια τους είναι μεγάλα με κάθετες κόρες μεγάλο στόμα οπλισμένα με αγκιστροειδή δόντια και έχουν πολύ καλή όσφρηση. Ήταν καλοί και ευγενικοί είχαν απεριόριστες γνώσεις στην ιατρική είχαν αναμεταξύ τους αγάπη και αλληλεγγύη. Όμως όλα αυτά άλλαξαν απότομα όταν από τον ουρανό ένα βράδυ έπεσε ένα αστέρι αφήνοντας μια κόκκινη γραμμή στον ουρανό. Μαζί με το αστέρι που ήρθε στη γη ήρθε και το απολυτό κακό. Τόσο κακό που μέχρι και σήμερα υπάρχει και δρα και δω αλλά από ότι λένε και οι Γέροντες και πάνω σε εσάς. Έτσι οι Ντράγκινς τρέξανε να δούνε τι είχε γίνει από περιέργεια τι ήταν αυτό που έπεσε από τον ουρανό. Συνάντησαν τον χειρότερο εφιάλτη τους ότι πιο κακό κυκλοφορούσε στο τριγωναγνώστικό σύμπαν είχε πέσει εδώ. Από το τσακισμένο αστέρι ξεπετάχτηκε το πιο αρχέγονο κακό λες και όλη η παράνοια του σύμπαντος είχε ευλογήσει την στιγμή αυτή. Δέκα φιγούρες στεκόντουσαν μπροστά στους Ντράγκινς δέκα φιγούρες θανάτου, σαπίλας, αρρώστιας και διαφθοράς. Ήταν οι αρχέγονοι θεοί της συμπαντικής απολυτής κακίας. Οι Ντράγκινς που εκείνο των καιρό είχαν την ευγένεια και την καλοσύνη μέσα τους, προσκάλεσαν τους θεούς να τους ακολουθήσουν στις πόλεις τους, όχι βεβαία ότι άμα δεν τους προσκαλούσαν δεν θα γινόταν αυτό που ήταν να γίνει.

Εφόσον τους δεχτήκαν με γιορτές χορούς και τραγούδια εκεί ανακάλυψαν τι πραγματικά θα πει τρόμος .Ένας από τους θεούς ο Σρι-Γκαν-Ε σήκωσε ψηλά τα έξι χέρια του και βγάζοντας μια απαίσια στριγκλιά οι υπόλοιποι θεοί έκαναν την επίθεση τους διαμελίζοντας τους καημένους Ντράγκινς και κατόπιν τους τρώγανε. Όπως καταλαβαίνεις έγινε χαμός και οι αρχέγονοι θεοί για ένα μήνα δεν σταματάγανε να καταστρέφουν τις πόλεις των Ντράγκινς. Παιδιά γέροντες γυναίκες ότι έβρισκαν μπροστά τους το κατέστρεφαν. Κάποια στιγμή σταμάτησαν το αιματηρό φαγοπότι τους και ο Σρι-Γκαν-Ε μέσω τηλεπαθητικής ικανότητας έφερε εκατομμύρια Ντράγκινς κοντά τους παρά την θέληση τους.

“Ακούστε με καλά γλοιώδης όντα είμαστε οι λυτρωτές της καλοσύνης και ήρθαμε εδώ διότι δεν είχαμε που αλλού να πάμε .Εγώ είμαι ο αρχηγός των υπολοίπων εννέα

αδελφών και με λένε Σρι-Γκαν-Ε. Τους άλλους θα τους μάθετε με τον καιρό. Ποιος είναι ο βασιλιάς σας τον θέλω να του μιλήσω.”

Αμέσως βγήκε μπροστά του ο Χσσιν-Χ ο βασιλιάς των Ντράγκινς φωνάζοντας.

“Εγώ είμαι βρωμερό υποκείμενο. Βρωμερέ δαίμονα του Άραλου!”

“Του Άραλου;!!!!!!” αναφώνησε ο Σρι-Γκαν-Ε. “Η κόλαση του Άραλου γαλήνη από κει που ερχόμαστε” και με ένα σάλτο βρέθηκε μπροστά του ξεσκίζοντας τον και καταβροχθίζοντας τον.

Όλοι οι Ντράγκινς φοβήθηκαν ,πανικοβλήθηκαν, ήθελαν να τρέξουν μακριά μα δεν μπορούσαν λόγω της τηλεπάθειας των θεών. Από δω και στο εξής εμείς θα είμαστε οι θεοί σας. Αναφώνησε δυνατά ο Σρι-Γκαν-Ε και σεις θα είσαστε οι δούλοι μας και έτσι και έγινε στα επόμενα άμεσα χρόνια οι Ντράγκινς είχαν γίνει όλοι κανίβαλοι ,τρώγανε ο ένας τον άλλο αρρώστιες πόλεμοι δυστυχία παντού κακιά και διχόνοια πλέον σε όλα τα επίπεδα και σε όλο το μεγαλείο τους .Τους έμαθαν να φτιάχνουν όπλα και συγκεκριμένα ο Μύστης τους ήταν ο Αρκάν . Ήταν ο ένατος αρχέγονος θεός μοχθηρός γεμάτος κακιά και αποκρουστικός στην όψη του. Ο όγδοος αρχέγονος θεός τους δίδαξε την μαγεία και τα δηλητήρια αλλά και πώς να φτιάχνουνε αρρώστιες τον έλεγαν Ανούκ-Σουν. Για τους άλλους επτά αρχέγονους θεούς δεν ακούστηκαν τα ονόματα τους .Μα οι γέροντες τις φυλής μου λένε ότι ο καθένας από αυτούς χωρίστηκαν και εγκαταστάθηκαν σε όλη την γη προκαλώντας δυστυχία και πόνο σε ότι ζωντανό έβρισκαν . Έτσι άλλαξε αυτή η ευγενική ράτσα των Ντράγκινς και όχι μόνο αυτά μετά από γενετικές αλλαγές παίρνοντας γενετικό υλικό από το σώμα των Ντράγκινς και ανακατεύοντας το με γενετικό υλικό των αρχέγονων θεών, φτιάζανε καινούργιες φυλές πιο μοχθηρές και κακές τους Ντράγκινς τους Λεβιθένς και τους Αργαλίνς. Οι τελευταίοι είναι ιπτάμενοι κανίβαλοι και όλοι μαζί είναι ότι χειρότερο υπήρξε και υπάρχει μέχρι και σήμερα εδώ και επάνω σε σας. Ευτυχώς από δαύτους έχουν μείνει πολύ λίγοι.

Ο Σρι-Γκαν-Ε είναι ένα πλάσμα μαζί με τα αδέρφια του από άλλη διάσταση. Είναι μια απίστευτη άγρια οντότητα . Αυτός και τα αδέρφια του είναι παλαιότεροι από την ίδια την γη. Καθώς υπήρξε το σύμπαν μας από την αρχή του χάους . Ανήκει σε μια φυλή προ συμπαντικών πλασμάτων που έχουν ανακαλύψει το μυστικό της αναζωογόνησης. Η νόηση του, η σκέψη του ,όπως και των υπολοίπων φυσικά μπορεί να ξεφύγει πέρα από τον εγκέφαλο του και να πάει παντού επηρεάζοντας φυσικά τους πάντες πάνω στον πλανήτη και μέσα. Όλα τα γήινα πλάσματα εκείνο τον καιρό ήταν πολύ αθώα για αυτούς και ανώριμα για να σταθούν μπροστά του . Έτσι είχαν την ατυχία για κάποια εκατομμύρια χρόνια να τους εξουσιάζουν τα 10 αδέρφια της φρίκης με αρχηγό τον Σρι-Γκαν-Ε. Όσπου ένα βράδυ εκεί όπου είναι οι πάγοι στην επάνω γη και τίποτα δεν ζει ανοίξαμε από το σύμπαν μια πύλη από κει για εδώ έγινε το πέρασμα της μελανής ζωής από τον έκρωτο Άγγελο –δράκοντα Νοζορόκ ο οποίος ήταν και ο βασιλιάς της πορφυρής ερήμου του ΤΕΣ. Ο Νοζορόκ στάλθηκε στην γη να σταματήσει το έργο των 10 αδελφών. Ήταν μια νοητική οντότητα δαιμόνιο-αγγέλου και δράκοντα μαζί. Λέγετε ότι κατείχε το μυστικό του σκιερού σύμπαντος . Μπορούσε να γίνει αόρατος και να μην γίνεται αντιληπτός από κανέναν. Ακόμη και από τους ίδιους τους θεούς. Αυτό ήταν ένα ατού για αυτόν επειδή γνώριζε καλά το πώς θα εξολόθρευε τα αδέρφια του μίσους . Όπως σου είπα και πριν τον έστειλαν συγκεκριμένα ο υποστατικός Φετινός Δημιουργός όλου του σύμπαντος

Ο Συέζ. Μετά από χιλιετίες ο Νοζορόκ κατάφερε να εξολοθρεύσει τα εννέα αδέρφια, είχε μείνει μόνο ο Σρι-Γκαν-Ε ο οποίος βεβαία ήξερε ότι ο Νοζορόκ αργά η γρήγορα θα τον έπιανε και αυτόν. Δεν έχασε χρόνο άρχισε να ασκεί μαγεία στον χώρο και στον χρόνο. Δεν μπορούσε να τον δει κανείς στο απαίσιο παλάτι του πάνω στη στέγη, νύχτα μέρα ανακατεύει τα άστρα και τους ουρανούς ,να διαστρεβλώνει άλλες διαστάσεις

ώσπου τελικά κατάφερε αυτό που ήθελε. Άνοιξε το τεράστιο στόμα του που ήταν γεμάτο πλοκάμια και άρχισε να ρουφάει τον αέρα τόσο δυνατά που αμέσως δημιουργήθηκε μια δύνη ένας τυφώνας. Από το στόμα του έως το διάστημα . Ξάφνου από κει που ο τυφώνας είχε άσπρο χρώμα και γυρνούσε σαν τρελός άρχισε από πάνω προς τα κάτω να μαυρίζει και να γυρνά με δυσκολία, με μια κίνηση ο Σρι-Γκαν-Ε κατάπιε ότι πιο φρικτό υπήρχε σε όλα τα σύμπαντα σε όλες τις διαστάσεις κρυφές και φανερές.

Είχε καταπιεί την σκιά που τρέφονταν με ψυχές πιστεύοντας ότι θα γίνει ένα με την αρχέγονη σκιά και νικούσε τον Νοζορόκ. Ο Νοζορόκ το αντιλήφτηκε αυτό και πώς να μην τον καταλάβαινε εφόσον ο Σρι-Γκαν-Ε είχε κουνήσει όλο το γνωστό και άγνωστο σύμπαν.

Πέρασαν χιλιετίες ώσπου ο Νοζορόκ να καταφέρει να σκοτώσει.

Να εξολοθρεύσει να φυλακίσει τον Σρι-Γκαν-Ε.

Η πιο δημοφιλής ερμηνεία είναι αυτή, μέσα σε σκόνη αίμα άστρα φωτιά κρύο αέρα η μάχη των δυο θεϊκών οντοτήτων ήρθε να πάρει τέλος καταφέροντας ο Νοζορόκ ο άγγελος-Δράκοντας ,ένα ακέραιο πλήγμα με το σπαθί του που ήταν φτιαγμένο από φως στον σβέρκο του Σρι-Γκαν-Ε. Ένα μακάβριο ουρλιαχτό πόνου βγήκε από το πλοκαμόστομα του Σρι-Γκαν-Ε. Από την πληγή του πρώτη πετάχτηκε η σκιά του πέφτοντας στην γη διασπάστηκε σε χιλιάδες κομμάτια τα οποία κρυφτήκαν σε όλη την γη παραμένοντας μέχρι και σήμερα. Συνήθως έρχονται σε όλα τα όντα της γης την ώρα που κοιμούνται νιώθοντας το θύμα ένα βάρος πάνω του. Καμία φορά προλαβαίνει να δει την αποκρουστική σκιά . Τέλος πάντων στο θέμα μας ο Νοζορόκ κατάφερε να ακινητοποιήσει τον Σρι-Γκαν-Ε. Αμέσως του έριξε επάνω του ένα είδος αστρικής σκόνης για να τον κρατήσει αιώνια κοιμισμένο. Αμέσως μετά ανοίγοντας τα φτερά του τον άρπαξε τον τραυματισμένο θεό και τον βούτηξε στο πιο βαθύ σημείο του ωκεανού, εκεί ο Νοζορόκ έκλεισε τον Σρι-Γκαν-Ε σε ένα κουτί από λάσπη και κρύσταλλο. Κατόπιν ο Νοζορόκ βγήκε ξανά στην επιφάνεια της θάλασσας και πετώντας έφτασε στην μέση του ουρανού. Εκεί σταμάτησε τέντωσε τα χεριά του δεξιά και αριστερά και με μια απίστευτη ταχύτητα τα χτύπησε δυνατά. Αμέσως από τα δάκτυλα του βγήκαν πολύχρωμες ακτίνες τότε από τους δυο πόλους της γης βγήκαν δυο πανομοιότυπα κουτιά. Τετράγωνα λεία γύρω στο ένα μετρό φάρδος. Πήγανε κατευθείαν κοντά του. Αγγίζοντας τα φύγανε με απίστευτη ταχύτητα από δίπλα του κάνοντας το γύρω της γης οριζόντια και κάθετα αφήνοντας το καθένα μια άσπρη γραμμή πίσω τους βγήκαν από την ατμόσφαιρα της γης και πήγαν και κάθισαν το ένα πάνω από τον έναν πόλο και το άλλο πάνω από τον άλλο πόλο. Παρέμειναν τόσο ψηλά που πλέον κανενός όντος το μάτι δεν τα έβλεπαν. Αυτά όμως ήταν εκεί αλλά και είναι μέχρι και σήμερα εκεί. Οι γέροντες λένε ότι ο Νοζορόκ τα έβαλε εκεί για κάποιους λόγους. Για να κρατήσει τον Σρι-Γκαν-Ε κοιμισμένο ή για να επιβλέπει το κακό που παράμεινε στην γη ή επειδή ήξερε ότι ο Σρι-Γκαν-Ε κατείχε ένα από τα πιο μεγάλα μυστικά του σύμπαντος. Την συμπαντική αναζωογόνηση και ήξερε ότι κάθε μόριο του Σρι-Γκαν-Ε δούλευε για να ξαναζήσει κάποια στιγμή ή να ξυπνήσει όπως λένε πολλοί. Αυτό ίσως και να έπαιρνε εκατομμύρια χρόνια όμως για έναν αθάνατο δεν είναι παρά μερικά χρόνια αναμονής. Έτσι ο Νοζορόκ εκπληρώνοντας τις εντολές του φωτεινού δημιουργού όλου του σύμπαντος τον λεγόμενο Σνέζ, με μια στροβιλική κίνηση και πετώντας προς τα επάνω ο Νοζορόκ κρατούσε σφιχτά το φωτεινό σπαθί του .

Σταμάτησε απότομα το πέταγμα του και τινάζοντας με δύναμη τα χεριά του προς τα κάτω κρατώντας το σπαθί του μια πορφυρή ακτίνα πετάχτηκε από την άκρη του σπαθιού του . Η ακτίνα χτύπησε την επιφάνεια της γης με δύναμη μα τόση δύναμη που αμέσως σηκώθηκε ένας καπνός που έμοιαζε με δέντρο. Αμέσως δημιουργήθηκε τέτοια λάμψη που δεν μπορούσε να δεις με τίποτα προς τα εκεί λες και είχε κατέβει ο ήλιος

στην γη. Αμέσως γύρω από την έκρηξη και κυκλικά προς όλες τις κατευθύνσεις ένα αόρατο θανατηφόρο άγγιγμα άρχισε να καταστρέφει και να κάνει στάχτες τα πάντα . Μέσα σε λίγες στιγμές η έκρηξη είχε κάλυψη σχεδόν όλη την γη. Εκατομμύρια Ντράγκινς ,Ντράγκονς, Λεβιθέινς και Αργαλίνς χάθηκαν στην στιγμή όπως και οι πόλεις τους και μαζί τους χάθηκαν και πολλά όντα όπως και τα δάση. Αμέσως μετά το χτύπημα ο Νοζορόκ όπως είχε εμφανιστεί έτσι και χάθηκε αφήνοντας της γη σμπαραλιασμένα από το θεϊκό χτύπημα του.

Όσο φριχτό και αν ακούγετε οι Γέροντες είπαν ότι ήταν θεϊκή κάθαρση. Έπρεπε το κακό που ήδη είχαν δημιουργήσει οι δέκα υποχθόνιοι θεοί να σβήσει μια για πάντα. Δυστυχώς όμως το κακό ήταν τόσο ριζωμένο που δεν εξολοθρεύτηκε τελείως κάποιοι από τους Ντράγκινς, κατάφεραν να διεισδύσουν στο εσωτερικό της γης εκείνο τον καιρό οι μόνιμοι κάτοικοι της ήμασταν η δίκια μου η φυλή και οι Οινάν. Οι Οινάν ήταν εκατομμύρια και πολύ καλοί μεταλλωρύχοι, γλύπτες και τεχνίτες και γενναίοι πολεμιστές . Τώρα που μιλάμε οι Οινάν μετράμε μερικές χιλιάδες το ίδιο και η φυλή μου. Όταν οι Ντράγκινς εισήλθαν εδώ κάτω ,γίνανε μεγάλες σφαγές επειδή ήταν μόνο και μόνο κανίβαλοι. Στην αρχή τα βρήκαν δύσκολα από τους Οινάν και έτσι χρησιμοποίησαν μαγεία σκοτεινή από αυτή που τους είχαν οι μοχθηροί θεοί. Αυτό που χρησιμοποιούσαν πολύ, ήταν μέσω της μαγείας την ονειρική παράλυση. Έτσι όταν κοιμόντουσαν οι Οινάν στέλνανε τις σιχαμερές σκιές που είχαν βρει από το σώμα τους καταβροχθίζοντας την τρομοκρατημένη ψυχή τους και έτσι οι Ντράγκινς τους καταβρόχθιζαν ή τους αιχμαλώτιζαν για να γίνουν τροφή τους όποτε αυτοί το θεωρούσαν αναγκαίο . Έτσι πέρασαν τα χρόνια με την κακία να μαστίζει στο εσωτερικό της γης. Τότε ήταν που άρχισαν οι αναταράξεις της γης ίσως να έφταιγε το χτύπημα του Νοζορόκ πριν χίλια χρόνια ποιος ξέρει. Για πάρα πολλά χρόνια η γη αναπλάθονταν εσωτερικά αλλά και εξωτερικά. Ολόκληρα βουνά χάθηκαν μα και καινούργια εμφανίστηκαν, θάλασσες ενώθηκαν με λίμνες και λίμνες με τις θάλασσες . Έρημοι χαθήκανε αλλά και καινούργιοι δημιουργήθηκαν. Οι φλέβες της γης άνοιξαν σε πολλά σημεία και αιμορραγούσε ασταμάτητα φωτιά λιωμένη. Αυτά έγιναν στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό αυτής της γης .Χαθήκανε και πάλι πολλά όντα και οι Οινάν και οι Ντράγκινς αλλά και η δίκια μου η φυλή υπέστη μεγάλες καταστροφές . Όταν οι αναταράξεις τέλειωσαν η γη μέχρι να βρει τον ρυθμό της όπως ήταν πριν πέρασαν χιλιετίες ώσπου ένα πρωινό στην πάνω γη άρχισε ο ουρανός να ρίχνει φωτεινές μπάλες τόσο όμορφες που είχαν χιλιάδες χρώματα. Κατέβαιναν αργά και μόλις ακουμπούσαν στην γη άνοιγαν και από μέσα βγαίναμε κατά χιλιάδες οι Άκιτοξ ένας λαός ευγενικός με πολύ γνώση στα γράμματα στην αρχιτεκτονική στις τέχνες κατείχαν τα μυστικά της μαγείας. Ήταν ένας λαός που ήρθε όπως λένε από τον γαλαξία Μανού ήρθαν εδώ διότι κάποια μεγάλη τρύπα είχε δημιουργηθεί στο δικό τους γαλαξία και παρόλο τις γνώσεις που κατείχαν δεν μπορούσαν να την κλείσουν. Έτσι αποφάσισαν να μετακομίσουν από τον γαλαξία τους με τις διανοητικές μπάλες ταξίδεψαν χρόνια πολλά στο σύμπαν ώσπου τελικά κατέληξαν εδώ στην γη. Άσχημους Άκιτοξ δεν θα βρεις είναι όλοι τους πανέμορφοι, έχουν κατάλευκα μαλλιά με περίπλοκα χτενίσματα ,τα αφτιά τους είναι μυτερά τα φρύδια τους δεν είναι πυκνά είναι κυρτά προς τα επάνω. Τα πρόσωπα τους είναι τόσο όμορφα που νομίζεις ότι είναι οι θεοί της ομορφιάς ,τα ρούχα τους ,τα όπλα τους ,τα κοσμήματα τους ήταν τόσο περίπλοκα και όμορφα. Τέλος πάντων στους Άκιτοξ τους άρεσε να ζουν όπου υπήρχε πολύ πράσινο μπορούσαν να μιλήσουν και να συνεννοηθούν με όλα τα όντα της γης . Για αυτό αργότερα πολλά όντα τους είχαν για θεούς μέχρι και σήμερα. Έχτιζαν της πόλεις στα πιο απόκρημνα και καταπράσινα από δάση μέρη, έτσι άρχισε ένας καινούργιος πολιτισμός πάνω στην γη. Οι χιλιετίες πέρασαν ήρεμα για τους Άκιτοξ μέχρι όταν και πάλι από τον ουρανό ένα τεράστιο πλοίο όλο χρυσό άρχισε να πέφτει

προς την γη . Ήταν η εποχή που οι Άκιτοξ κόβανε βράχια τα κάνανε μυτερά και με την μύτη να κοιτάζει τον ουρανό τις φύτευαν στην γη , χιλιόμετρα από τέτοια βράχια τρέχανε σε όλη την γη . Μα εκτός από τους μυτερούς βράχους φτιάχνανε και ολοστρόγγυλους όμως αυτούς τους αφήναν σε συγκεκριμένες τοποθεσίες πάνω στην γη. Αργότερα που ήρθαν εδώ κάτω κάνανε το ίδιο ακριβώς πράγμα. Πολλοί είπαν ότι φτιάχνανε κάποιο είδος συνόρων, άλλοι λένε ότι κάθε βράχος αντιπροσώπευε και από μια ψυχή Άκιτοξ που είχε χαθεί. Αυτό γιατί οι Άκιτοξ είναι αθάνατοι. Αθάνατοι από αρρώστιες και γερατειά όχι όμως και από μάχες και ατυχήματα. Αμέσως λοιπόν στις πόλεις των Άκιτοξ σήμανε συναγερμός για το τεράστιο πλοίο που είχε μπει στην γη. Ο βασιλιάς των Άκιτοξ ο Ναχθάι διέταξε αμέσως να ετοιμαστούν οι καλύτεροι στρατιώτες του. Αυτό το πλοίο των τεραστίων διαστάσεων το ήξερε. Περίμενε να δει και το έμβλημα τους σκάφους για να σιγουρευτεί . Μα πράγματι ήταν εκεί το έμβλημα ένα ρόμβος με τον κεραυνό στην μέση. Νίγκις ψέλλισαν τα χείλια του Ναχθάι. Τι δουλεία έχουν εδώ αυτά τα αθλία όντα . Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του και το τεράστιο πλοίο πηρέ απότομα μια κλίση στα δεξιά. Πρέπει να είχε πρόβλημα στην πτήση του. Προσγειώθηκε ανώμαλα πρώτα κόπηκε το πίσω μέρος μετά το μεσαίο και μετά το μπροστινό, ήταν προφανές ή ότι ήταν χτυπημένο ή ότι είχε πάθει βλάβη. Με ένα νεύμα του χεριού του ο Ναχθάι έδωσε εντολή να πάνε κοντά στο τσακισμένο πλοίο του ουρανού. Φτάνοντας κοντά στο πλοίο οι Άκιτοξ με έκπληξη διαπίστωσαν ότι το πλοίο αυτό ήταν δουλεμπορικό. Εκατοντάδες όντα μαζί και η ράτσα σου άνθρωπε προσπαθούσαν να βγουν από τα συντρίμια του πλοίου. Ο Ναχθάι έδωσε εντολή στους στρατιώτες του να βοηθήσουν τα όντα βγουν από το σκάφος. Οι Νίγκις βλέποντας των στρατό του Ναχθάι και διαπιστώνοντας ότι αριθμητικά ήταν μια χούφτα μπροστά τους Άκιτοξ τράπηκαν σε φυγή μέσα στην ζούγκλα της γης. Έτσι οι Άκιτοξ μάζεψαν όλα τα όντα τα περιποιήθηκαν τους γιάτρεψαν . Από όλα τα αλλά στη εξυπνάδα ξεχώριζαν εσείς οι άνθρωποι, μάθατε γραφή , ανάγνωση, ήσασταν τετραπέρατοι και αυτό ευχαριστούσε τους Άκιτοξ. Αυτό όμως που με τον καιρό θα ανακάλυπταν οι Άκιτοξ για τους ανθρώπους με μεγάλη στενοχώρια ήταν ότι ήσασταν αχάριστοι, διπρόσωποι, συμφεροντολόγοι πολεμοχαρείς , πολεμοχαρείς, πολεμοχαρείς και αναξιόπιστοι. Όχι ότι δεν υπάρχουν άνθρωποι σωστοί με λεπτά αισθήματα αλλά είναι τόσο λίγοι..... Τέσσερις ήταν οι φυλές μέσα στο δουλεμπορικό πλοίο των Νίγκις.

Εσείς ,οι Οιδιρβυ, οι Τρεκαρόλ και οι Μπαράκ.

Οι άνθρωποι δεν θυμόταν ούτε από πού είχαν έρθει ούτε ποιοι είναι , δεν είχαν κανένα στοιχείο. Για την φυλή τους προσαρμόστηκαν εύκολα στη γη.

Οι Ουιβρδυ ήταν και οι πιο πολλοί σε πληθυσμό καμία οχτακοσαριά. Το χρώμα τους ήταν γαλάζιο, μαλλιά δεν είχαν, τα μάτια τους είχαν κάποιο είδος μεμβράνης που τα προστάτευε. Τα δάχτυλα τους χεριών και ποδιών είχαν μεμβράνες ,αυτιά και μύτη δεν υπήρχαν μόνο κάτι μικρές τρύπες. Στους αστραγάλους όπως και πίσω στους αγκώνες υπήρχαν μικρά περύγια με αγκάθια όπως των ψαριών. Μόλις τους ελευθέρωσαν οι Άκιτοξ χαθήκανε αμέσως στα βάθη των ωκεανών όπως και σε λίμνες και ποτάμια. Για πολλές χιλιετίες δεν ξανάκουσαν τίποτα για αυτούς .

Οι Τρεκαρόλ ήταν πανύψηλοι γύρω στα τρία μέτρα τα αρσενικά και γύρω στα δύομιση τα θηλυκά. Τα σώματα τους ήταν καλογυμνασμένα έτσι φαινόταν όμως έτσι ήταν το σκαρί τούς ,τα χεριά τους ξεπέρναγαν τα γόνατα τους , το κεφάλι τους θύμιζε ανθρώπινο με όλα τα χαρακτηριστικά που έχετε εσείς οι άνθρωποι . Είχαν μονίμως ένα νυσταγμένο ύφος . Είχε τρομερή δύναμη ένα Τρεκαρόλ μπορούσε να σηκώσει και δέκα τόνους βάρος . Καταπληκτικό!!!! Ήρθαν από το διαγαλαξιακό σύστημα ΣΟΣΟΥΣ από έναν πλανήτη που ονομάζετε Νύνπα. Δεν προσαρμόστηκαν και τόσο εύκολα μπορώ να πω.

Οι Μπαράκ θύμιζαν παιδιά δέκα ετών όμως έτσι ήταν το σκαρί τους. Φωνακλάδες, δεν τους άρεσαν τα γράμματα πετούμενοι αγρότες. Δίνανε τα πάντα για το ποτό, τους άρεσε τόσο πολύ που καλλιεργούσαν σταφυλόμουρα και ανθρίες συνέχεια. Καβατζήδες αναμεταξύ τους. Τους αρέσει να κοκορεύονται για πολλά πράγματα. Δεν είναι πολεμοχαρείς αλλά αν χρειαστεί να πολεμήσουν όσο μπόι τους λείπει τόσο άγριοι μπορεί να γίνουν. Θα πολεμήσουν όμως για τα συμφέροντα τους και για κανένα άλλο λόγο. Έτσι το πέρασμα των εκατονταετών ο πληθυσμός της γης εξωτερικά όλο και αυξανόταν από Άκιτοξ, Ανθρώπους, Τρεκαρόλ και Μπαράκ. Όλοι του είχαν καλές σχέσεις αναμεταξύ τους και όλα πηγαίνανε καλά, μα όχι όμως για πολύ. Η δυστυχία και η καταστροφή θα έβρισκε σύντομα όλο τον πλανήτη εξωτερικά. Ο ήλιος άρχισε να γίνεται καυτός. Όλο και πιο καυτός γινόταν μέχρι που τα σπαρτά, τα δάση άρχισαν να καίγονται, οι λίμνες και οι θάλασσες εξατμίζοντουσαν. Τότε ο Ναχθάι τους μάζεψε όλους και τους εξήγησε ότι ο πλανήτης όλος σε λίγο χρονικό διάστημα θα γινόταν κρανίου τόπος. Τους είπε ότι η μονή λύση ήταν να μπούμε στο εσωτερικό της γης. Τους εξήγησε ότι κάθε πλανήτης στο εσωτερικό του είχε ζωή όπως και έξω. Τους είπε μάλιστα ότι στο εσωτερικό της γης η μακροζωία ήταν αναπόφευκτη για όλα τα όντα λόγω της κλιματολογικής κατάστασης αλλά και του μαύρου Ήλιου. Ο Μαύρος ήλιος είναι που δίνει φως σε όλα τα επίπεδα εδώ μέσα Μάνο. Είναι κατάμαυρος όμως δεν μπορεί κανείς να τον αντικρίσει στα μάτια, είναι ζωοδότης των πάντων στο εσωτερικό της γης. Ξάφνου σταμάτησε να μου μιλά σκάλισε την πίπα του την ξαναγέμισε με καπνό και με ρώτησε:

ΓΚΟΡΘ

Ελπίζω να τα πιστεύεις όλα αυτά που σου έχω πει μέχρι τώρα;

Κοντοστάθηκα για λίγο και του απάντησα

ΜΑΝΟΣ

Ναι σε πιστεύω μετά από όσα έχω δει εδώ δεν έχω λόγο να μην σε πιστέψω θα ήμουν μάλλον χαζός. Σε παρακαλώ συνέχισε.

Κοιτώντας με όλο απορία με τα ορθάνοιχτα λαμπερά του μάτια άναψε την μυρωδάτη πίπα του τράβηξε μια γερή τζούρα και άρχισε και πάλι να μου διηγείται.

ΓΚΟΡΘ

Έτσι λοιπόν ο Ναχθάι ο βασιλιάς των Άκιτοξ μαζί με τις υπόλοιπες φυλές ξεκίνησαν την διείσδυση προς το εσωτερικό της γης.

Θα μου πεις πως ήξεραν από πού θα έμπαιναν;

Μην ξεχνάς ότι είναι Άκιτοξ γνωρίζουν τα πάντα. Χμ!!!!!! ίσως τα πάντα. Μπορεί όμως και να το ήξεραν και να μην είπαν τίποτα στους άλλους ποιος ξέρει.

ΜΑΝΟΣ

Για πιο πράγμα μιλάς;

Τον ρώτησα με μεγάλη απορία μα για τους Ντράγκινς φυσικά, πετάχτηκε όρθιος φωνάζοντας μου και γουρλώνοντας τα μικροσκοπικά του λαμπυρίζουσα μάτια του.

ΓΚΟΡΘ

Με συγχωρείς που σου φώναξα Μάνο.

Και σιγά σιγά ξανακάθισε ρουφώντας την μακριά κυρτή πίπα του.

Δεν μίλαγε φαίνεται να αναπολούσε αυτά που είχαν περάσει αυτά που είχαν γίνει στο μακρινό παρελθόν. Και εγώ δεν ήθελα να τον διακόψω από τις σκέψεις του. Είχαν περάσει κάποιες στιγμές ώσπου ρούφηξε δυνατά την πίπα του και άρχισε να μου εξιστορεί πάλι.

Η κατάβαση ήταν δύσκολη ειδικά για εσάς τους ανθρώπους, υπεστήκατε κάποιες αλλαγές από τον μαγνητισμό και τις υπεριώδεις ακτίνες του μαύρου Ήλιου. Κάποιοι από εσάς μέχρι να φτάσετε στις πεδιάδες του Χαρελάν είχαν γίνει μαύροι όπως τους

ξέρεις σήμερα, άλλοι είχαν γίνει ερυθρόμαυροι και οι υπόλοιποι έμειναν όπως ήταν κατάξανθοι με πράσινα μάτια ή μπλε. Βεβαία οι άνθρωποι δεν το πήραν και τόσο καλά, άφησαν να διανοηθεί ότι επίτηδες δεν τους είπαν οι Άκιτοξ τίποτα. Δεν φτάνει που σώσαμε την ράτσα τους εξήταγαν και τα ρέστα από πλευράς υγείας ήταν όλοι μια χαρά . Φτάνοντας στην θάλασσα του Νονιχλέι εκεί ο Ναχθάι απευθύνθηκε σε όλους εκτός από κάποιους ανθρώπους που υπέστησαν αλλαγές στο χρώμα του δέρματος τους των ματιών τους και των μαλλιών τους , αλλά χαίρουν άκρα υγείας όπως όλοι μας. Φτάσαμε στον προορισμό μας. Από δω και μπρος μπορούμε να ξανά χαρούμε την ζωή σε αυτόν τον έφορο τόπο. Πράγματι χώρισαν όλες οι φυλές και μέσα σε λίγα χρόνια μπορούσε ο καθένας να δει όμορφες πόλεις των Άκιτοξ, των Ανθρώπων, των Τρεκαρόλ και των Μπαράκ.

Είχαν γλυτώσει από σίγουρο θάνατο διότι στην επιφάνεια και για χιλιάδες χρόνια είχαν καεί τα πάντα ένας ξερός πλανήτης είχε γίνει εξωτερικά. Εσωτερικά και σε μεγάλο βάθος από την επιφάνεια ήταν ένας τόπος καταπράσινος γεμάτος δάση, νερά, θάλασσες, ζώα διαφόρων λογίων πουλιά, ήταν όλα υπέροχα. Όχι όμως και πάλι για πολύ. Μετά από κάποια χρόνια μια ομάδα ανιχνευτών Άκιτοξ έπεσε σε μια ενέδρα από Ντράγκινς. Οι Άκιτοξ πολέμησαν γενναία όμως στο τέλος έχασαν. Τους σκότωσαν όλους εκτός από δυο έτσι πήρανε τους δυο Άκιτοξ αιχμαλώτους αλλά και τους νεκρούς τους οποίους θα καταβρόχθιζαν και πήγανε στο βουνό του μεγίστου ερπετού. Εκεί ήταν οι πόλεις των Ντράγκινς. Παρουσίασαν τους δυο Άκιτοξ στον βασιλιά και ιερέα των Ντράγκινς τον Αλέμπ-Μ. Κατάπληκτος αλλά και ικανοποιημένος με αυτό που έβλεπε αναφώνησε :

“Επιτέλους ο Σρι-Γκαν-Ε μας ευλόγησε από τον υγρό του τάφο” .

Έδωσε διαταγή να μεταφέρουνε αμέσως στα μηχανήματα μεταμορφώσεως που τους είχαν αφήσει οι μοχθηροί θεοί. Τον έναν Άκιτοξ θηλυκό από αρσενικό και μετά και τους δυο μαζί τους έβαλαν σε ένα μεταλλικό κουκούλι και τους βγάλανε μετά από δυο ημέρες . Είχαν αλλάξει τελείως ήταν καράφλα καμπουριασμένα με κοφτερά δόντια τα ματιά τους ήταν κίτρινα με κατάμαυρες κόρες ,είχαν όμως την γρηγοράδα και την εξυπνάδα των Άκιτοξ με την μόνη διαφορά ο Αλέμπ-Μ τους ονόμασε σκοτεινούς Άκιτοξ.

Οι καημένοι οι Άκιτοξ πέρασαν τόσα μέσα στην μεταμόρφωση που καλύτερα να είχαν φαγωθεί από τους Ντράγκινς. Αμέσως ο Αλέμπ-Μ τους πλησίασε ,ήταν πολύ άγριοι και επιθετικοί προς τους Ντράγκινς και όπως θα έδειχνε το μέλλον όχι μόνο σε αυτούς αλλά στους πάντες. Ένα απαίσιο δυνατό γέλιο ακούστηκε μέσα στη αίθουσα με τις μηχανές ήταν του Αλέμπ-Μ.

“ ΘΑΥΜΑΣΙΑ! ΘΑΥΜΑΣΙΑ !” φώναξε ήρθε η ώρα για ένα καινούργιο στρατό έξυπνο και γρήγορο. Σήκωσε το χέρι του το οποίο φορούσε ένα είδος χρυσού γαντιού και δείχνοντας τους σκοτεινούς Άκιτοξ είπε:

ΑΛΕΜΠ-Μ

“Προσκυνήστε τον καινούργιο σας βασιλιά . Τον βασιλιά τούτου του κόσμου μα και σύντομα όλου του σύμπαντος.”

Για κάποια δευτερόλεπτα οι σκοτεινοί Άκιτοξ αλληλοκοιτάχτηκαν και αμέσως επιτεθήκαν αστραπιαία στον Αλέμπ-Μ. Δεν πρόλαβαν να τον φτάσουν μια μαύρη ακτίνα βγήκε από το γάντι του Αλέμπ-Μ χτυπώντας τους. Πετάχτηκαν άγαρμπα λυσσαλέα στον τοίχο και για κάποια λεπτά τους είχε σκεπάσει η μαύρη ακτίνα δημιουργώντας αφόρητους πόνους. Γύρισε αυστηρά προς στου σκοτεινούς Άκιτοξ και τους είπε:

ΑΛΕΜΠΙ-Μ

Από δω και στο εξής εγώ είμαι ο νέος σας αφέντης .

Πράγματι οι σκοτεινοί Άκιτοξ έσκυψαν το κεφάλι τους υποτακτικά δηλώνοντας υποταγή στον καινούργιο τους αφέντη.

“Έχω σχέδια για σας” τους είπε ο Αλέμπ-Μ. “Εσείς οι δυο θα είστε οι στρατηγοί των σκοτεινών Άκιτοξ”. Όλο απορία κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους. Όσπου ο αρσενικός σκοτεινός Άκιτοξ πηρέ τον λόγο. Με βραχνή υποχθόνια φωνή ρώτησε τον Αλέμπ-Μ
ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΚΙΤΟΞ

Πως θα γίνει αυτό αφέντη είμαστε μόνο δυο;

ΑΛΕΜΠΙ-Ε

Ναι έχεις δίκιο είσαστε μόνο δυο όμως από σήμερα θα αρχίσετε το ζευγάρι χωρίς σταματημό όλα τα άλλα θα έρθουν από μόνα τους . Στις μηχανές των αρχέγονων θεών που σας έβαλα δεν αλλάξατε μόνο εξωτερικά άλλα και εσωτερικά. Έτσι κάθε φορά που ζευγαρώνετε πέντε σκοτεινοί Άκιτοξ θα γεννηθούν ανά δίωρο. **ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ.!!!!!!!!!!!!!!!**

Ξεσπάζοντας σε δυνατά γέλια διέταξε τους σκοτεινούς Άκιτοξ να ξεκινήσουν το ζευγάρι. Χωρίς να φέρουν αντίρρηση μέσα σε ένα υπόγειο διαμέρισμα ξεκίνησαν το ζευγάρι. Έτσι ανά εικοσιτετράωρο έβγαιναν εκατόν είκοσι σκοτεινά Άκιτοξ οι οποίοι μέσα σε τρεις ώρες ζωής γινόντουσαν ενήλικοι και αυτοί με την σειρά τους ζευγαρώναν δημιουργώντας σκοτεινούς Άκιτοξ. Έτσι μέσα σε λίγες μέρες μετριόντουσαν σε εκατοντάδες χιλιάδες .

Μετά από κάμποσο καιρό οι σκοτεινοί Άκιτοξ πραγματοποίησαν τις πρώτες αποστολές τους στο εσωτερικό της μέσης υπόγειας γης. Η αποστολή τους ήταν να απαγάγουν ανθρώπους , Μπαράκ , Τρεκαρόλ. Εφόσον μάζεψαν των απαιτούμενο αριθμό ατόμων τους πέρασαν από τις μηχανές των αρχέγονων θεών δημιουργώντας φρικτά όντα . Με την σειρά τους τα όντα αυτά άρχισαν το ζευγάρι όχι όμως με το όμοιο τους ταίρι αλλά από άλλα όντα. Δηλαδή άνθρωπος με Τρεκαρόλ , Μπαράκ με Τρεκαρόλ , Μπαράκ με άνθρωπο και όλοι αυτοί με Ντράγκινς και σκοτεινούς Άκιτοξ, έτσι δημιούργησαν καινούργιες υποχθόνιες ράτσες. Θα σου πω ορισμένες από αυτές .
ΣΟΔΕΡ : κοντά ηλίθια όντα λόγο της εκτεταμένης αιμομιξίας χοντροί με σχεδόν ατσούμπαλοι, τετραγωνισμένο κεφάλι για μύτη έχουν μια μικρή προβοσκίδα καταλήγοντας στο πιγούνι τους. Ωοειδές μάτια μικρά αυτιά είναι κανίβαλοι τους αρέσει το αχαλίνωτο ζευγάρι . Ζουν κατά ομάδες των 20 έως 30 ατόμων.

Φοβητσιάρηδες και ύπουλοι ,δεν αναδείχτηκαν καλοί πολεμιστές.

ΤΥΦΛΟΚΕΡΟΘ: Οι Τυφλοκερόθ είχαν ύψος 4 μέτρα και οι δυνάμεις τους ήταν τεράστια έχουν στο μέτωπο ένα μικρό κέρατο όπως οι μονόκεροι της Σάτρα. Η όραση τους όμως δεν ήταν καλή μπορούσαν να δουν μέχρι και τα δέκα μέτρα μπροστά τους . Η όσφρηση τους ήταν το κάτι άλλο. Είναι ψηλόχοντροι με μυώδης χεριά και ποδιά καραφλά με μικρά μάτια και μεγάλο στόμα . Το χρώμα του σώματος τους είναι μοβ άλλα επικρατεί ένα ωχρό γαλάζιο.

Οι **ΟΙΝΑΧ** ήταν πρώτον ιπτάμενοι υποχθόνιοι. Με φτερά όπως τα μεγάλα κουνούπια των βάλτων του Αγκίρ. Με μυώδες σώμα χωρίς να υπάρχει πουθενά τρίχα πάνω τους. Μυτερά και συνάμα κοφτερά νύχια στα χεριά και στα πόδια τους. Το πρόσωπο τους δεν έχει μάτια και μύτη έχει δυο οπές όπως και ένα μικροσκοπικό στόμα . Μην σε ξεγελάσει το μικροσκοπικό στόμα τους ,εφόσον πιάσουν το θύμα τους με τα κοφτερά τους νύχια ακαριαία από το στόμα τους βγαίνει η γλώσσα τους που είναι σαν σουβλί γεμάτη αγκάθια και μέσα σε δευτερόλεπτα έχουν ρουφήξει όλους τους χυμούς του θύματος. Άκρος επικίνδυνοι.

Τα **ΛΟΡΙΑ** είναι μοναχικά δεν ζουν κατά ομάδες το πολύ δυο. Είναι πανέξυπνα και ταχύτατα. Το ύψος τους είναι γύρω στο ένα και είκοσι , αδύνατα τους αρέσει να φοράνε

κολλητά ρούχα πάνω τους ,το πρόσωπο τους δεν το έχει δει κανείς. Εννοώ να το δει κανείς και να ζήσει. Φοράνε πάνω από το κεφάλι τους ένα είδος κουκούλας που δεν αφήνει να φανεί το πρόσωπο τους . Επειδή είναι γνώστες της αρχέγονης μαγείας μπορούν να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται όποτε θέλουν. Τους αρέσουν τα σκοτεινά μέρη για αυτό μένουν στην Αινητόκς. Πολλοί λένε ότι όταν γεννήθηκε το πρώτο Λόριο με αυτό μετά ζευγάρωσε μια από τις αποσπασμένες σκιές από τον σβέρκο του Σρι-Γκαν-Ε.

Άκρος επικίνδunami. Αυτοί είναι κανίβαλοι μοχθηροί και από ότι φαίνεται δίνουν λογαριασμό μόνο στον εαυτό τους.

Οι ΓΚΑΣΤΑΡΟΘ είναι μια ράτσα που θυμίζει πολύ πίθηκο με την μόνη διαφορά δεν έχει καμία σχέση με κανένα πιθηκοειδές. Το ύψος τους είναι γύρω στο δυο μέτρα με πολύ σφιχτό μυώδες σώμα. Το πρόσωπο τους είναι οπλισμένο με τέσσερις σειρές δοντιών. Τα μάτια τους είναι μεγάλα και κόκκινα ειδικά το βράδυ. Δεν είναι κανίβαλοι όμως είναι οι μόνοι με τυφλή υπακοή στον βασιλιά των Ντράγκινς.

Όλες οι άλλες οι ράτσες δεν ακούνε πάντα τον βασιλιά των Ντράγκινς.

Μια πολύ παράξενη ράτσα είναι οι ΡΟΚΓΙΟΛΑ, το σώμα τους είναι κατάλευκο και ρυτιδιασμένο. Τα μάτια τους δεν έχουν κόρες και είναι και αυτά κατάλευκα όπως και η γλώσσα τους. Ορισμένοι λένε ότι και το αίμα τους είναι κατάλευκο. Την ημέρα δεν κυκλοφορούν γιατί δεν μπορούν το φως του ηλίου. Ούτε να το δουν άλλα ούτε και το δέρμα τους το δέχεται. Έτσι κυκλοφορούν την νύχτα η σε σκοτεινά και σκιώδη μέρη. Κατέχουν την τέχνη της αρχέγονης μαγείας μπορούν και παίρνουν όποια μορφή θέλουν. Από πετρά , ψάρι, δέντρο, άνθρωπο, Γκασταροθ κλπ. Έτσι αυτοί είναι οι προσωπικοί κατάσκοποι του Αλέμπ-Μ. Κατέχουν και πολύ καλά μάλιστα την τέχνη της ιατρικής. Από ότι λένε ζουν κοντά στο σκοτεινό φαράγγι κατά χιλιάδες . Όποιος βρεθεί σε εκείνο το μέρος θα προτιμούσε να είχε πεθάνει αμέσως. Και αυτό γιατί στους Ρογκιόλα αρέσει να πειραματίζονται με τα σώματα ζωντανών όντων για να μάθουν όσο πιο πολλά μυστικά μπορούν.

Οι ΣΝΙΛΠΟΚΤ είναι και αυτοί μια από τις επικίνδυνες ράτσες άσχημοι και βρωμάνε πολύ, γύρω στα δυο μέτρα ύψος χοντροί με μυτερά δόντια και νύχια με μεγάλες κυρτές μύτες και μυτερά αυτιά. Είναι ομαδικά όντα τους αρέσει το φαγητό και ειδικά ο άνθρωπος είναι η αγαπημένη τους λιχουδιά, είναι κανίβαλοι και τρώνε τα πάντα μέχρι και τους φλοιούς από τα δέντρα είναι ικανοί να φάνε . Είναι όμως ηλίθιοι και καθυστερημένοι έχουν όμως υπερβολική μυϊκή δύναμη. Υπάρχουν και άλλες ράτσες όπως οι Ρουχάν , οι Στάγκλ , οι Ρουθέντ , οι Βερβέροι , οι Σταγύοι , οι Λουβεδίοι.

Πάντως κάθε χιλιετηρίδα βγαίνουν και δέκα καινούργιες

Ράτσες άλλες χάνονται και άλλες γεννιούνται όπως καταλαβαίνεις ο Ναχθάι ο βασιλιάς των Άκιτοξ είχε καταλάβει το τι θα γινόταν στην μέση γη όποτε και ειδοποίησε τον λαό του όπως και τους ανθρώπους , τους Μπαράκ και τους Τρεκαρόλ προτού γίνουν όλα αυτά τα όντα ήδη όλοι τους είχαν πιάσει λυσσαλέα δουλειά με το να οχυρώνουν τις πανέμορφες πόλεις τους . Όπως καταλαβαίνεις οι πόλεμοι δεν άργησαν να έρθουν στην μέση γη. Ένα πρωί από το βορινό τμήμα της μέσης γης ΥΙΣ εμφανίστηκαν οι πρώτες υποχθόνιες στρατιές . Ήταν χιλιάδες , ο θόρυβος που κάνανε οι πανοπλίες τους τα όπλα και οι ασπίδες τους ακουγόταν από πολλά χιλιόμετρα . Μπορούσε να διακρίνει τις πρώτες ορδές, τους σκοτεινούς Άκιτοξ δίπλα τους οι Σορέδ πίσω οι Σνιλόγκ και πίσω πίσω οι Τυφλοκερόθ να σπρώχνουν καταπέλτες και άλλα πολεμικά καταστρεπτικά μηχανήματα . Πλησίαζαν την Αλάπμας ,όταν ακούστηκε το κέρας τους Νολλόπα από τα βουνά της Σηλυόθ. Ηχούσε για πρώτη φορά στην μέση γη. Το είχαν δώσει οι Άκιτοξ στους ανθρώπους για να ειδοποιήσουν οποιαδήποτε έκτακτη κατάσταση. Το είχαν φέρει από τον πλανήτη τους ,ήταν ιερό. Ήταν το κέρας από τον πρώτο θεό των Άκιτοξ τον μέγιστο Νολλόπα. Ο ήχος του ηχούσε σε όλη την μέση γη. Τόσο δυνατά που οι

ορδές των υποχθόνιων σάστισαν και για κάποια λεπτά κοντοστάθηκαν κοιτάζοντας γύρω τους για να καταλάβουν τι ήταν αυτό. Γρήγορα όμως συνήλθαν και συνέχισαν για να κατακτήσουν τα παρθένα μέρη. Όλες οι πόλεις της συμμαχία τον Άκιτοξ βρισκόντουσαν σε πλήρη συναγερμό. Όλοι πίσω από τα πανύψηλα κάστρα τους. Οι τοξότες παρατεταγμένοι στα τείχη, οι στρατιώτες μέσα από τείχη και όλοι περίμεναν πότε θα ξεκινήσει. Δεν άργησε να γίνει, για μήνες ολόκληρους οι μάχες έδιναν και παίρνανε. Απώλειες είχαν και από τις δυο μεριές, όμως οι Ντράγκινς με τους άλλους υποχθόνιους είχαν αρχίσει να ξεχωρίζουν στην μάχη από των Άκιτοξ Την συμμαχία.

Και αυτό ήταν κατανοητό γιατί ήταν αριθμητικά κατά χιλιάδες περισσότεροι. Όσπου ένα βράδυ ο ουρανός της μέσης γης άνοιξε με έναν τεράστιο θόρυβο λες και διαλυόταν όλη γης με μιας και άρχισε να βρέχει ανθρώπους με φτερά στις πλάτες τους. Βαριά οπλισμένοι με λόγχες και σπαθιά. Τα φτερά τους ήταν κατάλευκα και τα σώματα τους καλογυμνασμένα και μισοσκεπασμένα με ένα απαλό ύφασμα. Πρέπει να πέσαμε καμία ενιακοσαριά από δαύτους. Και ενώ είχαν πέσει όλοι, προτού κλείσει ο ουρανός έπεσε και ο τελευταίος όμως όχι βίαια όπως όλοι οι άλλοι αλλά σιγά σιγά σαν πούπουλο. Καθώς κατέβαινε από τον ουρανό ερχόντουσαν ακαταλαβίστικα λόγια τόσο δυνατά που σίγουρα μιλούσε κάποιος θεός. Ο τελευταίος που έπεσε ήταν ότι πιο όμορφο είχε δει κανείς μέχρι εκείνη την στιγμή. Πρέπει να ήταν ο αρχηγός των φτερωτών ανθρώπων γιατί μόλις κατέβηκε όλοι οι άλλοι έκαναν κύκλο γύρω του για να τον προστατέψουν. Βλέπεις ότι είχαν πέσει στις ορδές των υποχθόνιων. Μετά το ξάφνιασμα που δέχτηκαν οι υποχθόνιοι όρμησαν κατά πάνω τους χωρίς να ρωτήσουν ποιοι είναι και από πού ήρθαν. Ο ουρανός με μιας άρχισε να μαζεύει σύννεφα τα όποια γρυλίζανε και μούγκριζαν. Ρίχνοντας αστραπές σε ουρανό και γη. Η καταιγίδα δεν άργησε να έρθει. Το νερό έπεφτε με τέτοια δύναμη, ένιωθες τις στάλες να σε δέρνουν και όχι να σε βρέχουν. Μέσα στην βροχή και το σκοτάδι μπορούσες να δεις κάθε φορά που άστραφτε τις ορδές των υποχθόνιων να πλησιάζουν τους φτερωτούς ανθρώπους όλο και πιο κοντά περικυκλώνοντας τους. Μπορούσε να τους διακρίνεις από τις πανοπλίες και τα όπλα που γυάλιζαν κάθε φορά που άστραφτε. Η βροχή δυνάμωνε κάθε λεπτό που περνούσε. Ο τελευταίος φτερωτός άνθρωπος που είχε πέσει από τον ουρανό ήταν με τα γόνατα στο έδαφος κρατώντας ένα πελώριο από φωτιά σπαθί. Το κεφάλι του ήταν σκυμμένο στο έδαφος και τα μακριά καστανόξανθα μαλλιά του ακουμπούσαν την λασπωμένη γη. Φαινόταν να υπέφερε για κάτι. Πιο πολύ στενοχωρημένος φαινόταν πάρα το να είχε πάθει κάτι πέφτοντας. Οι φτερωτοί άνθρωποι βλέποντας τριγύρω τους υποχθόνιους να έχουν πλησιάσει αρκετά ήδη είχαν αρχίσει να προτείνουν τα όπλα τους. Όσπου... ο φτερωτός άνθρωπος που ήταν στο κύκλο σηκώθηκε ουρλιάζοντας με τα χεριά προτεταμένα στον ουρανό. Μπορούσες να δεις την κάκια που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπο του κάθε φορά που άστραφτε. Το ουρλιαχτό του ήταν γεμάτο μίσος καθώς έβγαινε από το στόμα αντήχησε σε όλη την μέση γη. Παρ'όλο την βροχή και τα μπουμπουνητά της λυσσαλέας καταιγίδας οι υποχθόνιοι και μη, πάγωσαν μπροστά σε αυτό το δυνατό ουρλιαχτό. Έτσι για κάποια δευτερόλεπτα σταμάτησαν μπροστά από τους φτερωτούς ανθρώπους. Με μια κίνηση ο φτερωτός άνθρωπος που ήταν στην μέση άνοιξε τα φτερά διάπλατα τα φτερά του βούτηξε το φλεγόμενο σπαθί του από το έδαφος που ήταν μπηγμένο και με τρεις εναέριες τούμπες προσγειώθηκε έξω από τον κύκλο χτυπώντας το φλεγόμενο σπαθί του στο έδαφος δυνατά. Αμέσως γύρω γύρω από τους φτερωτούς ανθρώπους από το χτύπημα του σπαθιού του ξεχύθηκαν φλόγες προχωρώντας κυκλικά και για χιλιόμετρα ότι έβρισκαν μπροστά τους το έκαναν σταχτή. Άδικα οι υποχθόνιοι έκαναν άτακτη υποχώρηση οι φλόγες τους πρόλαβαν όλους και τους έκαναν σταχτή δεν έμεινε τίποτα. Όμως και από την συμμαχία των Άκιτοξ, είχαν απώλειες από το χτύπημα δυο

ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Από την άλλη ο Ναχθάι ο βασιλιάς των Άκιτοξ είχε ταραχτεί πολύ γιατί αυτός και οι ιερείς των Άκιτοξ ήξεραν κάποια πράγματα για τους φτερωτούς ανθρώπους . Ήδη το συμβούλιο των Άκιτοξ είχε ξεκινήσει όταν ο ΕΛ-ΙΝ βασιλιάς τω ανθρώπων μπήκε μέσα. Χαιρέτησε των Ναχθάι και όλο το συμβούλιο με σεβασμό.

Λέγοντας τις τελευταίες λέξεις ο βασιλιάς των Τρεκαρόλ και ο βασιλιάς των Μπαράκ μπήκαν και αυτοί στην αίθουσα .

ΝΑΧΘΑΙ

Φίλε καλέ βασιλιά των Τρεκαρόλ Ούγκο και φίλε καλέ βασιλιά των Μπαράκ Ρσίτ καλώς ήλθατε στο συμβούλιο των Άκίτοξ. Καθίστε εδώ δίπλα στον φίλο σας Ελ-Ιν. Πράγματι φίλοι μου βρισκόμαστε μπροστά σε έναν πολύ μεγάλο γρίφο. Ποια είναι αυτά τα οντά που μοιάζουν με ανθρώπους και έχουν φτερά στην πλάτη. Πετάχτηκε από την θέση του ο Ελ-Ιν λέγοντας.

ΕΛ-ΙΝ

Δεν υπολογίζουν τίποτα κατέστρεψαν τους υποχθόνιους κανίβαλους αλλά μαζί με αυτούς κατέστρεψαν και πόλους δικούς μας. Παιδιά, γυναίκες πόλεις τα εξαφάνισαν τελείως λες και δεν υπήρχε τίποτα πριν εκεί.

“Κάθισε φίλε μου ακούστηκε μια ήρεμη και γαλήνια φωνή.”

Ήταν ο Λαυράι ο αρχιερέας των Άκίτοξ.

ΛΑΥΡΑΙ

Κάθισε κάτω σε παρακαλώ και σταματήστε όλοι να μιλάτε

Αμέσως όλοι υπάκουσαν χωρίς δεύτερο λόγο.

ΛΑΥΡΑΙ

Θα σας πω ποιοι είναι αυτοί οι φτερωτοί άνθρωποι. Χαμογέλασε και είπε αν και τους αποκαλέσατε ανθρώπους θα έχετε πολύ άσχημα ξεμπερδέματα μαζί τους . Λοιπόν φίλοι μου καλοί. Αυτά τα οντά προέρχονται από θεϊκό γόνο. Υποτίθεται ότι πρέπει να ήταν καλοί και όχι τόσο μοχθηροί, να σας πω την αλήθεια πάρα τα οχτακόσια πενήντα χιλιάδες χρόνια ζωής που έχω δεν είχα την τιμή να συναντήσω ποτέ μου κανένα από αυτά τα όντα. Ας τα πάρουμε όμως από την αρχή. Πριν κάποια τρισεκατομμύρια χρόνια το σύμπαν δεν ήταν όπως το ξέρουμε σήμερα. Δηλαδή εκείνο των καιρό υπήρχαν έξι σύμπαντα με την μόνη διάφορα ανάμεσα στο κενό που αφήνανε αναμεταξύ τους δεν υπήρχε τίποτα ΧΑΟΣ. Ούτε άστρα, ούτε γαλαξίες ,ούτε πλανήτες τίποτα απόλυτος. Να τονίσω ότι αυτά τα έξι σύμπαντα ήταν πάντα στην δική μας διάσταση σε αυτήν που είμαστε τώρα. Σε άλλες διαστάσεις ποιος ξέρει τι μπορεί να έχει γίνει. Λοιπόν κάποια στιγμή αυτά τα έξι σύμπαντα τα όποια περιείχαν άπειρους γαλαξίες άστρα πλανήτες κλπ.

Σμίξανε δημιουργώντας μεγάλη έκρηξη. Από τότε το σύμπαν έγινε ένα χωρίς να σταματήσει να μεγαλώνει. Μέσα από την μεγάλη έκρηξη γεννήθηκαν και κάποιοι θεοί. Ένας από αυτούς ήταν και ο Αχβέ ο όποιος γεννήθηκε ή δημιουργήθηκε από την πρόσκρουση δεκαοκτώ γαλαξιών. Όλη η ύλη της ενέργειας από την πρόσκρουση των γαλαξιών ξεπετάχτηκε σαν άυλο και δημιουργήθηκε ο Αχβέ. Ίσως όλες οι ψυχές από όλα τα όντα που κουβαλούσαν οι γαλαξίες κατά κάποιο τρόπο να έγιναν μια. Αυτός λοιπόν είναι ο Αχβέ. Πρέπει σαν άυλη ύλη να γυρνάνε δεξιά και αριστερά μέσα στο σύμπαν δείχνοντας να κατανοεί τα πάντα γύρω του. Έτσι τα πρώτα πράγματα που έφτιαξε ήταν τα φτερωτά όντα που είδαμε εμείς. Παίρνοντας ένα κομμάτι από τον εαυτό του το έκανε πιάσιμη ύλη . Έτσι δημιούργησε τον δικό του πρώτο κόσμο. Λένε οι παλιοί Άκίτοξ ότι είναι θεός της καλοσύνης. Αν είναι έτσι γιατί τα φτερωτά του όντα έχουν θεϊκά όπλα και απίστευτες θεϊκές δυνάμεις; Και γιατί έριξε εδώ κάτω αυτά τα φτερωτά όντα. Για πιο πόλεμο έλεγε ο αρχηγός τους και γιατί ήταν τόσο θυμωμένος; Όπως καταλαβαίνουμε κανέναν θεός δεν είναι μονό καλός αλλά πρέπει να είναι και κακός. Βέβαια τα συναισθήματα του καλού υπερνικούν του κακού. Όμως υπάρχει εξήγηση την οποία αυτήν την στιγμή δεν μας ενδιαφέρει. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να αποφασίσουμε να αποφύγουμε τα φτερωτά όντα με πάση θυσία.

ΕΛ-IN

Συγγνώμη που σε διακόπτω σεβάσμιε τι θα γίνει όμως αν θα συμμαχήσουν οι υποχθόνιοι μαζί τους.

Ήταν ο Ελ-Ιν βασιλιάς των ανθρώπων κοιτάζοντας τον Λαυράι στα μάτια.

ΛΑΥΡΑΙ

Αυτό μην το φοβάστε οι φτερωτοί δεν θα κάνουν κανένα σύμμαχο. Και από ότι ήδη νιώθω έχουν εγκατασταθεί στο έβδομο επίπεδο. Αν κάποιοι από εμάς ή από τους άλλους τους πλησιάσουν τότε αυτό θα είναι και το τελευταίο πράγμα που θα έχουν κάνει στην ζωή τους. Για αυτό καλό θα είναι να αφήσουμε ήσυχους προς το παρόν τους φτερωτούς. Και λέω προς το παρόν γιατί κάποια στιγμή αργά ή γρήγορα θα βγουν πάλι προς τα επάνω. Αυτό που προτρέπει τώρα είναι να μάθουμε τους λαούς μας να τα βγάζουν πέρα με τους υποχθόνιους γιατί έρχονται δύσκολοι καιροί για όλους μας. Πολλά έχουν να αλλάξουν στο μέλλον. Καινούργιοι υποχθόνιοι αλλά και καινούργια όντα θα έλθουν εδώ κάτω για αυτό και πρέπει να προετοιμαστούμε. Όσο για αυτό που σκέφτεσαι φίλε μου Ελ-Ιν αν υπάρχουν και άλλοι θεοί και βέβαια υπάρχουν δεν ήταν ο μοναδικός που πετάχτηκε από την σύγκρουση των γαλαξιών. Όπως ξέρεις υπάρχουν άπειροι γαλαξίες στο σύμπαν. Φαντάσου λοιπόν σε έξι μαζί και βέβαια την ώρα της σύγκρουσης σε μια από την σύγκρουση εκείνου του καιρού ανάμεσα σε γαλαξίες γεννήθηκε ο δικός μας θεός ήταν από τους πρώτους μας θεούς ο Νολλόπα με τον καιρό αποκτήσαμε και κάλους και κακούς. Κατά προτίμηση καλό είναι να έχεις πολλούς θεούς με έναν αρχηγό όπως ο Νολλόπα. Διότι ένας θεός καλός και κακός σίγουρα δεν θα είναι σταθερός. Οπότε καταλαβαίνεις πόσους θεούς γέννησαν οι συγκρούσεις γαλαξιών άλλους κάλους άλλους κακούς άλλους τρελούς και άλλους σοφούς. Το θέμα με τους θεούς όμως Ελ-Ιν είναι μεγάλο. Είμαι σίγουρος ότι εσείς οι άνθρωποι θα βρείτε τον δικό σας θεό. Δεν πειράζει να πιστεύετε στους δικούς μας έτσι και αλλιώς αυτοί μας δίδαξαν. Να είστε όμως σίγουροι ότι κάποια στιγμή θα βρείτε τον θεό σας ή έναν από τους θεούς σας. Όταν βρείτε αυτό που θέλετε εύχομαι να είναι καλό μαζί σας και όχι κακό.

Τελειώνοντας τα λόγια του ,οι ιερείς ένας ένας άρχισαν να φεύγουν από το συμβούλιο το ίδιο και βασιλείς . Στην αίθουσα έμεινε μόνο ο Ναχθάι με τον Ελ-Ιν.

ΕΛ-IN

Μεγάλε Ναχθάι μπορεί να είμαι άνθρωπος αλλά δεν είμαι χαζός κάτι κακό πρόκειται να συμβεί έτσι δεν είναι;

ΝΑΧΘΑΙ

Κακό καλό αυτά είναι Ελ-Ιν πηγαίνουν μαζί όπως η νύχτα με την ημέρα δεν μπορεί να μην πάνε μαζί διότι χαλάει η ισορροπία. Έτσι ήταν έτσι είναι και έτσι θα είναι για πάντα φίλε μου. Μην ανησυχείς όμως τόσο ότι είναι να γίνει θα γίνει γιατί έτσι έχει αποφασιστεί από τους θεούς του έξω σύμπαντος. Εμείς απλώς είμαστε πiónια τους με δική μας βούληση. Αυτοί ρίχνουν την ζαριά και εμείς παίζουμε το παιχνίδι τους. Όλα τα όντα από τα πιο μικροσκοπικά έως τα πιο τεραστία άσχημα όμορφα καλά κακά έχουν τον ρόλο τους στο σύμπαν .Ακόμη και τα δέντρα τα φυτά τα ποτάμια οι θάλασσες ο αέρας τα βουνά οι πέτρες να θυμάστε πάντα ότι τα πάντα στο σύμπαν έχουν τον ρόλο τους. Έχουν από ένα ρόλο που ενεργοποιείτε την κατάλληλη στιγμή για καλό η για κακό.

ΕΛ-IN

Δεν μπορώ να τα καταλάβω Ναχθάι αν όλοι παίζουμε κάποιο ρόλο δεν μπορούμε να αλλάξουμε την τύχη μας ή και τον ρόλο μας;

ΝΑΧΘΑΙ

Ίσως ναι και ίσως όχι. Γιατί μπορείς τώρα αν θέλεις να επιτεθείς στους Ντράγκινς όμως αν θέλεις μπορείς και να τους περιμένεις να έρθουν αυτοί σε σένα . Μπορεί να τα

παρατήσεις και να φύγεις μακριά. Αν ο ρόλος σου είναι να πεθάνεις από χέρι Ντράγκινς να είσαι σίγουρος ότι δεν θα το αποφύγεις με τίποτα. “Κάτι καταλαβαίνω” ψέλλισε ο Ελ-Ιν και έφυγε σιγά σιγά από την αίθουσα. Οι δεκαετίες περνάγανε χωρίς πολέμους όλα ήταν ρόδινα βέβαια όντα χανόντουσαν από όλη την μέση γη Τρεκαρόλ ,άνθρωποι ,Μπαράκ, Άκιτοξ. Για να καταλήξουν στην κρεαταγορά των υποχθόνιων ή στα μπουντρούμια τους για να βασανιστούν πρώτα. Κάπου κοντά στο έκτο επίπεδο ο Σοβόφ και Σοβοίφ κατέβαιναν μια απότομη σκοτεινή χαράδρα. Είχαν περάσει τρεις δεκαετίες για να κατέβουν ως εκεί.

ΣΟΒΟΦ

Λες να τους βρούμε ποτέ αυτούς τους φτερωτούς ανθρώπους;

ΣΟΒΟΙΦ

Ελπίζω.

Απάντησε ο Σοβοίφ στον Σοβόφ . Ελπίζω για το καλό μας . Θυμάσαι τα λόγια του βασιλιά μας . Για αυτό κοίτα την δουλειά μας γιατί δεν μας βλέπω καλά. Εκεί κάτω στο έκτο επίπεδο σε ένα από τα πιο κακοτράχαλα μέρη της μέσης γης κατέβαιναν τα Λόρια όλο και πιο κάτω για να εκτελέσουν τις διαταγές του βασιλιά τους Όμως ξαφνικά καθώς περνούσαν το δασός του Υομόρτ κοκάλωσαν απότομα . Όχι από φόβο τα Λόρια δεν γνωρίζουν από φόβο αλλά γιατί κάποιος τους παρακολουθούσε. Αυτό δεν ήταν δυνατόν διότι τα Λόρια ήταν αυθεντίες της παρακολούθησης και δεν περίμεναν ποτέ ότι θα τους παρακολουθούσαν χωρίς να το πάρουν είδηση. Εδώ όμως κάποιος τους παρακολουθούσε ώρα πολύ αλλά μόλις το κατάλαβαν. Δεν πρόλαβαν να κουνηθούν τέσσερις φτερωτοί άνθρωποι πηδώντας με εναέριες τούμπες τους κύκλωσαν δείχνοντας άγριες διαθέσεις. Έκαναν να κουνηθούν... μα μια κίνηση του ενός φτερωτού ανθρώπου τους έριξε αναίσθητους . Συνήλθαν μετά από κάμποση ώρα και βρισκόντουσαν σε ένα τόπο που και οι ίδιοι παρόλο ότι είχαν φτιαχτεί από κακιά για πρώτη φορά ίσως νιώσανε τρόμο.

Ήταν σε μια μεγάλη σάλα ακριβώς στο κέντρο αλυσοδεμένοι. Γύρω τους υπήρχαν πολλοί πυρσοί για να φωτίζετε η σάλα. Οι τοίχοι ήταν γεμάτο σώματα. Σώματα υποχθόνιων και από την συμμαχία των Άκιτοξ. Ήταν τόσο μπερδεμένα τα σώματα τους. Κατά έναν περίεργο τρόπο όλοι ήταν ζωντανοί και δείχνανε να υποφέρουν . Κοιτάζοντας ο Σοβόφ καλύτερα μπορούσε να διακρίνει μέσα από τα χιλιάδες σώματα κάποιους της φυλής του. Όλος ο τοίχος γύρω γύρω ήταν ζωντανός μπορούσες να δεις τα σώματα όντων να κουνιούνται σιγά σιγά. Τα μάτια τους είχαν έκφραση πόνου. Τα σώματα τους ήταν ραμμένα είχαν παντού πληγές, όλοι μαζί να ήταν ένα . Κρύος ιδρώτας έπιασε τον Σοβόφ και τον Σοβοίφ. Δεν πρόλαβαν να πουν κουβέντα μια απομακρυσμένη ψαλμωδία άρχισε να βγαίνει από τα χιλιάδες όντα που ήταν στοιβαγμένα στον τοίχο. Μια ψαλμωδία χαμηλών τόνων αλλά είχε την τάση να κάνει και τα Λόρια να κιτρινίζουν στο άκουσμα της. Πάνω που τα έχαναν τα Λόρια, προστέθηκε ακόμα και άλλος φόβος στις κρύες ψυχές τους. Στην άκρη της σάλας από το έδαφος άρχισε να σηκώνετε ένας αλλόκοτος τεράστιος θρόνος, ένας θρόνος που κουβαλούσε πάνω του την φρίκη και την θλίψη. Ένας θρόνος που μόνο αρρωστημένο μυαλό θα τον έφτιαχνε ένας απόκοσμος θρόνος. Ήταν ένας θρόνος γεμάτος από σώματα αυτών που είχαν πεθάνει στην μάχη από τον φτερωτό αρχηγό αυτόν που ονομάζετε Ληινατάς. Παρ όλο ότι ο θρόνος ήταν περίπλοκος τα σώματα είχαν πάρει την μορφή που ήθελε ο κατασκευαστής του και αυτά τα σώματα ήταν ζωντανά όπως και τα άλλα που ήταν στον τοίχο. Ξάφνου και από το πουθενά ακούστηκε φλαπάγιασμα φτερών. Σηκώνοντας όλο τρόπο τα κεφάλια τους τα Λόρια αντίκρισαν τον Ληινατάς όλο καμάρι να κατεβαίνει και να κάθεται στον αποκρουστικό θρόνο του. Κοιτάζοντας τα Λόρια όλο ειρωνεία τους είπε:

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Το ήξερα ότι κάποιος από εσάς θα μου έκανε την τιμή να με επισκεφτεί. Σταματώντας να μιλά σήκωσε το χέρι του ακούμπησε τον ζωντανό θρόνο του και με τα νύχια του έκοψε ένα κομμάτι κρέας από έναν Άκιτοξ που έτυχε να είναι εκεί στο σύμπλεγμα των σωμάτων. Ο καημένος ο Άκιτοξ ούρλιαξε από πόνο άλλα ο Ληινατάς δεν φάνηκε να ταράχτηκε. Μασώντας την ζεστή σάρκα του Άκιτοξ είπε στα Λόρια:

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Όσο πιο πολύ τους βασανίζεις τόσο πιο νόστιμοι γίνονται.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του και με μια κίνηση βρέθηκε μπροστά στα άτυχα τα Λόρια. Κοιτώντας τους επίμονα και μοχθηρά με τα κόκκινα μάτια του τα Λόρια είχαν πιαστεί αγκαλιά και έτρεμαν σαν τα ψάρια.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Σκέφτηκα πολύ τι θα κάνω με σας . Θα σας στείλω σε έναν πλανήτη για να γυρνάτε αιώνια γύρω του και μιας και είστε ρουφιάνοι αυτό θα κάνετε θα ρουφιανεύετε για μένα. Ότι γίνετε σε αυτόν τον άθλιο πλανήτη ότι παίρνει γύρω του και περνάει τον κόμβο του σύμπαντος θα με ενημερώνετε. Θα είστε τα μάτια μου εκεί.

Δεν πρόλαβαν να κάνουν κάτι ένα κοκκινωπό φως τους τύλιξε και χάθηκαν αμέσως.

ΓΚΟΡΘ

Δεν ξέρω άσχημα αν αληθεύει αλλά οι σοφοί λένε ότι ακόμη αυτά τα Λόρια περιφέρονται σε έναν κόκκινο ερημικό πλανήτη. Ερημικό από έξω γιατί μέσα έχει ζωή. Τέλος πάντων όπως σου είπα και πριν τα χρόνια περνάγανε με τους μικρό πολέμους άλλοι για εδάφη άλλοι για υποχθόνιους κορεσμούς και πάει λέγοντας. Μέχρι πριν από δυο εκατομμύρια χρόνια. Εκείνον τον καιρό στην μέση γη ήρθε μια καινούργια φυλή οι Ιοζίρκγ. Αυτοί ήρθαν με έναν σκοπό να κατακτήσουν την μέση γη και όλον τον πλανήτη μέσα και έξω. Αυτοί ήταν που ξεκίνησαν τους πιο εξαντλητικούς πολέμους εδώ. Δεν τους ένοιαζε πόσο καιρό θα τους έπαιρνε να κατακτήσουν τον πλανήτη. Τους ένοιαζε μόνο να το κάνουν. Αυτοί Ιοζίρκγ είναι κοντοί γύρω στο ένα δέκα έχουν μεγάλο κωνοειδές κεφάλι μεγάλα ματιά τα όποια δεν έχουν κόρες είναι κατάμαυρα έχουν φοβερή τεχνολογία. Είναι καταπληκτικοί με την τηλεπάθεια και την τηλεκίνηση. Το σώμα τους είναι γυμνό χωρίς ρούχα και δεν μπορείς να ξεχωρίσεις πιο είναι αρσενικό και πιο όχι. Το χρώμα από το δέρμα τους είναι γκρι με μια απαλή χροιά γαλατιού. Μύτη δεν υπάρχει το στόμα τους είναι μικρό αλλά άμα το ανοίξουν διαθέτουν φονικά μυτερά δόντια. Πολλοί λένε ότι είναι κανίβαλοι μόνο με μια φυλή. Στους ανθρώπους τους αρέσει το ανθρώπινο κρέας. Κάνανε υποχείρια τους Σορέδ για να τους κάνουν τις βρομοδουλειές τους . Με τους Ντράγκινς είχαν κάποιες διαφωνίες τις οποίες και τακτοποίησαν αμέσως με το που ήρθαν εδώ. Έτσι τώρα και οι Ντράγκινς μπορείς να πεις ότι κατά κάποιο τρόπο είναι και αυτοί υποχείρια των Ιοζίρκγ.

Βέβαια πολλοί δεν συμφωνούν αλλά εγώ έχω διαφορετική γνώμη.

Ένα ωραίο πρωινό ο Ναχθάι μέσω της πνευματικής του τηλεπάθειας ανακάλυψε ότι εδώ και καιρό η έξω γη είχε συνέρθει από την καταστροφική μανία του ηλίου και ότι η ζωή είχε αρχίσει από καιρό να υπάρχει. Ζώα ποτάμια θάλασσες τα πάντα υπήρχαν όπως και πριν. Φώναξε τους παλιούς αλλά και τους καινούργιους συμμάχους και τους είπε για την πάνω γη. Όλοι βέβαια σάστισαν δεν περίμεναν να υπάρχει τίποτα πάνω. Από τον ουρανό της μέσης γης. Κοίταζαν όλοι τον Ναχθάι σαν χαζοί. Είναι δυνατόν να υπάρχει γη πάνω από τον ουρανό μας. Σίγουρα όλοι αυτό σκεφτόντουσαν. Βλέπεις στις χιλιετηρίδες που πέρασαν άσχημα όλες οι φυλές ξέχασαν από πού ήρθαν και αυτό γιατί έκτος από τους Άκιτοξ κανείς άλλος δεν ήταν αθάνατος..... Μάλλον ήταν οι φτερωτοί άνθρωποι. Το ίδιο θα πρέπει να αναρωτιέται και κάθε άνθρωπος που

είναι πάνω για μας εδώ κάτω. Γιατί σίγουρα όλοι εκεί πάνω θα έχετε ξεχάσει πως ήρθατε στην γη. Πως εκπολιτιστήκατε από τους Άκίτοξ πως ήρθατε στην μέση γη και πως ξαναβγήκατε στην πάνω γη προειδοποιώντας τους συμμάχους λαούς σας. Μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια οι λόγοι σοφοί σας θα ψάχνουν να βρουν από πού ήρθατε. Πως φτιάχτηκε ο πολιτισμός σας . Διακόπτοντας τον του είπα:

ΜΑΝΟΣ

Μα οι επιστήμονες μας λένε ότι προ ήρθαμε από τους προ πιθήκους και σιγά σιγά εξελιχθήκαμε. Μας πηρέ εκατομμύρια χρόνια εξελίξεως.....

Με διέκοψε γελώντας

ΓΚΟΡΘ

ΑΧΑ ΧΑΧΑ!! Μπας σε καλό σου καλό.....

Είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια τόσο που έκλεγε. Είχα αρχίσει να νευριάζω μαζί του γιατί δεν έλεγε να σταματήσει τα γέλια.

ΓΚΟΡΘ

Συγγνώμη άσχημα αλλά είχα καιρό να γελάσω έτσι.

Σκουπίζοντας τα δάκρυα γέλιου που του είχα προκαλέσει έχωσε μέσα στο τσιμπούκι του καπνό. Ανακάθισε πιο αναπαυτικά και ανάβοντας την πίπα του μου είπε:

ΓΚΟΡΘ

Άσχημα θα σου πω πως έχουν τα πράγματα. Πρώτον δεν εξελιχθήκατε από κανέναν προ πίθηκο η μαϊμού η δεν ξέρω τι. Να σου κάνω μια ερώτηση ;

Νυχτερίδες έχετε επάνω;

ΜΑΝΟΣ

Ναι βέβαια έχουμε.

ΓΚΟΡΘ

Ωραία οι νυχτερίδες πρέπει και αυτές να είναι εκατομμύρια χρόνια . Είδες καμία να εξελίχθη και να γίνει άνθρωπος.

ΜΑΝΟΣ

Ναι αλλά οι πρώτο πίθηκοι είχαν σχεδόν μυαλό σαν το δικό μας.

Τον διέκοψα απότομα.

ΓΚΟΡΘ

Χα! Περίμενα ότι θα το πεις. Ωραία λοιπόν πιθήκους έχετε πάνω στην γη; Οτιδήποτε μικρούς μεγάλους;

ΜΑΝΟΣ

Ναι έχουμε.

ΓΚΟΡΘ

Ωραία γιατί λοιπόν αυτοί δεν εξελίχθηκαν ώστε να γίνουν άνθρωποι ή ανθρωπάκια; Δεν μπορούσα να του δώσω μια απάντηση διότι δεν είχα είχε δίκιο.

ΓΚΟΡΘ

Λοιπόν θα σου πω για τους πρώτο πιθήκους που λες. Όταν πριν κάποια εκατομμύρια χρόνια η γη άρχισε να σφύζει από ζωή μετά την ηλιακή καταστροφή. Τότε για πρώτη φορά επισκοπήθηκαν τον πλανήτη μας οι Ιοζίρκγ. Θέλανε τον φυσικό πλούτο της γης το **οιόμσο** ένα υλικό που χρησιμοποιούσαν για τα αεροπλοΐα τους και φυσικά για τον χρυσό. Αυτοί λοιπόν δεν ήταν γεννημένοι για σκληρή δουλειά. Έτσι οι Ιοζίρκγ άρχισαν τα πειράματα τα γεννητικά με διάφορους πιθήκους κατάφεραν να φτιάξουν καμία δεκάρια ράτσες. Όμως δεν κατάφεραν να φτιάξουν και το μυαλό τους να δουλεύει όπως θέλανε δηλαδή σαν το δικό σας. Οπότε και άφησαν τους άμοιρους στην μοίρα τους να περιπλανιούνται και προσπαθούσαν να επιβιώσουν με ότι έβρισκαν. Οπότε φιλέ μου μην υποτιμάτε τον εαυτό σας τόσο. Πιστεύω ότι κάποιοι άνθρωποι σας τα έκρυψαν επίτηδες και ο λόγος είναι εμφανές.

Ο Ναχθάι εξήγησε τότε σε όλες τις φυλές το πώς ήρθατε. Όμως η φυλή σου είναι πολύ παράξενη, προδίδει και σκοτώνει τους ιδίους της. Παρ' όλο ότι τους εξήγησε όταν ανεβήκατε πάνω οι αρχηγοί σας δεν γύρισαν πίσω. Δεν στείλανε κανένα να πουν πώς να ανέβουν και οι άλλοι πάνω σφραγίσανε τις εισόδους και εξόδους ώστε να μην μπορεί να βγει ή να μπει κανένας πλέον. Αυτό γιατί κάποιοι από εσάς τους άρεσε το αρχηγιλίκι και η αυτοκυριαρχία. Έτσι σίγουρα τώρα που μιλάμε κάποιοι εκεί πάνω έχουν το πάνω χέρι και σας εξουσιάζουν ή μάλλον σάς εκμεταλλεύονται. Εδώ αυτό ο Ναχθάι το είχε απαγορέψει όλοι είμαστε ίσοι, ο ένας βοηθάει των άλλων και ο αρχηγός όποιας φυλής και να είναι πρέπει να είναι σοφός και άμεμπτος. Υπάρχουν κάποιοι ψίθυροι ότι εδώ και κάποια χρόνια οι αρχηγοί σας έχουν κάνει κάποιου είδους συμμορία με τους Ιοζίρκγ. Νομίζουν οι τρελοί ότι επειδή είδαν τα γυαλιστερά τους αστρόπλοια ότι είναι καλοί και ότι θα τους βοηθούσαν. Αν αληθεύει αυτό άσχημα δυστυχώς το μέλλον σας θα είναι άσχημο. Οι Ιοζίρκγ είναι ότι χειρότερο μπορείς να φανταστείς. Έτσι λοιπόν τους μάζωξε ο Ναχθάι και τους είπε για την πάνω γη.

ΝΑΧΘΑΙ

Αγαπητοί σύμμαχοι όπως γνωρίζεται εδώ και χιλιάδες ή να πω εκατομμύρια χρόνια καλύτερα ζούσαμε σε μια ισορροπία μεταξύ καλού και κακού όμως πρόκειται να αλλάξει. Οι Ιοζίρκγ ετοιμάζουν καινούργιες επιθέσεις με σκοπό να πάρουν τα εδάφη μας αλλά και τις ψυχές μας. Έτσι αποφάσισα να μετακομίσουμε επάνω. Για να γίνει αυτό πρέπει μια από τις φυλές εδώ να ανέβει πάνω να δει πως έχουν τα πράγματα και αν όλα πάνε καλά τότε στέλνουν κάποιους από τους δικούς τους για να έρθουμε και εμείς. Όμως επειδή μπορεί να είναι άσχημα τα πράγματα μπορεί όποιος πάει επάνω να πεθάνει για αυτό σας ρωτώ αν είστε σύμφωνοι να φύγουμε από δω; Ναι!! Ναι !! βροντοφώναξαν όλοι. Ωραία θα τραβήξουμε κλήρο το πια φυλή θα ανέβει επάνω. Πράγματι μετά από μια εβδομάδα μαζεύτηκαν όλοι εκεί στην κεντρική πλατεία της Αθραγκα. Περιτριγυρισμένη από τεράστια αγάλματα, όλες οι φυλές ήταν μαζεμένες και περίμεναν την κλήρωση. Πράγματι ο Ναχθάι ήρθε κρατώντας στα χέρια του ένα ολόχρυσο κράνος. Εδώ έχω βάλει τα ονόματα όλων των φυλών και τις δικής μου. Τα μεσάνυχτα ακριβώς θα τοποθετήσω το κράνος αυτό στον ιερό πίδακα της Σάρη. Εκσφενδονίζοντας ο ιερός πίδακας το κράνος θα το πετάξει για πολλά μέτρα στο ύψος. Οποίο κομμάτι ύφασμα μένει μέσα στο κράνος πέφτοντας αυτή η φυλή θα έχει την τύχη να μας σώσει ή να πεθάνει προσπαθώντας. Όλοι περιμέναμε να έρθουν τα μεσάνυχτα. Κανένας δεν μιλούσε σκεφτόντουσαν το ποιος θα είχε την τύχη να ανέβει πάνω σε έναν κόσμο άγνωστο για αυτούς. Ακόμα δεν μπορούσαν να χωνέσουν ότι οι προγονοί τους ζούσαν κάποτε εκεί πάνω. Τα μεσάνυχτα δεν άργησαν να έρθουν όλοι είχαν καρφωθεί στο κράνος ώπου ένας θόρυβος ακούστηκε μέσα σε μια στιγμή το κράνος εκσφενδονίστηκε σε απίστευτο ύψος από την ορμή του πίδακα. Το κράνος έφερνε τούμπες στον αέρα καθώς ανέβαινε, τα υφάσματα με τις ονομασίες των φυλών σκορπίζονταν στον αέρα. Κάποια στιγμή το κράνος έπεσε στο έδαφος αφήνοντας ένα πνιχτό ήχο. Δεν κουνήθηκε κανείς από την θέση του όλοι θέλανε να μάθουν ποια φυλή θα πήγαινε αλλά κανείς δεν κουνήθηκε. Σκύβοντας ο Ναχθάι έπιασε το κράνος το έβαλε πάνω στον πίδακα. Χώνοντας το χέρι του μέσα έβγαλε ένα κομμάτι ύφασμα. Όλοι από κάτω περιμέναμε με αγωνία να ακούσουν το όνομα της φυλής. Ξεδιπλώνοντας το ύφασμα τα μάτια του Ναχθάι άνοιξαν διάπλατα ήταν το όνομα μια φυλής που δεν ήθελε να πάει και δεν ήθελε διότι ήξερε ότι τα οντά της φυλής δεν ήταν και τόσο έμπιστα.

Ανθρωποι!!!!!!!!!!!!!!

Φώναξε ο Ναχθάι οι άνθρωποι θα πάνε. Ο ιερός πίδακας της Σάρη το αποφάσισε και έτσι πρέπει να γίνει. Ο Ρελτίχ ήταν ο καινούργιος βασιλιάς των ανθρώπων τότε.

Σκληρός ,με τους όμοιους του και πολεμόχαρης, μπορεί να ήταν σοφός όμως πολλές φορές είχαν έρθει στα λόγια με τον Ναχθάι για πολλά πράγματα. Πριν από αυτόν οι βασιλείς που πέρασαν των ανθρώπων είχαν διαφωνίες με τον Ναχθάι όμως ο Ρελτίχ ήταν όμως και βίαιος δεν κρατούσε τους τύπους . Έτσι λοιπόν όλοι οι άνθρωποι μαζεύτηκαν στο σημείο που τους υπέδειξε ο Ναχθάι για να ανέβουν προς τα επάνω. Εκεί χαιρετίστηκαν με τις άλλες φυλές . Το караβάνι των ανθρώπων ξεκίνησε την ανάβαση προς την σωτηρία ή τον θάνατο. Ο Ναχθάι είχε πει στον Ρελτίχ ότι αν δεν είχε νέα του σε δυο μήνες θα θεωρούσε ότι δεν τα είχαν καταφέρει. Έτσι ένα απόγευμα το караβάνι των ανθρώπων ξεκίνησε για τον πάνω κόσμο. Από τότε δεν ξαναείδε κανείς τους ανθρώπους.

Πέρασαν χρόνια και χιλιετίες στην μέση γη τους είχαν σαν ήρωες τους είχαν φτιάξει αγάλματα ώσπου κάποια μέρα μετά από χιλιάδες χρόνια ότι πίστευαν για την ηρωική πράξη τον άνθρωπο ήρθε να τους το γκρεμίσει ένας άνθρωπος. Στην αρχή νόμιζαν ότι ήταν κάποιο άλλον ον με τις χιλιετίες που πέρασαν οι ποιο πολλοί είχαν ξεχάσει πως είναι οι άνθρωποι. Μόνο οι Άκιτοξ δεν τους είχαν ξεχάσει πως είναι. Έτσι όταν οι Μπαράκ τον πιάσανε να περιφέρετε στον τομέα τους φοβισμένο και πεινασμένο τον πήγανε στον βασιλιά των Άκιτοξ τον Ναχθάι. Βλέποντας τον ο Ναχθάι κατάλαβε πως οι υποψίες του βγήκαν αληθινές για τους ανθρώπους.

NAXΘAI

Καλώς ήρθες στην Άθραγκα άνθρωπε.

Τα λόγια του Ναχθάι ήχησαν στα αφτιά των Μπαράκ σαν αστραπή.

Άνθρωπος είπε άνθρωπος έλεγε ο ένας Μπαράκ στον άλλον αμέσως θυμήθηκαν τα μεγάλα αγάλματα που όλες οι φυλές είχαν φτιάξει προς τιμή τους. Δεν ξέρανε τι να κάνουν να χαρούν ή να λυπηθούν. Σηκώνοντας το χέρι ο Ναχθάι εξήγησε στους Μπαράκ τι είχε γίνει με τους ανθρώπους τελειώνοντας τους είπε να το διαλαλήσουν και στις άλλες φυλές. Γυρνώντας προς τον άνθρωπο του είπε

NAXΘAI

Έπρεπε να μάθουν.

Το πρώτο πράγμα που είπε ο άνθρωπος ήταν

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τι έπρεπε να μάθουν;. Τι θα μου κάνετε;

Γυρνώ τόσο καιρό εδώ κάτω είδα παράξενα όντα είδα αποκρουστικά πράγματα σας παρακαλώ θέλω να πάω στο σπίτι μου δεν έφταιξα σε κάτι.

NAXΘAI

Όχι άνθρωπε εσύ προσωπικά δεν έχεις φταίξει σε κάτι η φυλή σου όμως, οι άνθρωποι δυστυχώς έχουν φταίξει.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Σε τι;

Ρώτησε ο φουκαράς ο άνθρωπος κοιτώντας τον Ναχθάι στα μάτια.

NAXΘAI

Αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Τώρα θα πρέπει να μου πεις πως βρέθηκες εδώ;

Πράγματι ο άνθρωπος του είπε πως μπήκε στην μέση γη. Ότι είχε περάσει μέχρι να φτάσει στην Άθραγκα. Ακούγοντας τον ο Ναχθάι μα και κοιτώντας τον τηλεπαθητικά κατάλαβε πολλά για τον πάνω κόσμο και για τον κάτω. Την επομένη ημέρα όλες οι φυλές της μέσης γης φτάσανε στην Άθραγκα αγανακτισμένοι από την προδοσία των ανθρώπων. Φωνάζοντας να τους δώσει τον άνθρωπο ο Ναχθάι και καταριόνταν την φάρα σας. Είχαν μαζευτεί στην κεντρική πλατεία. Δεν πέρασαν πολλά λεπτά ο Ναχθάι εμφανίστηκε μπροστά τους με τον άνθρωπο λέγοντας τους.

NAXΘAI

Αν πειράξετε αυτόν τον άνθρωπο για τα λάθη των προγόνων του θα είναι άδικο. Όμως από εδώ και στο εξής η μέση γη θα είναι απαγορευμένη περιοχή. Όποιος βοηθήσει άνθρωπο χωρίς την άδεια του συμβουλίου θα τιμωρείτε αυστηρά. Όποιος σκοτώσει άνθρωπο χωρίς την άδεια του συμβουλίου θα εκτελείται. Η τελευταία κουβέντα δεν άρεσε στις φυλές που ξέσπασαν αμέσως σε οχλαγωγία.

Φίλοι μου σας παρακαλώ οι νόμοι γίνονται αυστηροί γιατί πρέπει. Δεν πρέπει να σκοτώνουμε ανθρώπους που έρχονται εδώ γιατί είναι καλοί πληροφοριοδότες άθελα τους , μας δίνουν στοιχεία το πώς ήρθαν εδώ το πώς είναι πάνω κλπ. Ήδη οι άνθρωποι από την αλαζονεία τους έχουν χωριστεί σε φυλές που η κάθε μια έχει έναν αρχηγό σκοτώνονται αναμεταξύ τους. Έχουν βάλει σύνορα μέχρι που μπορεί να πάει ένας της φυλής τους. Αυτό σημαίνει ότι δεν περνάνε καλά ,όταν δεν έχουν εχθρούς να τους κυνηγάνε και σκοτώνονται αναμεταξύ τους. Σκοτώνονται για εδαφικές κυριότητες για εξουσία και για δόξα. Αυτή είναι η κατάντια φίλοι μου των ανθρώπων. Για αυτό το συμβούλιο των Άκιτοξ τους θεωρεί επικινδύνους για την μέση γη. Από ότι κατάλαβα υπάρχουν κάποιες πύλες φυσικές στον πλανήτη που λειτουργούν ηλεκτρομαγνητικά έτσι λοιπόν όταν ένα ον βρεθεί κοντά στο σημείο και είναι σωστή ώρα να λειτουργήσει η πύλη το ον περνάει στην άλλη πλευρά χωρίς να το καταλάβει. Έτσι βρέθηκε εδώ και ο άνθρωπος. Εφόσον τους εξήγησε λεπτομερώς τι έπρεπε να κάνουν διαλύσαμε φεύγοντας ειρηνικά. Όμως από αυτούς δεν τα έχουν χωνέψει αυτό που τους κάνατε εσείς οι άνθρωποι. Όσο για τον άνθρωπο δεν ήθελε την προστασία των Άκιτοξ πάρα όλη την ελευθερία που του είχαν. Έτσι μια μέρα έφυγε από την Άθραγκα και χάθηκε στην μέση γη. Βέβαια είναι κατανοητό ότι πρέπει να είναι νεκρός γιατί δεν ξανάκουσε κανείς για αυτόν . Υπήρξαν κάποιες υπόνοιες ότι τον ξέκαναν οι σκιές ,όμως πτώμα δεν βρέθηκε πουθενά παρ όλο το ότι όλες οι φυλές των έψαχναν.

ΓΚΟΡΘ

Ποιος ξέρει μπορεί κανένα άτομο από την φυλή να τον σκότωσε.

ΜΑΝΟΣ

Αυτό είναι βαριά κατηγορία την όποια ξεστόμισες δεν νομίζεις ;

Ο μικρός μου φίλος πετάχτηκε στον αέρα το ίδιο και εγώ από την τρομάρα μας. Ήταν μια αντρική φωνή . Κοιτάζοντας αντίκρισα την Ηκρίκ με τρεις πανέμορφους άντρες. Δεν ήταν άνθρωποι και αυτό το ξεχώρισα από τα μυτερά αυτιά τους. Είχαν ύψος γύρω στο ένα ογδόντα κάτασπρα σατινέ μακριά μαλλιά. Καταγάλανα με πράσινη ωχρία μάτια , τα φρύδια τους κυρτά προς τα επάνω. Ομορφα μεταξωτά ρούχα. Οι δυο πίσω από τον μπροστινό είχαν βέλη και τόξα στην ζώνη τους είχαν δυο πανέμορφα σπαθιά. Κοίταζα σαν χαμένος δεξιά και αριστερά έψαχνα να βρω τον μικρό μου φίλο μου αλλά τίποτα ώσπου τον είδα πάνω στην ανοιχτή παλάμη του πρώτου όμορφου άντρα.

ΓΚΟΡΘ

Ο μεγάλε Ναχθάι αθάνατε γιε του αέρα της γης του νερού και της φωτιάς. Απλός έλεγα μια μικρή ιστορία στον φίλο μου.

ΝΑΧΘΑΙ

Α χα!! Και από πότε έχεις φίλους ;

Του απάντησε ο Ναχθάι ο βασιλιάς των Άκιτοξ για αυτόν που μίλαγε τόσην ώρα ο μικροσκοπικός μου φίλος .

Είχα μπροστά μου ένα ον που πρέπει να είχε ηλικία πάρα πολύ μεγάλη τόσο που δεν μετρίοταν πλέον.

ΝΑΧΘΑΙ

Σε ρώτησα κάτι μικρέ κατεργάρη από πότε έχεις φίλους εσύ.

ΓΚΟΡΘ

Μα μεγάλε Ναχθάι είναι ακουστό ότι έχω πολλούς φίλους στην μέση γη.
Γελώντας ο Ναχθάι τον άφησε προσέχτηκα στο έδαφος και γύρισε προς τα εμένα.
Το βλέμμα του ήταν αυστηρό και ερευνητικό με σοβαρή φωνή μου είπε
NAXΘAI

Είμαι ο Ναχθάι ο βασιλιάς των Άκιοξ θα ήθελα να με ακολουθήσεις γιατί έχω πολλά να σε ρωτήσω.

Πράγματι αφήσαμε το σπίτι της Ηκρίκ και αρχίσαμε να περπατάμε στους δρόμους της Μεδέ. Φτάσαμε σε μια μικρή πλατεία όπου υπήρχε μια άμαξα με δέκα άλογα.
Μπήκαμε μέσα και ξεκινήσαμε για την Άθραγκα. Όλη τούτη την ώρα δεν ανταλλάξαμε καμία κουβέντα. Ποιος ξέρει όμως αν κοίταζε το μυαλό μου με τις δυνάμεις του. Όχι ότι φοβόμουν μην τυχόν δει κάτι το άσχημο αλλά ποιος ξέρει.
Η άμαξα ήταν η πιο περίτεχνη και η πιο γυαλιστερή που είχα δει στην ζωή μου.

NAXΘAI

Λοιπόν άνθρωπε ξεκινάμε για την Άθραγκα το ταξίδι είναι μεγάλο οπότε θα γνωριστούμε και καλύτερα. Όπως ξέρεις με λένε Ναχθάι θα ήθελα να μάθω και το δικό σου όνομα.

Μάλλον θα με πείραζε ή θα με δοκίμαζε σκέφτηκα

MANOΣ

Με λένε Μάνο έρχομαι από την πάνω γη όπως λέτε εδώ. Την χώρα μου την λένε Ελλάδα και τους κατοίκους τις Έλληνες. Βρέθηκα κατά λάθος εδώ και δεν ήθελα να ταράξω την ηρεμία κανενός εδώ πέρα με την παρουσία μου. Θα ήθελα.....

NAXΘAI

Ένα λεπτό άνθρωπε μην βιάζεσαι άκου! Δεν ήρθες στα μέρη μας και θέλεις... Είχα την τιμή να γνωρίσω κάποιους ανθρώπους από την έξω γη και μπορώ να σου πω ότι δεν ήταν οι άνθρωποι που ήξερα εδώ αλλά έχετε γίνει χειρότεροι. Από τότε που ήρθατε στην γη σας μάθαμε τέχνες γράμματα κλπ. Εσείς οι άνθρωποι ξεχωρίσατε από τις άλλες φυλές όμως είχατε την καταστροφή μέσα σας. Ήσασταν πολεμοχαρείς και αλαζόνες δεν μπορώ όμως να μην πω ότι δεν υπήρχαν άνθρωποι που είχαν καλά και λεπτεπίλεπτα αισθήματα θα ήταν ψέμα αυτό. Όμως είναι μετρημένοι στα δάκτυλα μακάρι όλοι οι άνθρωποι να τους μοιάζατε. Ξέρω τι σκέφτεσαι ότι τα παραλέω; Πως το κατάλαβε τόσο γρήγορα δεν είχα προλάβει να τελειώσω την σκέψη μου και το έπιασε.

MANOΣ

Ναι αυτό σκέφτηκα ότι τα παραλές Ναχθάι.

Κοιτάζοντας έξω μου απάντησε.

NAXΘAI

Δεν είναι αλήθεια ότι για το χρώμα κάποιων ανθρώπων κάποιοι άλλοι τους σκοτώνουν; Δεν είναι αλήθεια ότι αν δεν έχετε χρήματα και αρρωστήσετε πεθαίνετε; Δεν είναι αλήθεια ότι αλληλοσκοτώνεστε για την δόξα και για τον πλούτο; Δεν είναι αλήθεια ότι καταστρέφετε όλον τον πλανήτη; Κόβοντας δέντρα ,σκοτώνοντας τα όντα για χόμπι και όχι για φαγητό; Δεν καταστρέφετε την θάλασσα ,τα ποτάμια ,τις λίμνες μέχρι και τον αέρα με τα δηλητήρια σας; Και συ μου λες ότι τα παραλέω. Όχι φίλε μου δεν τα παραλέω εσείς το παρακάνετε.

Είχε δίκιο δεν μπορούσα να του πω κάτι είχε απόλυτο δίκιο. Αυτό όμως που είναι εκπληκτικό με εσάς τους ανθρώπους είναι ότι έχετε πείσμα. Η ανθρωπότητα έχει αυτοκαταστραφεί πολλές φορές στο παρελθόν, μιλώ για ολοκληρωτικές καταστροφές που οι πιο πολλές γίνανε από εσάς τους ίδιους και κάνα δυο τρεις φορές από φυσικά

φαινόμενα. Ότι ξέρω από τους ανθρώπους που κατέβηκαν εδώ όλα αυτά τα χρόνια θα σου τα πω και εσένα. Όταν ανεβήκατε επάνω και κλείσατε όλες τις φυσικές εξόδους και εισόδους μετά από κάποιους αιώνες ζωής είχατε φτιάξει την πρώτη μεγάλη αυτοκρατορία. Μια αυτοκρατορία γεμάτο ματαιοδοξία και αλαζονεία ώσπου φτιάχτηκε και μια άλλη. Η πρώτη ονομαζόταν Δάντος και η δεύτερη Τατέρια. Η μια συναγωνίζονταν την άλλη σε κτίρια τέχνες επιστήμες και φυσικά σε αλαζονεία. Ωσπου μια μέρα ξεκίνησαν πόλεμοι βάλανε τους επιστήμονες τους να φτιάξουν φοβερά όπλα και δυο. Όπλα τα όποια όταν τα χρησιμοποιούσαν άλλαξαν την ροή του πλανήτη εξωτερικά. Οι δυο αυτοκράτορες χάθηκαν μια για πάντα πληρώνοντας το τίμημα της αλαζονείας τους. Ευτυχώς να πω ή δυστυχώς για εσάς πάντα μένανε μετά από κάθε καταστροφή κάποιοι άνθρωποι ώστε να ξαναρχίσετε από την αρχή. Αυτό έπαιρνε γύρω στα πενήντα χιλιάδες χρόνια την φορά. Μένανε μια χούφτα άνθρωποι μετά από κάθε καταστροφή και κατάφερναν από το μηδέν μετά από κάποιες χιλιάδες χρόνια να ξαναφτιαχτούν αυτοκρατορίες με το γνωστό αποτέλεσμα στο τέλος την καταστροφή. Η Σαρέφ μια μεγάλη αυτοκρατορία άντεξε τρεις χιλιάδες χρόνια ζωής. Όταν όμως αυτοκαταστράφηκαν μετά τα τεχνολογικά τους όπλα ήταν τόσο μεγάλη η καταστροφή που ο πλανήτης γύρισε τα πάνω κάτω με τρομερές αλλαγές. Αλλαγές σε βουνά και θάλασσες. Άλλαξαν τα πάντα κόντεψαν να χαθούν τα πάντα από το ζωικό βασίλειο έως και τους ανθρώπους. Όμως κάπου είχαν ξεμείνει λίγοι άνθρωποι οι οποίοι ξεκίνησαν πάλι από την αρχή. Πέρασαν πολλές ξακουστές αυτοκρατορίες και οι Βέδιοι, οι Αρχάνες, οι Ρούντιοι, οι Κεδές, οι Λέτ, οι Σούνιοι. Υπήρχαν και ξακουστοί ήπειροι που καταποντίστηκαν από την αλαζονεία των ανθρώπων όπως η Ζέντια, η Χλεί, η Υόμ, η Ιοιρυμέλ, οι Σετνάλτνα. Αυτοί οι ήπειροι ήταν σαν τεράστια νησιά τα όποια τα κατάπιε η θάλασσα μετά από κάθε καταστροφή που προερχόταν από τους ανθρώπους.

ΜΑΝΟΣ

Μα δεν θα έμεινε κάποιο ίχνος όλων αυτών των πολισμών;

ΝΑΧΘΑΙ

Μα βέβαια έχουν μείνει αλλά για κάθε καινούργιο πολιτισμό αυτοί είναι τόσο παλαιοί που δεν γνωρίζετε τίποτα. Όταν βρίσκετε κάτι απ αυτούς τους πολιτισμούς ή δεν ξέρετε να διαβάσετε την γραφή τους ή απλώς λέτε ότι κάποτε υπήρξε κάποιος πολιτισμός που χάθηκε πριν χιλιάδες χρόνια. Είσατε τόσο ισχυρογνώμων λαός που πότε δεν θα πείτε εκατομμύρια χρόνια. Και όταν βρίσκετε αποδείξεις από κάποιο εύρημα το οποίο είναι εκατομμυρίων ετών τότε χάνετε τον μπούσουλα σας ειδικά οι επιστήμονες. Ας πάρουμε για παράδειγμα μια πατημασιά από παπούτσι που πάτησε κάποιος άνθρωπος πριν ενάμιση εκατομμύριο χρόνια οπότε σήμερα το ανακαλύπτατε εσείς ως απολίθωμα διαπιστώνοντας ότι η ηλικία της πατημασιάς είναι τόση όσο σου είπα. Φαντάζομαι την έκπληξη των ανθρώπων, θα αρχίσουν αμέσως οι διάφορες θεωρίες ότι κάνουν λάθος ότι το ένα και ότι το άλλο. Το θέμα θα ξεχαστεί κλείνοντας το εύρημα σε κάποιο κελάρι. Βλέπεις οι πιο πολλοί άνθρωποι αυτοί ειδικά που δεν θέλουν να τους ταραξουν τα συμφέροντα τους αφήνουν τα πράγματα όπως είναι. Η μεγαλύτερη κατάρα του ανθρώπου είναι να ξεχνάει.

Σταμάτησε να μιλάει, το βλέμμα του κοιτώντας το παράθυρο της αμαξάς είχε ένα μελαγχολικό στίγμα. Φαινόταν να συμπαθούσε τους ανθρώπους παρ όλο ότι είχαν φερθεί σκάρτα στις φυλές της μέσης γης.

ΜΑΝΟΣ

Θα μπορούσα να κάνω μια ερώτηση χωρίς να θέλω να παρεξηγηθώ;

NAXΘAI

Βεβαίως. Μου απάντησε.

ΜΑΝΟΣ

Από ότι καταλαβαίνω εσείς οι Άκιτοξ έχετε απεριόριστες πνευματικές αλλά και ψυχικές δυνάμεις. Πως και δεν κάνατε κάτι ώστε να ανατραπεί αυτό το καθεστώς της ανθρωπότητας ;

Με κοίταξε κατάματα χαμογελώντας μου είπε.

NAXΘAI

Ποιος σου είπε ότι δεν έχουμε βοηθήσει; Έχεις μάθει γράμματα ; Με ρώτησε.

ΜΑΝΟΣ

Βέβαια

NAXΘAI

Ωραία τότε θα έχεις μάθει και την ιστορία της χωράς σου όπως και κάθε άνθρωπος για την δικιά του χώρα. Εκεί λοιπόν σε κάποια κομμάτια της ιστορίας ή του μύθου θα έχουν αναφερθεί για κάποια περίεργα όντα με ιδιαίτερες δυνάμεις άλλες καλές και άλλες κακές. Σε πληροφορώ ότι ήταν κάτοικοι της μέσης γης. Όταν μάθαμε για τις υπόγειες ηλεκτρομαγνητικές πύλες τότε ήταν η στιγμή που αποφάσισα να βοηθήσω την ανθρωπότητα όσο μπορούσα. Βέβαια μέχρι τώρα παίζεται το κυρτός μου και έτσι τυχόν το μάθουν οι άλλες φυλές. Όλα ξεκίνησαν όταν οι Ντράγκινς πιάσανε έναν άμοιρο άνθρωπο τότε κατάλαβα για τις πύλες. Δεν μπορούσαν να βγουν κατά χιλιάδες διότι οι πύλες πέραγε από ένα έως πέντε άτομα την φορά έτσι λοιπόν εφόσον δεν μπορούσαν να κάνουν μαζική επίθεση ώστε να καταλάβουν την επιφάνεια άρχισαν να εμφανίζονται στους ανθρώπους σαν μάγοι ή σαν θεοί ή ακόμα και πνεύματα. Δεν μπορούσαν μετά από αυτό να μείνω αμέτοχος έπρεπε και εγώ να κάνω κάτι. Έτσι στέλνοντας οι Ντράγκινς τους σκοτεινούς Άκιτοξ, εγώ έστειλα τους δικούς μου. Δεν σου κρύβω ότι πολλοί άνθρωποι τους λάτρεψαν σαν θεούς ή πνεύματα ή ακόμα σαν αγίους. Οι δικοί μου λοιπόν είχαν αποστολή να μάθουν στους ανθρώπους πώς να αποφεύγουν τους σκοτεινούς Άκιτοξ που παρουσιαζόντουσαν ως πνεύματα ή σαν μάγοι. Βλέπεις υπάρχουν άνθρωποι που τους αρέσει να ασχολούνται με τις μαύρες τέχνες. Όταν λοιπόν τις μάθαιναν και γινόντουσαν μάγοι τότε εκμεταλλευόντουσαν την ανθρωπότητα μοχθηρά. Έτσι όπως οι σκοτεινοί Άκιτοξ μάθαιναν μαύρες τέχνες στους ανθρώπους οι δικοί μου μάθαιναν στους ανθρώπους ακριβώς το αντίθετο το πώς να πολεμήσουν την μαύρη τέχνη. Τα πράγματα όμως ξέφυγαν όταν ήρθε κοντά στην γη Ήγυλπ ένα ουράνιο σώμα το οποίο εσείς οι άνθρωποι το ονομάζετε σελήνη ή φεγγάρι.

ΜΑΝΟΣ

Δεν είναι δυνατόν. Αναφώνησα.

NAXΘAI

Και όμως φίλε μου είναι η σελήνη που το πραγματικό της όνομα είναι Ήγυλπ δεν είναι τίποτα άλλο από ένα ουράνιο συμπαντικό αερόπλοιο το οποίο στέκει εκεί χωρίς να περιστρέφετε. Είναι το σκάφος που χρησιμοποίησαν οι Ιοζίρκγ να έρθουν στην γη. Απορώ εφόσον είναι ο μοναδικός πλανήτης που δεν περιστρέφεται πως και δεν έχει προξενήσει το ενδιαφέρον κάποιου ανθρώπου ώστε να ασχοληθούν μαζί του. Από την άλλη όμως ποιος ξέρει μπορεί και να έχουν ασχοληθεί. Ο ερχομός αυτών των οντοτήτων μπορώ να πω ότι δεν ήταν και τόσο ευχάριστος. Δεν ασχολήθηκαν μαζί σας αλλά ούτε ήρθαν σε επαφή μαζί μας αλλά κατευθείαν κυρίευσαν τους Ντράγκινς για να εκμεταλλευτούν τα μηχανήματα κάποιων ξεχασμένων μοχθηρών θεών. Αυτοί λοιπόν, αυτήν την στιγμή που μιλάμε έχουν απλώσει τα πλοκάμια τους και στην επιφάνεια. Έχουν έρθει σε επαφή με τους αρχηγούς σας οι οποίοι δυστυχώς έχουν φαγωθεί από τους Ιοζίρκγ. Την θέση τους πήραν οι λεγόμενοι Ροκγίολα. Αυτοί έχουν την

δυνατότητα να παίρνουν όποια μορφή θέλουν. Όπως καταλαβαίνεις κινούν τα νήματα με μεγάλη προσοχή ώστε να μην αποκαλυφθούν. Έχουν δημιουργήσει αδελφότητες κάτι που αρέσει στους ανθρώπους. Αυτές οι αδελφότητες μέσω των αρχηγών κρατών αποφασίζουν πως θα δράσουν και το τι θα σχεδιάσουν. Μπορώ να σου πω με σιγουριά ότι όλοι οι αρχηγοί των φυλών σας όπως και των θρησκειών σας είναι Ροκγιόλα. Βλέπεις οι Ιοζίρκγ πλέον δεν έχουν δικό τους πλανήτη. Ο μόνος που έχουν είναι αυτός ο τεχνητός πλανήτης αερόπλοιο που τώρα είναι κατασκοπευτικό . Πλέον εκεί τώρα ζουν δυο χιλιάδες από δαύτους ενώ στην μέση γη ζουν γύρω στους οχτακόσιες χιλιάδες. Όπως καταλαβαίνεις επειδή είναι πολλοί λίγοι εκμεταλλεύονται άλλα όντα ώστε να κάνουν τις βρομοδουλιές τους. Προσπάθησαν να αυγατίσουν στα μηχανήματα των ξεχασμένων παλαιών θεών αλλά με τρόπο διαπίστωσαν ότι το γενετικό υλικό τους ήταν μοναδικό που δεν μπορούσε το μηχανήμα να το κλωνοποιήσει. Δοκίμασαν πολλές φορές χάνοντας πολλούς δικούς τους. Έτσι αποφάσισαν να σταματήσουν τις ενέργειες αυτές και επικεντρώθηκαν στο να κατακτήσουν τον πλανήτη μέσα και έξω. Παρά τις προσπάθειες μας να φέρουμε ειρήνη στη επιφάνεια στο τέλος κερδίζουν πάντα οι Ντράγκινς και οι Ιοζίρκγ. Βλέπεις όσες προσπάθειες και αν κάναμε δυστυχώς η ανθρωπότητα έβρισκε πάντα τον δρόμο για την καταστροφή. Αλλά όπως σου είπα πριν πάντα ξαναβρίσκεται την αυτοπεποίθηση και ξαναρχίζετε από την αρχή. Όλα σου είπε ο φίλος σου πριν είναι αλήθεια. Βλέπεις η φυλή του όπως και η δική μου είναι αθάνατος από αρρώστια και γηρατειά. Ένιωσα την τσέπη μου από το πουκάμισο μου να κουνιέται άλλη μια φορά βγαίνοντας από μέσα ο μικροσκοπικός μου φίλος

ΓΚΟΡΘ

Έτσι όπως τα λέει ο μεγάλος Ναχθάι είναι άσχημο. Ο μεγάλος Ναχθάι εμείς οι δυο έχουμε και έχουμε περάσει πολλά μαζί. Άρχισαν να μιλάνε αναμεταξύ τους για πολλά πράγματα όμως το μυαλό μου έτρεχε σε ότι μου είχε συμβεί σε ότι είχα δει με τα μάτια μου αλλά και σε ότι μου είχαν πει τα υπέροχα πλάσματα της μέσης γης .

ΜΑΝΟΣ

Απίστευτο!!! Αυτό είναι σκέφτηκα όνειρο είναι και θα περάσει ένας κακός και παράξενος εφιάλτης όμως διαπιστώνοντας στην πορεία δεν ήταν παρά μόνο η πραγματικότητα.

ΝΑΧΘΑΙ

Ήθελα να σου πω κάποια πράγματα άνθρωπε προτού φτάσουμε στην Αθραγκα.

Ήταν ο Ναχθάι με κοιτούσε με επιμονή σαν να ήθελε να μάθει κάτι από μένα κάτι το σημαντικό.

Βεβαίως ότι χρειαστείς και το ξέρω μπορώ να απαντήσω. Από την αρχαία ιστορία της χώρας σου τι ξέρεις; Εννοώ την ξέρεις καλά όπως την διδάσκουν οι τεκτονικοί ή όπως πράγματι είναι γραμμένη.

ΜΑΝΟΣ

Όπως μου την δίδαξαν στο σχολείο οι δάσκαλοι μου. Οι τεκτονικοί τι είναι δεν έχουμε τέτοιους στα σχολεία μας . Μήπως είναι όρος για τους δάσκαλους εδώ;

ΝΑΧΘΑΙ

Όχι όχι οι τεκτονικοί είναι μια κάστα ανθρώπων οι οποίοι οι αρχηγοί τους είναι Ροκγιόλα. Αυτοί όχι μόνο στην χώρα σου αλλά σε όλες τις πάνω χώρες διαστρεβλώνουν επίτηδες την ιστορία για να μην μάθετε ποτέ την πραγματικότητα. Και όταν λέω την διαστρεβλώνουν το εννοώ κανονικά όχι μόνο την αρχαία αλλά και την πιο νεότερα.

ΜΑΝΟΣ

Μα πως γίνετε αυτό; Είναι πολύ δύσκολο να παραχαράξεις την ιστορία μια χώρας;
Για να μην πω πως είναι ακατόρθωτο.

ΝΑΧΘΑΙ

Θα σου φέρω ένα παράδειγμα πριν κάποιες δεκαετίες η επιφάνεια είχε έναν παγκόσμιο πόλεμο από έναν άνθρωπο για τον οποίο σήμερα λένε κάποιοι ότι ήταν μισότρελος και κάποιοι άλλοι ότι ήταν πανέξυπνος. Προσωπικά για μένα όσοι δημιουργούν πολέμους είναι άξεστοι. Μάθατε λοιπόν ότι αυτός ο άνθρωπος ένα πρωί κήρυξε πόλεμο σε μια άλλη χώρα και μετά από αυτό οι υπόλοιπες χώρες ειδικά (συμμαχικές) κήρυξαν πόλεμο σε αυτόν. Έτσι ξεκίνησε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος της εποχής σας. Με πολλούς νεκρούς με πολύ δυστυχία κακομοιριά και πεινά ώσπου στο τέλος έληξε κερδίζοντας οι (σύμμαχοι). Όμως δεν είναι έτσι. Αν κάποιος ψάξει καλά και όπως πρέπει την ιστορία αυτή θα βρεθεί προ εκπλήξεων. Αυτός ο άνθρωπος ανήκε σε μια μυστική εταιρία ή μυστικό σύλλογο που υπήρχε πολλά χρόνια πριν. Τον μύησαν στα μυστικά τους τον δίδαξαν για την μέση γη και την τεχνολογία της . Τον φέρανε σε επαφή με όντα της μέσης γης που του τάξανε βοήθεια ώστε να γίνει ο ένας και μοναδικός βασιλιάς της επιφανείας. Του δώσανε κάποια στίγματα από την τεχνολογία τους του είπαν πως αυτός και η χώρα του ανήκαν σε μια αρχαία φυλή με ξανθά γαλανά μάτια οι οποίοι αυτοί ήταν οι πρώτο καθαροί της γης. Τους έδειξαν που να τους ξεχωρίζει από τους άλλους και ότι οι άλλοι δεν ήταν παρά μπάσταρδα γεννητικά όντα που βγήκαν από τους καθαρούς. Έτσι ο τρελός τους πίστεψε και έκανε του κόσμου τα εγκλήματα. Στην πραγματικότητα όμως ήθελαν να δοκιμάσουν μέχρι που μπορούσε ο άνθρωπος, πόσο κτήνος και πόσο ευάλωτος να γίνει. Σε αυτά τα κτήρια της φρίκης κάνανε φρικτά πειράματα στους ανθρώπους. Ορισμένοι λένε ότι αυτά τα πειράματα σήμερα σώζουν ζωές.

Φρίκη! Όλα αυτά τα πειράματα γίνανε μόνο και μόνο για να διαπιστώσουν οι υποχθόνιοι φίλοι τους ότι οι άνθρωποι δεν είχαν αλλάξει καθόλου γενετικός. Έτσι όταν δεν τους πούλησαν και πήγανε με τους συμμάχους ώσπου και παραμένουν εκεί μέχρι και σήμερα. Όσο για την αρχαία ιστορία ειδικά της χώρας σου έχει πολλά και καλά μυστικά που όποιος τα διαβάσει και τα καταλάβει το πως είναι γραμμένα τότε θα ξεκλειδώσει πάρα πολλά σημαντικά στοιχεία, όπως της ιατρικής αλλά και της υπερτεχνολογίας. Βλέπεις εκείνον τον καιρό οι Έλληνες είχαν μάθει πάρα πολλά για τον άνθρωπο αλλά και για το σύμπαν γενικώς. Είχα την τιμή να γνωρίσω εδώ στην μέση γη ίσως έναν από τους πιο δυνατούς , γενναίους, σοφούς, όμορφους ανθρώπους της πάνω γης.

Τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα αμέσως και τον ρώτησα.

ΜΑΝΟΣ

Ήταν Έλληνας ; Ποιος;

ΝΑΧΘΑΙ

Ναι ήταν Έλληνας ένας ημίθεος όπως έλεγαν τότε αλλά όπως πρέπει να τον αναφέρουν και σήμερα. Το όνομα του ήταν Ηρακλής.

ΜΑΝΟΣ

Το φαντάστηκα αναφώνησα. Ντράπηκα που έκανα σαν παιδί από την χαρά μου και άφησα τον Ναχθάι να συνεχίσει την ιστορία του.

ΝΑΧΘΑΙ

Βλέπω ότι σου τάραξα λίγο τα νερά άνθρωπε;

ΜΑΝΟΣ

Βέβαια ο Ηρακλής για εμάς τους Έλληνες αλλά και για πολύ κόσμο θεωρείται ήρωας. Μυθικός ήρωας διότι πολύ λένε ότι ήταν μύθος οπότε καταλαβαίνεις ότι ακούγοντας το όνομα του εδώ για μένα πλέον σταμάτα να είναι μύθος. Παρακαλώ θα ήθελα να μάθω

τι έκανε εδώ; Αληθεύει ότι έπιασε τον Κέρβερο τον φοβερό σκύλο που φυλάει την πύλη του Άδη; Ο μύθος λέει ότι είχε τρία κεφάλια.....

NAXΘAI

Σιγά άνθρωπε σιγά παρά πήρες φόρα.

Με διέκοψε απότομα. Ντράπηκα και κάθισα πιο πίσω στη θέση μου, ήθελα να ανοίξει η γη και να με καταπιεί.

Λοιπόν θα σου πω χωρίς να με διακόψεις. Ο Ηρακλής ήρθε στη μέση γη πριν από εξακόσιες εφτά χιλιάδες χρόνια.

ΜΑΝΟΣ

Μα..... Πάλι τον διέκοψα χωρίς να το θέλω.

NAXΘAI

Σου φαίνονταν πολλά; Θυμάσαι τι σου έλεγα πριν ότι διαστρεβλώνουν την ιστορία.

Πράγματι εξακόσιες εφτά χιλιάδες χρόνια πριν. Έτσι δεν είναι Ντόρσια;

Κοιτώντας τον μικροσκοπικό φίλο μου που κάπνιζε μανιωδώς την πίπα του

ξαπλωμένος στον ώμο μου έμαθα το όνομα του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι ακριβώς ο φίλος μου ο Ηρακλής πριν εξακόσιες εφτά χιλιάδες χρόνια ήταν εδώ.

Γυρίζοντας σε μένα μου είπε: Για αυτόν ήθελα να σου μιλήσω αλλά άσε καλύτερα να στα πει ο Ναχθάι τα εξιστορεί καλύτερα από εμένα.

Εκείνη την εποχή ,ήταν η εποχή των ηρώων σε όλες τις χώρες του πάνω κόσμου. Όμως ο πιο ξακουστός ήρωας απ όλους ήταν ο αθάνατος Ηρακλής. Μετά από πάρα πολλές περιπέτειες του που είμαι σίγουρος μόνο τις μισές θα σας έχουν μάθει. Έτσι λοιπόν μετά από πολλές περιπέτειες και κατορθώματα ένα βράδυ κοιμόταν ,ένα από τα Λόρια που ήταν επάνω του πήρε το περιδέραιο του Σιόδ. Αυτό το περιδέραιο ήταν ότι πιο πολύτιμο είχε στην ζωή του ο Ηρακλής. Έτσι λοιπόν κυνήγησε το Λόριο ο Ηρακλής μέχρι που το είδε να πέφτει σε μια τρύπα στο έδαφος και να εξαφανίζεται. Το ίδιο έκανε και ο Ηρακλής χωρίς να χάσει χρόνο πήδηξε και αυτό στην τρύπα χωρίς να ξέρει ότι αυτή η τρύπα θα τον οδηγούσε εδώ. Όταν η ηλεκτρομαγνητική πύλη τον έφερε στην μέση γη ο Ηρακλής δεν φάνηκε να ταραχτηκε και τόσο με τα όσα είδε εδώ.

Κάθισε εφτά ολόκληρα χρόνια εδώ προσπαθώντας να πάρει το περιδέραιο του. Ο Ηρακλής βοήθησε πολλά όντα σε οτιδήποτε χρειαζόταν βοήθεια πάλεψε με υποχθόνια όντα άλλαξε την ροή ενός μεγάλου πύρινου ποταμού που ρέει λάβα. Βοήθησε να χτισθούν πόλεις. Ήταν ένας άνθρωπος που όμως δεν ήταν, όπως λένε οι άνθρωποι ήταν ημίθεος.

Δυο ήταν οι μεγάλες μάχες του Ηρακλής εδώ. Η μια ήταν που έσωσε την ζωή μου από βέβαιο θάνατο. Όπως σου είπα είμαστε αθάνατοι από αρρώστιες και γεράματα. Όποτε το ότι σου μιλώ και υπάρχω σήμερα το χρωστάω στον αξέχαστο φίλο μου τον Ηρακλή. Ήταν τότε στην μεγάλη μάχη της Αλάμπας. Σε αυτή την πόλη είναι μαζεμένοι οι πιο σοφοί Άκιτοξ αλλά και τα πιο σοφά όντα της μέσης γης. Είναι μια πόλη φτιαγμένη από λευκό γρανίτη με πανύψηλους πύργους. Εκεί φυλάσσονται τα μυστικά όλης της μέσης γης, της πάνω γης αλλά και ορισμένα μυστικά του σύμπαντος. Μυστικά μαγείας, αλχημείας ,αστρολογίας ,αστρονομίας ,διδασκαλίας όπως και τεχνολογίας. Οι Ιοζίρκγ θέλανε οπωσδήποτε την γνώση της Αλάμπας οπότε ξεκίνησαν πόλεμο για να την κατακτήσουν.

Η Αλάμπας βρίσκεται πάνω σε ένα νησί το οποίο βρίσκεται στην λίμνη Σοσσύβα. Μια λίμνη άπατη με μαύρα νερά ένα φυσικό εμπόδιο για όποιον ήθελε να την κατακτήσει. Όμως οι Ιοζίρκγ ήταν ραδιούργοι μάζεψαν χιλιάδες στρατεύματα από υποχθόνιους και επιτεθήκαν στο νησί. Μήνες η συμμαχία της μέσης γης πολεμούσε γενναία. Δεν τους αφήναμε να πλησιάσουν καν την λίμνη. Όμως ένα πρωί από το βάθος της κοιλάδας φάνηκαν μέσα από τις ορδές των υποχθόνιων να ξεπροβάλλουν όντα τεραστίων

διαστάσεων. Το ύψος τους ξεπερνούσε τα εικοσιπέντε μετρά γεροδεμένα σώματα χρώματα, μπεζ άσχημα κεφάλια κρυμμένα μέσα σε κράνη που είχαν κέρατα και τεραστία καρφιά. Σε κάθε χέρι τους έσερναν ένα τεράστιο ρόπαλο που ήταν εξοπλισμένο με καρφιά. Σε κάθε βήμα που κάνανε πατούσαν και καμία δεκάρια υποχθόνιους. Ούτε καν τους ένοιαζε που τους ποδοπατήσουν ή όχι. Όλη η συμμαχία βλέποντας αυτές τις τεράστιες μάζες να έρχονται κατά πάνω μας μπορώ να σου πω ότι τι ηθικό μας έσπασε. Άρχισαν με τα τεραστία ρόπαλα τους να σπάνε τις γραμμές μας σαν καρυδότσουφλα. Κάθε φορά που το ρόπαλο τους έπεφτε, έσκαγε με έναν τεράστιο υπόκωφο ήχο σκορπώντας τον θάνατο με αίμα σκόνη πέτρες και λάσπη και σκότωναν αρκετούς από εμάς.

Θυμάμαι έτρεχα να αποφύγω ρίχνοντας με το τόξο μου σε ένα από αυτά τα τεράστια όντα ώσπου σκόνταψα σε έναν νεκρό της φυλής μου με αποτέλεσμα να πέσω κάτω αβοήητος. Το τεράστιο ον εκμεταλλεύτηκε το πέσιμο μου έτσι σήκωσε το τεράστιο πόδι του με σκοπό να με λιώσει. Ο ήλιος κρύφτηκε από την τεράστια πατούσα του νόμιζα ότι όλα είχαν τελειώσει ότι είχε έρθει η ώρα μου να συναντήσω τους εκλεκτούς πρόγονούς μου. Καθώς το πόδι του άρχισε να πέφτει πέτρες και χώματα πέφτανε επάνω μου. Ξάφνου το λιώσιμο από την πατούσα του τεράστιου ον την σταμάτησε ένας γεροδεμένος άντρας φορώντας ένα δέρμα ζώου που δεν είχα ξαναδεί, θύμιζε όμως σε πολλά το ιερό ζώο του βουνού Λαϊδά. Βάζοντας τα στιβαρά χέρια του σε στάση σαν να ήθελε να πιάσει κάτι στον αέρα δέχτηκε το τεράστιο πέλμα πάνω του. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή ο θόρυβος όχλος. Σκόνη πολύ σηκώθηκε νόμιζα ότι είχα πεθάνει. Οπότε και τον είδα. Χωμένος μέχρι τα γόνατα στο χώμα από την πίεση του τεράστιου ποδιού χωρίς να έχει πάθει το παραμικρό στεκόταν εκεί ακόμα όρθιος να βαστά το πόδι του τεράστιου ον. Δεν πίστευα αυτό που έβλεπα. Έναν άνθρωπο να αποκρούει τέτοια επίθεση. Όμως όπως αποδείχτηκε αργότερα δεν ήταν απλός άνθρωπος. Λυγίζοντας λίγο τα χέρια του προς τα κάτω με ζόρι πολύ έσπρωξε το πόδι του τεράστιου ον πετάγοντάς το γύρω στα σαράντα μέτρα πίσω. Το ον έπεσε απότομα με το κεφάλι σπάζοντας τον σβέρκο του από την πτώση αφήνοντας το νεκρό και ασάλευτο. Γυρίζοντας στο μέρος μου ο άντρας μου είπε

ΗΡΑΚΛΗΣ

Δεν ξέρω ποιος είσαι και το τι κανείς εδώ ξαπλωμένος αλλά όπως βλέπεις εδώ είναι πεδίο μάχης.

Με ένα απίστευτο σάλτο βρέθηκε με μιας στο κέντρο της μάχης. Με λυσσαλέα δύναμη μέσα σε λίγες στιγμές είχε ξεκάνει όλα τα τεράστια όντα. Θυμάμαι ηθούσε από πλάτη σε πλάτη τους έπιανε με τα χέρια του από το πηγούνι έβαζε κόντρα με τα πόδια του στον αυχένα τους και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα άκουγες τα κόκαλα του αυχένα τους να σπάνε σαν κλαδιά δένδρου. Αμέσως πήραμε δύναμη εξαπολύοντας μια επίθεση κατατροπώσαμε τους υποχθόνιους από εκεί που ήρθαν. Όλοι μαζί μετά την νίκη μας κάναμε έναν κύκλο γύρω του για να θαυμάσουμε τον άντρα αυτόν με την θεική δύναμη. Θυμάμαι που τον κοιτάγαμε σαν χαζοί. Το πρόσωπο του όμορφο και σκληρό με ένα καστανόξανθο μούσι. Χαμογελαστά θυμάμαι να λέει

ΗΡΑΚΛΗΣ

Υπάρχει τίποτα να φάμε διότι πείνασα;

Το είπε με τέτοιο τρόπο που αμέσως ξέσπασαν σε γέλια. Πράγματι μετά από λίγο ήμασταν στην Αλάμπας μπροστά σε ένα πλούσιο τραπέζι από ψητά και φρούτα και πλούσιο κρασί. Κάθισε στο τραπέζι χωρίς να του φανεί κάτι παράξενο και έφαγε λες και είχε να φάει μέρες. Ήπιε κρασί και άρχισε να τραγουδά τραγούδια της χώρας του. Μετά από κάμποση ώρα έπεσε ξερός για ύπνο. Αμέσως θυμάμαι μαζεύτηκαν όλοι οι αρχηγοί των φυλών για να συζητήσουμε το ποιος ήταν αυτός ο δυνατός άντρας.

Κάποιοι είπαν να τον σκοτώναμε από φόβο, πράγμα που δεν με βρήκαν σύμφωνο. Την άλλη μέρα το πρωί μας βρήκε να διαφωνούμε με τι θα κάνουμε με τον άντρα αυτόν. Ωσπου ακούστηκε η φωνή του να μας μιλά.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Έτσι ευχαριστείτε στα μέρη σας όποιον σας βοηθάει με το να σχεδιάζετε πώς να τον σκοτώσετε ή να τον εξαφανίζεται;

Το πρόσωπο του ήταν αγριεμένο και με το δίκιο του βεβαία. Όλοι έκαναν δυο τρία βήματα πίσω. Έμεινα εγώ μπροστά να του μιλήσω.

ΝΑΧΘΑΙ

Όχι άγνωστε φιλέ μου δεν πρόκειται να σε πειράζει κανείς εδώ. Με λένε Ναχθαί και είμαι ο αρχηγός των Άκιτοξ και όλων των άλλων φυλών. Θα ήθελα να σε ευχαριστήσω που μου έσωσες την ζωή χθες το απόγευμα στο πεδίο της μάχης. Σε ευχαριστώ που μας βοήθησες στην μάχη ώστε η χώρα της Αλάμπας να μην πέσει στα χέρια των υποχθόνιων. Τι σε φέρνει στα μέρη μας ξένε; Διότι από το παρουσιαστικό σου δείχνει να μην είσαι από δω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Έρχομαι από την Ελλάδα η οποία είναι η χώρα μου. Έχω μάθει να βοηθάω όσους χρειάζονται βοήθεια. Χθες μου φάνηκε ότι θέλατε ένα χέρι βοήθειας έτσι λοιπόν σας βοήθησα. Δεν θέλω κανένα αντάλλαγμα για την βοήθεια μου. Αυτό όμως που μου κάνει εντύπωση είναι ότι δεν έχω ξαναδεί ανθρώπους σαν και εσάς αν και έχω γυρίσει πολλές χώρες. Έχω γνωρίσει Πίκτες, Κέλτες, Μαυριπανούς, Κακαδίους αλλά όλοι είχαν ανθρώπινα παρουσιαστικά. Εδώ υπάρχουν Γίγαντες όντα αλλόκοτα στη εμφάνιση. Μήπως έχω πεθάνει και είμαι στον κάτω κόσμος;

ΝΑΧΘΑΙ

Όχι καλέ μου φίλε δεν έχεις πεθάνει όμως βρίσκεσαι κατά μια έννοια στον κάτω κόσμο.

Του εξήγησα τα πάντα για την μέση γη με άκουγε ώρες ασταμάτητες μέχρι που έλιωσα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τώρα καταλαβαίνω κάποια πράγματα Ναχθαί από ότι βλέπω για μένα είναι άλλη μια περιπέτεια που μου έβαλαν οι θεοί μου. Το όνομα μου Ηρακλής. Οι θεοί βάλανε ένα εφιαλτικό ον να μου κλέψει το περιδέραιο μου έτσι όταν αυτό πήδηξε σε μια τρύπα έκανα και εγώ το ίδιο. Για κάποια στιγμή τα έχασα γιατί όλο έπεφτα χωρίς σταματημό νόμιζα ότι η πτώση μου στο κενό δεν θα σταματούσε ποτέ. Έβλεπα το εφιαλτικό ον πιο κάτω με το περιδέραιο στο χέρι να πέφτει και αυτό όπως εγώ. Μετά από πολύ ώρα πτώσης με μεγάλη φόρα η πτώση μας σταμάτησε σιγά ώσπου ένα εκτυφλωτικό φως μας χτύπησε. Μέχρι να συνέλθω από το φως στα μάτια μου πατούσα σε στέρεο έδαφος. Μέχρι να συνηθίσω το φως στα μάτια μου ο εφιάλτης με το περιδέραιο χάθηκε και εγώ βρέθηκα ανάμεσα στην μάχη σας. Βλέποντας εσένα να σκοντάφτεις μπροστά στον τεράστιο γίγαντα αυθόρμητα και μόνο από το φρικτό παρουσιαστικό του ον αυτό παράτησα να κυνηγώ τον εφιάλτη και βοήθησα εσάς. Θα ήθελα αν μπορούσατε να με βοηθήσετε να βρω αυτόν τον εφιάλτη που μου έκλεψε το περιδέραιο μου, αν μπορείτε και θέλετε.

ΝΑΧΘΑΙ

Φίλε μου θα πρέπει να μου περιγράψεις πως ήταν το ον για να σου πω που μπορείς να το βρεις.

Πράγματι μας το περιέγραψε τέλεια. Δεν χωρούσε αμφιβολία ήταν ένα Λόριο.

Φίλε μου μόνο και που ζεις από την συνάντησή σου από το Λόριο είναι απίστευτο. Δεν μπορώ να κάνω και πολλά πράγματα γιατί αυτά τα συγκεκριμένα όντα πιάνονται πολύ

δύσκολα και παρ'όλο το μεγάλο της ηλικίας μου εδώ στην μέση γη τα έχω δει μόνο δυο φορές από μακριά.

“Μπορώ εγώ να βοηθήσω τον ξένο.”

Ήταν η πανέμορφη κόρη μου Λιχθιάν. Δεν νομίζω ότι θα ήταν φρόνιμο αυτό και την διέκοινα.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Εγώ θα τον βοηθήσω. Ξαναείπε κοφτά και ξερά.

Έσωσε την ζωή σου πάτερα. Το μόνο που ζητάει είναι να τον βοηθήσουμε να βρει το Λόριο που του πήρε αυτό που του ανήκει.

Πρέπει να διαφωνούσα πολύ ώρα με την κόρη μου την Λιχθιάν στο τέλος με κατάφερε να την αφήσω να βοηθήσει τον Ηρακλή.

Η Λιχθιάν είχε εκπαιδευτεί να βρίσκει τα Λόρια όμως δεν είχε καταφέρει ποτέ να πιάσει κανένα. Όπως λέμε εδώ στην μέση γη είναι κάτι το άπιαστο. Έτσι την επομένη μέρα ο Ηρακλής με την Λιχθιάν και πέντε ικανούς μαχητές μου ξεκίνησαν να βρουν το Λόριο που είχε κλέψει το πολύτιμο περιδέραιο του Ηρακλή. Έναν ολόκληρο χρόνο το ψάχνανε χωρίς επιτυχία. Είχαν φτάσει στο πέμπτο επίπεδο μετά από πολλές περιπέτειες όταν κάποια στιγμή ανάμεσα σε ένα στενό φαράγγι η Λιχθιάν εντόπισε ένα Λόριο.

Το κυνήγι ήταν μεγάλο για να το πιάσουν στον τέλος τα κατάφεραν αλλά χωρίς να το πάρουν είδηση είχαν μπει στο έκτο και πιο επικίνδυνο επίπεδο απ'όλα. Το Λόριο με το που είδε την ομάδα είχε σαστίσει από τον παράξενο και ανατριχιαστικό πεδίο και βρήκε την ευκαιρία και έφυγε. Εδώ στο έκτο επίπεδο θα γινόταν η δεύτερη μεγαλύτερη μάχη του Ηρακλή.

Πράγματι όλο το τοπίο ήταν μέσα σε μια περίεργη ομίχλη. Την ομίχλη την νιώθανε όλοι τους λες και ήταν ζωντανή. Ένα σου λέω Μάνο εύχομαι κανένα ον να μην βρεθεί ποτέ του σε τέτοιο μέρος. Πρέπει να παραδεχτώ όμως ότι ο Ηρακλής είναι ατρόμητος και δεν γνωρίζει φόβο. Παρ'όλο όσα σου είπα πριν ότι το τοπίο καλυπτόταν από ένα είδος ζωντανής ομίχλης η ομάδα άρχισε να περπατά σιγά σιγά. Τα δέντρα οι θάμνοι σχεδόν όλο το φυτικό βασίλειο του έκτου επιπέδου ήταν ζωντανό μπορούσες να νιώσεις την κακία τους παντού.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ηρακλή εδώ κάτω που έχουμε έρθει είναι πολύ επικίνδυνα το αμέσως μετά επίπεδο ανήκει σε μια αρχαία θεϊκή φυλή τους Σετνοσεπκέ. Είναι άνθρωποι μάλλον μοιάζουν με ανθρώπους στην πλάτη τους έχουν φτερά. Αυτοί λοιπόν είναι μοχθηροί η κακία τους ξεχειλίζει από παντού προπάντων ο χειρότερος από όλους είναι ο αρχηγός τους ο Ληινατάς. Η δύναμη του ξεπερνάει τα όρια χωρίς να θέλω να σε προσβάλω ακόμα και την δική σου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μην στεναχωριέστε πανέμορφη Λιχθιάν στην ζωή μου έχω αντιμετωπίσει πολλές θεότητες, άλλη μια παραπάνω δεν νομίζω να μου κάνει κακό.

Προχωρούσαν για ώρα μέσα στο ομιχλώδες τοπίο ώσπου φτάσανε σε ένα ξέφωτο. Στο ξέφωτο δεν υπήρχε ομίχλη. Το ξέφωτο είχε σχέδιο όπως το οκτάγωνο. Όπως πήγαιναν οι γωνίες έτσι πήγαινε και η ομίχλη από έξω όμως. Γρασίδι δεν υπήρχε στην επιφάνεια του ξερό μαύρο χώμα και τίποτα άλλο. Προτού μουν στο ξέφωτο η Λιχθιάν σταμάτησε τον Ηρακλή ακουμπώντας τον στον ώμο.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ξέχασα να σου πω οι Σετνοσεπκέ έχουν απαγορεύσει την πρόσβαση σε οιοδήποτε ον κοντά στον τομέα τους. Εμείς παρά είμαστε.

Ένα ουρλιαχτό που ερχόταν από μακριά γεμάτο τρόμο , τρόμο και αγωνία. Αυτό πρέπει να ήταν το Λόριο που είχαμε πιάσει πριν. Κάτι το έπιασε και το σκότωσε.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Σε παρακαλώ μην μπούμε στο ξέφωτο.

Χαμογελώντας ο Ηρακλής της απάντησε

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μην φοβάσαι και εγώ γόνος θεού είμαι.

Έκανε ένα βήμα μπήκε μέσα στο ξέφωτο. Ορίστε δεν έγινε τίποτα.

Όλοι τότε πήραν θάρρος και ένας μετά τον άλλο μπαίνανε στο ξέφωτο. Εφόσον είχαν μπει όλοι μια φιγούρα φάνηκε στην απέναντι γωνία του ξέφωτου. Μια φιγούρα η όποια ήταν σκυφτή κρατούσε ένα είδος ξύλινου ραβδιού φτιαγμένο από ξύλο γεμάτο ρόζους στραβό και παλιό. Δεν φαινόταν για μαγικό ή για όπλο. Φορούσε ένα καφέ σκούρο μανδύα με τεράστια κουκούλα. Τα χέρια δεν μπορούσαν να τα ξεχωρίσουμε ούτε το πρόσωπο. Μόνο δυο μοβ λαμπυρίζουσα φωτάκια εκεί που ήταν η θέση των ματιών. Ξάφνου μια βραχνή πνιχτή φωνή βγήκε από την φιγούρα

ΦΥΓΟΥΡΑ

Τι ζητάτε εδώ; Τι θέλετε και πατάτε το ιερό χώμα;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ψάχνω να βρω το Λόριο που μου πήρε το περιδέραιο μου. Εσύ ποιος είσαι και δεν εμφανίζεσαι;

ΦΥΓΟΥΡΑ

Τις ερωτήσεις εδώ μόνο ένας μπορεί να τις κάνει και από ότι νιώθω είναι κοντά να το περιμένετε.

Ξεσπώντας σε απαίσια βραχνά γέλια εξαφανίστηκε μέσα στην ομίχλη. Δεν προλάβανε να πουν κουβέντα από τον ουρανό πέντε φτερωτοί άνθρωποι προσγειώθηκαν δίπλα τους.

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Δεν σας ειδοποίησε ο ένας και μοναδικός να μην πατήσετε τα πόδια σας εδώ κάτω.

Του είπαν όλοι με μια φωνή.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Εσείς τι είστε; Η χορωδία και μιλάτε όλοι μαζί;

Ήταν ο Ηρακλής ξεσπώντας σε γέλια.

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Αυτό πίθηκε θα το πληρώσεις ακριβά.

Αμέσως τρεις από αυτούς επιτεθήκαν στον Ηρακλή. Οι δύστυχοι ήταν τόσο σίγουροι ότι κανείς δεν θα τους ακουμπούσε που η έκπληξη τους ήταν τεράστια. Όταν είδαν ότι ο Ηρακλής δεν ήταν ένας πίθηκος όπως έλεγαν. Σκύβοντας ο Ηρακλής να αποφύγει την πρώτη επίθεση του φτερωτού ανθρώπου τον βούτηξε από τα φτερά με μια κίνηση.

Στριφογυρίζοντας τον σαν κουβά με νερό τον εκσφενδόνισε πάνω στους άλλους δυο με αποτέλεσμα να σωριαστούν έκπληκτοι. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα

ανασυγκροτήθηκαν και οι πέντε μαζί αυτήν την φορά όμως και η δεύτερη επίθεση τους είχε ακριβώς τα ίδια αποτελέσματα με την πρώτη. Στον αέρα ψηλά ακούστηκε μια βοή με μια φωνή να ουρλιάζει πέφτοντας κάθετα στο ξέφωτο. Σε κλάσματα του δευτερόλεπτου είχε προσγειωθεί μπροστά στην ομάδα .

Ο Ληινατάς ψέλλισε η Λιχθιάν φοβισμένη. Ο φόβος είχε πιάσει και τους συντρόφους της. Βλέπεις όταν ήρθαν αυτοί εδώ ήμασταν σε μάχη. Επιδεικνύοντας την δύναμη τους σκότωσαν πολλούς με μιας και από τις δυο μεριές. Όλους λοιπόν τους είχε κυριεύσει ο φόβος όλους έκτος από τον Ηρακλή.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Από ότι βλέπω αξιοθρήνητοι πίθηκοι δεν πήρατε στα σοβαρά ότι σας είπα και θέλατε να μου κάνετε επίσκεψη. Κοιτώντας τον Ηρακλή του είπε: Από ότι μπορώ να δω η μίζερη ψυχή σου δεν είναι σαν αυτών εδώ. Από ότι βλέπω η μισή είναι θεϊκή και άλλη μισή πιθήκου. Μάλλον αυτό που βλέπω μπροστά μου είναι ένα μασταρδοπίθηκος. Αναρωτιέμαι ποιος θεός είναι τόσο βιτσιόζος ώστε να πηγαίνει με πιθήκους. Με μια κίνηση του χεριού του ο Ληινατάς έσπρωξε τους συντρόφους του Ηρακλή στα χέρια των άλλων φτερωτών ανθρώπων.

Λοιπόν θα σου κάνω μια πρόταση. Αν καταφέρεις και με νικήσεις φύση αδύνατον θα πάρεις πίσω τους συντρόφους σου αλλά και το Λόριο. Λέγοντας Λόριο ένας άλλος φτερωτός προσγειώθηκε με το Λόριο που είχε κλέψει το περιδέραιο του Ηρακλή. Αν χάσεις όμως θα μείνεις για πάντα εδώ. Αχ!!!!!!! πως μου αρέσουν αυτές οι συμφωνίες στο μέλλον θα πρέπει να φτιάχνω τέτοιου είδους συμβόλαια. Σου έχω άλλη μια πρόταση επειδή στις φλέβες σου έκτος από πιθηκίσιο αίμα κυλά και θεϊκό παίρνεις το περιδέραιο σου μου αφήνεις τους πιθήκους εδώ και λήγουν όλα ωραία και καλά. Λοιπόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τι λες;

Ο Ηρακλής γέλασε δυνατά γελώντας του.

Από ότι βλέπω εγώ μάλλον θεός του γέλιου είσαι όμως τα αστεία σου είναι τόσο άνοστα που μου προκαλούν ναρκοληψία. Θα δεχτώ την πρόταση σου ομορφούλη να σε τσακίσω όμως αν με κοροϊδέψεις θα με αναγκάσεις να κάνω κάτι παραπάνω από αυτό.

Έτσι εκεί στο ξέφωτο του έκτου επίπεδου ένας ημίθεος και ένας θεός πιαστήκανε στα χέρια. Η μάχη ήταν σκληρή και για τους δυο μια χτυπούσε ο Ληινατάς μια ο Ηρακλής. Κάθε φορά που πέταγε ο ένας τον άλλον κάτω σε όλη την μέση γη γίνονταν μικρός σεισμός. Είχαν περάσει μέρος χτυπώντας ο ένας τον άλλον χωρίς να υπάρξει αποτέλεσμα. Τότε ο Ληινατάς σταμάτησε την μάχη λέγοντας του.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Περνώ πίσω ότι είπα περί μαστάρδου είσαι άξιος μαχητής. Μέχρι τώρα κανείς δεν μου είχε αντισταθεί τόσο σκληρά και τόσο πεισματικά έκτος από έναν. Αυτόν που μας έκλεισε εδώ. Θα σου πω το εξής που δεν σου είπα πριν. Παίρνεις τους συντρόφους σου και φεύγεις χωρίς το περιδέραιο φυσικά ή αφήνεις τους συντρόφους σου και παίρνεις αυτό για το οποίο ήρθες. Για μένα αδελφέ το ίδιο κάνει.

Χωρίς να χάσει καιρό ο Ηρακλής απάντησε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Φεύγω με τους συντρόφους μου.

Ο Ηρακλής είχε καταλάβει ότι όσο και να πάλευε μαζί του δεν θα έβγαине τίποτα είχαν εξίσου τις ίδιες δυνάμεις. Για αυτό προτίμησε την ασφάλεια των συντρόφων του να γυρίσουν πόσο σόι.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Α ! Προτού φύγετε από εδώ πίθηκοι ένα σας λέω αν τυχόν ξανάρθετε εδώ θα είναι και η τελευταία σας.

Μια λάμψη τύλιξε όλη την περιοχή τόσο δυνατή που τους πόνεσαν τα ματιά τους. Όταν συνήλθαν από την λάμψη βρισκόντουσαν έξω από τα τείχη της Άθραγκα. Είχαν περάσει δυο ολόκληρα χρόνια από τότε που ξεκίνησαν για να βρουν το περιδέραιο.

Όταν γύρισαν όλοι στην Άθραγκα τους υποδέχτηκαν σαν ήρωες. Όμως εγώ είδα την στενοχώρια ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του Ηρακλή.

Η Λιχθιάν μου εξήγησε τα πάντα λεπτομερώς το τι έγινε στο έκτο επίπεδο και το τι έκανε ο Ηρακλής για τους δικούς μου ανθρώπους. Η νύχτα δεν άργησε να πέσει το ίδιο για να έρθει το πρωί. Θυμάμαι σηκώθηκα νωρίς βγαίνοντας στον βασιλικό κήπο αντίκρισα τον Ηρακλή να κάθεται κάτω από το ιερό μας δέντρο σκεπτικός και στενοχωρημένος. Τον πλησίασα αθόρυβα να δω τις σκέψεις του. Γύρισε απότομα λέγοντας μου με την στιβαρή φωνή του.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ναχθάι δυστυχώς απέτυχα στο να πάρω το περιδέραιο μου πίσω. Δεν ήθελα τα άτομα που μου εμπιστεύτηκες να πάθαιναν κανένα κακό για μένα. Όμως καλέ μου φίλε το ον που αντιμετώπισα εκεί κάτω έχει πάρα πολύ δύναμη και πάρα πολύ μεγάλη κακία. Έχω πολεμήσει πάρα πολλές φορές με θεότητες δαιμόνια υποχθόνιους αλλά αυτός είχε πολύ μεγάλη φυσική δύναμη. Δεν σου κρύβω ότι αν πραγματικά ήθελε θα με είχε αφανίσει. Δεν σου κρύβω ότι προβληματίστηκα από την όλη του μεταχείριση.

ΝΑΧΘΑΙ

Εγώ φίλε μου δεν σου κρύβω τόσες χιλιάδες χρόνια προσπαθώ πνευματικός έστω να δω που βρίσκομαι το μόνο που καταφέρνω είναι να βρίσκομαι στο χάος. Πράγματι έχει απεριόριστη δύναμη. Ευτυχώς που δεν ανακατεύτηκε με μας ή με τους υποχθόνιους. Η Λιχθιάν ήρθε λαχανιασμένη και χαμογελαστή λέγοντας.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ηρακλή ξέρεις πως σε αποκαλούν στην Άθραγκα; Σοτσαιπά!!

Οι σύντροφοι που ήμασταν μαζί είπαν την ιστορία μας παντού στην Άθραγκα. Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε και έτσι σου βγάλανε το όνομα Σοτσαιπά που σημαίνει ανίκητος.

Από εκείνο το πρωινό όλοι τον Ηρακλή τον ξέρανε σαν Σοτσαιπά. Έτσι λοιπόν ο Σοτσαιπά έμεινε για λίγο μαζί μας. Όσο έμεινε μαζί μας βοήθησε πολύ την μέση γη. Όπου και όποιος χρειαζόταν βοήθεια ο Σοτσαιπά του την έδινε αφιλόκερδος. Μια μέρα θυμάμαι ένα περιστατικό λίγους μήνες πρώτου ο Σοτσαιπά εγκαταλείπει την μέση γη.

Σε μια πόλη λίγο πιο πέρα από την Άθραγκα την λεγόμενη Ηλυόθ εμφανίστηκε μια σκιά. Μια σκιά που σερνόταν από σπίτι σε σπίτι από ντουβάρι σε ντουβάρι από σχολείο σε πλατείες. Ήταν ένα κομμάτι όχι όμως όπως οι άλλες αυτές ήταν μικρότερες. Αυτή εδώ ήταν ένα μεγάλο κομμάτι που είχε μείνει από τότε που διασπάστηκε σε χιλιάδες μικρότερα κομμάτια. Μια σιχαμερή σκιά που έρπετε σαν το φίδι ένας σκοτεινός αρχαίος φονιάς ένα αρχέγονο κακό τόσο παλιό που δεν σου αφήνει περιθώρια να υπολογίσεις πόσο. Της αρέσουν τα σκοτεινά μέρη. Το σκοτάδι η υγρασία σε όλες τις σκιές αρέσουν αυτά από τότε που όλες ήταν μια. Αλλά αυτή εδώ είναι το πιο μεγάλο σιχαμερό κομμάτι που έμεινε από την διάσπαση. Υπάρχουν πολλά είδη σκιών παρ'όλο ότι έρχονται από την ίδια μάζα μετά τον διαχωρισμό τους σε χιλιάδες κομμάτια το καθένα κομμάτι έχει δίκια του βούληση. Το καθένα ενεργεί αυτόβουλα και ενεργεί τελείως διαφορετικά από τα άλλα. Όσο για την σιχαμερή σκιά της Ηλυόθ ήταν ένα από τα χειρότερα κομμάτια της μπορούσε να πάει σε οποιοδήποτε μέρος ήθελε φτάνει να ήταν σκοτεινά. Αν παγιδευόταν στο φως της ημέρας.

Αχ! Φίλε αυτό το σιχαμερό πλάσμα εκμεταλλευόταν ότι είχε σκιά. Ας πούμε μια σκιά από δέντρο ή από τοίχο ή από κάρο ή από βράχο αμέσως έπαιρνε την μορφή της σκιάς από το αντικείμενο. Εκεί περίμενε γυρνώντας όπως γυρίζει φυσική σκιά περιμένοντας κάποιον να περάσει η κάτι ένα άτομο ένα ζώο ή ακόμα ένα έντομο. Ορμούσε στην φυσική σκιά τους χωρίς να τους προκαλέσει ζημία περιμένοντας το ον να φτάσει κάπου σκοτεινά. Εκεί άφηνε τον εαυτό της να συρθεί στα σκοτεινά περιμένοντας να

σκοτεινιάσει ώστε να αρχίσει το μακάβριο κυνήγι της. Είναι αυτή η σκιά που όταν έρθει αντιμέτωπη με τα θύματα της όταν τελειώσει μαζί τους γίνονται μούμιες. Δεν έχει προτίμηση στο τι θα επιτεθεί προτιμάει όλους τους ζωντανούς οργανισμούς. Λένε τα θύματα της που γλίτωσαν ως από θαύμα ότι νιώθουν ένα απότομο κρύο στο δωμάτιο ή στο σοκάκι το οποίο είναι και από κει που είναι σκοτεινά αρχίζει να γίνετε τελείως σκοτάδι το τέλειο μαύρο. Πλησιάζει αργά το θύμα της προσπαθεί να φύγει αλλά τον έχει μαγνητίσει η σιχαμερή σκιά. Δεν μπορώ να κουνηθούν ούτε να μιλήσουν δεν μπορούν να κάνουν απόλυτος τίποτα. Μόνο αν πέσει φως εκείνη την ώρα πάνω τους και διώξει την σκιά. Κάπως έτσι ενεργούν όλες οι υπόλοιπες σκιές μόνο που δε είναι τόσο μεγάλη όσο η σκιά της Ηλυόθ. Αυτή η σκιά ήρθε από το βόρειο φαράγγι της ερήμου Αγκοίρον. Εκεί ζούσε αυτό το σιχαμερό αρχέγονο κακό. Τόσο καιρό δεν είχε ενοχλήσει η συγκεκριμένη σκιά πόλεις. Μόνο ότι περπατούσε από το φαράγγι κάτι όμως την έσπρωξε να πάει προς τα εκεί. Εγώ είμαι σίγουρος ότι ήταν οι Ιοζίρκγ βρήκαν κάποιο τρόπο ίσως με τα μηχανήματα των αρχέγονων παλαιών θεών να την έκαναν να μετακινήθηκε εκεί. Έτσι λοιπόν ζητήθηκε από Σοτσαιπά να βοηθήσει την κατάσταση, πολλοί τοπικοί ήρωες είχαν χαθεί μέσα σε λίγο καιρό προσπαθώντας να την εξολοθρεύσουν. Ήρωες από όλες τις φυλές προσπάθησαν αλλά δυστυχώς μάταια. Αμέσως ο Σοτσαιπά ανταποκρίθηκε αμέσως παρ όλο ότι του είπα να μην πάει. Ναι φίλε μου μέχρι και γω φοβάμαι την σκιά είναι πάνω από τις δυνάμεις μου. Είναι το πιο αρχέγονο φονικό νοήμον ον αν και άυλο που κυκλοφορεί από τις αρχές του χάους. Τέλος πάντων ο Σοτσαιπά ξεκίνησε για την Ηλυόθ για να βρεθεί αντιμέτωπος με την αρχέγονη κακία. Φτάνοντας στην πόλη το θυμάμαι σαν τώρα όλοι τον ζητωκραύγαζαν, τον ευθυμούσαν του έστελναν ευχές. Αυτός ταπεινός όπως πάντα τους χαιρετούσε με ένα νεύμα ή με ένα απλοϊκό χαμόγελο. Τρεις εβδομάδες της έστηνε καρτέρι σε σοκάκια σε δωμάτια ρυάκια μα τίποτα. Κάθε πρωί βρίσκαμε καινούργια θύματα. Τότε ο Σοτσαιπά έκανε κάτι το τρελό κάτι το τελείως απίστευτο. Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε σε φωτεινό δωμάτιο την επόμενη έβαλε τους τεχνίτες να φτιάξουν γυαλιστερές ασπίδες τόσο γυαλιστερές που μπορούσες να δεις το πρόσωπο σου. Όλοι οι τεχνίτες έπεσαν με τα μούτρα στην δουλειά έτσι μέσα σε δυο μέρες πέντε χιλιάδες ασπίδες ήταν έτοιμες. Αμέσως τοποθετήθηκαν στα τείχη της Ηλυόθ έτσι ώστε να κοιτάζουν προς τα μέσα. Μετά ανέβηκε στο πιο ψηλό κτήριο και έφτιαξε ένα δωμάτιο από ασπίδες να κοιτάνε όλες το εσωτερικό. Άφησε μια σε τέτοια θέση ώστε να κοιτάζει τους καθρέπτες στα τείχη αλλά και τους καθρέπτες μέσα στο δωμάτιο που είχε φτιάξει από τις ασπίδες. Την επόμενη μέρα όλα ήταν έτοιμα περίμενε να νυχτώσει μπήκε σε ένα καλά φωτισμένο δωμάτιο και άρχισε να φωνάζει να βρίζει με ακατανόμαστες φράσεις την σκιά. Αυτοί που ήμασταν από έξω θυμάμαι ότι μπορούσαμε να διακρίνουμε την σιχαμένη σκιά να προσπαθεί να μπει στο δωμάτιο του Σοτσαιπά. Όμως ήταν πολύ καλά φωτισμένο έτσι όποια προσπάθεια και αν έκανε δεν τα κατάφερνε. Το πρωί δεν άργησε να έρθει. Όλοι οι καθρέπτες στα τείχη ήταν σκεπασμένοι. Αμέσως ο Σοτσαιπά βγήκε από το δωμάτιο χωρίς να σταματήσει να καταριέται και να βρίζει την σιχαμερή σκιά. Έτρεξε στο δωμάτιο από τις ασπίδες που όπως είχε διατάξει ήταν σκεπασμένο τρεις φορές με μαύρο ύφασμα. Έφτασε στο δωμάτιο μπήκε μέσα και περίμενε. Η σκιά δεν άργησε να φτάσει. Αυτό το σιχαμερό άυλο αρχέγονο ον εκμεταλλεύτηκε την σκιά ενός κόρακα που μόλις πέρασε πάνω από το δωμάτιο με τις ασπίδες. Χώθηκε μέσα ένα αλλόκοτο κρύο στριφογύρισε το δωμάτιο όλο και τον Σοτσαιπά. Αυτό ήταν προτού προλάβει να κάνει οτιδήποτε στον Σοτσαιπά αυτός τράβηξε τα πανιά γρήγορα γρήγορα. Βλέποντας το δωμάτιο να ξεσκεπάζεται οι στρατιώτες στα τείχη με μια κίνηση ξεσκέπασαν και τις δίκες τους ασπίδες. Έτσι το ηλιακό φως έριξε τις ακτίνες του στις ασπίδες του τοίχου που αυτοί με την σειρά τους στύλωνε τις ακτίνες του ηλίου στις ασπίδες του δωματίου που ήταν ο Σοτσαιπά. Αμέσως όλο το δωμάτιο φωτίστηκε με

μιας. Ένας δυνατός υπόκωφος θόρυβος έσκασε μέσα στο δωμάτιο. Το δωμάτιο διαλύθηκε στέλνοντας τις ασπίδες μιλά μακριά. Αυτό ήταν το κακό είχε εξαφανιστεί. Όχι δεν το είχε σκοτώσει απλώς κατάφερε να το διώξει. Βλέπεις αυτό το πράγμα δεν σκοτώνετε μόνο να το διώξεις μπορείς τίποτα άλλο και αυτό αν είσαι τυχερός και το προλάβεις να το κάνεις. Έτσι η πόλη Ηλυοθ σώθηκε από αυτό το σιχαμερό άυλο ον. Από τότε δεν ξανά ενοχλήθηκε από την συγκεκριμένη σκιά.

ΜΑΝΟΣ

Από τις άλλες ;Τον διέκοψα. Από τις άλλες σκιές υπάρχουν ενοχλήσεις;

ΝΑΧΘΑΙ

Ναι βέβαια οι άλλες βρωμερές σκιές υπάρχουν παντού όμως δεν είναι θανατηφόρες όπως αυτή. Για την σιχαμερή σκιά της Ηλυοθ λένε κάποιοι ότι εθεάθη στα βουνά του θεού Υκόλ. Βουνά που ζουν υποχθόνιοι. Βουνά που είναι παγίδα θανάτου για όποιον τυχόν περάσει από εκεί.

Ο Σοτσαιπά όταν κατέβηκε από το κτήριο νόμιζα ότι διέκρινα τον φόβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του. Στο μαλλί του διέκρινα μια κάτασπρη τούφα πάνω από τον δεξιό κρόταφο του.

ΝΑΧΘΑΙ

Είσαι καλά καλέ μου φίλε;

Δεν πρόλαβα να τελειώσω την φράση μου ο Σοτσαιπά σωριάστηκε στο έδαφος αναίσθητος. Το σώμα του άρχισε να μελανιάζει έπεσε σε ένα είδος ναρκωληψίας.

Αμέσως τον μεταφέραμε στην Άθραγκα στους καλύτερους γιατρούς μας. Δεν μπορούσαν να κάνουν κάτι, δεν είχαν ξαναδεί κάτι παρόμοιο όλες οι ζωτικές του λειτουργίες δούλευαν τέλεια ήταν σαν να μην είχε τίποτα. Όμως το χρώμα το μελανή ήταν εκεί πάνω στο σώμα του Σοτσαιπά. Κοιμόνταν συνεχεία χωρίς να ξυπνά φαινόταν όμως να έχει άσχημα όνειρα από τον τρόπο που κοιμόταν. Κάναμε το παν για να τον συνεφέρουμε όμως ότι και να κάναμε δεν είχε αποτέλεσμα. Ένα πρωινό καθώς καθόμουν δίπλα του παρατήρησα ότι ο Σοτσαιπά υπέφερε πολύ στον ύπνο του φώναζα την Λιχθιάν και της είπα.

ΝΑΧΘΑΙ

Θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω μέσω της αρχαίας παλαιάς γνώσης.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Τι είναι αυτό πατέρα; Πως γίνεται;

Με ρώτησε

ΝΑΧΘΑΙ

Μέσω της ονειροτριγωνοδιαγνωστικής οδού. Αυτή την ιδιότητα την γνωρίζω καλά για αυτό θέλω να βοηθήσω τον Σοτσαιπά μπαίνοντας στα όνειρα του. Πιστεύω εκεί βρίσκεται το κλειδί ώστε να συνέρθει. Απλώς θέλω εσένα εδώ να με προσέχεις μην τυχόν και χαθώ σε ονειρολαβύρινθο. Διότι αν τυχόν πέσω εκεί δεν πρόκειται να συνέλθω ποτέ. Αν τυχόν με δεις την ώρα που κοιμάμαι και έχω σπασμούς θα βάλεις αυτήν την μικρή κόκκινη βελόνα στο μικρό δεξί δάχτυλο του ποδιού μου. Αυτήν την μεγάλη βελόνα θα τρυπήσεις το μεγάλο δάκτυλο του χεριού μου και έτσι σπας την ονειροδιάσταση.

Πράγματι όλα ήταν έτοιμα ξάπλωσα κάτω από το κρεβάτι του Σοτσαιπά γυμνός.

Ήταν στην Λιχθιάν τα μαλλιά του Ηρακλή ,να ακουμπούν το πρόσωπο μου. Όλα ήταν έτοιμα οι καρδιές μου χτύπαγαν γρήγορα είχαν έναν φόβο το τι θα συναντούσα στα όνειρα του Σοτσαιπά. Ήξερα ότι θα συναντούσα κακία. Αμέσως έκλεισα τα μάτια μου προσπαθώντας να κοιμηθώ αλλά και όχι. Για να μπει στα όνειρα κάποιου πρέπει να είσαι στα όρια της πραγματικότητας αλλά και της ψευδαίσθησης του ονείρου. Πρέπει

να είσαι άφοβος το πώς κουμαντάρεις τον εαυτό σου. Έτσι λοιπόν βρίσκομαι σε λίγο στην χώρα των ονείρων στις διαστάσεις του υποσυνείδητο του καθενός ατόμου ξεχωριστά.

Όμως η χώρα των ονείρων είναι μια για όλα τα ζωντανά όντα. Μια χώρα ή να πω διάσταση υπαρκτή για όλους και για όλα με άπειρες διαστάσεις. Βρισκόμουν ήδη στη διάσταση του ονείρου προσπαθώντας να βρω τα σημάδια για τα όνειρα του Σοτσαιπά. Για αυτό έβαλα τα μαλλιά του να ακουμπούν το πρόσωπο μου ώστε να έχω άμεση επαφή. Κάποια στιγμή είδα τα σημάδια κόκκινες φωτεινές γραμμές δισεκατομμύρια ξεχυνόντουσαν μπροστά μου μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Έπιασα μια. Αμέσως μεταφέρθηκα σε ένα μέρος καταπράσινο απέραντα λιβάδια με ποταμιά εμφανίστηκαν μπροστά μου. Εκεί πιο κάτω ένα παιδί αρσενικό αμούστακο καθόταν στα γόνατα μπροστά από έναν άντρα μεσήλικα οπου όλο του το σώμα έβγαζε μια γαλάζια λάμψη. Έφτασα αθόρυβα κοντά τους να ακούσω τι λέγανε. Το παιδί μπροστά μου ήταν ο Σοτσαιπά ο φωτισμένος μεσήλικας άντρας στο χέρι του παρατήρησα έκπληκτος ότι στο αριστερό του χέρι κρατούσε κεραυνούς. Κατάλαβα ότι ήταν ένας από τους θεούς των κεραυνών. Παρ όλο ότι ήξερα πολλούς από αυτούς αυτόν δεν τον γνώριζα. Του μιλούσε αυστηρά σαν να τον μάλωνε δεν άκουγα τίποτα παρ όλο ότι ο θεός του κεραυνού φαινόταν να φωνάζει. Δεν άκουγα απολύτως τίποτα άκουγα τα πούλια το σφύριγμα του αέρα το θρόισμα των φύλλων από τα δέντρα όμως τα λογία του θεού κεραυνού απολύτως τίποτα άκρα σιγή.

Κάποια στιγμή το παιδί γύρισε να με κοιτάξει σοκαρίστηκα τα μάτια του ήταν ολόμαυρα έβλεπες το σύμπαν όλο στα μάτια του με κοίταξε με ύφος λυπημένο. Αμέσως ξαναγύρισε στον θεό του κεραυνού χαμηλώνοντας το βλέμμα του σιγά. Ο κεραυνοποιός θεός ωρυόταν όλο και πιο πολύ τώρα. Από τα δεξιά ακουγόταν ένα βουητό πρώτα από μακριά αλλά όσο πήγαινε ερχόταν κοντά μας. Έστριψα το βλέμμα μου προς το μέρος της βοής. Τρόμαξα ερχόταν καταπάνω μας καρέ το σκοτάδι λες και κάποιος ανά δέκα εκτάρια έσβηνε τα φώτα. Ερχόταν ταύτα τα γύρισα φωνάζοντας του Σοτσαιπά να φύγει μα αυτός δεν με άκουγε. Αποφάσισα να πάω να τον σκουντήξω μα ήδη το σκοτάδι είχε φτάσει ένα μέτρο γύρω μας. Τρομοκρατήθηκα κοιτώντας τον Σοτσαιπά, είδα τον κεραυνοποιό θεό τα μαλλιά του να αιωρούνται προς τα πάνω λες και κάποιο αεράκι του τα φύσηξε. Το ίδιο και με τα γένια του αλλά και με τα ρούχα που φορούσε. Συνέχισε να επιπλήττει των Σοτσαιπά χωρίς σταματημό λες και δεν είχαν πάρει είδηση το τι γινόταν γύρω τους. Σηκώνοντας το αριστερό χέρι του ο κεραυνοποιός θεός την τελευταία στιγμή πρώτου μας καταβροχθίσει το σκοτάδι εξαπόλυσε τους θανατηφόρους κεραυνούς του χτυπώντας όλες τις κατευθύνσεις. Το σκοτάδι έφυγε μέσα σε λίγες στιγμές ουρλιάζοντας λες και ήταν ζωντανό. Όχι! Όχι! Δεν ήταν η σκιά κάτι άλλο ήταν αλλά ήθελε σίγουρα τον Σοτσαιπά. Όλα ξανάγιναν κανονικά και πάλι. Ο κεραυνοποιός θεός είχε πλέον μια γαληνή στο πρόσωπο του μιλούσε στον Σοτσαιπά με πολύ αγάπη. Κάποια στιγμή σταμάτησε να μίλα. Τότε άκουσα τον Σοτσαιπά να λέει.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Έχεις δίκιο πατέρα. Τίποτα άλλο δεν ακούστηκε.

Πατέρα !!

Είναι δυνατόν ο Σοτσαιπά να είναι γόνος ενός από τους θεούς των κεραυνών; Κοιτώντας τον κεραυνοποιό θεό τον είδα που μου χαμογελούσε. Ξαφνικά όλα χάθηκαν και βρέθηκα πάλι στο κενό με τις κόκκινες γραμμές γρήγορα γρήγορα βούτηξα άλλη μια. Βρέθηκα πάνω σε ένα ξύλινο μεγάλο πλοίο γεμάτο κουπιά. Δεν μπορούσα να δω τους κωπήλατες αλλά εκεί στην πλώρη είδα την φιγούρα του Σοτσαιπά. Έτρεξα προς το μέρος του φωνάζοντας το κανονικό του όνομα.

ΗΡΑΚΛΗ! ΗΡΑΚΛΗ!

Φτάνοντας κοντά του πάγωσα το σώμα του Σοτσαιπά ήταν σκιερό και διάφανο. Γυρνώντας πίσω μου αντίκρισα τους κωπήλατες ήταν όλοι τους σκιεροί σιωπηλοί λες και είχε μείνει μόνο η σκιά τους. Το πλοίο πήγαινε αργά πολύ αργά το ίδιο και τα κύματα της θάλασσα όλα ήταν τόσο παράξενα. Στεριά δεν φαινόταν πουθενά στον ορίζοντα όμως παρατήρησα ότι στο βάθος είχε σύννεφα τα όποια φεύγανε σαν τρελά ήταν τα μόνα που πήγαιναν γρήγορα. Η φωνή του Σοτσαιπά μου διέκοψε το βλέμμα μου από τα σύννεφα.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Ηρακλή; Ναι αρχίζω να θυμάμαι κάποτε με φώναζαν με αυτό το όνομα όμως είναι τόσο παλαιό το άκουσμα του. Ποιος είσαι εσύ που μου θύμισες το αρχαίο όνομα μου; Ποιος είσαι εσύ που είσαι ντυμένος στα άσπρα; Τι θες εδώ; Τι είναι αυτό που ζητάς από ένα όνομα που δεν υπάρχει πια;

ΝΑΧΘΑΙ

Είμαι ο φίλος σου ο Ναχθαί ο βασιλιάς των Άκιοξ ήρθα εδώ για να σε πάρω μαζί μου πίσω στην μέση γη.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Ναχθαί;

Ναι τώρα θυμάμαι όμως έχουν περάσει χρόνια πολλά χρόνια. Σε θυμάμαι σαν όνειρο.

ΝΑΧΘΑΙ

Άκουσε με Ηρακλή είμαστε μέσα στο όνειρο σου αλλά και στο δικό μου συγκεντρώσου να επιστρέψουμε στην καθημερινότητα.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Σωστά ! Στην καθημερινότητα και αν η καθημερινότητα είναι το όνειρο και το όνειρο καθημερινότητα τότε τι γίνετε;

Δεν μπορούσα να απαντήσω. Αγριεμένα μου είπε

Σε ρώτησα κάτι μεγάλε βασιλιά των Άκιοξ.

Δεν πρόλαβα να απαντήσω βρέθηκα πάλι στο κενό, στο σκοτάδι με τις κόκκινες γραμμές βούτηξα μια, πάλι βιαστικά, και αμέσως βρέθηκα σε μια βουνοκορφή χιονισμένη όλα ήταν κατάλευκα ένιωθα τον παγωμένο αέρα να μπαίνει στα πνευμόνια μου κατά ένα περίεργο τρόπο δεν ένιωθα κρύο εκτός από τον παγωμένο αέρα μέσα μου. Εκεί πιο κάτω αντίκρισα ένα πανέμορφο κτίσμα, αποφάσισα να πάω εκεί. Με ένα τεράστιο άλμα έφτασα στην αυλή του παλατιού.

Βλέπεις Μάνο στον ύπνο μας όταν έχουμε πλήρη συνείδηση μπορούμε να κάνουμε πράγματα που ξύπνιοι δεν μπορούμε. Κοιτώντας γύρω μου έμεινα μαγεμένος από την αρχιτεκτονική του παλατιού. Τεράστια αγάλματα τεχνητές λίμνες πανέμορφες καμάρες μπαλκόνια. Από τον ουρανό πέφτανε συνέχεια ροδοπέταλα μόλις ακουμπούσαν το πανέμορφο γρασίδι μια δύναμη ροής τα ξανά έστελναν επάνω. Προχωρώντας μέσα στο παλάτι διαπίστωνα σιγά σιγά ότι αυτό το κτίσμα δεν το έχουν φτιάξει θνητοί. Αυτό το κτίσμα ήταν φτιαγμένο από θεούς. Έφτασα σε μια τεράστια σάλα στο βάθος υπήρχε ένας ολόχρυσος πανέμορφος θρόνος φωτιζόταν από ένα είδος αστεριού. Πάνω στον θρόνο καθόταν ο Σοτσαιπά. Πανέμορφος υπερβολικά μυώδεις φορούσε το δέρμα του ζώου που είχε πάντα πάνω του με την μόνη διαφορά ότι ήταν ολόχρυσο. Στα χεριά του και στα ποδιά του φορούσε ολόχρυσα πλατιά βραχιόλια με σκαλισμένους μαιάνδρους. Στο ένα του χέρι κρατούσε έναν τεράστιο ολόχρυσο διπλοπέλεκα και στο άλλο έναν πάπυρο. Προχωρώντας προσεκτικά του μίλησα

ΝΑΧΘΑΙ

ΗΡΑΚΛΗ! Ο Ναχθαί είμαι με ακούς;

Δεν ανταποκρίθηκε. Φτάνοντας κοντά ανακάλυψα ότι ήταν μαρμαρωμένος τρόμαξα μα αμέσως συνήρθη τα ματιά μου πέσαμε στον ξεδιπλωμένο πάπυρο που κρατούσε.

Έγραφε πολλά στην γλωσσά την δικιά σας κατά έναν περίεργο τρόπο μπορούσα να το διαβάσω. Έλεγε τα έξεις:<< Όλα έχουν αρχή και τέλος. Ένας θεός έχει και αυτός αρχή και τέλος; Όταν οι παλαιοί θεοί κουράζονται ξεχνιούνται; Θα έρθει ο ιδανικός θεός ο μοναδικός της καλοσύνης μόνο; Αν έρθει θα τα καταφέρει; Θα έρθει σαν κατακτητής ή σαν ερημίτης; Ποιος θα τον διορίσει θεό; Όλοι οι περασμένοι θεοί θα συμφωνήσουν στην στάση του; Αν είναι κακός θα ύπαρξη συνέχεια; Πόσο ετών θα είναι; Γέρος; Νέος; Παιδί; Μωρό; Αρσενικός; Θηλυκό; Ερμαφρόδιτος; Πιο το όφελος; Οι θνητοί είναι πόνια των θεών στην παγκόσμια σκακιέρα; Αν ναι τότε ο διαιτητής ποιος είναι στους θεούς; Όλα στο σύμπαν είναι φτιαγμένα με νόμους; Αν ναι τους τηρούν οι θεοί; Αν όχι ποιος τους επιβλέπει αν τους τηρούν ή όχι; Εσύ που διαβάζεις τον πάπυρο αυτό είσαι σίγουρος ότι ονειρεύεσαι; Είσαι σίγουρος ότι δεν κοιμάσαι; Είσαι σίγουρος ότι δεν είσαι στην πραγματικότητα; Αν ναι πως θα το αποδείξεις στον εαυτό σου; >>.

Μπορώ να σου πω ότι μπερδεύτηκα. Δεν μπορούσα για κάποιες στιγμές αν πράγματι ήμουν σε όνειρο ή στην πραγματική καθημερινότητα. Οι σκέψεις μου σταμάτησαν απότομα όταν όλα άρχισαν να γκρεμίζονται με παταγώδη θόρυβο δίπλα μου. Από μακριά αντίκρισα το σκοτάδι να ξανά έρχεται. Αμέσως βρέθηκα στο κενό με τις κόκκινες γραμμές ξανά βούτηξα πάλι μια. Όλα τριγύρω μου ήταν τόσο όμορφα λες και ήμουν στον πλανήτη μου που καταστράφηκε. Τα πάντα πράσινα με απαλές χροιές του μωβ. Όμως ξαφνικά ένιωθα την γη κάτω από τα ποδιά μου να τρέμει σαν να γινόταν σεισμός. Άρχισα να τρέχω από κει που έβλεπα έναν λόφο ο σεισμός σταμάτησε αλλά εγώ έτρεχα ακόμη δεν ήξερα γιατί έπρεπε να πάω στον λόφο. Από διαίσθηση ότι θα βρω τον Σοτσαιπα εκεί. Καθώς έτρεχα η άκρη του ματιού μου είδε έναν γέρο να πλένει κάτι σε ένα ρυάκι. Έφτασα κοντά του ο γέροντας ήταν πολύ μεγάλος σε ηλικία έπλενε κάτι με μανία στο ρυάκι.

Με συγχωρείς μήπως είσαι Σοτσαιπα; Τον ρώτησα. Ήμουν σίγουρος ότι ήταν αυτός. Απάντηση δεν πήρα συνέχισε να πλένει μανιωδώς κάτι. Δεν μπορούσα να δω τι δεν με άφηνε το σώμα του γέροντα. Έκανα λίγο μπροστά βλέποντας τι έπλενε με τόση μανία. Ήταν το δέρμα του ζώου που φορούσε πάντα ο Σοτσαιπα με την μόνη διαφορά ήταν και αυτό γερασμένο οι τρίχες του δέρματος ήταν κατάλευκες, το εσωτερικό όμως του δέρματος ήταν πλημύρα στο αίμα λες και το είχε γδάρει εκείνη την ώρα. Το ρυάκι από το δέρμα και μετά ήταν κατακόκκινο μέσα στο αίμα. Τα χεριά του Σοτσαιπα δούλευαν τόσο γρήγορα που δεν τα έβλεπα από την ταχύτητα που το έπλενε. Γυρνώντας με κοίταξε χωρίς να σταματήσει να πλένει με κοίταξε με ματιά πόνου και δυστυχίας και απόγνωσης.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Ξέρεις άγνωστε εγώ και αυτό είμαστε ένα. Όμως τελείως ξαφνικά άρχισε να αιμορραγεί ασταμάτητα. Το πλένω χίλια χρόνια τώρα αλλά δεν λέει να καθαρίσει.

NAXΘAI

Μην θλίβεσαι Σοτσαιπα ονειροφαντασίωση είναι θα περάσει τίποτα από αυτό που βλέπεις δεν είναι αλήθεια.

Σηκώθηκε αρκετά νευριασμένος αφήνοντας το δέρμα του ζώου να παρασυρθεί από το ρυάκι.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Μήπως ξέρεις τον λόγο που δεν βγαίνει το αίμα από το δέρμα;

NAXΘAI

Σου είπα ότι όλα είναι μια ονειροφαντασίωση.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Νομίζω ότι εσύ είσαι ο υπαίτιος που αιμορραγεί.

Σηκώνοντας το χέρι του απότομα χωρίς να μπορώ να αποφύγω το χτύπημα του. Αισθάνθηκα ένα φριχτώ πόνο στο στομάχι μου από το χτύπημα κοιτώντας το χέρι του Σοτσαιπα στην άκρη κρατούσε ένα ολόμαυρο σπαθί το οποίο είχε μπήξει στο στομάχι μου. Με είχε διαπεράσει η κατάμαυρη κάμα του βγαίνοντας από πίσω. Ο πόνος παρ όλο ότι ήταν όνειρο ήταν οξύς. Από τις πληγές που μου δημιούργησε η κάμα του σπαθιού άρχισα να αιμορραγώ με την μόνη διαφορά το χρώμα της αιμορραγίας που είχα δεν ήταν κόκκινο αλλά κατάμαυρο σαν την πίσσα. Μου είχε κοπεί από τον φρικτό πόνο η ανάσα θυμάμαι ότι πονούσα πολύ. Κοιτώντας με αγριεμένα στα μάτια ο Σοτσαιπα με ρώτησε.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Αυτό που νιώθεις είναι ονειροφантаσίωση;

ΝΑΧΘΑΙ

Ναι. Του απάντησα. Στριφογύριζε την κάμα του στην πληγή μου σχίζοντας τα σωθικά μου. Ούρλιαξα από τον πόνο κόντευα να λιποθυμήσω κοίταξα κάτω λιγοψυχώντας γύρω μου υπήρχε μια τεράστια κηλίδα από μαύρο αίμα μαύρο όσο το σκοτάδι.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Λοιπόν τι έχεις να πεις τώρα; Μήπως είσαι μέσα στο όνειρο η στην πραγματικότητα; Η μήπως είσαι στην πραγματικότητα και όχι στο όνειρο; Χάθηκαν όλα μέσα σε μια στιγμή ήμουν πάλι στο κενό με τις κόκκινες γραμμές. Είχα κάνει πολλά ονειροταξίδια αλλά σε τέτοια ονειροδιάσταση πρώτη φορά είχα πέσει γινώντουσαν όλα τόσο γρήγορα. Ακόμη ένιωθα τον πόνο από το κόψιμο ακόμη στα σωθικά μου. Με δυσκολία άπλωσα το χέρι μου και έπιασα άλλη μια κόκκινη γραμμή. Βρέθηκα στο διάστημα πάνω σε ένα μεγάλο κομμάτι μετεωρίτη. Πήγαινε αργά μπορούσα να αναπνέω παρ όλο που βρισκόμουν σε ανοιχτώ διάστημα. Κοίταξα γύρω μου εκεί σε ένα βράχο ήταν ο Σοτσαιπα καθιστός με την πλάτη του να ακουμπήσει στον βράχο ασάλευτος. Έτρεξα κοντά του τα μάτια του ήταν ορθάνοικτα χωρίς κόρες ολόλευκα. Το στόμα του ορθάνοικτο στο πρόσωπο του ήταν ζωγραφισμένος ο απόλυτος τρόμος. Του μιλούσα τον σκουντούσα αλλά τίποτα. Προσπάθησα να σηκώσω το βαρύ του σώμα μα τίποτα. Καθώς προσπαθούσα να τον συνεφέρω μέσα στην ησυχία του διαστήματος άκουσα κάποιον να ανεβαίνει σκαλιά κοίταξα τριγύρω μα δεν είδα κανέναν. Ο ήχος των σκαλιών ακουγόταν καλά και δυνατά. Ακουγόταν το κάθε σκαλί που κατέβαινε δυνατά και σταθερά. Κοιτώντας ψηλά τον αντίκρισα. Ένας άντρας κατέβαινε από ψηλά σκαλιά δεν υπήρχαν λες και ήταν αόρατα μπορούσα όμως να δω το κάθε του βήμα να πατάει σκαλοπάτια. Ο άντρας ήταν ντυμένος στα άσπρα τα ρούχα του φαινόταν να είναι από μετάξι και μοντέρνα. Δεν είχα ξαναδεί τόσο όμορφα ρούχα. Μπότες από ξύλινες σόλες για αυτό και άκουγα τόσο δυνατά το κάθε του βήμα. Ψηλός μέχρι δυο μέτρα αδύνατος πολύ χωρίς μαλλιά. Στο μέτωπο είχε ένα τρίγωνο ζωγραφισμένο.

ΝΑΧΘΑΙ

Ποιος είσαι τι θες εδώ μήπως είσαι ονειροπεριηγητής η μήπως είσαι ονειροπνεύμα;

Δεν πήρα καμία απάντηση κατέβαινε την αόρατη σκάλα χωρίς να μου μιλά. Κατέβαινε όπως στην αρχή αργά και σταθερά. Προσπάθησα να μπω στο μυαλό του να καταλάβω μα τίποτα λες και δεν υπήρχε. Ξάφνου σήκωσε το δεξί του χέρι κρατώντας μια μικρή χρυσή κλεψύδρα σταμάτησε να κατεβαίνει κοιτώντας την κλεψύδρα του. Αναστέναξε δυνατά γυρνώντας στο μέρος μου είπε:

ΑΝΤΡΑΣ

Ποιος είσαι αθάνατε θνητέ που έχεις εισβάλει σε θεϊκό όνειρο; Ποιος σου έδωσε την έγκριση να μπεις στις ονειροχώρες των θεών;
Τότε κατάλαβα γιατί όλα ήταν τελείως διαφορετικά από τα αλλά όνειρα που μπορούσα να μπω δεν ήθελα να ταράζω τα όνειρα των θεών.

ΝΑΧΘΑΙ

Ήρθα να βοηθήσω έναν φίλο είμαι ο Ναχθάι Ιρέχθν* βασιλιάς και ιερέας των Άκιτοξ της αρχέγονης φυλής Λαιχθάν-Ιλέ. Το μόνο που θέλω είναι να βοηθήσω τον Σοτσαιπά.

ΑΝΤΡΑΣ

Σοτσαιπά; Από όσο ξέρω δεν υπάρχει κανείς εδώ που τον λένε Σοτσαιπά

ΝΑΧΘΑΙ

Ναι έχεις δίκιο αυτό δεν είναι το κανονικό του όνομα. Το πραγματικό του είναι Ηρακλής.

Γύρισε την κλεψύδρα του από την άλλη λέγοντας μου .

ΑΝΤΡΑΣ

Τον Ηρακλή; Τι δουλεία έχεις εσύ με τον Ηρακλή;

Δεν πρόλαβα να του απαντήσω με διέκοψε.

Εγώ είμαι ο πιο αρχέγονος θεός όλων των συμπάντων υποστατικών και μη. Εγώ είμαι ο ονειροποιός θεός όλων των ζωντανών οργανισμών θνητών και θεών ,ότι έχει ψυχή σε όλα τα σύμπαντα εγώ τους πλάθω τα όνειρα. Εγώ είμαι ο ακατανίκητος ο μοναδικός θεός με τα εννιακόσιες ενενήντα εννέα τρισεκατομμύρια ονόματα. Εγώ είμαι αυτός που αποφασίζει σε ποιον θα κόψει τα όνειρα ώστε να γυρνά μισότρελος το υπόλοιπο της ζωής του. Εγώ είμαι αυτός που προκαλεί τρόμο ,φόβο ,χαρά ,λύπη ,έρωτα στα όνειρα όλων των ζωντανών πλασμάτων. Οι πιο πολλοί μύστες με ξέρουν ως Υοτίναμ και οι πιο λίγοι Τούτ. Εσύ παραβίασες πολλούς κανόνες ώστε να βρεθείς στην χώρα των ονείρων. Το ότι είσαι γνώστης της ονειροτριγωνοδιαγνωστικής διάστασης αυτό δεν σημαίνει τίποτα απολύτως. Πρέπει να τιμωρηθείς .

Έκρυψε την κλεψύδρα του στην τσέπη του σήκωσε ψηλά τα χεριά του και από το πουθενά εμφανίστηκαν χιλιάδες τεράστια αγκάθια να με σημαδεύουν τριγύρω μου. Θα σου κάνω μια ερώτηση αθάνατε θνητέ. Ποιο γεννήθηκε πρώτα το καλό η το κακό;
Δεν ήξερα τι να του απαντούσα.

Έβγαλε την κλεψύδρα του από την τσέπη του και είπε: Τόση ώρα έχεις να απαντήσεις ακριβώς ένα λεπτό. Αυτό το λεπτό μου φάνηκε αιώνας. Πιο γεννήθηκε άραγε πρώτο το καλό η το κακό και αν είναι το αντίστροφο; Αυθόρμητα του απάντησα

ΝΑΧΘΑΙ

Και τα δυο μαζί διότι το έναν δεν μπορεί να συναρπάξει χωρίς το άλλο.

ΥΟΤΙΝΑΜ

Υπέροχα !! Βλέπω ότι κατέχεις κάποιες σωστές αποφάσεις. Η σειρά σου να μου κάνεις μια ερώτηση. Εμπρός ρώτα με.

ΝΑΧΘΑΙ

Θα ήθελα να μάθω γιατί ο Ηρακλής βρίσκεται σε τέτοια δοκιμασία;

ΥΟΤΙΝΑΜ

Αχά! Ωραία. Δεν ξέρεις το γιατί;

Κόντευε να εξαφανίσει ένα είδος θεότητας αν και διαμελισμένη δεν παύει να είναι θεότητα η σκιά. Πολλοί θεοί νευρίασαν με την ενεργεία του αυτή. Το να απειλεί ένας ημίθεος μια θεότητα είναι αλαζονεία χωρίς σεβασμό.

ΝΑΧΘΑΙ

Η σκιά είναι θεότητα; Αυτή η σιχαμερή σκιά που σέρνεται; Αυτή που..... Με διέκοψε απότομα.

ΥΟΤΙΝΑΜ

Σαν πολλά κοσμητικά επίθετα δεν χρησιμοποιείς θνητέ; Αυτή που εσύ αποκαλείς σιχαμερή είναι τόσο αρχαίο που δεν μπορεί κάνεις να υπολογίσει. Ήταν εκεί όταν τριγύρω υπήρχε χάος με σκοτάδι η μόνη μορφή ζωής ήταν μόνο. Αυτή και τίποτα άλλο για αυτό λίγο σεβασμός σε κάτι τόσο παλαιό δεν βλάπτει. Έτσι βλέποντας την ενεργεία του φίλου σου αποφάσισα να περάσει κάποια ονειροκριτήρια. Δεν μπορώ να πω ότι τα πάει και τόσο καλά. Η σειρά μου τώρα να θέσω ερώτημα.

Τα αγκάθια ήταν ακόμη τριγύρω μου με σημάδευαν απειλητικά.

YOTINAM

Λοιπόν αθάνατε θνητέ. Αυτή την στιγμή ζεις το όνειρο η την πραγματικότητα;

NAXΘAI

Δύσκολη ερώτηση δεν νομίζω κάνεις να έχει βρει την απάντηση.

YOTINAM

Δεν πήρα την σωστή απάντηση αθάνατε θνητέ. Για αυτό το λάθος σου θα τιμωρήσω τον φίλο σου.

Αμέσως κάποια από τα αγκάθια χτύπησαν τον Σοτσαιπά. Φάνηκε να υποφέρει πολύ.

Ξέρεις δεν είμαι πολύ υπομονετικός περιμένω μια απάντηση. Τι να του έλεγα δεν είχα ιδέα ποια είναι η σωστή απάντηση. Θα έπρεπε να του έδινα μια υποθετική όπως και έπραξα.

NAXΘAI

Η απάντηση είναι η εξής θεέ του ονειροσύμπαντος. Το όνειρο υπάρχει με την πραγματικότητα, η πραγματικότητα συνυπάρχει με το όνειρο και τα δυο μαζί είναι η αρχή του σύμπαντος όπως και το τέλος. Η ονειροπραγματικότητα παγιδεύει τα όντα στον κύκλο της ώστε να ξεχαστούν από την πραγματική τους δομή. Δηλαδή σκλάβοι της πραγματικότητας ξεσπώντας σε βίτσιο των ονείρων. Ονειροταξίδια, ονειρόπονους, ονειροθύελα, ονειροβλέψη, ονειρομαντεία, ονειροπόλεμοι, ονειρόκοσμοι, ονειροαρρώστιες, ονειροθεραπεία, ονειροθάνατος, ονειροσύμπαν, ονειροψυχές, ονειροεφιάλτες, ονειροσαπίλα, ονειροφιλοσοφία. Όλα αυτά με πολλά αλλά είναι ο καθρέπτης της αληθοπραγματικότητας και όχι της πραγματικότητας. Στρόβιλοι του σύμπαντος που γεννάνε μαύρες χρονοευαισθησίες ,που γεννάνε υποστατικές χρονοστερήσεις ,που γεννάνε χρονοφαντασιώσεις που γεννάνε ονειροχρονοδιαστάσεις. Όλα μέσα στην πραγματικότητα όχι όμως στην αληθοπραγματικότητα ,έτσι η πραγματικότητα κλονίζεται στις χαοτικές ώρες ξεγνοιασιάς από τις ονειροτριγωνοδιαγνωστικές πύλες της υποστατικής μεσοβάθυνης υπερουράνιας σκέψης. Σκέψης που δημιουργεί σε όλα τα ζωντανά υπερσυμπαντικά πλάσματα υπόταση, διαφώτιση, συσκότιση, ανεπάρκεια, διαστροφή, χαρά, αιώρηση, λύπη, κούραση, ξεγνοιασιά, αδιαφορία, στις ονειρικές πραγματικές νιτρώδεις και άκαμπτες κορυφογραμμές των μυαλών τους δημιουργώντας τους την πραγματικότητα η και το αντίθετο κρύβοντας τους εσκεμμένα και κατά συρροή την αληθοπραγματικότητα. Ελπίζω να έδωσα κάτι που να πλησιάζει την απάντηση που ζητάς διότι μέχρι εκεί φτάνει η νοητική μου κατάσταση. Έκανα ότι καλύτερο μπορούσα ,εγώ δεν είμαι ικανός ώστε να δώσω σε μια συμπαντική ουρανια θεϊκή εξισοκλασματοτριγωνοδιαγνωστική ύπαρξη την σωστή απάντηση. Ειδικά στον υπέρ μαντικό θεό των ονείρων.

Με κοίταξε μέσα στα μάτια λέγοντας μου.

YOTINAM

Δεν μπορώ να μην πω ότι κάτι είπες. Όλοι όσοι έχουν ερωτηθεί δεν κατάφεραν να βγάλουν δρασκειλιά σκέψης.

Όλα μαύρισαν γύρω μου σκοτάδι για άλλη μια φορά και να εκεί στο βάθος οι κόκκινες γραμμές. Βούτηξα μια και βρέθηκα να είμαι πάλι καθισμένος σε μια έρημο απέναντι

μου κείτονταν καμία δεκάρια πτώματα ανθρώπων. Από πάνω τους ο Σοτσαιπά τα κοιτάζε με λύπη. Σηκώθηκα τρέχοντας δίπλα του.

NAXΘAI

Φίλε μου με ακούς τώρα.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Όλη την ώρα σε άκουγα NAXΘAI η θέση σου δεν είναι εδώ κινδυνεύεις.

NAXΘAI

Δεν έχω συνηθίσει να αφήνω τους συντρόφους μου αβοήγητους έστω αν αυτό μου κοστίσει την ζωή μου.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Βλέπω ότι έχουμε πολλά κοινά εμείς οι δυο NAXΘAI.

Μέσα σε λίγες στιγμές η άμμος κάτω από τα ποδιά μας άρχισε να κινείται με αποτέλεσμα να αρχίσουμε να βουλιάζουμε με γρήγορη ταχύτητα. Όσο και αν κουνιόμασταν μπαίναμε πιο βαθιά στην άμμο. Η αγωνία μου ήταν μεγάλη ειδικά όταν είδα ότι η άμμος είχε φτάσει στην μέση μας.

NAXΘAI

Έχω μια λύση Σοτσαιπά αλλά πρέπει να με εμπιστευτείς. Τράβα το μαχαίρι μου κάρφωσε το κάτω από την μασχάλη μου που είναι η δεύτερη καρδιά μου.

Χωρίς δισταγμό ο Σοτσαιπά τράβηξε το μαχαίρι μου και μου το κάρφωσε ακριβώς στην δεύτερη καρδιά μου κάτω από την αριστερή μασχάλη μου. Ούρλιαξα από τον πόνο βλέποντας πόσο υπέφερα πήγε να τραβήξει το χέρι του μα το έπιασα ώστε να μην το τραβήξει.

Η Λιχθιάν στο δωμάτιο βρισκόταν σε εγρήγορση. Μόλις αρχίσαμε να βουλιάζουμε παρέα στο σίγουρο θάνατο από την κινούμενη άμμο άρχισαν κάτω από το κρεβάτι οι σπασμοί αμέσως η Λιχθιάν έκανε ότι της είχα πει. Έχωσε τις βελόνες όπως της είχα πει ευτυχώς γρήγορα ξυπνώντας με από την διάσταση του ονείρου. Αμέσως σηκώθηκα όπως ήμουν γυμνός. Το μελάνιασμα από το σώμα του Σοτσαιπά είχε φύγει. Μέσα σε λίγες στιγμές άνοιξε τα μάτια του τον βοήθησα να σηκωθεί τρικλίζοντας από την αδυναμία του μου είπε:

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Ναχθάι πεινάω.

Τον μεταφέραμε σε ένα δωμάτιο για να φάει. Πράγματι η πείνα του ήταν ακατάπαυστη. Εφόσον έφαγε όσο δέκα άντρες μου είπε.

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Σε ευχαριστώ φίλε. Την πάτησα την ώρα που τράβηξα τα σκεπάσματα. Εκείνη την ώρα μου επιτέθηκε η σκιά. Ήταν το πιο φρικαλέο πράγμα που είχα ζήσει στην ζωή μου. Παρ'όλο που έγινε σε κλάσματα δευτερόλεπτου νόμιζα ότι πέρασαν ώρες μέχρι να τραβήξω τα σκεπάσματα. Στην αρχή ήμουν στο απόλυτο σκοτάδι άρχισα να ακούω ψιθύρους με πολύ σιγανά μουρμουρητά άκουσα κάτι να σέρνεται συνέχεια δίπλα μου άκουσα σιγανά ψιθυριστά γέλια. Άρχισα να νιώθω κάτι να σκαρφαλώνει στα πόδια μου σέρνοντας. Ήθελα να φωνάξω αλλά δεν μπορούσα μόνο πολύ ψιθυριστά και αργά λες και είχα γίνει ένα κομμάτι με αυτό το απαίσιο άυλο ον. Στην συνέχεια συνέχισε να σέρνεται μέχρι που έφτασε στο στήθος μου. Το ένιωθα τόσο βαρύ λες και θα με έλιωνε. Όχι πόνο, δεν ένιωθα αλλά μια τεράστια αγωνία το τι ήταν αυτό που με είχε πλακώσει. Τώρα που θυμάμαι νομίζω ότι μέσα στο σκοτάδι πάνω από το στήθος μου είδα μια γριά τόσο άσχημη που πιστεύω ότι ίσως ήταν η βασίλισσα της ασχήμιας. Φορούσε ένα αραχνοϋφαντο μαύρο κουρελιασμένο φόρεμα τα νύχια της ήταν μακριά και σπασμένα τα μαλλιά της κατάλευκα πολύ μακριά ανέμιζαν μέσα στο σκοτάδι. Βαθουλωτά μαύρα μάτια ένα τεράστιο στόμα γεμάτο μυτερά σάπια δόντια. Νομίζω ότι προσπαθούσε να

με πνίξει εκείνη την ώρα έπεσαν οι κουρτίνες για καλή μου τύχη και οι ακτίνες του ηλίου έκαναν το θαύμα τους έσκασε μπροστά μου σαν ηφαίστειο. Άρχισα να ζαλίζομαι να κατεβαίνω τα σκαλιά σαν χαμένος. Νομίζω ότι από μακριά είδα εσένα μετά άκουσα μια φωνή από μακριά έλεγε τα εξής : “Μήπως όλα αυτά που ζεις είναι ένα όνειρο;”

Απάντησα νομίζω.

Από εκείνη την στιγμή και έπειτα δεν θυμάμαι τίποτα άλλο μέχρι την ώρα που ξύπνησα και είδα εσένα γυμνό.

NAXΘAI

Όλα τώρα είναι εντάξει Σοτσαιπά φίλε μου ίσως οι θεοί κάποια μέρα αποφασίσουν να μάθεις το τι έγινε στην πραγματικότητα. Τώρα όμως που το σκέφτομαι είναι αυτή η πραγματικότητα;

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Τι εννοείς;

NAXΘAI

Άστο ίσως κάποια άλλη φορά φίλε μου Σοτσαιπά να καθίσουμε να τα πούμε.

Ο καιρός πέραγε θυμάμαι ότι είχαμε πάει σε μια λίμνη. Την λίμνη της βαθιάς σιωπής εκεί λοιπόν καθώς μιλάγαμε ο φίλος μας ο Σοτσαιπά για μας, Ηρακλής για εσάς.

Γύρισε και μου είπε:

ΣΟΤΣΑΙΠΑ

Ναχθάι νομίζω ότι ήρθε η ώρα μου να σε αποχαιρετήσω.

Ήδη τα είναι μου νιώθανε ηλεκτρομαγνητική ενέργεια γύρω από τον Σοτσαιπά. Δεν πρόλαβα να του πω κάτι ένα δυνατό φως τον κάλυψε και χάθηκε σαν κεραυνός στην ουρανια υπόσταση της μέσης γης.

NAXΘAI

Είναι το μοναδικό ον που μπήκε στον κόσμο μας από κανονική πύλη και έφυγε από ένα μηδέν σημείο. Ίσως να το δημιούργησε και ο ίδιος ή ο πατέρας του. Στο κάτω κάτω ημίθεος ήταν. Θα σου πω κάτι Μάνο , όταν με το καλό ανέβεις στην χώρα σου ψάξε λίγο την ιστορία του Ηρακλή θα βρεθείς πιστεύω προ μεγάλης έκπληξης. Όχι όμως όπως την έχεις μάθει αλλά όπως πραγματικά είναι από τους αρχαίους σας. Αυτοί ξέρουν καλύτερα από όλους. Καταλαβαίνω ότι θέλεις πολλά να με ρωτήσεις όμως δεν θα ήθελα αυτήν την στιγμή να δίνω απαντήσεις. Σε λίγο είναι το ηλιοβασίλεμα όταν το βλέπω δεν θέλω να με ενοχλούν. Ίσως αργότερα να σου δώσω κάποιες εξηγήσεις στα ερωτήματα σου.

Πράγματι μετά από λίγο ο Ναχθάι σταμάτησε την άμαξα για να δει το πιο όμορφο ηλιοβασίλεμα της μέσης γης. Ήμασταν σε έναν λόφο ,επάνω μπροστά μας απλωνόταν η μέση γη με τα τεράστια παρθένα δάση της τα χιλιάδες ποτάμια, τις διάσπαρτες πανέμορφες πόλεις απερίγραπτης αρχιτεκτονικής ομορφιάς. Λίγο πιο κάτω απλωνόταν μια καταπράσινη πεδιάδα που στο τέλος της απλωνόταν μια τεράστια λίμνη με χιλιάδες νησάκια πάνω της. Ο ήλιος της μέσης γης άρχισε να αλλάζει χρώματα χωρίς να πέφτει η να κουνιέται δεξιά η αριστερά. Άλλαζε χρώματα σαν τρελός ότι χρώματα μπορείς να φανταστεί κάνεις ,ήταν όμως σε αρμονία μέχρι που σιγά σιγά πηρέ ένα βαθύ γαλάζιο χρώμα ο ήλιος και μετά ακολούθησε όλη η μέση γη.

NAXΘAI

Λοιπόν φίλε μου πως είδες το ηλιοβασίλεμα εδώ κάτω. Σε σύγκριση με το πάνω εγώ πιστεύω ότι εδώ είναι ομορφότερο δεν νομίζεις;

ΜΑΝΟΣ

Ναι πιστεύω ότι είναι πολύ πιο όμορφο από επάνω. Αυτό που έλεγα το πίστευα ήταν το πιο τέλειο ηλιοβασίλεμα που είχα δει στην ζωή μου παρ'όλο ότι ο ήλιος δεν έδυσε όπως στην επιφάνεια.

Ξεκίνησε ξανά για την Άθραγκα μετά από κάμποσες ώρες η πόλη φάνηκε από μακριά. Μια κατάλευκη πολύ φτιαγμένη από λευκό γυαλιστερό γρανίτη τεράστιοι πύργοι στο εσωτερικό της με πανύψηλα τείχη γύρω της. Πρέπει να ήταν όσο η Αθήνα στο μέγεθος της.

NAXΘAI

Φτάσαμε Μάνο, φόρα σε παρακαλώ τον μανδύα αυτόν και φόρα και την κουκούλα του δεν θέλω να μάθει κανείς ακόμα ότι υπάρχει άνθρωπος στην περιοχή.

Πράγματι σε λίγες στιγμές είχαμε αφήσει την άμαξα περπατώντας στην πόλη της Άθραγκα. Ήθελα να κοιτάξω τριγύρω μου αλλά οι εντολές μου ήταν να έχω σκυφτά το κεφάλι μου. Θυμάμαι ανέβαινα σκαλοπάτια πέρναγα μέσα από σάλες, πόρτες κλείνανε άλλες άνοιγαν ώσπου φτάσαμε στο πιο ψηλό σημείο του κτηρίου το οποίο είχαμε μπει.

NAXΘAI

Εδώ είμαστε μπορείτε να βγάλεις τον μανδύα σου τώρα.

Βγάζοντας τον μανδύα έμεινα έκπληκτος από το εσωτερικό του δωματίου. Πανέμορφες τοιχογραφίες από την ζωή των Άκίτοξ, πανέμορφα έπιπλα, όλα ήταν με αρμονία φτιαγμένα, το ένα έδενε το άλλο.

NAXΘAI

Κάτσε φίλε μου θέλω να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τον πάνω κόσμο.

Μιλούσαμε ώρες πολλές ρωτώντας με και απαντώντας του έδινα εξηγήσεις και πως έχουν τα πράγματα αυτήν την στιγμή επάνω από πολιτικής και στρατιώτης πλευράς, από κλιματολογικής πλευράς και πολλά αλλά μικροπράγματα.

NAXΘAI

ΛΟΙΠΟΝ Μάνο εδώ θα κοιμηθείς απόψε και αύριο θα συζητήσουμε το πώς θα πας επάνω. Θέλεις έτσι δεν είναι;

ΜΑΝΟΣ

Ναι βέβαια είναι πανέμορφα εδώ αλλά θα ήθελα να είμαι με τους δικούς μου ανθρώπους.

NAXΘAI

Ωραία θα τα πούμε το πρωί ότι χρειαστείς άνοιξε την πόρτα θα υπάρχει κάποιος

Έφυγε έμεινα μόνος μέσα στο υπέροχο δωμάτιο να χαζεύω τις τοιχογραφίες. Από την μια είχε την ζωή των Άκίτοξ από την άλλη είχε τοιχογραφίες με δράκοντες. Φτάνοντας στην πρώτη είχε μια όμορφη ξυλόγλυπτη κορνίζα. Μια ωραία ολόχρυση ετικέτα στόλιζε το κάτω μέρος της κορνίζας. Ήταν χαραγμένη με μαύρα σύμβολα. Σύμβολα που μόλις τα είδα τα αναγνώρισα αμέσως. Ήταν σαν αυτά που μου είχε δώσει να μάθω η Ηκρίκ. Αμέσως συνειδητοποίησα ότι και μπορούσα να τα διαβάσω αλλά όση ώρα μου μιλούσε ο Ναχθάι μου μιλούσε στην γλώσσα της μέσης γης. Η ετικέτα έγραφε (). Μάλλον θα ήταν το όνομα του μαύρου δράκου που ήταν πιο μεγάλος από όλους μέσα στον πίνακα. Πίσω από τον μεγάλο δράκο ανάμεσα στις φλόγες είχαν γράψει τα έξεις (). Δίπλα από αυτήν την τοιχογραφία είχε και άλλες μιας και καταλάβαινα πλέον από την γραφή έτρεξα να δω και τους άλλους. Έφτασα μπροστά στον άλλο πίνακα υπήρχε ένας ιπτάμενος δράκος κατάλευκος το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο. Μέσα από το φοβερά οπλισμένο από δόντια στόμα του ξερνούσε νερό και αέρα. Στην χρυσή

μεταλλική ετικέτα ήταν το όνομα του (). Για αυτόν δεν είχε περαιτέρω σχόλια. Έκανα πιο δίπλα να δω την άλλη ζωγραφιά. Ο πίνακας αυτός είχε έναν Άκιοξ ηλικιωμένο με ένα ολόχρυσο ραβδί πάνω σε μια καμαρωτή γέφυρα. Πίσω του στον ορίζοντα πετάγανε δράκοντες η ετικέτα έγραφε το όνομα του (). Από κάτω έγραφε ().

Και οι τρεις αυτές τοιχογραφίες ήταν τόσο καλά ζωγραφισμένες και περίτεχνα που όταν περπατούσες και τους κοιτούσες οι φιγούρες μέσα από αυτά κινούνταν. Μετά από λίγο έπεσα κοιμήθηκα λες και δεν είχα ξανακοιμηθεί στην ζωή μου. Το πρωί δεν άργησε να έρθει. Περίμενα τον Ναχθάι για να μου πει το πώς θα ανέβαινα πάλι επάνω. Είχα αρχίσει να επιθυμώ έντονα τους δικούς μου και τους φίλους μου. Δεν έβρασε πολύ ώρα μπήκε στο δωμάτιο. Πιάσαμε αμέσως κουβέντα το πώς θα έφενγα από την μέση γη.

NAXΘAI

Σε δυο μήνες από τώρα μια ηλεκτρομαγνητική πύλη θα έχει ενέργεια για δυο λεπτά όταν θα γίνει θα είσαι εκεί ώστε να πας επάνω. Όσο καιρό θα είσαι εδώ αν θες να βγαίνεις στην πόλη ,θα βγαίνεις με τον μανδύα που σου έχω δώσει είναι βασιλικός δεν πρόκειται να σε πειράξει κανείς. Θα ήθελα να μην βγαίνεις από την Άθραγκα διότι δεν μπορώ να εγγυηθώ την ασφάλεια σου.

Τον ευχαρίστησα για την φιλοξενία και για την καλοσύνη του. Τον ρώτησα πως μπορούσε να με εμπιστευτεί;

NAXΘAI

Έχω κάνει πάρα πολλά λάθη στην αθάνατη ζωή. Αυτό που έμαθα μετά από...να πω δισεκατομμύρια η εκατομμύρια καλύτερα να πω χιλιάδες θα είναι πιο εύκολο να το αποδεχθείς. Λοιπόν μετά από χιλιάδες χρόνια έμαθα τότε πρέπει να εμπιστεύομαι και τότε όχι.

Έφυγε από το δωμάτιο χαμογελώντας. Μετά από κάμποση ώρα διστακτικά άνοιξα την πόρτα του δωματίου μου κοιτώντας αν υπήρχε κανείς έξω από την πόρτα. Δεν υπήρχε κανείς. Φόρεσα τον βασιλικό μανδύα και βγήκα για ένα περίπατο. Έτσι σε λίγες στιγμές είχα χωθεί μέσα στο πλήθος που ανεβοκατέβαινε τους πανέμορφους δρόμους της. Μια πανέμορφη πολύ με τεράστιους πύργους που ενωνόντουσαν με καμαρωτές γέφυρες. Πλατείες ,τεράστιες με λίμνες με πανέμορφα λουλούδια να τις στολίζουν. Όλοι οι Άκιοξ όμορφοι κομψοί και ευγενικοί. Τα παιδιά τους το ίδιο ,ένας λαός τέλειος ,ευγενικός ,μορφωμένος, αξιοζήλευτος σε όλα τους.

Στο κέντρο της πόλης όταν έφτασα είδα από μακριά ένα άγαλμα που μου φάνηκε γνωστό. Με γρήγορα βήματα πήγα προς τα εκεί. Πρέπει να ήταν γύρω στα τέσσερα μέτρα ύψος ένα από τα ομορφότερα αγάλματα που είχα δει στην ζωή μου. Όρθιο με το κεφάλι να κοιτάζει προς τα πάνω με το δέρμα του λέοντα στην πλάτη του και την λιονταροκεφαλή να καλύπτει το μισό κεφάλι. Μυώδες σώμα τέλειο σε όλες τις λεπτομέρες.

Ο Ηρακλής!! Ένα άγαλμα του τόσο όμορφο τόσο τέλειο που μου προκαλούσε δέος και συγκίνηση. Με χρυσά γράμματα είχαν γράψει το όνομα του. Όχι όμως με αυτό που ήρθε αλλά με αυτό που τον ονόμασαν οι κάτοικοι της μέσης γης (). Κάθε μέρα για ένα μήνα πήγαινα και θαύμαζα το άγαλμα του. Ένα πρωινό καθώς θαύμαζα έναν από τους μεγαλύτερους ήρωες της πατρίδας και σκεπτόμουν τους άθλους που έκανε επάνω αλλά και εδώ μια γλυκιά γυναίκα φωνή με διέκοψε.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ενοχλώ άνθρωπε;

Γυρνώντας να δω ποιος με είχε ανακάλυψη αντίκρισα το πιο όμορφο θηλυκό ον που είχα δει τότε στην ζωή μου. Στεκότανε εκεί μπροστά μου τα μακριά μαλλιά της ανέμιζαν στον πρωινό αέρα. Δεν μπορούσα να μιλήσω είχα ζαλιστεί από την αφροδίσια ομορφιά της. Φορούσε ένα λευκό αραχνοῦφαντο κολλητό φόρεμα όλο δαντελωτό με περιπλοκές δαντέλες. Τα μάτια της αμυγδαλωτά με τουρκουάζ χρώμα πανέμορφα ζυγωματικά όμορφα χείλη μικρό πηγούνι τόσο όμορφη....

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ήταν πολύ καλός μου φίλος ο Σοτσαιπά άνθρωπε. Κάναμε πολλά μαζί ήταν μια από τις πιο ευγενικές ψυχές που έχω γνωρίσει. Βοήθησε πολλούς εδώ αλλά και τριγύρω σε άλλες πόλεις χωρίς αντάλλαγμα. Η δύναμη του!!! Θεϊκή!!! Ένας ημίθεος μίσος άνθρωπος και μίσος θεός. Αλλά ας μην μιλάμε άλλο για αυτόν. Ας είναι καλά εκεί που είναι. Είμαι η Λιχθιάν εσύ πρέπει να είσαι ο Μάνος άνθρωπος από επάνω από τον έξω κόσμο.

Μιλούσε για πολύ ώρα αλλά δεν άκουγα λέξη η ομορφιά της με είχε μαγνητίσει τόσο που δεν άκουγα τίποτα.....

ΛΙΧΘΙΑΝ

Νομίζω ότι δεν με ακούς το τι σου λέω άνθρωπε.

Με τον τρόπο που το είπε προσγειώθηκα απότομα διότι έδειχνε να ενοχλείται.

ΜΑΝΟΣ

Με συγχωρείς Λιχθιάν ήμουν αφηρημένος στις σκέψεις μου.

Με ρωτούσε πολλά πράγματα όπως ο πατέρας της δεν με ενοχλούσε αυτό έτσι και αλλιώς δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω. Οι μέρες πέραγαν ευχάριστα.

Κάθε μέρα μάθαινα όλο και περισσότερα πράγματα για την μέση γη. Η Λιχθιάν μπορεί να ήταν αυστηρή μαζί μου και αυτό γιατί είχε σίγουρα καταλάβει ότι μου άρεσε αλλά κατά αλλά ήταν πολύ ευγενική. Μου έμαθε πολλά, πάρα πολλά όπως την γεωγραφία της μέσης γης.

Εδώ είμαστε λοιπόν σε ένα δωμάτιο με πολλά ωραία πράγματα έπιπλα σπαθιά πανοπλίες. Καθίσαμε σε ένα τραπεζάκι και άρχισε να μου δείχνει. Υπήρχε στο δέρμα επάνω ένα ολόκληρο σχεδιάγραμμα σχεδιασμένο. Είχε την γη σχεδιασμένη αλλά το εσωτερικό της στην άκρη του δέρματος σημειωτέο είχε όλες τις εισόδους και εξόδους μαρκάρει. Σε όλο τον υπόλοιπο χάρτη ήταν η μέση γη. Αρχίζοντας από βόρεια κοντά στον βόρειο πόλο ήταν η πόλη της () λίγο πιο κάτω στα διακόσια μιλιά βορειοανατολικά ήταν η () από την βορειοδυτική πλευρά και ακριβώς τα ίδια μιλιά ήταν () κοντά στον ισημερινό είχε άλλες τρεις πόλεις βόρεια ήταν η () βορειοανατολικά στα διακόσια μιλιά ήταν () και βορειοδυτικά στα ίδια χιλιόμετρα ήταν τα () στον νότο και κοντά στον πόλο ήταν το () νοτιοδυτικά γύρω στα διακόσια μιλιά ήταν η () νοτιοανατολικά ήταν () πιο πάνω και κοντά στον ισημερινό. Νοτιά ήταν η () νοτιοδυτικά στην μεγάλη θάλασσα το νησί () και νοτιοανατολικά η πόλη (). Πόλη η χώρα η ακόμα και περιοχή ήταν το ίδιο από ότι μου εξήγησε η Λιχθιάν. Είχε βέβαια και άλλες πόλεις πολλές ,αλλά αυτές ήταν που είχαν μεγάλα γράμματα. Οι άλλες ήταν με πιο μικρά. Γυρνώντας το δέρμα ανάποδα είχε πάλι την γη ζωγραφισμένη την έξω επιφάνεια και το μέσα είχε εφτά πλανήτες ξεκινώντας από το πιο μεγάλο φτάνοντας στο πιο μικρό στο κέντρο. Αυτοί οι πλανήτες μου είπε ότι ήταν υπέρ επίπεδα. Ο καθένας είχε τα δικά του επίπεδα.

Δεν μπόρεσα να το καταλάβω και τόσο καλά αυτό το σχεδιάγραμμα. Εγώ προτιμούσα την άλλη πλευρά που ήταν πιο κατανοητό. Κοιτώντας τριγύρω στο δωμάτιο αντίκρισα απέναντι μου ένα πανέμορφο σπαθί. Θύμιζε η κατασκευή του έντονα γιαπωνέζικο σπαθί (Βακιζάζι). Το είχαν οι ιππείς μοιάζει με το κατάνα, με την μόνη διάφορα ότι το Βακιζάζι είναι πιο μακρύ. Θα μπορούσα να το κρατήσω λίγο στα χέρια μου ρώτησα την Λιχθιάν. Με κοίταξε με απορία!

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ξέρεις να το χρησιμοποιείς άνθρωπε;

ΜΑΝΟΣ

Ναι!! Από δέκα χρονών ασχολούμαι με την ιαπωνική ξιφασκία. Μπουσίντο το μονοπάτι του πολεμιστή!

Ανασηκώνοντας το φρύδι της χαμογελαστά μου είπε

ΛΙΧΘΙΑΝ

Τι θα έλεγες για μια φιλική ξιφασκία;

ΜΑΝΟΣ

Εγώ με εσένα ;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ναι γιατί όχι; Αν με κερδίσεις σου υπόσχομαι να κρατήσεις το σπαθί για πάντα.

Χωρίς να μιλήσω πλησίασα τον τοίχο ξεκρέμασα το σπαθί. Ήταν πανέμορφο το τράβηξα από την κατάλευκη θήκη του. Ακούστηκε ένας ψηλός μεταλλικός ήχος.

ΜΑΝΟΣ

Πανέμορφο!!

Γύρισα προς την Λιχθιάν και της είπα δέχομαι .Σε λίγο βρισκόμασταν σε ένα ωραίο πάρκο αντιμέτωποι.

Η Λιχθιάν τράβηξε το πανέμορφο σπαθί της. Το ίδιο έκανα και εγώ. Την ώρα που ήμουν έτοιμος να κάνω την επίθεση μου ένας παράξενος ήχος ακούστηκε σε όλη την πόλη. Το ιερό κέρας!

ΛΙΧΘΙΑΝ

Δεχόμαστε επίθεση φώναξε η Λιχθιάν. Πήγαινε στο πύργο τώρα!!

Αμέσως με απίστευτες δρασκειές χάθηκε από κοντά μου. Έμεινα μόνος έβαλα το σπαθί στην θήκη του ξεκινώντας για τον πύργο. Όλη η πόλη ήταν ανάστατη όλοι έτρεχαν αριστερά και δεξιά άλλοι να κρυφτούν ,άλλοι να υπερασπιστούν την πόλη τους. Περνώντας από τις τεράστιες πύλες της πόλης που έκλειναν εκείνη την ώρα έμεινα άφωνος. Στο βάθος πηδώντας ερχόντουσαν πέντε ως έξι σκοτεινοί Άκιτοξ. Λίγο πιο μπροστά έναν μικρό Άκιτοξ έτρεχε να προλάβει την πύλη. Λίγο πιο πάνω μέσα στην πόλη άκουγα τους στρατιώτες να έρχονται. Κατάλαβα όμως ότι η πύλη θα έκλεινε αφήνοντας τον μικρό Άκιτοξ έξω.

Ήταν φανερό ότι δεν είχαν πάρει είδηση τον μικρό Άκιτοξ που έτρεχε όλο αγωνία αν θα προλάβει τις πύλες. Δεν θα προλάβαινε με τίποτα έτσι με ένα σάλτο βρέθηκα έξω από τις πύλες. Ένας θόρυβος πνιχτός διαπίστωσα ότι οι πύλες είχαν κλείσει ο μικρός Άκιτοξ έτρεχε ακόμα προς το μέρος μου. Αυτά τα άθλια οντά που ονομάζονταν σκοτεινοί Άκιτοξ όλο και πλησίαζαν τον μικρό. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ο μικρός έφτασε αγκαλιάζοντας με όλο αγωνία και φόβο ζητώντας να τον προστατέσω. Οι σκοτεινοί Άκιτοξ είχαν φτάσει σε απόσταση αναπνοής από εμένα και τον μικρό κατατρομαγμένο Άκιτοξ.

Μου δείχνανε τα φονικά τους δόντια κάνοντας απαίσιες γκριμάτσες και με απειλούσαν με τα κατάμαυρα σπαθιά τους. Παραμέρισα τον μικρό πίσω μου για προστασία. Το κεφάλι μου ήταν ακόμη σκυφτό έτσι δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν το τι είμαι.

Κρατούσα το σπαθί στα χέρια μου που θα ξιφομαχούσα με την Λιχθιάν, επρόκειτο να μου σώσει την ζωή.

“Δώσε μας τον μικρό Άκιτοξ και εσύ πέσε στα γόνατα να ικετέψεις για την αθάνατη ζωή σου. Ίσως και να στην χαρίσουμε”.

Ήταν ο πιο άσχημος από τους σκοτεινούς Άκιτοξ που μου είπε αυτά τα λογία.

Στεκόμουν μπροστά τους ασάλευτος δεν μπορώ να πω ότι φοβόμουν ίσως γιατί δεν είχα ακόμη καταλάβει ότι όλα αυτά ότι όλα αυτά ήταν πέρα για πέρα αληθινά. Δεν τους απάντησα συγκεντρωνόμενος στο πως θα τους αντιμετωπίζα. Ξάφνου ένας από τους σκοτεινούς Άκιτοξ πήδηξε στον αέρα με το σπαθί του να προσπαθεί να με κόψει.

Τον έβλεπα που ερχόταν κατά πάνω μου αλλά εγώ ασάλευτος. Πίσω από τα τείχη άκουγα στρατιώτες να ανεβαίνουν στα τείχη. Μια γνώστη φωνή ακούστηκε από το τοίχος ήταν ο Ναχθάι. “Φύγε Μάνο! Φύγε!”. Εγώ όμως έκανα το αντίθετο σε κλάσματα δευτερόλεπτου είχα τραβήξει την φονική κάμα μου έξω από την θήκη κόβοντας την επίθεση του σκοτεινού Άκιτοξ.

Ένας γδούπος ακούστηκε, ήταν το ακέφαλο σώμα του σκοτεινού Άκιτοξ που είχα σφάξει. Το κεφάλι του ήταν πεσμένο στο έδαφος μπροστά στα ποδιά μου. Όλοι μέινανε άφωνοι πάνω στα τείχη το ίδιο και οι σκοτεινοί Άκιτοξ που δεν περίμεναν την εξέλιξη αυτήν με τίποτα.

“Θα πεθάνεις ηλίθιε Άκιτοξ” μου φώναξε ο άσχημος σκοτεινός Άκιτοξ. Σηκώνοντας το κεφάλι μου του απάντησα:

ΜΑΝΟΣ

Δεν έχω την τιμή να είμαι ένας Άκιτοξ αλήτη αλλά είμαι άνθρωπος.

Με μια κίνηση έβγαλα τον μανδύα από πάνω μου κρατώντας το σπαθί στα χέρια μου ήμουν έτοιμος για την μάχη που θα επικρατούσε.

Οι σκοτεινοί Άκιτοξ μέίναμε να με κοιτώνα σαν χαμένοι. Το ίδιο έγινε και στα τείχη από τους Άκιτοξ. “Άνθρωπος !Άνθρωπος!” φώναξε βρίζοντας και καταριόταν ο άσχημος σκοτεινός Άκιτοξ.

“Εσείς οι άνθρωποι έχετε τρυφερό κρέας για αυτό θα σε φάω μόνος μου χωρίς να σε ψήσω.”

Οι υπόλοιποι πέντε διαμαρτυρήθηκαν έντονα που δεν θα τους έδενε από την σάρκα μου να φάνε. Πάνω στον τσακωμό τους έκανα την κίνηση μου. Τρέχοντας με το σπαθί να το κρατώ με το δεξί χέρι και προς τα πίσω έπεσα επάνω τους. Τον πρώτο τον βρήκε η κάμα μου δεξιότεχνα στο στήθος. Γυρίζοντας το σώμα μου εκατόν ογδόντα μοίρες βρήκε τον δεύτερο στα πλευρά διαπερνώντας τον πέρα για πέρα. Τραβώντας την κάμα μου από τα πλευρά του δευτέρου σκύβοντας για να αποφύγω το χτύπημα έχωσα στον τρίτο την κάμα μου από την μασχάλη του βγάζοντας την από τον λαιμό του.

Αστραπιαία με ένα χτύπημα στο πόδι του τετάρτου τον ξάπλωσα δημιουργώντας μεγάλη αιμορραγία. Με ένα σπούριγμα του χεριού μου έκοψα το απαίσιο κεφάλι του. Δυστυχώς όμως ένα Λόριο που ήταν κρυμμένο καλά εμφανίστηκε πίσω μου περνώντας τον μικρό Άκιτοξ στην αγκαλιά του.

Οι τοξότες από τα τείχη δεν μπορούσαν να του ρίξουν σεβόντουσαν μην χτυπήσουν τον μικρό. Όμως έριξαν στον άσχημο σκοτεινό Άκιτοξ που ήταν έτοιμος να με σφάξει. Είχα αφαιρεθεί από το Λόριο και τον είχα ξεχάσει αυτόν. Αμέσως άρχισα να κυνηγάω σαν τρελός το Λόριο μέσα στο δασός. Από πίσω άκουγα τον Ναχθάι που μου φώναζε να σταματήσω. Δεν το έκανα όρμησα μέσα στο δασός για να ελευθερώσω τον μικρό. Το δασός αυτό ήταν πολύ μεγάλο και πυκνό. Ο Ήλιος δεν μπορούσε να περάσει τις ακτίνες του από την πυκνότητα των φύλλων. Η φωτεινότητα του δάσους ήταν λες και ήταν χαραυγή.

Δεν με ενδιέφερε όμως, αυτό είχα συγκεντρωθεί στο Λόριο να μην το χάσω από τα μάτια μου. Καθώς έτρεχα πηδώντας βράχια θάμνους ένιωθα ότι κάτι ή κάποιος με

παρακολουθούσαν. Πηδώντας λαχανιασμένος τον θάμνο μπροστά μου βρέθηκα αντιμέτωπος με το Λόριο. Είχε άφησε τον μικρό κάτω κατατρομαγμένο. Στα χέρια του βαστούσε δυο σπαθιά κατάμαυρα που θύμιζαν σαρακινά γιαταγάνια. Βγάζοντας μια απαίσια στριγκλιά από το στόμα του μου όρμησε σαν λυσσασμένο σκυλί.

Ίσα που πρόλαβα να τραβήξω το σπαθί από την θήκη μου και να τον αποκρούσω. Το ένα χτύπημα γινόταν μετά το άλλο. Σε όλο το δασός ακουγόντουσαν τα χτυπήματα των σπαθιών. Η μονομαχία άρχισε εις βάρος μου να γίνεται κουραστική. Ξιφομαχούσα αρκετή ώρα και άρχισα να κουράζομαι. Ώσπου τον είδα να κάνει μια λάθος κίνηση. Πετάχτηκε στον αέρα σαν αϊλουρος με προτεταμένα τα σπαθιά του για τον λαιμό μου. Έκανα αμέσως μια τούμπα στο έδαφος και σήκωσα απότομα το σπαθί μου στον αέρα βρήκα το Λόριο στον λαιμό και με την πτώση που είχε τον πέρασε από τον λαιμό την σπονδυλική του στήλη βγαίνοντας από τον γοφό του. Το άψυχο τεμαχισμένο κορμί του προσγειώθηκε ατσούμπαλα στο έδαφος γεμίζοντας το χώμα με το κατάμαυρο αίμα του. Από την αγωνία και τον τρόμο να κερδίσω την μάχη ήμουν σε εγρήγορση. Κρατώντας το σπαθί στο χέρι μου αφουγκραζόμουν μην τυχόν ακούσω κάτι η μήπως υπήρχε κανένα άλλο Λόριο.

“Μπράβο άσχημε!!!!”

Πετάχτηκα σαν ελατήριο από τον φόβο μου. Σάστισα !. Το ίδιο και ο μικροσκοπικός μου φίλος ο Ντόρσια. Κρατώντας το όπλο του γύριζε γύρω γύρω πάνω σε μια κοτρώνα βρίζοντας και απειλώντας θεούς και δαίμονες. Προσπαθούσα να συνέλθω από την τρομάρα που μου δημιούργησε ο Ντόρσια.

ΜΑΝΟΣ

Τι φωνάζεις έτσι;

Του απευθύνθηκα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εγώ; Απλώς σε επιβεβαίωνα για τον χειρισμό του σπαθιού σου. Εσύ όμως γιατί φοβήθηκες;

Ήθελα να τον πνίξω από τα νεύρα μου, δεν του απάντησα έτρεξα απευθείας στον μικρό Άκιτοξ να δω πως είναι. Με δυο τρεις ακροβατικές τούμπες ο Ντόρσια βρέθηκε στον ώμο μου. Παρατηρώντας και αυτός με την σειρά του. Ο φουκαράς ο μικρός είχε κατατρομάξει.

ΜΑΝΟΣ

Μην φοβάσαι μικρέ είμαι με το μέρος σου. Πως σε λένε;

Μάζεψε τα ποδιά του και κουλουριάστηκε χωρίς να μου δώσει απάντηση.

ΜΑΝΟΣ

Έλα φιλαράκο μην φοβάσαι.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πώς να μην φοβάται με τέτοια μούτρα που έχεις !

Μου απάντησε ο Ντόρσια ξεσπώντας σε δυνατά γέλια

ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΙΤΟΞ

Είσαι άνθρωπος ;

Με ρώτησε ο μικρός φοβισμένα.

ΜΑΝΟΣ

Ναι φιλέ μου είμαι άνθρωπος το όνομα μου είναι Μάνος το δικό σου ποιο είναι;

ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΙΤΟΞ

Εφόσον είσαι άνθρωπος δεν πρέπει να σου μιλάω , γιατί είσαι προδότης.

Μου κακοφάνηκε που μου το είπε αλλά όμως ήταν αλήθεια.

ΜΑΝΟΣ

Καταλαβαίνω πως νιώθεις για την φυλή μου φιλαράκο αλλά από τότε έχουν περάσει πολλά χρόνια. Εάν όπως λες ήμουν προδότης δεν θα σε βοηθούσα να σε ελευθερώσω από το Λόριο. Θα τον άφηνα απλώς να φύγει χωρίς να κάνω κάτι.

ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΙΤΟΞ

Ίσως ,δεν ξέρω. Μπορεί να σκότωσες το Λόριο για να μου κανείς κακό εσύ.

Ένας θόρυβος ακούστηκε λίγο πιο κάτω ένας θόρυβος από σπάσιμο κλαριού κάποιος πρέπει να το πάτησε έκανα νόημα στον μικρό να κάνει ησυχία. Σηκώθηκα όρθιος να έχω καλύτερο οπτικό πεδίο. Μια απαίσια μυρουδιά θανάτου και σαπίλας είχε συρθεί στην ατμόσφαιρα. Βάζοντας το χέρι μου στην μύτη μου να αποφύγω αυτήν την απαίσια μυρουδιά παρατήρησα ότι από εκεί που είχαμε έρθει ένα είδος παράξενης ομίχλης είχε καλύψει τα πάντα και σιγά σιγά ερχόταν προς το μέρος μας. Μια γκρίζα πηχτή ομίχλη σου έδενε την εντύπωση ότι σερνόταν.

“ Τρέχτε!! τρέχτε!!” όσο πιο γρήγορα μπορείτε είναι η ομίχλη Σηκίρφ.

Ήταν ο Ντόρσια που φώναζε πάνω στον ώμο μου σαν τρελός. Τότε αντίκρισα μέσα στην ομίχλη αδρά φιγούρες να κουνιούνται αργά. Κοίταξα καλύτερα και παρατήρησα λύκους. Όχι μάλλον ύαινες. Όχι. Τώρα που τα έβλεπα καλύτερα ήταν κάτι μεταξύ λύκου και ύαινας και τσακαλιού αδύνατα τόσο που φαινόntonουσαν τα κόκαλα τους. Τεράστια σαγόνια με δολοφονικά μυτερά δόντια. Κατά ένα περίεργο τρόπο δεν έβγαιναν έξω από την ομίχλη. Ανάμεσα από τα δολοφονικά δόντια τους τα οποία ήταν τεράστια και αγκιστροειδή σάλια μαύρα με πράσινο υγρό έτρεχε. Όσο μας πλησίαζε η ομίχλη τόσο ανατρίχιαζαν και γρυλίζανε λυσσαλέα.

“Τρέχτε! Τρέχτε! ξαναφώναξε ο Ντόρσια.

Αυτό ήταν έπιασα τον μικρό Άκιτοξ από το χέρι και άρχισα να τρέχω σαν τρελός. Ο Ντόρσια γαντζωμένος στον ώμο μου κοιτούσε προς τα πίσω την ομίχλη και μου έδινε οδηγίες το πόσο μας πλησίαζε. Δεν θυμάμαι να έχω τρέξει τόσο πολύ στην ζωή μου. Το δασός ήταν πυκνό μου μετά βίας περνούσα αυτό με έκανε να πηγαίνω πιο σίγα πρέπει να είχαμε διανύσει πολλά χιλιόμετρα τρέχοντας προχωρώντας πολύ βαθιά στο αρχέγονο αυτό δασός. Η ομίχλη είχε μια σταθερή ταχύτητα, ούτε γρήγορα αλλά ούτε αργά.

ΜΑΝΟΣ

Δεν μπορώ άλλο Ντόρσια έχω αρχίσει και κουράζομαι!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Προχώρα πρέπει να βγούμε από αυτό το δάσος. Η ομίχλη είναι ακριβώς πίσω μας από ότι μπορώ να δω απλώνεται δεξιά και αριστερά μάλλον πάει να μας κυκλώσει.

Καθώς μου τα έλεγε αυτά ο Ντόρσια διέκρινα μέσα από τις φυλλωσιές ένα τεράστιο κτίσμα στο βάθος.

ΜΑΝΟΣ

Μάλλον βλέπω κάστρο μπροστά! Φώναξα από την χαρά μου!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Κάστρο; Εδώ; Από ότι ξέρω σε αυτό το δάσος δεν υπάρχει τίποτα μόνο δέντρα από πού ξεφύτρωσε αυτό;

ΜΑΝΟΣ

Δεν ξέρω φίλε αλλά εγώ πάω εκεί ίσως σταθούμε τυχεροί και προφυλαχτούμε από την φονική ομίχλη. Πλησιάζοντας φαινόταν σαν αρχαίο Ελληνικό κτίσμα ,σαν ναός.

Φτάνοντας το κτίσμα ήταν χτισμένο πάνω σε ένα λόφο. Ανεβαίνοντας στο λόφο η ομίχλη δεν μας ακολούθησε όμως κύκλωσε τον λόφο με το κτίσμα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Από εκεί δεν νομίζω να περάσουμε άσχημε. Μας την έστησαν για τα καλά.
Πράγματι ρίχνοντας μια ματιά πίσω μου είδα την ομίχλη να έχει απλωθεί παντού κατά περίεργο τρόπο η ομίχλη δεν ανέβαινε τον λόφο. Από μέσα από την ομίχλη τα φονικά οντά ουρλιάζανε φρικαλέα.

ΜΑΝΟΣ

Φτάσαμε ξαναφώναξα!

Ένας πανέμορφος ναός στεκότανε μπροστά μας. Ένας αρχαίος ελληνικός ναός με κυανόκρανα ,με κεραμίδια, με μάρμαρα όλα ήταν εκεί. Ήταν λες και τον είχαν φτιάξει εκείνη την ώρα. Ρίχνοντας μια καλύτερη ματιά διαπίστωσα ότι έμοιαζε με ελληνικό ναό. Ο αρχιτεκτονικός του ρυθμός ήταν διαφορετικός απλώς έμοιαζε. Αυτό που παρατήρησα ήταν ότι δεν υπήρχε ψυχή, τριγύρω κανένα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν υπάρχει κανείς εδώ άσχημε να μπούμε μέσα να ξεκουραστούμε.

Πράγματι μπήκαμε μέσα καθίσαμε σε μια γωνία ήσυχοι. Δεν υπήρχε τίποτα ούτε άγαλμα ούτε εικόνες τίποτα!

ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΙΤΟΞ

Με λένε Ραχθάι άνθρωπε θα ήθελα να σε ευχαριστήσω που με έσωσες δυο φορές σήμερα και ζητώ ταπεινά συγγνώμη που σε πρόσβαλα πριν.

Κοίταξα τον μικρό Ραχθάι γεμάτος έκπληξη που επιτέλους μου μιλούσε.

ΜΑΝΟΣ

Δεν κάνει τίποτα μικρέ απλώς έτυχε να περνά από εκεί είδα ότι ήθελες βοήθεια και είπα να βοηθήσω.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! Περίμενα ότι αυτό θα έλεγες αυτό άσχημε! Θα βοηθούσα και γω μικρέ αλλά βλέπεις αυτός ο άνθρωπος είναι εγωιστής ήθελε όλους τους σκοτεινούς Άκιτοξ, δικούς του και να μην ξεχάσω και το Λόριο. Μην με βλέπεις έτσι μικρό μικρέ είμαι από τους πιο γενναίους πολεμιστές στην μέση γη. Απλώς δεν με έχετε δει να πολεμώ ακόμα. Γλίστρησε απαλά από τον σβέρκο μου φτάνοντας στο γυαλιστερό μάρμαρο. Πήγε μπροστά από τον Ραχθάι λέγοντας του ατέλειωτα κατορθώματα που είχε κάνει στην ζωή του. Χωρίς να το καταλάβω με πήρε ο ύπνος. Αργότερα αργά το βράδυ ξύπνησα. Ο μικρός και ο Ντόρσια κοιμόντουσαν του καλού καιρού. Σηκώθηκα ήσυχα και άρχισα να κοιτώ το εσωτερικό του ναού. Ήταν όμως ναός; Δεν υπήρχε τίποτα που να το γνωστοποιεί. Προχωρούσα ,αναρωτιόνταν πως και γιατί το φτιάξανε ώσπου στο κέντρο του κτίσματος πάνω στο μάρμαρο είχαν βάλει ένα καθρέπτη. Έναν ολοστρόγγυλο καθρέπτη. Στο κάτω μέρος του καθρέπτη είχε μια φράση γραμμένη στα ελληνικά. <<ΕΜΠΥΡΕΙΑ>> αν και ελληνική φράση δεν μπορούσα να καταλάβω την σημασία της εμπειρίας με τον τόνο στο ύψιλον ίσως κάποια αρχαία ελληνική λέξη. Πλησίασα τον καθρέπτη ώστε να δω το είδωλο μου. Προτού καν προλάβω να δω ένιωσα κάποιον να πέφτει επάνω μου με φόρα. Τα χρειάστηκα διότι δεν πρόλαβα να κάνω κάτι ευτυχώς για καλή μου τύχη ήταν η Λιχθιάν προς μεγάλη έκπληξη.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ότι και να κανείς μην κοιτάξεις τον καθρέπτη αυτόν μα και οπουδήποτε άλλον εμφανιστεί σε αυτό το οίκημα.

ΜΑΝΟΣ

Δεν καταλαβαίνω μια χαρά είμαι ευχαριστώ.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Με συγχωρείς Μάνο ακολουθήσαμε τα ίχνη σας και σας βρήκαμε. Ενήργησα έτσι διότι έχετε μπει στον λόφο της Εμπύρεια.

ΜΑΝΟΣ

Ένα λεπτό πως πέρασες την φονική ομίχλη;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ποια ομίχλη;

ΜΑΝΟΣ

Αυτή που είναι έξω εδώ γύρω μας κοίτα να εκεί κάτω. Όταν ήρθαμε η ομίχλη δεν υπήρχε!. Μπορείς να μου εξηγήσεις τι γίνεται εδώ;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Πρώτα θα ήθελα να σε ευχαριστήσω που έσωσες τον ανιψιό μου τον Ραχθάι θα σου είμαι υπόχρεη για αυτό. Όμως έκανες ένα μεγάλο λάθος που τον ακλούθησες μέσα στο αρχέγονο δάσος. Ένα λάθος που έσωσες τον ανιψιό μου ένα σωστό λάθος που ο ανιψιός μου χάρη σε εσένα ζει.

ΜΑΝΟΣ

Οπότε δεν έκανα λάθος;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Για μένα όχι όμως για πολλούς άλλους το έχεις κάνει. Βλέπεις κανείς δεν νομίζω να ρίσκαρε να έμπαινε εκτός από εμάς την ζωή του για έναν μικρό Άκιτοξ. Για αυτό σου ξαναλέω ότι είμαι υπόχρεη που έσωσες την ζωή του ανιψιού μου. Έσκυψε και με φίλησε απαλά στο μάγουλο. Κόντευα να λιποθυμήσω μια τόσο όμορφη ύπαρξη σαν την Λιχθιάν να φιλήσει εμένα.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Λοιπόν Μάνο αυτό το δασός υπήρχε από τότε που φτιάχτηκε η γη. Όποιος έχει μπει καλός η κακός δεν έχει βγει ποτέ από εδώ εκτός από έναν.

ΜΑΝΟΣ

Ποιον;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Δεν ξέρω αλλά οι παλαιοί λέγανε ότι περιπλανήθηκε χρόνια στο δάσος μέχρι να βγει και όταν βγήκε ήταν μισότρελος. Νομίζω ότι ανήκε στη φυλή των Μπαράκ.

ΜΑΝΟΣ

Εφόσον ένας Μπαράκ όπως λες κατάφερε να βγει θα το κάνουμε και εμείς. Δεν ξέρω γιατί το έλεγα αυτό αλλά μέσα μου κάτι μου έλεγε ότι θα βγούμε. Πες μου σε παρακαλώ γιατί με έσπρωξες από τον καθρέφτη να μην δω το είδωλο μου;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Η Εμπύρεια είναι μια πόλη, η καλύτερα μια χώρα η οποία είναι πνευματική, οι καθρέφτες απλώς είναι οι πύλες για να μεταβεί κανείς εκεί. Για να πάει κάποιος εκεί πρέπει να θυσιάσει την σωματική του οντότητα και να πάει ως πνεύμα.

ΜΑΝΟΣ

Δηλαδή να πεθάνει;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Όχι Μάνο ο θάνατος είναι μόνο η αρχή. Οι καθρέφτες της Εμπύρεια απλώς απομονώνουν το πνεύμα από το σώμα. Εάν πνευματικός δεν είσαι έτοιμος να δεχτείς αυτόν τον διαχωρισμό τότε είσαι καταδικασμένος στον βέβαιο θάνατο. Εάν όμως πνευματικά είσαι έτοιμος μπορείς να επισκεφτείς την Εμπύρεια και κάποια στιγμή να ξαναγυρίσεις στη καθημερινότητα σου.

ΜΑΝΟΣ

Έχεις πάει;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Όχι διότι δεν είμαι έτοιμη.

ΜΑΝΟΣ

Ξέρεις κανέναν που να έχει πάει και να γυρίσει;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ναι.

“Λιχθιάν! Η ομίχλη έφυγε νομίζω ότι είναι ώρα να ξεκινήσουμε!” την διέκοψε ένας από τους τέσσερις Άκιτοξ που είχε συνοδεία μαζί της.

Πράγματι αφήσαμε το κτίσμα της Εμπύρειας και βρεθήκαμε πάλι για μια φορά ακόμα στο παρθένο αρχέγονο δάσος. Προχωράγαμε για ώρες πολλές χωρίς να πούμε κουβέντα ο ένας στον άλλον. Μια έκανε ζέστη μια έκανε υγρασία ένα πολύ αλλόκοτο κλίμα.

“Λιχθιάν πεινάω.” Ήταν ο μικρός Ραχθάι. Πράγματι ο μικρός πρέπει να ήταν νηστικός σχεδόν δυο μέρες.

“Και όχι μόνο αυτός και εγώ πεινούσα θα έτρωγα ένα ολόκληρο ντελικ* (Ντέλικ : είδος βοδινού που ζει στην μέση γη) στην καθισιά μου” συμπλήρωσε ο Ντόρσια.

Έτσι σταματήσαμε την πεζοπορία για να φάμε το κάτι τις. Τρώγαμε όλοι χωρίς να μιλάμε ώσπου ο Ντόρσια είπε:

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έχεις ακουστά Λιχθιάν ότι όσο προχωράμε εμείς προχωράει και το δάσος;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ναι το ξέρω Ντόρσια το έχω ακουστά μου έχει πει ο πατέρας μου για αυτό το φαινόμενο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Οπότε λογικά δεν ξέρουμε ούτε που πάμε ούτε που βαδίζουμε;

ΛΙΧΘΙΑΝ

Ναι Ντόρσια έτσι όπως τα λες είναι, και να κάνουμε θα γυρίζουμε σαν χαμένοι μέσα σε αυτό το δάσος.

ΜΑΝΟΣ

Δεν ξέρω για εσάς παιδιά αλλά εμείς οι άνθρωποι μπορεί να είμαστε προδότες όπως λέτε αλλά δεν απελπιζόμαστε. Έχουμε ελπίδα λέμε Η ΕΛΠΙΔΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΛΙΧΘΙΑΝ

Τι εννοείς Μάνο να γυρνάμε σαν τους τρελούς γύρω γύρω;

ΜΑΝΟΣ

Όχι. Εφόσον το δάσος είναι ζωντανό όπως λέτε το μόνο που μένει είναι να το σκοτώσουμε.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Να το σκοτώσουμε πως;

ΜΑΝΟΣ

Δεν εννοώ να του κόψουμε τα δέντρα αλλά να του βάλουμε φωτιά.

Πράγματι μετά από λίγο ήμουν έτοιμος κρατούσα στο χέρι μου έναν αναμμένο δαυλό. Την ώρα που ήμουν έτοιμος ναβάλω φωτιά κατάχαμα σε ένα ξερό θάμνο ακούστηκε μια αυστηρή φωνή.

“Ποιος είναι αυτός που θέλει να καταστρέψει τον κήπο μου;. Ποιος είναι αυτός που θέλει να κάψει τα παιδιά των παιδιών μου;. Ποιος είναι αυτός που βεβήλωσε το ιερό δάσος και τώρα θέλει να το καταστρέψει;.”

Γυρνώντας δεξιά μου γύρω στα δέκα μέτρα από εμάς και γύρω στα δυο μέτρα ύψος ήταν μια μπάλα λευκού φωτός. Από εκεί ερχόταν η φωνή.

“Εγώ!” ο άνθρωπος!

ΜΠΑΛΑ ΛΕΥΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Άνθρωπος; Από τότε που η παρουσία σας βρισκόταν στην μέση γη είχατε την καταστροφή μέσα σας. Είστε καταστροφικά οντά και κατά την γνώμη μου δεν πρέπει να υπάρχουνε.

ΜΑΝΟΣ

Ποιος είσαι εσύ που δεν εμφανίζεσαι κανονικά μπροστά μας;

ΜΠΑΛΑ ΛΕΥΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Είμαι ο Πύθιος, η Ορθός, η Εσπέριος είμαι αυτός που έδωσε ψυχή στο μαγικό σπαθί Άσκαλον, είμαι αυτός που έδωσε γνώση στον Φορκυό να κάνει τις θυγατέρες του γοργόνες την Σθένο, την Ευρυάλη και την Μέδουσα. Είμαι αυτός που ανακατεύεται με όλα τα νοήμον οντά καλά η κακά. Ανακατεύομαι έτσι ώστε να με χρησιμοποιούν όπως θέλουν αυτά. Για κάλο η για κακό εγώ απλώς δίνω τις υπηρεσίες μου. Με φωνάζουν ψυχοσυλέκτη η ψυχοζωοδότη τον λεγόμενο Ραάντ.

Είμαι η ψυχοσυνείδηση της γης είμαι η θεότητα με τα χιλιάδες προσωπεία αλλά η μορφή μου είναι αυτή η καθαρή ενέργεια φωτός που βλέπεις.

Οι άλλοι που είναι μαζί σου δεν με ενδιαφέρουν για αυτό και θα τους στείλω πίσω.

Ένα δυνατό ολόλευκο φως τους τύλιξε και οι φίλοι μου με μιας χάθηκαν από μπροστά μου χωρίς να προλάβω να κάνω κάτι. Πέταξα αμέσως τον δαυλό στον θάμνο με σκοπό να βάλω φωτιά. Όμως μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου αντί να πάρει φωτιά ο ξερός θάμνος άνθισε αμέσως. Όσο για τον δαυλό όπως έπεσε φύτρωσε και αυτός στο χώμα ανθίζοντας σε πολύχρωμα λουλούδια.

ΜΠΑΛΑ ΛΕΥΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Και τώρα άνθρωπε οι δυο μας.

Ένα εκτυφλωτικό φως με τύλιξε μέχρι που έχασα τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήρθα βρισκόμουν σε μια πανέμορφη παραλία με πανέμορφα δάση χλωρίδα και πανίδα. Μπροστά μου απλωνόταν μια τεράστια λίμνη. Δεξιά μου πάνω σε ένα βράχο καθόταν ο φίλος μου Ελάητζα. Πετάχτηκα σαν ελατήριο τρέχοντας κοντά του. Σηκώνοντας το δεξί του χέρι μου έκανε νόημα να σταματήσω. Σταμάτησα . παρατηρώντας τον καλά διαπίστωσα ότι τα μάτια του δεν είχαν κόρες. Κάτι μέσα μου έλεγε ότι δεν ήταν ο φίλος μου.

Νομίζω ότι με την αυτήν την μορφή που έχω πάρει άνθρωπε να είναι πιο εύκολο για σένα;

Ήταν η ίδια φωνή που είχα ακούσει πριν στο δάσος. Αυτή η μπάλα φωτός αυτή η άυλη θεότητα είχε πάρει την μορφή του φίλου μου του Ελάητζα.

ΜΑΝΟΣ

Γιατί;

ΜΠΑΛΑ ΦΩΤΟΣ

Όπως σου είπα άνθρωπε πριν μπορώ να πάρω οποία μορφή θελήσω. Έτσι αποφάσισα να πάρω την μορφή του φίλου σου. Έτσι τώρα εμφανίζομαι κανονικά όπως ήθελες πριν. Αν βέβαια για σένα αυτό είναι το κανονικά. Θα ήθελα να σου θέσω κάποια ερωτήματα αν μου τα απαντήσεις σωστά θα σε αφήσω να ζήσεις αν όχι τότε θα γίνεις άλλη μια ψυχή στην συλλογή μου.

ΜΑΝΟΣ

Πως μπορώ εγώ ένας άνθρωπος να απαντήσω σε θεϊκά ερωτήματα;

ΜΠΑΛΑ ΦΩΤΟΣ

Έλα τώρα άνθρωπε από ότι γνωρίζω μπορεί να είστε θνητοί αλλά έχετε καταφέρει παρά πολλά σαν φυλή. Είστε κάτι το ασύλληπτο όπως λένε πολλοί εδώ κάτω. Και όπως λέτε εσείς οι άνθρωποι η ελπίδα πεθαίνει τελευταία. Λοιπόν επειδή έχω να πολλά να κάνω στην αθάνατη υπόσταση μου ας αρχίσουμε.

Ότι είναι πάνω είναι και κάτω; Και ότι είναι κάτω είναι και επάνω;

Απάντησε μου.

ΜΑΝΟΣ

Ναι!! Όταν υπάρχει ζωή εδώ υπάρχει και επάνω και όταν υπάρχει επάνω υπάρχει και εδώ. Όπως υπάρχει φως και σκοτάδι επάνω το ίδιο υπάρχει και κάτω. Νερό φωτιά αέρας χώμα και αιθέρας εφόσον υπάρχει επάνω υπάρχει και κάτω. Κάτω πάνω ,πάνω κάτω δεν υπάρχει διαφορά απλώς εμείς τα νοήμον όντα κάνουμε τις διαφορές με τις πράξεις μας και μετά έργα μας.

ΜΠΑΛΑ ΦΩΤΟΣ

Όχι άσχημα! Όχι όμως τόσο εύστοχη!

Αμέσως ένα φως εκτυφλωτικό όπως πριν με τύλιξε αλλά αυτήν την φορά χωρίς να χάσω τις αισθήσεις μου. Μόλις απέκτησα και πάλι την όραση μου βρέθηκα να περπατάω σε έναν τεράστιο λαβύρινθο από θάμνους. Πήγαινα δεξιά ,πήγαινα αριστερά αργά αλλά έπεφτα πάντα σε αδιέξοδο. Μαύρο με μοβ χρώμα ακτινοβολούσε ο ουρανός δημιουργώντας μια παράξενη χροιά στην νύχτα. Η γνώστη φωνή με διέκοψε από το αλλεπάλληλο ψάξιμο του λαβύρινθου.

ΜΠΑΛΑ ΦΩΤΟΣ

Βάση των δικών μου νόμων αν δεν μου απαντήσεις θα είμαι υποχρεωμένος να διακόψω την μίζερη ζωή σου. Έχουμε και λέμε. Γιατί μια θεότητα μπορεί να φανεί καλή η κακία; Ε αν το βρεις και μου απαντήσεις σωστά θα σε στείλω στους φίλους σου αν όχι θα συλλέξω την ψυχή σου. Ακούω!!

Σκεφτόμουν πολλές απαντήσεις να του δώσω αλλά πια θα ήταν η σωστή που θα αρεσκόυσε σε αυτή την παράξενη θεότητα.

ΜΠΑΛΑ ΦΩΤΟΣ

Ακούω !! Ξαναφώναξε.

Με έπιασε μελαγχολία μια στενοχώρια που δεν είχα δει για καιρό τους δικούς μου ανθρώπους. Μια στενοχώρια αφάνταστη για το ότι δεν ήμουν στην επιφάνεια της γης αλλά εδώ στην μέση γη. Κάπου όμως κατάλαβα ότι μου τα δημιουργούσε η παράξενη θεότητα που περίμενε την απάντησή του.

ΜΑΝΟΣ

Άκου θεέ του παράξενου δάσους της μέσης γης άκου την απάντησή μου ,άκου και αποφάσισε το τι θα κανείς με εμένα. Η απάντησή μου είναι η εξής.

Παίρνοντας θάρρος ώστε να πνίξω την μελαγχολία και την στενοχώρια που μου έτρωγε τα σωθικά μου του απάντησα.

ΜΑΝΟΣ

Για μένα μια θεότητα μπορεί να φανεί καλή η κακιά διότι δεν έχει διέξοδο από την θεϊκή της συνείδηση. Τι εννοώ με αυτό;. Όταν βρίσκεται σε μια διάσταση με οντά τα οποία ζουν εν ειρήνη με τα γειτονικά οντά του πλανήτη τους τότε επειδή η θεότητα οποιαδήποτε είναι αυτή θα δημιουργήσει πολέμους , λοιμούς καταστροφές σεισμούς ώστε να αφυπνίσει από την μονότονη διέγερση που της έχουν δημιουργήσει τα ειρηνικά όντα. Έτσι για να σπάσει την μονοτονία της ερημιάς του ξαφνικά δημιουργεί έναν καταστροφικό τυφώνα η ένα ολέθριο σεισμό ικανοποιώντας έτσι την ερημική του συνείδηση αλλάζοντας την ροή των πραγμάτων που έχει φτιάξει. Γίνετε κακός, δύστροπος ,αμίλητος ,φονικός ,εγωιστής της ερημικής του υπάρξεως π.χ. όπως ένα παιδί όταν παίζει με το ίδιο παιχνίδι συνέχεια κάποια στιγμή το βαριέται οπότε η θα το σπάσει η θα το πετάξει. Έτσι πράττει και η κάθε θεότητα δημιουργώντας οντότητες. Όταν βαρεθεί θα εμπλακεί με τις οντότητες που έχει δημιουργήσει ώστε να συνουσιαστεί μαζί τους να δημιουργήσει ημίθεους ,η νέες οντότητες που θα παίζουν ρόλο στο θεϊκό παιχνίδι της αγωνίας του θεού. Αν η θεότητα είναι κακιά γίνεται ακριβώς το αντίθετο προσπαθώντας να σπάσει την κακιά μονότονη θεϊκή συνείδηση του. Έτσι από κει που είχε σπείρει το κακό προσπαθεί να κάνει το καλό ώσπου να βαρεθεί και να ξανά αρχίσει τα ίδια και ίσως χειρότερα. Πιο είναι το καλό και πιο είναι

το κακό; Μόνο το καθεστώς θεότητα το γνωρίζει. Αυτά για τις μονό υπαρξιακές θεότητες όσο για τις άλλες έχω να σου πω τα εξής: Κάπου εκεί έξω στο σύμπαν μπορεί να γίνετε αυτήν την στιγμή που μιλάμε κάποιες θεότητες διαχωρίζονται. Τι εννοώ; Εννοώ ότι μια θεότητα παλεύει με τον θεϊκό εαυτό του ώσπου στο τέλος γίνεται αυτοδύναμος. Μένει η καλοσυνάτη υπόσταση βγάζοντας την κακιά υπόσταση έτσι αυτόματος γίνονται δυο θεοί που στην ουσία είναι ένας. Έτσι αρχίζει πάλι το παιχνίδι με όλα τα παραπάνω που σου είπα πριν μόνο με την μονή διάφορα ότι τώρα έχει πιο ενδιαφέρον. Έτσι φτιάχνουν έναν γαλαξία έναν πλανήτη δημιουργώντας όντα με νοημοσύνη και αρχίζουν το παιχνίδι τους. Ο ένας φτιάχνει αγγέλους ο άλλος δαίμονες. Ανακατεύονται με τα όντα οπότε δεν μένουν αδιάφοροι στην θεϊκή μονότονη ύπαρξη τους. Διότι τώρα έχουν ενδιαφέρον το πιο εγώ της θεότητας θα κερδίσει το παιχνίδι. Τι αν το κακό είναι το καλό η το καλό είναι το κακό; Ποιο μπορεί απ όλα τα θνητά η αθάνατα όντα να πει πιο είναι το σωστό. Ε !αν εμφανιστεί πρώτα η κακιά θεότητα και τους πει ότι πρέπει να καταστρέψουν την καλοσύνη γιατί θα τους βλάψει έτσι και θα πράξουν γιατί θα πιστεύουν ότι πράττουν το σωστό. Το ίδιο θα γίνει και με την καλή θεότητα το θέμα είναι ποιος θα εμφανιστεί πρώτος και μετά το ποιος θα επικρατήσει. Όλα είναι κανονισμένα από πριν έτσι και αλλιώς παρ όλο ότι είναι δυο καταβάθος είναι ένα. Έτσι θέτουν όρους που μπορεί να επέμβει το καθένα και για πόσο. Όλα τα αλλά τα αφήνουν στα όντα το πώς θα πάρουν την ροή των πραγμάτων στα χέρια τους. Μετά υπάρχουν οι θεότητες που δημιουργούν πολλές υποστάσεις θεοτήτων όπως και πριν διαιρούν την ψυχική τους διάσταση όχι σε δυο αλλά σε έξι η δώδεκα η και παραπάνω. Ας πάρουμε τις δώδεκα οι έξι είναι καλές η άλλες έξι είναι οι κακίες. Θεός η Θεούσα , σημαίνει τελειότητα σημαίνει ανώτατο ον του σύμπαντος η του υπέρ σύμπαντος. Όμως δεν παύει να έχει ψυχή όχι οποιαδήποτε ψυχή θεϊκή. Δεν έχει σημασία αν είναι άυλη η θεότητα η έχει κάποια υπόσταση έχει ψυχή έτσι δεν διαφέρει από τις νοήμον οντότητες που φτιάχνει. Έτσι στις οντότητες που έχει φτιάξει μια φαίνεται καλός μια κακός η μπορεί να κάνουν το ίδιο οι υποστατικές του υπάρξεις. Έτσι την μια φαίνεται καλός και την άλλη φαίνεται κακός η και το αντίθετο.

Σταμάτησα να μιλώ είχα τελειώσει, του είχα απαντήσει αλλά άκρα σιωπή. Στεκόμουν εκεί στο σκοτεινό λαβύρινθο ολομόναχος. Είχε περάσει πολύ ώρα τόσο που είχα απελπιστεί νόμιζα ότι μου είχε πάρει την ψυχή μου και είχε αφήσει το κουφάρι μου άψυχο στον σκοτεινό λαβύρινθο. Ξαφνικά πέρα μέσα από το σκοτάδι είδα την λευκή μπάλα φωτός να έρχεται κατά πάνω μου με μεγάλη ταχύτητα. Σταμάτησε απέναντι μου στα δέκα μέτρα.

ΜΠΑΛΑ ΦΩΤΟΣ

Άνθρωπε δεν σου κρύβω ότι με ξάφνιασες με την απάντηση σου συνάμα με νευριάσεις , με προβλημάτισες, με έβαλες σκέψεις που δεν είχα κάνει μέχρι τώρα. Ένιωσα ωραία αλλά ένιωσα και άσχημα. Άσχημα γιατί ένας κοινός θνητός κρίνει τις θεότητες του σύμπαντος έτσι. Από την άλλη όμως έτσι πιστεύω ότι θα έκρινα και εγώ αν ήμουν κοινός θνητός. Μπορώ να πω ένα! Πλησίασες πολύ όχι όμως αρκετά. Κανένα άλλο ον που πέρασε από εδώ δεν κατάφερε έστω να δώσει κάποια εξήγηση. Εσείς οι άνθρωποι έχετε κάτι που μέσα μου μου αρέσει. Ανακατεύτηκα πολύ με τους ανθρώπους και σαν καλός αλλά και σαν κακός θεός με διαφορές ονομασίες. Στην ιστορία σας έχω γραφτεί τουλάχιστον με τριάντα διαφορετικά ονόματα. Έχω πολεμηθεί και καταστραφεί από άλλες θεότητες διότι όπως λες και εσύ έτσι ήταν προγραμματισμένο το παιχνίδι να παιχτεί και έτσι και παίχτηκε. Αποφάσισα να φανώ καλός μετά από όσα μου είπες για αυτόν τον λόγο θα γυρίσεις πίσω. Θα γυρίσεις στις αρχές του δάσους οπού μήγκες θα μπορούσα να σε στείλω στην επιφάνεια της γης εκεί που τόσο πολύ θα ήθελες να

ήσουν αλλά δεν θα φανώ τόσο καλός. Πάρε την απόφαση μου αυτήν σαν ένα παιχνίδι άνθρωπε.

Ακουστήκαν τα γέλια του παντού όλα σκοτείνιασαν γύρω μου. Όταν συνήρθα βρέθηκα ακριβώς μπροστά από το αρχέγονο δασός όπως ακριβώς μου είχε πει. Κοίταξα πίσω αντικρίζοντας τα τείχη της Άθραγκα. Οι πύλες της ήταν ορθάνοιχτες. Πλησιάζοντας τις πύλες της , είδα να με πλησιάζει ο Ναχθάι με την Λιχθιάν παρέα. Φτάνοντας κοντά τους αγκάλιασα αυθόρμητα.

NAXΘAI

Είμαι πολύ χαρούμενος Μάνο που τα κατάφερες και βγήκες από το αρχέγονο δάσος. Η κόρη μου Λιχθιάν μου είπε το τι έγινε και το τι έκανες εκεί θα ήθελα να σε ευχαριστήσω και για το μικρό κάτοικο της πόλης που τόσο γενναία έσωσες.

Τα νέα μαθεύτηκαν γρήγορα σε όλη την πόλη της Άθραγκα. Όλοι οι κάτοικοι Άκιτοξ και μη μαζεύτηκαν στην πλατεία που ήμουν μαζί με τον Ναχθάι και την Λιχθιάν για να με δουν. Πρώτα ήθελαν να δουν τον άνθρωπο που είχαν χρόνια να δουν και δεύτερον να θαυμάσουν κάποιον που μπήκε στο αρχέγονο δάσος και επιβίωσε. Άλλοι με κοιτούσαν με θαυμασμό άλλοι με περιέργεια ,ώσπου ο Ναχθάι σήκωσε τα χέρια του για να ηρεμήσει το πλήθος για να μπορέσει να τους μιλήσει. Πράγματι όλος αυτός ο κόσμος μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα σώπασε ώστε να ακούσει τον Ναχθάι.

NAXΘAI

Αδελφοί Άκιτοξ, αυτήν την ημέρα ομολογώ ότι δεν την περίμενα και στις δυο καρδιές μου λέω το εξής: Είμαι περήφανος που βρίσκομαι διπλά σε αυτόν τον άνθρωπο. Σε έναν άνθρωπο από την επιφάνεια και το λέω αυτό διότι δεν ξέρει τίποτα από την ιστορία μας την κουλτούρα μας αλλά και την ξεχασμένη ιστορία τους. Αυτός ο άνθρωπος χωρίς κανείς να τον παροτρύνει έσωσε την ζωή ενός κατοίκου της μέσης γης. Πιστεύω ακράδαντα ότι το ίδιο θα έκανε για οποιοδήποτε φυλή της μέσης γης. Από σήμερα αυτός ο άνθρωπος είναι επίσημο μέλος της κοινωνίας μας. Θέλω όπως φέρεστε σε όλους με αγάπη και Ευγένεια να φέρεστε και σε αυτόν τον άνθρωπο.

Ένα μαύρο βέλος διέκοψε την εκφώνηση του Ναχθάι καρφώθηκε ένα μετρό από τα ποδιά του. Πάνω στο βέλος είχε ένα χαρτί. Αμέσως σήμανε συναγερμός σε όλη την Άθραγκα πιστεύοντας ότι δεχόμαστε επίθεση όμως έξω από τα τείχη δεν υπήρχε ψυχή. Ξετύλιξε το σημείωμα ο Ναχθάι διαβάζοντας το. Γύρισε λέγοντας :

NAXΘAI

Δεν είναι τίποτα οι συνηθισμένες απειλές των υποχθονίων.

Μετά από λίγο βρισκόμασταν στον πύργο του Ναχθάι.

NAXΘAI

Λιχθιαν έχουμε πρόβλημα διάβασε το και δώσε το έπειτα να το διαβάσει ο Μάνος. Σε λίγα δευτερόλεπτα κρατούσα το σημείωμα στα χέρια μου έγραφε ότι

ΛΙΧΘΙΑΝ

Δεν ελπίζω πατέρα να τον παραδώσεις;

NAXΘAI

Όχι! Ποτέ μου δεν παρέδωσα κανέναν κάτι θα κάνουμε. Φιλέ Μάνο θέλω πρώτα να σου πω κάτι που ίσως να μην το έχεις πάρει είδηση. Δυστυχώς επειδή έλειπες πολύ καιρό στο δάσος η πύλη που ήταν να φύγεις θα ενεργοποιηθεί πάλι του χρόνου.

ΜΑΝΟΣ

Μα έλειψα μόνο δυόμιση μέρες.

NAXΘAI

Σε εσένα έτσι φάνηκε, όμως πέρασαν έξι ολόκληροι μήνες από την ώρα που μπήκες μέχρι σήμερα που επέστρεψες.

ΜΑΝΟΣ

Πως είναι δυνατόν;

ΝΑΧΘΑΙ

Στο αρχέγονο δάσος ο χρόνος κυλάει τελείως διαφορετικά από ότι εδώ αλλά και επάνω. Έτσι οι δυο μέρες και μισή που κάθισες μέσα στο δάσος εδώ πέρασαν έξι μήνες.

Έχασα το έδαφος κάτω από τα πόδια μου κάθισα σε μια πολυθρόνα κοιτώντας λίγο μετέωρα.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Μην στενοχωριέσαι Μάνο υπάρχουν άλλες πύλες που μπορείς να πας απλώς θα κάτσεις λίγο παραπάνω μαζί μας.

ΝΑΧΘΑΙ

Ακούς την Λιχθιάν φίλε μου;

Είναι αλήθεια θα κοιτάξω να δω πια πύλη θα ενεργοποιηθεί σύντομα και θα σε ειδοποιήσω. Σε αφήνουμε τώρα να ξεκουραστείς και τα λέμε αύριο.

Προτού φύγει η Λιχθιάν την σταμάτησα

ΜΑΝΟΣ

Λιχθιάν!! Σήκωσα το χέρι μου κρατώντας το σπαθί.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Δεν χρειάζεται να μου το επιστρέψεις Μάνο το σπαθί έψαχνε να βρει έναν πολεμιστή και νομίζω ότι τον βρήκε. !!!!!!!!!!!!!

Έκλεισε την πόρτα απαλά φεύγοντας αφήνοντας με στο δωμάτιο να παλεύω με τις σκέψεις μου. Δεν ξέρω γιατί;

Δεν ξέρω γιατί γινόντουσαν όλα αυτά αλλά μια πικρία είχε καλύψει την καρδιά μου. Ίσως δεν έπρεπε να επέμβω και να σώσω τον μικρό. Τώρα θα ήμουν στην επιφάνεια με τους δικούς μου ,αλλά είμαι εγκλωβισμένος εδώ στην μέση γη. Από την άλλη όμως έσωσα τον μικρούλη και ένιωσα πάρα πολύ ωραία. Ίσως πρέπει να σταματήσω να σκέφτομαι τι έπρεπε να είχα κάνει και να συγκεντρωθώ στο τι πρέπει να κάνω. Ένας ψίθυρος αγνός σταμάτησε τις σκέψεις μου. Πετάχτηκα ήσυχα από την πολυθρόνα αφουγκράζονταν να καταλάβω από πού επερχόντουσαν οι ψίθυροι.

“Άμα δεν τον δώσουμε θα έχουμε πάλι πολέμους Ναχθάι. Πρέπει να τον δώσουμε.”

ΝΑΧΘΑΙ

Το τι θα κάνω με τον άνθρωπο είναι δικιά μου υπόθεση. Ο άνθρωπος δεν θα πάει πουθενά αν δεν το αποφασίσω εγώ.

“Πως μπορείς για έναν προδότη να αποφασίσεις την μοίρα κάποιον από τον λαό σου που θα χαθούν στην μάχη; Πως μπορείς για ένα θνητό προδότη να θέλεις να θυσιάσεις αθάνατες ψυχές στο πεδίο της μάχης; Να είσαι σίγουρος Ναχθάι ότι οι Ιοζίρκγ δεν θα κάτσουν με σταυρωμένα χέρια θα επιτεθούν για να πάρουν τον προδότη.

ΛΙΧΘΑΙ

Δεν πιστεύω πατέρα να σε πείσει με τα λόγια του ο Κλοχραίν;

ΝΑΧΘΑΙ

Σταματήστε και δυο. Αξιοσέβαστε Κλοχραίν πότες μου δεν λύγισα σε απειλές των υποχθονίων και πότες μου δεν έδωσα κανένα ον στον εχθρό ότι και να είχε διαπράξει. Αύριο που θα έρθει ο αντιπρόσωπος των Ιοζίρκγ θα του δώσω την απάντηση μου έστω και αν αυτή σηματοδοτήσει έναν καινούργιο πόλεμο έτσι και αλλιώς τους έχουμε

συνηθίσει τους πόλεμους. Θα ήθελα έως τότε να με αφήσετε και οι δυο να ξεκουραστώ. Όμως Κλοχραίν θα ήθελα να σκεφτείς τις πράξεις του ανθρώπου. Αυτές τις πράξεις που έπραξε για έναν από εμάς αψηφώντας τον θάνατο.

Έφυγαν αφήνοντας τον Ναχθάι μόνο του. Τα άκουσα όλα από τον εξαιρεισμό του τζακιού. Σηκώθηκα αργά πηγαίνοντας στο κρεβάτι να ξαπλώσω. Δεν με έπαιρνε ο ύπνος με τίποτα. Μέσα στις χιλιάδες σκέψεις που είχα κάνει δεν κατάλαβα πως έφτασε το πρωινό. Η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε μπαίνοντας ο Ναχθάι μόνος του.

NAXΘAI

Καλημέρα Μάνο θα ήθελα σήμερα να μην βγεις από το δωμάτιο σου διότι υπάρχει σοβαρός λόγος.

Κατάλαβα ποιος ήταν ο λόγος από την χθεσινοβραδινή κουβέντα του.

MANOS

Ναχθάι εάν είμαι υπό περιορισμό στο δωμάτιο μου θα ήθελα να το ξέρω ειδάλλως εάν όχι θέλω να βγω από το δωμάτιο, θα βγω και δεν πρόκειται να ακούσω κανέναν.

NAXΘAI

Τότε καλέ μου φίλε μόνο για σήμερα και μέχρι να πω εγώ θα είσαι επικράτηση στο δωμάτιο αυτό.

Φάνηκε αρκετά νευριασμένος μαζί μου επειδή του μίλησα με τον τρόπο αυτόν.

Βγαίνοντας από το δωμάτιο χωρίς να μου πει τίποτα άλλο έβαλε δυο οπλισμένους Άκιτοξ να με φρουρούν. Στριφογύριζα μέσα στο δωμάτιο σαν τρελός ήθελα να βγω από το δωμάτιο να πάω κοντά στον Ναχθάι. Μετά από κάνα δυο ώρες ήχησαν οι σειρήνες της Αθραγκα, δεν γινόταν κάποια επίθεση διότι αν γινόταν θα έβλεπα την κινητικότητα των στρατιωτών από τα παράθυρα. Μετά από λίγο άκουσα ψιθύρους και πάλι να αναδύονται από τον αεραγωγό του τζακιού. Αμέσως κατάλαβα ότι σίγουρα ένας από τους Ιοζίρκγ βρισκόταν στο δωμάτιο κάτω από το δικό μου με τον Ναχθάι και κάποιους άλλους. Έτρεξα αμέσως στην πόρτα για να βγω, μα σταμάτησαν όμως οι φρουροί που караδοκούσαν. Έπρεπε κάτι να κάνω. Αυτό ήταν έδεσα τα σεντόνια από το παράθυρο ώστε να κατεβώ στον κάτω όροφο και βρεθώ μαζί τους. Βγήκα από το περβάζι ο αέρας ήταν δυνατός ίσα ίσα που αντιστεκόμεουν στο πέρασμα του.

Περνώντας το σπαθί μου μέσα από τα ρούχα μου άρχισα την επικίνδυνη κατάβαση. Μετά από λίγο βρισκόμουν στο περβάζι του δωματίου του Ναχθάι. Κοίταξα μέσα να δω τι γίνεται. Μέσα ήταν ο Ναχθάι με την κόρη του την Λιχθιάν δυο Άκιτοξ που δεν φέρανε οπλισμό και δέκα Άκιτοξ οπλισμένοι βαριά.

Αντίκρισα επίσης δυο σκοτεινούς Άκιτοξ έναν Ντράγκινς και εκεί στην πολυθρόνα καθόταν ένας Ιοζίρκγ.

Αυτό ήταν έσπρωξα το παράθυρο με δύναμη για να μπω μέσα. Ένας δυνατός θόρυβος προπονήθηκε από την παραβίαση του παραθύρου την ώρα που το παραβίαζα.

Μπαίνοντας με δυο κολοτούμπες στο δωμάτιο στάθηκα ανάμεσα τους. Όλοι τους είχαν μια παράξενη έκπληξη ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους εκτός από τον Ναχθάι που το πρόσωπο του φαινόταν νευριασμένο που είχα παρακούσει τις εντολές του. Πρώτου προλάβω να πω κάτι αλλά και όσοι ήταν μέσα στο δωμάτιο ο Ντόρσια πετάχτηκε με ακροβατικές τούμπες πάνω σε ένα τραπεζάκι οπλισμένος σαν αστακός φωνάζοντας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! Επιτέλους ένας που έχει τα κότσια να τα βάλει μαζί σας καταραμένοι! Εγώ και ο άνθρωπος θα σας στείλουμε να συναντήσετε τους προγόνους σας.

Τελειώνοντας αυτά που έλεγε ξεφωνίζοντας κατάρες έκανε μια τούμπα στον αέρα με προτεταμένα τα όπλα του προς τον Ιοζίρκγ που καθότανε στην πολυθρόνα ατάραχος.

Με μια κίνηση του χεριού του ο Ναχθάι σταμάτησε τον Ντόρσια στον αέρα. Με μια άλλη κίνηση του τον είχε φέρει πάνω στην παλάμη του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό που έκανες δεν είναι δίκαιο Ναχθάι άσε με να πολεμήσω όπως πρέπει.

Η χούφτα του Ναχθάι έκλεισε μαζί με τον Ντόρσια όταν την ξανά άνοιξε στην χούφτα του είχε μείνει μόνο το καβούκι του Ντόρσια.

ΝΑΧΘΑΙ

Κανένας δεν πρόκειται να κάνει κακό σε κανέναν σήμερα. Σήμερα είναι η μέρα των διαπραγματεύσεων και έτσι θα παραμείνει.

Ο καθιστός Ιοζίρκγκ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά συμφωνώντας με αυτά που έλεγε ο Ναχθάι.

ΝΑΧΘΑΙ

Μάνο μιας και ήρθες στην παρέα μας κάτσε εκεί στην γωνία χωρίς να μιλάς. Πράγματι πήγα και κάθισα δίπλα στον Ναχθάι. Που είχαμε μείνει; ήταν ο Ναχθάι μιλώντας τηλεπαθητικά στο Ιοζίρκγκ με την μόνη διαφορά ότι την ομιλία την νιώθαμε όλοι στον εγκέφαλο μας.

ΙΟΖΙΡΚΓΚ

Όπως σου είπα πριν και όπως σου λέω και τώρα θέλω να μου δώσεις τον άνθρωπο.

Έτσι και αλλιώς προδότης είναι και πρέπει να τιμωρηθεί.

ΝΑΧΘΑΙ

Δυστυχώς Νακούν δεν μπορώ να στον δώσω δεν μου το επιτρέπει η συνείδηση μου.

ΙΟΖΙΡΚΓΚ

Ναχθαι ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Πόλεμο. Θα θυσιάσεις τόσους δικού σου και από τις άλλες φυλές για έναν προδότη;

Γυρνώντας ο Νάνον το βλέμμα του σε μένα μου είπε:

ΝΑΝΟΝ

Εσύ τι λες προδότη θα αφήσεις τόσα όντα να πεθάνουν για σένα;

Στεκότανε εκεί ατάραχος χωρίς κανέναν μορφασμό στο πρόσωπο του. Με κοιτούσε με τα τεράστια άψυχα μαύρα μάτια του.

ΝΑΧΘΑΙ

Μην απαντάς Μάνο. Άκου Νακούν σου είπα ότι τον άνθρωπο δεν πρόκειται να στον παραδώσω και έτσι θα γίνει.

ΝΑΝΟΝ

Αυτή είναι η τελειωτική σου απόφαση Ναχθαι;

ΝΑΧΘΑΙ

Ναι και δεν αλλάζω γνώμη.

ΝΑΝΟΝ

Εγώ έχω μόνο να σου πω το εξής. Σου δίνουμε διορία έναν μήνα να τον παραδώσεις στα στενά της Σαρένα μόνο του, αν όχι όπως επιμένεις τότε θα σου επιτεθούμε με ότι έχουμε. Α! ευκαιρία για να δεις και τα καινούργια μας όπλα.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα του για να φύγει. Κινήθηκα τόσο γρήγορα που δεν το περίμενε κανείς βούτηξα τον Νακούν από πίσω ακουμπώντας την κάμα του σπαθιού μου στον γκρίζο λαιμό του. Οι σκοτεινοί Άκιτοξ μαζί με τους Ντράγκινς τράβηξαν τα μαύρα σπαθιά του. Το ίδιο και οι Άκιτοξ που ήταν πίσω από τον Ναχθαι. Του έσφιξα λίγο την κάμα στον λαιμό του λέγοντας του να πει στους δικούς του να βάλουν τα σπαθιά στην θήκη τους. Με ένα νεύμα ο Νακούν αμέσως υπάκουσαν.

Αμέσως του είπα.:

ΜΑΝΟΣ

Άκουσε με καλά μυγόφτημα ,προσωπικά εγώ δεν πρόδωσα κανέναν στην ζωή μου. Για την ανθρωπότητα όμως δεν μπορώ να την κρίνω εγώ για το τι έκαναν στο παρελθόν. Στο ραντεβού που έδωσες στον Ναχθαι θα έρθω μόνος μου.

NAXΘAI

Μάνο μη!!

Ήταν ο Ναχθαι.

MANΟΣ

Φίλε Ναχθαι δεν μπορώ να αφήσω τον εαυτό μου να θυσιαστούν στο πεδίο της μάχης για μένα. Καθώς τα έλεγα αυτά μια παράξενη κόκκινη γαλάζια λάμψη τύλιξε τον Νακούν.

NANON

Θα σε περιμένω εκεί άνθρωπε αν έχεις τα κότσια.

Αμέσως εξαφανίστηκε μαζί με την ακολουθία του.

NAXΘAI

Αυτό που έκανες ήταν πολύ χαζό εκ μέρους σου Μάνο ,θα ήθελα να αθετήσεις τον λόγο σου και να μην πας διότι αν θα πας σίγουρα θα πεθάνεις.

MANΟΣ

Ναχθαι ξέρεις ότι δεν μπορώ να κάνω αλλιώς το ίδιο θα έκανες και εσύ στην θέση μου.

NAXΘAI

Τότε θα πρέπει τουλάχιστον να σε προετοιμάσουμε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Θα πάω και εγώ μαζί του Ναχθαι. Θα πάω να αποκεφαλίσω μερικά από αυτά τα τρισάθλια γουρούνια και κακός που δεν με άφησες να τους σφάξω σαν γουρούνια πριν.

NAXΘAI

Ηρέμησε Ντόρσια εφόσον θέλεις να πας με τον Μάνο εγώ παλιόφιλε δεν μπορώ να σε σταματήσω.

Τις επόμενες μέρες είχαμε αρχίσει την εκπαίδευση μου μαζί με την Λιχθιαν. Με έμαθε να μπορώ να αποφεύγω παγίδες και μου δίδαξε το πώς σκέφτονται οι σκοτεινοί υποχθόνιοι. Κάθε μέρα από το πρωί μέχρι το βραδύ κάναμε το ίδιο πράγμα. Οι μέρες φεύγανε η μια πίσω από την άλλη ώσπου ήρθε το τελευταίο βραδύ που θα ήμουν στην Άθραγκα. Εκείνο το βραδύ ο Ναχθαι ήρθε στο δωμάτιο μου.

NAXΘAI

Ήρθα φιλέ Μάνο μήπως και αλλάξω την γνώμη σου.

MANΟΣ

Όχι Ναχθαι την γνώμη μου δεν πρόκειται κανένας να μου την αλλάξει.

NAXΘAI

Τότε φιλέ μου θα ήθελα να πάρεις αυτό το μαχαίρι μαζί σου.

Μου το έδωσε ένα μαχαίρι γύρω στους εικοσιοκτώ πόντους μακρύ και δεκαπέντε φάρδος δίκοπη κάμα. Η λαβή του ήταν όλη φτιαγμένη από κόκκαλο ρίρδας ένα είδος φάλαινας που ζούσε στα νερά της μέσης γης. Είχαν σκαλίσει διάφορες παραστάσεις από μάχες των Άκιτοξ. Η κάμα του μαχαριού είχε ένα πρασινωπό χρώμα.

NAXΘAI

Η κάμα του είναι φτιαγμένη στον πλανήτη που αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε. Τα υλικά που έχει μέσα της δεν υπάρχουν στην γη. Έτσι το κάνει πολύ πιο ξεχωριστό από οτιδήποτε άλλο. Μπορεί να κόψει τα πάντα σίδηρο, ατσάλι, γρανίτη, βράχια απλώς με μια κίνηση.

MANΟΣ

Σε ευχαριστώ πολύ Ναχθαι θα ήθελα προτού φύγω αύριο να σου έλεγα κάποια πράγματα. Έχεις την καλοσύνη να με ακούσεις;

NAXΘAI

Ναι φίλε μου έχω και την ώρα αλλά και την καλοσύνη να ακούσω ότι θες.

Κάθισε απέναντι μου στην πολυθρόνα περιμένοντας να ακούσει το τι θα του πω.

MANOS

Θα ήθελα να σε ευχαριστήσω παρά πολύ για την συμπαράσταση να μην με δώσεις στους υποχθόνιους. Σε ευχαριστώ που με αγκάλιασες σαν δικό σου άτομο. Στον επάνω κόσμο οπού ζω δεν είναι έτσι. Υπάρχει πολύ σκληρότητα, χάος, φιλαργυρία, αλαζονεία, φθόνος και ότι άλλο κακό μπορεί να φανταστεί κανείς. Εδώ κάτω παρ'όλο ότι σας ξέρω λίγο χρονικό διάστημα σας νιώθω σαν δικά μου άτομα. Επάνω έχω έναν δυο αληθινούς φίλους όλοι οι άλλοι κοίταζαν να με εκμεταλλευτούν με οποιοδήποτε τρόπο. Εδώ αυτό το πράγμα δεν υπάρχει. Εμείς σκοτωνόμαστε για συμφέρον για τίποτα άλλο ενώ εσείς έχετε ισχυρούς εχθρούς. Εάν θα μπορούσατε να ζούσατε επάνω όλη η επιφανείας της γης θα ήταν τελείως διαφορετική από ότι είναι τώρα. Λίγοι είναι οι άνθρωποι πλέον που νοιάζονται για τον συνάνθρωπο τους. Θα μπορούσα να εμένα εδώ για πάντα είναι τόσο όμορφα τόσο υπέροχα. Είναι ότι αναζητά κανείς από πλευρά ομορφιάς και ηρεμίας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! Ηρεμία; Ηρεμία ; που την είδες την ηρεμία δεν μου την δείχνεις και εμένα. Ηρεμία να ξεκουράζεσαι κάτω από ένα δέντρο και να στην πέφτει ένα Λόριο η να πω ένας Ντράγκινς η καλύτερα ένα Τιφλοκεροθ. Αύριο πάμε να αντιμετωπίσουμε όλους τους υποχθόνιους και εσύ μου μιλάς για την ηρεμία της μέσης γης.

MANOS

Και όμως φίλε μου Ντόρσια πράγματι νιώθω ηρεμία εδώ κάτω. Μου φαίνεται ότι είναι ώρα να σας αφήσω καλοί μου φίλοι.

NAXΘAI

Πιστεύω σε εσένα Μάνο πιστεύω ότι θα τα καταφέρεις να γυρίσεις πίσω όπως ο πρόγονος σας ο Σοτσαιπά. Πιστεύω ότι θα ξανά πας στην χώρα σου και από εκεί θα μας νοσταλγείς όπως νοσταλγείς τώρα την χώρα σου.

MANOS

Δεν σας χαιρετώ διότι το έχω για γρουσουζιά. Θα μου πείτε ότι είμαι προληπτικός; Όχι! Απλώς δεν μου αρέσουν οι χαιρετισμοί.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του αφήνοντας εμένα και τον Ντόρσια μονούς στο δωμάτιο.

MANOS

Λέω να ξεκινήσουμε πιο νωρίς Ντόρσια λέω να φύγουμε σε κάνα δυο ώρες.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Για μένα το ίδιο κάνει άσχημα έτσι και αλλιώς δυο μέρες δρόμος είναι μέχρι τα στενά της Σαρένα. Τώρα δυο ώρες πιο μπροστά δεν σημαίνει τίποτα εγώ όμως είμαι μέσα άσχημα.

Έβλεπα αυτόν τον ατρόμητο φίλο μου που το ύψος του δεν ξεπερνούσε ένα τσιγάρο άφιλτρο. Βλέποντας αυτόν τον μικροσκοπικό άντρα να έχει τόσο ψυχική δύναμη με έκανε να νιώθω μόνο με τη παρουσία του τεράστιος και ανίκητος.

MANOS

Είμαστε έτοιμοι φίλε μου; Είμαστε έτοιμοι να κλωτσήσουμε κώλους; Όπως λένε από τα μέρη που έρχομαι.

Με κοίταξε λίγο παράξενα απαντώντας μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν ξέρω για πιο λόγο κλωτσάτε τους κώλους σας αλλά εδώ λέμε πάμε να πάρουμε κεφάλια.

Ξέσπασε σε γέλια δυνατά έτσι μετά από καμπόση ώρα βρισκόμασταν έξω από τις πύλες της Άθραγκα.

Χαιρετίσαμε τους σκοπούς και αρχίσαμε το ταξίδι μας για τα στενά της Σαρένα. Δεν είχαμε προλάβει να απομακρυνθούμε πολύ από τις πύλες μέσα από τους θάμνους πετάχτηκε η Λιχθιάν τρομάζοντας μας.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Δεν πρόλαβα να σας χαιρετήσω στην πόλη γιατί φύγατε νωρίτερα έτσι είπα να κρυφτώ στους θάμνους και να περιμένω να περάσετε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν ήταν ανάγκη δεσποινίς! Είμαστε δυο τρανοί πολεμιστές που επιτέλους θα βάλουμε στην θέση τους αυτούς τους υποχθόνιους.

ΛΙΧΘΙΑΝ

Αχ !γλυκέ μου Ντόρσια αυτό που μου αρέσει σε εσένα είναι ότι είσαι απίστευτα αυθόρμητος και συνάμα γενναίος. Είμαι απολυτά σίγουρη ότι θα τους δώσεις να καταλάβουν από το ατρόμητο όπλο σου.

Κοκκίνισε τόσο ο Ντόρσια που μπήκε στο καβούκι του. Τον έπιασα απαλά βάζοντας τον μέσα στο τσεπάκι μου.

Όσο για σένα άνθρωπε σου δίνω αυτό το γυάλινο φλασκί. Το υγρό που έχει μέσα άμα το πιεις για εικοσιτέσσερις ώρες γίνεσαι αθάνατος και άφθαρτος σου δίνει επίσης απίστευτη μυϊκή δύναμη. Πάρε και αυτό το φυλαχτό και πέρασε το στον λαιμό σου. Αυτό έχει την δύναμη οπότε με χρειαστείς να το καταλάβω. Θέλω να σε ευχαριστήσω άλλη μια φορά που έσωσες τον μικρό Ραχθάι και να σε ευχαριστήσω που δεν άφησες να γίνει πόλεμος με το να πας στους Ιοζίρκγ. Είναι λίγο εγωιστικό αυτό που λέω αλλά τώρα δεν έχουν καθόλου σημασία.

Με πλησίασε στοργικά κοιτώντας με στα μάτια. Τα χείλη της ακούμπησαν απαλά τα δικά μου δίνοντας μου το πιο γλυκό φιλί του κόσμου. Αμέσως χάθηκε χωρίς να κοιτάξει πίσω της.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μάλιστα! Ο ασχημάντρας παίρνει τα φιλάκια και εγώ τα ωραία λογάκια. Πως γίνεται ένα τόσο όμορφο ον να φιλήσει έναν τόσο άσχημο άντρα σαν και σένα δεν θα το καταλάβω ποτέ.

Ήταν ο Ντόρσια που χωρίς να τον πάρω είδηση είχε ανέβει ξανά στον σβέρκο μου.

Προχωρώντας του είπα.

Ίσως επειδή εγώ είμαι πιο ψηλός από εσένα;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άκου να σου πω κακάσχημο ψηλοειδές πράγμα μπορώ να σε πλακώσω στο ξύλο οποία στιγμή θέλεις. Μπορώ μαζί με εσένα να πλακώσω και άλλους δέκα.....

Τον άφησα να ξεθυμάνει λέγοντας μου ένα σωρό πράγματα.

Οι κορυφές των βουνών είχαν χρυσωθεί από τις πρώτες πρωινές ακτίνες του ηλίου.

Όλα φαινότουσαν να είναι σε τέλεια αρμονία. Δεν θύμιζε τίποτα διαφορετικό από την πάνω γη. Περπατάγαμε ώρες ατέλειωτες πρέπει να ήταν καταμεσήμερο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μήπως πρέπει να φάμε τίποτα άσχημε; Επειδή εσύ ερωτεύτηκες και χορταίνεις με αγάπες και λουλούδια εγώ πρέπει να μείνω νηστικός;

ΜΑΝΟΣ

Εντάξει εντάξει εκεί κάτω στην μεγάλη βελανιδιά θα σταματήσω για να καθίσουμε να φάμε.

Καθόμασταν κάτω από την τεράστια βελανιδιά που ο χρόνος είχε φροντίσει με πολύ στοργή να την μεγαλώσει. Ο Ντόρσια καθόταν πάνω στο πόδι μου τρώγοντας τα εδέσματα των Άκιτοξ. Όχι τίποτα το σπουδαίο λαχανόψωμο με τυρί από γκουρέτ (ένα είδος μηρυκαστικού που θύμιζε πρόβατο με λάμα μαζί)

ΝΤΟΡΣΙΑ

Βλέπεις εκεί στο βάθος που είναι αυτές οι μαύρες βουνοκορφές;

ΜΑΝΟΣ

Ναι τις βλέπω.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εκεί πρέπει να πάμε εκεί είναι τα στενά της Σαρένα.

Εφόσον ξεκουραστήκαμε για τα καλά ξεκινήσαμε και πάλι την ίδια πορεία που είχαμε αρχίσει από τα ξημερώματα. Περνούσαμε μέσα από καταπληκτικά τόπια οπου γύρναγες το κεφάλι ήταν καταπράσινα παντού. Γύρω είχε ποτάμια, κανάλια, λίμνες όλα ήταν τόσο όμορφα.

ΜΑΝΟΣ

Ξέρεις Ντόρσια όταν ήμουν μικρός είχα διαβάσει όλα τα βιβλία ενός συγγραφέα που ονομάζεται Ιούλιος Βερν. Αυτός έζησε τον προηγούμενο αιώνα στην γη όμως έγραψε φαντάσματα βιβλία τα οποία βγήκαν προφητικά. Τι θέλω να πω; έγραψε το (είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από την θάλασσα) μια ιστορία με ένα υποβρύχιο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Υποβρύχιο; τι είναι το υποβρύχιο;

ΜΑΝΟΣ

Ναι με συγχωρείς. Το υποβρύχιο είναι κάτι σαν καράβι μεταλλικό το οποίο μπορεί να ταξιδεύει σε μεγάλα βάθη, το είχε γράψει ένας συγγραφέας στην επιφάνεια ονόματι Ιούλιος Βερν.

Όταν το έγραψε δεν υπήρχαν τα υποβρύχια. Όμως τώρα υπάρχουν χιλιάδες. Έγραψε το ταξίδι στην σελήνη και αυτό βγήκε πραγματικότητα. Όλα του τα βιβλία βγήκαν αληθινά εκτός από ένα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πιο άσχημη;

ΜΑΝΟΣ

Το ταξίδι στο κέντρο της γης!! Μιλάει για κάποιο τρυπάνι μηχανικό που έφτιαξε ένας επιστήμονας και φτάσανε στο κέντρο της γης και βρήκαν πολιτισμό κτλ.

Βέβαια πώς να πιστέψει ότι εδώ κάτω υπάρχει ζωή; Ίσως όμως να είχε πάει ο ίδιος αν το καλοσκεφτείς ή να άκουσε την ιστορία από κάποιον άλλον και να την έγραψε. Ποιος ξέρει; Πάντως αν οι άνθρωποι ανακάλυπταν ότι υπάρχει ζωή εδώ θα ήταν η μεγαλύτερη ανακάλυψη της ανθρωπότητας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σε παρακαλώ άσχημη μήπως μπορείς να αλλάξεις συζήτηση μόνο που σκέφτομαι να κυκλοφορούν τόσο άσχημα οντά εδώ με πιάνει ανατριχίλα.

Τον κοίταξα περίεργα και αμέσως αυτός ξέσπασε σε γέλια. Προχωράγαμε πειράζοντας ο ένας τον άλλον τελικά ο Ντόρσια αποδείχτηκε ότι άξιζε να έρθει μαζί μου. Περνούσε η ώρα ευχάριστα ,όχι ότι συμφωνούσαμε σε όλα αλλά η παρουσία του μαζί μου με έκανε να νιώθω ωραία.

Η νύχτα είχε αρχίσει να ρίχνει το μαύρο της δίχτυ στα βουνά και στις πεδιάδες της μέσης γης. Σε λίγη ώρα θα νύχτωνε για τα καλά οπότε σταματήσαμε στις ακτές μιας λίμνης να περάσουμε το βραδύ. Με μια από τις παγίδες που μου είχε δείξει η Λιχθιαν μέσα σε λίγη ώρα πιάσαμε ένα ρέπι ένα είδος λαγού που έμοιαζε το κεφάλι του με σκαντζόχοιρου. Πρέπει να ήταν γύρω στα οχτώ κιλά ,ανάψαμε φωτιά να ζεσταθούμε αλλά για να ψήσουμε το ρέπι. Το κρέας του ήταν νοστιμότατο έφαγα μέχρι που έσκασα το ίδιο και ο Ντόρσια. Καθίσαμε αργότερα στην φωτιά ώσπου ο Ντόρσια άρχισε να μου λέει κάποιες ιστορίες από τις φυλές του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όταν είχα ενηλικιωθεί είχα πάει για κυνήγι σε μια περιοχή έξω από το χωριό μου. Η ώρα πέρασε γρήγορα και νυχτώθηκα όταν ακόμα ήμουν μακριά από το σπίτι μου. Έτσι λοιπόν σκέφτηκα να περάσω την νύχτα στο σπίτι ενός φίλου μου που έμενε εκεί κοντά. Περπάτησα για ώρα πολύ, στο τέλος είδα από μακριά το φως από το σπίτι του.

Πλησίασα τουρτουρίζοντας από το κρύο και χτύπησα την πόρτα. Άνοιξε ο ίδιος την πόρτα και χάρηκε παρά πολύ που με είδε. Καθίσαμε στην τραπεζαρία και συζητάγαμε για πολλές ώρες. Η γυναίκα του η Κάρσια μου έβαλε να φάω. Η ώρα είχε περάσει με τακτοποίησαν στο πατάρι. Δεν άργησα να αποκοιμηθώ διότι ήμουν πολύ κουρασμένος. Μέσα στον ύπνο μου ένιωσα κάτι να κάθεσαι στο στήθος μου και να το πιέζει.

Ξύπνησα πανικόβλητος κατατρομαγμένος και στο φως από το άστρο του Γκθί που έμπαινε από το παράθυρο του παταριού είδα πως με είχε πλακώσει ένα μεγάλο κατάμαυρο πράγμα. Δεν είχε σουλούπι ήταν ένα ακαθόριστο πράγμα. Μου είχε πιάσει τα χέρια και δεν μπορούσα να κουνηθώ. Πάλευα μαζί του για πολύ ώρα μέχρι που κατάφερα να χτυπήσω το χέρι μου διπλά στο κομοδίνο. Αυτό το κατάμαυρο πράγμα που αντιλήφθηκε την κίνηση μου έκανε προς τα πίσω ξαφνιασμένο. Πήγε στην γωνία του δωματίου και παραδοκούσε εκεί. Τότε μου ήρθε στο μυαλό μου τα λόγια του μακαρίτη του πατέρα μου. Σκιά! Αυτό ήταν πρέπει να ήταν μια από τις σκιές που σε πιάνει στον ύπνο σου. Αυτό το αρχέγονο κακό που διαμελίστηκε τότε σε χιλιάδες κομμάτια. Θυμάμαι σαν τώρα τα λόγια του πατέρα μου.

“Ανάψτε γρήγορα ένα κερί, έναν δαυλό, ένα λυχνάρι να δημιουργήσετε φως!”

Έτσι έκανα άναψα αμέσως την πίπα μου διότι δεν είχα τίποτα άλλο να ανάψω. Μόλις είδε την φλόγα από το σπίρτο που άναβα την πίπα μου αυτό το μαύρο πλάσμα άρχισε να ανεβοκατεβαίνει σαν τρελό στην γωνία. Μια στο ταβάνι μια στο πάτωμα ώσπου μια απαίσια μυρουδιά έγινε αισθητή στα ρουθούνια μου και ύστερα χάθηκε μπροστά στα μάτια μου. Όλο το βραδύ κάπνιζα σαν παλαβός μέχρι που ξημέρωσε. Το πρωί ευχαρίστησα τον φίλο μου λέγοντας του για την σκιά. Αυτός μου είπε ότι ποτέ δεν τον είχε πειράξει κάτι τόσα χρόνια που έμενε εκεί. Μάλιστα η γυναίκα του με κοίταζε περίεργα σαν να ήθελε να μου πει ότι τα έβγαλα από το μυαλό μου. Έφυγα πηγαίνοντας στο σπίτι μου.

Μετά από ένα χρόνο η γυναίκα του πέθανε στον ύπνο της. Όλοι είπαν ότι στο πρόσωπο της είχε ζωγραφιστεί ο υπέρτατος τρόμος. Για μένα σίγουρα η σκιά ήταν αυτή που μεσολάβησε ώστε να πεθάνει η γυναίκα του φίλου μου.

Χωρίς να το καταλάβουμε η ώρα είχε περάσει, πέσαμε για ύπνο εξαντλημένοι από τον ποδαρόδρομο. Το πρωί δεν άργησε να έρθει ξεκινήσαμε πάλι την ίδια πορεία με χθες. Μετά από καμπόση ώρα ήμασταν σε μια μεγάλη πεδιάδα απέναντι μας κάμποσα χιλιόμετρα ήταν τα στενά της Σαρένα. Από ότι μπορούσα να παρατηρήσω τα βουνά απέναντι ήταν κατάμαυρα πουθενά πράσινο. Προχωρώντας φτάσαμε σε ένα παράξενο φαινόμενο για μένα. Μπροστά και δεξιά και αριστερά τα χόρτα τα λουλούδια τα βράχια όλα ήταν κατάμαυρα λες και κάποιος τα είχε βάψει. Κοντοστάθηκα χαζεύοντας το κατάμαυρο τοπίο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι κοιτάζεις άσχημε; Α βέβαια που να ξέρεις.

ΜΑΝΟΣ

Να ξέρω τι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μόλις αφήσουμε το πράσινο μπαίνουμε στην κάτω γη.

ΜΑΝΟΣ

Μα νόμιζα ότι είμαι στην κάτω γη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι άσχημε είσαι στην μέση γη. Επάνω γη μέση γη κάτω γη το έπιασες;

ΜΑΝΟΣ

Ναι νομίζω ότι κάτι έχω αρχίσει να καταλαβαίνω.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Βέβαια όλοι εδώ ξέρουν ότι είναι η περιοχή των υποχθονίων. Άντε τι κάθεσαι έχουμε ένα ραντεβού να προλάβουμε.

Προχωρήσαμε ώρες πολλές ο Ήλιος μας χτυπούσε με μανία.

ΜΑΝΟΣ

Σαν πολύ ησυχία δεν έχει εδώ πέρα Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι! Εδώ που είμαστε τώρα είναι η νεκρή ζώνη έτσι την έχουν ονομάσει γιατί δεν ζει τίποτα εκτός από τη ιπτάμενη σαπίλα!

ΜΑΝΟΣ

Ιπτάμενη σαπίλα; Τι είναι αυτό;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είναι μια ομάδα από ιπτάμενους υποχθόνιους φτιαγμένοι στα φοβερά μηχανήματα των παλαιών αρχέγονων θεών. Ορισμένοι λένε ότι είναι οι πρώτοι ιπτάμενοι που φτιάξαμε τους Ντράγκινς. Είναι τόσο παλαιοί που πλέον τα ονόματα τους δεν τα θυμάται κανείς. Τους ονομάζουμε όμως ιπτάμενοι σαπίλα διότι βρωμάνε σαν πτώματα. Δεν έχουν αφεντικά δεν ακούνε κανέναν ότι κάνουν το κάνουν από μόνοι τους.

Είναι κατά ομάδες των πέντε η κάθε ομάδα δρα διαφορετικά από την άλλη. Έχουν μαύρο χρώμα και το σώμα τους είναι γεμάτο πληγές που τρέχει πύον οι πληγές τους σαπίζουν πάνω τους δημιουργώντας μια ανεπανάληπτη μπόχα. Όμως κατά περίεργο τρόπο οι πληγές τους ξαναγίνονται καλά σαν ένα είδος αυτόθεράπευσης. Το κεφάλι τους κωνοειδές και γυρτό προς τα πίσω αυτιά δεν υπάρχουν παρά μόνο οπές. Τα μάτια τους είναι τεραστία και σχιζοειδές προς τα πάνω μύτη δεν υπάρχει υπάρχουν δυο μικρές οπές. Το στόμα τους είναι τεράστιο ξεκινάει το άνοιγμα ένα πόντο πιο κάτω από την οπή που ακούνε και φτάνει μέχρι την άλλη οπή. Όταν ανοίγουν αυτό το στόμα νομίζει κανείς ότι ανοίγει μπαούλο τόσο μεγάλο είναι. Τα δόντια τους είναι μυτερά και τεραστία. Όταν έχουν κλειστό το στόμα τους τα δόντια τους διασταυρώνονται τα κάτω με τα πάνω. Χείλη δεν υπάρχουν οπότε τα φονικά τους δόντια δίνουν μια φρικαλέα ομορφιά σε αυτά τα πλάσματα. Έχουν έξι μεμβρανοειδές φτερά χρώματος κίτρινο τα οποία δημιουργούν ένα δυνατό θόρυβο όταν τα χρησιμοποιούν. Πετάνε γρήγορα δίνοντας την αίσθηση στο θύμα ότι δεν έχουν φτερά. Τα χέρια και τα ποδιά τους έχουν από έξι φονικά δάχτυλα που είναι οπλισμένα με δολοφονικά γαμψά νύχια. Όταν είναι στο χώμα τα μάτια τους έχουν ένα έντονο κίτρινο χρώμα ενώ όταν πετάνε παίρνουν ένα απαλό μοβ.

ΜΑΝΟΣ

Είναι σαρκοφάγα;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι! τρώνε κολοκύθες. Είναι δυνατόν άσχημε! Όλοι οι σκοτεινοί υποχθόνιοι είναι σαρκοφάγοι. Όλοι τους είναι κανίβαλοι.

Προχωρούσαμε μέσα στην κατάμαυρη πεδιάδα μιλώντας για πολλά πράγματα. Έκανε αφόρητη ζέστη ο ιδρώτας πήγαινε ποτάμι.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι άσχημε;

ΜΑΝΟΣ

Βεβαίως Ντόρσια είμαι όλος αυτιά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτιά; Εγώ βλέπω μόνο δυο. Έχεις και άλλα;

ΜΑΝΟΣ

Όχι!οχι! τρόπος του λέγειν φίλε μου. Απλώς είναι μια έκφραση που συνηθίζουμε οι άνθρωποι όταν θέλουμε να ακούσουμε κάτι σοβαρά. Λοιπόν τι θα ήθελες να με ρωτήσεις.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να εκεί πάνω στην πάνω γη υπάρχουν σκοτεινοί υποχθόνιοι όπως εδώ;

ΜΑΝΟΣ

Όχι φίλε μου δεν υπάρχουν. Υπάρχουν όμως σκοτεινοί άνθρωποι. Άνθρωποι που είναι σαν και μένα μην πάει το μυαλό σου ότι εξωτερικά είναι αλλαγμένοι. Δεν τους βάλανε σε κανένα μηχανήμα για να αλλάξουν απλώς νομίζω ότι γεννιούνται έτσι. Υπάρχουν τόσο σκοτεινοί άνθρωποι που έχουν κάνει τόσα εγκλήματα που δεν μπορεί να διανοηθεί το μυαλό σου!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Και όλα αυτά που μου λες ότι κάνανε τα κάνανε στους ίδιους της φυλής τους;

ΜΑΝΟΣ

Ναι φίλε μου δυστυχώς. Βλέπεις έχουμε μέσα μας την αυτοκαταστροφή ,την αλαζονεία την απληστία. Όχι ότι δεν υπάρχουν καλοί άνθρωποι υπάρχουν. Εσείς εδώ πολεμάτε κάτι το κακό το σκοτεινό για να μπορέσετε να ζείτε ελεύθερα, εκεί επάνω πολεμάμε μόνο για συμφέροντα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πάντως άσχημε μου φαίνεται λίγο απίστευτο που σκοτώνεστε αναμεταξύ σας. Είναι....

Το ακούς;

ΜΑΝΟΣ

Ναι!

Ένα βουητό ακουγότανε στο βάθος ένα βουητό το οποίο όμοιο του δεν είχα ξανακούσει.

“Σαπίλες !Σαπίλες!” φώναξε δυνατά ο Ντόρσια πηδώντας στον ωμό μου και δείχνοντας με το χέρι του στο βάθος. Κοίταξα εκεί που έδειχνε με το χέρι του και τότε το αντίκρισα και εγώ. Στον αέρα σε ύψος γύρω στο χιλιόμετρο μπόρεσα να δω τέσσερα ως πέντε άτομα που ερχόντουσαν κατά δω. Από ότι κατάλαβα δεν μας έχουν πάρει είδηση πρέπει να κρυφτούμε.

ΜΑΝΟΣ

Μπροστά μας βλέπω κάτι βράχια τι λες Ντόρσια θα προλάβουμε να κρυφτούμε προτού μας δουν;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι έχουμε να χάσουμε άσχημε πάμε.

ΜΑΝΟΣ

Κρατήσου καλά Ντόρσια!

Οι βράχοι πρέπει να ήταν καμιά πενήνταριά μέτρα μακριά από εμάς. Έτρεξα όσο πιο γρήγορα γινόταν βλέποντας ταυτόχρονα την πορεία από τους Σαπίλες. Πρέπει να είχαν μείνει γύρω στα τέσσερα μέτρα από τα βράχια που θα κρυβόμασταν έκανα ένα σάλτο πέφτοντας με τα μούτρα. Μαύρη σκόνη ιδρώτας και αγωνία είχαν γίνει ένα η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή από φόβο μήπως μας είχαν δει. Ο βόμβος από τα φτερά τους ακουγόταν όλο και πιο κοντά μας

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να είσαι έτοιμος άσχημε! Να είσαι έτοιμος για τα πάντα διότι οι Σαπίλες είναι γρήγοροι πολύ γρήγοροι!!

Μια απαίσια μυρωδιά άρχισε να τρυπάει τα ρουθούνια μου. Μια μυρωδιά λες και είχε κάποιος όλους τους τάφους ξεσκέπαστους από κάποιο νεκροταφείο αφήνοντας την μυρουδιά της σήψης των πτωμάτων ελεύθερη στην ατμόσφαιρα. Ήθελα να βγάλω τα έντερα μου όσο πιο κοντά ερχόντουσαν τόσο πιο πολύ η μυρουδιά αυξανόταν.

Τώρα ήταν ακριβώς από πάνω μας στο ένα χιλιόμετρο ύψος πρέπει κάτι να πήρανε είδηση γιατί είχαν σταματήσει ακριβώς εκεί. Το φλαπάγιασμα των φτερών τους ήταν τόσο δυνατό που ο αέρας που δημιουργούσαν χτυπούσε το χώμα με δύναμη σηκώνοντας την μαύρη σκόνη σύννεφο.

Είχαμε κρυφτεί καλά μέσα στα ανοίγματα των βράχων από τον αέρα δεν φαινόμασταν με τίποτα. Έτσι ένας από τους Σαπίλες αποφάσισε να προσγειωθεί για να κοιτάξει καλύτερα. Τον έβλεπα μέσα από ανοίγματα χωρίς αυτός να μας βλέπει. Πράγματι ήταν ακριβώς όπως μου τον περιέγραψε ο Ντόρσια μια κινητή φρίκη ένα αποκρουστικό ον που όλο και πλησίαζε περισσότερο σιγά σιγά. Σήκωνε πυκνά συχνά το κακάσχημο κεφάλι και αφουγκραζόταν ώσπου είδε τα χνάρια μου στο μαύρο ξερό χώμα.

Κοντοστάθηκε δείχνοντας να ανατριχιάζει, με μια κίνηση τα χαλαρά φτερά του σηκώθηκαν έτοιμα να ξεκινήσουν το πέταγμα και πάλι. Η μυρουδιά που αναδύοταν από το σώμα του ήταν απερίγραπτα απίστευτη δεν άντεξα και έκανα εμετό. Αμέσως ο σαπίλας κατάλαβε που ήμασταν. Πέταξε αμέσως προσγειώνοντας το φρικτό βρομερό κουφάρι του μπροστά μας. Με μια απότομη κίνηση έχωσε το χέρι του να με βουτήξει. Αυτό ήταν νόμιζα ότι είχε έρθει το τέλος μου όμως έκανα λάθος. Ο Ντόρσια ο μικροσκοπικός φίλος μου έκανε επίθεση!! Δεν πίστευα αυτό που έβλεπα! Το έβλεπα άλλα δεν το πίστευα!!

Ο Ντόρσια με το όπλο που είχε όρμησε στον σαπίλα τριποντάς τον καρπό του χεριού του. Μπήκε όλο μέσα στο χέρι του σαπίλα βγήκε αμέσως από την άλλη διαμπερές για να ξαναμπεί πιο πάνω και να ξαναβγεί από την άλλη πλευρά του χεριού του. Με αυτήν την τακτική και με αστραπιαία ταχύτητα σε λιγότερο από μισό λεπτό πρέπει να είχε κάνει στο σώμα του σαπίλα πάνω από πεντακόσιες θανατηφόρες τρύπες. Στο κεφάλι στο στήθος στον λαιμό στο στομάχι στα πλευρά στα φτερά του στους γοφούς στα μπούτια στα γόνατα στις γάμπες παντού!!!!

Παντού είχε διαμπερές τρύπες από την μια πλευρά στην άλλη. Τον είχε κάνει στην κυριολεξία ελβετικό τυρί από τις τρύπες που του είχε ανοίξει. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου και σε απόσταση αναπνοής το άψυχο κουφάρι του σαπίλα έπεσε με φόρα μπροστά μου αιμόφυρτο. Ο Ντόρσια ήταν στην πλάτη του όρθιος με το χέρι του προτεταμένο προς τους άλλους Σαπίλες. Φωνάζοντας και καταριόντας του είπε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εδώ είμαι φτερωτοί βρωμίλοι αν έχετε τα κότσια βρομεροί κανάγιες κατεβείτε να σας στείλω να κάνετε παρέα με αυτόν εδώ τον βρωμιάρη!

Αμέσως οι υπόλοιποι Σαπίλες προσγειώθηκαν μπροστά από τον κατατρυπημένο φίλο τους με ζωγραφισμένη την απορία στο πρόσωπο τους το πώς ένα τόσο μικροσκοπικό ον σκότωσε τον φίλο τους και απειλούσε και αυτούς. Αμέσως οι τέσσερις Σαπίλες τον περικύκλωσαν γρυλίζοντας απαίσια χωρίς να καταλάβουν ότι εγώ ήμουν κρυμμένος μέσα στο άνοιγμα του βράχου. Σφίγγοντας τα δόντια μου όχι από φόβο αλλά από την απαίσια μυρουδιά που αναδύοταν από τους Σαπίλες, τραβώντας ακαριαία το σπαθί μου επιτέθηκα σε αυτόν που μου είχε γυρισμένη την πλάτη του. Τρόμαξε διότι δεν περίμενε να είναι κανένας άλλος εκεί γύρισε και έβαλε τα χέρια του στο πρόσωπο του να το καλύψει από την επίθεση που του έκανα. Ήταν όμως αργά η φονική κάμα του σπαθιού μου του έκοψε το ένα χέρι από τον αγκώνα ξεσκίζοντας του επίσης το μισό κρανίο. Κάνοντας μια αστραπιαία τούμπα στο έδαφος με μια επιδέξια κίνηση έκοψα το ένα πόδι από τον σαπίλα που βρισκόταν δεξιά μου. Έπεσε στο έδαφος ουρλιάζοντας από τον πόνο δεν έχασα ευκαιρία τράβηξα το μαχαίρι που μου είχε δώσει ο Ναχθαι με το αριστερό μου χέρι και το έμπηξα με δύναμη στο ορθάνοιχτο στόμα του. Ο Ντόρσια επιτέθηκε στον τρίτο με απίστευτη ταχύτητα με τα γνωστά θανατηφόρα αποτελέσματα ο τέταρτος πρόλαβε να απογειωθεί πήγε ψηλά πολύ ψηλά και ξαφνικά σαν γερμανικό στούκας έκανε κατακόρυφη βουτιά με τα χέρια του προτεταμένα μπροστά.

Έκανα το δεξί μου πόδι πίσω κρατούσα το σπαθί μου με τα δυο χέρια με την κάμα προς το έδαφος. Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει από την ταχυκαρδία περιμένοντας τον σαπίλα να με ξεσκίσει. Έπρεπε να χαλαρώσω για να πετύχω το τέλειο χτύπημα στο πλάσμα, όλα έπρεπε να γίνουν σε κλάσματα δευτερόλεπτου διότι το απαίσιο πλάσμα κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα. Όμως η μυρουδιά από τους Σαπίλες ήταν τόσο έντονη που δεν με άφηνε να συγκεντρωθώ. Μια γνώστη φωνή ακούστηκε.

Έρχομαι!! Ήταν ο Ντόρσια που είχε σκοτώσει τον τέταρτο σαπίλα. Πηδώντας επιδέξια στον ώμο μου έδωσε ώθηση επιτόπου με τα ποδιά του και πήδηξε αστραπιαία προς τον σαπίλα που απείχε από εμάς μόνο μερικά μέτρα. Σήκωσα με μιας το βλέμμα μου στον αέρα βλέποντας τον Ντόρσια να μπαίνει στο ορθάνοιχτο στόμα του σαπίλα. Σε κλάσματα δευτερόλεπτου ο σαπίλας έχασε την κάθετη φονική θέση του. Έπεφτε ατσούμπαλα ώπου έσκασε στο έδαφος με μεγάλο κρότο. Έτρεξα να δω που είναι ο Ντόρσια βλέποντας μια τρύπα στο πίσω μέρος του κρανίου του σαπίλα κατάλαβα ότι ο θάνατος του προήρθε ακαριαία από τον Ντόρσια μπαίνοντας από το φονικό του στόμα και βγαίνοντας βίαια από το πίσω μέρος του κεφαλιού του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα!!! Τρία δυο άσχημε σε νίκησα!!

Ήταν ο μικρός μου φίλος πάνω σε ένα βράχο που μου φώναζε όλος χαρά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Λοιπόν άσχημε; Πως τα πήγα;

ΜΑΝΟΣ

Πως τα πήγες;

Δεν περίμενα με τίποτα να έχεις τέτοιες ικανότητες ήταν καταπληκτικό Ντόρσια!!!

Ήταν κάτι το απίστευτο δεν μπορούσα να φανταστώ ότι κατείχες τέτοιες ικανότητες!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Και συ άσχημε δεν τα πήγες άσχημα μου αρέσει ο τρόπος που ξιφομαχείς! Δεν τον έχω συναντήσει πουθενά είναι αλλόκοτος άλλα πολύ αποτελεσματικός.

Όμως τέρμα η κουβεντούλα πρώτα πρέπει να φτάσουμε γρήγορα στα βουνά για να μην μας την πέσουν και άλλοι Σαπίλες.

Δεύτερον πρέπει να βρούμε μια πηγή να πλυθούμε!!

Πράγματι βρωμούσαμε τόσο που μόλις μου το είπε ο Ντόρσια έβγαλα και πάλι τα έντερα μου. Ξεκινήσαμε με βάδην γοργό μετά από λίγες ώρες φτάσαμε στους πρόποδες των βουνών.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τώρα μπορούμε να ηρεμήσουμε εδώ οι ιπτάμενοι Σαπίλες δεν φτάνουν.

Ξαφνικά σύννεφα από το πουθενά μαζεύτηκαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα απειλητικά άρχισαν να βροντούν και σπέρνουν αστραπές. Η βροχή δεν άργησε να έρθει. Ήταν τόσο δυνατή βροχή που στο ένα μέτρο δεν βλέπαμε τίποτα. Πρέπει να έβρεχε τουλάχιστον για μια ώρα αυτό ήταν θεϊκό δώρο για μας. Πλυθήκαμε από την βρομερή μυρουδιά των σαπίλων. Ήταν τόσο δυνατή η ορμή της βροχής που μας χτυπούσε που μετά από αυτήν δεν μυρίζαμε καθόλου λες και κάποιος μας είχε κάνει υδροβολή. Έτσι τα σύννεφα διαλύθηκαν τρομαγμένα για να ξαναπάρει την θέση του ο μαύρος Ήλιος της μέσης γης.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πλυθήκαμε άσχημε. Μπορεί να μην πλυθήκαμε σε πηγή η σε ποτάμι αλλά τέτοιο πλύσιμο αποτελεσματικό δεν το περιμέναμε με τίποτα.

Είχε δίκιο ο Ντόρσια είχαμε καθαρίσει τέλεια όχι μόνο από την απαίσια βρωμιά των σαπίλων αλλά και από την βρωμιά του ταξιδιού στα ρούχα μας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε μετά από ένα τόσο καλό μπάνιο και μετά από μια γενναία μάχη είναι πάντα ώρα για φαγητό και για γυναίκες. Τις γυναίκες δεν τις έχουμε αλλά έχουμε το φαγητό. Πράγματι καθίσαμε βγάλαμε τα ίδια που φάγαμε και χθες είχε μείνει λίγο ρέπι που καταβρόχθισε με ευχαρίστηση ο Ντόρσια.

ΜΑΝΟΣ

Λοιπόν φιλαράκο πόση ώρα δρόμος μας έμεινε μέχρι τα στενά της Σαρένα;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σε κάνα δυο ώρες πρέπει να φτάσουμε άσχημε.

ΜΑΝΟΣ

Στα στενά της Σαρένα τι ακριβώς είναι εκεί Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τα στενά της Σαρένα έγιναν πριν εκατομμύρια χρόνια τότε που στην μέση γη ήταν η εποχή των σεισμών. Να δες εδώ πίσω από τους λόφους είναι ο πάτος της ξεραμένης λίμνης κανένας δεν θυμάται το όνομα της. Με τους σεισμούς εκείνον τον καιρό τα βουνά στο τέλος της λίμνης άνοιξαν δημιουργώντας μια φυσική έξοδο για τα νερά της λίμνης. Τα νερά ήταν πολλά εκατομμύρια λίτρα στην έξοδο τους δημιούργησαν ένα φαράγγι στενό το οποίο σήμερα το χρησιμοποιούσαν σαν δρόμο για αν περάσουν τα βουνά. Έτσι έγινε ένα φυσικό πέρασμα για οτιδήποτε θέλει να περάσει το σημείο αυτό. Πρώτα όμως πρέπει να περάσει τον κατάλευκο από αλάτι πυθμένα της λίμνης.

ΜΑΝΟΣ

Έτσι όπως το λες ακούγεται επικίνδυνο γιατί; Υπάρχει κάτι που πρέπει να προσέξουμε;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Στην μέση γη φιλέ μου πάντα πρέπει να είσαι προσεκτικός κρύβει πολλά επικίνδυνα πράγματα. Όσο για τον πυθμένα της λίμνης δεν έχει να κάνει με τέρατα η υποχθόνιους αλλά με φυσικό φαινόμενο. Τους αλατοστρόβιλους!!

ΜΑΝΟΣ

Δεν κατάλαβα καλά άκουσα αλατοστρόβιλους;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι άσχημε καλά άκουσες. Άντε να ξεκινήσουμε και θα στα πω στον δρόμο.

Πράγματι σε λίγο βρισκόμασταν στον δρόμο για τα στενά της Σαρένα.

ΜΑΝΟΣ

Όταν εννοούσες αλατοστρόβιλους μπορείς να μου εξηγήσεις περί τίνος πρόκειται.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι βέβαια. Σε αυτήν την λίμνη ζούσαν δυο είδη λιμναίων νοήμων όντων ζούσαν μέσα στο νερό. Δεν ήταν σκοτεινοί αλλά δεν θέλανε να έχουν παρτίδες με κανέναν έξω από το νερό. Κανένας δεν θα σου πει πως μοιάζανε αυτά τα όντα διότι κανένας δεν θυμάται πως έμοιαζαν. Όταν έγιναν οι σεισμοί τα κακόμοιρα τα όντα πέθαναν όλα όχι από την έξοδο των νερών στα στενά αλλά από την έλλειψη νερού. Γαντζώθηκαν όλα στον πυθμένα για να μην τους παρασύρει το νερό. Βλέπεις δεν θέλανε να εγκαταλείψουν τον τόπο τους με τίποτα. Έτσι βρήκαν φρικτό θάνατο από ασφυξία. Κάποιοι λένε ότι προτού πεθάνουν οι δυο μάγοι από τις φυλές που ήταν μέσα στο νερό καταράστηκαν τους δικούς τους να στοιχειώσουν και πράγματι έτσι έγινε. Η μια φυλή πιστεύεται ότι έγιναν αλατοστρόβιλοι .

ΜΑΝΟΣ

Και η άλλη φυλή τι έγινε;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πολλοί λένε ότι έγιναν αλατοδύνες.

ΜΑΝΟΣ

Αλατοδύνες;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι αλατοδύνες. Άκου λένε ότι σε αφήνουν να πατήσεις βαθιά στην λίμνη και τότε αρχίζουν να σε κυνηγάνε. Αν τυχόν σε ακουμπήσουν γίνεσαι αυτόματα άγαλμα άλατος. Αν κάποιος καταφέρει να περάσει την μισή λίμνη τότε τον περιμένουν οι αλατοδύνες. Οι αλατοδύνες σου δημιουργούν πιο επώδυνο θάνατο. Δεν τις βλέπεις όπως μπορείς να δεις τους αλατοστρόβιλους απλώς εμφανίζονται ξαφνικά μπροστά σου. Αρχίζει στα πόδια σου το στριφογύρισμα με το να διασπά κάθε κύτταρο από το σώμα του θύματος αφήνοντας το κεφάλι του θύματος έξω από την επιφάνεια.

Βέβαια στήλη άλατος με το κεφάλι είχαμε φτάσει στην κορυφή του λόφου μπροστά απλωνόταν η κατάλευκη από το αλάτι ξεραμένη λίμνη. Βλέποντας τις πλάγιες του βουνού στην λίμνη τότε μόνο κατάλαβα γιατί πρέπει κάποιος να περάσει μέσα από τον ξερό πυθμένα της. Όλες οι πλάγιες γύρω γύρω ήταν γκρεμοί απότομοι σαν κάποιος να τους είχε κόψει με μαχαίρι. Προεξοχές να πιαστεί κανείς δεν υπήρχε πουθενά ένα λείο γυαλιστερό υλικό φαινόταν παντού. Το ύψος τους μέχρι τον πυθμένα πρέπει να ήταν γύρω στα διακόσια πενήντα μέτρα. Κοιτάζοντας στο βάθος της λίμνης στην απέναντι πλευρά είδα το άνοιγμα να στέκεται εκεί περιμένοντας μας να το διαβούμε. Μετά από λίγο είχαμε βρει το μονοπάτι που θα μας κατέβαζε στον πυθμένα. Ένα στενό γλιστερό από μαύρο βασάλτη μονοπάτι όλο από σκαλοπάτια κατέβαινε μέχρι κάτω. Η κατάβαση δεν ήταν καθόλου εύκολη έπρεπε να κατεβαίνουμε προσεκτικά διότι δεν είχε πουθενά, τίποτα να πιαστείς. Αν τυχόν κάποιος έπεφτε από κει πάνω ο θάνατος του ήταν σίγουρος.

Ύστερα από κάμποση ώρα βρισκόμασταν στον πυθμένα της ξεραμένης λίμνης. Είχε άκρα ησυχία δεν ακουγόταν τίποτα.

Δεν θα μιλάμε και θα κάνουμε όσο πιο πολύ ησυχία μπορούμε. Γρήγορο βάδισμα και θα προσέχεις να μην πατάς τις ρωγμές από το αλάτι στο έδαφος. Αυτό θα ενεργοποιήσει τους αλατοστρόβιλους. Δεν πρέπει όμως να καθυστερείς στο βάδισμα

σου διότι αυτό πάλι θα ενεργοποιήσει τους αλατοστρόβιλους αυτό ισχύει και για τις αλατοδύνες.

Ξεκινήσαμε μπαίνοντας στο παχύ στρώμα από αλάτι που βρισκόταν στο έδαφος με γρήγορο βάδην και προσέχοντας να μην πατήσω στα ρήγματα του αλατιού

Προχωράγαμε. Δεξιά αριστερά μπροστά μας υπήρχαν εκατοντάδες αγάλματα από πολλά οντά που είχαν γίνει αλάτι. Μπορούσα να διακρίνω τα πάντα πάνω τους που ήταν από αλάτι όπως τα μαλλιά τους τα βλέφαρα τους τα όπλα τους μπορούσα να διακρίνω μέχρι και τις φλέβες τους. Μπορούσες να διακρίνεις σκοτεινούς Άκιτοξ , Μπαράκ, Άκιτοξ, Τυφλοκερόθ είχε από όλες τις φυλές που είχαν γίνει στήλη άλατος από το άγγιγμα των αλατοστρόβιλων.

Πρέπει να είχαμε φτάσει στην μέση της λίμνης τα ραγίσματα στο αλάτι τώρα ήταν πιο πολλά ,από πριν κοντοστάθηκα για λίγο ξαναρχίζοντας το γρήγορο βάδην στις μύτες των ποδιών μου. Ωσπου δεν άντεξα άλλο να περπατώ στις μύτες και γρήγορα χωρίς να πρέπει να πατήσω τις ρωγμές. Κάπου πρέπει να πάτησα κάποια ρωγμή διότι σε λίγα δευτερόλεπτα γύρω στα διακόσια μέτρα από εμάς σηκώθηκε ένας αλατοστρόβιλος. Ήταν τεράστιος είχε ένα σιφόνι που έφτανε πολύ ψηλά και πήγαινε σχετικά γρήγορα κάνοντας πολλά ζίκ ζάκ. Πιάνοντας με από τον γιακά ο Ντόρσια μου φώναξε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τρέχα άσχημε!! Τρέχα σαν τον άνεμο!!!

Άρχισα να τρέχω πατώντας πολλές ρωγμές δημιουργώντας πολλούς αλατοστρόβιλους να μας κυνηγάνε με είχε πιάσει ένας κόμπος στον λαιμό από τον φόβο μην με χτυπήσει κάποιος από τους αλατοστρόβιλους που μας κυνηγούσαν. Χωρίς να το καταλάβω είχα περάσει στο άλλο μισό της επιφάνειας πατώντας από το πολύ τρέξιμο εδώ και εκεί ατσούμπαλα. Αυτό βέβαια δεν ήταν καλό γιατί ενεργοποίησαν τις αλατοδύνες. Σχεδόν σε κάθε τρίτο με τέταρτο βήμα μου δημιουργούνταν και μια αλατοδύνη. Δεν ήθελα να πεθάνω εκεί και με αυτόν τον τρόπο. Όσο σκεφτόμουν αυτό τόσο πιο πολύ πίεζα τον εαυτό μου να τρέχει. Πόσο όμως μπορεί κάποιος να τρέχει χωρίς να κουράζεται. Σιγά σιγά άρχισα να μειώνω την ταχύτητα την οποία έτρεχα. Τα στενά της Σαρένα έστεκαν εκεί μπροστά μας γύρω στα τριακόσια μέτρα από εμάς.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τρέχα άσχημε!!! Τρέχα!!!

Ο καημένος ο Ντόρσια ούτε και αυτός ήθελε να πεθάνουμε έτσι ήθελε να μου ανεβάσει το ηθικό φωνάζοντας συνέχεια. Οι αλατοδύνες μας πλησίαζαν όλο και πιο κοντά σε κάθε μου βήμα. Ο ιδρώτας μου έτρεχε σε όλο μου το κορμί όλα μου τα ρούχα κολλούσαν πάνω μου. Διψούσα μα συνάμα αγωνιούσα να φτάσω στα στενά της Σαρένα σώος.

Εκείνη την στιγμή συνέβη κάτι το τραγικό όπως έτρεχα πλέον με όλες τις δυνάμεις που μου είχαν μείνει πάνω στην κούραση μου μάλλον πρέπει να μπέρδεψα τα πόδια μου. Σε κλάσματα δευτερόλεπτου βρέθηκα μπρούμυτα στην αλμυρή επιφάνεια δεν πρόλαβα να σηκωθώ χιλιάδες αλατοδύνες μας είχαν κυκλώσει χωρίς όμως να μας επιτεθούν απλώς καθόντουσαν εκεί στριφογυρίζοντας απειλητικά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν μας αποτελειώνουν άσχημε;

Τότε ένιωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι μου ήταν το κεφάλι ενός άμοιρου Άκιτοξ που είχε μείνει από την επίθεση κάποιας αλατοδύνης.

ΜΑΝΟΣ

Ίσως για αυτό δεν μας επιτίθενται Ντόρσια!

Δείχνοντας το κεφάλι από αλάτι που ήταν κάτω από το στομάχι μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μην κουνιέσαι άσχημε ίσως να νομίζουν ότι είμαστε ένα με το πρώην θύμα τους ίσως όμως να μην μπορούν να επιτεθούν ξανά στο ίδιο σημείο.

Πως όμως ξέρεις γιατί;

Χωρίς να μιλάμε γεμάτη αγωνία μήπως και μας επιτεθούν καθόμασταν ακίνητοι. Μέσα σε λίγα λεπτά η μια μετά την άλλη από τις αλατοδύνες άρχισαν να εξαφανίζονται προς μεγάλη μας έκπληξη. Σε λίγη ώρα είχαν εξαφανιστεί όλες δίνοντας πάλι αλμυρό τοπίο την ίδια κατάσταση με πριν. Σηκώθηκα αργά και προσεκτικά κοιτώντας απέναντι μου τα στενά της Σαρένα υπολόγισα ότι πρέπει να είχαν μείνει γύρω στα σαράντα με πενήντα μέτρα να διανύσουμε ακόμα. Οπλίστηκα με θάρρος ώστε να αρχίσω να ξανατρέξω όσο πιο γρήγορα θα μπορούσα.

ΜΑΝΟΣ

Κρατήσου καλά Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι νομίζεις ότι κάνω εδώ και τόση ώρα άσχημε;

Αμέσως άρχισα να τρέχω προς τα στενά της Σαρένα σαν τρελός πάλι σε κάθε βήμα που άφηνα πίσω μου δημιουργούνταν και από μια αλατοδύνη. Τελικά μετά από λίγο ήμασταν σώοι και αβλαβής και οι δυο μας. Τώρα πλέον πατούσα στο μαύρο χώμα παρατήρησα το αλάτι που είχε μείνει στα παπούτσια μου έφευγε από πάνω τους ξαναπηγαίνοντας πάλι πίσω στην ξεραμένη λίμνη λες και το τραβούσε κάποιο είδος μαγνήτη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μπορώ να σου πω ότι τα χρειάστηκα ειδικά τότε που πέσαμε χάμω. Σκέφτηκα ότι η ένδοξη ηρωική ύπαρξη μου θα γινόταν με μιας αλάτι. Χωρίς μάχες χωρίς βρίσιμο χωρίς κατάρες. Δεν σου κρύβω ότι θα ήταν πολύ υποτιμητικό για μένα να πεθάνω έτσι.

Τον κοίταζα όλη αυτήν την ώρα που μου τα έλεγε αυτά και πράγματι τα εννοούσε.

ΜΑΝΟΣ

Μην στενοχωριέσαι Ντόρσια θα γινόμασταν τουλάχιστον ωραία αγάλματα άλατος.

Με στραβοκοίταξε μουρμουρίζοντας.

Βρισκόμασταν μπροστά από τα στενά της Σαρένα το άνοιγμα τους δεν ήταν παραπάνω από δέκα μέτρα φάρδος.

ΜΑΝΟΣ

Εδώ έχουμε το ραντεβού μας με τον Ιοζίργκ, πόση ώρα έχουμε ακόμη μέχρι να φανούν;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να φανούν;

ΜΑΝΟΣ

Κανονικά έπρεπε να ήταν εδώ έτσι δεν είναι Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν ξέρω άσχημε εφόσον δεν είναι εδώ τώρα η θα έρθουν πιο μετά η ποιος ξέρει;

ΜΑΝΟΣ

Εμείς πάντως ήμασταν στην ώρα μας. Αυτά τα στενά που βγάζουν Ντόρσια ξέρεις;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Στις σκοτεινές χώρες άσχημε σε χώρες που δεν θα ήθελες ούτε για αστείο να ήσουν εκεί. Εξίσου και αυτά εδώ τα στενά της Σαρένα είναι επικίνδυνα να τα περάσει κάποιος. Όχι ότι δεν είμαστε σε περιοχή που μένουν οι σκοτεινοί υποχθόνιοι αλλά όσο πιο βαθιά μπαίνεις τόσο το χειρότερο είναι. Απλώς εδώ το μέρος αυτό το αποφεύγουν και οι μεν και οι δεν. Πρόκειται να κάνουν τον γύρο των βουνών παρά να περάσουν από την λίμνη για να μπουν η για να βγουν από την σκοτεινή περιοχή. Από εδώ

μπαίνεις σε μια μέρα από γύρο θα σου πάρει τουλάχιστον δεκαπέντε μέρες και δεν είναι μόνο η χασούρα έχει πολύ αλλόκοτους υποχθόνιους εκεί που κανείς δεν ξέρει τα ονόματα τους. Τώρα αυτό που μας μένει να κάνουμε είναι να περιμένουμε άσχημα σίγουρα οι Ιοζίρκυ θα έρθουν το νιώθω μέσα μου.

Οι ώρες περνάγανε αργά χωρίς να φανεί κανείς που και που ακουγόntonταν κάποιες κραυγές αγωνίας. Όταν ρώτησα τον Ντόρσια τι κραυγές ήταν και από ποιον μου απάντησε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όπως βλέπεις τριγύρω σου η αποξηραμένη λίμνη είναι ολοστρόγγυλη μια φυσική λεκάνη. Λένε λοιπόν και έτσι πρέπει να είναι ότι οι φωνές αυτών που έχασαν την ζωή τους από την λίμνη. Εκτός από το σώμα τους αιχμαλωτίζεται και η ψυχή τους.

Λένε ότι επειδή οι τοίχοι των γκρεμών είναι λείοι και μαύροι όπως είδες και πανύψηλοι μαζί με την επιφάνεια που είναι κατάλευκη οι ψυχές παγιδεύονται χάνοντας τον προσανατολισμό τους. Έτσι δεν τους μένει παρά να τριγυρνάμε εδώ και εκεί μέσα στην λεκάνη της λίμνης και που και που να ακούγονται τα ουρλιαχτά τους.

Κάποιος έρχεται άσχημα.

Μόλις που σηκωθήκαμε ο Ντόρσια κρύφτηκε μέσα στο τσεπάκι για να μην φαίνεται μετά από λίγο μέσα από τα στενά της Σαρένα εμφανιστήκαν τρεις Ιοζίρκυ.

Επερχόντουσαν σιγά με απαλά βήματα δεν φορούσαν ρούχα. Όλο τους το δέρμα είχε ένα έντονο λευκόγκριζο χρώμα με γαλάζιες χροιές. Δεν φαινόntonταν να είναι τόσο επικίνδυνοι όσο μου λέγανε ότι είναι. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω ποιος από τους τρεις ήταν αυτός που μιλούσε στον Ναχθαι. Όλοι τους ήταν ίδιοι λες και ήταν τρίδυμοι.

ΙΟΖΙΡΚΥ

Από ότι βλέπω άνθρωπε κράτησες τον λόγο σου και ήρθες Μπράβο!. Σπάνιο για το είδος σου να κρατάει τον λόγο του.

Μου μίλησε ο μεσαίος μέσω του μυαλού του.

Θα ήθελα να μας ακολουθήσεις χωρίς να ρωτάς που και το γιατί.

Γύρισαν την πλάτη τους προχωρώντας για τα στενά της Σαρένα. Παραξενεύτηκα γιατί δεν μου είπαν να παραδώσω τα όπλα μου. Έτσι ξεκίνησα την είσοδο στα στενά της Σαρένα ακολουθώντας τους Ιοζίρκυ. Ήταν σκοτεινά το φως του ηλίου δεν έφτανε εκεί μέσα. Υγρασία και η μυρουδιά της μούχλας που ήταν εκατομμύρια χρόνια εκεί μπερδεύόντουσαν στα ρουθούνια μου δημιουργώντας μου ανατριχίλα. Τα τοιχώματα των τοιχιών δεξιά μου και αριστερά μου ήταν κατάμαυρα και λεία. Πρέπει να προχωρούσαμε καμιά ώρα όταν ακούστηκε κάτι να σέρνεται στα τοιχώματα. Οι Ιοζίρκυ σταμάτησαν επιτόπου κοιτάζοντας προς τα πάνω ,κοιταχτήκαν αναμεταξύ τους πιάνοντας τον καρπό τους με το δεξί τους χέρι. Μια λάμψη φάνηκε από πάνω τους από το πουθενά και εξαφανίστηκαν με μιας από μπροστά μου. Απόλυτο σκοτάδι κυριαρχούσε μέσα στα στενά.

ΜΑΝΟΣ

Παγίδα Ντόρσια!! Μας έστησαν παγίδα!

Βγαίνοντας από το τσεπάκι ο Ντόρσια πήδηξε στο έδαφος και άρχισε να κινείται γρήγορα γύρω μου ζωγραφίζοντας ένα κύκλο με μια φωσφορίζουσα βέργα.

Τελειώνοντας το σχέδιο του το αναγνώρισα αμέσως ήταν μια πεντάλφα !!

ΜΑΝΟΣ

Είσαι τρελός Ντόρσια το σύμβολο του κακού του Σατανά ήρθες να κάνεις;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτόν τον Σατανά που μου λες δεν τον γνωρίζω όσο για τον αν είναι σύμβολο του κακού εδώ φιλέ μου κάνεις τεράστιο λάθος.

Έκανα να βγω από τον κύκλο λέγοντας του ότι στην επιφάνεια τον χρησιμοποιούσαν όσοι ασκούν μαύρη μαγεία.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Κάτσε μέσα στον κύκλο άσχημε αν θες να ζήσεις. Αν χρησιμοποιούν οι δικοί σου την πεντάλφα για σκοτεινές τέχνες τότε θα πετύχουν όσο εγώ θέλω να γίνω ψηλός σαν και εσένα. Εδώ άσχημε το σύμβολο αυτό είναι από τα μεγαλύτερα σύμβολα προστασίας από τους σκοτεινούς και όχι μόνο. Τώρα βούλωσε το στόμα σου να ακούσω τι γίνεται.

Με έναν ακροβατικό πήδημα βρέθηκε με μιας στον ώμο μου και πάλι αφουγκράζοντας.. Το ίδιο έκανα και εγώ το μόνο που μπορούσα να δω ήταν αυτή η πεντάλφα που είχε φτιάξει μέσα σε ένα κύκλο ο Ντόρσια. Τότε ένιωσα όχι μια μα πολλές παρουσίες γεμάτο κακία να με κοιτάνε τις ένιωθα που γλιστράγανε από τους τοίχους σιγά σιγά προς τα κάτω. Ένιωθα ότι ήμουν σε μια ατελείωτη άβυσσο σκοτεινιάς, όπου ρευστές μορφές δαιμονικών πλασμάτων θέλανε να μας πάρουν την ψυχή μας ώστε να την παραδώσουν στα παράδοξα και απόκρυφα σύμπαντα της αιώνιας κακίας. Φρικαλέα ουρλιαχτά αγανάκτησης και τσαντίλας ηχούσαν τριγύρω από τον κύκλο που είχε φτιάξει ο Ντόρσια. Ένιωθα το κακό μα δεν μπορούσα να το δω. Ότι και να ήταν εκεί έξω από τον κύκλο που μας προστάτευε δεν μπορούσε να μας πειράξει. Δεν κρύβω ότι όλη αυτή η κατάσταση μου είχε δημιουργήσει έναν πρωτόγονο πανικό φόβου. Πρέπει να πέρασαν τουλάχιστον πέντε ώρες ώστε να φύγουν αυτές οι παράξενες σκοτεινές παρουσίες που θέλανε να μας ξεσκίσουν.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τώρα είμαστε εντάξει άσχημε.

Τρίβοντας αυτό το ξύλο που χάραξε πριν τον κύκλο άρχισε κάπως να φωτίζει το δρόμο που ήμασταν μέσα στα στενά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Βλέπω φως!! Πρέπει να πλησιάσουμε στην έξοδο από τα στενά άσχημε!!

Πράγματι μετά από λίγο είχαμε βγει από τα στενά. Κοντοστάθηκα για λίγο μέχρι τα μάτια μου να συνηθίσουν το φως του ηλίου. Κοιτάζοντας καλύτερα μπροστά μου ήταν μια τεραστία κοιλάδα η οποία ήταν διάσπαρτη τεράστιους μέγα λίθους με πολλά και διάφορα σχέδια.

ΜΑΝΟΣ

Που είμαστε Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εδώ τα μέρη δεν τα ξέρω καλά άσχημε αλλά από ότι μαντεύω πρέπει να είναι η ξεχασμένη κοιλάδα της γνώσης. Μην στέκεσαι όμως έτσι μην ξεχνάς ότι βρισκόμαστε σε εχθρικό περιβάλλον και πρέπει να φυλάγεται. Πράγματι άσχημε οι Ιοζίρκυ πιστεύουν ότι δεν πρόκειται να γλίτωσες από την παγίδα τους οπότε το μόνο που μας μένει είναι να γυρίσουμε πίσω στην Άθραγκα. Το μόνο που μας μένει είναι να αποφασίσουμε από πού θα πάμε.

ΜΑΝΟΣ

Από τον δρόμο που χαθήκαμε δεν θα το συνιστούσα φανήκαμε μια φορά τυχεροί δεύτερη δεν θα υπάρξει οπότε να πάμε από τα βουνά που μου έλεγες πριν.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Και από εκεί τα πράγματα θα είναι δύσκολα αλλά πιστεύω ότι θα έχουμε πιο πολλές πιθανότητες να γυρίσουμε πίσω.

Έτσι λοιπόν ξεκινήσαμε περνώντας τον δρόμο για τα βουνά περνώντας μέσα από την κοιλάδα. Είχα μείνει άναυδος από τους τεράστιους μέγα λίθους. Ο πιο μικρός πρέπει να είχε ύψος γύρω στα πενήντα μέτρα και φάρδος τριάντα και ο πιο μεγάλος ήταν γύρω στα τριακόσια μέτρα ύψος και φάρδος εβδομήντα. Άλλοι ίσιοι ,άλλοι στραβοί στεκόταν εκεί γεμάτοι παράξενες γραφές και σχήματα να στολίζουν την κάθε πλευρά των μέγα λίθων.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μπροστά μας πρέπει να συναντήσουμε ένα ποτάμι άσχημε μόλις το συναντήσουμε εμείς θα πάμε αντίθετα με την ροή του ώσπου να φτάσουμε στα βουνά.

Ένωθα την ατμόσφαιρα να είναι πολύ ηλεκτρισμένη.....

ΜΑΝΟΣ

Το ακούς Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι άσχημε μην φοβάσαι δεν είναι κάτι που πρέπει να ανησυχούμε. Είναι θόρυβος που βγαίνει από κάποιον μέγα λίθο. Βγάζουν τον θόρυβο αυτόν όταν θέλουν να επικοινωνήσουν οι μάγοι αναμεταξύ τους.

ΜΑΝΟΣ

Καλά και πως γίνεται αυτό;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μέσω την ηλεκτρομαγνητικής ενεργείας που παίρνει από αυτό το μέρος. Βέβαια κανείς δεν ξέρει ποιος τα έχει φτιάξει και για πιο λόγο αλλά οι μάγοι αργότερα άρχιζαν να τα χρησιμοποιούν για δικό τους όφελος. Πάντως έχω ακούσει ότι αυτά τα σύμβολα δεν είναι μαγικά απλώς είναι γράμματα μιας ξεχασμένης γλώσσας. Μπορεί να είναι έτσι μπορεί όμως και να μην είναι. Κάποια πράγματα καμιά φορά δεν είναι όπως δείχνουν.

ΜΑΝΟΣ

Δηλαδή;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι δηλαδή ρε άσχημε δεν καταλαβαίνεις;

ΜΑΝΟΣ

Να σου πω την αλήθεια Ντόρσια όχι και πολύ.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άκου άσχημε θα στα πω μια φορά μόνο οπότε κοίταξε να έχεις ανοιχτό το μυαλό σου. Στον χωροχρόνο υπάρχουν πολλές διαστάσεις που μέσα σε αυτές υπάρχουν και άλλες διαστάσεις που μέσα σε αυτές υπάρχουν και άλλες και πάει λέγοντας.

Άκουσε με για να το καταλάβεις καλύτερα. Λοιπόν ας πούμε αυτήν την στιγμή περνάμε την κοιλάδα της γνώσης σε μια άλλη διάσταση μπορεί ο άλλος Ντόρσια και ο άλλος Μάνος να μην την πέρασαν να χαθήκανε στα στενά της Σαρένα. Μπορεί όμως στην αντίθετη διάσταση ο άλλος Ντόρσια και ο άλλος Μάνος να χαθήκανε στην επίθεση των σαπίλων. Μπορεί όμως σε μια τριγωνοκλασματική διάσταση ο πάνω κόσμος να είναι κάτω και ο κάτω κόσμος ο πάνω.

Μπορεί σε μια σκιώδη διάσταση να ήμασταν εμείς οι κακοί και οι χαζοί ή μάγοι ή ποιος ξέρει τι;

Σε αυτήν την διάσταση μέχρι στιγμής έχουμε το επάνω χέρι σε άλλη όμως ;

Ποιος ξέρει σε άλλη διάσταση μπορεί να υπάρχουν χειρότερες εξωδιαστατικές οντότητες όπως και πανέμορφα οντά αλλά ποιος ξέρει. Κάπου παλιά είχα ακούσει ότι οι Ιοζίρκγκ πειραματιζόντουσαν σε μια μηχανή χωροχρονοδιάστασης ώστε να μπορούν να ελέγξουν και άλλες διαστάσεις. Πρώτα φτιάξαν την μηχανή του χρόνου άρχισαν να

ταξιδεύουν στον χρόνο μπρος και πίσω. Νομίζοντας ότι έτσι θα μπορούσαν να κατακτήσουν ότι ήθελαν.

Όμως.....

ΜΑΝΟΣ

Όμως τι Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ποιος μπορεί να κάνει ταξίδι στον χρόνο χωρίς να περάσει τον χωροχρόνο οπότε στο χωροχρόνο υπάρχουν διαστάσεις. Οπότε τι σημαίνει αυτό άσχημε;

ΜΑΝΟΣ

Ότι αν κάποιος ταξιδέψει στον χρόνο υπάρχει περίπτωση να πέσει σε άλλη διάσταση χωρίς να το καταλάβει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα!! Σωστά άσχημε!!

Η μηχανή του χρόνου είναι εύκολη στο να την φτιάξεις το θέμα όμως είναι το χρονοταξίδι που θα κάνεις να σε βγάλει στον χωροχρόνο αλλά και στην διάσταση που θέλεις. Αν όχι τότε θα περιπλανάσαι αιώνια από διάσταση σε διάσταση αν βέβαια είσαι τυχερός και δεν καταλήξεις νεκρός σε κάποιες από αυτές. Έτσι λοιπόν προσπαθούν να φτιάξουν την χωροχρονοδιαστατική μηχανή που θα τους πηγαίνει σε οποία διάσταση θέλουν. Βέβαια αυτό είναι μια πρόκληση της επιστήμης. Οι μόνοι που το είχαν καταφέρει αυτό ήταν οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί. Όμως παρά όλα τα μηχανήματα που άφησαν εδώ το μηχανήμα που μπορούσε να μεταφέρει τους θεούς σε χωροχρονοδιαστάσεις δεν υπήρχε πουθενά. Έτσι από τότε προσπαθούν ανεπιτυχώς να το πετύχουν από ότι ξέρω χωρίς καμία επιτυχία.

Εδώ τώρα που βρίσκεσαι είναι μια διάσταση ,μια προσγειωμένη διάσταση καλύτερα να πω μια φυσική διάσταση. Αυτό γιατί είμαστε ακριβώς από κάτω σας αν είχατε τα εργαλεία να σκάψετε τότε θα βγαίνατε σε εμάς. Εφόσον οι φυσικές πύλες είναι κλειστές υπάρχουν οι ηλεκτρομαγνητικές που σε πηγαινοφέρνουν πάνω η κάτω.

Βέβαια υπάρχουν και οι ορφανές πύλες που τις ανοίγει ο χωρόχρονος που μπορεί να σε μεταφέρει σε οποία διάσταση είναι γραφτό να πας και να μην μπορείς να ξαναγυρίσεις ποτέ στην δικιά σου διάσταση. Βάζω στοίχημα την πίπα μου ότι πρέπει να εξαφανίζονται πολύ άνθρωποι κάθε χρόνο επάνω. Ας πούμε εκατό για παράδειγμα εάν κάποιος ψάξει πως και γιατί σίγουρα θα βρει τα εξής από τα εκατό άτομα τα σαράντα εξαφανίζονται οικειοθελώς για προσωπικούς λόγους τα αλλά δεκαπέντε από δόλο φόνους από δολοφόνους η από σκέτες μυστικές οργανώσεις κ.τ.λ. και μας μένουν σαρανταπέντε άνθρωποι που χάθηκαν τελείως ξαφνικά λες και κάποιος τους εξαφάνισε εκείνη την στιγμή χωρίς ίχνη χωρίς τίποτα. Αυτοί οι σαρανταπέντε δυστυχώς έχουν πέσει σε πύλες διαστάσεων άσχημε. Αλίμονο σε όποιον πέσει σε εξωαστρικές πύλες και αυτό το λέω γιατί όπου και να βγει θα είναι διασκορπισμένος παντού. Είναι κάτι που πολλά οντά θα θέλανε να κάνουν να κατέχουν μια μηχανή τέτοια. Από την άλλη υπάρχουν κάποια οντά τα οποία μέσω μαγείας μπορούν να βρεθούν σε άλλη διάσταση αυτά όμως είναι πολύ λίγα.

ΜΑΝΟΣ

Τι μπορεί να χαρακτηριστεί ως διάσταση Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Καλή ερώτηση άσχημε!

Πολλά ας πούμε τα όνειρα η οι πνευματικές χώρες κρυφά σύμπαντα οι διαστάσεις είναι παντού έξω από το σπίτι που μένεις μέσα στο σπίτι σε ένα στενό με αδιέξοδο σε ένα γεφύρι παντού. Όπως και να έχει το πράγμα η διάσταση η οι διαστάσεις είναι κομμάτι

της ζωής όλων των οντοτήτων. Είναι ένα πολύ δύσκολο θέμα για να το καταλάβεις άσχημε κάτω από τέτοιες συνθήκες που μιλάμε.

Με την κουβέντα που κάναμε φτάσαμε στο ποτάμι χωρίς να το πάρουμε είδηση. Ένα άγριο ποτάμι με ορμητικά νερά. Τα νερά του είχαν ένα χρώμα μοβ και όταν αφρίζανε περνάνε ένα απαλό ροζ. Αρχίσαμε να ανεβαίνουμε το ποτάμι περνώντας πολλούς κινδύνους είχε νυχτώσει όταν είχαμε φτάσει στα βουνά.

ΜΑΝΟΣ

Λέω να κάτσουμε εδώ να διανυκτερεύσουμε Ντόρσια και το πρωί με το φως του ηλίου να συνεχίσουμε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι άσχημε να φάμε και κάτι.

Εδώ στους πρόποδες των βουνών δεν νομίζω να κινδυνεύουμε σοβαρά. Φάγαμε τα σχετικά κουβεντιάσαμε ώσπου τον Ντόρσια τον πήρε ο ύπνος. Εγώ δεν μπορούσα να κοιμηθώ όχι επειδή φοβόμουν αλλά από τι πολλές σκέψεις. Ποιος θα με πίστευε για όλα αυτά που είχα ζήσει εδώ πέρα όπου και να τα έλεγα θα με περνάγανε η για μυθομανή η για τρελό από την άλλη σκεφτόμουν πως θα γυρίσω πίσω στο σπίτι μου στους δικούς μου. Θα γυρίσω άραγε ή κάποιο τέρας θα με βουτήξει να με κάνει κομμάτια.

Έτσι όλο το βραδύ σκεφτόμουν τα πάντα πως βρέθηκα εδώ ποιους γνώρισα, τα παράξενα ζώα, τους υποχθόνιους, τις λίμνες, τα βουνά ακόμη και τον ουρανό τα σύννεφα λες και κοιμόμουν και έβλεπα έναν άσχημο εφιάλτη. Από την άλλη σκεφτόμουν πόσο τυχερός ήμουν που είχα μάθει ιαπωνική ξιφασκία σκεφτόμουν τις μάχες που έκανα χωρίς να φοβάμαι μην πάθω κάτι. Αλλά φέρνοντας τις κινήσεις στο νου μου ανατρίχιαζα από το φόβο μου. Το πώς επέζησα όλα αυτά μου φαινόταν τόσο αλλόκοτα τόσο απίστευτα που παρά ότι βρισκόμουν εκεί και πάλι δεν το πίστευα. Είχα προβληματιστεί παρά πολύ έπιασα τον εσταυρωμένο που φέρουσα στον λαιμό μου μαζί με το φυλακτό της Λιχθιαν. Τον έπιασα και άρχισα να προσεύχομαι σε αυτόν όχι ότι ήμουν θρήσκος αλλά εκείνη την ώρα χρειαζόμουν μια βοήθεια και στράφηκα σε αυτόν.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ωραίο κόσμημα άσχημε χα! Και λένε εμένα αλλόκοτο που να δούνε αυτό που φοράς στο λαιμό σου να δεις τι έχουν να σου σούρουν εδώ.

ΜΑΝΟΣ

Αυτό είναι το σύμβολο του θεού μου και πολλών δισεκατομμυρίων ανθρώπων.

Σταυρώθηκε για εμάς για να μας σώσει.

Που βρίσκεις το αστείο Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ε; σταυρώθηκε για να σας σώσει ;

Από τι;

ΜΑΝΟΣ

Από τις αμαρτίες μας!!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Συγγνώμη άσχημε επειδή μόλις ξύπνησα δεν μου το κανείς λίγο πιο απλό για να καταλάβω.

ΜΑΝΟΣ

Δεν ξέρω ίσως πάρει ώρα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Από ώρα άλλο τίποτα άσχημε. Είμαι όλος αυτιά όπως λέτε εσείς οι άνθρωποι θέλω να μάθω για τον θεό σου.

Πράγματι άρχισα να του εξιστορώ τα πάντα για τον Χρηστό όταν τέλειωσα ο Ήλιος είχε βγει για τα καλά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ξέρεις άσχημε δεν είναι άσχημη η ιστορία σου αλλά το τέλος δεν μου άρεσε.

Ένας θεός είναι θεός δεν μπορεί να πεθάνει άσχετα αν αναστηθεί η όχι. Από την άλλη δεν ήθελε με ένα του νεύμα να αλλάξει την ανθρωπότητα προς το καλύτερο αλλά όπως μου είπες ο πατέρας του του είπε ότι πρέπει να σταυρωθεί.

Πρέπει να είναι πολύ φιλεύσπλαχνος αυτός ο θεός ώστε να αφήσει ή να διατάξει τον γιο του να πεθάνει για κοινούς θνητούς. Μου φαίνεται πολύ εγωιστικό αυτό από πλευράς μιας θεότητας.

ΜΑΝΟΣ

Μα πήρε τις αμαρτίες μας.....

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τις πήρε;

Να κάνω μια ερώτηση;

Πιο πολλά εγκλήματα πόλεμοι και τα σχετικά ποτέ γίνανε μετά τον θάνατο του θεού σου η πριν;

Σκέφτηκα λίγο.....

ΜΑΝΟΣ

Μετά σίγουρα μετά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τότε άσχημε νομίζω ότι άδικα σταυρώθηκε ο φουκαράς.

ΜΑΝΟΣ

Εσύ δεν έχεις θεό δεν πιστεύεις σε θεό;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εγώ;

Κάποτε είχα θεό, φυλή και πίστευα τώρα δεν έχω τίποτα άσχημε. Τώρα είμαι μόνος σαν κράχεν*(μοναχικό ζώο που μοιάζει με καμήλα και ζει στην μέση γη.) μέσα στα απέραντα βάθη των υπόγειων ωκεανών. Και θα σου πω γιατί. Οι θεοί όλοι στήνουν παιχνίδια με τα οντά που φτιάχνουν μέχρι τώρα δεν είχα γνωρίσει θεότητα να είναι μόνο για ειρηνικό σκοπό.

Τι εννοώ; Αυτός ο Χρηστός που λες ίσως σε κάποια άλλη εποχή και να τον πίστευα τώρα όμως όχι. Για αυτό και απέτυχε και πέθανε γιατί ήθελε να δώσει αγάπη από ότι μου λες.

ΜΑΝΟΣ

Ναι αλλά αναστήθηκε!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό για μένα και για πολλούς δεν έχει σημασία εδώ κάτω για σας μπορεί και αυτό γιατί εδώ κάτω έχουν γίνει πολλές αναστάσεις άσχημε οπότε έχεις δει πολλά πιστεύεις λίγα. Δεν θέλω να σου θίξω την αγάπη που έχεις για τον θεό σου ούτε να σου αλλάξω

αυτό που πιστεύεις. Αυτό που ξέρω από πείρα είναι ότι αν είναι να πιστεύεις σε κάτι πίστευε το με όλο σου το είναι.

Είπαμε πολλά περί θεολογίας και θρησκείας ώσπου ο Ήλιος είχε βγει για τα καλά.
ΝΤΟΡΣΙΑ

Λοιπόν άσχημε τέρμα οι κουβεντούλες αν θες βέβαια να φύγεις από δω.
Έτσι ετοιμάσαμε τα πράγματα μας και μετά από λίγο βρεθήκαμε στον δρόμο. Ας τον πούμε δρόμο ένα μονοπάτι κακοτράχαλο γεμάτο κοτρόνες και λάσπη. Κάθε μου βήμα ήταν δύσκολο οπού πατούσα γλιστρούσα από την λασπουριά και από τις γυαλιστερές κοτρόνες που ήταν παντού διάσπαρτες.
Ένα απότομο αεράκι σηκώθηκε δροσίζοντας μας από την αφόρητη ζέστη που είχε αυτήν την μέρα. Σε μια στιγμή στην διπλανή πλαγιά σηκώθηκε ένας μικρός ανεμοστρόβιλος της στιγμής που λένε για ένα δυο δευτερόλεπτα άντε ίσως πέντε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Το βλέπεις άσχημε;

ΜΑΝΟΣ

Ναι!ναι! το είδα!

Έχω δει πολλούς τέτοιους μικρούς ανεμοστρόβιλους επάνω. Εμφανίζονται ξαφνικά στους δρόμους ,σε χωράφια ,σε αλάνες ένα πολύ ωραίο φυσικό φαινόμενο που σου κινεί το ενδιαφέρον να το βλέπεις. Είναι ακίνδυνο και πάντα κρατά πολύ λίγο όπως και με αυτό που είδαμε πριν λίγο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ακίνδυνο;

Άσχημε ακίνδυνο είπες ;

Μου φαίνεται ότι δεν ξέρεις τίποτα για τους ()εάν ήξερες να πεις τα σωστά λογία μπορεί να σου πραγματοποιήσουν την ευχή σου.

Μόνο που πραγματοποιούν τις πιο κάκιστες ευχές τις πιο άσχημες και τις πιο ανατριχιαστικές !

Στο ξαναλέω άσχημε φτάνει να το ζητήσεις με τον σωστό τρόπο.

ΜΑΝΟΣ

Και ποιος είναι ο σωστός τρόπος Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είναι να το ζητήσεις ().

ΜΑΝΟΣ

Αυτό είναι όλο;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι. Υπάρχουν και αλλά που πρέπει κάποιος να πει όμως τώρα δεν μπορώ να σου τα πω ίσως κάποια άλλη στιγμή.

ΜΑΝΟΣ

Σε παρακαλώ Ντόρσια εξήγησε μου έστω και λίγα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αχ! Καλά άσχημε λίγα όμως γιατί δεν έχω όρεξη να μιλάω πολύ.

Άκου στον πλανήτη που ζούμε υπάρχουν πολλά πράγματα που εσείς οι άνθρωποι δεν έχετε καταλάβει. Όπως στα στοιχεία της φύσης της εσωτερικής της εξωτερικής της αιθερικής ,της διαστατικής ,της σκοτεινιάς ,της φωτεινής, της υγρής ,και της χωμάτινης θα μου πεις γιατί όχι της πύρινης. Η φωτιά σε όλο το γνωστό σύμπαν έχει ακριβώς την ίδια δομή ενώ τα άλλα που σου είπα διαφέρουν από πλανήτη σε πλανήτη.

Έτσι ο αέρας για παράδειγμα έχει τα δικά του σημάδια ζωής. Σημάδια που κάποια όντα όταν κατέχουν γνώση τότε αυτά τα σημάδια ζωντανεύουν. Τι εννοώ θα μου πεις;

Εννοώ το εξής εδώ λέμε το να γίνεις κάποιος μάγος δεν γίνεται από τα βιβλία πρέπει να γεννηθεί με το χάρισμα της μαγείας. Τα βιβλία απλώς είναι το περιτύλιγμα θα έλεγα. Όταν λοιπόν κάποιος γεννιέται μάγος μπορεί να βλέπει πολλά παρά πολλά βλέπει με τα μάτια του άλλα και με την ψυχική του διάσταση και όχι όραση. Έτσι μπορεί να εξουσιάζει τα στοιχεία του πλανήτη. Βέβαια οι μάγοι χωρίζονται σε πολλές ανακατατάξεις και λίγοι είναι αυτοί που είναι με την πλευρά του καλού. Κατέχουν την φυτική γνώση φτιάχνοντας δυνατά δηλητήρια.

ΜΑΝΟΣ

Μαντζούνια και φίλτρα όλων τω ειδών και αυτά από τι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μα όπως σου είπα πρέπει να γεννηθείς μάγος και τα σημάδια θα τους δείξουν τα υπόλοιπα! Βέβαια σε όλο αυτό τον κύκλο κάποιος μάγος συνενεργήθηκε με άλλα όντα εκτός της φυλής τους. Έτσι δημιουργούν νόθους μάγους που δεν μπορούν να δουν πλέον τα σημάδια και μπορούν ως μαγείας παρά να αγγίζουν ένα μικρό ποσοστό από αυτήν. Όχι ότι δεν έχουν δύναμη μην εξαπατάσαι απλώς αντί να έχουν εκατό τις εκατό έχουν ένα τις εκατό. Άλλα αυτό το ένα τις εκατό είναι τόσο επικίνδυνο που ούτε καν πρέπει κάποιος να το προκαλέσει. Βέβαια υπάρχουν και οι τσαρλατάνοι οι οποίοι καμιά φορά χωρίς να το θέλουν μπορεί να γίνουν και αυτοί επικίνδυνοι. Λίγα βασίλεια είχαν καθαρούς μάγους τα πιο πολλά είχαν νόθους και αυτοί προκαλούσαν φοβερούς λοιμούς στα καθεκαστα βασίλεια.

ΜΑΝΟΣ

Εδώ κάτω υπάρχουν μάγοι Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Βεβαίως και υπάρχουν αλλά εδώ και πολύ καιρό είναι τελείως αμέτοχοι ενεργά. Δεν ξέρω το γιατί αλλά και ούτε με κόφτη να το μάθω.

Είχαμε ανέβει στην βουνοκορφή ατενίζοντας μπροστά μας τις απέραντες μαύρες βουνοκορφές που έπρεπε να διασχίσουμε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όπως βλέπεις άσχημε έχουμε πολύ δρόμο να κάνουμε!

Κοιτώντας δεξιά είδαμε καμιά δεκάρια Ρογκιόλα να κατευθύνονται προς εμάς.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Προχώρα άσχημε με γρήγορο ρυθμό. Αυτοί είναι μόνο ανιχνευτές κάποιος πρέπει να ξέρει ότι είμαστε εδώ.

Έτσι τρέχαμε μέσα στο κατάπυκνο μαύρο δάσος για να αποφύγουμε τους Ρογκιόλα. Δεν ήταν όμως εύκολο παρ'όλο ότι έκανε ανυπόφορη ζέστη το έδαφος ήταν κατάμαυρο και λασπώδες ποτέ δεν καταλάβαμε ότι μας είχαν κυκλώσει με την μονή οδό ελεύθερη μπροστά μας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημο αυτό άσχημε δεν πρέπει να πάμε από εδώ πρέπει να αλλάξουμε κατεύθυνση.

ΜΑΝΟΣ

Σοβαρά!!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πες το σε αυτούς από πίσω μας δεξιά μας και αριστερά μας και από ότι μπορώ να δω μας πλησιάζουν όλο και πιο κοντά.

Μπροστά μας ήταν μια βουνοκορφή η οποία ήταν κατάξερη.

ΜΑΝΟΣ

Μήπως θες να κάτσεις να τους πολεμήσεις Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Θα το προτιμούσα από το να περάσω το φαλακροβούνι.

ΜΑΝΟΣ

Είσαι τρελός!!!

Είναι πάνω από εκατό άτομα θα μας πετσοκόψουνε στο άψε σβήσε!!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Νάτοι πάλι οι ανθρωπινοί ιδιοματισμοί.

Θα ήθελα να ήξερα τι τους βρίσκεται.

Ει άσχημε σταμάτησαν να μας κυνηγάνε..... αχ όχι! Δεν μπορεί! Δεν μπορεί!

Όσο το άκουγα τόσο έτρεχα για να γλυτώσουμε δεν γύρναγα ούτε το κεφάλι μου για να δω πόσο μακριά ήταν από εμάς οι Ροκγιόλα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σταμάτα άσχημε σταμάτα.

ΜΑΝΟΣ

Να σταματήσω;

Είσαι τρελός ποιος θα τα βάλει με αυτούς;

Με υποτακτική φωνή μου Ξαναείπε: “ΣΤΑΜΑΤΑ!”

Υπάκουσα αμέσως. Σταμάτησα πιάνοντας τα γόνατα μου προσπαθώντας να βρω τον ρυθμό της αναπνοής μου από το λαχάνιασμα. Γυρίζοντας να δω τους Ροκγιόλα αν ακόμα μας κυνηγούν είδα να είναι γύρω στα εκατό μέτρα μακριά από εμάς να κάθονται εκεί έτσι απλά και να μας κοιτούν.

Σιγά σιγά ένα περίεργο πούσι άρχισε να τους καλύπτει όλους ώσπου εξαφανίστηκαν μπροστά από τα μάτια μας .

ΜΑΝΟΣ

Πως εξαφανίστηκαν Ντόρσια μπροστά από τα μάτια μας;

Τι ήταν αυτό το περίεργο πούσι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σου το είπα και πριν χίλιες φορές να τα βάζαμε μαζί τους παρά...

ΜΑΝΟΣ

Παρά τι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μόλις μπήκαμε στο έκτο επίπεδο άσχημε το οποίο είναι το πιο επικίνδυνο από όλα και κάτι άλλο από εδώ να βγούμε ζωντανοί οι πιθανότητες είναι μηδαμινές.

Μόλις μπήκαμε στην απαγορευμένη χώρα των ιπτάμενων ανθρώπων η αλλιώς όπως τους αρέσει να αυτοαποκαλούνται ΣΕΤΝΟΣΕΠΙΚΕ.

Όπως καταλαβαίνεις την έχουμε πολύ άσχημα διότι ήδη θα μας έχουν παρά είδηση ότι μπήκαμε στην χώρα τους.

ΜΑΝΟΣ

Ε! δεν κάναμε και κάτι το άσχημο Ντόρσια απλώς την γη τους θέλουμε να περάσουμε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν κατάλαβες κάτι άσχημο τόσες χιλιάδες χρόνια που είναι αυτοί εδώ δεν έχουμε δει κανένα τους σε όλη την μέση γη. Δεν βγαίνουν από την χώρα τους μα και όσοι μπαίνουν δεν ξαναβγαίνουν. Οι μόνοι που βγήκαν ζωντανοί από εδώ ήταν ο Σοτσαιπά

με την Λιχθιάν και τους συντρόφους της. Για κανέναν άλλο δεν έχω ακούσει να ξαναβγεί.

Το μόνο που μας μένει να κάνουμε άσχημε είναι να περάσουμε την γη τους όσο πιο απαρατήρητοι μπορούμε.

ΜΑΝΟΣ

Μα γιατί δεν γυρνάμε πίσω;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Για δεσ μπορούμε;

Πράγματι κοιτώντας την πλευρά από πού ήρθαμε είχε αλλάξει τελείως. Γύρω μας απλωνόταν μια τεραστία λευκή πεδιάδα και δεν υπήρχε βουνό η λόφος πουθενά. Λες και ήμασταν σε μια τεραστία έρημο.

ΜΑΝΟΣ

Μα πώς;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Καλώς ήρθες στο έκτο επίπεδο άσχημε.

ΜΑΝΟΣ

Τώρα;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τώρα άσχημε προχωράμε σιγά και σταθερά έτοιμοι για όλα.

ΜΑΝΟΣ

Ναι αλλά από πια διεύθυνση θα πάμε νοτιά βόρεια....

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν έχει σημασία άσχημε από πού θα πάμε αλλά το πώς θα βγούμε ζωντανοί από εδώ.

Ξεκινήσαμε να περπατάμε χωρίς να ξέρουμε που βαδίζουμε και που πάμε, με τρόπο να αγκαλιάζει την καρδιά μας μην τυχόν μας ανακαλύψουν οι ιπτάμενοι άνθρωποι.

Περπατάγαμε ώρες σταματάγανε ξανά ξεκινούσαμε, οι ώρες πέραναν όπως και οι μέρες και οι βδομάδες. Τα τρόφιμα άρχισαν να τελειώνουν παρά ότι τρώγαμε με πολύ μεγάλη οικονομία. Νερό βρίσκαμε συχνά ευτυχώς σε γούβες και μπορούσαμε και πίνουμε. Κάθισα κάτω, δεν μπορούσα άλλο να περπατώ σε αυτό το τεράστιο λευκό τοπίο. Πρώτον με πονούσαν τα μάτια μου, πεινούσα και δεν άντεχα άλλο τα πόδια μου να περπατώ και το τελευταίο ήταν ότι πρέπει να είχα αρχίσει να τα χάνω.

Δεν νύχτωνε ποτέ και κατά ένα περίεργο τρόπο εγώ δεν νύσταζα ο Ντόρσια που και που έκλεβε λίγο από την ώρα και κοιμότανε.

Είχα καθίσει κάτω και οι Ντόρσια ο μικροσκοπικός φίλος μου με εκλιπαρούσε να σηκωθώ να φύγουμε, εγώ όμως δεν είχα πλέον δυνάμεις ίσως και να μην ήθελα άλλο να προχωρήσω. Δεν με ένοιαζε αν ζούσα η αν πέθαινα απλώς ήθελα να μείνω εκεί. Μια σκιά με τύλιξε και απαλός αέρας με χτύπησε σε όλο μου το σώμα. Με την μόνη διαφορά ότι ο αέρας ερχότανε από πάνω προς τα κάτω διακεκομμένος. Γύρισα το κεφάλι μου και με όση δύναμη μου είχε μείνει, το σήκωσα προς τα πάνω να δω τι ήταν. Γύρω τα δέκα μέτρα από εμάς ύψος, ήταν ένας άντρας μυώδης με κατάλευκα τεράστια φτερά.

Σάστισα!! Προσγειώθηκε μπροστά μου, ήταν πανέμορφος όμως τα μάτια του ήταν κατάμαυρα σαν το σκοτάδι. Είχε μακριά ξανθά μαλλιά που έφταναν ως τις μασχάλες του. Ήταν ψηλός γύρω στο ένα ενενήντα με τεράστιες πλάτες. Όλο του το σώμα είχε ένα σταχτί χρώμα και στο στήθος του είχε ένα πολύπλοκο τατουάζ όμορφο αλλά δεν καταλάβαινα τι απεικόνιζε. Τα ολόλευκα φτερά του έβγαιναν από την πλάτη του και έφταναν λίγους μόνο πόντους από το έδαφος. Φορούσε δυο ολόχρυσα φαρδιά βραχιόλια στους καρπούς του. Τα απόκρυφα μέρη του τα κρύβανε τρία ως τεσσάρα

πούπουλα από τις φτερούγες του. Ρούχα δεν φορούσε, όλο του το σώμα έδειχνε λες και έκανε γυμναστική για χρόνια.

Με κοίταζε με απορία και σιχαμάρα μαζί για πολύ ώρα χωρίς να πει κάτι.

ΜΑΝΟΣ

Σε παρακαλώ βοήθησε μας έχουμε χαθεί και δεν ξέρω που βρισκόμαστε.

Απάντηση δεν πήρα, καθότανε ακόμα εκεί μπροστά μας χωρίς να λέει τίποτα. Ανάσαινε αργά και βαριά. Παρ' ότι τα μάτια του ήταν κατάμαυρα ένιωθα να με καρφώνουν.

Ένιωθα σαν να ήθελε να με κάνει κομμάτια. Ο Ντόρσια είχε πανικοβληθεί και αυτό με την σειρά του μετά από έμενα. Τότε ο Ντόρσια μου είπε ψιθυριστά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όσο πιο πολύ μπορείς άσχημε οι κινήσεις σου να είναι αργές. Μην του δώσουμε την εντύπωση ότι έχουμε άγριες και επιθετικές διαθέσεις.

Τότε ο φτερωτός άνθρωπος μίλησε.

“Πρέπει να έχεις πολύ θράσος πίθηκε ώστε να έρθεις εδώ κατω. Η φάρα σου είναι η αιτία που.....

“Θέλω τον πιθηκοειδείς τώρα μπροστά μου!!!”

Ακούστηκε μια φωνή από το πουθενά. Αμέσως ο φτερωτός άνθρωπος σταμάτησε να μου μιλά. Απογειώθηκε με μιας με άρπαξε από τις μασχάλες μου και αρχίσαμε να πετάμε σε μεγάλο ύψος. Πρέπει να έχασα τις αισθήσεις μου γιατί βρέθηκα να ξυπνάω από τον Ντόρσια σε μια τεράστια αίθουσα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι έγινε άσχημε πως είσαι:

ΜΑΝΟΣ

Καλά Ντόρσια νιώθω να έχω όλες τις δυνάμεις μου και πάλι.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό είναι καλό άσχημε διότι θα τις χρειαστείς.

Κοίταξα τριγύρω την αίθουσα δεν υπήρχε τίποτα μόνο λευκοί τοίχοι τίποτα άλλο. Σαν από θαύμα οι τοίχοι χαθήκανε σε ένα καταπράσινο τοπίο με ένα ρυάκι να τρέχει.

Κοιτώντας καλύτερα με φρίκη ανακαλύψαμε ότι το ρυάκι δεν έτρεχε νερό αλλά αίμα.

ΜΑΝΟΣ

Για μια στιγμή Ντόρσια νόμιζα ότι μας άφησαν να φύγουμε αλλά βλέποντας το αίμα.....

Να σας αφήσω να φύγετε; Μα ακόμα δεν ήρθατε αυτό είναι μεγάλη αγένεια.

Κοιτάζοντας πίσω μας από κει που ερχόταν η φωνή τον είδαμε. Καθότανε πάνω στα λεία βράχια που έμοιαζαν σαν τεράστια βότσαλα. Ήταν πανέμορφος, πολύ πιο όμορφος από τον πρώτο φτερωτό άνθρωπο που είδαμε πριν. Μακρυνά ξανθά μαλλιά, μεγάλες πλάτες, ωραία κορμοστασιά, πολύ όμορφα χαρακτηριστικά προσώπου. Το ίδιο και αυτός σαν τον άλλον χωρίς ρούχα με τα πούπουλα του να καλύπτουν τα απόκρυφα του.

Λοιπόν άγνωστοι ακόμα δεν ήρθατε στα μέρη μας και θέλετε να φύγετε;

Δεν ήξερα τι να απαντούσα. Πήρα το θάρρος να του απαντήσω.

ΜΑΝΟΣ

Δεν θέλαμε να ταράξουμε την ησυχία σας αλλά ούτε να μπούμε στο βασίλειο σας.

ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στο ποιο; Στο βασίλειο μας;

Ξέσπασε σε δυνατά γέλια σοβαρεύοντας αμέσως.

ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δεν είναι το βασίλειο μας πίθηκε αλλά μου αρέσεις ,έχεις χιούμορ ίσως να σε κρατήσω για να μου φτιάχνεις το κέφι. Νομίζω δεν συστηθήκαμε το όνομα μου είναι Ληινατάς.

Βεβαία με ξέρουν με πάρα πολλά ονόματα τα οποία είναι γνωστά σε πολλούς.

ΜΑΝΟΣ

Με λένε Μάνο και είμαι από την επιφάνεια, από δω ο φίλος μου Ντόρσια κάτοικος της μέσης γης.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Ξέρεις τι μου αρέσει;

Το ότι είσαι πολύ άνετος η δεν ξέρεις ποιος είμαι η το παίζεις άνετος. Χμμμ!!!

Από ότι βλέπω στο μυαλό σου δεν ξέρεις ποιος είμαι. Πράγματι χαίρομαι πίθηκε χαίρομαι πολύ.

Τσαντισμένος του απάντησα.

ΜΑΝΟΣ

Γιατί με φωνάζεις πίθηκο από την στιγμή που σου είπα το όνομα μου.

Γύρισε απότομα και μας κοίταξε με πολύ αγριεμένο ύφος. Αμέσως τα σώματα μας αρχίσανε να παγώνουν. Γρήγορα πολύ γρήγορα. Ένιωθα όπου υπήρχε φλέβα και περνούσε αίμα μέσα μου να παγώνει. Νόμιζα ότι τελείωσα αυτό ήταν ,δεν θα ξανά έβλεπα κανέναν δικό μου πια. Το ύφος του βρήκε γαλήνη και πάλι επιστρέφοντας την θερμή στο σώμα μας.

Άκου πίθηκε εδώ εγώ κάνω κουμάντο όπως θέλω θα σε φωνάζω. Το έπιασες;

Κούνησα το κεφάλι μου δείχνοντας του ότι συμφωνώ.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Και γώ θα σε κάνω κουμπότρυπες άσχημε εάν τυχόν τον νευριάσεις ξανά.

Είσαι τρελός;

Άστον να σε φωνάζει όπως θέλει.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Να ακούς τον μικρό σου φίλο πίθηκε κάτι ξέρει. Θέλω να σου πω μια ιστορία πίθηκε και αυτό επειδή σημεία νιώθω ωραία. Ποιος ξέρει ίσως εσύ αύριο να είσαι ιστορία!

Ξέσπασε πάλι σε γέλια. Το χέρι μου έπιασε την λαβή του σπαθιού μου ήθελα να τον πετσοκόψω.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Αχ πίθηκε ακόμα δεν έχεις καταλάβει ότι έχεις μια θεότητα μπροστά σου. Λες και αν μπορούσες να σκοτώσεις να σου άφηνα τα όπλα σου να τα κουβαλάς;

Τέλος πάντων άκου την ιστορία μου τώρα.

Πριν τρισεκατομμύρια χρόνια ο δημιουργός μου αλλά και δικό σου έφτιαξε εμάς τους φτερωτούς ανθρώπους όπως μας λένε εδώ όμως δεν έχουμε τίποτα κοινό με την ανθρωπότητα ,αυτοί είναι υποανάπτυκτοι και πίθηκοι.. Αλλά βλέπεις έτσι έπρεπε να γίνει και έτσι έγινε. Την ανθρωπότητα την έφτιαξε ο δημιουργός για να περνά την ώρα του. Παγιδευμένοι στον κόσμο του δημιουργού αυτοί οι άνθρωποι ήταν καταδικασμένοι σε αυτόματη και μάταιη αναπαραγωγή στην ύλη. Σε μια ατελείωτη επανάληψη στον κύκλο των κύκλων.... Έτσι έπαιζε συνεχεία με τα πιθήκια ώστε του ήρθε μια ιδέα ,ας φτιάξω των άνθρωπο καλύτερα.

Έτσι φώναξε τον έμπιστο του και εξήγησε τι έπρεπε να κάνει.

Αμέσως το έκαναν, μάζεψαν όσους ήταν πιστοί σε αυτόν και τότε επιτεθήκανε. Όπως ήταν προμελετημένο και σχεδιασμένο από τον δημιουργό άφησαν την μάχη να χαθεί. Κανένας δεν ήξερε τίποτα εκτός από τον έμπιστο και αυτόν. Δικαστήκανε όπως έπρεπε οπότε ο δημιουργός έπρεπε να πάρει την απόφαση. Πράγματι την πήρε και τους εξόρισε κάπου όπως το είχε σχεδιάσει από την αρχή.

Έτσι ο καλός δημιουργός μπορούσε να παίζει τώρα με πιο πολύ ενδιαφέρον με τα πιθήκια του.

Ονόμασε τον έμπιστο του στα πιθήκια ως τον μέγιστο κακό τους όρισε όρους που δεν έπρεπε να παραβούν. Καθώς έριξε τους κακούς και τελευταίο τον έμπιστο του σε ένα από τους μακρινούς πλανήτες. Μαζί με τον έμπιστο του έπεσε η πέτρα! Όχι οποιαδήποτε πέτρα αλλά η μαύρη πέτρα που αρχικά ήταν άσπρη σαν το γάλα αλλά όταν γίνεται σφραγίδα θεών τότε μαυρίζει. Τι σημαίνει αυτό; Θα σου πω πίθηκε. Σημαίνει ότι αν ο έμπιστος του σπάσει την συμφωνία που έκανε με το δημιουργό τότε η πέτρα θα γίνει φυλακή του εμπίστου. Να φανταστείς ότι εκεί που έπεσε η πέτρα όταν την ανακάλυψαν αργότερα οι πίθηκοι επειδή δεν είχαν ξανά δει τέτοια πέτρα ξανά την λάτρεψαν ως δώρο από τον δημιουργό. Έτσι πολλοί από τους πιθήκους πηγαίνουν μια φορά τον χρόνο και ακουμπάνε την πέτρα γυρνώντας γύρω γύρω!! Χα!χα!χα! Τι αξιοθρήνητοι που είναι και που να ήξεραν τι ακριβώς είναι η πέτρα που λατρεύουν. Το βλέπεις αυτό πίθηκε;

Δείχνοντας μου ένα τατουάζ που είχε στο δεξί του στήθος. Ήταν σαν ένα αγκίστρι μεγάλο που κάτω από τον κύκλο είχε μια οριζόντια γραμμή που στις άκρες του στην δεξιά κρεμιότανε ένα νούμερο το έντεκα και στην αριστερή το νούμερο εφτά. Αυτό πίθηκε δηλώνει ότι έχω θειικό αίμα. Ότι δεν είμαι πίθηκος.

Μια κίτρινη λάμψη βγήκε από τα μάτια του τυφλώνοντας μας προσωρινά. Όταν ξανά βρήκαμε την όραση μας βρισκόμασταν σε ένα τοπίο, ήταν λες και κάποιος το είχε βάψει ανοιχτό μπορντό.

Βουνά σύννεφα ,ποτάμια ,χρώμα φυτά τα πάντα είχαν χρώμα ανοικτό μπορντό.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Εδώ που είμαστε πίθηκε είναι η ερημιά της χαμένης ελπίδας.

Φωνές ακουγότανε από μακριά αλλά ήταν λες και ήταν συνάμα και τριγύρω μας. Φωνές απελπισίας και πόνου. Όχι δυνατά όμως φτάνανε στα αυτιά μας καθαρά.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Μην δίνετε σημασία στους ψιθύρους του ανέμου έτσι και αλλιώς δεν είναι κάτι το παράξενο.

Ξέρεις πίθηκε ότι έχω την δύναμη να σε στείλω στην επιφάνεια!

ΜΑΝΟΣ

Μπορείς να το κάνεις;

Του απάντησα όλο χαρά.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Μα και βέβαια μπορώ να το κάνω! Αλλά για να το κάνω θα σου βάλω τρεις δοκιμασίες.

ΜΑΝΟΣ

Τι δοκιμασίες;

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Θα σου πω βλέπεις δεν κάνω σε κανέναν χάρες πύθηκε εδώ για να σου δώσουν πρέπει κάτι να κάνεις.

Άκου την πρώτη δοκιμασία. Από ότι είδα με την σπαθασκία τα πας περίφημα ,θέλω λοιπόν να μονομαχήσεις μέχρι θανάτου με τον Ίρις. Αν τα καταφέρεις πας στην δεύτερη δοκιμασία. Λοιπόν τι λες;

Το σκεφτόμουν ήθελα να φύγω από την μέση γη αλλά η μονομαχία μέχρι θανάτου με τρομοκρατούσε.

ΜΑΝΟΣ

Και ποιος είναι αυτός ο Ίρις;

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Έλα πύθηκε δεν έχω όλη μέρα.

ΜΑΝΟΣ

Εντάξει θα το κάνω.

Τα μάτια του άνοιξαν από χαρά.

Υπέροχα!!

Αμέσως κάτω από τα πόδια μου το έδαφος άρχισε να ανοίγει κυκλικά. Υπήρχαν ολοστρόγγυλα σκαλοπάτια τα οποία στεκόντουσαν κυριολεκτικά στον αέρα και κατέβαιναν κυκλικά σε μια άβυσσο. Πρέπει να κατέβαινα πολύ ώρα, κάθε σκαλοπάτι που πατούσα και κατέβαινα στο άλλο το πίσω μου εξαφανιζόταν. Αν ήθελα να πάω πίσω δεν γινόταν με τίποτα.

Μετά από κάμποσες ώρες κατάβασης άρχισα και πάλι να διακρίνω χώμα. Σιγά σιγά το ατελείωτο σκοτάδι άρχισε να χάνεται στο φως της μέρας. Κατέβηκα και το τελευταίο σκαλοπάτι πατούσα πλέον σε στέρεο έδαφος. Το τοπίο εδώ είχε ένα γκρι χρώμα. Τα πάντα ήταν καλυμμένα από γκρι χρώμα. Τα σύννεφα ,τα πουλιά ,τα βράχια ,η βλάστηση ,τα ρυάκια ,οι λίμνες ,τα χιόνια ένιωσα τα πνευμόνια μου βαριά ανάπνεα με δυσκολία λες και ήμουν σε μεγάλο υψόμετρο. Άρχισα να περπατώ συνηθίζοντας τον λιγοστό αέρα στα πνευμόνια μου. Έψαχνα να βρω κάποιο σημάδι ζωής από νοήμον όντα μα τίποτα μόνο ζώα αέρας και αυτό το απέραντο γκρι χρώμα.

Προχωρούσα ώρες ατελείωτες με τον μικροσκοπικό φίλο μου χωρίς να λέμε κουβέντα ο ένας στον άλλο. Ωσπου ένας θόρυβος από φτερά πάνω μας. Δεν πρόλαβα να σηκώσω το κεφάλι μου είδα την σκιά του στο έδαφος. Πέρασε ξυστά πάνω από μου και με ένα ακροβατικό σάλτο προσγειώθηκε μπροστά μας. Πρέπει να ήταν ο Ίρις ένας τεράστιος μυώδης φτερωτός άνθρωπος στεκότανε δέκα μετρά μακριά μου. Με κοιτούσε όλος απορία ίσως επειδή δεν είχε ξαναδεί άνθρωπο ή ίσως αναρωτιόταν αν μπορούσα να τα βάλω μαζί του.

Πρέπει να ήταν γύρω στα δυο είκοσι ύψος με κατάλευκα φτερά. Είχε το ίδιο τατού με τον Ληινατάς μακριά κατάλευκα μαλλιά. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα τεράστιο σπαθί. Πρέπει να ήταν γύρω στο ένα εβδομήντα μάκρος και η λεπίδα του γύρω στους τριάντα πόντους φαρδύ. Η λαβή του σπαθιού ήταν σκαλιστή απεικόνιζε μάχες με φτερωτούς ανθρώπους που πολεμούσαν αποκρουστικά τέρατα.

Με κοιτούσε πολύ ώρα χωρίς να πει κάτι. Ξεροκατάπια πηρά μια βαθιά ανάσα λέγοντας του.

ΜΑΝΟΣ
Είσαι ο Ίρις;

Απάντηση δεν πήρα στεκότανε εκεί ατάραχος να με κοιτάζει.

Να είσαι για όλα έτοιμος άσχημε θα βοηθήσω και γω.....

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του. Έπεσε από τον ωμό μου στο έδαφος έσκυψα να τον μαζέψω τaráχτηκα είχε γίνει όλος από βασάλτη. Τότε ακούστηκε μια φωνήγνωστή φωνή.

Μόνος σου θα παλέψεις πίθηκε αν τα καταφέρεις τότε ο φίλο σου θα επανέλθει όπως ήταν αν όχι θα μείνει για πάντα έτσι.

Ο Ίρις ήταν ακόμα μπροστά μου χωρίς να κάνει κάτι. Τράβηξα σιγά σιγά την λεπίδα του σπαθιού μου από την θήκη του και στάθηκα σε στάση άμυνας. Ξάφνου μέσα από τους θάμνους βγήκαν καμία πενηντάρια λύκοι γαβγίζοντας και γρυλίζοντας προς τον Ίρις. Έμεινα έκπληκτος αντί να επιτεθούν σε μένα επιτιθόντουσαν στον Ίρις, σηκώνοντας τα χεριά του στον αέρα έβγαλε μια κραυγή δυνατή. Αμέσως ένα οστικό κύμα χτύπησε τα ζώα αφήνοντας τα νεκρά όλα. Γύρισε στην μεριά μου και είπε.

ΙΡΙΣ

Αυτά τα ηλίθια κτήνη πίθηκε νομίζουν ότι είμαι πνεύμα ή φάντασμα και όπου πάω συνεχεία γρυλίζουν και γαβγίζουν ώστε να με κάνουν να φύγω. Το πιστεύεις αυτό;

Δεν του απάντησα απλώς περίμενα την επομένη κίνηση του. Είχα γίνει ένα με το ξίφος μου προσπαθούσα να καταλάβω την κίνηση του αν αυτό γινόταν εφικτό. Όλες οι αισθήσεις μου δούλευαν σαν τρέλες η αδρεναλίνη μου είχε φτάσει στα ύψη.

ΙΡΙΣ

Μπα! μπα! τι βλέπω πίθηκε δεν μιλάς καθόλου κακό αυτό. Ετοιμάζεσαι να αποκρούσεις τα χτυπήματα μου.....

Καθώςμίλαγε ειρωνικά έκανα την επίθεση μου. Τράβηξα τα χέρια μου στην αριστερή μου μέση έχοντας την λεπίδα πίσω από το στόμα μου. Έσφιξα γερά την λαβή του ξίφους μου και άρχισα να τρέχω γρήγορα και σταθερά προς το μέρος του. Υπολόγιζα ότι θα απογειωνόταν για να με αποφύγει εκεί θα τον χτυπούσα. Αυτά τα δέκα μετρά μου φάνηκαν δέκα μιλιά μέχρι να τον πλησιάσω. Φτάνοντας κοντά του με μια αστραπιαία κίνηση τράβηξα το ξίφος μου απότομα ώστε να δεχτεί το χτύπημα στην αριστερή κλείδα.

Όμως ο Ίρις στεκότανε εκεί μπροστά μου ατάραχος να με κοιτά με τα κατάμαυρα άψυχα μάτια του. Αυτό ήταν σκέφτηκα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα τον σκότωσα. Κατεβάζοντας την κοφτερή λεπίδα μου προς την κλείδα του περίμενα να αντικρίσω αίμα και πόνο ίσως και θάνατο. Αντί για αυτό ακούστηκε ο ήχος των μετάλλων, είχε σταματήσει την επίθεση μου το τελευταίο δευτερόλεπτο έναν πόνο ακαριαία δέχτηκαν τα πλευρά μου ακούγοντας ένα ή ίσως δυο από τα παιδιά μου να σπάνε. Απογειώθηκα βίαια από τη κλωτσιά που μου έδωσε ο Ίρις. Πρέπει να με πέταξε γύρω στα οχτώ μέτρα μακριά του. Πέφτοντας στο έδαφος ούρλιαξα από τον πόνο η λαβή του σπαθιού μου ήταν ακόμα στο χέρι μου. Την έσφιξα σήκωσα το σπαθί καρφώνοντας το στο έδαφος ώστε να στηριχτώ για να σηκωθώ. Σηκώθηκα γρήγορα γεμάτος πόνο και ψάχνοντας για τον Ίρις μην τυχόν και μου έκανε επίθεση. Προς έκπληξη μου στεκότανε εκεί που τον είχα αφήσει. Ατάραχος και ανέκφραστος. Έπιασα το σπαθί μου με τα δυο χέρια μου

φέρνοντας το μπροστά μου στο ύψος του αφαλού. Ο πόνος από τα σπασμένα παιδιά μου σκίζανε τα σωθικά μου λες και κάποιος μου είχε ρίξει οινόπνευμα μέσα τους.

ΊΡΙΣ

Νομίζεις δύστυχε πίθηκε ότι θα μπορούσες έστω και να με αγγίξεις;
ή μήπως νομίζεις ότι θα με σκοτώσεις; Μάλλον πίθηκε ξέχασες ότι ανήκω σε θεϊκή ράτσα.

Όσο αυτός μιλούσε και καυχιόταν για το είδος του θυμήθηκα το γυάλινο μικρό φλασκί που μου είχε δώσει η Λιχθιάν : “Αν το πιεις για εικοσιτέσσερις ώρες θα είσαι αθάνατος και θα έχεις απίστευτη μυϊκή δύναμη”.

Το άνοιξα με μιας και το κατάπια όλο. Αμέσως ένιωσα τα σπασμένα παιδιά μου να γιατρεύονται ένιωθα να θέλω να πετάξω άκουγα τα πάντα από μιλιά μακριά τα πουλιά τα ζώα το θρόισμα των φύλλων από ένα δάσος που ίσα ίσα το έβλεπα. Το δέρμα μου πήρε ένα απαλό γαλάζιο χρώμα. Δεν είχα ξανανιώσει έτσι ποτέ μου. Κρατώντας το σπαθί μου στο δεξί χέρι τράβηξα από την θήκη το μαχαίρι που μου έκανε δώρο ο Ναχθαι.

ΊΡΙΣ

Μπα τι βλέπω πίθηκε επιτέλους ζύπνησες ίσως ήθελες τις κλωτσιές σου όπως όλοι οι πίθηκοι για να πάρεις μπρος.

Απογειώθηκε αστραπιαία προς το μέρος μου με το σπαθί του προτεταμένο σε μένα. Προτού με φτάσει την τελευταία στιγμή έκανα ένα σάλτο. Δεν έβαλα πολύ δύναμη πρέπει να έφτασα καμία τριανταριά μέτρα στον αέρα.

Ο Ίρις πέρασε από κάτω μου γρήγορα γεμάτος έκπληξη και οργή.

ΊΡΙΣ

Μπράβο πίθηκε τώρα πηδάς ακριβώς όπως τα αδέρφια σου τα πιθήκια.

Προτού προλάβω να πατήσουν τα πόδια μου στο έδαφος ο Ίρις έκανε την κίνηση του.

Ένα κάψιμο που συνοδεύτηκε με αβάσταχτο πόνο ένιωσα στο στήθος μου. Ήταν η σπάθα του Ίρις που είχε διαπεράσει το κορμί μου σκίζοντας τα σωθικά μου. Γεύτηκα το αίμα μου είχα την γεύση του στο στόμα μου.

Θεέ μου πόσο γρήγορος ήταν ούτε καν που πρόλαβα να τον δω όταν μου επιτέθηκε.

Το ένα του χέρι ήταν στην λαβή του σπαθιού του πλημυρισμένο από το αίμα μου που έβγαине ζεστό. Το άλλο του χέρι είχε πιάσει τον σβέρκο μου και σιγά σιγά έφερε το κεφάλι μου σε απόσταση αναπνοής από το δικό του. Ο πόνος μου ήταν αβάστακτος αλλά κοιτάζοντας το πρόσωπο του ήταν τόσο όμορφο τόσο γαλήνιο που δεν πίστευα ότι ένα τέτοιο ον είχε τόσο μοχθηρότητα. Έφερε το στόμα του κοντά στο αυτί μου και ψιθυρίζοντας μου είπε.

ΙΡΙΣ

Βρωμέρε και τρισάθλιε πίθηκε είμαι τόσο χαρούμενος γιατί είσαι ο πρώτος από το είδος σου που σφάζω με τα χεριά μου. Αφήνοντας η ψυχή σου το κουφάρι σου να θυμάσαι ότι εγώ ο Ίρις το πρωτοπαλικάρο του Ληινατάς σου αφαίρεσα την ζωή. Να θυμάσαι τα τελευταία λόγια μου πίθηκε όταν η πιθηκίσια ψυχή σου θα περιπλανιέται στην τάφρο της ανυπαρξίας. Με σήκωσε απότομα με το σπαθί του βάζοντας το δεξί του πόδι στο στομάχι μου με έσπρωξε βίαια μακριά από αυτόν. Βγαίνοντας η σπάθα του από το κορμί μου ούρλιαξα από τον πόνο. Καθώς πετούσα προς τα πίσω από το βίαιο πέταγμα του Ίρις νόμιζα ότι θα λιποθυμήσω. Έπεσα δυνατά στο έδαφος ανακατεύοντας σκόνη και αίμα στην ατμόσφαιρα. Ένιωθα τα σωθικά μου μπρος και πίσω να θέλουν να βγουν από την ανοικτή πληγή μου. Καθώς τα μάτια μου έκλειναν

υπέθεσα ότι αυτό ήταν μέχρι εδώ ήταν η ζωή μου. Όμως ξαφνικά ένιωσα την πληγή μου να κλείνει να γιατρεύεται σε δευτερόλεπτα. Είχα και πάλι τις αισθήσεις μου έσφιξα τα όπλα μου στα χέρια μου και πετάχτηκα όρθιος σαν ελατήριο ψάχνοντας για τον Ίρις. Στεκόταν εκεί μπροστά μου γύρω στα σαράντα μετρά από εμένα με κοίταζε σαν χαμένος σαν να μην πίστευε το τι είχε γίνει.

Το φλασκό της Λιχθιάν είχε κάνει την δουλειά του.

Άρχισα να τρέχω σαν τρελός καταπάνω του το ίδιο έκανε και αυτός την ώρα που ήμασταν έτοιμοι να συγκρουστούμε χάθηκαν τα πάντα ο Ίρις το γκρίζο τοπίο.

Βρέθηκα να τρέχω σαν τρελός σε ένα καταπράσινο λιβάδι. Σταμάτησα αφουγκράζοντας εδώ και εκεί μην τυχόν ήταν ο Ίρις κάπου παραμονεύοντας με. Ένα γαργαλητό στο στήθος μου τράβηξε την προσοχή. Ήταν ο Ντόρσια!

ΜΑΝΟΣ

Φίλε μου πόσο χαίρομαι που σε ξαναβλέπω ζωντανό.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Και γω το ίδιο άσχημα νιώθω υπέροχα άσχετο βεβαία αν πρέπει να υποστώ την μουτσούνα σου και πάλι.

Έβαλα τα όπλα στις θήκες τους κοιτώντας δεξιά και αριστερά μήπως τυχόν ήταν κρυμμένος πουθενά ο Ίρις.

Τότε ακούστηκε μια γνώριμη φωνή γεμάτη ειρωνεία και κακία.

Μάνο! Μάνο ! ύπουλο και ζαβολιάρικο πιθήκι.

Μια λάμψη δημιουργήθηκε μπροστά μας που από μέσα πετάχτηκε ο Ληινατάς.

Πάγωσα διότι έδειχνε πολύ νευριασμένος. Έκανα να πιάσω το σπαθί.....

Αν νομίζεις ύπουλο πιθήκι ότι έχεις να κάνεις με τον Ίρις είσαι γελασμένος.

Άφησα την λαβή του σπαθιού μου ήσυχα.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Τι σου είπα πιθήκε;

Έναν ωραίο αγώνα και όποιος νικούσε θα έβγαινε νικητής. Εσύ όμως έκλεψες ήπιες το φίλτρο που σου έδωσε η γοητευτική Άκιτοξ ώστε να γίνεις αθάνατος.

Αυτό λέγεται ζαβολιά. Δυστυχώς οι δοκιμασίες σου σταματάνε εδώ. Την πάνω γη δεν πρόκειται να την ξαναδείς ποτέ στην ζωή σου.

Ένιωσα λύπη και οργή μαζί. Ήθελα να τον κάνω κομμάτια.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Θα ήθελα άθλιο πιθήκι να δω να μου κάνεις αυτό που σκέφτεσαι θα το ήθελα πάρα πολύ θα το ήθελα όσο τίποτα στο πλανήτη αυτό.

Κοντοστάθηκα βλέποντας το κεφάλι του Ντόρσια να το κουνάει αρνητικά.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Σοφή η κίνηση σου πίθηκε πολύ σοφή. Άκουσε με τώρα πολύ προσεκτικά. Μέχρι πριν λίγο έλεγα να σου αφαιρέσω την ζωή σου και της μύγας που κουβαλάς.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ποιον είπες μύγα ρε.....

Τον έσπρωξα στο τσεπάκι μου προτού προλάβει να τελειώσει την φράση του.

ΛΗΙΝΑΤΑΣ

Όμως δεν θα το κάνω και ξέρεις γιατί πίθηκε;

Γιατί όπως σου είπα είμαι στις καλές μου. Έτσι δεν πρόκειται να σου αφαιρέσω την πολύτιμη ζωή σου. Θα σε αφήσω να φύγεις διότι ξέρω ότι εκεί που θα σε στείλω δεν υπάρχει περίπτωση να γλυτώσεις. Το να ανέβεις επάνω αυτό το ξεχνάς μια για πάντα.

Δεν πρόλαβα να αντιδράσω μια παράξενη υγρή φωσφόριζε ομίχλη με τύλιξε από το πουθενά, πρέπει να χάσαμε τις αισθήσεις μας διότι όταν συνήλθαμε ήμασταν σε ένα μέρος αλλόκοτο.

Έμοιαζε σαν έρημο με την μόνη διαφορά η άμμος ήταν λευκή σαν το γάλα. Μια απέραντη έρημος που όπου γυρνούσε το μάτι δεν είχε τελειωμό.

ΜΑΝΟΣ

Ξέρεις που είμαστε Ντόρσια;

Τον έβλεπα προβληματισμένο κοιτούσε το μέρος τριγύρω λες και δεν το είχε ξαναδεί.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ένα είναι σίγουρο άσχημα ότι δεν είμαστε πλέον στον κόσμο των φτερωτών ανθρώπων. Από την μια πλευρά πρέπει να χαιρόμαστε που φύγαμε από κει από τη άλλη όμως θα πρέπει να μάθουμε που ακριβώς είμαστε. Κάτι μου λέει ότι πρέπει να είμαστε σε χειρότερη μοίρα από ότι ήμασταν πριν. Δεν έχουμε φαγητό δεν έχουμε ούτε νερό από ότι βλέπω δυστυχώς αν δεν μας αποτελειώσει κάποιος παράξενος υποχθόνιος θα το κάνει η έρημος.

Καθώς τελείωνε την φράση του είδα μια έκφραση απελπισίας στο πρόσωπο του, τότε ήταν που κατάλαβα ότι δεν θα βγαίναμε ζωντανοί από τούτη την άγνωστη υπόγεια έρημο.

Οπλίστηκα με θάρρος τον έπιασα απαλά στην χούφτα μου και τον έφερα κοντά στο πρόσωπο μου.

ΜΑΝΟΣ

Δεν περίμενα από έναν τόσο δυνατό μαχητή να απελπίζεται τόσο και ειδικά μετά απ' όσα περάσαμε μαζί.

Ανοίγοντας τα μάτια του διάπλατα μου είπε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό δεν είναι λόγος άσχημα να με φέρνεις τόσο κοντά στην μούρη σου. Δεν φτάνει που πρέπει να ανέχομαι το πρόσωπο σου από μακριά τώρα μου το φέρνεις σε απόσταση αναπνοής.

Αυτό ήταν είχε ξαναβρεί το κέφι του. Για πόσο όμως;

Αποφασίσαμε να πάρουμε μια διεύθυνση μέσα στην αχανή λευκή έρημο. Περπατάγαμε ώρες ατελείωτες ζέστη δεν έκανε όπως η συνηθισμένη έρημος ίσως δεν είχε να κάνει με συνηθισμένη έρημο.

Τα μάτια μου είχαν αρχίσει να πονάνε από την λευκότητα της έρημου. Απελπισία είχε κυρίευση την καρδιά μου είχα κουραστεί από όλα τα γεγονότα που μου είχαν τύχει εδώ στην υπόγεια γη. Ήμουν κουρασμένος πολύ ψυχικά αλλά και σωματικά. Το φίλτρο

της Λιχθιάν που μου είχε σώσει την ζωή είχε πάψει να ενεργεί εδώ και ώρες. Ένιωθα πλέον σαν γέρικο πληγωμένο σκυλί που δεν μπορεί να γλύψει τις πληγές του. Περιμένοντας όλο αγωνιά και απελπισία τον θάνατο να τον ανταμώσει έτσι και γω αυτήν εδώ την ώρα ένιωθα ακριβώς το ίδιο κάθε μου βήμα στην λευκή άμμο ολοένα γινόντουσαν όλο και πιο βαριά. Ο λαιμός μου είχε ξεραθεί τελείως από τον αέρα και την άμμο που ανέπνεα συνεχεία. Το στομάχι μου έσφιγγε όλο και πιο πολύ δημιουργώντας αφόρητους πόνους. Δεν μπορούσα να σκεφτώ λογικά δεν ήξερα που πήγαινα ποιον θα συναντούσα ή αν θα έβγαινα από αυτήν την απέραντη λευκή άμμο. Όλα είχαν αρχίσει να γίνονται θολά όλο και πιο θολά ώσπου ένιωσα το σώμα μου να καταρρέει στην λευκή άμμο που ήταν σαν πούδρα. Έπεσα μπρούμυτα ο Ντόρσια ίσα που πρόλαβε να φύγει από κάτω μου. Έπεσα βίαια στην άμμο μπαίνοντας στα ρουθούνια μου, στο στόμα μου, στα μάτια μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σήκω άσχημε σήκω.....

Τελευταία φορά που έβλεπα και άκουγα τον μικροσκοπικό μου φίλο και σύντροφο να μου φωνάζει.

Ξαφνικά όλα σκοτείνιασαν έχασα τις αισθήσεις μου. Μέσα στο σκοτάδι μετά από κάμποση ώρα άρχισα να ακούω γέλια. Ερχόντουσαν από μακριά και ξανά έφευγαν. Αυτό γινότανε για αρκετό καιρό ώσπου τα γέλια άρχισαν να γίνονται όλο και πιο δυνατά ώσπου είδα φως.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Επιτέλους άσχημε συνήλθες!! Είσαι καλά φίλε μου; πως νιώθεις;

Κοιτώντας γύρω μου με δυσκολία από την κούραση κατάλαβα ότι βρισκόμουν μέσα σε μια τεράστια σκηνή.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Λοιπόν άσχημε πως νιώθεις;

ΜΑΝΟΣ

Λίγο κουρασμένος αλλά κατά αλλά νιώθω μια χαρά. Μα που είμαστε;

Ξεφύγαμε από την λευκή έρημο;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δυστυχώς όχι από την έρημο δεν είχαμε την τύχη να φύγουμε. Όμως είμαστε τυχεροί διότι μας βρήκανε οι Αγιαμίχι και έτσι σήμερα είσαι ζωντανός. Μπορείς βέβαια να τους ακούσεις που γελάνε έξω από την σκηνή.

ΜΑΝΟΣ

Είναι υποχθόνιοι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι! Είναι ακριβώς όπως είσαι και συ με την μόνη διαφορά είναι ότι το πιο παράξενο χαρακτηριστικό τους είναι ότι έχουν πολύ μικρό κεφάλι σε σχέση με το υπόλοιπο –έτσι και αλλιώς μικρό- σώμα τους. Αυτό το εξαιρετικά μικρό κεφάλι έχουν μια πολύ μεγάλη μύτη και σχεδόν καθόλου μέτωπο. Όταν προσπαθούν να μιλήσουν από τον λάρυγγα τους βγαίνουν πολύ παράξενοι ήχοι. Για αυτόν τον λόγο επικοινωνούμε τηλεπαθητικά. Είναι καλόβουλα πανέξυπνα και γελάνε δυνατά με την παραμικρή αφορμή, είναι υπερκινητικοί και φοβερά θρησκόληπτοι, ζουν σαν νομάδες.

Εκείνη την ώρα μπήκε ένα από αυτά τα πλάσματα μέσα στην σκηνή. Τα έχασα μόλις το είδα πρέπει να είχε ύψος ένα και είκοσι το πολύ μικρό κεφάλι όπως μου το είχε περιγράψει ο Ντόρσια. Τα μαλλιά του ήταν πολύ σγουρά σαν αφάνα μεγάλα. Το χρώμα

του δέρματος του θύμιζε λες και ήταν ιθαγενείς της κεντρικής νότιας Αμερικής. Μέσα στο μυαλό μου ακούστηκε μια φωνή.

“Ελπίζω ξένη μεγαλοκέφαλε να είσαι καλύτερα τώρα;”

Ήταν το πλάσμα που στεκότανε μπροστά μου.

ΜΑΝΟΣ

Ναι νιώθω πολύ καλύτερα. Σας ευχαριστώ που μου σώσατε την ζωή. Λέγομαι Μάνος και είμαι από την πάνω γη.

Αμέσως το πλάσμα ξέσπασε σε δυνατά γεια. Αμέσως άκουσα τα γέλια και άλλα γέλια πολλά. Ήταν τα άλλα πλάσματα που ήταν έξω από την σκηνή. Έτσι μόλις άκουσαν το πλάσμα που ήταν μέσα μαζί μας να γελά χωρίς καμιά αιτία άρχισαν να γελούν και αυτά. Αμέσως όσο καιρό ήμουν αναίσθητος πρέπει να προέρχονταν από αυτά τα πλάσματα.

Με ονομαζόμουν Βέρθ και είμαι ο αρχηγός της φυλής μου. Σας βρήκαμε εσένα και τον φίλο σου μισοπεθαμένους. Ευτυχώς που έτυχε να περνάμε από εκείνο το σημείο την κατάλληλη στιγμή. Έτσι λοιπόν βρίσκεσαι μαζί μας. Είμαστε νομάδες και δεν καθόμαστε πολύ στο ίδιο μέρος.

Αμέσως ξέσπασε σε γέλια!! Αμέσως ακούστηκαν πολλά γέλια έξω από την σκηνή.

ΒΕΡΘ

Μας ονομάζουν Αγιαμίχι εδώ και χιλιάδες χρόνια τριγυρνάμε σε αυτήν την αχανή κατάλευκη έρημο.

ΜΑΝΟΣ

Έχει και όνομα.

Ξέσπασε αμέσως σε γέλια δημιουργώντας γέλια και στους υπόλοιπους Αγιαμίχι.

ΒΕΡΘ

Την έρημο μεγαλοκέφαλε την ονομάζουν Σμαραγδινή νήσο.

Με το όνομα που ξεστόμισε ο Βέρθ ο Ντόρσια πετάχτηκε έντρομος και ξαφνιασμένος.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μα τι λες τώρα είναι δυνατόν να βρισκόμαστε στην Σμαραγδινή νήσο;

Αφού εδώ είναι έρημος πως μπορεί να είναι νησί.

Από ότι είχα ακούσει από διάφορους μάγους η Σμαραγδινή νήσος είναι ένα καταπράσινο νησί που σφύζει από ζωή. Αλλά το αξιοπερίεργο από όλα είναι ότι άφηναν να διανοηθεί ότι άνηκε στην σφαίρα της φαντασίας.

Διακόπτοντας τον του είπα.

ΜΑΝΟΣ

Τι λες τώρα φίλε μου; την ίδια έκπληξη ένιωσα και εγώ με εσένα όταν διαπίστωσα τι υπάρχει εδώ.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι! Ναι! Σταμάτα τώρα άσχημε διότι από ότι καταλαβαίνω κάτι άσχημο πρέπει να τρέχει σε αυτόν τον μυθικό τόπο.

Αμέσως ο Βέρθ ξέσπασε σε γέλια παρασύροντας και τους υπόλοιπους Αγιαμίχι που βρισκόταν έξω από την σκηνή.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αν πράγματι βρισκόμαστε στην Σμαραγδινή νήσο Βέρθ πως και δεν υπάρχει καθόλου πράσινο; Πως και δεν υπάρχουν οι περίφημες κρυστάλλινες πόλεις της ; Γιατί δεν υπάρχουν τα ζώα τα όποια περιγράφουν με γλαφυρότητα οι μάγοι που βρέθηκαν κάποτε εδώ; Μήπως δεν είναι η πραγματική Σμαραγδινή νήσος και είναι κάποιο άλλο μέρος;

Ο Βέρθ ξέσπασε σε δυνατά γέλια παρασύροντας για ακόμα μια φορά τους Αγιαμίχι που ήταν έξω από την σκηνή.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Νομίζω άσχημα ότι θα μου σπάσουν τα νευρά με αυτούς εδώ.

Δεν προλαβαίνω να τους πω κάτι και ξεσπάνε σε γέλια όλοι μαζί. Θα ήθελα να ήξερα που βρίσκουν το αστείο.

ΒΕΡΘ

Λοιπόν μικροσκοπικές φίλε θα σου πω πως. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός που ο μάγος Άλντους που το όνομα του και μόνο απαγορεύεται να προφέρεται χωρίς λόγο έγινε ο αρχηγός στην αδελφότητα των Μπέρσεκερ. Αυτή η αδελφότητα έχει πολύ άσχημο όνομα στον κύκλο των μάγων. Ο λόγος είναι ότι τόσοι μάγοι βρισκόντουσαν ψυχολογικά εκτός ελέγχου ή σε κατάσταση σοκ τότε οι δυνάμεις τους ήταν ανεξέλεγκτες και μπορούσαν να κάνουν κακό. Μα όταν μιλάω για κακό δεν εννοώ απλό κακό μα το μέγιστο. Έτσι ο πιο ζακουστός μάγος τον όποιο ονόμαζαν Οργέλα ίδρυσε την αδελφότητα των Μπέρσεκερ. Τους λυπόταν στην κατάσταση την όποια βρισκόντουσαν όλοι αυτοί οι μάγοι. Έτσι ο μόνος τρόπος να τους έχει στα λογικά τους ήταν το μανιτάρι().

Με αυτό το μανιτάρι τους γαλήνευε. Λένε ότι το είχε φέρει από την επιφάνεια της γης όταν Άλντους βρισκόταν εκεί. Το καλλιεργούσε με μυστικιστικό τρόπο κανένα δεν ήξερε πως.

Κάποιο πρωινό πριν πολλά χρόνια ο Ορκέλα εξαφανίστηκε. Πολλοί είπαν ότι έφυγε οικιοθελώς άλλοι είπαν ότι πέθανε και λίγοι ότι τον σκότωσε η αδελφότητα. Τώρα το πιο είναι αλήθεια και πιο ψέμα δεν ξέρω να σας απαντήσω. Έτσι η αδελφότητα έμεινε χωρίς αρχηγό ώσπου την αρχηγία ανέλαβε ο Άλντους. Μέσα σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα η Σμαραγδινή νήσος άλλαξε δραματικά ώσπου έφτασε στο σημείο που βρίσκεται σήμερα. Λένε πως η αδελφότητα άρχισε να ασχολείται με το πώς να επαναφέρει τους αρχαίους παλαιούς. Έτσι άρχισαν την σκοτεινή τους επίκληση στον ποιον αρχέγονο παλαιό θεό, τον φύλακα όλων των πυλών τον φοβερό τον ατρόμητο θεό (). Όπως βλέπεται η επίκλησή δεν έπιασε τόπο διότι αν είχε πιάσει τότε θα το είχαμε καταλάβει όλοι από τις πράξεις τους. Όμως η επίκληση κατάστρεψε ολοκληρωτικά την Σμαραγδινή νήσο μετατρέποντας την κατάλευκη έρημο και τα πανέμορφα βουνά τους σε απέραντα ξερά βράχια.

Μα είναι δυνατόν αυτό;

Τον διέκοψε ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είναι δυνατόν η αδελφότητα να ξέρει τα ονόματα των αρχαίγονων παλαιών; Εκτός από κανά δυο δεν νομίζω κανείς άλλος να ξέρει παραπάνω ονόματα.

Αμέσως ο Βέρθ ξέσπασε σε γέλια παρασύροντας και τους υπολοίπους έξω από την σκηνή. Όταν σταμάτησε να γελά του είπε.

ΒΕΡΘ

Εδώ στην Σμαραγδινή νήσο τα ονόματα όλων των αρχέγονων θεών είναι πασίγνωστα. Τα μαθαίνουμε από παιδιά είναι σφυρηλατημένα στα βράχια του Αντάρ εδώ στην Σμαραγδινή νήσο. Μια και δεν τα ξέρεις μικροσκοπική φίλε μου θα στα πω. Ο λόγος που θα στα πω είναι γιατί οι αρχέγονοι παλαιοί θα γυρίσουν. Και όταν γίνει αυτό όσοι ξέρουν τα ονόματα τους θα έχουν την κατανόηση των αρχέγονων παλαιών. Πρώτος στην Ιεραρχία είναι () ο αρχέγονος μαύρος σκοτεινός θεός αυτός που φέρνει μαζί του τα έντομα αυτός που ζει στο κατάμαυρο πυκνό σκοτάδι είναι αυτός ο (). Ο αρχέγονος θεός που προστάζει την ψυχοπάθεια την τρέλα την νοητική κατάσταση όλων των ζωντανών πλασμάτων. Είναι αυτός που κατοικεί στην παράνοια και που σέρνει μαζί τους όλες τις αρρώστιες της ψυχής. Τρίτος είναι ο (). Ο αρχέγονος θεός της παράλογης σοφίας των σκοτεινών διαστάσεων είναι αυτός που όταν ουρλιάζει παγώνουν τα βουνά και οι πεδιάδες. Αυτούς τους τρεις αρχέγονους παλαιούς θεούς δεν τους έχει δει κανείς για να τους περιγράψει. Για να τους υπόλοιπους θεούς υπάρχουν περιγραφές τις όποιες θα σου περιγράψω.

Ο τέταρτος αρχέγονος παλαιός είναι ένα εξωκοσμικός ερπετάνθρωπος το όνομα του είναι () ο άρχων όλων των ερπετόμορφων όντων του σύμπαντος ανυπάκουος, μοχθηρός, βίαιος και κομπλεξικός.

Πέμπτος είναι ο (). Ο αρχέγονος παλαιός θεός ψαρόμορφος και άρχων όλων των θαλασσίων λιμνών και των ποταμίων του σύμπαντος.

Άπληστος, τερατόμορφος, μοχθηρός χωρίς ίχνος συμπόνιας, υπερβολικά εκδικητικός και απίστευτα αντικοινωνικός, έκτος είναι ο ().

Ο αρχέγονος παλαιός θεός ο όποιος είναι πτηνόμορφος περπατάει αργά, βήμα παγониού. Εγκαταστάθηκε από τις γωνιακές εξισοκλασματικές διαστάσεις στις μαύρες σπηλιές του σύμπαντος.

Έβδομος είναι ο (). Ο αρχέγονος παλαιός θεός της μιζέριας της αρρώστιας της ατυχίας. Λεπρόμορφος, καμπούρης αποκρουστικός, ένα αρχέγονο θεϊκό ον που σέρνει αλλά και προστάζει όλες τις αρρώστιες του σύμπαντος γνωστές και άγνωστες.

Ο όγδοος αρχέγονος παλαιός θεός είναι θηλυκής φύσεως και ονομάζεται ().

Το σώμα της έως την μέση θυμίζει ανθρώπινο το υπόλοιπο είναι ένα είδος πράσινου σκορπιού. Έχει οχτώ χέρια πανέμορφο πρόσωπο με μακριά μαλλιά που φτάνουν έως την μέση της. Στο κάθε χέρι της βαστάει από έναν κύβο. Λένε ότι κάθε κύβος κρύβει από χιλιάδες ή εκατομμύρια τεχνολογίες. Είναι η αρχιτέκτονας του υπόγειου σιδηροδρόμου που τώρα χρησιμοποιούν οι Οίζιρκγ για δικά τους συμφέροντα.

Ένατος είναι ο () αρχέγονος παλαιός θεός σκυλόμορφος με τέσσερα πρόσωπα κακός, δύστροπος. Είναι αυτός που προστάζει τους άνεμους σε όλο το σύμπαν. Είναι ο πατέρας ο εφευρέτης και προπάτορας των τυφώνων. Τα τέσσερα πρόσωπα που έχει το κεφάλι του είναι για να προστάζει τους άνεμους πια διεύθυνση να πάρουνε.

Δέκατος είναι ο (). Ο αρχέγονος θεός που είναι η προσωποποίηση του κακού ο ίδιος. Φοράει μια τεράστια κόκκινη κάπα με κουκούλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ή του σώματος του δεν είναι εμφανείς. Κάποιες αναφορές λένε ότι όταν άνοιξε την κάπα του κάποιες φορές όλο του το σώμα από την

κορυφή ως τα νυχιά ήταν ένας ζωντανός γαλαξίας με πλανήτες νεφελώματα άστρα κομήτες. Μπορείς λένε να τα δεις να κουνιούνται όλα όπως στο διάστημα. Είναι ο κριτής όλων των ζωντανών θνητών πλασμάτων. Είναι δίκαιος αλλά και όχι, είναι καλός αλλά και όχι. Μπορεί να γίνει μαλακός αλλά συνάμα να γίνει και σκληρός. Είναι αυτός που προστάζει όλα τα χρώματα του σύμπαντος και είναι ο μοναδικός θεός με τα οχτακόσια τρισεκατομμύρια ονόματα.

Ενδέκατος είναι ο (). Αρχέγονος παλαιός θεός πολύμορφος κακός δύστροπος προστάζει όλες τις φλόγες του σύμπαντος. Είναι ο πατέρας όλων των Ήλιων συμπαντικών και μη.

Δωδέκατος είναι ο τρομερός (). Ο πιο αρχαίος ανάμεσα στους υπόλοιπους αρχέγονους παλαιούς. Λένε ότι γεννήθηκε στο διαστρεβλωμένο εκτοπλασματικό χαοτικό κακογενές και μαύρο από σκοτάδι σύμπαν του ΑΧΑΓΚΕΝ-ΚΝΤΕ. Πατέρας του είναι ο (). Κλειδοκράτορας όλων των πυλών όπου συναντιούνται οι συμπαντικές ήλεκτρων σφαίρες. Μητέρα του είναι η τρομερή () πανέμορφη και συνάμα άσχημη. Μισή καλαμάρι από την μέση και κάτω από την μέση και πάνω θυμίζει κάτι το ανθρωπινό. Έχει την ιδιότητα να προστάζει αλλά και να δημιουργεί πλανήτες. Έτσι όταν γέννησε το καμάρι της του έφτιαξε έναν πλανήτη ώστε να μπορεί να μεταφέρεται όπου θέλει στο σύμπαν. Με αυτόν τον πλανήτη πλοίο μεταφέρθηκε ο αρχέγονος παλαιός θεός ().

Εδώ στην γη μαζί με όλους τους άλλους. Μέτα από τρισεκατομμυριοστό περιπλανήσεις αλλά και κατακτήσεις του σύμπαντος ήρθαν εδώ. Μετά τον πόλεμο οι αρχέγονοι παλαιοί φύγανε εκτός από αυτόν που αναγκάστηκε να πέσει σε λήθαργο εδώ στην Σμαραγδινή νήσο. Περιμένοντας και πάλι να ξυπνήσει ώστε να πάρει τον πλανήτη πλοίο και να μαζέψει τους υπόλοιπους αρχέγονους παλαιούς για να ξανά κυβερνήσουν την γη και πάλι. Πολλά νοήμον όντα πιστεύουν ότι ο δορυφόρος της γης είναι απλά ένας πλανήτης που προστατεύει την γη από ξένα σώματα του σύμπαντος. Τους έχω ακούσει να το λένε πολλοί. Να ήξεραν πόσο λάθος έχουν κάνει αλλά και πόσο φόβο θα νιώθανε στα σωθικά τους άμα ξέρανε ότι είναι ένα μεταφορικό μέσο του αρχέγονου παλαιού θεού(). Είναι φρικτός στην όψη πλοκαμόμορφος με μακριά πλοκάμια να βγαίνουν από το κεφάλι του με βεντούζες μαλάκιου σε όλο του το σώμα. Από την μέση και κάτω θυμίζει σώμα ερπετού όπως τα φίδια με δισεκατομμύρια μικροσκοπικές βεντούζες. Δύστροπος κακός μα δίκαιος, σοφός. Κατέχει την συμπαντική γνώση της μέγιστης γεωμετρικοτριγωνογεωγραφίας. Στην γη όμως ξέφυγε από τα όρια της λογικής. Αν βέβαια διέθετε έστω και λίγο από αυτήν. Σε όποιον πλανήτη πέρασε έβαζε τα όντα τα οποία κατοικούσαν να χτίζουν οικήματα πυραμοειδές όπως έκανε και εδώ στην γη. Αυτό βέβαια άνηκε στην μυστική συμπαντική μέγιστη γνώση της γεωμετρικοτριγωνογεωγραφίας. Ίσως να ήταν κάτι σαν σημάδια για αυτόν ίσως όμως και όχι..... βέβαια μετά τον χαμό του σε όλα τα μήκη της γης μέσα και έξω από αυτήν τα όντα που κατοικούμε εδώ χωρίς να ξέρουμε την χρήση τους ή τις κάναμε ναούς ή τεράστιους τάφους. Πιστεύω ότι και στην επιφάνεια αλλά και στην μέση γη πρέπει να υπάρχουν πολλών ειδών πυραμίδες. Άλλες μικρές άλλες μεγάλες άλλες περίτεχνες και άλλες λαβυρινθώδεις.

Και μια που μιλάω για λαβύρινθους ο αρχέγονος θεός για τον οποίο μιλάω τώρα ήταν ο εφευρέτης των λαβύρινθων. Ο πιο μυστικιστικός αρχέγονος παλαιός που πέρασε πάνω στην γη. Πολλές αναφορές λένε ότι ήταν καλός με τα όντα που κατοικούσαν εδώ. Άλλες αναφορές λένε όμως ότι ήταν πολύ κτηνώδες και ότι πολλά όντα γινόντουσαν υποχείρια των φρικιαστικών μυστικών πειραμάτων του. Δωδέκατος στην σειρά είναι ο (). Αρχέγονος παλαιός πανέμορφος στην όψη κεραυνοκράτορας και άρχοντας στο σύμπαν του ΕΝΘ. Μανιώδεις ψυχοσυλέκτης αλλά και μανιώδεις δικαστής. Αυτός έκρινε σε πιο νεφέλωμα του σύμπαντος έπρεπε να πάει

η ψυχή που δίκαιζε. Ανάλογα με την απόφαση η ψυχή πήγαινε στο ανάλογο νεφέλωμα. Οι άλλοι όλοι θεοί δύσκολα ζητούσαν την βοήθεια του διότι ότι και αν του ζητούσαν αυτός πρώτα δίκαιζε την υπόθεση και μετά δρούσε. Δεν τον ένοιαζε πιο ήταν το σωστό και πιο όχι αν αυτός έκρινε τι έπρεπε να κάνει το έκανε. Μέχρι και σήμερα πολλοί πιστεύουν ότι όταν πέφτουν κεραυνοί αν κάποιος παρατηρήσει καλά τον κεραυνό θα δει το πρόσωπο του αρχέγονου παλαιού θεού να τον κοιτάει. Αντιπαθούσε πολύ τα φίδια και ειδικά τα δρακόφιδα τα οποία όπου τα εντόπιζε τα κεραυνοβολούσε. Υπάρχουν πολλές αναφορές από τον λαό μου αλλά και από άλλες φυλές ότι σε κάμπους βουνά λίμνες ξαφνικά και ενώ είναι καθαρός ο ουρανός αρχίζουν να πέφτουν κεραυνοί. Κοιτώντας καλύτερα βλέπουν να κυνηγάνε οι κεραυνοί δρακόφιδα ώσπου στο τέλος κεραυνοβολούνται με αποτέλεσμα να απαθρακώνονται. Αυτή του η μανία του να κυνηγεί τα δρακόφιδα ξεκίνησε όταν

ο() ήθελε να του κλέψει την κεραυνοαυτοκρατορία του. Είχε στείλει όλα τα φίδια του σύμπαντος με αρχηγούς τα δρακόφιδα ώστε να τον σαλέψουν με τα δαγκώματα τους και να χάσει την δύναμη του. Όμως τα πράγματα δεν έγιναν όπως τα περίμενε ο

() τον κατάλαβε και έτσι κατάφερε να αποκρούσει την επίθεση που του έκανε. Από τότε δεν χωνεύει οτιδήποτε έχει να κάνει με σχέση με ερπετά και κυρίως με τα δρακόφιδα.

Τα δρακόφιδα είναι γνωστά σε όλο το γνωστό και άγνωστο σύμπαν. Έχουν πολύ χοντρό σώμα μπορεί να φτάσουν τα δέκα οχτώ μέτρα μήκος. Έχουν πολύ χοντρό κεφάλι με διπλή σειρά δόντια. Στο κεφάλι τους έχουν τέσσερα κέρατα τα δυο είναι μεγάλα και τα άλλα δυο είναι πιο μικρά. Για τα απλά όντα τα θνητά δηλαδή δεν είναι τόσο επικίνδυνα. Αυτό γιατί κατά ένα περίεργο τρόπο δεν έχουν δηλητήριο απλώς σφίγγουν την λεία τους και την καταβροχθίζουν. Είναι επικίνδυνα όμως για τις θεότητες και αυτό λόγω από την δύναμη των κεράτων τους σε συνδυασμό τα μικρά κέρατα τους με τα μεγάλα εκπέμπουν ένα είδος χαμηλής εκπομπής ηλεκτρομαγνητικού πεδίου που μπορεί για λίγα δευτερόλεπτα να μπλοκάρει τις σκέψεις των θεών.

Δέκατος τρίτος είναι ο () αρχέγονος παλαιός δήλος, μπορεί να πάρει οποιαδήποτε μορφή θελήσει. Του αρέσει να μένει σε λιμνώδεις περιοχές και προπάντων σε βαλτούς. Ένωθε τόσο καλά εκεί όταν βρισκόταν που μουγκάνιζε δυνατά ώστε ακουγόταν πολλά χιλιόμετρα γύρω από τις λίμνες και τους βάλτους. Ένα απόκοσμο μουγκρητό ακουγόταν που τρομοκρατούσε όσους βρισκόντουσαν κοντά. Θύμιζε λένε μουγκρητό μεγάλου ζώου αλλά η χροιά του είχε κάτι το φρικιαστικό που κανένα ζώο πάνω στον πλανήτη ή μέσα δεν μπορεί να μουγκρίσει έτσι. Επίσης λένε ότι όπου αφόδεψε από τα κόπρανα του δημιουργήθηκε η κινούμενη άμμος. Τα κόπρανα του ήταν τόσο καυστικά που μόλις ερχόντουσαν σε επαφή με το χώμα αυτό αμέσως μετατρέποταν σε ψιλή άμμο σαν πούδρα και με τα υγρά των κοπράνων ανακατεμένη γινόταν η υγρή κινούμενη άμμος. Αυτός επίσης προστάζει τις παλίρροιες όλων των πλανήτων του σύμπαντος. Υπάρχουν κάποιες φήμες που λένε ότι είναι υπεύθυνος για κάθε είδους τερατογενέσεις. Λένε ότι όταν όλα τα είδη ζωής όταν βρίσκονται σε ερωτική αναπαραγωγή τότε τρυπώνει κρυφά στον αρσενικό σύντροφο πάντα αόρατα και ερωτοτροπεί. Πάντα φυσικά με άσχημα αποτελέσματα. Διότι ο σπόρος του αρσενικού διαστρεβλώνεται από την θεϊκή πίεση με την τραγική συνέπεια να αλλάξει όλη η δομή του σπερματοζωαρίου. Ευτυχώς που δεν έχει τόσες ερωτικές ορμές και αυτό γινόταν σπάνια. Υπήρχαν και άλλοι αρχέγονοι παλαιοί θεοί που τα ονόματά τους ήταν χαραγμένα στα βράχια όμως πριν χιλιάδες χρόνια μετά από μια απότομη πτώση της Σμαραγδινής νήσου τεράστια κομμάτια ξεκόλλησαν από τον βράχο και έτσι τα υπόλοιπα ονόματα χάθηκαν για πάντα. Βέβαια υπάρχουν πολλοί που θα πουν ότι τα ξέρουν. Όμως σας πληροφορώ ότι δεν λένε τα σωστά ονόματα. Ο λόγος

είναι ότι με το πέρασμα των χιλιετηρίδων από στόμα σε στόμα γινόντουσαν μικρά λάθη μα στον τόνο μα στην προφορά του ονόματος και έτσι σήμερα δεν ακούει κανείς τίποτα άλλο εκτός από ασυναρτησίες. Λοιπόν ας επανέλθουμε τώρα στο θέμα με την αδελφότητα των μάγων.

Εφόσον λοιπόν έκαναν επικλήσεις σκοτεινές και αιματοβαμμένες ώστε να επαναφέρουν τους αρχέγονους παλαιούς η Σμαραγδινή νήσος άλλαξε τραγικά βλέπετε ήταν ένα ζωντανό νησί το οποίο μπορούσε και πετούσε έσφυζε από ζωή. Τώρα όμως μετά από τόσες σκοτεινές και αιματοβαμμένες επικλήσεις της ρουφήξανε όλη την ζωτική της ενέργεια έτσι το νησί έσβησε δεν έχει πλέον ζωή. Κατάντησε μια νεκρή έρημο που κρύβει ένα φρικιαστικό και απόκοσμο συμπαντικό μυστικό. Τόσο φρικιαστικό που αν αυτό το μυστικό πέψη πλέον να είναι μυστικό τότε όμως ο πλανήτης μέσα και έξω θα γίνει σκέτη κόλαση. Από τον έναν και μοναδικό που κοιμάται εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Από την τελευταία μέρα όπου έπεσε σε λήθαργο.

Μην με κοιτάς έτσι με γουρλωμένα τα μάτια μικροσκοπική φίλε εδώ και χιλιάδες χρόνια όλοι ξέρουν ότι η τελευταία προσγειώση της Σμαραγδινής νήσου έτυχε να γίνει εδώ. Ακριβώς εδώ που βρίσκεται σήμερα. Βλέπεις μέχρι πριν μερικά χρόνια κανείς μα κανείς δεν ήξερε ότι η Σμαραγδινή νήσος προσγειώθηκε πάνω σε έναν αρχέγονο παλαιό θεό.

Μα τι λες τώρα;

Πετάχτηκε έντρομος ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είσαι σίγουρος Βέρθ ότι εδώ σε αυτόν τον πλανήτη υπάρχει κάποιος από τους αρχέγονους παλαιούς θεούς;

ΒΕΡΘ

Μα τι σου λέω τόση ώρα όχι απλά έναν αρχέγονο παλαιό θεό μα για τον πιο φρικιαστικό στην όψη από όλους. Τον ανάφερα πριν από λίγο. Το όνομα του είναι ()!!!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Με συγχωρείς Βέρθ αλλά μου είναι λίγο δύσκολο να το πιστέψω.

ΒΕΡΘ

Το ξέρω μικροσκοπική φίλε μου αλλά για θυμήσου πριν από λίγο δεν πίστευες καν ότι υπήρχε η Σμαραγδινή νήσος. Μα τώρα όχι μόνο το πιστεύεις αλλά πατάς επάνω σε αυτήν.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εδώ μπορώ να πω ότι έχεις δίκιο Βέρθ. Απλώς ήταν μεγάλη έκπληξη μετά από κάποια εκατομμύρια χρόνια ύπαρξης μου να μαθαίνω πράγματα που θεωρούντο μύθος και φαντασία να είναι υπαρκτά.

ΒΕΡΘ

Δεν νομίζω να υπάρχει πιο ωραίο πράγμα για κάθε ζωντανό ον πάνω στο σύμπαν από το να μαθαίνει με αποδείξεις ότι όλα αυτά που ήξερε ως μύθος ή και ως φαντασία είναι πραγματικότητα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όπως όμως είπα πριν λίγο θέλω αποδείξεις. Λοιπόν πια απόδειξη υπάρχει ώστε να πειστώ ότι κάτω από την Σμαραγδινή νήσο κοιμάται ο φοβερός αρχέγονος παλαιός θεός ()!

ΒΕΡΘ

Μα αυτό που ζητάς μικροσκοπική φίλε μου δεν είναι καθόλου δύσκολο.

Αμέσως ξέσπασε σε δυνατά γέλια παρασύροντας για μια ακόμη φορά τους επήκοους του να γελάσουν μαζί του. Το γέλιο τους ξαφνικά κόπηκε απότομα από έναν δυνατό βόμβο που κράτησε μόλις ένα δευτερόλεπτο . Αμέσως ο Βέρθ έπεσε στα γόνατα και με το κεφάλι σκυμμένο άρχισε να μουρμουράει προσευχές.

Έτρεξα ως το άνοιγμα της σκηνής και είδα ότι όλοι ήταν εκεί έξω και έκαναν το ίδιο πράγμα. Μετά από λίγο προτού προλάβουμε να ρωτήσουμε τον Βέρθ τι τους τρόμαξε ακούστηκε και πάλι μα τώρα δεν ακούστηκε σαν βόμβος μα σαν ανάσα. Σαν κάποιο τεράστιο προϊστορικό ζώο να ανάσαινε. Αυτό κράτησε ακριβώς για δέκα λεπτά. Σε αυτά τα λεπτά πρέπει να ακούστηκαν γύρω στις επτά με οχτώ ανάσες. Παρ' όλο που βγήκα έξω από την σκηνή γυρίζοντας τον καταβολισμό γύρω γύρω δεν υπήρχε τίποτα εκτός από την κατάλευκη έρημο και τον ορίζοντα. Η ανάσα ακουγόταν δεξιά από τον καταβολισμό χωρίς να φαίνεται ή να κινείται τίποτα. Εφόσον δεν ακούστηκε τίποτα για πολύ ώρα τότε ο Βέρθ σηκώθηκε όρθιος χαμογελαστός αλλά με έντονη την ταραχή ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του.

Αμέσως ο Ντόρσια του είπε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι ήταν αυτό το πράγμα που ακούσαμε Βέρθ;

Ανήκει σε κάποιο ζώο; ή σε κάτι άλλο ;

Προτού μας απαντήσει πήγε προς την είσοδο της σκηνής διατάζοντας τους δικούς του να ετοιμάσουν προμήθειες νερό και δυο ΝΤΟΓΚΘ. Τα Ντόγκθ ήταν ζώα τα οποία έμοιαζαν με τεράστια μοσχάρια τριχωτά με μεγάλα καμπυλωτά γυρτά προς τα πίσω Κέρατα. Τα μάτια τους και οι πατούσες τους ήταν τεράστια για να βλέπουν μακριά και καλά μέσα από ανεμοθύελλες και οι πατούσες τους για να μπορούν να πατάνε στην ψιλή άμμο χωρίς να βουλιάζουν. Γυρίζοντας σε εμάς είπε.

Ακούστε με καλά το τι θα σας πω αυτή η ανάσα που ακούστηκε πριν από λίγο είναι από τον κοιμισμένο αρχέγονο παλαιό θεό!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι; μα;

ΒΕΡΘ

Σε παρακαλώ Ντόρσια δεν είναι ώρα για ερωτήσεις πρέπει να φύγετε από τον καταβολισμό μου τώρα. Σας έχω ετοιμάσει τρόφιμα νερό και μεταφορικό μέσο. Όσο για τις αποδείξεις που ζητάς θα σου τις δώσω. Η τοποθεσία για να βγείτε από την Σμαραγδινή νήσο λένε ότι είναι εκεί από όπου ακούγεται η ανάσα εμείς δεν χρειαστήκαμε ποτέ να βγούμε από την Σμαραγδινή νήσο έτσι δεν ξέρουμε αν πράγματι υπάρχει κάτι εκεί ώστε να σας πάει κάπου, θα σας δώσω αυτόν τον χάρτη είναι της Σμαραγδινής νήσου. Όμως από τότε που προσγειώθηκε στην θάλασσα της () ανήκει χαρτογραφικά στον πλανήτη τον οποίο βρισκόμαστε εμείς. Οπότε μην ξεχνάτε κάτι βασικό ότι ισχύει μέσα ισχύει και έξω και ακριβώς το αντίθετο. Η τοποθεσία λοιπόν είναι 49,51 νότια και 128,34 δυτικά. Δεν έχω να σας πω τίποτα άλλο παρακαλώ χωρίς να με ρωτήσετε τίποτα άλλο θα ήθελα να αφήσετε τον καταβολισμό μου. Πράγματι μετά από λίγο βρισκόμασταν έξω από την σκηνή καβάλα σε αυτά τα περίεργα Ντόγκθ. Ευχαριστήσαμε τον Βέρθ και τον λαό του και ξεκινήσαμε για την τοποθεσία όπου ακουγόταν η ανάσα. Πρέπει να είχαμε απομακρυνθεί καμιά εκατοσταριά μέτρα όταν ακούσαμε για τελευταία φορά την φωνή του Βέρθ να φωνάζει. Μην ξεχνάτε ότι ισχύει μέσα ισχύει και έξω από τον πλανήτη και ακριβώς το αντίθετο. Καθώς γύρισα να τον αντικρίσω τον είδα όρθιο στην πλάτη ενός Ντόγκθ να μας χαιρετά για τελευταία φορά.

Πρέπει να κάναμε πολλά χιλιόμετρα μέσα στην αχανή έρημο όταν στην άκρη του ορίζοντα άρχισαν να ξεπροβάλουν βουνά. Στην αρχή ήταν θολά μα όσο πλησιάζαμε τόσο καθάριζαν από την θολούρα.

ΜΑΝΟΣ

Αν είναι η Σμαραγδινή νήσος και είμαστε στην θάλασσα πως θα φύγουμε από εδώ;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν ξέρω άσχημε αλλά πιστεύω ότι θα βρούμε κάπως να ξεφύγουμε από εδώ.

Βάδιζαν αργά τα Ντόγκθ η ζέστη είχε και πάλι γίνεται αφόρητη ο Ντόρσια για μια ακόμη φορά είχε πάρει έναν υπνάκο μέσα στο τσεπάκι μου. Η μυρωδιά από αυτά τα περίεργα ζώα ήταν ανυπόφορη. Αν ήταν από το να περπατάς μέσα σε αυτήν την έρημο καλύτερα η μυρωδιά από τα Ντόγκθ. Απορούσα το τι έτρωγαν αυτά τα ζώα διότι πουθενά δεν υπήρχε βλάστηση. Τα βουνά μπροστά μας ολοένα ερχόντουσαν πιο κοντά μας. Πρέπει να είχαν περάσει γύρω στις δώδεκα ώρες από τότε που φύγαμε από τον καταυλισμό του Βέρθ.

Είχα πιαστεί τόσες ώρες πάνω σε αυτά τα ατσούμπαλα ζώα. Έτσι αποφάσισα να σταματήσω για λίγο. Πηδώντας από το Ντόγκθ ξέχασα ότι στο τσεπάκι μου κοιμόταν ο Ντόρσια.

Πετάχτηκε έντρομος σκίζοντας την τσέπη μου. Προσγειώνοντας το κορμί του επιδέξια άρχισε να καταριέται θεούς και δαίμονες κρατώντας το όπλο του στα χέρια του νευρικά και με γρήγορες κινήσεις δεξιά και αριστερά κοιτούσε όλο απορία.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι έγινε άσχημε δεν βλέπω κανέναν; γιατί έπεσες από το Ντόγκθ;

Δεν πρόλαβα να του απαντήσω έμεινα έκπληκτος από αυτό που έβλεπα.

ΜΑΝΟΣ

Κοίτα! Κοίτα Ντόρσια! Τα Ντόγκθ τρώνε άμμο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σιγά το πράγμα τι ήθελες να τρώνε σε αυτό το ξερονήσι.

Μου είχε λυθεί τελικά η απορία το τι τρώνε αυτά τα ζώα.

Πλησίασα το Ντόγκθ ανοίγοντας τις προμήθειες που μας είχαν βάλει. Μετά από ένα καλό φαγοπότι ξεκινήσαμε για τα βουνά να βρούμε την πηγή της ανάσας που ακούγαμε στον καταυλισμό. Μετά από κάμποση ώρα φτάσαμε στους πρόποδες των βουνών.

ΜΑΝΟΣ

Και τώρα τι κάνουμε Ντόρσια;

Από πού πρέπει να πάμε;

Με ένα επιδέξιο τίναγμα του κορμιού του ο Ντόρσια χωρίς να μου δώσει καμία απάντηση βρέθηκε στο κεφάλι μου επάνω αφουγκράζοντας γύρω γύρω.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Το ακούς άσχημε;

ΜΑΝΟΣ

Ποιο? Τι πράγμα; Δεν ακούω τίποτα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άνοιξε καλά τα αυτιά σου άσχημε δεν μπορείς να το ακούσεις!!

Προσπάθησα να ακούσω κάτι. Μήπως ήταν ο αέρας ή ακόμα την ανάσα του κοιμισμένου αρχέγονου παλαιού θεού. Τίποτα από όλα αυτά ώσπου μετά από λίγα δευτερόλεπτα το άκουσα. Ίσα ίσα που ερχόταν στα αυτιά μου μα όσο περνούσε η ώρα ακουγόταν όλο και πιο δυνατά. Μια υπέροχη μελωδία από γυναικεία φωνή χωρίς μουσική μόνο η φωνή ακουγόταν. Μα το θεό ήταν τόσο θεσπέσια τόσο απαλή τόσο δροσιστική και συνάμα τόσο μυστικιστική στα αυτιά μου. Ένιωσα δέος μα και συγκίνηση ένιωθα ότι δεν ήθελα να σταματήσει να τραγουδά καθόλου. Παρακαλούσα την φύση τον θεό να μην σταματήσει καθόλου να τραγουδά. Παρ'όλο που ήταν τόσο γλυκιά και δροσιστική η μελωδία που ακούγαμε στο τέλος άφηνε μια μελαγχολία να πλανιέται στην ατμόσφαιρα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εκεί! Δεξιά σου άσχημε κοίτα!

Γυρίζοντας να δω τι μου έλεγε ο Ντόρσια έμεινα έκπληκτος από αυτό που αντίκρισα. Μια γυναίκα βρισκόταν σε όρθια θέση με τα χέρια ορθάνοικτα φορούσε ένα άσπρο φουστάνι το οποίο μπερδευόταν ομοιόμορφα με τα κάτασπρα μακριά μαλλιά της. Αιωρήτο τόσο απαλά από την ροή του αέρα λες και ήταν πούπουλο έδειχνε όμως να ελέγχει την πτήση την οποία έκανε. Από αυτήν την ιπτάμενη γυναίκα ερχόταν αυτή η θεσπέσια μελωδία. Αντικρίζοντας μας ήρθε και προσγειώθηκε στα δυο μέτρα μπροστά από εμάς. Το θέαμα αυτής της γυναίκας ήταν τόσο παράξενο αλλά και όμορφο συνάμα. Το φουστάνι το οποίο φορούσε στο τέλειο καλό διατηρημένο σώμα της δεν ήταν από ύφασμα. Ήταν από τα μαλλιά της. Κατά ένα περίεργο τρόπο τα μακριά μαλλιά της είχαν φτιάξει ένα υπέροχο φουστάνι που θα το ζήλευε ο καλύτερος κομμωτής. Τα υπόλοιπα μαλλιά της ήταν ελεύθερα και κατάλευκα έως την μέση της. Ανάλογα με τις κινήσεις που έκανε μια μακραίνανε και μια κονταίνανε. Αν παρατηρούσα καλύτερα μπορούσες να δεις την ίδια διαδικασία στο φουστάνι της. Το πρόσωπο της!! Το πρόσωπο της έδειχνε τόσο νέο αλλά συνάμα και πολύ γερασμένο. Τα μάτια της είχαν ακριβώς τα χρώματα του ουράνιου τόξου μεγάλα αμυγδαλωτά και κυρτά προς τα πάνω. Σαρκώδη υγρά χείλη. Όλη από επάνω μέχρι κάτω ήταν πανέμορφη παρ'όλη την παράξενη ομορφιά της. Στεκόταν εκεί μπροστά μας χωρίς να λέει κουβέντα ακίνητη. Το μόνο που έκανε ήταν να μας παρατηρεί, όχι με έκπληξη απλώς μας παρατηρούσε. Τότες ο Ντόρσια της μίλησε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χαιρετούμε ταπεινά την όμορφη γυναικεία ύπαρξη σας. Ζητούμε ταπεινά συγγνώμη αν είμαστε εμείς αυτοί που διακόψαμε αυτήν την υπέροχη μελωδία την οποία εσείς πραγματοποιούσατε.

Απάντηση δεν πήραμε.

Πες και εσύ κάτι άσχημε μόνο πρόσεξε το τι θα πεις διότι αυτή εδώ η ύπαρξη πρέπει να είναι θεότητα μην την προσβάλεις!!

Οπλίστηκα με θάρρος λέγοντας της.

ΜΑΝΟΣ

Με λένε Μάνο έρχομαι από την επιφάνεια της γης τον φίλο μου τον λένε Ντόρσια και έρχεται από την μέση γη.

Χωρίς να το θέλουμε βρεθήκαμε στην Σμαραγδινή νήσο και τώρα προσπαθούμε να φύγουμε από αυτή.

Μήπως αιθέρια ύπαρξη μπορούσες να μα δείξεις τον δρόμο ή τον τρόπο να φύγουμε;

Αμέσως αιωρήθηκε από την επιφάνεια του εδάφους γύρω στους τριάντα πόντους τα μαλλιά της παρ' όλο ότι δεν φυσούσε ανακατευνόντουσαν λες και ο αέρας τα παράσερνε. Τα μάτια της σπινθηροβόλαγαν. Άρχισε να μας μιλάει όχι με μια φωνή αλλά με πολλές. Λες και μιλούσαν δέκα ή και περισσότερες γυναίκες ταυτοχρόνος.

Το όνομα μου αγαθά όντα είναι το εξής (MEIN NA SET PON NTE KAO EL GEN EPI) είμαι η ψυχή της Σμαραγδινής νήσου. Πλανιέμαι θρηνώντας την καταστροφή του. Τραγουδώ για να απαλύνω τον πόνο του. Κάποτε η Σμαραγδινή νήσος πετούσε σε όλο το γνωστό και άγνωστο σύμπαν. Έφερνε μαζί της ειρήνη, φως και μάθηση από όλο το σύμπαν όπου χωρίς να το καταλάβει προσγειώθηκε πάνω στον κοιμισμένο αρχέγονο παλαιό θεό . Από τότε πληγώθηκε ανεπανόρθωτα με συνέπεια να μην μπορεί να ξαναπετάξει έμεινε καθηλωμένη εδώ στον εσωτερικό ωκεανό του πλανήτη αυτού. Όσπου το τελευταίο χτύπημα το δέχτηκε από την αδελφότητα των μάγων που ήθελαν να φέρουν πίσω τους αρχεγόνους παλαιούς θεούς. Ρούφηξαν όλη την ζωτική ενέργεια του με αποτέλεσμα να μείνει ένα ξερό κουφάρι. Το μόνο καλό από αυτήν την τραγική κατάληξη ήταν ότι δεν κατάφεραν να γυρίσουν τους αρχεγόνους παλαιούς θεούς. Στην ερώτηση σου άνθρωπε της επιφανείας το να σου πω που βρίσκεται η ανάσα του αρχέγονου παλαιού θεού δυστυχώς δεν μπορώ. Ο λόγος είναι όχι ότι δεν θέλω αλλά επειδή είμαι παγιδευμένη από αυτήν. Μου απαγορεύεται να σας πω ή να δείξω σε οποιονδήποτε το σημείο. Θα πρέπει μόνοι σας να το βρείτε και από κει ίσως αν είστε τυχεροί να βρείτε τον δρόμο της επιστροφής. Αν όχι τότε οι θνητές ψυχές σας θα στολίζουν τα όνειρα του αρχέγονου παλαιού θεού για πάντα. Θα περιφέρεστε άσκοπα και αγωνιωδώς μέσα στους χειρότερους εφιάλτες του. Δεν θα μπορέσετε ποτέ να ξεγλιστρήσετε από την αρχέγονη θεϊκή ονειρική διάσταση. Για αυτό σας προτείνω όταν βρείτε το μέρος να είστε σε εγρήγορση όσο το δυνατόν μπορείτε. Αμέσως σταμάτησε να μας μιλά χωρίς να μας χαιρετήσει αιωρήθηκε όλο και πιο ψηλά. Κάποια στιγμή σταμάτησε άνοιξε για μια ακόμη φορά τα χέρια της και άρχισε να τραγουδά φεύγοντας μακριά μας.

Δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ μου την μελωδία αυτή. Μετά από κάμποση ώρα βρισκόμασταν στις αρχές των βουνών που έστεκαν θεόρατα μπροστά μας. Αφήσαμε τα Ντόγκθ στην μοίρα τους παίρνοντας τις προμήθειες και αρχίσαμε να σκαρφαλώνουμε το σκληροτράχηλο βουνό. Από μακριά φαινόταν ότι δεν ήταν εύκολο κάποιος να το ανέβει. Κοφτερά γλιστερά δολοφονικά βράχια εξείχαν από παντού περιμένοντας όποιον έκανε το λάθος να βρεθεί επάνω τους, κατάμαυρα ο ήλιος αντανακλούσε πάνω τους δημιουργώντας μια αβάστακτη ζέστη.

Με κόπο και με πολύ δυσκολία ανέβαινα τα απότομα βράχια. Ο Ντόρσια ήταν ευτυχώς προικισμένος από την φύση του να μπορεί να κάνει τεράστια άλματα παρ' όλο ότι ήταν μια σταλιά. Έτσι ανέβαινε πολύ πιο γρήγορα από εμένα αλλά μου έλεγε συνάμα από πού να πιαστώ και πώς να ανέβω. Ανεβαίναμε ασταμάτητα πουθενά δεν υπήρχε ίχνος ζωής ούτε από ζώα, έντομα αλλά ούτε από χλωρίδα.

Εδώ εδώ πάνω! Έλα άσχημε έχει μια προεξοχή μπορούμε να ξεκουραστούμε.

Πράγματι μετά από λίγο βρέθηκα δίπλα του σε μια προεξοχή δυο επί δυο. Είχε αρχίσει ήδη να βραδιάζει κοιτάξα κάτω και μου φάνηκε λες και είχαμε σκαρφαλώσει το Έβερεστ.

Άρχισε να φυσάει δυνατά έτσι κοντοστάθηκα στο τοίχος του βράχου περιμένοντας να κοπάσει ο αέρας.

Ο αέρας λυσομανούσε ασταμάτητα έτσι κουλουριάστηκα για να ξεκουραστώ από την πολύωρη ανάβαση. Σιγά σιγά τα μάτια μου έκλεισαν αφήνοντας τον εαυτό μου να κοιμηθεί. Πρέπει να πέρασαν πολλές ώρες ύπνου όταν με ξύπνησε η φωνή του Ντόρσια.

Είκοσι τρία! Είκοσι τρία! τι δουλειά έχει αυτό το αναθεματισμένο νούμερο εδώ πάνω!

Άνοιξα τα μάτια μου διάπλατα ψάχνοντας να βρω και γω το νούμερο για το οποίο φώναζε και χάλαγε τον κόσμο ο Ντόρσια. Όσο όμως και να έψαχνα δεν το έβλεπα πουθενά.

ΜΑΝΟΣ

Που το βλέπεις το νούμερο αυτό Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να το μπροστά στα πόδια σου είναι άσχημο το πατάμε από την ώρα που ήρθαμε χωρίς να το πάρουμε είδηση!

Πράγματι κοιτώντας καλύτερα παρατήρησα στα πόδια μου κάποιες τελείες.

ΜΑΝΟΣ

Δεν βλέπω τίποτα άλλο εκτός από τελείες Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αχ ναι το ξέχασα.

ΜΑΝΟΣ

Λοιπόν!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έλα κάτσε κάτω να σου δείξω.

Έβγαλε από το καβούκι του ένα είδος κιμωλίας και άρχισε να σημειώνει τελείες λέγοντας μου.

1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		

Οπότε άσχημο μου στα πόδια σου είναι γραμμένο το νούμερο ().

ΜΑΝΟΣ

Ναι το κατάλαβα το αριθμητικό γράψιμο αλλά αυτό που δεν κατάλαβα είναι γιατί ταράχτηκες τόσο πολύ όταν είδες αυτό το νούμερο;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Θα σου πω άσχημε έτσι και αλλιώς έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας και πρέπει να ξεκουραστούμε. Τα νούμερα είναι μια συμπαντική γλώσσα. Άλλοι την καταλαβαίνουν από την ώρα της ύπαρξης τους και άλλοι όχι.

Να σου πω ένα παράδειγμα μπορεί να βρεις ένα βιβλίο να το ανοίξεις και να είναι όλο νούμερα γραμμένο. Δεν θα σου κινήσει το ενδιαφέρον και θα το βάλεις στην άκρη.

Όμως αυτό το βιβλίο μπορεί να είναι έτσι γραμμένο που να εξιστορεί τον πολιτισμό ενός πλανήτη ή την καταστροφή. Μπορεί να εξηγήει πώς να φτιάξεις ένα ξόρκι ή ένα όπλο ή ένα πλοίο ή ακόμα και μια χρονοδιαγνωστική πύλη!

Υπάρχουν νούμερα που αντιπροσωπεύουν κάτι καλό ή κακό. Μπορεί να χρησιμοποιηθούν για σύμβολα πρόσωπα ή τέλος πάντων για οποιαδήποτε φαντασείς.

ΜΑΝΟΣ

Δεν μπορώ να πω ότι τα κατάλαβα όλα Ντόρσια όμως το νούμερο () που είναι εδώ στα πόδια μας τι είναι ή μάλλον τι σημαίνει και γιατί το έβαλαν εδώ;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι άσχημε θα σου πω!! Θα σου πω για να πάρεις μια ιδέα διότι κάτι μου λέει μέσα μου ότι και στην επιφάνεια όπου κατοικείς το (-) είναι εν δράση.

Μέσα στο πυκνό και δαιδαλώδη λαβύρινθο του βουνού Ρορενγέργ κοντά στην ευρύτερη περιοχή του Αλ-Ντεγόρ ορθώνεται μέσα από κακιά μαγεία και σε μεταβλημένη πλέον μορφή το θρυλικό κάστρο των Ζάιρων το οποίο είναι το προπύργιο των μυστικών παραδόσεων αυτών που κατέχουν την δύναμη με ανώτατη έδρα της μαύρης φρουράς του τάγματος των συμπαντικών ιπποτών. Σύμφωνα με υφιστάμενες αρχαίες συμπαντικές αναφορές ο πύργος των Ζάιρων φτιάχτηκε πριν διακόσιες χιλιάδες αιώνες πριν . Λένε ότι τα θεμέλια του είναι από κόκκαλα όλων των φυλών της κοίλης γη αλλά και της επιφανείας. Μετά από αδιάκοπες εργασίες () εργατών σκλάβων και πολύμοχθες θανατηφόρες προσπάθειες το κάστρο των Ζάιρων κτίστηκε υπηρετώντας πλέον ένα ιερό σκοπό. Την ίδρυση της ‘μαύρης φρουράς’.

Το κάστρο των Ζάιρων οικοδομήθηκε με τη μέγιστη επιμέλεια ακολουθώντας κανόνες της παγκόσμιας συμπαντικής ναοδομίας με προσανατολισμό βόρειο νότιο ομοιάζοντας ως προς πέντε βέλη στραμμένα προς τις πέντε μέγιστες παγκόσμιες συμπαντικές ατραποηλεκτρομαγνητικές πύλες των Όρθ. Υποδηλώνοντας έτσι το νόημα του τελικού σκοπού. Δηλαδή την επικράτηση των δυνάμεων της μαύρης φρουράς!.

Ο πενταγωνικός κεντρικός πύργος έχει συμβολική σημασία. Στο κάστρο των Ζάιρων η μαύρη φρουρά είχε συστήσει μια δωδεκαμελή ιεραρχία των Όρθ. Αυτοί ίδρυσαν την στρογγυλή τράπεζα με δώδεκα καρέκλες. Συγκέντρωνε την ηγεσία της μαύρης φρουράς όπου κάθε Αξιωματούχος μάγος διέθετε σκαλισμένο στην πλάτη της καρέκλας του. Το δικό του σύμβολο μαγείας. Ανάμεσα στις χαοτικές αίθουσες του κάστρου ξεχωρίζει η βιβλιοθήκη του η οποία κατέχει () εκατομμύρια βιβλία μυστικιστικού ενδιαφέροντος και μη. Μόνο από την κρύπτη του κάστρου υπάρχει δίοδος για την τιμητική αίθουσα. Εκεί υπάρχει ένας διαμορφωμένος χώρος όπου καίει αδιάλειπτα μια εστιακή μπλε φλόγα. Είναι το αιώνιο ζωτικό πυρ δηλώνοντας την αιζωη ψυχική της δύναμη και συμβολίζοντας την διάσπαρτη υπόμνηση της αιώνιας αποστολής της παγκόσμιας συμπαντικής ‘μαύρης φρουράς’.

Στο ταβάνι αυτής της αίθουσας είναι γραμμένο με χρυσά γράμματα ότι το κάστρο των Ζάιρων φτιάχτηκε από τους αρχέγονους θεούς όχι τους ιδίους αλλά από τις ορδές των δαιμόνων τους που ονομάζονταν ‘‘εσωτερική ιεραρχία του μαύρου τάγματος.

Βλέπεις άσχημε οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί είχαν προβλέψει ότι κάποια στιγμή θα έφευγαν από τον πλανήτη γη. Έτσι στον πυρήνα της γης στα απάτητα σκοτεινά βουνά Ρορενγέργ φτιάχτηκε αυτό το κάστρο για να υμνεί τον γυρισμό των αρχέγονων παλαιών αλλά και την καταδίκη όλων των φυλών της γης μέσα και έξω.

ΜΑΝΟΣ

Όλα καλά Ντόρσια μέχρι εδώ αλλά από ότι ξέρω ο πυρήνας της γης είναι ένας παχύρευστος ωκεανός λάβας!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα!χα! τελικά άσχημε εσείς οι άνθρωποι έχετε πιο πολύ χιούμορ από ότι φαίνεται. Εδώ δεν ξέρεται το τι γίνεται μερικά χιλιόμετρα κάτω από τα πόδια σας και ξέρεται τι γίνεται στον πυρήνα της γης.

ΜΑΝΟΣ

Τότε η λαβα που ξερνάνε τα ηφαίστεια σε όλη την γη από πού έρχεται;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Από σύνθλιψη μεταλλεύματος σεισμών και χημικών ενώσεων. Δημιουργείται μέσω σεισμών ανοίγοντας τεράστιες κοιλότητες στη γη. Έτσι μόλις μια κοιλότητα στο εσωτερικό της γης γεμίζει σπρώχνει το περιεχόμενο της προς τα πάνω ή προς τα κάτω με τα γνωστά καταστροφικά αποτελέσματα. Λοιπόν όσο για το νούμερο () είναι ένα σύμβολο της μαύρης φρουράς!! Ένα κωδικοποιημένο σύμβολο για να το αναγνωρίζουν οι ακόλουθοι τους όπου και αν βρίσκονται στο συμπάν με πολύ μυστικιστικό αποσυμβολισμό που μόνο αυτοί γνωρίζουν. Δηλαδή αν το νούμερο είναι γραμμένο σε μια γέφυρα ανάλογα πόσο μεγάλο είναι ή πόσο μικρό είναι ή και με τι χρώμα το έχουν γράψει σημαίνει κάτι το διαφορετικό. Αν το νούμερο αυτό έχει γραφτεί σε ένα τοίχο ή όπως εδώ σε αυτήν την προεξοχή τότε έχει άλλη ερμηνεία.

Μπορεί να σημαίνει πολλά πράγματα που μονάχα οι μνημένοι της μαύρης φρουράς το ξέρουν. Σε πληροφορώ άσχημε ότι είναι πολλοί αυτοί που έχουν μνηθεί είναι σαν αόρατο τοίχος όλοι τους δεν το βλέπεις αλλά άμα πέσεις επάνω του καταλαβαίνεις ότι υπάρχει.

Είναι αυτοί που έχουν φτιάξει τον τεράστιο ηλεκτρομαγνητικό υπόγειο σιδηρόδρομο εδώ στην κοίλη γη. Έναν σιδηρόδρομο με χιλιάδες χιλιόμετρα και που ενώνεται γύρω γύρω με όλη την κοίλη γη. Μόνο αυτή τον χρησιμοποιούν για δικούς τους λόγους σπάνια βέβαια αλλά τον χρησιμοποιούν. Με ιλιγγιώδη ταχύτητα περνάει τις πεδιάδες , τα βουνά της κοίλης γης. Πολλοί που το έχουν δει λένε ότι τρέχει σαν το φως. Μόλις περάσει μια περιοχή όταν εμφανίζεται δεν ακούγεται καθόλου μετά όμως από λίγα δευτερόλεπτα και όταν αυτό έχει χαθεί ακούγονται βροντές που δημιουργεί το ίδιο. Λένε ότι το ίδιο μαύρο τάγμα είναι μέσα σε αυτό. Κανείς δεν τους έχει δει ποτέ πως είναι και πως μοιάζουν. Νομίζω.....

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του ένας περίεργος βόμβος σαν αναπνοής ακούστηκε σε όλη την περιοχή.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τι κοιτάς σαν χάνος άσχημε γύρω σου η ανάσα του κοιμισμένου αρχέγονου θεού είναι....

Ακούστηκε πάλι αυτή την φορά ήταν πιο δυνατή και αυτό γιατί μαζί με την ανάσα νιώσαμε όλο το βουνό μα εκεί που πατούσαμε το έδαφος άρχισε να δονείται.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εμπρός άσχημε ήρθε η ώρα να ξεκινήσουμε!!

Με ένα περίτεχνο ακροβατικό σάλτο ο Ντόρσια άρχισε να σκαρφαλώνει για μια ακόμη φορά τα κοφτερά βράχια του βουνού, χωρίς δεύτερη σκέψη άρχισα να σκαρφαλώνω και εγώ τα κοφτερά βράχια. Βέβαια με πολλές αργές κινήσεις.

Σε όλο τον ανέβασμα ο Ντόρσια συνέχεια με πείραζε για την φυλή μου, την ανθρωπότητα και όλο γελούσε. Το έκανε σίγουρα για να με πειράξει φιλικά και να περάσει η ώρα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε δεν ξέρεις κάτι να μου πεις για την γη; κάτι που έμαθες ή που άκουσες από κάποιον;

ΜΑΝΟΣ

Μα είσαι σίγουρος θες να κάνουμε διάλογο σκαρφαλώνοντας τούτο το βουνό;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι! ναι! αναφώνησε.

Πες μου θέλω να γελάσω με τις ανθρώπινες θεωρίες σας για την κοίλη γη.

Εκείνη την στιγμή μου ήρθε στο μυαλό η δασκάλα που είχα στο δημοτικό, η κυρία Βούλα μια μικροκαμωμένη ευγενέστατη και καλοσυνάτη δασκάλα.

ΜΑΝΟΣ

Ναι κοντοπίθαρε ξέρω να σου πω κάτι.

Μου ξέφυγε το κοντοπίθαρο!! Σταμάτησα να σκαρφαλώνω το ίδιο και αυτός κοιτάζοντας με κατευθείαν στα μάτια. Έδειχνε σοβαρός μα συνάμα αγριεμένος.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Κοντοπίθαρος; κοντοπίθαρος χα! χα!

Άσχημε είσαι πράγματι φοβερός μακάρι να είχα το ύψος ενός πιθαριού!

Ανακουφίστηκα που δεν θύμωσε με τον χαρακτηρισμό που του έδωσα και άρχισα να του μιλώ και πάλι.

Έχω ακούσει από την δασκάλα μου να λέει για τα έργα του Πλούταρχου ενός σοφού. Ένα από αυτά λέει ότι η γη είναι σφαιρική ότι σε οποιοδήποτε σημείο και αν βρίσκεσαι απέχεις το ίδιο από το κέντρο της και ότι ο πυρήνας της είναι ασώματος άρα κούφιος στο εσωτερικό του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έχει δίκιο άσχημε όμως από ότι καταλαβαίνω δεν πρέπει να δώσατε καθόλου σημασία στον σοφό σας. Όμως αν όλοι οι άνθρωποι έχουν χιούμορ όπως εσύ τότε πρέπει να είστε φοβεροί για παρέα !!

Με ένα σάλτο ανέβηκε όλο και πιο ψηλά.

Έχει δίκιο έχουμε τόσες γνώσεις από τους σοφούς και φιλόσοφους δασκάλους μας αλλά δυστυχώς παραμένουν άθικτες και ανεκμετάλλευτες όπως τις έγραψαν.

Είχαν περάσει αρκετές ώρες ανάβασης όταν άκουσα τον Ντόρσια.

Έφτασα άσχημε έφτασα στην κορυφή!!

Μετά από λίγο κατάφερα να φτάσω και γω στην κορυφή του βουνού. Με ένα σάλτο ο Ντόρσια ανέβηκε στον ώμο μου. Κοιτάζοντας γύρω γύρω βλέπαμε όλη την Σμαραγδινή νήσο. Ένα τεράστιο νησί και γύρω γύρω νερό. Βρισκόμασταν στο ψηλότερο σημείο του νησιού αγναντεύοντας τα πάντα.

Εκεί! εκεί! φώναξε ο Ντόρσια δείχνοντας μου με το χέρι το σημείο. Γυρνώντας το κεφάλι μου αριστερά το παρατήρησα και εγώ. Γύρω στα δέκα χιλιόμετρα από το βουνό υπήρχε μια πόλη που πιο πολύ θύμιζε ερείπια. Στην μέση της πόλης υπήρχε μια τεράστια τρύπα.

Εκεί πρέπει να κοιμάται ο αρχέγονος παλαιός θεός άσχημε.

Έτσι αρχίσαμε την κατάβαση από την αντίθετη πλευρά του βουνού. Κατεβαίνοντας λίγο πιο κάτω συναντήσαμε ένα μονοπάτι το πήραμε και μετά από λίγες ώρες βρισκόμασταν στους πρόποδες του βουνού. Μπροστά μας απλωνόταν μια κατάξερη πεδιάδα που στην μέση της φαινότουσαν τα ερείπια των σπιτιών πολύ καλύτερα από ότι πριν.

Προτού ξεκινήσουμε για την ερημωμένη πόλη όπου στο κέντρο της βρισκόταν η περιβόητη τρύπα είχα κοντοσταθεί σκεπτόμενος το τι θα συναντήσω.

Ότι και να σκέπτεσαι τώρα άσχημε νομίζω ότι δεν είμαστε σε θέση να μπορούμε να διαλέξουμε αν θα συνεχίσουμε ή αν θα γυρίσουμε πίσω. Όπως καταλαβαίνεις το δεύτερο δεν γίνεται με τίποτα.

Δεν του απάντησα άρχισα να περπατώ με βήμα γρήγορο. Το είχα πάρει απόφαση ότι και να μου συνέβαινε έπρεπε να πάω μπροστά. Προχωρώντας πάνω στο ξερό χώμα η ερημωμένη πόλη ερχόταν ολοένα και πιο κοντά μας. Πρέπει να ήταν όμορφη πόλη διότι παρ' όλο ότι το μόνο που είχε μείνει ήταν ερείπια κατά ένα τρόπο ήταν όμορφα ερείπια. Πρέπει αυτή η πόλη να ήταν ένα κόσμημα στην Σμαραγδινή νήσο. Είχαμε ήδη φτάσει μέσα στην πόλη μπορούσαμε να δούμε τα τεράστια πανέμορφα αγάλματα από διάφορα όντα, άλλα σπασμένα και πεσμένα στο έδαφος άλλα όρθια να στέκονται μαρτυρώντας την χαμένη τους δόξα που κάποτε άκμαζε στην πόλη αυτή.

Προχωρούσαμε αργά θαυμάζοντας την αρχιτεκτονική αυτής της ρημαγμένης πόλης. Όμορφες καμάρες περίτεχνα μπαλκόνια μπορούσε κάποιος να παρατηρήσει ακόμα στα ερείπια. Ένιωσα απότομα κάποιος να μας ακολουθεί.

Ντόρσια!! Σιγοψιθύρισα .

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι άσχημε το ξέρω! Μας ακολουθεί από την ώρα που μπήκαμε στην πόλη. Προχώρα μην σταματάς δεν πρέπει να καταλάβει ότι και αν είναι ότι τον πήραμε είδηση.

Προχωρώντας μέσα από τα ερείπια σαν να μην συμβαίνει τίποτα η παρουσία αυτού του περιέργου επισκέπτη γινόταν όλο πιο αισθητή γύρω μας. Η περιέργεια το ποιος μπορεί να είναι και το τι θα ήθελε από εμάς είχε αρχίσει να με κυριεύει.

Νομίζω άσχημε ότι σταμάτησε να μας ακολουθεί.

Σταμάτησα γυρνώντας απότομα πίσω μου παρατηρώντας τον δρόμο, τα ερειπωμένα σπίτια, τα αγάλματα μην τυχόν και δω κάτι. Μάταια όσο και αν προσπαθούσα δεν κατάφερα να εντοπίσω τίποτα.

ΜΑΝΟΣ

Πρέπει να σταμάτησε να μας ακολουθεί Ντόρσια έτσι δεν είναι ;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Από όσο μπορώ να καταλάβω έτσι πρέπει να είναι. Εμπρός λοιπόν άσχημε πρέπει να πάμε στο σημείο που είναι η τρύπα για να βρούμε τον τρόπο να φύγουμε από εδώ.

Με το που γυρίσαμε να συνεχίσουμε τον δρόμο μας μείναμε άναυδοι παγωμένοι και οι δυο. Εκεί μπροστά μας γύρω στα εκατό μέτρα από εμάς στεκότανε μια φιγούρα γύρω στα δυόμιση μέτρα ύψος. Φορούσε μια μαύρη κάπα με κουκούλα. Το πρόσωπο του δεν φαινόταν ούτε τα χέρια του άλλα ούτε και τα πόδια του όλα του τα χαρακτηριστικά του ήταν κρυμμένα από την μακριά του κάπα. Κοντοσταθήκαμε δεν κάναμε ούτε βήμα. Το χέρι μου σιγά σιγά έπιασε την λαβή του σπαθιού μου. Τα μάτια μου έπαιζαν γύρω γύρω στα ερείπια μην τυχόν ήταν και άλλοι μαζί του.

Ήσυχά άσχημε ηρέμησε δεν φαίνεται τόσο απειλητικός.

Για κάμποσα λεπτά κανένας μας δεν μιλούσε ώσπου αποφάσισα να κάνω ένα βήμα εμπρός. Τότε ακούστηκε ένας σιγανός ψίθυρος στον αέρα. Ερχόταν από όλες τις πλευρές ερχόταν και έφευγε, μια ακουγόταν δυνατά και μια χαμηλά.

«Αυτό που βλέπω με αφήνει έκπληκτο!! όχι δεν το περίμενα!! ωραία και παράξενη παρέα είστε!! Να το πω σύμμαχια;! Να το πω αποτυχία;! Πάντως όπως και να το ονομάσω η περιπέτεια σας τελειώνει εδώ!»

Ο ψίθυρος σταμάτησε αν ηχεί στα αφτιά μας και η φιγούρα που ήταν εκεί μπροστά μας ήταν ακόμα ασάλευτη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είμαι σίγουρος άσχημε ότι αυτός εκεί μπροστά μας ψιθύρισε τούτα τα λόγια που μόλις ακούσαμε.

Ξανά στα αυτιά μας ο ίδιος ψίθυρος με τον ίδιο ρυθμό ακούστηκε και πάλι.

«Μέχρι εδώ που ήρθατε ήσασταν τυχεροί παράξενοι σύμμαχοι όμως εδώ θα σταματήσει και η αναζήτηση σας.»

Ποιος είσαι εσύ κρυφό γουρούνι των Ρέμ που θα μας πεις το τι θα κάνουμε.

Ήταν ο Ντόρσια όλος νεύρα κουνώντας απειλητικά το όπλο του προς την φιγούρα μπροστά μας. Ξαφνικά ο Ντόρσια έπεσε από τον ώμο μου σαν άψυχο σπυργίτι λες και κάτι αόρατο του έκοψε το νήμα της ζωής του. Έσκυψα όλο βιασύνη να μαζέψω τον μικροσκοπικό μου φίλο. Τον έβαλα στην παλάμη μου μα ήταν ασάλευτος λες και ήταν νεκρός. Τον έβαλα προσεκτικά μέσα στα ρούχα μου πιστεύοντας ότι η ζωή του είχε τελειώσει.

Όσα είχα περάσει με τον Ντόρσια πέρασαν μέσα σε δευτερόλεπτα σαν ταινία στο μυαλό μου.

Με κυρίευσε μια θανάσιμη οργή για την φιγούρα που στεκότανε ασάλευτη τόσην ώρα μπροστά μου. Τράβηξα το σπαθί από την θήκη του το έσφιξα στα χέρια μου και με μια λυσσαλέα κραυγή μισούς και οργής επιτέθηκα στην φιγούρα που βρισκόταν εκεί μπροστά μου. Θυμάμαι έτρεχα σαν παλαβός για να τον κόψω για να του αφαιρέσω την

πολύτιμη ζωή του. Τα είχα υπολογίσει όλα το χτύπημα το κόψιμο μέχρι το πώς θα έβγαινε το αίμα του από το σώμα του. Ήμουν σίγουρος ότι τίποτα δεν θα με σταματούσε όλοι μου οι μυς στο σώμα μου ήταν τεντωμένοι. Πρέπει να είχα φτάσει στα δυο μέτρα από την φιγούρα μπροστά μου σήκωσα απότομα το σπαθί μου και πήδηξα στον αέρα λυσσαλέα για να του αφαιρέσω την ζωή. Προτού όμως το σπαθί μου βρει τον στόχο του έγινε κάτι το απίστευτο!.

Πάγωσα στον αέρα δεν μπορούσα να κουνηθώ αλλά ούτε και να πέσω στο έδαφος λες και κάποια αόρατη δύναμη με κρατούσε όπως ακριβώς είχα πηδήξει εκείνη την ώρα. Ο ψίθυρος ξαναγύρισε στα αυτιά μου και πάλι.

«Την φυλή σου την ξέρω καλά άνθρωπε την έχω επισκεφτεί πολλές φορές όπως και το ότι την έχω γευτεί πολλές φορές. Είστε άθλιοι και τελείως άγευστοι. Είστε ότι πιο χειρότερο έχει δημιουργήσει το σύμπαν άξεστοι ανόητοι φιλόφρονες αλαζόνες καταστροφικοί μα το χειρότερο απ όλα αυτοκαταστροφικοί!!!»

Σταμάτησε για λίγο ο ψίθυρος για να επανέλθει μετά από λίγο και πάλι στα αυτιά μου.

«Είμαι σίγουρος άνθρωπε ότι δεν έχεις ιδέα το ποιος μπορεί να είμαι ή το τι είμαι!! Για αυτό θα σου συστηθώ αμέσως. Με ονομάζουν Άρντε-Νε-Μι και είμαι ο μέγας ιερέας αρχηγός του τάγματος των αφυπνισμένων λύκων!!!! Είμαι εκ γενετής μύστης μάγος όλων των εξουσιών του σύμπαντος και μέγας κλειδοκράτορας του κοιμισμένου αρχέγονου θεού!!! Εγώ είμαι ο φύλακας του. Εγώ είμαι ο καταστροφέας της πόλης τούτης εγώ είμαι αυτός που ελέγχει την μεταμόρφωση του λύκου σε όλα τα θνητά και μη όντα. Εγώ είμαι αυτός που θα αποφασίσει για την ασήμαντη θνητή ύπαρξη σου».

Ξαφνικά η φιγούρα με την κάπα μπροστά μου άρχισε να μεταμορφώνεται γρήγορα ώσπου όταν τέλειωσε μπροστά μου στεκότανε ένας άγριος σε όψη λευκός προς το γκρίζο λύκος με την μόνη διαφορά ότι στεκότανε στα δυο του πόδια.

Ένα φρικαλέο ον γεμάτο μυς και τρίχες με ένα τεράστιο κεφάλι γεμάτο οπλισμένα δόντια, είχα παγώσει όχι μόνο από την στάση που είχα μείνει στον αέρα αλλά και από τον φόβο μου βλέποντας αυτό το τεράστιο απειλητικό ον μπροστά μου. Άρχισε να με πλησιάζει γρυλίζοντας απαίσια έφτασε σε απόσταση αναπνοής άρχισε να με μυρίζει από επάνω έως κάτω. Ξαφνικά σταμάτησε να μυρίζει και με βραχνή φωνή μου είπε.

«Μυρίζεις φόβο άνθρωπε μυρίζεις απελπισία και καλά κάνεις και φοβάσαι διότι το ταξίδι σου ήταν μέχρι εδώ! Εκτός και αν.....».

Σταμάτησε να μιλά.

ΜΑΝΟΣ

Γιατί; εκτός και αν τι;

Δεν μπορούσα να κουνηθώ με τίποτα αγωνιούσα εκεί στον αέρα σε στάση επίθεσης. Όλο μου το κορμί μου είχε μουδιάσει το μυαλό μου πήγαινε να σπάσει από τον πόνο. Ο Άρντε-Νε-Μι άρχισε για μια ακόμη φορά να μεταμορφώνεται παίρνοντας την γνώριμη πρώην μορφή του. Ο γνωστός ψίθυρος που άκουγα πριν από λίγο άρχισε να ηχεί και πάλι στον ίδιο ρυθμό.

«Άκουσε με καλά άνθρωπε έχω να σου κάνω μια πρόταση. Αν και ξέρω ότι δεν πρόκειται να το πετύχεις η προσπάθεια να το κάνεις είναι νόμος. Όλοι έχουν μια προσπάθεια. Όλοι! Ακόμα και το πιο μίζερο ον στο σύμπαν έχει το δικαίωμα για μια προσπάθεια».

Ο ψίθυρος σταμάτησε να ηχεί μέσα στα αυτιά μου. Ησυχία δεν ακουγόταν τίποτα απολύτως τίποτα άκρα σιγή. Το σώμα μου έπεσε απότομα στο έδαφος με ορμή. Όλο μου το σώμα οι μυς μου πονούσαν αφάνταστα στο στόμα μου είχα μια παράξενη γεύση.

Σάστισε το μυαλό μου άρχισε να παίζει τρελά παιχνίδια. Εικόνες από την ζωή μου άρχισα να βλέπω αποσπάσματα με την οικογένεια μου, με φίλους. Με κυρίευσε μελαγχολία απότομα με κυρίευσε συνάμα μισός, χαρά, λύπη, πόνος. Τρελά συναισθήματα γεμάτα άγχος! Μέσα σε όλα αυτά τα ανοιχτά συναισθήματα ο ψίθυρος επέστρεψε και πάλι.

«Σήκω άνθρωπε στάσου στα πόδια σου βαλε την λεπίδα σου στην θήκη διότι σου είναι άχρηστη εναντίον μου!!!».

Πράγματι μετά δυσκολίας σηκώθηκα και έκανα ακριβώς ότι μου ζήτησε. Ο ψίθυρος ήρθε και πάλι στα αυτιά μου με την μόνη διαφορά ότι τώρα συνοδευόταν από αντίλαλο.

«Άκουσε με καλά τώρα άνθρωπε η ζωή του μικροσκοπικού σου φίλου αλλά και η δική σου κρέμονται μονάχα από εσένα. Ο τρόπος για να φύγεις από την Σμαραγδινή νήσο είναι να πεις μια ιστορία! Μια ιστορία δική σου βγαλμένη από εσένα. Μια φανταστική ιστορία ή δραματική ή ακόμα και κωμική! Όσο εσύ θα την εξιστορείς εγώ θα ανοίξω μια δίοδο στα όνειρα του κοιμισμένου αρχέγονου θεού. Αν του αρχέγονου κοιμισμένου θεού του αρέσει η ιστορία που θα πεις θα αναστενάζει τρεις φορές. Οι αναστεναγμοί του θα βγουν εδώ πίσω από το μαύρο τεράστιο πηγάδι. Αν όμως δεν ικανοποιηθεί τότε θα βγάλει ένα αναστεναγμό που θα ακουστεί σε όλη την Σμαραγδινή νήσο. Αυτό θα σημάνει φυσικά και το τέλος της μίζερης ζωής σας. Αν δεν τελειώσεις την ιστορία σου μέχρι το τέλος της ημέρας τα αποτελέσματα σου είναι γνωστά. Σήμερα θα ξεκουραστείς και αύριο με το ξημέρωμα θα αρχίσεις να διηγής».

Μίλησα αυθόρμητα «θέλω τον σύντροφο μου ακέραιο όπως ήταν πριν αλλιώς δεν κάνω απολύτως τίποτα. Δεν με ενδιαφέρει αν μας κόψεις το νήμα της ζωής ή όχι θέλω τον φίλο μου ακέραιο».

Κράτησε ησυχία για λίγο ώσπου ο ψίθυρος ήρθε πάλι στα αυτιά μου.

«Δεκτό άνθρωπε έτσι και αλλιώς δεν μπορείτε να πατέ πουθενά διότι αν προσπαθήσετε κάτι τέτοιο θα πεθάνετε ακαριαία».

Εξαφανίστηκε μπροστά από τα μάτια μου σαν σύννεφο που το παίρνει ο αέρας. Μέσα στα ρούχα μου ένιωθα τον Ντόρσια να παλεύει. Μια τρύπα άνοιξε στα ρούχα μου από την βίαιη έξοδο του Ντόρσια. Προσγειώθηκε επιδέξια στο έδαφος φωνάζοντας και καταριόντας!!

«Που είσαι βρομερό και τρισάθλιο βρωμογούρουνο από το Ανταρούθ με λένε Ντόρσια μωρή κουνημένη με την ρόμπα και είμαι ο τελευταίος επιζήσαντας της φυλής μου.

Που κρύβεσαι ; Ε; Που;

Μα τα γένια όλων των θεών καταριέμαι την νοερή ψυχή σου! Βγες αν είσαι απρόμητος βγες να σε σφάξω σαν Λοτ στο γόνατο!».

Άδικα προσπαθούσα να τον ησυχάσω πηδούσε από ερείπιο σε ερείπιο για να τον βρει. Δεν άντεξα άλλο πήγα και κάθισα κάτω από μια σκιά μιας βεράντας για να σκεφτώ τι ιστορία έπρεπε να έλεγα.

Όσο και να προσπαθούσα δεν μπορούσα να σκεφτώ κάτι. Μάλλον δεν με άφηναν οι βρισιές και οι κατάρες του Ντόρσια.

Επί τέσσερις ώρες πήδαγε συνέχεια από ερείπια σε ερείπια προσπαθώντας να βρει την φιγούρα που τον πάγωσε. Δεν άντεξα πετάχτηκα στον αέρα σαν ελατήριο οργισμένος του φώναξα.

Σταμάτα!!!! Με ακούς σταμάτα!!

Τίποτα συνέχιζε να ψάχνει βρίζοντας και καταριόντας θεούς και δαίμονες.

Θα σταματήσεις να φέρεσαι σαν παλαβός ρε νάνε της κακιάς συμφοράς!!!

Σταμάτησε απότομα γυρνώντας προς το μέρος μου. Έκανε ένα τεράστιο άλμα με το όπλο του προτεταμένο σε μένα. Σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο βρισκόταν στο πρόσωπο μου με το αριστερό του χέρι κρατιόταν από το ρουθούνι της μύτης μου και με το άλλο στριφογύριζε το θανατηφόρο όπλο του σαν τρελός.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άκουσε καλά τι θα έχω να σου πω άσχημε διότι θα το πω μόνο μια φορά!!. Αν τυχόν με ξανά αποκαλέσεις νάνο σου ορκίζομαι ότι θα σε κάνω σουρωτήρι!! Τώρα πες μου που βρίσκεται αυτό το σιχαμερό πράγμα που τριγυρνά με την ρόμπα από το κεφάλι ως τα πόδια.

Άφησε τον εαυτό του να προσγειωθεί δίπλα σε ένα βράχο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Περιμένω άσχημε δεν έχω όλη μέρα!!

Έβραζε από θυμό και νεύρα εγώ όμως τον ξανά έβρισα δεν ξέρω το γιατί αλλά το έκανα. Έτσι μου ήρθε και τον προκάλεσα ίσως διότι και τα δικά μου νεύρα είχαν φτάσει στα όρια τους. Σταμάτησε να μιλά και να βρίζει μένοντας για λίγο να με κοιτά όλο περιέργεια. Άρχισα να νιώθω αμήχανα δεν ήξερα τι να πω ή τι να κάνω.

Ένα χαμόγελο έσπασε στο πρόσωπο του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Από ότι βλέπω άσχημε έχεις τα κότσια παρ' όλο που ξέρεις ότι δεν έχεις καμία ελπίδα απέναντι μου. Μου αρέσει αυτό! Μου αρέσει πολύ!!

Καθίσαμε ήσυχα σε μια γωνιά και τρώγοντας του διηγήθηκα τι ακριβώς είχε συμβεί και τι έπρεπε να κάνω για να γλυτώσουμε τις ζωές μας. Εφόσον τελείωσα ότι είχα να του πω ανασηκώθηκε με ύφος και είπε.

«σιγά το δύσκολο άσχημε θα του πεις μια ωραία ιστοριούλα και αμέσως φύγαμε από εδώ!»

ΜΑΝΟΣ

Έτσι εύκολο το νομίζεις Ντόρσια! Δεν ξέρω να λέω ιστορίες δεν είμαι καν καλός στα ψέματα. Τι να πω; Είμαστε χαμένοι από χέρι.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ε; πιο χέρι; Με τα χέρια θα μας πάρουν την ζωή;

ΜΑΝΟΣ

Όχι! όχι! Ντόρσια απλώς είναι ένας ιδιοματισμός που χρησιμοποιούμε στην επιφάνεια.

Η συζήτηση έδινε και έπαιρνε μέχρι που τον Ντόρσια τον πήρε ο ύπνος. Πως μπορούσε και κοιμόταν με όλα αυτά που είχε ακούσει. Έσπαγα το κεφάλι να φτιάξω καμία φανταστική ιστορία μα τίποτα είχα αγχωθεί τόσο που δεν ερχόταν καμία ιδέα. Οι ώρες περνούσαν ώσπου κατάφερα και γω να πέσω στα δίχτυα του ύπνου. Δεν θυμάμαι να είδα όνειρα κοιμόμουν όμως βαριά ώσπου ο γνωστός ψίθυρος ήρθε στα αυτιά μου.

«Σήκω άνθρωπε! Σήκω για να ακούσω την ιστορία που έχεις να μας πεις!!».

Σηκώθηκα έντρομος μέσα από τον ύπνο μου νομίζοντας ότι έβλεπα εφιάλτη. Αλλοίμονο ο εφιάλτης ήταν μπροστά μου ζωντανός.

«Ο φίλος σου θα παραμείνει στον ύπνο του όπως είναι εάν τα καταφέρεις θα μεταφερθείτε αμέσως αν όχι τις συνέπειες τις ξέρεις. Ο χρόνος σου αρχίζει από τώρα».

Στεκότανε ασάλευτος μπροστά μου περιμένοντας να ακούσει. Πηρά ύφος και ετοιμάστηκα να διηγηθώ την ιστορία. Θυμάμαι ξεκίνησα λέγοντας!!!

«Σε μια γωνία του κρυφού σύμπαντος γεννήθηκαν δώδεκα νέα διασπαστικά σύμπαντα. Μαζί με αυτά γεννήθηκαν δώδεκα συμπαντικοί θεοί. Οι μισοί έλεγαν ότι ήταν με το καλό και οι άλλοι μισοί με το κακό.

Βρισκόντουσαν συνέχεια σε διαμάχη αναμεταξύ τους. Τόσο μεγάλη που οι συνέπειες που είχαν άρχισαν να επηρεάζουν το κρυφό σύμπαν. Τότε ο θεός του κρυφού σύμπαντος Αχμάρ τους έπεισε να φτιάξουν την πρώτη συμπαντική θεούπολη. Τους είπε να φτιάξουν στα σύμπαντα τους τα όντα όλων των ειδών Ημίθεα και μη. Να τους δημιουργήσουν προβλήματα και να τα επιβλέπουν και όποτε θέλουν αυτοί να επεμβαίνουν και στους καλούς και στους κακούς.

Οι δώδεκα συμπαντικοί θεοί το βρήκαν ενδιαφέρον και χωρίς να χάσουν χρόνο ίδρυσαν την πρώτη συμπαντική θεούπολη. Έτσι ίδρυσαν όλο των ειδών τα όντα του αέρα, του νερού, της φωτιάς, της γης, του αιθέρα, των πνευμάτων, των νεκρών. Δημιούργησαν πόλεις της φωτιάς, του νερού, της γης, του αέρα, των νεκρών, των ημίθεων, της καταστροφής μα και της μεγαλουργίας.

Βάζοντας όλα αυτά τα όντα στο παιχνίδι τους δημιούργησαν ίντριγκες, αρρώστιες, συνομοσίες, πολέμους, λύπες, χαρές. Και οι δώδεκα θεοί πέρναγαν μια χαρά με τα καινούργια τους παιχνίδια νιώθανε ικανοποιημένοι με το να κερδίζουν μια η μεν και μια η δεν. Όσπου μετά από κάποια δισεκατομμύρια χρόνια ύπαρξης τους έγινε κάτι που δεν το περίμεναν να γίνει. Ένας κομήτης που ονομάζεται Ντλούπ περνούσε μια μέρα από τα δώδεκα σύμπαντα. Οι κομήτες που ονομάζονται Ντλούπ είναι φτιαγμένοι από το αρχέγονο σύμπαν. Πολλοί λένε ότι είναι ζωντανά σπερματοζωάρια του αρχέγονου σύμπαντος. Έτσι καθώς ο κομήτης περνούσε τα δώδεκα σύμπαντα εξεράγει. Μέσα από τον κομήτη πετάχτηκε μια υλη όχι οποιαδήποτε υλη μα θεϊκή μα όχι οποιαδήποτε θεϊκή μια αρχέγονη συμπαντική θεϊκή υλη. Το όνομα της θεϊκής ύλης ήταν Σοάχ ο νομοθέτης της αλήθειας και δίκαιος θεριστής της αδικίας όλων των γνωστών και μη συμπτάντων.

Έτσι η υλη του έπεσε σε ένα από τους γαλαξίες των δώδεκα συμπάντων χωρίς οι

συμπαντικοί θεοί να τον πάρουν είδηση και αυτό γιατί ασχολιόντουσαν με την αρέσκειά τους.

Έπεφτε μέχρι που προσγειώθηκε σε έναν από τους τριδύμους πλανήτες του τον πλανήτη Λέμκ!! Σε αυτόν τον πλανήτη ζούσαν κακά και σκληρά όντα όλων των ειδών. Η μοναδική τους ευχαρίστηση αλλά και απόλαυση ήταν το κυνήγι κεφάλων όλων των ειδών. Έτσι είχε οριστεί από τους δώδεκα συμπαντικούς θεούς στα ιεράτεία του πλανήτη και έτσι γινόταν.

Αυτός που είχε μαζέψει τον μεγαλύτερο αριθμό από κρανία θεωρείτο ο πιο ικανός και ο πιο αξιοσέβαστος σε όλο τον πλανήτη. Τρώνε μόνο ερπετά ή μόνο ερπετόμορφα όντα όλων των ειδών. Δεν νοιάζονται καθόλου για το χρυσάφι, ασήμι, πολύτιμους λίθους. Για το μόνο που νοιάζονται είναι για έναν κρυσταλλικό κομήτη ο οποίος αλλάζει πάνω από εβδομήντα επτά χρώματα όταν βγαίνουν μονάχα οι δυο νυχτερινοί φωτιζόμενοι δορυφόροι του. Είναι όλοι τους αγράμματοι και οι πιο πολλοί ζουν σε σπηλιές άλλοι έχουν φτιάξει καλύβες από τα κόκκαλα των θυμάτων τους. Οι μόνοι γραμματιζόμενοι ήταν οι ιερείς. Αυτοί είχαν φτιάξει κομψοτεχνήματα για να μένουν αλλά και να λατρεύουν αλλά και να υπακούν τυφλά τους δώδεκα συμπαντικούς θεούς. Όλα αυτά όμως άλλαξαν από την άφιξη του από τον αρχέγονο συμπαντικό θεό Σοάχ. Η θεϊκή αρχέγονη συμπαντική ύλη έσκασε πάνω στον κρυστάλλινο κομήτη που λάτρευαν όλα τα όντα με μεγάλη δύναμη!! Δημιουργώντας τεράστια έκρηξη μεγατόνων!!!! Όλοι στον πλανήτη νιώσανε αλλά και ακούσανε την έκρηξη. Αμέσως η θεϊκή αρχέγονη συμπαντική ύλη πήρε μορφή. Πήρε την μορφή ενός ανθρωποειδούς. Όλο του το σώμα είχε πάρει την κρυσταλλική ματιά και όταν περπατούσε ή μιλούσε έλαμπε όπως ο κρυσταλλικός κομήτης. Θωράκισε τον πλανήτη όλον με κρυσταλοειδή μαγική αρχέγονη συμπαντική θεϊκή ασπίδα. Αυτό γινότανε για πρώτη φορά. Σε όλο το γνωστό και άγνωστο σύμπαν! Τίποτα δεν μπορούσε να βγει ή να μπει στον πλανήτη. Ούτε καν οι δώδεκα συμπαντικοί θεοί. Ούτε οι σκέψεις τους, αλλά ούτε το βλέμμα τους, ούτε οι ματιές τους. Τίποτα απολύτως, τίποτα ήταν τελείως αδιαπέραστο και για τους έξω και για τους μέσα. Ο θεός του κρυφού σύμπαντος Αχμάρ ειδοποίησε για το τι είχε συμβεί στους δώδεκα συμπαντικούς θεούς. Αυτοί μείνανε έκπληκτοι που δεν πήραν χαμπάρι τίποτα από το ότι είχε γίνει. Άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους για το ποιος έπρεπε να τον είχε καταλάβει. Ο Αχμάρ ο κρυφός συμπαντικός θεός τους είπε :

“Ένα σας λέω για να τον νικήσετε πρέπει να συσπειρωθείτε. Αν όχι είστε χαμένοι. Αν συσπειρωθείτε ίσως! Ίσως! Κάτι να καταφέρεται. Αυτό γιατί ανήκει στην αρχέγονη συμπαντική σπορά της νομοθεσίας της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Δικάζει τους πάντες καλούς ή κακούς. Είναι αμετάκλητος στην απόφαση του.! Η συχνότερη τιμωρία που επιβάλλει είναι ο θάνατος σε θεούς και θνητούς.”

Τι κοιτάτε η αθανασία κάποια στιγμή σταματά ! Όλα έχουν αρχή και τέλος.! ΟΛΑ!
Εγώ φεύγω και δεν πρόκειται να με ξαναδείτε ποτέ!

Στον πλανήτη που προσγειώθηκε ο Σοάχ είχε ήδη ξεκινήσει την κάθαρση. Δίκασε όλον τον πλανήτη σε θάνατο αλλά και σε ανάσταση. Έτσι όσα όντα είχε ο πλανήτης από την μια μεριά έως την άλλη ακαριαία πέθαναν μονομιás όλοι. Όλα τα οικήματα σε όλον τον πλανήτη διαλύθηκαν. Βουνά, θάλασσες, τα πάντα. Αμέσως τα αναδημιούργησε όλα από την αρχή. Ανέστησε και όλα τα όντα που είχαν αλληλοσκοτωθεί. Το μόνο που δεν άλλαξε ήταν η ανάμνηση όλων των όντων που ζούσαν και τι εγκλήματα είχαν κάνει.

Ορίσε δικαστές, ιερείς, αρχιτέκτονες, ιατρούς, δασκάλους. Όλος ο πλανήτης άλλαξε οριστικά. Κρυστάλλινες πόλεις δημιουργήθηκαν, κοινωνίες ολόκληρες. Ορίσε τους νόμους του και άφησε σε ελεύθερη βούληση όλα τα όντα να πράξουν όπως νομίζουν

αυτά , ξέροντας βέβαια ότι για οτιδήποτε στραβό ή άσχημο θα δικαζόταν. Ακόμα και για υπερβολική καλοσύνη δικαζόταν.

Εφόσον έφτιαξε τον πλανήτη όπως ήθελε , άρχισε να καταστρώνει σχέδιο , πως θα αποδώσει δικαιοσύνη και νόμους στα δώδεκα σύμπαντα. Ήξερε ότι είχε να κάνει με τους δώδεκα συμπαντικούς θεούς. Ήξερε ότι οι έξι είναι με το καλό και οι άλλοι έξι με το κακό. Γι'αυτόν όμως δεν είχε σημασία. Έπρεπε να τιμωρηθούν και οι δώδεκα. Αυτό το κατάλαβαν και οι δώδεκα θεοί επειδή ήξεραν ότι ο Σοάχ ήταν αρχέγονος παλαιός συμπαντικός θεός. Ήξεραν ότι κατέχει παραπάνω δυνάμεις από αυτούς . Έτσι μετά από έντονη διαμάχη μεταξύ τους , οι έξι συμπαντικοί θεοί του κακού απαίτησαν από τους άλλους έξι μια παράξενοι και σκοτεινή συμμαχία. Μια συμμαχία σκοτεινή όσο και δολοφονικοί. Μια συμμαχία που μπορεί να κέρδιζαν τον Σοάχ , αλλά να τους κόστιζε την δική τους ύπαρξη. Αυτό που ήθελαν ήταν σκέτη αυτοκτονία.! Ήθελαν να συμμαχήσουν με τους πέντε αρχεγόνους παλαιούς συμπαντικούς θεούς. Αυτούς που είχαν δημιουργήσει το αρχέγονο παλαιό μυστικιστικό και σκοτεινό σύμπαν.

Οι έξι καλοί συμπαντικοί θεοί εγκατέλειψαν τους άλλους έξι τρέχοντας να ειδοποιήσουν τον Σοάχ για το τι θα γινόταν. Δεν ήξεραν όμως τι τους περίμενε από τον Σοάχ. Τους υποδέχτηκε με τιμές που αρμόζουν σε συμπαντικούς θεούς . Του εξήγησαν το τι είχε συμβεί με τους άλλους έξι και το τι του ετοιμάζανε. Ο Σοάχ τους άκουγε ατάραχος σαν να μην συνέβαινε τίποτα , ώσπου όταν τελείωσαν έγινε κάτι που δεν το περίμεναν. Ο ουρανός του πλανήτη μαύρισε με μιας και μια περίεργη σκιά έπεσε πάνω στους έξι συμπαντικούς θεούς . Όταν έφυγε από πάνω τους , όλοι τους είχα αλλάξει όψη. Έμοιαζαν πλέον να είναι σαν θνητοί. Τα είχαν χαμένα , κοίταζαν ο ένας τον άλλον σαν χαμένοι. Ένας από αυτούς πετάχτηκε όλο θυμό προς τον Σοάχ λέγοντας του:

“Αυτό που έκανες δεν είναι σωστό. Ξέρεις ότι είμαστε με την πλευρά του καλού!!!!”

Οι άλλοι από πίσω του κοιτούσαν τον Σοάχ σαν τρομαγμένοι λαοί. Για μια στιγμή απάντηση δεν πήρανε ώσπου το σώμα το κρυστάλλινο του Σοάχ άρχισε να φεγγοβολή σαν τρελό από τα χρώματα. Τότες με αυστηρή φωνή που ακουγόταν σαν ναμίλαγαν χίλιες φωνές αντρικές αλλά και γυναικείες είπε:

“Από ότι βλέπω έχετε παράπονα από την εκδίκαση της απόφασης και θεωρείται ότι δεν αποφάσισα καλά! Για ποιά καλοσύνη μιλάτε όταν παιδέψατε και σκοτώσατε τόσες αμέτρητες ψυχές αθώων όντων; Το να είσαι θεότητα απλή , μέτρια , τέλεια χρειάζεται ευθύνη και μετριοφροσύνη. Ειδικά οι θεότητες που είναι με την πλευρά του καλού! Για εσάς ένας λόγος παραπάνω που ήσασταν συμπαντικές θεότητες. Εσύ που μίλησες πρώτος χωρίς να ζητήσεις το λόγο , θα τιμωρηθείς αλύπητα, η ζωή σου θα σταματήσει εδώ και τώρα , ενώ η ψυχή σου θα μεταφερθεί για πάντα στο όγδοο επίπεδο της σκοτεινής απόλυτης ανυπαρξίας.”

Πράγματι η διαταγή του αμέσως εκτελέστηκε. Ο συμπαντικός θεός χάθηκε από μπροστά τους πανικοβάλλοντας τους υπόλοιπους.

“Όσο για εσάς που κοιτάτε έκπληκτοι θα μεταφερθείτε τυφλοί θνητοί στο κέντρο του αόριστου σύμπαντος. Θα κατέχετε την δύναμη της μαντείας , όσα χρόνια σας μένουν θα μπορέσετε να σκεφτείτε , αν πράγματι σαν συμπαντικές θεότητες πράξατε το καλό ή όχι.”

Αμέσως και οι πέντε θεότητες χάθηκαν από μπροστά του. Έτσι ο Σοάχ έμεινε να είναι ο μόνος θεϊκός ηγέτης των έξι συμπάντων από τα δώδεκα. Οι άλλοι έξι συμπαντικοί θεοί νιώθοντας τον χαμό των πρώην εχθρών τους αλλά και συντρόφων τους πανικοβλήθηκαν ασύστολα. Έτσι επίσπευσαν την συμμαχία τους με τους αρχεγόνους παλαιούς συμπαντικούς θεούς. Μαζεύτηκαν οι κακοί με τους μέγιστους της κακίας για να δουν πως θα εξοντώσουν τον Σοάχ. Δυστυχώς όμως για τους έξι συμπαντικούς θεούς δεν είχαν κάτι να προσφέρουν στους αρχεγόνους παλαιούς. Έτσι αυτοί καταβρόχθισαν τις θεϊκές ψυχές τους δυναμώνοντας πιο πολύ από ότι ήταν πριν.

Κατόπιν άρχισαν έναν αλλόκοτο χορό μάχης προσπαθώντας ο ένας να καταβροχθίσει τον άλλον . Τα ονόματα τους δεν ήταν γνωστά σε κανέναν . Μετά από μήνες τρελού αλλόκοτου χορού και μάχης αλληλοφαγώθηκαν έως ότου έμεινε μόνο ένας. Μόλις έφαγε και τον τελευταίο αδελφό του άρχισε να μεταμορφώνεται σωματικός αλλά και ψυχικός . Όταν τελείωσε η μεταμόρφωση του είχε γίνει ο αρχέγονος παλαιός συμπαντικός θεός με το όνομα ΑΡΘΑΝ ΣΟΤΙΚΙΝΑ.!!!! Το υπέρ μέγιστο κακό, ότι πιο φρικαλέο και άσχημο μπορούσε να γεννήσει ένα σκοτεινό και μυστικιστικό σύμπαν. Τώρα λοιπόν ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει τον αρχέγονο παλαιό συμπαντικό θεϊκό σπόρο της δικαιοσύνης . Μόνο με αυτό τον τρόπο οι πέντε αρχέγονοι παλαιοί θα μπορούσαν να τον αντιμετωπίσουν με το να γίνουν ένας. Όχι απλώς ένας αλλά ο Αρθάν Σοτικήνα!!! Έχοντας τα έξι διασπαστικά σύμπαντα ο Σοάχ και τα άλλα έξι ο Αρθάν Σοτικήνα άρχισαν να φτιάχνουν στρατό. Όχι όμως έναν απλό στρατό. Στρατό από δαιμόνια κάθε λογής και τέρατα και από αγγέλους έως παραμορφωμένα όντα της δικαιοσύνης. Τίποτα δεν είχε αλλάξει από πριν που κάνανε κουμάντο οι δώδεκα συμπαντικοί θεοί . Τότες ήταν δώδεκα και τώρα ήταν δύο. Ξέσπασε πόλεμος , μα όχι απλώς πόλεμος. Ένας παράξενος αλλόκοτος πόλεμος ένας πόλεμος που ήταν ανάμικτος μέσα σε διασπαστικά σύμπαντα από αρχέγονη παλαιή συμπαντική ιδιότητα. Ο πόλεμος μαινόταν για πάνω από πέντε τρισεκατομμύρια χρόνια , διαφορετικά όμως από τα γήινα. Και από τις δύο μεριές οι απώλειες ήταν τεράστιες και καταστροφικότερες από τα δώδεκα διασπαστικά σύμπαντα είχαν μείνει μόνο τα τέσσερα. Τα άλλα τα είχε καταπιεί η δυσωδία και η καταστροφή του πολέμου. Όσπου από τον πυρήνα του αρχεγόνου υπερσύμπαντος εμφανίστηκε ξαφνικά ο πρωτογεννηστής , ο υπέρτατος , ο μοναδικός , ο ριζοσπάστης όλου του γνωστού και άγνωστου υπερσύμπαντος. Ο θεμελιωτής όλων των νόμων καλών ή κακών , ο αρχικλειδοκράτορας όλων των συμπάντων στο γνωστό και μη αρχέγονου παλαιού υπερσύμπαντος. Τον ονόμαζαν ΚΒΑΛΛΑΖΕ!!!!

Πάγωσε τα πάντα στα τέσσερα διασπαστικά σύμπαντα. Τα πάντα εκτός από τους δύο αρχέγονους παλαιούς συμπαντικούς θεούς. Τους έφερε μπροστά του δεμένους από τα αόρατα δεσμά του Κολ. Εκεί λοιπόν τους είπε τα εξής:

“Εσύ Σοάχ που είσαι δίκαιος και δικαστής για να πετύχεις το σκοπό σου , να νικήσεις την αδικία ,αδίκησες, έτσι είσαι ένοχος του ίδιου του εαυτού σου. Όσο για σένα Αρθάν Σοτικήνα κάθε φορά πρέπει να σε βρίσκω μπροστά μου;!!!

Αυτό πρέπει να σταματήσει να συμβαίνει μια για πάντα! Οι ισορροπίες σε όλα τα σύμπαντα πρέπει να επανέλθουν στα αρχικά τους σημεία. Θα μεταφερθείτε και οι δυο στα παράξενα άκρα του σύμπαντος , ο καθένας από αντίθετη μεριά. Εκεί θα υποστείτε την πίεση του υπερσύμπαντος και θα αναγκαστείτε να εκδιωχτείτε μια και καλή έξω από το υπερσύμπαν. Κανείς δεν θα ξανακούσει για εσάς ποτέ των ποτών. Όσο για τον Αχμάρ τον θεό του κρυφού σύμπαντος που είχε την φαινή ιδέα να ανακατευτεί σε όλο το ζήτημα , θα πέσει σε αιώνιο ύπνο. Όπως τα διαλάλησα έτσι θα γραφτούν και έτσι αυτομάτως θα γίνουν.”

Αμέσως ο Σοάχ και ο Αρθάν Σοκήτινα μεταφέρθηκαν στα παράξενα άκρα του υπερσύμπαντος. Εκεί βρέθηκαν να σπρώχνονται όλο και πιο πολύ προς τα έξω χωρίς να μπορούν να κάνουν κάτι γι'αυτό. Παρόλο ότι οι θεϊκές τους δυνάμεις δεν είχαν αφαιρεθεί, δεν μπορούσαν να κάνουν απολύτως τίποτα. Η πίεση γινόταν όλο και πιο ασφυκτική σπρώχνοντας τους δυο θεούς έξω από το υπερσύμπαν. Μπροστά τους τώρα το απόλυτο σκοτάδι το οποίο βρισκόντουσαν. Άρχισε να παίρνει μια απαλή χροιά φωτός όπου βλέπουν οι τυφλοί όταν κοιτούν τον ήλιο. Πάνω στην αγωνία τους , που δεν μπορούσαν να σταματήσουν τον εκδιωγμό τους από το υπερσύμπαν αλληλοκαταριώντουσαν ασταμάτητα. Τις φωνές τους τις άκουγε όλο το υπερσύμπαν κάνοντας όλους τους θεούς καλούς ή κακούς να παγώνουν στο άκουσμα τους. Τώρα

οι βρισιές και οι κατάρες είχαν πάρει την θέση κραυγές πόνου και αγωνίας. Αυτό γιατί είχα πέσει πάνω σε ένα είδος τοίχου που έμοιαζε με δέρμα. Η πίεση ήταν τεράστια , δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν, τα σώματα τους ήταν άγαρμπα σε αυτό το κομμάτι δέρματος. Όμως το πιο φρικτό από όλα ήταν ο πόνος στην πλάτη τους. Κάτι τους έσκιζε τα σωθικά τους. Τότε και οι δύο μαζέψανε τις τελευταίες θεϊκές δυνάμεις που τους είχαν μείνει και με χέρια και με πόδια προσπαθούσαν να σκίσουν το παράξενο και άγνωστο δέρμα γι' αυτούς. Μετά από πολύωρη προσπάθεια και οι δυο ταυτόχρονα κατάφεραν να κάνουν μια τρύπα στο παράξενο δέρμα του υπερσύμπαντος. Έξω υπήρχε φως πολύ φως!! κατάλευκο φως την ώρα που έβαλαν τα κεφάλια τους να κάνουν να βγουν προς τα έξω. Οι πόνοι στην πλάτη τους γίνανε αόρητοι. Ούρλιαζαν και οι δυο τους από πόνο και αγωνιά ώσπου ένας θόρυβος που έσκιζε τις σάρκες τους από την πλάτη τους ακούστηκε. Κόντευαν να λιποθυμήσουν από τον πόνο όμως ο πόνος πέρασε αμέσως γεμίζοντας τους έκπληξη αλλά και απορία. Στην πλάτη τους είχαν τώρα έξι φτερά διάφανα ο καθένας. Η πίεση όμως από το υπεσύμπαν τώρα γινόταν όλο και πιο αόρητη. Έτσι ταυτόχρονα αναγκάστηκαν να βάλουν το κεφάλι τους στην μικρή τρύπα που είχαν ανοίξει στο παράξενο δέρμα του υπερσύμπαντος. Προσπαθούσαν με όλη τους την θεϊκή δύναμη ώσπου έβγαλαν το κεφάλι τους, προσπάθησαν να κοιτάζουν τριγύρω μα δεν μπορούσαν λόγω του φωτός που έπεφτε πλούσιο παντού! Έδωσαν και άλλη ώθηση στον εαυτό τους μέχρι που κατάφεραν και βγήκαν. Μια τρελή πτώση άρχισε παρασύροντας τα σώματα των θεών στο κενό! Καθώς έπεφταν δειλά δειλά άρχισαν να συνηθίζουν τα μάτια τους το φως. Τα φτερά τους μια ανοιγόκλειναν και μια όχι. Και οι δυο τους μετά από την μεγάλη πτώση προσπαθώντας να πετάξουν, έπεσαν σε έδαφος με χορτάρι. Έπεσαν βίαια χωρίς όμως να σκοτωθούν χάρη στα φτερά τους που υπολειτουργούσαν. Δεν τους πήρε πολύ να συνέρθουν, κοίταζαν σαν χαμένοι γύρω τους να δουν που ήταν. Κοιτώντας μπροστά τους είδαν ένα τεράστιο δέντρο το οποίο είχε ύψος δυο μετρά και γεμάτο καρπούς. Τότε ο Σοάχ αναφώνηξε!!

“Όχι!!! όχι!!! δεν είναι δυνατόν !! δεν μπορεί να βγήκαμε από τον καρπό αυτό του δέντρου!! δεν μπορεί!”.

Ο Αθράν Σοτικίνα στεκόταν λίγα μετρά πιο περά από τον Σοάχ. Κοιτάζοντας προσεκτικά και αυτός είπε φωνάζοντας : “ Τι με νοιάζει εμένα εάν το υπεσύμπαν που ήμουν ήταν ο καρπός ενός φρούτου!! Μετά τον θάνατο σου Σοάχ θα γίνω κυρίαρχος θεός και σε αυτό το σύμπαν”.

Αμέσως δοκίμασε να του επιτεθεί με τις θεϊκές του δυνάμεις, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Κατάλαβαν και οι δυο ότι οι δυνάμεις τους είχαν χαθεί έτσι επιτέθηκαν ο ένας στον άλλο με γυμνά χέρια. Ο τσακωμός τους ακουγόταν σε όλη την περιοχή, το πλαφάγιασμα των φτερών τους καθενός που δούλευαν, ήταν εκκωφαντικό . Για ώρες κοιλαινόντουσαν στο χώμα το ποιος θα σκοτώσει ο ένας τον άλλον, ώσπου μια γιγάντια σκιά τους σκέπασε απότομα. Σταμάτησαν και οι δυο να τσακώνονται και ανάσκελα όπως ευρισκόντουσαν παρατήρησαν έντρομοι τον θάνατο να τους караδοκεί. Ήταν το πιο τεράστιο πτηνό που είχαν δει ποτέ τους ολόμαυρο με τεράστιο ράμφος. Τους κοίταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια του. Όχι με απορία αλλά με έκπληξη λες και είχε βρει το φαγητό του. Δεν πρόλαβε να κάνουν τίποτα , το ολόμαυρο πτηνό τους καταβρόχθισε αμέσως. Το πουλί έταζε κρίζοντας μακριά ευτυχισμένο που είχε γεμίσει το στομάχι του με θεϊκούς μεζέδες. Έτσι λοιπόν τελειώνει η ιστορία μου για τους δυο αρχέγονους παλαιούς συμπαντικούς θεούς από εκείνο το παράξενο μικρό υπέρ σύμπαν.

Τελειώνοντας την φανταστική ιστορία μου αγωνία μεγάλη με κυρίευσε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εντάξει άσχημε δεν τα πήγες και τόσο καλά γι'αυτό έλα να φιληθούμε προτού μας αφαιρέσουν την ζωή.

Τότε ακούστηκε ο πρώτος αναστεναγμός μέσα από την τρύπα και μετά ο δεύτερος και μετά ο τρίτος. Αμέσως μπροστά μας εμφανίστηκε κάνοντας κυκλικά τα χέρια με αργές κινήσεις , η φιγούρα με την κάπα. Μια κίτρινη δυνατή λάμψη έκανε την εμφάνιση της πίσω από την πλάτη του η οποία τον κατάπιε σιγά σιγά ώσπου ήρθε η σειρά μας. Σε λίγα δευτερόλεπτα η λάμψη χάθηκε όπως ήρθε. Όλα είχαν αλλάξει μπροστά μας, βρισκόμασταν σε ένα καταπράσινο τοπίο σε ένα απέραντο λιβάδι!!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα!! Άσχημε τα κατάφερες!!!! Τα κατάφερες με αυτήν την παρωδία που είπες και ο κοιμισμένος θεός . Έτσι γλυτώσαμε και τώρα βρισκόμαστε σε μέρη γνωστά.!

Ωραία σκέφτηκα , ίσως βρω τρόπο να γυρίσω πάνω στην επιφάνεια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να!! Θα περάσουμε αυτά τα βουνά μπροστά μας και μετά από δυο εβδομάδες δρόμο θα είμαστε πίσω. Οι Άκιοξ θα τρελαθούν από την χαρά τους μόλις μας δουν. Θα κάνουν γιορτή προς τιμή μας με χορούς , ψητά , γλυκά και άφθονο , μα τα γένια του Βόργκαν κρασί.

Σταμάτησε για λίγο να μιλά φαινόταν κάπως προβληματισμένος.

ΜΑΝΟΣ

Τι τρέχει Ντόρσια γιατί κατέβασες τα μούτρα σου;; φαίνεσαι λίγο προβληματισμένος.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ναι άσχημε είμαι! Και είμαι γιατί πρέπει να περάσουμε αυτά τα βουνά.

ΜΑΝΟΣ

Ωραία θα τα περάσουμε. Και μετά από δυο βδομ.....

Με διέκοψε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν κατάλαβες ή μάλλον δεν σου είπα.

ΜΑΝΟΣ

Να μου πεις τι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τα βουνά του Υοιλεκάμ ανήκουν στις νανικές φυλές.

ΜΑΝΟΣ

Μην μου πεις ότι φοβάσαι τους νάνους, εσύ ο τρομερός Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μάλλον κάτι δεν κατάλαβες εσύ άσχημε. Οι νάνοι είναι απρόβλεπτοι, κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πως θα δράσουν. Σήμερα μπορεί να είναι με το μέρος μας και αύριο με το μέρος των υποχθόνιων.

Είναι τρομεροί πολεμιστές και οι πιο τέλειοι μεταλλωρύχοι σε όλο τον πλανήτη. Τις πόλεις τους τις φτιάχνουν μέσα στο βουνό το οποίο είναι σουρωτήρι από τα εκατομμύρια τούνελ που έχουν ανοίξει. Υπάρχουν επτά φυλές νάνων.

Πρώτη είναι οι Αράν, ξακουστοί σκαλιστές και γλυπτές. Φτιάχνουν περίφημα και πανέμορφα αγάλματα, όπου θες και σε ότι διάσταση το ζητήσεις.

Δεύτερη είναι οι Μπαράρ, φοβεροί πολεμιστές, οξύθυμοι και ελεγκτές των υπόγειων περασμάτων.

Τρίτη είναι οι Ρέτ, είναι αυτοί που κουβαλάνε τα μάζα από τα τούνελ έξω.

Γκρινιάρηδες, οξύθυμοι όσο παίρνει και πάντα βρίσκουν αφορμή για καβγά ή για μάχη.

Τέταρτη είναι Ρουκούτ, είναι αυτοί που φτιάχνουν τα εργαλεία των μεταλλωρύχων αλλά και τα περίφημα τσεκούρια όλων των νανικών φυλών.

Πέμπτη είναι Ναλέτ αυτοί είναι οι μάγοι που ασκούν μαγεία και θρησκεία μαζί έχουν κίτρινα μάτια το μούσι είναι τόσο μακρύ που το φέρνουν δυο σβούρες από το σώμα τους σαν ζώνη και τους αρέσει να μένουν στο πιο βαθύ και σκοτεινό σημείο του βουνού. Είναι σοβαροί και δεν θέλουν να έχουν άλλες παρτίδες με καμία άλλη νανική φυλή εκτός για τα θέματα τα οποία ασχολούνται.

Έκτη είναι οι Νόντ, ανιχνευτές και κυνηγοί. Κυνηγούν ότι βρίσκουν σε ζώωδη μορφή μέσα στα τούνελ αλλά και έξω από αυτά.

Εβδόμη είναι οι Νελντάν, είναι αυτοί που σχεδιάζουν το που και το πως θα κάνουν τις μάχες πάντα έχουν επιτυχίες, αλλά είναι και διαπραγματευτές με ποιανού το μέρος θα πάνε.

Όλοι αυτοί ζουν σαν ομάδα όπως μια κοινότητα μυρμηγκιών. Ο βασιλιάς τους ονομάζεται Στόρκεκ. Είναι ένας δίκαιος μονάρχης και οι τελικές αποφάσεις πάντα παίρνονται από αυτόν. Τις αποφάσεις τις παίρνει κρίνοντας αν είναι για το καλό συμφέρον του λαού του ή όχι. Όλες οι νανικές φυλές ανέρχεται ο πληθυσμός του γύρω στις οχτακόσες χιλιάδες άτομα!!

Λοιπόν έχουμε δυο λύσεις. Η μια είναι να περάσουμε τα βουνά των νάνων και η άλλη λύση είναι να πάμε γύρω γύρω από τους βαλτούς Σαλίπας!!

ΜΑΝΟΣ

Δεν ξέρω τι να προτείνω Ντόρσια. Εσύ τα μέρη αυτά τα ξέρεις απ' έξω και ανακατωτά. Εγώ δεν έχω ιδέα. Αν πάμε από τους βαλτούς μήπως είναι καλύτερα;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! Στους βαλτούς τουλάχιστον ξέρεις με ποιους έχεις να κανείς ενώ με τους νάνους ποτέ. Αν και οι βάλτοι δεν είναι και τόσο ευχάριστο μέρος ειδικά για ανθρώπους!

ΜΑΝΟΣ

Γιατί; τι υπάρχεις εκεί; υποχθόνιοι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι! Όχι! Καμία σχέση. Στους βαλτούς Σαλίπας είναι οι πόλεις των νεκρών!!

ΜΑΝΟΣ

Μήπως έχουν και σχολεία οι νεκροί Ντόρσια;

Ξέσπασα σε δυνατά γέλια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μη γελάς ανόητε μη !! Δεν είναι αστείο. Πράγματι υπάρχουν! Και όλοι εκεί οι νεκροί είναι άκρως επικίνδυνοι για έναν και μόνο λόγο. Πως να σκοτώσεις κάποιον εφόσον είναι πεθαμένος! Είναι ένα από τα μέρη που πολλοί το αποφεύγουν πάση θυσία. Μόνο φυγάδες και φονιάδες που κυνηγιούνται λυσσαλέα από τους διώκτες τους μπορεί να μπουν στους βαλτούς. Ξερώντας ότι το να διασχίσουν τους βαλτούς ίσως να είναι το τελευταίο πράγμα που θα κάνουν.

Δεν θέλουν κανένα ζωντανό στα μέρη τους. Είναι φαντάσματα, άυλες δολοφονικές φιγούρες. Το να περάσουμε από κει έχουμε μια στο εκατομμύριο να περάσουμε ζωντανοί! Αλλά το να περάσουμε από τα βουνά έχουμε μια στις εννιακόσιες ενενήντα εννέα χιλιάδες το να βγούμε ζωντανοί!

ΜΑΝΟΣ

Εμπρός γκρεμός και πίσω ρέμα! Όπως λέμε στην επιφάνεια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα!! το κατάλαβα! Ναι έτσι ακριβώς είναι άσχημη. Όμως θα πρέπει να πάρουμε μια απόφαση όπως και να έχει. Δεν μπορεί να μείνουμε εδώ.

Έτσι λοιπόν μετά από ώρα σκέψεις ο Ντόρσια αποφάσισε να πάμε από τα βουνά...

ΝΤΟΡΣΙΑ

Καλύτερα άσχημε να έχω να αντιμετωπίσω κάτι που σκοτώνεται παρά κάτι που δεν σκοτώνεται.

Το βράδυ για μια ακόμη φορά μας πρόλαβε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Λοιπόν άσχημε θα περάσουμε το βράδυ μας εδώ και πρωί πρωί ξεκινάμε.

Έτσι και έγινε. Ξαπλώσαμε κάτω από μια τεράστια οξιά ή μάλλον ένα είδος οξιάς. Ο ύπνος δεν άργησε να μας πάρει! Αλλά και το ξημέρωμα δεν άργησε να έρθει! Ο ήλιος όταν ανέτειλε μας βρήκε είδη στον δρόμο βαθειά κάτω από την επιφάνεια των βασιλείων της Λήθης, πηγαίνοντας προς τα βουνά των νάνων. Ακλουθώντας ένα αρχαίο φιδωτό δρόμο που υπέδειξε ο Ντόρσια περάσαμε δίπλα από τους βάλτους που ήταν γεμάτο παραμορφωμένα δέντρα και μολυσμένο αέρα που έκαιγε τα πνευμόνια μας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έχω ξαναπεράσει από δω άσχημε, εάν πάρεις αυτό το μονοπάτι στα αριστερά σου θα σε οδηγήσει στην κατεστραμμένη πόλη! Την πόλη των νεκρών! Εκεί όπου ο θάνατος έχει μαύρα φτερά.

Κοίταξα στα αριστερά μου αντικρίζοντας ένα στενό μονοπάτι που χανόταν μέσα στην κίτρινη ομίχλη από του βαλτούς. Πρέπει να είχαμε προχωρήσει καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα όταν κοντοστάθηκα σε ένα βράχο που ήταν εκεί στην άκρη. Μια δυσφορία, μια ζαλάδα μου ήρθε από το πουθενά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είσαι καλά άσχημε;

ΜΑΝΟΣ

Όχι και τόσο καλά Ντόρσια.

Του εξήγησα τι αισθανόμουν. Αμέσως πήδηξε από τον ώμο μου ψάχνοντας σαν τρελός μέσα στα χόρτα λες και είχε χάσει κάτι το πολύτιμο. Η δυσφορία γινόταν όλο και πιο έντονη ώσπου ο Ντόρσια φάνηκε και πάλι φωνάζοντας μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εδώ άσχημε. Έλα εδώ γρήγορα!

Πρέπει να σύρθηκα κοντά του διότι τα πόδια μου δεν με κρατούσαν άλλο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Το βλέπεις αυτό το μωβ μανιτάρι, φάτο γρήγορα!

Άπλωσα με τα βίαια το χέρι μου για να το κόψω. Ένα μικρό μωβ μανιτάρι, δεν ήταν πιο μεγάλο από ένα κουτί σπίρτα στο ύψος. Το έβαλα στο στόμα μου αρχίζοντας να το μασάω. Ήταν γλυκύτατο, για λίγο όμως. Μετά από λίγο όλο μου το στόμα αλλά και ο λαιμός μου ήταν σαν να είχα καταπιεί βελόνες, καυτές βελόνες!! Πρώτα ξεκίνησε σαν ελαφρύ μούδιασμα, ώστε να καταλήξει ως καυτές βελόνες. Σφάδαζα από τον πόνο, έφτασα σημείο να μην μπορώ να αναπνεύσω. Τελείως ξαφνικά ο πόνος, οι βελόνες, η δυσφορία έφυγαν όλα λες και κάποιος είχε πατήσει ένα κουμπί.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τώρα δεν νιώθεις άσχημα άσχημε.

Τον κοίταξα όλο περιέργεια προτού του απαντήσω.

ΜΑΝΟΣ

Όχι! όχι! Τώρα αισθάνομαι μια χαρά! Τι έπαθα πριν Ντόρσια; Με τσίμπησε κάτι και δεν το πήρα είδηση;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι άσχημε! Τίποτα δεν σε τσίμπησε από αυτό που ένιωσες. Ήταν από το σύστημα προστασίας των νάνων!

ΜΑΝΟΣ

Των νάνων; Μα τι λες τώρα Ντόρσια τι σύστημα είναι αυτό;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είναι ένα σύστημα χαμηλής συχνότητας το οποίο δημιουργεί υπέρηχους προγραμματισμένους σε τέτοια συχνότητα ώστε να επηρεάζει το νευρικό σύστημα!

ΜΑΝΟΣ

Εσύ γιατί δεν έπαθες κάτι;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Το δικό μου σύστημα είναι πάρα πολύ πολύπλοκο αλλά και μικρό έτσι δεν με επηρεάζει καθόλου.

ΜΑΝΟΣ

Και το μανιτάρι που έφαγα;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό απλό , επηρεάζει την ακοή σου για δέκα ώρες κατά ένα τρόπο.

ΜΑΝΟΣ

Μα εγώ ακούω πεντακάθαρα όπως και πριν , δεν νιώθω καμία αλλαγή.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όμως άσχημε έχει γίνει η αλλαγή. Απλώς με λίγα λόγια δεν ακούς πλέον στην συχνότητα που εκπέμπουν οι νάνοι τους υπέρηχους. Ας πούμε ότι είναι ένα είδος απώθησης από την περιοχή τους.

Μετά από κάμποσες ώρες περπάτημα είχαμε αρχίσει να σκαρφαλώνουμε τα βουνά.

Μου θύμιζε έντονα τον Όλυμπο από πάρα πολλές πλευρές.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Από δω και πέρα άσχημε σταματάμε να μιλάμε. Αλλά θα πρέπει να προσέχουμε το πως θα περπατάμε. Όλα αυτά γιατί οι νάνοι έχουν τοποθετήσει σε όλο το βουνό κατά διαστήματα ηχοπαγίδες. Έτσι ανά πάσα ώρα και στιγμή μπορούν να ελέγχουν τα βουνά τους άνετα. Ξεκινάμε χωρίς το παραμικρό θόρυβο άσχημε εντάξει;!

Τι να του έλεγα

ΜΑΝΟΣ

Εντάξει Ντόρσια. Εντάξει !!!

Ανεβαίναμε το βουνό όσο πιο ήσυχα γινότανε. Όσο όμως ανεβαίναμε η βλάστηση γινότανε όλο και πιο πυκνή , τόσο που μετά δυσκολίας μπορούσαμε να περάσουμε.

Μετά απο κάμποσες κοπιαστικές ώρες ανάβασης και με μεγάλη προσοχή να μην κάνουμε θόρυβο ώστε να ενεργοποιήσουμε τις ηχοπαγίδες βγήκαμε σε ένα ξέφωτο. Με νοήματα ο Ντόρσια μου έδωσε να καταλάβω ότι έπρεπε να ξεκουραστούμε. Καθίσαμε στην άκρη του ξέφωτου , ανάμεσα σε κάτι κίτρινους θάμνους που ανάβλυζαν μια καταπληκτική μυρωδιά. Δεν προλάβαμε να βάλουμε μια μπουκιά στο στόμα μας , λίγο πιο πέρα ακούστηκαν βογγητά πόνου και απόγνωσης. Κοιταχτήκαμε σαστισμένοι , αλλά και γεμάτο απορία το τι θα μπορούσε να ήταν. Φοβόμουν να μιλήσω ή να κάνω το παραμικρό μην τυχόν μας άκουγαν οι νάνοι. Ώσπου.....

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πάμε να δούμε ποίος υποφέρει άσχημε. Έτσι και αλλιώς τα βογγητά του έχουν ενεργοποιήσει τις ηχοπαγίδες των νάνων.

Με τα επιδέξια σάλτα του Ντόρσια έσπευσε να δει. Από πίσω του και τρέχοντας τον ακολούθησα , αν και ήταν δύσκολο έως ακατόρθωτο να τον προφτάσω. Κοντεύοντας

να τον φτάσω ακούω τον Ντόρσια να φωνάζει “ ένας θηλυκός Άκίτοξ.!! φτάνοντας αντίκρισα μια γυναίκα Άκίτοξ όπου ήταν πεσμένη στο έδαφος μέσα σε μια λίμνη αίματος. Γονάτισα πιάνοντας με προσοχή τον σβέρκο της , ανασηκώνοντας λίγο το κεφάλι της. Γύρισε τα όμορφα μάτια της και μου είπε με το στόμα της το οποίο αιμορραγούσε: “ Λόριοι... , Λόριοι...”

Δεν πρόλαβε να πει κάτι άλλο , το κεφάλι της έγειρε σιγά δεξιά , ξεψυχώντας με αξιοπρέπεια.

Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου πετάχτηκε απότομα από μπροστά μου με το δολοφονικό του όπλο , προτεταμένο μπροστά. Σαν κεραυνός πέρασε πάνω από το κεφάλι μου. Προτού προλάβω να γυρίσω να δω ένας θόρυβος πνιχτός μικρός ακούστηκε.

Ήταν ο Ντόρσια που πέρασε διαμπερές από το κρανίο ενός Λόριου. Το άψυχο βρωμερό κουφάρι του έπεσε με γδούπο στο έδαφος. Τράβηξα το σπαθί μου από την θήκη καρτερώντας υπομονετικά τον εχθρό να εμφανιστεί. Ο Ντόρσια στεκόταν ακίνητος μέσα στο αίμα του βρωμερού Λόριου, περιμένοντας και αυτός την κίνηση των Λόριων. Όλα τριγύρω ήταν ήσυχα το μόνο που ακουγόταν ήταν διάφορα ζουζούνια που πετούσαν εδώ και εκεί.

Ξαφνικά τέσσερα Λόρια σπάσανε την ησυχία.!! Δύο πίσω μας και δύο μπροστά μας. Κάναμε επίθεση με επιδέξιες τούμπες στον αέρα από το πουθενά. Σήκωσα απότομα το σπαθί μου , χωρίς να το πολύ σκεφτώ τοποθετώντας την λεπίδα μου πίσω από το σβέρκο μου. Δέχτηκα ένα δυνατό χτύπημα που με γονάτισε στο χώμα. Ήταν και από τα δύο Λόρια που χτύπησαν με αγριότητα πάνω στην λεπίδα μου. Τράβηξα την λεπίδα μου δεξιότεχνα όσο πιο γρήγορα μπορούσα γυρνώντας ταυτόχρονα την πλάτη μου προς τα δεξιά και πίσω. Αμέσως έκανα την επίθεσή μου με στόχο την κοιλιακή τους χώρα. Σαν ελατήρια πετάχτηκαν και οι δύο ταυτόχρονα , ο ένας προς τα πίσω ανεβάζοντας τον εαυτό του σε ένα κλαδί ενός δέντρου , ο δεύτερος πέρασε επιδέξια από πάνω μου καταφέροντας ένα κόψιμο στην πλάτη μου. Ούρλιαξα από πόνο αλλά και από οργή. Σηκώθηκα όρθιος προσέχοντας ποιος από τους δύο θα μου έκανε επίθεση. Έσφιξα την λαβή του ξίφους μου στα χέρια σφιχτά. Γλιστρούσε λίγο από το αίμα που έτρεχε από το κόψιμο στην πλάτη μου. Το μάτι μου έπεσε πάνω στον Ντόρσια που είχε κάνει το ένα Λόριο κουμπότρυπες. Τώρα μονομαχούσε με τον άλλον κάνοντας και οι δύο επιδέξιες τούμπες στον αέρα.!! Αμέσως δέχτηκα διπλή επίθεση από τους δυο Λόριους που μου είχαν επιτεθεί πριν. Τον έναν τον πρόλαβα στον αέρα και του κατάφερα ένα καίριο πλήγμα σκοτώνοντας του επιτόπου. Αυτό όμως που ήταν πίσω μου κατάφερε να μπήξει το λεπίδι του στην πλάτη μου. Ένας πόνος καυτός τρύπησε την πλάτη μου, διαπερνώντας τα σωθικά μου ,η λεπίδα βγήκε από μπροστά μου. Για κλάσματα δευτερολέπτου είδα την λεπίδα του να βγαίνει λίγο πιο πάνω από το στήθος μου και να εξαφανίζεται ταχύτατα βγάζοντας την . Ο Λόριος στεκόταν τώρα μπροστά μου , ετοιμάζοντας να μου δώσει το τελειωτικό χτύπημα , όταν άκουσα τον Ντόρσια να φωνάζει: “ τώρα τελειώσαμε άσχημε”!!!!

Ένας περίεργος ήχος σαν κάτι να έσχιζε τον αέρα διαδοχικά ακούστηκε και αμέσως μετά ένας μικρός δυπέλεκας καρφώθηκε στο κεφάλι του Λόριου χωρίς να προλάβει να κάνει κάτι. Έπεσε στα πόδια μου μπροστά , βγάζοντας έναν τελευταίο βρόγχο αιμόφυρτος. Τα πόδια μου δεν άντεξαν άλλο , λύγισαν και έπεσα στα γόνατα , το σπαθί μου έπεσε από τα χέρια. Όλα είχαν αρχίσει να σκοτεινιάζουν τριγύρω μου. Το μόνο που θυμάμαι προτού χάσω τις αισθήσεις μου , ήταν τον Ντόρσια , που μόλις είδε πόσο είχα πληγωθεί έκανε στην κυριολεξία κόσκινο το Λόριο και φωνάζοντάς με έτρεξε προς το μέρος μου. Θυμάμαι την φωνή του να σβήνει στο μυαλό μου σιγά σιγά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε!! Είσαι καλά;; Άσχημε!

Η φωνή του Ντόρσια όλο και εξασθενούσε στα αφτιά μου και το σκοτάδι πλημμύριζε τα μάτια μου. Όλα σκοτεινίασαν αφήνοντας τον εαυτό μου στην αγκαλιά της ανυπαρξίας!!! Ξαφνικά ένα φως φάνηκε στην δεξιά πλευρά του σκοταδιού που ολοένα μεγάλωνε. Τώρα πλέον το σκοτάδι είχε χαθεί από τα μάτια μου και την θέση του είχε πάρει το φως! Όλα ήταν κατάλευκα , δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα καθαρά. Τότε ακούστηκε μια μπάσα, ζωερή αντρική φωνή!:

“ Το να νικήσεις τον θάνατο είναι πράγμα αφύσικο! Το να του ξεφύγεις ίσως είναι εφικτό για κάμποσο καιρό.! Το να παίζεις μαζί του είναι καθημερινό φαινόμενο! Κανείς δεν γλύτωσε από αυτόν! Ούτε οι θνητοί αλλά ούτε και οι αθάνατοι! Όλα έχουν αρχή και τέλος! Κάποια ίσως σύντομη ζωή , κάποια ίσως αργή.! Ένα όμως είναι σίγουρο, ότι όλα μα όλα έχουν αρχή και τέλος.! Μια πεταλούδα ζει μόνο εικοσιτέσσερις ώρες , ένας άνθρωπος μπορεί να φτάσει τα εκατό χρόνια! Για την πεταλούδα ο άνθρωπος είναι θεός που καταφέρνει και ζει εκατομμύρια ώρες.!! Το ίδιο είναι και ο άνθρωπος με μια θεότητα, νομίζει ότι είναι αθάνατη! Όχι! Απλώς μια θεότητα μπορεί να ζήσει και χιλιάδες χρόνια ή και εκατομμύρια ή και δισεκατομμύρια απο τον άνθρωπο.! Όλα όμως έχουν αρχή και τέλος! Όλα πεθαίνουν όταν έρθει ο καιρός!!!!”

Το φως σιγά σιγά άρχισε να χάνεται δημιουργώντας ένα καταπράσινο τοπίο , που όμοιό του δεν είχα ξανασυναντήσει ποτέ στην ζωή μου. Προτού προλάβω να καταλάβω που ήμουν , μέσα από τις πυκνές καταπράσινες φυλλωσιές που βρισκόταν μπροστά μου, βγήκε ένας νάνος.

Είχε ύψος γύρω στο ένα μέτρο , χοντρός , μακρυνά χοντρά μουστάκια που τα είχε κάνει κοτσίδες , μακρυνά γένια και μαλλιά. Τεράστια φαρδιά φρύδια, πλατύ κούτελο , τεράστια μάτια. Φορούσε ένα κατάλευκο δέρμα πάνω με μια φαρδιά ζώνη. Είχε μια τεράστια αγκράφα όπου απεικόνιζε την μορφή ενός αγριόχοιρου, με δυο φίδια στους χαυλιόδοντες τυλιγμένα. Ανάμεσα από τη ζώνη του ήταν χωμένος ένας πανέμορφος σκαλιστός διπλέκας. Η λαβή του ήταν σίγουρα φτιαγμένη από ελεφαντόδοντο ή κάτι παρόμοιο .

Κοντοστάθηκε γύρω στο ένα μέτρο απέναντί μου. Το βλέμμα του ήταν ήρεμο και συνάμα διερευνητικό. Δεν πρόλαβα να του μιλήσω ξεκίνησε πρώτος αυτός.

“Με ονομάζουν Οκύελ.!! Καλώς ήρθες στα μέρη μας άνθρωπε της επιφάνειας.! Αν και δεν είσαι καλοδεχούμενος στα μέρη μας θα σε φιλοξενήσουμε όπως πρέπει!! Αυτήν τη στιγμή βρίσκεσαι στην διάσταση του επιθανάτιου ονείρου!! Αυτό σημαίνει ότι δεν βρίσκεσαι στη ζωή αλλά ούτε και στο θάνατο! Σημαίνει ότι βρίσκεσαι κάπου ενδιάμεσα και στα δύο. Μόνο η μοίρα της ίδιας σου της ψυχής θα αποφασίσει αν θα πάρει τον πίσω δρόμο της ζωής ή τον μπροστινό του θανάτου. Προτού αρχίζεις να με ρωτάς θα ήθελα να σου πω ότι θα είμαι ο μόνος που θα σε κάνει παρέα σε αυτή την διάσταση. Το σώμα σου βρίσκεται σε καλά χέρια. Οι πληγές σου καθαρίστηκαν και δέχτηκαν τα κατάλληλα βότανα ώστε να γιατρευτούν.

Σε αυτήν εδώ την διάσταση θα μάθεις κάποια πράγματα για τις κάτω χώρες αλλά και για τις πάνω. Θα μάθεις κάποια πράγματα για το μέλλον τα οποία θα πάρουν μέρος και θα γίνουν στην επιφάνεια. Αυτή την διάσταση την ονομάζουν “ ΚΟΥΡΗΤΙΑ”.

Εδώ ζουν οι Κουρήτες , μοιάζουν πολύ με το είδος το δικό σου. Μοιάζουν με ανθρώπους εξωτερικά διότι εσωτερικά και ψυχικά έχουν άπειρες διαφορές. Αυτοί είναι που εδώ και κάποια εκατομμύρια χρόνια, μεγαλώνουν τους ορφανούς ή κυνηγημένους θεούς όλων των γνωστών και άγνωστων συμπάντων. Ένας θρύλος θέλει να λέει ότι γεννήθηκαν από είκοσι τρία σύμπαντα , όπου όταν ενώθηκαν έγιναν ένα. Αυτό που μπορώ να σου πω με σιγουριά είναι , ότι είναι αθάνατοι δίχως να κατέχουν θεϊκές ιδιότητες. Αναλαμβάνουν να μεγαλώσουν θεούς , που όπως σου είπα και πριν είναι ορφανοί ή κυνηγημένοι.

Θα μου πεις και με το δίκιο σου πως γίνεται οι θεοί να είναι μωρά και να μεγαλώνουν όπως όλα τα θνητά νοήμων όντα;! Όλοι οι θεοί δημιουργούνται ως μωρά !!! Βλέπεις αν δημιουργηθούν θεϊκά μωρά μέσα σε ιδανικές συνθήκες τότε δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Αν όμως είναι ορφανά ή κυνηγημένα τότε αναλαμβάνουν οι Κουρήτες να τα γαλουχήσουν. Έχουν γαλουχήσει και έχουν μεγαλώσει εκατοντάδες θεότητες. Άλλες καλές και άλλες κακές. Αυτό δεν τους ενδιαφέρει. Είμαι όμως σίγουρος ότι κάποιος από τους θεούς που μεγάλωσαν οι Κουρήτες έχεις ακούσει το όνομά τους!!!!

Προτίμησαν οι Κουρήτες αυτή τη διάσταση , για να μην μπορεί κανένας να την περάσει με τις δυνάμεις του. Για οποιαδήποτε θεϊκή οντότητα , μα και για οποιοδήποτε ον!! Όταν εισέλθει στην διάσταση των Κουρητών δεν μπορούν να κάνουν τίποτα!

Τίποτα απολύτως!! Κατά έναν περίεργο τρόπο αν κάτσουν παραπάνω ή έρθουν παράνομα , το σίγουρο είναι ότι εκτός ότι θα χάσουν την ζωή τους , χάνουν και την ψυχή τους.! Κάποιοι μύστες λένε ότι οι ψυχές τους , είναι τροφή για τους Κουρήτες. Από ότι λένε σπίτι τους είναι όλη η διάσταση. Κανείς δεν έχει δει τις πόλεις ή τα σπίτια των Κουρητών. Άλλοι λένε ότι έχουν και άλλοι ότι όπου βρεθούν με μια μόνο σκέψη τους , υλοποιούν το καλύτερο σπίτι για όσο το χρειαστούν. Φεύγοντας εξαφανίζεται και το σπίτι. Έτσι είναι πολύ δύσκολο έως ακατόρθωτο να τους βρεις. Σε βρίσκουν μόνο αυτοί , εάν το κρίνουν ότι πρέπει να έρθουν σε επαφή. Ειδιάλλως χιλιετηρίδες να τους ψάχνεις δεν θα τους βρεις ποτές!! Αν ποτές κάποιος δει Κουρήτη , θεωρείται ότι για όλη τους την υπόλοιπη ζωή θα είναι πολύ τυχερός Άνθρωπος , Δαίμονας , Άγγελος, Άκίτοξ, Νάνος , ανάλογα με το τι θα είναι ο καθένας.

Ίσως σου πω και άλλα πράγματα για τους Κουρήτες , όσο κάτσουμε εδώ . Όχι ότι σε ενδιαφέρει αλλά καλό είναι ο εγκέφαλος κάθε πλάσματος να έχει γνώσεις.

Σε αυτήν εδώ την διάσταση ζούνε και οι “ΒΡΑΧΑΜΙΟΙ” .

Είναι άυλα ζωντανά φώτα!! Άλλα μεγάλα , άλλα μικρά. Μπορούν να πάρουν οποιαδήποτε μορφή θελήσουν!!! Εμφανίζονται εδώ κάτω αλλά και στην επάνω επιφάνεια από όπου έρχεσαι. Εμφανίζονται έξι ή και δέκα μέρες πριν από μια μεγάλη καταστροφή. Ας πούμε ένα σεισμό από παλιρροιακά κύματα.! Από το πέσιμο μιας γέφυρας!! Αυτό όμως που προϋποθέτει ώστε να εμφανιστούν είναι ότι σε αυτές τις καταστροφές που θα γίνουν , είναι ότι θα υπάρξουν θύματα!!! Σε είκοσι εφτά χρόνια από τώρα απο κει που έρχεσαι θα ξεσπάσει μια τεράστια πυρκαγιά. Θα είναι τόσο μεγάλη καταστροφή ώστε οι δικοί σου , θα ζητήσουν βοήθεια από άλλα κράτη. Δεν θα μπορούν όμως να κάνουν τίποτα. Διότι η φωτιά θα τρέχει τόσο γρήγορα όσο ανοιγοκλείνουν τα μάτια σου!! Θα καούν πολλοί άνθρωποι!! Χιλιάδες σπίτια, εκατομμύρια Ντρέξ από δάση θα γίνουν στάχτη.! Εκατοντάδες χιλιάδες ζώα που εκμεταλλεύεστε για το κρέας και το γάλα τους θα γίνουν αποκαΐδια.! Η χώρα σου θα γυρίσει πίσω τουλάχιστον πενήντα χρόνια οικονομικά!! Θα γίνει ακριβώς , λίγες μέρες προτού εκλέξετε καινούριο αρχηγό. Και λίγα χρόνια, για την ακρίβεια πέντε, προτού γίνει η έκρηξη φωτόνιων στο διάστημα!!!

Σε βλέπω λίγο σκεπτικό άνθρωπε.

ΜΑΝΟΣ

Ναι είμαι. Με όλα αυτά που έχω περάσει και με αυτά τα οποία μου λες αυτή τη στιγμή. Δεν ξέρω αν ζω σε ένα όνειρο ή όχι.!

ΟΚΥΕΛ

Ζεις στην πραγματικότητα! Τα όνειρα είναι σε άλλα διάσταση.!

ΜΑΝΟΣ

Αυτό που μου είπες για την χώρα μου είναι φρικτό!!!! Είναι μικρή η χώρα μου πως είναι δυνατόν;

ΟΚΥΕΛ

Όμως άνθρωπε είναι! Η φωτιά θα κάψει σχεδόν το σαράντα τις εκατό της χώρας. Θα καίει για δεκαπέντε μερόνυχτα και θα σβήσει από μόνη της.! Αν καταφέρεις και γυρίσεις στην επιφάνεια , να θυμάσαι ότι σε εικοσιτέσσερα χρόνια από τώρα ένα τεράστιο κύμα θα πνίξει χιλιάδες κόσμο και θα καταστρέψει πολλές χώρες.! Έτσι λοιπόν μετά από κάποιες φυσικές καταστροφές εμφανίζονται οι Βραχάμιοι.! Πολλές φορές εμφανίζονται ως όντα με φτερά! Όχι σαν άγγελοι όχι! Αλλόκοτα όντα με φτερά! Τις πιο πολλές φορές όμως εμφανίζονται ως φωτεινές μπάλες στον ουρανό που η πορεία τους είναι οριζόντια μονάχα για ένα δυο μίλια , ευθεία χωρίς ζίκ ζάκ! Καμιά φορά πάνε και προς τα πίσω!! Πολλοί τα βλέπουν και νομίζουν ότι είναι αερόπλοια ή κάτι ανάλογο. Μα άμα κοιτάξουν καλύτερα θα δουν ότι οι Βραχάμιοι έχουν κατάλευκο φως! Τόσο λευκό που μόνο θεότητες έχουν τέτοιο φως! Καταλαβαίνω ότι σου είναι δύσκολο να νοήσεις αυτά τα οποία σου λέω!! Ένα όμως είναι σίγουρο άνθρωπο. Όταν φύγεις από τη μέση γη ένα είναι το πρόβλημα. Δεν θα είσαι ο ίδιος όπως ήσουν πριν και αυτό με τόσα που έχεις δει εδώ και τόσες γνώσεις θα είσαι τελείως διαφορετικά στην ψυχή σου.

Τα λόγια του άρχισαν να χάνονται σιγά σιγά στα αφτιά μου. Τα σύννεφα στον ουρανό άρχισαν να τρέχουν σαν τρελά, ο αέρας κουνούσε το γρασίδι και τα δέντρα πάρα πολύ γρήγορα. Το περίεργο όμως ήταν ότι δεν φυσούσε καθόλου! Ξαφνικά άρχισε να ψιχαλίζει και μέσα σε δευτερόλεπτα , άρχισε να βρέχει για τα καλά. Έβρεχε δυνατά , οι σταγόνες ήταν ασημένιες λες και έβρεχε υδράργυρο.! Όμως η γεύση τους ήταν ίδια με του νερού. Μετά από λίγα λεπτά η βροχή σταμάτησε και όλα επανήλθαν όπως ήταν και πριν. Η φωνή του συντρόφου σε αυτήν την κατάσταση άρχισε να δυναμώνει και πάλι στα αφτιά μου.

OKYEA

Σε βλέπω που κοιτάς με έκπληξη τριγύρω σου την διάσταση αυτή άνθρωπε. Με το δίκιο σου όμως , δεν λέω η διάσταση που μένεις εσύ είναι τριγωνόδιαστατική ενώ σε αυτή εδώ είναι εικοσιτρειοδιαστατική! Δεν περιμένω να καταλάβεις τι εννοώ με όλα αυτά , που σου έχω πει ως τώρα , αλλά πιστεύω ότι σου έχω ενεργοποιήσει κάτι μέσα σου , ώστε να το ψάξεις βαθύτερα.

ΜΑΝΟΣ

Κάπου σε μια ξεχασμένη βιβλιοθήκη είχα διαβάσει σε ένα κάπως παράξενο κιτρινισμένο βιβλίο για το νούμερο είκοσι τρία! Έλεγε ότι είναι αινιγματικό νούμερο από αρχαιοτάτων χρόνων, χωρίς όμως να εξηγεί το τι ήταν ή το τι ερμήνευε.!!

OKYEA

Ναι άνθρωπε. Το νούμερο είκοσι τρία είναι ένας αριθμός ιδιαίτερος.! Όλα ξεκίνησαν πριν από είκοσι τρία εκατομμύρια, είκοσι τρεις εκατοντάδες χιλιάδες , είκοσι τρεις χιλιάδες , είκοσι τρεις εκατοντάδες , είκοσι τρεις μέρες , είκοσι τρεις ώρες , είκοσι τρία λεπτά έως και είκοσι τρία δευτερόλεπτα! Ήταν τότε που τα είκοσι τρία νανοειδή υπέρ νοητικά σύμπαντα ενώθηκαν , δημιουργώντας το σύμπαν του ΣΟΤΟΦ!!!

Αυτό με την σειρά του δημιούργησε είκοσι τρεις γαλαξίες! Που ο καθένας δημιούργησε από είκοσι τρεις καστροειδής μαύρες τρύπες! Δεν ήταν καταστροφικές όπως οι άλλες μαύρες τρύπες. Είχαν ακριβώς την ίδια διαδικασία με τις άλλες εκτός από το να μην καταστρέφουν ότι έμπαινε στην καστροειδή μαύρη τρύπα. Όταν έβγαινε από την άλλη είχε αλλάξει προς το καλύτερο.! Αυτό γιατί μέχρι να βγει από την καστροειδή μαύρη τρύπα στριφογυρνούσε είκοσι τρεις χιλιάδες φορές μέσα σε είκοσι τρεις ώρες , είκοσι τρία λεπτά και είκοσι τρία δευτερόλεπτα. Έτσι αν ένας πλανήτης έπεφτε στην δύνη της καστροειδής μαύρης τρύπας , όταν έβγαινε από την άλλη ήταν πολύ ανεπτυγμένος σε ότι είχε πάνω του , έξω του αλλά και μέσα του. Στο ιερό βιβλίο των NONOIA γράφει ότι από τον εικοστό τρίτο γαλαξία πέρασαν οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί.! Χωρίς να το θέλουν και χωρίς να μπορούν να το αποφύγουν. Η εικοστή τρίτη

καστροειδή μαύρη τρύπα του εικοστού τρίτου γαλαξία τους ρούφηξε!! Το βιβλίο αναφέρει τα εξής : “οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί δεν μπορούσαν να κάνουν απολύτως τίποτα! Οι θεϊκές τους δυνάμεις μέσα στη καστροειδή τρύπα ήταν εντελώς άχρηστες. Καθώς στριφογύριζαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα εκατομμύρια δέσμες φωτός διαπερνούσε όλο τους το κορμί. Όταν βγήκαν ένιωθαν πιο δυνατοί όσο ποτέ! Όμως οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί αντί να φύγουν ευχαριστημένοι, στάθηκαν εκεί στην έξοδο της καστροειδής μαύρης τρύπας με σκοπό να πάρουν εκδίκηση και να την καταστρέψουν. Έτσι ένωσαν τις δυνάμεις τους χτυπώντας δυνατά την μαύρη καστροειδή τρύπα. Το αποτέλεσμα όμως ήταν διαφορετικό! Αμέσως για είκοσι τρία δευτερόλεπτα ενώθηκαν οι είκοσι τρεις μαύρες τρύπες από το εικοστό τρίτο γαλαξία του σύμπαντος ΣΟΤΟΦ!! Οι είκοσι τρεις καστροειδής μαύρες τρύπες γίνανε μια και από όλο μαύρη έγινε τόσο λαμπερή όσο οι είκοσι τρεις ήλιοι μαζί. Μια τεράστια δέσμη φωτός χτύπησε βίαια τους έντρομους αρχέγονους παλαιούς θεούς. Χωρίς να τους σκοτώσει τους εξόρισε είκοσι τρία εκατομμύρια συμπαντικά έτη φωτός μακριά από το σύμπαν του ΣΟΤΟΦ.!”

Σου είπα αυτή την αληθινή ιστορία για να καταλάβεις ότι το νούμερο είκοσι τρία έχει κάτι το παράξενο , το μυστικιστικό ,το φωτεινό , το μαγνητικό, το απόκρυφο μέσα του. Αν κάποια όντα ξέρουν να το χειριστούν έχουν τα επιθυμητά αποτελέσματα που αποζητούν. Βέβαια ένα είναι σίγουρο. Όπου υπάρχουν νοήμον όντα , υπάρχουν και μαθηματικά και όπου υπάρχουν μαθηματικά υπάρχει και το νούμερο είκοσι τρία.!! Αν ποτέ βγεις με το καλό από την μέση γη και ανέβεις στην επιφάνεια ψάξε να δεις ότι κάποια από τα μεγαλύτερα περιστατικά της ιστορίας σας γίνανε είκοσι τρεις του μηνός. Όπως η γέννηση ενός βασιλιά , ο θάνατος ενός δικτάτορα , η γέννηση ενός μεγάλου καλλιτέχνη , ο θάνατος ενός φιλόσοφου , η καταστροφή απο πόλεμο, σεισμό , κακοκαιρία , από πυρκαγιές ή παλίρροιες μιας πόλης. Ψάξε και θα δεις το νούμερο είκοσι τρία. Κάποιοι λένε ότι ο θεός των χριστιανών γεννήθηκε είκοσι τρεις και όχι είκοσι πέντε του μηνός και αυτό είναι το σωστό.! Αν ψάξεις καλά ,μα πολύ καλά θα εκπλαγείς το που μπορείς να βρεις να πρωτοστατεί ο αριθμός είκοσι τρία.! Δεν θα μπο στο κόπο να σου αναλύσω τις ιδιότητες που έχει ο αριθμός αυτός. Αυτό αν θέλεις θα το κάνεις από μόνος σου εφόσον σου κινήσει το ενδιαφέρον, αν όχι άστο όπως είναι διότι δεν πρόκειται να καταλάβεις απολύτως τίποτα.! Υπάρχουν και άλλοι αριθμοί με πολλές ιδιότητες , αλλά να θυμάσαι ο βασικότερος μυστικιστικός , απόκρυφος από όλους είναι το νούμερο είκοσι τρία.

Τα λόγια του άρχισαν σιγά σιγά να χάνονται για μια ακόμη φορά. Όλα τριγύρω μου άρχισαν να πηγαίνουν αφάνταστα γρήγορα. Τα σύννεφα , τα πουλιά , τα κλαδιά των δέντρων. Όμως αυτό σταμάτησε μετά από λίγο. Όλα όσα έβλεπαν τα μάτια μου πήγαιναν αφάνταστα σιγά. Τόσο που εγώ πλέον νόμιζα ότι εγώ πήγαινα με πολύ γρήγορο ρυθμό. Ώσπου ακούστηκε μια φωνή. Μια φωνή που ήταν σαν την σκόνη στον πάγο και την σήψη.

“Ασήμαντε άνθρωπε! Όταν θα φύγεις από δω θα πλησιάσεις στην κοιλάδα του αίματος ασήμαντε άνθρωπε! Τι αναζητάς; την ζωή ή τον θάνατο; Η κοιλάδα κρύβει θάνατο ασήμαντε άνθρωπε. Τον θάνατο πολλών που αναζητούσαν ζωή κατέκτησες και ελευθερία. Η κοιλάδα έχει δύναμη ακόμη και από τόσο μακριά. Όσοι αναζητούν τα μυστικά της βάζουν σε κίνδυνο την ψυχή τους. Εσύ τι ζητάς ασήμαντε άνθρωπε;”

Για κάποια δευτερόλεπτα ησυχία δεν πρόλαβα να προσδιορίσω από που ερχότανε αυτή η ανατριχιαστική φωνή. Όλα έγιναν όπως και πριν. Η φωνή του συντρόφου μου άρχισε να ηχεί και πάλι σιγά σιγά στα αφτιά μου.

OKYEA

Λοιπόν άνθρωπε έχω να σου κάνω μια πρόταση!!!

Τον κοίταξα κατάματα βλέποντας τα μάτια του να σπινθηρίζουν περιμένοντας να του πω ναι!!

OKYEA

Λοιπόν άνθρωπε δέχεσαι;

MANOS

Ναι δέχομαι. Τι είδους πρόταση.....;;;

Με διέκοψε γελώντας...

OKYEA

Ωραία , πολύ ωραία...!! Άκου άνθρωπε. Θα ήθελα να μου πεις ή να μου γράψεις ένα ποίημα για το εσωτερικό κόσμο της γης!!! Βλέπεις είμαι μανιώδεις συλλέκτης ποιημάτων. Όχι όλων των ειδών! Αλλά μόνο ενός.! Μόνο ένα είδος μπορεί να μου προσφέρει απέραντη χαρά και ικανοποίηση! Τα ποιήματα που είναι γραμμένα ή εκφωνημένα για τον κόσμο μου!!

Διακόπτοντας τον του είπα:

MANOS

Μα πως μπορείς να θυμάσαι το ποίημα αν είναι μεγάλο;

Χαμογελώντας έβαλε το χέρι του στην τσέπη του βγάζοντας ένα είδους όστρακου.!

OKYEA

Να με αυτό εδώ. Αυτό ονομάζεται ΧΛΑΜ και είναι μια φυσική ηχοπαγίδα. Όταν θες να παγιδεύεις κάτι το οποίο στο λέει κάποιος το γυρνάς ανάποδα. Όταν θες να ακούσεις αυτά που παγίδεψε το Χλάμ απλώς το χαϊδεύεις απαλά στην ράχη του.!! Λοιπόν τι λες , θα το κάνεις; Αν δεν μου αρέσει θα σου πω μια ιστορία που λένε εσείς οι άνθρωποι πολύ συχνά για εδώ κάτω. Για την γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια της. Θα σου εξηγήσω τι ακριβώς είναι.! Αν όμως δεν με εντυπωσιάσει τότε θα σου πω για τη γουρούνα αλλά θα σου δώσω και μια μαθηματική εξίσωση το πως να φτιάξεις μια χρονομηχανή. Αν καταφέρεις και κατανοήσεις την εξίσωση, θα μπορέσεις να φτιάξεις μια μηχανή του χρόνου ώστε να μπορείς να κάνεις ταξίδια στο μέλλον , και στο παρελθόν μέσω του χρόνου.!!!

Λοιπόν τι λες σε δέλεασα αρκετά ώστε να σε κάνω να μου φτιάξεις ένα ποίημα.;

MANOS

Ναι βέβαια , έτσι και αλλιώς εδώ σε αυτή την διάσταση που με έχεις φέρει δεν έχω κάτι να κάνω από το να σε ακούω.. Ναι!!! Θα το κάνω αλλά θα ήθελα να έχω ένα χαρτί και ένα μολύβι ή μελάνι για να στο γράψω..

Το πρόσωπό του έλαμψε από χαρά. Χοροπηδούσε τριγύρω του από χαρά. Ωσπου ξαφνικά σταμάτησε μπροστά μου. Γούρλωσε τα μάτια του λέγοντάς μου

OKYEA

Το να βρω χαρτί και μελάνι εδώ είναι λίγο απίθανο. Τι θα έλεγες να βγάλω το Χλάμ να παγιδεύσει τα λόγια σου!!;

MANOS

Νομίζω ότι θα είναι λίγο δύσκολο να απαγγείλω ένα ποίημα το οποίο δεν έχει γραφτεί ή απαγγελθεί ποτέ του.!

OKYEA

Το θέμα άνθρωπε είναι να πιστεύεις ότι θα το κάνεις.! Αν το πιστέψεις μέσα σου , τότε θα το κάνεις ο κόσμος να έρθει τα πάνω κάτω! Σκέψου τι έχεις δει εδώ κάτω , τι έχεις ακούσει , βάλε λίγο την φαντασία σου και ίσως βγει ένα πανέμορφο ποίημα. Μην ξεχνάς και κάτι βασικό!!!! Είμαστε στην διάσταση της Κουρητίας όλα είναι πιθανά εδώ άνθρωπε. Αν πράγματι θέλεις να κάνεις αυτό που σου ζήτησα θα πρέπει πρώτα να χαλαρώσεις.! Κάτσε κάπου αναπαυτικά , άδειασε το μυαλό σου τελείως από όλες τις άλλες σκέψεις πάρε μια βαθιά ανάσα! Σκέψου για λίγο το χώρο και ξεκίνα!!

Πράγματι αυτό έκανα. Με το που σκέφτηκα πως να αρχίσω οι λέξεις άρχισαν να έρχονται η μία πίσω από την άλλη! Έτσι λοιπόν σηκώθηκα αρχίζοντας να απαγγέλλω.

Ο σύντροφός μου χαμογελώντας άρχισε να παγιδεύει αυτά που έλεγα στο Χλάμ.!

Στεκόμουν στην άκρη μιας χαράδρας κι
όπου ακούστηκε παγερή μα όχι φοβερή
αλλά γλυκιά φωνή και ερχόταν από τη Μέση Γη!
Σαν ψίθυρος σαν όνειρο μου ακούμπησε το αφτί
και με άγγιξε της φαντασίας το όνειρο ετούτη τη στιγμή!!!

Αφουγκραζόμουν όλο και πιο πολύ να ακούσω τούτη τη φωνή!
Που ανέβαινε από το βάθος το πολύ.!
Λες και ήταν σκλαβωμένη και
σε περιμέναμε καιρό για να έρθεις σε τούτο
το κόσμο το ξωτικό..!

Σε περιμέναμε γιατί έχεις παιδική ψυχή και
φαντασία αχαλίνωτη σαν του Απόλλωνα την λύρα.
Και την καρδιά σου σαν εκοίταξα χαρά μεγάλη πήρα.
Γιατί είδα χαρίσματα πολλά εκεί σαν πρωτοπήγα.

Στεκόμουν ακόμη στην άκρη της χαράδρας
μα εκτός από την γλυκιά φωνή που άκουγα στα αφτιά μου
αντηχούσαν και άλλες πολλές με τόνο αγριάδας.
Μα μην φοβάσαι ετούτες τις φωνές που ακούς εσύ
από κει πάνω.
Γιατί είναι στο τριακοστό επίπεδο και έτσι και αλλιώς τις
χάνω...

Τι εννοείς; Τον ρώτησα γεμάτος απορία!!
Σαν θα έρθεις εδώ κάτω όλα θα τα μάθεις.
Μα οι φωνές αυτές είναι μια άλλη ιστορία.
Μα τι να κάνω εγώ εκεί , αυτό είναι μέρος του Άδη.
Που το κάτω κόσμος ο Πλούτωνας διοικεί από το κρύο
του παλάτι!!

Πόσες φορές ονειρεύτηκες ότι ήρθες εδώ κάτω;
και έσπαγες του Χάροντα το βασάλτινο το πιάτο!
Πόσες φορές κατέβηκες το μυστικό ποτάμι που στο τέλος του
σε περίμενε ο έρωτας τυφλός , να περπατάει με ένα
αδαμάντινο πράσινο παράξενο καλάμι;

Τα τούνελ, τα κοιλώματα ,τα πράσινα τα μέρη
παραξενεύσουν όταν σε χτύπαγε το δροσερό το αγέρι.
Όλο απορίες ήσουν και ρώταγες τα πάντα
μα στις απαντήσεις σου φυλακτικός και κράταγες αβάντα.

Γιατί δεν μπορώ να θυμηθώ; γιατί τα έχω χαμένα;
ποία είσαι εσύ γλυκιά φωνή και τι γυρεύεις από μένα;
από καιρό είχα μια επιθυμία να δω τι είναι εκεί κάτω.
Θαρρώ πως θα κατέβω να δω, της γης τον άχαρο τον πάτο.

Ξάφνου τα έχασα, ξαφνιάστηκα πολύ!!
Σαν είδα τα κοιλώματα από την μέση γη!
Δάση απέραντα πολλά, με λίμνες, με ποτάμια
μπροστά μου ξεχνόντουσαν σαν να ήτανε πλοκάμια..!!

Όμως δεν ήταν μόνο αυτό, είχε λογίων λογίων πληθυσμό.
Άλλους τους λέγανε Αλοηγκόρ και άλλους τους έλεγαν Δέρος
Υπήρχαν και οι Γκάστα-Ροθ υπήρχαν και οι Τυφλοκερόθ
υπήρχαν Γκόμπλινς , νάνοι, ξωτικά, νεράιδες και Λόρια.

Υπήρχαν άνθρωποι σοφοί που γίνανε με τον καιρό τους
Υπήρχαν και ιπτάμενοι Βριήλ , που κοίταγαν συνεχώς το
άκαμπτο παράξενο φτερό τους.
Υπήρχαν κακομούτσουνοι. Σέλμπιθ το όνομά τους
Μαρματζούλια λογίων λογίων που δεν ήξεραν το όνομά τους.

Ζώα που δεν φαντάστηκα ποτέ πως θα υπήρχαν.
Έντομα και βιολογική ζωή που δεν ξέρω αν ποτέ υπήρξαν.
Οι πόλεις τους πανέμορφες μέσα στο χρυσάφι
άλλες από κρύσταλλο και άλλες από βασάλτη.
Εφτά επίπεδα καλά με όντα μορφωμένα
και άλλα δεκαπέντε που ήταν παραμορφωμένα.
Εκεί ζούσε η κακία της κούφιας γης, εκεί βαθιά χωμένα.
Μα θα σου πω τι ζούσε κει , δεν τα έχω χαμένα.

Οιλέγγα τους και ήτανε χιλιάδες.
Ήταν κακοί και μοχθηροί και μοιάζανε με Σατανάδες.
Άλλοι λέγανε πως ήταν οι εκπέσωντες και άλλοι απλοί
φονιάδες!
Οι Δέρος , οι Αλοηγκόρ , οι Γκρίζοι και οι Βρεντάθ
Κουτάβια θυμίζανε στην κακία την δικιά τους!

Εφτά οι πύλες που κρατούν την αρχέγονοι τούτοι φάρα.
Αν έκανες και πέρναγες κοντά από την πύλη
μια παράξενη βοή ακουγότανε τόσο δυνατά
που σου έσπαγε την κάρα.

Τώρα που είσαι εδώ και όλα τα προσέχεις
πες μου άνθρωπε της γης τι όλα από αυτά σου αρέσει;
Με φόβιζε η απάντηση για να δοθεί γιατί όλα ήταν ωραία.
Μα πιο πολύ με φόβιζε από την γλυκιά φωνή η ερώτηση που
έκανε εκείνο το “ Σου αρέσει;”

Τι είσαι εσύ; Ποιος είσαι ή τι είσαι;
και δεν μπορώ να σε δω και μόνο σε ακούω;
Είσαι στοιχείο; είσαι αερικό; μα μήπως ζωντανό μου είσαι;
Γιατί θέλω να ξέρω με τι μιλώ και από πούθε είσαι;

“Είμαι αυτό που λεν πολλοί ο βασιλιάς του κάτω κόσμου
Ένας μυστικός παράξενος αυτού του παράξενου του κόσμου.

Κάποιοι λεν πως είμαι η ψυχή αυτής εδώ της κοίλης
Και διαλαλούν και πολλοί πως είμαι στοχαστής της ύλης.”

φοβήθηκα για μια στιγμή σαν άκουσα τα λόγια
γιατί ήμουν αμόρφωτος παρά τα πολλά μου χρόνια.
Εχάθηκε η φωνή , δεν ήξερα που πήγε
και μια πράσινη φωσφόριζε ομίχλη ήρθε και με πήρε.

Πέταγα μέσα στην κούφια γη σαν να'μουν γεράκι
Καθώς κοιτούσα από ψηλά όλα ήταν ωραία, μα η ομίχλη
έκανε στροφή και με κατέβασε εκεί δίπλα σένα ρυάκι.

Ο τόπος ήταν πράσινος με βλάστηση μεγάλη
που παρ'όλο τον κόσμο γύρισα δεν είχα ματά είδει άλλη.
Φωνές ακούστηκαν πολλές από την πέρα ράχη
μα σαν έκανα να αφουγκραστώ , οι φωνές γίνανε μια
λες και πέταγε μονάχη.

Έτρεξα αμέσως να δω τι ήτανε! Συνάντησα μια κόρη!
Καθόταν και μοιρολογούσε κοιτάζοντας τα απέναντι τα όροι.
Τα λόγια που τραγουδούσε νόημα κανένα δεν βγάζει
μα όμως παράξενο το πως την καρδιά μου την σπαράζει.

Τι έχεις κόρη μου καλή με την αλλόκοτη ομορφιά
και με την άγρια χάρη.!!
μα σαν την ματά κοίταξα καλά, είδα να βαστεί
στα χέρια της ένα παράξενο μενταγιόν με την μορφή του Άρη.

Με λένε ΟΝΟΠ και είμαι πικραμένη σαν του φεγγαριού
την τέφρα και όλοι ξέρουν πως εγώ, έχω υπομονή σαν πέτρα.
Πες μου τι θες εσύ εδώ δεν είναι μέρη δικά σου
και κοίτα μην μπλεχτείς κάτω από την μασκαρά σου.

Δεν ξέρω αν είμαι αλήθεια εδώ ή απλώς κοιμάμαι!
Μα το πως κατέβηκα εδώ αυτό δεν το θυμάμαι!!
Μια γλυκιά φωνή μου φώναζε και με χαϊδολογούσε.
Πρέπει να ήτανε αυτή η ομίχλη που με πήρε
καθώς τα πράσινα της φορούσε.

Μα η κόρη δεν με κοίταξε σηκώθηκε να φύγει
Ο τρόπος που κοιτάζε ήταν σαν να ήθελε να με αποφύγει.
Φεύγοντας η κόρη μακριά μου ψέλλισε κάτι στα κρυφά.
Καθώς περνάς τα μέρη αυτά , για το καλό σου
μην κοιτάξεις πίσω πια!!!

Μια ανατριχίλα με έπιασε μου πάγωσε το αίμα.
Κοίταξα τα μάτια της κλεφτά δεν υπήρχε βλέμμα.
Χανόταν σιγά σιγά μέσα στην γη την κοίλη.!
Ξάφνου η γη κάτω από τα πόδια μου άνοιξε και βγήκε μια στήλη.
Είχε σκαλίσματα επάνω της πολλά, επάνω της τριγύρω!

Νόμιζα ότι είδα τον Ηρακλή, τον Ερμή μα συνάμα και ένα φίλο.
Σταχτί, γαλάζιο ήτανε το χρώμα αυτής της στήλης.
Μα ένα ήταν σίγουρο της έλειπε η σιγουριά της τεχνητής
της ύλης.!!

Πέρασε ώρα πολύ μα εγώ ήμουν ακόμη στη μέση γη!
Άρχισα να περπατώ χωρίς κάπου να έχει φως!
Σκοτάδι φοβερό λες και ήμουν στη γη του κανενός.
Παρ'όλο που είχε σκοτάδι πυκνερό ένιωσα σκιερές ματιές
να με περνάνε εδώ στην γη του σκοτεινού φωτός.!

Όπου και αν έψαξα όπου και αν πήγα τίποτα δεν κατάφερα
μα μόνο κούραση, πόνο και πείνα.
Ξάφνου μπροστά μου ένα ανθρωπάκι πήδησε
λες και βγήκε από παραμύθι, και στα χέρια του
κρατούσε ένα μικρό ρεβίθι.

Όλα τα όντα εδώ τα έχω δει. Μα όμως με κανέναν τους
δεν μοιάζεις!!
Από το ύφος και την κούραση εδώ κάτω δεν ταιριάζεις.
Είμαι ο ΣΗΡΜΕ και ψάχνω της μιζέριας το παλάτι.
Ψάχνω να το βρω για να φυτέψω το ρεβίθι.
Μπας και βγάλω από την ψυχή των αγγέλων
το άχτι της ελπίδας.!

Της μιζέριας το παλάτι; τον ρώτησα με απορία μεγάλη!
Τι παλάτι είναι αυτό; και ποίοι το κατοικούνε;
Σε αυτό μόνο μπορούν να μπουν όσοι έχουν ψυχή καλή
και ένα κιλό αλάτι.!
Μα εσύ άνθρωπε της πάνω γης έτσι και μπεις θα γίνεις
αμέσως κρύσταλλος που θα είναι από βασάλτη.

Αυτά μου είπε το ανθρωπάκι και χάθηκε με μιας
από της κόρης μου το μάτι. Έτσι πάλι βρέθηκα μονάχος
σε ένα κακοτράχαλο μονοπάτι.
Περπάταγα ώρες πολλές ώσπου βγήκα σε μια πεδιάδα.
Εκεί σε ένα βράχο καθόταν ένας γεροδεμένος άνθρωπος
με στιβαρή γενειάδα..!
Καθόταν εκεί σκεπτικός και λίγο λυπημένος, μα όμως
από το βλέμμα του δεν έμοιαζε χαμένος!!

Προχώρησα σιγά σιγά για να τον συναντήσω
και όλο περιέργεια για να τον γνωρίσω.
Τι θες να μάθεις φίλε μου;
Ο αινιγματικός ο Παλαμήδης είμαι.
Ο μόνος ανιστόρητος στις Τροίας την ιστορία.
Ο Όμηρος με ξέχασε ίσως εσκεμμένα μα ίσως και από κακία.

Μέσα στους ποιο τρανούς την μάχη ήμουν και εγώ.
Ο Παλαμήδης από το Ναύπλιο.! Μα τώρα πια γι'αυτό
είμαι ξεχασμένος σαν βουλιαγμένο πλοίο.

Έκανα να του μιλήσω μα με διέκοψε με τούτη εδώ την ρήμα!
Φίλε από την πάνω γη θα σου πω τι είναι μεγάλο κρίμα
να είσαι τρανός τρανός πολεμιστής, μεγάλος σαν τον Δία.!
Να πολεμάς σε μάχη που κράτησε δέκα χρόνια εκεί μακριά
στην Τροία.!
Να πεθάνεις ένδοξα στις μάχης την κτηνωδία και ραψωδοί
αργότερα να μην σε τιμούν στην μέγα ραψωδία.
Έτσι σαν φάντασμα γυρνώ, απελπισία να γυροφέρνω
σκιερός στα Ιλίσια πεδία.
Εγώ που ήμουν στην πόλη μου τρανός, δυνατός και αγαπητός
κατάντησα να είμαι στα Ιλίσια πεδία σκιερός!!

Αυτά είπε ο Παλαμήδης από το Ναύπλιο και χάθηκε
κλαίγοντας μέσα στις κούφιας γης την χάρη.
Κάθισα ώρα πολύ, σκεφτόμουν όλη του την ρήμα
μα όμως άκρη δεν έβγαζα από αυτό το νήμα.
Ξεκίνησα σιγά σιγά, πηγαίνοντας όλο ίσα
μην ξέροντας ποιόν θα βρω για να μου φτιάξει ρήμα.

Ωρες πέρασαν πολλές, ώσπου βρήκα ένα ποτάμι
όχι δεν ήταν σαν της επάνω γης που έτρεχε νεράκι.
Αυτό φωτιά ξέρναγε, θειάφι, καπνό ομίχλη!
Η γης τριγύρω έτρεμε από τούτο δω το πράγμα
μα και όλα ήταν κόκκινα λες και ήταν αρχαίο θαύμα.!

Τσως ερχόταν από του Ηφαίστου το όμορφο εργαστήρι.
Όχι! Ακούστηκε μια φωνή. Δεν είναι από το εργαστήρι
μα είναι το αίμα τούτης εδώ της γης, που ρέει σαν λιωμένο
ασήμι!! Όποιος δεν το κατανοεί τον καίει σαν ψοφίμι
και ας τρέχει η καρδούλα του σαν άγριο αγρίμι!!!

Έκανα να δω ποιος μου μιλά και είδα μια φλόγα!
Χοροπηδούσε δώθε κει με χάρη και με τόλμη
ώσπου σταμάτησε μπροστά μου ξαφνικά για να μου πει με χάρη!

Άνθρωπε τι θες εδώ;!! Σε τούτα εδώ τα μέρη;
καλύτερα γύρνα πίσω δα προτού σε βρει του
κάτω βασιλιά το μακρινό το χέρι!

Δεν ξέρω καν που βρίσκομαι! Πίσω να γυρίσω;
μα κάτι μέσα μου μου λέει πως την μέση γη πρέπει
να γνωρίσω!! Το ξέρω πως είναι λάθος αυτό
και την ζωή μου χάσω.
Μα τίποτα από εδώ δεν θα ήθελα να ξεχάσω.

Τότε προχώρα άνθρωπε. Να δεις τι σε περιμένει.

Καλό! Κακό! Ποιος ξέρει άραγε η μέσης γη τι σου προσμένει!
Πάρε τον δρόμο αυτόν που έχει φωτιά και δείχνει
ίσως σε βγάλει σε γιαλό μα πρόσεχε το δίχτυ.

Θερμά την ευχαρίστησα που με άφησε να φύγω
που έβαλε τα αδέρφια της τον δρόμο να μου φέγγουν!
Του δρόμου τις κακοτράχαλες λακκούβες
να αποφύγω χωρίς να ξέρω τον πηγαιμό αν θα τον αποφύγω!

Δρόμο πολύ βάρεσα και να που κάπου βγήκα!!
Κοιλάδες ποτάμια, λίμνες μπροστά μου ήταν πολλά
βουνά ολόλευκα από τα χιόνια.
Μα όμως είχα την εντύπωση ότι κάπου μόλις μπήκα!!!

Από την θέα την όμορφη περπάταγα σαν τον χαζό
που ζούσε στο χωρίο μου , όχι ότι ήτανε κακός
μα τσίγκλαγε το γαίδαρο μου. Έτσι κατάντησα τώρα
εγώ σαν τον άμοιρο το χωριανό μου που περπάταγε
αμέριμνα μαζί με το ζωντανό μου!!

Περπάταγα, περπάταγα μέσα από μονοπάτια,
άλλα ήταν διχαλωτά, αλλά σχεδόν με σκαλοπάτια.
Πήρα ένα διχαλωτό και βγήκα σε μια πόλη
μα όλοι ήταν πανύψηλοι έξι μέτρα είχα μπόι!!!!

Μόλις με είδαν οι γίγαντες τα χέρια τους χτυπούσαν
και η κοιλιά τους πέρα δώθε πήγαινε έτσι όπως την
κρεμούσαν! Με μιας σταμάτησαν όλοι μαζί.
Ήρθε ένας και μου είπε.

Είμαι ο Αρ ο καθαριστής εδώ του μαύρου ήλιου.
Πες μου για την κάστα σου άνθρωπε με μόνο δύο λόγια
μα αν δεν μου αρέσουν αυτά που θα μου πεις σε
βλέπω για τα Λόρια.

Η κάστα μου είναι παλιά, πολέμησε τους Πέρσες
πολέμησε για την λευτεριά που την βίαζε μια κατάρρα.
Και όποιος έβλεπε την κάστα του να πολέμα
τους έπιανε αντάρρα.

Γραμματιζούμενοι ήταν οι μισοί και άλλοι αγρότες
μα είχαμε και κάνα δυο παλιά που ήτανε τοξότες.
Έτσι και εγώ περήφανος την ιστορία αυτή σας λέω
αν κάποιος αλλάξει κάτι τις , σίγουρα είναι πως θα κλαίω.!

Στον τόπο σας πως βρέθηκα; ίσως να είναι όνειρο, ίσως να
είναι αλήθεια. Μα ένα είναι σίγουρο για την κάστα μου

άρεσαν τα ρεβίθια!!

Όλοι οι γίγαντες γελάγανε μέχρι που πέσανε κάτω.
Έτσι βρέθηκα στην παρέα τους να τρώω από το ίδιο πιάτο.
Γραμματιζόμενους γίγαντες δεν είδα , ούτε ένα
όλοι τους ήταν τεχνίτες μα γιατρός κανένας.

Ξυλουργοί οι πιο πολλοί ξυλοκόποι όλοι άλλοι
μα ένα περνούσαν χαλαρά μα ήθελα να φύγω.
Έτσι ξεκίνησα για ένα μέρος που μου έπιανε
οι γίγαντες και το ονόμασαν ΣΤΥΓΟ!!!

Θα περάσεις μια μαύρη θάλασσα που είναι γεμάτο ξέρες.
Μα θα σταματήσεις στο νησί που είναι γεμάτο φτέρες.
Εκεί θα βρεις το Άι-Δαι με την χρυσή την βάρκα.
Θα τον γνωρίσεις άνετα από την μπορντό την βράκα!

Αυτός θα σε περάσει στην μαύρη θάλασσα για να βρεθείς
στην Στύγο. Σαν θα κατεβείς σε τούτη την πόλη που την λένε
Στύγο, πέρασε την γρήγορα και μην τριγύρω.

Αυτά μου είπε ο γίγαντας ο Αρ που καθαρίζει τον μαύρο ήλιο.
Έτσι ξεκίνησα ξανά ετούτο το ταξίδι μήπως και βρω την
έξοδο που λεν είναι στο Γαλαξίδι.

Αέρας παγερός σηκώθηκε και έτρεμα σαν το ψάρι
μέρες περιπλανιόμουν είχα καταντήσει σαν κουφάρι.
Εκεί που έπεσα με μιας ήσυχα να ξεψυχήσω
η γνωστή πράσινη ομίχλη εμφανίστηκε λέγοντάς στο αφτί.

Δεν ήρθε η ώρα σου άνθρωπε της πάνω γης, γιατί
εδώ στη μέση γη θα πρέπει να γίνεις τραχύς.!
Με πήρε απαλά με σήκωσε με πήγε να πιο πέρα
έτσι μακριά λες και το ήθελε από τον παγερό αέρα..!

Όλα πια είναι όπως και πριν μα για στάσου! Τι βλέπω πέρα;!
Τώρα που ξημερώνει σιγά σιγά η μέρα..!
Μια πόλη είναι στο διάβα μου που την λένε ΓΙ-ΣΙΑΙΕ
μα ερείπια η έρημη και όλο γεμάτο σκόνη.!

Βαδίζω κάπως διστακτικά θαυμάζοντας την πόλη!
Αφουγκράζοντας το κάθε τι σε ολάκερη την πόλη!
Άνθρωπε δεν σου είπαν πως σε τούτη δω την πόλη
κοιμάται ο αρχέγονος θεός που το λένε ύλη!;

ποιος είσαι εσύ που ομιλείς και τα μάτια μου
δεν βλέπουν; μήτε είσαι αερικό μήτε είσαι πνεύμα;
μα μήτε δεν είσαι τίποτα από τα δυο! Φανερώσου
και κάνε μου ένα νεύμα!

Άνθρωπε είμαι σκιερός και άσχημος στην όψη
μα ένα είναι σίγουρο μα έχω διπλή την κόψη!
Σήκω και φύγε γρήγορα από δω προτού νυχτώσει
διότι αν δεν προλάβεις το φευγιό εκείνος θα σε ανταμώσει.!

Μια και δυο τα βήματα έγιναν τρεχάλα
μιας και δεν ήθελα να δω το σώμα μου πάνω σε κρεμάλα!
Την πόλη άφησα πίσω μου και το βουνό
με τις είκοσι τρεις μορφές άρχισα να ανεβαίνω!

Δέντρα παράξενα πολλά είχε στις πλαγιές του
κάποια είχανε μιλιά και λέγανε τραγούδια.
Να και ένα που έχει χρυσά τα μήλα στα κλαδιά του.
Κάτι πήγε να μου θυμίσει αυτό μα μου έφυγε πήγε πέρα.
Έτσι ανέβηκα το βουνό ώσπου χάθηκε η μέρα..!

Αυτό το βράδυ στο βουνό όλα είναι ωραία
δυο φεγγάρια αλλόκοτα φωτίζουν την νύχτα
το ένα είναι κίτρινο και το άλλο φωσφορίζει
τα παράξενα αστέρια της μέσης γης στριφογυρίζει.

Περπάταγα στο διπλό φεγγαρόφωτο το άγριο μονοπάτι
βλέποντας κάτω στο βάθος ένα χρυσό παλάτι.
Σαν έκαμε και ξημέρωσε βρισκόμουνα μπροστά στην πόρτα.
Εχτύπησα εβρόντηξα μα απάντηση δεν πήρα.
Έτσι έφυγα βόρεια να πάω για την Στύγο.

Μετά από επτά μέρες δρόμο στα βουνά
με χτύπησε στο πρόσωπο η θαλασσινή η αύρα!!!
έκανα να ανοίξω το βήμα μου μα μια φωνή
με έκοψε που έβγαινε από σαύρα!

Με λένε Ντράκονα και είμαι τον Δρακονιανών ρουφιάνος.
Ήδη τηλεπαθητικά για σε τους ειδοποίησα μα σα και με
δεν υπάρχει άλλος.! Μου αρέσει που σέρνομαι σε τούτο δω
χώμα και για σπίτι ένα φλασκί δερμάτινο έχω που δεν
κατέχει πώμα!!

Αυτά μου είπε η σαύρα η κίτρινη με τις πολλές πιτσίλισες
και χάθηκες μονομιás γεμάτη όλο τσαντίλες.
Περπάτησα για λίγο και να σου η θάλασσα η μαύρη που
μήτε είχα ξανά δει ήταν μαύρη σαν κατράμι.

Μια σχεδιά έφτιαξα την θάλασσα να περάσω
με προορισμό το νησί με τις φτέρες να πάω για να αράξω.
Φουρτούνιασε η μαύρη θάλασσα και έγινε μεγάλη και με τα
κύματα έδινα μεγάλη πάλη..!!

Το κύμα σαν να είχε μέσα του ψυχή
και να με πνίξει θέλει!!!
με σήκωνε εδώ με σήκωνε εκεί, με σήκωνε παραπέρα
μα με τα κύματα πάλευα ολάκερη την μέρα..!

Ξέρες μπροστά, ξέρες δεξιά, ξέρες αριστερά και πίσω.
Έκανα το παν , ότι είναι δυνατό καμία να μην χτυπήσω.!
Γιατί αν γινότανε αυτό με τούτη την φουρτούνα ένα θα
ήταν σίγουρο. Θα αντάμωνα τον Άδη τη μαύρη
την κουρούνα..!

Μετά την άγρια φουρτούνα αυτή, έγινε γαλήνη
και γω μισοπνιγμένος ήμουνα στις σχεδίας μου την πρύμη.
Εκεί με πήρε ο ύπνος ο βαρύς και μετά από ώρες να ξυπνήσω.
Βρέθηκα έκπληκτος σε ένα νησί μα ποιον να ρωτήσω;
Ότι είναι σωστό το νησί για να το περπατήσω.;

ομίχλη το περισσότερο νησί το είχε αγκαλιάσει.
Ο ήλιος ίσα που πέρναγε δειλά το δάσος, να ξαφνιάσει
ζώα πολλά που ζούσαν από παλιά ήταν ξαπλωμένα
αμέριμνα γυρνούσανε μα και κάποια γκαστρωμένα.

Τώρα ήμουν στο νησί να ψάχνω τον ΑΙ-ΔΑΙ
να σου κάτι το παράξενο από το δέντρο να πηδάει!
Μια φωνή ακούστηκε σε μένα να φωνάζει
μα από το πολύ απότομο όλο το δάσος το τρομάζει.!

Δεν ξέρεις πως απαγορεύετε στο ΝΑΛΑΒΑ να πατήσεις;
γιατί ένα είναι σίγουρο άνθρωπος είσαι και θα βλασφημήσεις.
Έκανα να δώ ποιος μου μιλά δεν είδα όμως κανένα.
Εφώναξα , ελάλησα , εσφύριξα μα τίποτα. Ίσως τα έχω χαμένα
έτσι προχώρησα αργά με τα νεύρα τεταμένα.

Έφτασα στου νησιού την κορυφή και βλέπω μια πόλη
και μου λέει μην πάω εκεί γιατί μαστίζει από πανώλη.
Έτσι βόρεια συνέχισα ώσπου έφτασα το πρωί σε μια
παραλία. Μα όλος χαρά έκανα να δω την βάρκα τη χρυσή
σε τούτη την γωνία. Να που βγαίνω αληθινός και τον
ΑΙ-ΔΑΙ με το χρυσό καλάμι του να χαίρεται.

Ανέβα άνθρωπε της πάνω γης! Ανέβα στο σκαρί μου!
Εξήγησε μου τι ζητάς και γιατί είσαι εδώ μαζί μου;
Αν η απάντηση είναι αληθινή και όλα εντάξει θα σε
περάσω απέναντι και όποιος το βαστάξει.

Μια πράσινη ομίχλη με πλάνεψε και με έφερε εδώ κάτω.
Μα περιπλανιέμαι άσκοπα στις μέσες γης τον πάτο.
Κάποιοι μου είπαν να έρθω να σε βρω για να με πας

στη Στύγο, μα γρήγορα να την διαβώ και να την αποφύγω.

Μου έγεννε χαμογελαστά για να μπω μέσα στη βάρκα.
Σπρώχνοντας την βάρκα του πήδησε και εκείνος μέσα.
Έβγαλε το τρίγωνο μέσα από μια σάκα
που ήτανε παράξενο και έμοιαζε με σάρκα.
Άνθρωπε της πάνω γης και της χαμένης γνώσης έλα κοντά
και δίπλα μου λίγο να ξαπλώσεις.

Σήκωσε τα χέρια του προς τον ουρανό της μέσης γης
με το τριγωνικό κομμάτι. Ακτίνες πολύχρωμες βγήκαν
αμέσως στον ορίζοντα εμφανίστηκε ένα μάτι.
Έτσι ξεκινήσαμε μέσα από της θάλασσας το μονοπάτι
εγώ ο ΑΙ-ΔΑΙ και με οδηγό ένα ουράνιο μάτι!!

Άνθρωπε της πάνω γης ξέρεις την είσοδο να ανέβεις;
ή μπας και νομίζεις ότι μόνο σου θα τα καταφέρεις;
ιδέα δεν έχω ΑΙ-ΔΑΙ μου, το πως να ανέβω πάνω.
Ένα είναι σίγουρο πως εδώ στη μέση γη σίγουρα τα χάνω.

Μην απελπίζεσαι άνθρωπε, μα για την χώρα σου
πολλοί είναι οι έξοδοι ώστε να βγεις επάνω.
Αν και οι ποιο πολλές σφραγίστηκαν από ιερείς αδιάβαστους
και κάτι παραπάνω! Λιγοστές μιλάνε, οι έξοδοι που δεν είναι
σφραγισμένες μα είναι σε σημείο απόμερο και απομονωμένες.

Κάποιες από τις λίγες είναι σε σπηλιές
άλλες σε τόπους ιερούς αρχαίους. Μα πρόσεχε αυτούς
που τις φιλούν επίσης τους πανούργους. Γιατί είναι φάρα
μπάσταρδη και με μυστικά μεγάλα. Μα πρόσεξε σαν θα
τους βρεις πίνουν πάντα φαρμακερό το γάλα..!

Ερευνώντας το μυαλό σου άνθρωπε είδα ότι είσαι από την
Ελλάδα. Νομίζω ότι εκεί πρώτο άκουσα για τη ζωντανή
χρυσή αγελάδα. Την είχε φτιάξει ο Ήφαιστος για μέγα
τιμωρία, ίσως να κάνω λάθος μα ίσως και όχι σε αυτή
την ιστορία.

Σε αυτή την χώρα την τρανή θεός των θεών θα είναι πάντα
ο Δίας! Ο μέγας τιτανονικητής όπου μεγάλωσε κρυφά
μέσα σε μια τρύπα..!
Έτσι κάποιοι λαοί από μακρυνά διηγούντουσαν τα κατορθώματα
του καπνίζοντας με μια ολόχρυση σκαλιστή από σμαράγδια
σκαλισμένη πίπα!

Τα λόγια του με ζάλισαν με έριξαν στον ύπνο.
Ονειρα τρελά με πείραζαν, είδα και ένα κύκνο.
Ξάφνου ξύπνησα άγαρμπα από το τράνταγμα της βάρκας
μα στα ρουθούνια μου έφτασε η μυρουδιά ψημένης σάρκας!

Από δω και πέρα είσαι μόνος σου στις Στύγος το ποτάμι
μα στην πόλη να μην μπεις γιατί είναι σαν πλοκάμι!
Αυτά μου είπε ο ΑΙ-ΔΑΙ και χάθηκε μονομιάς από της κόρης
μου το μάτι. Ευθείς ξεκίνησα μέσα από ένα
βαλτώδες μονοπάτι.

Περπάταγα ώρα πολύ στο φιδίσιο μονοπάτι ώσπου μια
κίνηση έπιασε της άκρης μου το μάτι!
Ένας αγέρας παγερός πέρασε από το μονοπάτι
ξεσκεπάζοντας αυτό που έπιασε της άκρης μου το μάτι.!

Μια αλλόκοτη γυναίκα στεκότανε εκεί στην μαύρη άκρη.!
Πανέμορφο το σώμα της με όμορφες καμπύλες.
Με μακρυνά κατάξανθα μαλλιά που έκανε μια παράξενη άκρη.!

Μια απαλή ομίχλη σκέπαζε απαλή το όμορφο κορμί της.
Μάτια και στόμα μα το θεό! Στο πρόσωπό της δεν υπήρχε.
Μα και όμως έτσι πάλι πανέμορφη έδειχνε λικνίζοντας
το λυγρό κορμί της.

Μια φωνή ακούστηκε μέσα στο μυαλό μου
που μπερδευε τον πηγαισμό και τον μαύρο καημό μου.
Με λένε ΗΔΑ άνθρωπε και είμαι το θεϊκό πνεύμα
τούτης εδώ της πόλης! Που πέρασε μέσα στο θάνατο.
Σαράντα χρόνια σε αυτόν που ονομάζεται βουβωνικής
πανώλης!!1

Όλα εδώ πλέον που περνάς είναι μολυσμένα
και από καιρό ατάραχα μα και καταραμένα.!!
Από ότι βλέπω το δρόμο σου τον έχασες και δεν ξέρεις που
πηγαίνεις, μα όσο μένεις εδώ κάτω όλο και πιο
πολλά μαθαίνεις.!

Θέλω να ανέβω στην πάνω γη, εκεί που καταλαβαίνω
μα όσο και αν προσπαθώ ένα είναι το σίγουρο πως πάντα
κατεβαίνω.
Αν θέλεις όμορφη θεά να με βοηθήσεις και αν θες να
κάνω κάτι γ'αυτό μην διστάσεις να μου το ζητήσεις.

Αυτό που θέλω από σε είναι να μου το πεις για ένα πόνο!
Να! Για αυτό που κρύβεις μέσα σου να μου μιλήσεις μόνο.
Να μου τον πεις εδώ στις Στύγος το βαλτώδες μονοπάτι
ίσως αργότερα να σου ψιθυρίσω στο αφτί σου κάτι!!

Ο πόνος μου είναι βαρύς και μα την πίστη μου
δεν ματά χωράει άλλος και μου έχει καθίσει στου
στέρνου μου τα σωθικά σαν να ήτανε του ποδιού μου καλώς.
Μα θα στο πω μπας και μου πεις , πως να τον αγνοήσω
και με ελπίδα το στέρνο μου πάλι να το γεμίσω.

Δεν ξέρω πόσα χρόνια εδώ είμαι χαμένος.
Σαν κοράκι να περιπλανιέμαι δώθε και όπως ο
άνεμος κουνά ένα κλαδάκι.
Την πάνω γη νοστάλγησα και θέλω να γυρίσω
το χρώμα της την θάλασσα τον αέρα της πάλι να μυρίσω..!

Μανιτάρια θαλασσινά έφαγα της κοίλης γης τον πόθο
και γνώρισα τον ιχθυοποιό θεό που τον λέγανε ΓΚΟΡΘΟ!!!
Το μαύρο το λιθάρι του ουρανό το κατάμαυρο ακούμπησα
μήπως και μάθω, μα αυτό μου απάντησε ευθείς πως πρώτα
έπρεπε να πάθω!!!

Έτσι λοιπόν κόλλησα για χρόνια εδώ κάτω
το μόνο που κατάφερα ήταν να βρω της τύχης μου τον
πάτο! Αυτή η πράσινη ομίχλη κάπου σίγουρα είναι εδώ
και γελάει με τον καημό μου. Γιατί είναι σίγουρο πως με
άρπαξε μέσα από το όνειρό μου.!!

Έτσι λοιπόν σαν να είναι εφιάλτης προσπαθώ
να τον παλέψω. Μα τίποτα δεν γίνεται όσο και να σαλέψω!
Σαν τυφλοπόντικας γυρνάω να βγω από την τρύπα
μπας και φωνάξω δυνατά επιτέλους να την βρήκα!!

Ο πόνος σου είναι βαρύς, η πίκρα σου μεγάλη
μα θα σου δώσω μια συμβουλή που δεν θα μοιάζει με άλλη.
Εφτά είναι οι πύλες οι ηλεκτρομαγνητικές που βγάζουνε
επάνω. Οι τρεις μόνο δουλεύουνε και είναι από τον Τάνο!

Ο Τάνος είναι ένα βουνό που σέρνει μια κατάρρα!
Μα όποιος προσπάθησε να το διαβεί τον βρήκε η λαχτάρα!
Φωτιές, πέτρες, λάσπη ξερνά μα όμως και μια ζάλη!
Αν όμως περάσεις τούτα δω μετά θα έχεις μια πάλη!!!

Με τον μάγο τον Αχτάρι που έχει τρία μάτια
οι γνώσεις του πολλές κατέχει από όλα τα μονοπάτια
αν τον κερδίσεις στην πάλη τούτη δω ένα είναι σίγουρο.
Θα σου δείξει την οδό!!
Πρόσεχε όμως γιατί είναι πονηρός και θα σε δελεάσει
το νου σου θα μπλοκάρει ώστε την πάνω γη, να μην
την ξανά διαβάσει!

Ήρθε αθόρυβα δίπλα μου και μου ψιθύρισε στο αφτί
ετούτα δω τα λόγια!!!
Ίτο ιανίε ονάπ ιανίε ιάκ οτάκ , ίτο ιανίε οτάκ ιανίε ιάκ ονάπ!!
ιτ ησέμ νημ νητ σατηζανέ ιανέ σονεμέχ σονέρχ!!!

Ετνεπε ιανιε ατ αιεχοιτσ νοτ σοτναπμυς νοπ
οπα ατνα ιανιε ονεμγαιτφ!! σαρεθια, αιτοφ, ορεν, αμοχ,

σαρεα!! αρωτ επωρθνα σιητ ωναπ σιηγ, ολακ ομορδ αν σιεχε
αμ ιτο σεθαμε ωδε ατιοκ αν σιεχετακ!!!

Αυτά μου ψιθύρισε η απρόσωπη θεά και χάθηκε στο βάλτο.
Αμέσως κάτι ψιθύρισε να φύγω και να πάω μακριά να κάνω
ένα σάλτο. Μια και δυο έφυγα το δρόμο μου να πάρω.
Καθώς περπάταγα στα κλεφτά άκουσα μακριά να
κινείται ένα κάρο.

Κρύφτηκα κάπου στα κλεφτά και έφυγα χωρίς πίσω να
κοιτάξω. Σκεφτόμουν τα λόγια της θεάς, είπα την πορεία μου
να αλλάξω. Έτσι έφυγα προσεχτικά την πόλη να περάσω
και μακριά να βγω από κει λίγο να ξαποστάσω.

Ωρες πολλές περπάταγα με την ψυχή στο στόμα
μα το πολύ περπάτημα μου κούρασε το σώμα.
Είπα να σταματήσω λίγο να ξαποστάσω να πάρω μια ανάσα.
Καθώς καθόμουν στη γη άκουσα στο μυαλό μου μια λέξη.
Να πάρεις το δρόμο δεξιά που πάει για την ΑΣΛΑ!!

Αυτό και έκανα λοιπόν, πήρα το δρόμο για την ΑΣΛΑ
περνώντας μέσα από το δάσος, που ήταν από τεράστια
μονοπάτια. Δεξιά και αριστερά είχε μανιτάρια. Άλλα μικρά
άλλα τεράστια σαν σπίτια που πάνω τους είχαν
πολύχρωμα σαλιγκάρια.

Περπατώντας ώρα πολύ μέσα από το μανιταροδάσος
άρχισε μπροστά μου να ξεπροβάλει ένα βουνό που στα
δεξιά του είχε ένα άλσος. Από τα αριστερά έβγαινε λάβα
πέτρες και καπνός. Σίγουρα εκεί γινότανε χαμός.

Σίγουρα ήταν το βουνό που μου είπε η θεά,
που το ονόμασε Τάνο. Πήρα θάρρος, αύξησα το βήμα
για να ανέβω λίγο παραπάνω. Άρχισα να ανεβαίνω το βουνό
μπας και το περάσω, μα το τι θα συναντούσα εκεί ήταν
σίγουρο θα έκανα καιρό να το ξεχάσω.

Ήμουν ήδη στα μισά όταν με έπιασε μια ζάλη
βλέποντας να ξερνά λάβα από την πλευρά την άλλη.
Λαχτάρισα φοβήθηκα, άρχισα αριστερά και δεξιά σαν
αλλοπρόσαλλος να πηδάω, και τον καπνό που
έβγαζε πυκνό κατάματα να τον κοιτάω.
Έσφιξα τα δόντια μου γερά και πέρασα από την
κορφή την άλλη. Κάτι μου έλεγε μέσα μου δεν την είχαν
περάσει άλλη.

Πήρα την κατηφοριά να κατέβω προς τα κάτω και
τότε με μιας πέτρες, δέντρα και φυτά από ένα αέρα έγιναν
άνω κάτω.! Μια κοφτή, χοντρή φωνή ακούστηκε με τόλμη

και με ρίγος. Ποιος είσαι συ άνθρωπε θνητέ που έρχεσαι
από την χαροκαμένη Στύγο;

Ξαφνιάστηκα , ανατρίχιασα κοιτώντας μου τριγύρω
να δω ποιος μου μιλάει. Τίποτα δεν έβλεπα, ώσπου είδα
μια γκρι φιγούρα στον αέρα που έμοιαζε να κολυμπάει!!
δεν πρόλαβα να πω το κάτι τις και υλοποιήθηκε μπροστά μου.
Μου έκανε εντύπωση που δεν ρώτησε πως λένε το όνομά μου.

Με λένε ΑΧΤΑΡ!! άνθρωπε της πάνω γης και της
καταραμένης φάρας. Εγώ είμαι μάγος ξακουστός και
έρχομαι από την βαθιά μέση γη, από την πόλη που την
ονομάζουν ΤΑΡΑΣ!!! Ξέρω τι θέλεις και τι ζητάς να ανέβεις
πάλι πάνω, να δεις τα μέρη σου , τους δικούς σου και ένα
φίλο σου καλό που τον φωνάζουν Μάνο!!

Δεν έχω κάτι να σου προσφέρω μάγε του βουνού
να με αφήσεις να περάσω. Μα με όλη μου την ψυχή
αν είχα ένα ποτήρι κρασί θα ήθελα να στο κεράσω.
Μήπως με περάσεις για αλκοολικό για χαμίνι της πάνω γης;
Αν και μου άρεσε πολύ που ήσουν αθρασύδειλος μα και
συνάμα ευθείς.

Τώρα άνθρωπε που είσαι εδώ και θέλεις να περάσεις
ένα παιχνίδι, θα παίξουμε και όλα θα μου τα ξεράσεις!.
Θέλω να μου πεις πιο από τα δυο είναι το σωστό και άμα
τα καταφέρεις , σου υπόσχομαι θα φύγεις εύκολα χωρίς
να υποφέρεις! Πιο από τα δυο είναι το σωστό το μαύρο
ή το άσπρο; η φωτιά ή το νερό; μα στην απάντηση σου
θα ήθελα να μάθω πιο είναι το πιο γερό!!!!!!

Μα και τα τέσσερα είναι όλα σωστά μα και γερά επίσης.
Μα ότι και να πω εγώ εσύ θα πεις πιο θα είναι το σωστό
και το πως θα το αποφασίσεις.
Γι'αυτό άσε με να φύγω από δω, ανέβω λίγο πάνω
να δω μέρη γνώριμα μα και τον φίλο μου τον Μάνο!!

Μα γιατί θες να ανέβεις πάνω στο έξω φλοιό
της γης; τι έχεις να κερδίσεις; πίκρα, δάκρυ και καημό
σίγουρα θα τα αποκτήσεις. Εδώ είσαι αθάνατος για πάντα
θα είσαι νέος και αν δεν συναντήσεις κανένα Λόριο
θα είσαι για πάντα ωραίος!!

Μα τι είναι αυτά που λες μάγε της κάτω γης και πως να απαντήσω; ένα είναι σίγουρο πως θα μελαγχολήσω. Αθάνατος και αν γίνω να μείνω εδώ κάτω της φύσης μου ο καημός θα νοσταλγεί το Κιάτο! Τώρα όμως που πονώ την φωνή μου θα υψώσω και με τα χέρια μου την μαύρη σου καρδιά θα τη ξεριζώσω!

Τα δόντια έσφιξα γερά και όρμησα να τον χτυπήσω μα δεν πρόλαβα να κάνω το κάτι τις εξαφανίστηκε πριν τον ακουμπήσω.! Κοίταξα δεξιά, κοίταξα αριστερά έκανα να φύγω, μα ο μάγος μου έκοψε την φόρα επιδέξια!! Το τρίτο μάτι στο μέτωπο του άνοιξε μα κόρη δεν υπήρχε. Ολόμαυρο σαν το σκοτάδι ήτανε λες και δεν υπήρχε.

Φωνές μες το μυαλό μου άκουγα λες και χιλιάδες μου μιλούσαν! Μα τα λόγια τους λες και ήτανε βουβά και δεν με ακουμπούσαν. Αυτό το μάτι με έκανε να είμαι σαστισμένος είχα τρομάξει, ψυχικά ήμουν δυστυχημένος. Τα πόδια μου έτρεμαν σαν ψάρια έξω από το νερό που προσπαθούν να ζήσουν. Τα μάτια μου από τη προσπάθεια , ανοιχτά να τα κρατήσω, ήθελαν έξω να πεταχτούν στο χώμα να κυλήσουν.

Έκανα ένα βήμα να σηκωθώ να πάω λίγο πιο πέρα, μα από πίσω μου στα κρυφά ένιωσα παγερό αέρα.! Έκανα να γυρίσω στα κρυφά και τότε εκεί το είδα, λαμπύριζε το τρίτο μάτι του σαν το χρυσό το Μίδα!!! Στεκόταν εκεί ατάραχος, λες και ήτανε χαμένος και με αυτό που μου έκανε ήταν απορημένος. Κάποια στιγμή χάθηκε κολυμπώντας και πάλι στον αέρα και έμεινα εγώ η απελπισία και η τρέλα μου να κάνουμε παρέα.

Μια κατάθλιψη βαριά με είχε κυριεύσει και η τρέλα τα λογικά μου τα είχε ξεπαστρέψει. Πρέπει να είχα την όψη νεκροζωντανού που βγαίνει από τον τάφο. Τυχαία μου ήρθε στο μυαλό, μια ανάμνηση για ένα νησί, από την χώρα μου που το ονομάζουν Πάφο!!! Νομίζω ότι είδα δράκους κόκκινους, φανταχτερούς να έρχονται για μένα. Πάλεψα πολύ μέσα στο μυαλό, είπα πως τα έχω χαμένα..!

Άθλιο το μυαλό γίνεται όταν σαλεύει μα και όταν γίνει σκοτεινό τίποτα δεν το γιατρεύει. Ο δρακόστατος έφυγε από μπροστά μου και μέσα από το μυαλό μου τώρα έμεινα μονάχος να παλεύω με τον εαυτό μου.

Το σούρουπο δεν άργησε να έρθει και ο μάγος εκεί καθόταν. Από την έκφραση του προσώπου του έδειχνε να τον ευχαριστιόταν.

Μέσα στο μυαλό μου άκουσα τα βούκινα της μάχης από το σώμα μου, πιο πολύ σηκώθηκαν οι τρίχες μου της ράχης. Νόμιζα πως είχα τρελαθεί ώσπου φάνηκε ένα παλιό δωμάτιο στο κέντρο του μυαλού μου. Νόμιζα ότι οι δράκοι ερχόταν ξανά μα εγώ άνοιξα το παλιό δωμάτιο και βρήκα την μαγική κρυστάλλινη μπάλα του εαυτού μου.

Το χρώμα της έντονο μοβ και όλη φεγγοβολούσε έκανα και την ακούμπησα μα αυτή φαινόταν πως βογκούσε. Την έπιασα στα χέρια μου παρ'όλο που πονούσα και σαν μανιασμένος αγριόσκυλος πέρα δώθε την κουνούσα. Δύναμη της σφαίρας το κορμί μου είχε κυριεύσει και στο λεπτό τον μάγο απέναντι μου είχε εξολοθρεύσει.

Ο μάγος τα έχασε δεν ήξερε τι να κάνει και με φωνή τρεμάμενη μου μίλησε χωρίς να θέλει να με ξεκάνει. Πρέπει να έχεις περάσει από αυτούς που ονομάζονται ΚΡΙ-ΗΛ. Και σου διδάξανε την δύναμη που έχει ο ΓΑΠ-ΜΠΡΙΓΚΗΛ. Κάτι μου θύμιζε αυτό ίσως και να είχα περάσει, μα εδώ κάτω γίνανε τόσα πολλά που το μυαλό μου το έχει ξεχάσει.

Τράβα ευθεία στο βορά και κει θα συναντήσεις την πύλη που αναζητάς να χρησιμοποιήσεις. Μόλις την περάσεις θα ανέβεις στην πάνω γη που ξέρεις. Έτσι θα σταματήσει η ταλαιπωρία σου και δεν θα υποφέρεις. Αυτά μου ψέλλισε και χάθηκε σαν καπνός διαλύθηκε στον αέρα ξαφνικά για το βορρά να πάω για την πύλη προτού μου φύγει η μέρα.

Καθώς περπάταγα πολύ και νόμιζα πως τα είχα καταφέρει. Μπροστά μου εμφανίστηκε ένα αλλόκοτο ον που το φώναζαν ΦΕΡΗ. Που πας ρε καημένε άνθρωπε, ζάρι του ανέμου; Πας για να ανέβεις πάνω εκεί ; έτσι δεν είναι; πες μου; καθόταν και με κοίταζε λες και ήτανε χαμένο. Μα όμως η ματιά του θύμιζε κάτι το λυπημένο.

Θέλω να βγω από δω που είμαι μάλλον χρόνια κλεισμένος και να γυρνά στην πάνω γη τρισευτυχισμένος. Όχι ότι δεν μου αρέσει εδώ, αλλά αν θα μείνω και άλλο εδώ θα είναι επώδυνος ο χωρισμός μου.

Το ΦΕΡΗ άρχισε να δείχνει νευρικό πετάχτηκε στον αέρα έκανε δυο, τρεις πήδους να πιο κει και κοντοστάθηκε πιο πέρα.

Αυτό που θες να πεις, είναι πως δεν σου αρέσει εδώ και θες να πας επάνω. Μα δεν το καταλαβαίνω εγώ αυτό και αρχίζω να τα χάνω. Λυσσαλέα ουρλιαχτά ακούστηκαν φαινόντουσαν χαμένα. Μέσα από το χρώμα μακρυνά ακουγόντουσαν και ερχόντουσαν

για μένα.

Το ΦΕΡΗ χάθηκε με μιας μέσα στον ουρλιαχτόν την αντάρα.
Εγώ; καθόμουν ακούνητος, παγωμένος από την πολύ μου την τρομάρα. Τα ουρλιαχτά ερχόντουσαν λες και ήθελαν την ψυχή μου. Άρχισα να τρέχω σαν τρελός, μέχρι την στιγμή που σκόνταψα από την μαύρη ταραχή μου.

Πάνω σε χιλιάδες ξερά φύλλα έπεσα με θόρυβο μεγάλο.
Η καρδιά μου από το φόβο της φτερούγισε σαν να ήταν το κάτι άλλο!! τότε τα ουρλιαχτά σταμάτησαν ακριβώς κάτω από την κοιλιά μου.
Με μιας πετάχτηκαν τέσσερα όντα μικροσκοπικά και κάθισαν πάνω από τα βλέφαρά μου.

Έξι ποδάρια είχανε, ο πρωκτός τους γυρνούσε σαν της κάμπιας. Από δυο χέρια, τέσσερα φτερά και το πέταγμα τους όπως της πάπιας. Τα κεφάλια τους θύμιζαν ανθρώπινα τα μαλλιά τους όμως όχι. Γεροδεμένα ήτανε κουβαλώνοντας όπλα στη ζώνη τους και στην πλάτη μια απόχη.

Τι είσαι εσύ με ρώτησαν; γεμάτοι απορία κουνώντας απειλητικά τα όπλα τους, με μεγάλη ευκολία.
Άνθρωπος είμαι από την πάνω γη, μα χάθηκα εδώ μέσα.
Κοίταξα το όπλο του πιο μικρού έμοιαζε με πένσα!!
Εμένα με λένε ΦΟΡΜΙΓΚΑ, εμένα με λένε ΦΟΥΣΑΤΟ, εμένα με λένε ΦΟΥΣΑΤΟ, εμένα με λένε ΓΑΓΓΛΙΑ και εμένα το μικρότερο με φωνάζουνε ΚΑΡΦΑΤΟ.!!!

Άνθρωπε στα μάτια μας δεν φαίνεσαι επικίνδυνος γ'αυτό και θα σε αφήσουμε να φύγεις
μα δεν είμαστε σίγουροι αν κινδύνους πολλούς μπορείς να τους αποφύγεις.
Με ακροβατικά ουρλιάζοντας μπήκαν ξανά μέσα στο χώμα.
Φύγαν μακριά μου, μένοντας ξανά με τον εαυτό μου σκέφτοντας τον πηγαισμό που είχε μπροστά μου.

Έκανα να πάρω το δρόμο μου, ακόμη για μια άλλη φορά
μα ψίθυροι ακούστηκαν να εκεί πιο κάτω στα κρυφά.
Περπάταγα με προσοχή και με δισταγμό μεγάλο
μα ξάφνου συνάντησα ένα ον που έμοιαζε με άνθρωπο
μα όμως ήταν κάτι άλλο.!!!

Το σώμα του όλο ήτανε διάφανο μα μέσα του μυριάδες τα αστέρια. Πλανήτες, γαλαξίες, νεφελώματα μα και δυο κομήτες που μοιάζανε με περιστέρια. Λες και το διάστημα ζούσε μέσα στο σώμα του λες και χιλιετηρίδες χαμένο ήτανε μέσα του. Ένα ακαταλαβίστικο σκοπό άρχισε να λέει και το μυαλό μου, σε φανταστικά μέρη άρχισε να πλέει !!!

ΡΟΥΚΟΥ ΜΠΑΣΟΥ ΜΑΪ ΜΑ, ΚΑΪ ΜΕΛΕ ΣΟΥ, ΝΤΟΥ Λ'Ε ΜΠΑ!

ΡΑΪ ΡΑΪ ΜΑΪ ΤΟΥ, ΔΟΪ ΒΕΛΙ ΜΑΣΙ ΚΟΥ!! ΝΙ ΚΑ ΡΑΣΕ ΠΑΛΙ ΝΕ;
ΦΟΥ ΚΑΡΑΠΙ ΜΑΛΙ ΜΕ..! ΔΟΥ ΜΕ ΛΕΡΕΓΚΙ ΚΟΥ ΜΙ ΜΙ.
ΜΑ ΣΑΪ ΔΟΛ ΜΙ ΚΙ..ΖΟΜΙ ΖΟΜΙ ΛΑΤΕ ΚΟ, ΣΟΥ ΠΑ ΚΑΪ ΛΑΜΕ
ΜΟ!! ΝΤΟΥ ΜΠΙ ΚΑΠΑ ΝΤΟΥΠΕ ΡΕ,, ΝΤΟΝ ΜΠΙ ΚΑΠΑ ΝΤΟΝ ΣΙ
ΛΕ.! ΤΟ ΒΔΑΜ ΒΔΑΜ , ΤΟ ΒΔΑΜ ΒΔΑΜ , ΤΟ ΒΔΑΜ ΒΔΑΜ
ΤΟ ΠΕΛΕΒΑΜ, ΣΟΥ ΠΑΡΑΪ ΒΑΪ ΛΑΜ! ΖΟΥ ΠΕΡΕΛΕΚΙ , ΖΟΥ
ΠΕΡΕΛΕ , ΜΟΥΤΑ ΜΟΥΤΑ ΤΟ ΣΕΛΕ.
ΒΑΪ ΒΑΪ ΜΑ ΣΙΤΕ ΣΙΤΕ ΚΑ!!!

Σταμάτησε για λίγο κάνοντας τρεις βόλτες από τον εαυτό
του σταματώντας κοιτάζοντας βόρεια. Τότε ξανάρχισε.
ΔΑΜΙ ΒΕΛΕ ΝΤΟΥ ΚΑ ΜΑ, ΣΟΥΜΤ ΚΑΚΕ ΝΤΟΝ ΒΙ ΡΑ!
ΟΛΜΕ ΟΛΜΕ ΒΙ ΝΤΑ ΠΙ ; ΚΟΥΜΕ ΣΑΡΕ ΒΟΛ ΝΤΕ ΧΙ!
ΖΙΚΑ ΖΙΚΑ ΑΛ ΝΤΕ ΓΤΕ; ΤΖΟΥ ΚΑ ΛΟΜΙ ΠΕΠΕΓΙΕ! ΡΑΣΟΥ
ΝΑΝΟΥ ΊΦΑ ΡΑ, ΝΙΚΙ ΣΑΟΥ ΚΑΜΕΡΑ!!!

Έτσι ξαφνικά άρχισε , έτσι ξαφνικά σταμάτησε.
Ότι ελαλούσε, μα τα χέρια του ρυθμικά ολοένα τα κουνούσε.
Τότε με κοίταξε κατάματα και μου είπε με αγωνία.
Μήπως ζεις σε όνειρο; η στην πραγματική σου ειρωνεία!!

Με μιας έκανε και χάθηκε σκόρπισε στον αέρα! Και γω από
την σαστιμάρα μου έκανα να! Πιο πέρα. Έκανα και κοίταξα
και είδα εκείνη την πράσινη ομίχλη κατά πάνω μου, να θέλει
να με πάρει. Με βούτηξε με αγκάλιασε, όπως η Ελένη στην
αγκαλιά του Πάρη και λόγια μου έλεγε πολλά για να με
συνεπάρει..

Πήγε και με άφησε από κει που με είχε πρώτο πάρει
σαν άνοιξα τα μάτια μου, είδα πιο κει να πετούν δυο γλάροι.
Να με θυμάσαι άνθρωπε εσύ που μένεις πάνω και όλα
όσα σου τύχανε να ξέρεις ότι είναι αλήθεια.! Και να σου!
Που χανότανε στα βάθη της γης μέσα από τα χαλίκια!

Με βρήκανε οι άνθρωποι εκεί στην άκρη του γκρεμού
σαν να ήμουν ονειροπαρμένο μα κατά βάθος ήξερα πως
ήμουν λαβωμένο. Μου είπαν πως είχα χαθεί, για πάνω από
δέκα χρόνια, μα εγώ θυμόμουν πριν μια μέρα πως έτρωγα μακαρόνια. Ότι και
να τους είπα δεν με πίστεψαν νόμιζαν
πως τα είχα για χαμένα. Και με έκλεισαν στου ψυχιατρείου
τα άδυτα να βλέπω αντίκρυ μου, εκείνο το λιμένα.
Έξω από την πόρτα έγραφε: Καλώς ήρθατε στο Κ.Θ.Λ
όλα θα γίνουνε καλά αφήστε τα περασμένα.!!!

Κοίταξα τον σύντροφο μου στα μάτια λέγοντας του ότι τελείωσα. Έκλεισε στη
χούφτα του το Χλάμ λέγοντας μου

OKYEA

είναι καταπληκτικό, είναι πανέμορφο!! Έχει από όλα μέσα το ποιήμα σου. Δράση, λύπη, χαρά, έκφραση, αγωνία.! Μου αρέσει πάρα πολύ. Σε ευχαριστώ Μάνο! Μόλις εμπλούτισα την συλλογή μου με ένα αξιόλογο ποιήμα για τη μέση γη.

Αμέσως κάθισε οκλαδόν ανοίγοντας την χούφτα του, άρχισε να χαϊδεύει απαλά το Χλάμι. Αμέσως από το Χλάμι άρχισαν να βγαίνουν λογίων λογίων χρωματιστές ακτίνες!! Δημιουργώντας ένα είδος σινεμά!! Έμεινα έκπληκτος με αυτά που έβλεπα και άκουγα!! Ήταν το ποιήμα μου!!! Με τι μόνη διαφορά άκουγα την φωνή μου που απάγγελε το ποιήμα αλλά μπορούσα να δω όλη την ιστορία τρισδιάστατη με όλους τους ήρωες , τα πλάσματα και τα μέρη που είχα αφηγηθεί!! Για το νου μου ήταν ασύλληπτο αλλά και καταπληκτικό που ένα τόσο μικρό αντικείμενο μπορούσε να κάνει όλα αυτά τα πράγματα.! Εκατοντάδες ώρες είχαν περάσει με τον σύντροφό μου. Να βλέπει και να ξανά βλέπει το ποιήμα μου όπως κάνουν τα παιδιά με τα κινούμενα σχέδια κάθε φορά προσπαθώντας να τον διακόψω. Μου παρέτεινε το χέρι του λέγοντάς μου σσςσςσς!!!!!!

Κάθισα και εγώ δίπλα του περιμένοντας πότε θα έμενε ευχαριστημένος ή πότε θα βαριόταν!!! Οι ώρες για μένα άρχισαν να περνάνε υπερβολικά πληκτικές, είχα αρχίσει και βαριόμουνα την ίδια μου την ζωή. Με έπαιρνε ο ύπνος, ξύπναγα, μα ο σύντροφός μου εκεί!!! Ακούνητος και γεμάτος ενθουσιασμό έβλεπε και άκουγε αυτό το οποίο εγώ είχα δημιουργήσει. Σε μια ανύποπτη στιγμή και ενώ ήμουν έτοιμος να με πάρει ο ύπνος, ο σύντροφός μου πετάχτηκε στον αέρα όρθιος , λέγοντάς μου

OKYEA

MANO!!!. Είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος με το ποιήμα σου! Συγνώμη για τις ατελείωτες ώρες αναμονής, αλλά βλέπεις όταν ακούω την διήγηση αλλά και βλέποντας τις εικόνες που δημιουργεί το Χλάμι είμαι τόσο συγκεντρωμένος ώστε να μην μου ξεφύγει τίποτα απολύτως. Επειδή έμεινα κατά ευχαριστημένος με αυτό που δημιούργησες θα κρατήσω την υπόσχεσή μου και θα σου εξηγήσω για αυτά τα οποία σου έταξα.

Θα ξεκινήσω λοιπόν με το μύθο , που πιστεύεται ότι είναι εσείς οι άνθρωποι. Για την περίφημη γουρούνα και τα εφτά γουρουνάκια της!! Η ερώτηση σου η οποία θα είναι εύλογη , θα είναι ποιος ο σκοπός να σου εξηγήσω. Το γιατί ίσως να το καταλάβεις μόλις τελειώσω την αφήγηση μου ίσως και όχι! Λοιπόν άνοιξε τα αφτιά σου και άκου καλά τι θα σου αφηγηθώ. .

Εδώ και πολλές χιλιετίδες εσείς οι άνθρωποι έχετε φτιάξει ένα μύθο γύρω από την θρυλική για εσάς γουρούνα με τα εφτά γουρουνάκια. Πολιτισμοί που χάθηκαν, πολιτισμοί που καν δεν γνωρίσατε , αλλά ούτε ξέρετε τίποτα για την ύπαρξή τους, αλλά και για τον σημερινό πολιτισμό σας. Δεν είχε ιδέα αλλά ούτε και έχει το τι θα μπορούσε να είναι η γουρούνα με τα γουρουνάκια της!!! Πολλοί πίστευαν ότι είναι θεότητα. Άλλοι πίστευαν ότι είναι σκοτεινή θεότητα. Άλλοι ότι είναι άγαλμα από ατόφιο χρυσό , αφιερωμένο σε κάποιο θεό και είναι αμύθητης αξίας.! Άλλοι πιστεύουν ότι είναι κάποιο συγκεκριμένο βιβλίο το οποίο έχει να κάνει με τις εφτά μέγα ηλεκτρομαγνητικές καταιγίδες που δημιουργεί ο αιθέρας της γης ή το παγκόσμιο ποτάμι ψυχών που διατρέχει τη γη..

Το φαινόμενο αυτό εκδηλώνεται κάθε τριάντα τρεις χιλιάδες χρόνια με καταστροφικά αποτελέσματα για την επιφάνεια της γης. Κάποιοι οι οποίοι ανήκουν σε μυστικές αδελφότητες , πιστεύουν ότι είναι η μυστική ΑΣ, την ονομάζω βίβλο της Βανχθάρα. Ενός πολιτισμού που υπήρξε πριν από εκατομμύρια χρόνια στη γη.! Αυτά που αναφέρει η βίβλος Βανχθάρα είναι ότι ήλθαν από ένα γειτονικό γαλαξία και συγκεκριμένα από τον πλανήτη ΝΑΓΚΕΘ. Ο οποίος έχει εφτά δορυφόρους!!

Τον ANME , Τον ΗΔΙΟΝ , τον ΜΗΙΘΕΝ , τον ΑΡΝΤ , τον ΣΙΘΤ , τον ΗΜ και τον ΑΛΜ. Όταν λόγω υπερπληθυσμού κατοικήθηκαν και οι επτά δορυφόροι τους , τότες μια μεγάλη αρμάδα από διαστημόπλοια διάλεξαν τον πλανήτη γη και εγκαταστάθηκαν μόνιμα εδώ!! Παρ'όλο την τεχνολογία τους ένα συστατικό του πλανήτη δεν τους άφησε να αναπαραχθούν , όμως ένα άλλο συστατικό τους έκανε να ζουν πάνω από πεντακόσια χρόνια.! Δεν μπορούσαν να γυρίσουν με τίποτα στο γαλαξία τους, διότι τα διαστημόπλοια τους δεν είχαν τον κατάλληλο καύσιμο , αλλά ούτε υπήρχε στη γη , ώστε να διαφύγουν σε άλλους πλανήτες! Δυστυχώς γι'αυτούς χάθηκαν μέσα στο πέρασμα του χρόνου. Οι πόλεις τους χάθηκαν μέσα στο πέρασμα του χρόνου. Υπήρξαν στο μέρος που αποκαλείται εσείς Σιβηρία. Σε λίγο καιρό θα βρείτε κάποιες αποδείξεις για τον πολιτισμό τους. Πως ; πάνω σε κομμάτια τετραγωνισμένων βράχων. Θα έχουν χαράξει την δομή των πόλεων τους αλλά και την ιστορία τους , το οποίο κρύβει ένα μεγάλο μυστικό για όποιον το αποκρυπτογραφήσει!!! .Παρ'όλο τα εκατομμύρια χρόνια που έχουν περάσει, οι βράχοι θα έχουν υποστεί λίγη ζημιά λόγω της γρανιτοειδούς ανθεκτικότητας τους!! . Θα εκπλαγούν για την τελειότητα του χαράγματος που έχουν οι βράχοι. Πολλοί θα μιλούν για τεχνολογία ακτίνων και παράξενων εργαλείων, ποτέ όμως δεν θα καταλάβουν ότι χρησιμοποίησαν μια τεχνική που πολύ λίγα νοήμων όντα κατέχουν σε όλο το γνωστό και άγνωστο σύμπαν. Αυτή η τεχνολογία ονομάζεται “πνευματοηλεπαθοχαρακτογλυπτική. Με αυτό τον τρόπο τεχνικής όπως την ξέρεις μπορεί να χαράξει ή και να σκαλίζει τα πάντα!!! Άλλοι πιστεύουν ότι είναι κωδική ονομασία μιας κορυφής η οποία θα έχει τριγύρω της επτά λόφους. Αν λοιπόν την βρουν , λέγεται ότι θα βρουν και μια από της εισόδους της μέσης γης. Πολλοί λίγοι είναι αυτοί που πιστεύουν ότι η γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια της είναι ένα άυλο ον από τον εικοστό τρίτο αλλοκοσμικό νεφέλωμα του γαλαξία ΣΟΑΧ!!!. Σε αυτό το νεφέλωμα πιστεύεται από αυτούς τους λίγους ότι κατοικεί και το πιο αγνό κακό σε όλο το γνωστό και άγνωστο σύμπαν. Λένε ότι ίσως είναι το πρωτόπλαστο κακό σε όλο το υπερπέραν!! . Έτσι μέσα στις χιλιετηρίδες που πέρασαν κάποια στιγμή γεννήθηκε ή δημιουργήθηκε ένα κακό που δεν είχε σχέση με όλα τα κακά που κατοικούσαν εκεί. Αυτό που έκανε την διαφορά από όλα τα κακά, είναι ότι αυτό ήταν πανέμορφο και μη τερατώδες μετά από απόφαση όλου του νεφελώματος , αφού τον μαρκάρανε με καφτές σφραγίδες , τον εξορίσανε από το σύμπαν τους εδώ στη γη και συγκεκριμένα στη μέση γη.. Θα με ρωτήσεις εύλογα γιατί το ονομάζουν η γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια; Όπως σου είπα τον μαρκάρανε με πυρωμένες σφραγίδες όπως μαρκάρουν τα ζώα. Η πρώτη και η πιο μεγάλη έγινε στο μέτωπο του. Οι άλλοι τέσσερις έγιναν κάθετα κάτω από το αριστερό του στήθος και οι άλλες δυο πάνω από το δεξί του στήθος καθέτως ήταν οι όροι που πρέπει να εκπληρώσει ώστε να μπορέσει να γυρίσει στον τόπο του. Οι όροι ήταν απλοί , να κάνει το μέγιστο κακό στον πλανήτη. Με λίγα λόγια να τον καταστρέψει τελείως. Λένε ότι είναι υπεύθυνος για τους σεισμούς και τα ηφαίστεια. Δημιουργώντας όμως τις βλέποντας όλα τα πλάσματα του πλανήτη μας να υποφέρουν, σταματά αμέσως μετανιώνοντας για το τι έχει κάνει. Βέβαια ώσπου να τον ξαναπιάσει η νοσταλγία για το νεφέλωμα του ώσπου και ξανά αρχίζει από την αρχή για να σταματήσει και πάλι μετά από λίγο γεμάτος ενοχές από τα πλάσματα που αφάνισε. Έτσι είναι η καταραμένος να μείνει εξόριστος για πάντα εδώ. Λοιπόν το όνομά του το δώσανε από τις επτά σφραγίδες επειδή μοιάζουν με πρόσωπο γουρουνιού. Δεν είναι τίποτα άλλο εκτός από τα ιερογλυφικά γράμματα του εικοστού τρίτου νεφελώματος ΣΟΑΧ!!!. Βλέπεις σε αυτόν τον πλανήτη όλα τα νοήμον όντα όταν ακούσουν ή δουν κάτι το παράξενο, αμέσως γεννιέται ένας αστικός θρύλος που καθώς περνάνε τα χρόνια

γίνεται ένας ρωμαλέος θρύλος και καθώς περνούν οι χιλιετηρίδες γίνεται μύθος, μα όταν περάσουν και αυτές τότες γίνεται παραμύθι.

Υπάρχουν κάποιες φυλές εδώ στη μέση γη που κάποτε ήτανε μια και ονομαζόταν ΣΕΤΣΥΜ!!! Οι φυλές αυτές πιστεύουν ότι η γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια είναι το εξής: βορειοδυτικά της μέσης γης υπάρχει η θάλασσα τον ΝΟΡΑΚΑΜ! Στο κέντρο της θάλασσας υπάρχει ένα νησί το οποίο το ονομάζουν νησί των ερπετών!!! Αυτό το νησί παρ'όλο που δεν ζουν ερπετά αλλά ούτε ερπετοειδή φοιιδωτοί σαυρήτες , οι ΣΕΤΣΥΜ το ονόμασαν νησί των ερπετών.

Εύλογα θα αναρωτιέσαι γιατί; οι ΣΕΤΣΥΜ είχα παρατηρήσει τα εξής για το νησί των ερπετών! Εμφανιζόταν στην επιφάνεια της θάλασσας για δυο μήνες το χρόνο. Την ονομασία την δώσανε από τον τρόπο που αναδυόταν το νησί. Δεν αναδυόταν καθέτως αλλά οριζόντια με πολλά ζίκ ζάκ. Όταν το νησί έβγαινε στην επιφάνεια δεν έβγαινε όλος ο όγκος του νησιού. Ο κύριος όγκος ήταν έξω από το νερό και κατά διαστήματα πίσω από το νησί εξέιχαν επτά μικρότερα νησιά. Οι ΣΕΤΣΥΜ μπορούσαν άφοβα να ανεβαίνουν στο κύριο νησί στα υπόλοιπα επτά δεν μπορούσαν γιατί αμέσως μόλις πατούσαν το πόδι τους πάνω , αυτά άρχιζαν να βουλιάζουν. Από ότι λέγανε οι ΣΕΤΣΥΜ το νησί αυτό ήτανε ζωντανό!! Είχε έκταση εκατό είκοσι τριών χιλιάδων ΝΤΡΕΞ. Επάνω του είχε τρία μεγάλα ποτάμια που παραδόξως έτρεχαν γλυκό νερό . Το μεγαλύτερο ονομαζόταν ΑΪΣΑΝΑΘΑ, το δεύτερο λεγόταν ΡΩΧΥ, και το τρίτο ΣΟΡΥΓΑΤΣ!! Είχαν και τα τρία πολλούς παραπόταμους οι οποίοι κατέληγαν στην θάλασσα πέφτοντας από μεγάλο ύψος δημιουργώντας πανέμορφους καταρράκτες. Είχε απίστευτα μεγάλα δάση όλων των δέντρων γνωστών και μη. Εκατοντάδες είδη από φρούτα αλλά και πτηνά, άλλα αλλόκοτα, άλλα όμορφα, άλλα τεράστια και άλλα υπερβολικά μικρά. Είχε ένα τεράστιο βουνό στη μέση του νησιού στο οποίο, στους πρόποδες του ζούσαν κάποια νοήμων όντα, που έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερό με εσάς τους ανθρώπους.

Η διαφορά με εσάς είναι ότι αυτοί, άντρες και γυναίκες είχαν δυόμιση μέτρα ύψος. Τα αφτιά τους είχαν σχήμα όπως τα πτερύγια των ψαριών. Κάτω από τα αφτιά τους γύρω στους τέσσερις πόντους είχαν βράγχια. Το πιο παράξενο όμως, όλοι οι άντρες είχαν το ίδιο πρόσωπο λες και ήτανε αδέρφια το ίδιο και οι γυναίκες. Ξεχώριζαν ο ένας τον άλλον από τα φυσικά σχέδια που είχαν στο κεφάλι τους, τα οποία δεν είχαν καθόλου μαλλιά. Το σώμα τους είχε ένα χρώμα ροδακινογαλαζοπράσινο ανοιχτό. Τα σχέδια στο κεφάλι τους ήταν έντονο μωβ και μοιάζανε σαν σκαρφυρίσματα. Είχαν απίστευτες γνώσεις σε όλους τους τομείς. με τους ΣΕΤΣΥΜ ήταν φιλικόι δίχως όμως να ενδιαφέρονται και πολύ γ'αυτούς. Το μόνο που τους διδάξανε ήταν μαθηματικά και ιατρική. Μετά από αυτό τους απαγορεύτηκε η είσοδό στην πόλη, λέγοντάς τους ότι αν τυχόν ερχόντουσαν στην φυλή τους θα διασπαζόταν σε πολλές και θα μιλάγανε διαφορετική γλώσσα η μια από την άλλη!!! Όπως ήταν φυσικό οι ΣΕΤΣΥΜ δεν τους πίστεψαν και ξανά πήγαν για να τους δούνε.

Από τότε η φυλή του ΣΕΤΣΥΜ διασπάστηκε σε είκοσι τρεις φυλές. Από αυτές τις φυλές έχουμε μάθει για το νησί των ερπετών. Ένα από τα πιο αξιοπερίεργα του νησιού, ήτανε ότι παρ'όλο που είχε έδαφος , σαν και αυτό που πατάμε εμείς τώρα, το νησί ανέπνεε ρυθμικά σαν μεγάλο ζώο!!!!

Περνώντας τα χρόνια καμία από τις φυλές των διασπασμένων ΣΕΤΣΥΜ δεν ξανά ανέβηκε πάνω. Κατά ένα περίεργο τρόπο σήμερα εκτός από νησί των ερπετών το ονομάζουν “ η γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια”. Ο μόνος και μοναδικός λόγος που το ονόμασαν έτσι είναι γιατί καθώς καταδυόταν ο κύριος όγκος του νησιού καθώς το κατάπινε η θάλασσα έκανε όπως ένα ηλικιωμένο γουρούνι!! Ενώ τα υπόλοιπα επτά νησάκια σαν μικρά γουρουνάκια όταν χανόταν από την θάλασσα ΝΟΡΑΚΑΜ.

Εμφανιζόταν σε άλλες θάλασσες της μέσης γης για δυο μήνες τη φορά και σε αυτές. Κατά ένα αδιανόητο τρόπο, οι φυλές αυτές λένε ότι το νησί αυτό βγαίνει και στην πάνω γη, την δικιά σου, και κάθεται έξι μήνες.! Πάρα πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν ανέβει πάνω στο νησί των ερπετών. Ίσως γιατί μετακινείται συνέχεια, ίσως τα όντα που είναι πάνω σε αυτό να διαλέγουν ποιοι θα ανέβουν. Οι άνθρωποι να μην το βλέπουν!.. Στο κάτω κάτω ένα νησί που μετακινείται στη μέση αλλά και στην πάνω γη έτσι απλά δεν θα του είναι δύσκολο να περνάει απαρατήρητο από εκατομμύρια μάτια!!!.

Από την συγκεκριμένη ιστορία αυτό που μπορώ να σου πω με σιγουριά, είναι ότι το νησί των ερπετών ή “η γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια” υπάρχει. Δεν ξέρω για την πάνω γη αλλά για την μέση γη είμαι σίγουρος ότι υπάρχει, γιατί το έχω δει με τα μάτια μου να βυθίζεται όταν ήμουν παιδί.

Υπάρχει μια ιστορία η οποία έχει να κάνει με τους ΣΟΡΕΔ. Λέγεται ότι προέρχονται όλη η φυλή τους από την ΑΜΩΡΤΚΕ ένα υβρίδιο. Μισή γουρούνα και μισή Γκασταρόθ. Ήταν τόσες όπου οι αρχέγονοι παλαιοί την έφτιαξαν και την άφησαν έγκυος. Έκανε επτά παιδιά, τα οποία όλα τους ήταν αρσενικά. Δίχως να κυριαρχεί άλλο θηλυκό στράφηκαν στην ίδια τους την μητέρα, ικανοποιώντας τις σεξουαλικές τους ορέξεις. Για πολλές δεκαετίες έφτιαξαν ορδές από ΣΟΡΕΔ. Όλοι τους αρσενικά, ούτε ένα θηλυκό. Άσχημοι, κοντόχοντροι, βρωμεροί κανίβαλοι με ακόρεστοι επιθυμία για έρωτα. Όταν οι αρχαίγονοι παλαιοί θεοί φύγανε ή χαθήκανε τότε οι ΑΜΩΡΤΚΕ, διόρισε τον εαυτό της βασίλισσα των ΣΟΡΕΔ και τα επτά παιδιά της στρατηγούς της. Μαζί με τις ορδές που φτιάζανε έχουν κάνει πολλά άσχημα πράγματα σε όλες τις αδύναμες φυλές της μέσης γης αλλά και της πάνω γης. Αργότερα πολλοί από τους ΣΟΡΕΔ γίνανε υποχείρια από τους ΙΟΖΙΡΚΓ!! Εκτός από υπηρέτες, σκλάβοι, υπάρχει μια σκοτεινή εκδοχή, ότι έχουν βρει την ΑΜΩΡΤΚΕ η οποία με την θέλησή της δίνει υγρό από την υπόφυση του εγκεφάλου της ώστε οι ΙΟΖΙΡΚΓ να το χρησιμοποιήσουν γεννητικός στους ΣΟΡΕΔ. Κανείς δεν ξέρει πως το κάνανε αλλά καταφέρανε να φτιάξουν καινούργια κάστα με την βοήθεια και των επτά γιων της ΑΜΩΡΤΚΕ.

Δίνοντας ο καθένας υγρό από το πάνω μέρος του δεξιού μηρού τους. Έτσι καταφέρανε και φτιάξαν τους ΒΡΕΝΤΑΘ!!.. Κατάμαυρη στο δέρμα, όσο το σκοτάδι, γρήγοροι σαν αστραπή, δύσκολα σκοτώνονται. Μπορεί να βλέπουν σε απόλυτο σκοτάδι, αντέχουν στην πείνα, στο κρύο, αλλά μπορεί να επιβιώσουν και κάτω από το νερό.! Ευτυχώς στους εκατό ΒΡΕΝΤΑΘ ζει μόνο ο ένας, έτσι δεν αριθμούν πάνω από τρεις χιλιάδες. Τους χρησιμοποιούν για πόλεμο ή για λεπτεπίλεπτες αποστολές. Βλέπεις άνθρωπε ότι ακόμα και για την μέση γη η ιστορία με την γουρούνα και τα επτά γουρουνάκια της είναι πολύ δύσκολο να ξέρει κανείς τι είναι. Θα σου πω και την επικρατέστερη εκδοχή που επικρατεί εδώ κάτω. Εσύ αργότερα, όποια νομίζεις ότι είναι η αληθινή την κρατάς για τον εαυτό σου, ώστε να την διηγείσαι σε όποιον σε ρωτά το τι είναι η γουρούνα με τα επτά γουρουνάκια της.

Λοιπόν στον καιρό τον παλαιό ή να πω καλύτερα τον αρχαίο παλαιό καιρό, όπως έχεις μάθει μέχρι τώρα υπήρξαν οι αρχαίοι παλαιοί ή για άλλους οι αρχέγονοι παλαιοί. Ένας από αυτούς συγκεκριμένα ο ΣΗΤΣΟΝΓΟΤΟΝΑΠ ΟΝΤ ΝΟΝΑΧΗΜ εφόσον πρώτα έφτιαξε απέραντες γαλαρίες σε όλη την μέση γη, σε αυτές τοποθέτησε μια ευθεία μεταλλική γραμμή, η οποία φεγγοβολούσε!!! Εφόσον τελείωσε την μεταλλική γραμμή κλείστηκε σε ένα από τα τούνελ που είχε φτιάξει φτιάχνοντας ένα τερατούργημα που όμοιό του στην μέση γη δεν υπήρχε. Μετά από κάμποσο καιρό έβγαλε το τερατούργημα τοποθετώντας το πάνω στην μεταλλική γραμμή. Αμέσως το τερατούργημα άστραψε με μιας, όπως και η μεταλλική γραμμή από κάτω του.! Το τερατούργημα αυτό είχε είκοσι τρία ναν μακρύ, τέσσερα ναν φαρδύ και τρία ναν ύψος. Ήτανε όλο μεταλλικό και άστραφτε σαν τον ήλιο. Η μούρη του μπροστά είχε

έξι μεγάλα φανάρια. Τρία από την δεξιά και τρία από την αριστερά. Ξεκινούσαν από κάτω τα πιο μικρά και τελειώνανε στα πιο μεγάλα σε κάθετη κατάταξη. Δεν είχε ρόδες αυτό το τερατούργημα κατά ένα περίεργο τρόπο για άλλους ίσως μαγικό, στεκότανε με ακρίβεια πάνω από την μεταλλική γραμμή μόνο λίγα ντατ!!! Χωρίς να γέρνει δεξιά η αριστερά! Ο αρχέγονος παλαιός θεός μετά από κάποιο διάστημα έφτιαξε άλλα εφτά μεταλλικά τερατούργηματα. Η μόνη διαφορά από το μεγάλο ήταν ότι δεν είχαν φανάρια και είχαν το μισό μέγεθος από το πρωταρχικό. Τα τοποθέτησε πίσω από το μεγάλο όλα με τη σειρά. Στεκόταν και αυτά ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που στεκότανε και το μεγάλο πάνω στην μεταλλική γραμμή!!! Δεν υπήρχαν σύνδεσμοι ώστε να κρατιούνται αναμεταξύ τους και παρ'όλο την απίστευτη ταχύτητα που έτρεχε κανένα δεν έμενε ξωπίσω ούτε ένα ντατ μακριά από το άλλο.! Ήτανε εντελώς αθόρυβο αλλά όταν σε προσπέρναγε με την απίστευτη ιλιγγιώδη ταχύτητα μετά από λίγα ουϊν ακουγότανε ένας εκκωφαντικός κρότος λες και σκάσανε τα δίδυμα ηφαίστεια από το ΛΟΝΤ!! Με το μάτι να το δεις δεν προλάβαινες μόνο αν καθόσουν στους λόφους του ΑΡΑΡΑΚ και τύχαινε να το δεις που έμπαινε στην κοιλάδα. Το μόνο όμως που έβλεπε κανείς ήταν μια αστραφτερή γραμμή, τίποτα άλλο!!! Από την αρχή της κοιλάδας έως τους λόφους του ΑΡΑΡΑΚ εμείς θα το κάναμε τέσσερις ημέρες ενώ αυτό έκανε μόλις πέντε ουϊν. Ποτέ δεν σταματά για τίποτα. Ότι βρεθεί στην πορεία του καταβροχθίζεται, ότι και να είναι αυτό, ακόμη και τεράστια βράχια! Καθώς περνά από όλα τα μέρη της μέσης γης, αφήνει πίσω του εκκωφαντικούς θορύβους στο διάβα του. Κάποιοι σοφή της φυλής μου λέγανε με σιγουριά, ότι περνώντας από κάποια σημεία τα όντα της πάνω γης τρομοκρατιόντουσαν από τις εκκωφαντικές εκρήξεις που ένιωθαν κάτω από τα πόδια τους, η άλλες φορές ακουγότανε σαν κουφό βροντές.! Αν και δεν ξέρει κανείς την χρησιμότητα του μεταλλικού τερατούργηματος υπάρχει μια ιστορία που πλανιέται στον αέρα. Λένε ότι όταν πρώτο ήρθαν στον πλανήτη αυτόν ένας από τους αρχέγονους παλαιούς θεούς ο ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ έχασε όλες τις δυνάμεις τους ,μα χωρίς να γίνει θνητός έπεσε σε κυκλώνιο ύπνο.! Αμέσως τα αδέρφια του έδωσαν εντολή στον ΣΗΤΣΟΝΓΟΤΟΝΑΠ ΟΝΤ ΝΟΝΑΧΗΜ να φτιάξει αυτό το τερατούργημα. Όταν το τελείωσε με μεγάλη προσοχή τεμάχισαν τηλεπαθητικός το σώμα του ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤ σε εφτά σημεία. Το κεφάλι του μπήκε στο πρώτο μικρό τερατούργημα. Στο δεύτερο το αριστερό του χέρι, στο τρίτο το δεξί του χέρι, στο τέταρτο το σώμα του του, στο πέμπτο μονάχα η καρδιά του, στο έκτο το αριστερό του πόδι και στο έβδομο το δεξί του πόδι. Έτσι λοιπόν βάλανε σε λειτουργία το μεταλλικό τερατούργημα να μεταφέρει ασταμάτητα τον αρχαίγονο παλαιό θεό ώστε να ξυπνήσει από το κυκλώνιο ύπνο του!! Έπρεπε να φέρνει βόλτες με απίστευτη ταχύτητα. Τόση απίστευτη ώστε να προλαβαίνει τις ακτίνες του ήλιου της μέσης γης ή αλλιώς του ΥΟΡΥΑΜ ΥΟΪΛΗ!!! Όπως τον ονομάζουμε εμείς εδώ. Αυτό το μεταλλικό τερατούργημα είναι ένα είδος συλλέκτης για τις ακτίνες του ΥΟΡΥΑΜ ΥΟΪΛΗ , όπου συνδεόταν κατά κάποιο τρόπο με τα τεμαχισμένα κομμάτια του αρχεγόνου παλαιού θεού.! Οι ακτίνες του ΥΟΡΥΑΜ ΥΟΪΛΗ είναι θαυματουργές για την μέση γη. Περιέχουν ένα συστατικό στα φωτόνια το οποίο ονομάζεται ΤΕΤΡΑΚΕΝΤΙΟΜ! Αυτό το συστατικό δίνει απεριόριστη ζωή σε όλα τα όντα αλλά και φυτά στη μέση γη.! Με λίγα λόγια αν αποφασίσεις να μείνεις για πάντα εδώ κανείς δεν θα ξέρει πόσο θα ζήσεις. Ίσως για εκατοντάδες χιλιετηρίδες , ίσως για εκατοντάδες χρόνια..!

Αυτό που προσπαθούσαν οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί , ήταν μέσω των ακτινών του ΥΟΡΥΑΜ ΥΟΪΛΗ να καταφέρουν να ξυπνήσουν τον τεμαχισμένο θεό από το κυκλώνιο ύπνο του επαναφέροντάς όλες τις θεϊκές δυνάμεις του!, δεν τα κατάφεραν διότι διώχθηκαν όλοι από την μέση γη και την πάνω γη! Υπάρχει μια κάστα η λεγόμενη ΓΚΑ-ΑΝ! Οι οποίοι ζουν σε κλειστό κύκλο ασκώντας αρχέγονοι παλαιά

μαγεία..! Αυτοί λοιπόν λένε ότι οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί θα ξαναγυρίσουν στον πλανήτη αυτόν όταν θα ξυπνήσει ο αδερφός τους από το κυκλώνιο ύπνο του καθώς θα ξυπνήσει θα καλέσει όλα του τα αδέρφια από οποιαδήποτε γωνία του σύμπαντος αλλά και από οποιοδήποτε σύμπαν. Έτσι θα συνεχίσουν το έργο τους για το οποίο είχαν έρθει την πρώτη φορά..

Έτσι λοιπόν αυτό το μεταλλικό τερατούργημα ακόμα μέχρι και σήμερα πηγαινοέρχεται στη μέση γη μαζεύοντας τετρακέντομ από τις ακτίνες YOPYAM YOIΛH, προσπαθώντας να ξυπνήσει τον αρχέγονο παλαιό θεό , όπου ονομάζεται ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ!. Ποιος ξέρει ίσως να ήρθε ο καιρός του να ξυπνήσει ίσως και όχι και να περιφέρεται για χιλιάδες χρόνια ακόμη θέλοντας να πετύχει το σκοπό του. Του δώσανε την ονομασία η γουρούνα με τα εφτά γουρουνάκια διότι μπαίνοντας στα μεγάλα τούνελ, οι κρότοι δεν ακούγονται ως εκρήξεις αλλά σαν πραγματικά γουρουνάκια που κυνηγάνε το ένα το άλλο.

Βλέπω στα μάτια σου τόση ώρα που σου εξιστορώ την ιστορία για την γουρούνα και τα εφτά γουρουνάκια της ότι παρ'όλο που ακούς με ευλάβεια θέλεις να με ρωτήσεις κάτι. Εμπρός λοιπόν ρώταμε. Εγώ έτσι και αλλιώς δεν έχω να προσθέσω κάτι άλλο.
ΜΑΝΟΣ

Όλες οι αφηγήσεις ήταν πραγματικά υπέροχες αλλά θα ήθελα να μάθω αν τυχόν ξέρεις τι είναι ο κυκλώνιος ύπνος;

OKYEA

Το περίμενα ότι θα με ρωτούσες!!!

Ο κυκλώνιος ύπνος υπάρχει μόνο στις θεότητες!!! Για να το καταλάβεις θα σου εξηγήσω τι έπαθε ο ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ καθώς περιπλανιόντουσαν για εκατομμύρια ίσως και δισεκατομμύρια χρόνια οι αρχέγονοι παλαιοί μετά από το χτύπημα που δέχτηκαν από τις είκοσι τρεις καστροειδής μαύρες τρύπες οι οποίες ενώθηκαν και έγιναν μια. Μπήκανε στο σύμπαν το δικό μας το οποίο όμως μόλις είχε αρχίσει να γεννιέται!! Όλα ήταν πρωτόπλαστα, τα πάντα!!! Όλα ήτανε στην πρώτη φάση της δημιουργίας!. Όταν εννοώ όλα εννοώ τα πάντα.! Δεν υπήρχε πλανήτης, αστέρια τίποτα! Σκόνη, βράχια και φωτόνια. Απέραντο χάος.! Ήθελαν βέβαια να βάλουν το χέρι τους και να φτιάξουν κάτι δικό τους αλλά δεν μπορούσαν. Πρώτον από το χτύπημα το οποίο είχαν δεχτεί, θα πέρναγαν πολλά δισεκατομμύρια χρόνια για να αποκτούσαν πλήρως τις δυνάμεις τους. Δεύτερον και κυριότερο σε κάθε σύμπαν ή υπέρ σύμπαν , μικρό μεγάλο υπάρχει ο δημιουργός του, η ανώτατη θεότητα.! Η θεότητα αυτή ονομάζεται ΣΗΤΠΟΤΕ!!!! Δημιουργεί άλλες θεότητες καλές ή κακές που τους δίνει την άδεια να φτιάξουν νεφελώματα , πλανήτες και ου το καθεξής. Αν έχεις λίγες γνώσεις αστρονομίας , θα καταλάβεις αμέσως ότι το ηλιακό σύστημα αλλά και τα άλλα ηλιακά συστήματα είναι με μαθηματικό τρόπο φτιαγμένα. Οι κινήσεις , οι τροχιές και το κάθε τι είναι με μαθηματική ακρίβεια φτιαγμένο.! Λες και η φύση να ξέρει τόσο τέλεια μαθηματικά;

Ας γυρίσουμε λοιπόν στο θέμα μας. Έτσι λοιπόν οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί περιπλανιόντουσαν στο δικό μας σύμπαν βλέποντας μπροστά στα μάτια τους να δημιουργούνται τα πάντα, άστρα, πλανήτες και προπάντων ζωή!!! Χωρίς να μπορούν να επέμβουν πουθενά. Ώσπου ο αρχέγονος παλαιός θεός ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ αποφάσισε να θυσιάστεί για τα αδέρφια του.! Θυσιάζοντας τον εαυτό του άφησε την ψυχή του να φύγει από το σώμα του σιγά σιγά. Αμέσως επενέβησαν τα αδέρφια του ρίχνοντάς τον σε κυκλώνιο ύπνο! Μαζεύτηκαν γύρω από το άψυχο κορμί του καθυστερώντας με τις θεϊκές δυνάμεις τους να ξεφύγει η ψυχή του.! Καθώς λοιπόν έφευγε η ψυχή του ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ τα αδέρφια του χρησιμοποίησαν αρχέγονη παλαιά υπέρ συμπαντική μαγεία.!! Οι μισοί χρησιμοποιώντας περίτεχνα λόγια και οι άλλοι μισοί χρησιμοποιώντας ακτίνες από τα χέρια τους και τα μάτια τους και

άρχισαν να γδύνουν την ψυχή του αδερφού τους από όλες τις αναμνήσεις τις ζωής του!!! Το πιο δύσκολο από όλη αυτή την κατάσταση ήταν μέσα από την ψυχή του αδερφού τους να τραβήξουν την συνηθεισή του!! καταστρέφοντας το και αυτό η ψυχή του ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ έφυγε καθαρή όπως είχε πρωτογεννηθεί!! Πάνω από το άψυχο σώμα του αρχηγόνου παλαιού θεού υπήρχε μια κίτρινη ζελωειδή μάζα.! Αυτή η μάζα ήταν οι αναμνήσεις αλλά και η συνείδησή του. Αμέσως τα αδέρφια του ένωσαν τις δυνάμεις τους , αναγκάζοντας την κίτρινη αυτή μάζα να περιστρέφεται όπως ένας κυκλώνας.! Έπειτα οδήγησαν τον κυκλώνα της κίτρινης μάζας πάνω από τον σβέρκο του άψυχου αδερφού τους.! Με μιας εισάγανε τον κυκλώνα από την κίτρινη μάζα μέσα στο σώμα του αδερφού τους από το σβέρκο του.! Αμέσως το σώμα του τραντάχτηκε βίαια και μετά από λίγο ο ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ άρχισε να αναπνέει και πάλι.

Βλέπεις παίρνοντας από την ψυχή του τις αναμνήσεις και την συνείδησή του παίρνανε μαζί εκατομμυριοστή ποσότητα της ψυχής του.! Αυτό ήταν άκαρπο να τον κρατήσει ζωντανό.! Όχι όπως πριν αλλά σε κυκλώνιο ύπνο. Μόλις ο θεός του σύμπαντος μας ο ΣΗΤΠΟΠΕ δέχτηκε την ψυχή του ΣΑΕΦΟΡΤΣΑΤΑΚ άφησε τα υπόλοιπα αδέρφια του ελεύθερα στο σύμπαν. Έτσι οι αρχέγονοι παλαιοί θεοί βρισκόμενοι στον γαλαξία τον δικό μας, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στον πλανήτη μας για πρώτη φορά.!

ΜΑΝΟΣ

Αν ποτέ καταφέρω να γυρίσω στην πάνω γη και πω όσα έχω μάθει εδώ, ένα είναι σίγουρο, θα με κλείσουν κατευθείαν σε άσυλο!!!!

ΟΚΥΕΛ

Πιστεύω ότι αν βρεις ανθρώπους που πραγματικά θέλουν να ακούσουν την ιστορία σου αν δεν σε πιστέψουν το πολύ πολύ να σε πούνε γλαφυρό...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του και όλα τριγύρω μου άρχισαν για μια ακόμη φορά να πηγαίνουν αργά. Μέχρι και το στόμα του συντρόφου μου ανοιγόκλεινε υπερβολικά σιγά.! Μια συρτή ψιθυριστή γυναικεία φωνή ακούστηκε να διαπερνά τα αφτιά μου.

“Άνθρωπε της πάνω γης προτού φύγεις από αυτή την διάσταση ένα έχω να σου πω. Δύσκολες στιγμές και μάχες θα περάσεις στην μέση γη. Μετά από καιρό πάνω θα ξανά περπατήσεις. Μα θα σε στεναχωρήσω λέγοντάς σου ότι σίγουρο είναι ότι εδώ θα ξαναγυρίσεις.!”

Πέρασε το κορμί μου ένα σύγκρουση ανατριχιάζοντας και την παραμικρή τρίχα του κορμιού μου. Γύρισα κοιτάζοντας προς τα αριστερά βλέποντας το άτομο που μου μιλούσε. Μπροστά μου γύρω στα πέντε μέτρα μακριά μου, υπήρχε μια πανέμορφη γυναίκα. Δεν πατούσε στο έδαφος. Αιωρείτο πάνω από το έδαφος ένα με ενάμιση μέτρο. Θύμιζε έντονα άνθρωπο όμως ήταν φανερό ότι δεν ήταν.

Ένα κόκκινο φουστάνι εφαρμοστό έντυνε το κορμί της από τους ώμους μέχρι τους αστραγάλους της. Καθώς ο αέρας χτυπούσε το κορμί της το φουστάνι εφάρμοζε πιο καλύτερα πάνω της τονίζοντας όλες τις καμπύλες του κορμιού της. Το πίσω μέρος του φουστάνιού της ήταν μακρύ κανά δυο μέτρα έτσι ο αέρας το έκανε να κυματίζει περίτεχνα.!! Το ίδιο συνέβαινε με τα υπέροχα κοκκινόξανθα μαλλιά της. Μακριά και σαν μετάξι, μαλακά κυμάτιζαν και αυτά μαζί με το φουστάνι της. Κουνούσε τα χέρια ρυθμικά πάνω κάτω. Πρώτα το αριστερό και στην συνέχεια το δεξί.

Το πρόσωπό της ήτανε στρογγυλό με σαρκώδη χείλη. Η μύτη της ξεκίνησε από το μέτωπό της. Πελώρια μάτια, χρώματος κίτρινο με πίκες, όπως το χρώμα του σμαραγδιού. Τα φρύδια της μεγάλα αλλά λεπτοκαμωμένα. Όλο της το σύνολο θύμιζε κάτι εξωπραγματικό.

Χωρίς να ανοιγοκλείσει το στόμα της ακούστηκε και πάλι μια φορά ο ίδιος ψίθυρος να διαπερνά τα αφτιά μου.

“Είμαι η PIAN άνθρωπε και μια και βρέθηκες σε αυτή την διάσταση θέλησα να σε προειδοποιήσω.....”

Ο αέρας μια δυνάμωνε μια χαμήλωνε κάνοντας την PIAN να φαίνεται να πετάει με αρμονία.

PIAN

Όσοι έρχονται από την πάνω γη στην μέση γη, αν καταφέρουν και γυρίσουν πίσω σίγουρα δεν θα είναι το ίδιο με το όπως ήταν πριν έρθουν εδώ κάτω. Ίσως αυτά που είδαν ή οι γνώσεις που δέχτηκαν να τους άλλαξε τον χαρακτήρα τους η ακόμα και τον ψυχικό τους κόσμο. Ετοιμάσου άνθρωπε. Ετοιμάσου ψυχικά διότι όταν κάποια στιγμή ανέβεις επάνω εάν δεν συμβαδίσεις με την χροιά του πάνω χρόνου, όλα γύρω σου θα καταρρεύσουν...

Δεν πρόλαβα να την ρωτήσω, χάθηκε με μιας από τα μάτια μου. Συνήλθα από την φωνή του συντρόφου μου.

OKYEA

Που χαζεύεις άνθρωπε; Δεν σε ενδιαφέρει αυτά που σου λέω;

ΜΑΝΟΣ

Όχι , όχι!!! Νόμιζα ότι κάτι είδα!!

Δεν πρόλαβα να τελειώσω την φράση μου με διέκοψε.

OKYEA

Σε τούτη εδώ την διάσταση θα ακούσεις και θα δεις πολλά. Το καλύτερο από όλα είναι να μην τους δώσεις καθόλου σημασία. Αν όμως κάτι απευθύνεται για σένα κράτα το μόνο για σένα!!!

Από ότι βλέπω άνθρωπε γρήγορα αναρρώνεις και αυτό είναι ευχάριστο. Προτού σου δώσω την μαθηματική εξίσωση μήπως θα ήθελες να με ρωτήσεις κάτι; Εάν το ξέρω πολύ ευχαρίστως να σου απαντήσω.

Σκεφτόμουν τι να τον ρωτήσω... Το να στέκεσαι μπροστά σε ένα θαύμα μορφώσεως και γνώσεις τα χάνεις λίγο. Ήθελα τόσα να τον ρωτήσω. Αμήχανα άνοιξα το στόμα μου λέγοντάς του.

ΜΑΝΟΣ

Από μικρός άκουγα ιστορίες για λυκανθρώπους και βρικόλακες!. Μέχρι που η μοίρα με έφερε εδώ στη μέση γη. Έχουν δει τόσα τα μάτια μου και έχω ακούσει τόσα που πλέον δεν θα μου κάνει αίσθηση αυτά τα πλάσματα.

Κοντοστάθηκε λίγο κοιτάζοντάς με για λίγο γεμάτος απορία. Ύστερα από λίγο αναφώνησε.

OKYEA

Μα και βέβαια υπάρχουν , απλώς με μπέρδεψαν λίγο οι ονομασίες. Έτσι μπήκα στο μυαλό σου για να δω τι ακριβώς εννοούσες. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν από αυτούς που εσύ ονομάζεις Λυκανθρώπους. Εδώ η ονομασία τους είναι διαφορετική. Ονομάζονται ΣΕΔΙΤΝΟΔΥΡΚΑΜ!!! Η ιστορία των ΣΕΔΙΤΝΟΔΥΡΚΑΜ είναι τόσο παλιά όσο και αρχή του χρόνου. Βαθιά στο σύμπαν το δικό μας υπάρχει ένας γαλαξία που ονομάζεται ΣΟΤΣΑΛΠΟΤΟΠΙ. Εκεί φτιάχτηκε ο πρώτος πλανήτης στο δικό μας σύμπαν. Αυτός ο πλανήτης ονομάζεται ΣΕΚΤΟΡ και έχει δέκα φορές το μέγεθος του δικού μας πλανήτη. Είχε ότι ζωη μπορείς να φανταστείς, από νοήμων και μη όντα. Στην επιφάνεια αλλά και στην μέση όπως ο δικός μας. Στον πλανήτη αυτόν είχαν κυριαρχήσει οι ΙΟΙΑΚΙΔ μια φυλή που μοιάζει πολύ με εσάς τους ανθρώπους εξωτερικά. Διότι εσωτερικά είναι πολύ διαφορετικά από εσάς. Βασιλιάς τους ο ΖΙΚ-ΓΑΡ ένας

επιβλητικός ηγεμόνας μα και συνάμα δίκαιος. Είχε ένα γιο μονάχα, ο οποίος ονομαζόταν ΛΑΝ-ΓΑΡ. Αγαπούσε πολύ το κυνήγι και ήταν καταπληκτικός μαχητής. Ένας τέλειος διάδοχος για το θρόνο του λαού του. Είχε φτάσει η εποχή για το κυνήγι. Θα κυνηγούσε ένα είδος αγριογούρουνου! Αυτή την χρονιά είχε πολύ βαρύ χειμώνα. Έτσι ο πατέρας του ΛΑΝ-ΓΑΡ τον παρακάλεσε να μην πάει. Βλέπεις η καρδιά του νεαρού πρίγκιπα ήταν γεμάτη φωτιά. Έτσι ο πόθος του για κυνήγι αγνόησε τον πατέρα του, πήρε μαζί του δέκα άνδρες και ξεκίνησαν. Είχαν απομακρυνθεί πολύ από την πόλη τους. Έτσι ώστε να περιπλανιούνται άσκοπα μέσα στο βαρύ χειμώνα. Οι μέρες και οι νύχτες γινόταν όλο και κρύες. Οι του τον εκλιπαρούσαν να γυρίσουν όσο ήταν καιρός και τα περάσματα ήταν ανοιχτά. Μάταια παρακαλούσαν τον ΛΑΝ-ΓΑΡ. Εκείνος αρνητικός αδιαφορώντας για την ζωή των συντρόφων του αλλά και την δική του, συνέχισε το κυνήγι που τόσο λαχταρούσε. Το κακό δεν άργησε να έρθει. Σε ένα απότομο πέρασμα μια χιονοστιβάδα τους πλάκωσε . Τα αποτελέσματα ήταν καταστροφικά. Ο μόνος ζωντανός ήταν

ο ΛΑΝ-ΓΑΡ. Βαριά πληγωμένος άρχισε να σέρνεται σε μια κοντινή σπηλιά όπου ήταν εκεί κοντά του. Μετά από γιγάντιες προσπάθειες κατάφερε να φτάσει στην σπηλιά. Προσπαθούσε να μαζέψει τις πληγές του, όταν από τα άγρια γρυλίσματα ζώων κατάλαβε ότι δεν είναι μόνος του. Τρίβοντας έναν κρύσταλλο που είχε μαζί του αμέσως φωταγώγησε όλη την σπηλιά αντικρίζοντας τα ζώα που γρυλίζανε άγρια προς αυτόν.

Είχε να κάνει με λύκους με την μόνη διαφορά ότι ήταν δυο φορές μεγαλύτεροι από τους δικούς μας. Ο αρχηγός της αγέλης παρ'όλο που κοντοστάθηκε στο φως του κρυστάλλου που έλουζε την σπηλιά, κινήθηκε απειλητικά με άγριες διαθέσεις να αποτελειώσει τον ΛΑΝ-ΓΑΡ. Προτού προλάβει να ακουμπήσει τον πληγωμένο και ανυπεράσπιστο πρίγκιπα μια λύκαινα πετάχτηκε μπροστά του, κόβοντάς την εκτελεστική πορεία. Αμέσως τα δυο ζώα άρχισαν να μαλώνουν λυσσαλέα. Άλλοι λένε για μέρες άλλοι για ώρες. Όταν έληξε η μάχη, βρήκε τα δυο ζώα κουρασμένα και πληγωμένα. Αμέσως όλοι οι αγέλη έφυγε αφήνοντας την λύκαινα με

τον ΛΑΝ-ΓΑΡ μόνους τους μέσα στη σπηλιά. Πλησίασε τον ανυπεράσπιστο πρίγκιπα και ξάπλωσε δίπλα του κουρασμένη. Ο ΛΑΝ-ΓΑΡ δεν περίμενε με τίποτα αυτή την εξέλιξη. Αποκοιμήθηκε , μα ξυπνώντας είδε ότι η λύκαινα έλειπε. Προσπάθησε να σηκωθεί μα λόγω των πληγών του δεν μπορούσε. Καταριόταν τον εαυτό του. Το πήρε απόφαση ότι εκεί θα πέθαινε. Μετά από κάμποση ώρα ξανά εμφανίστηκε η λύκαινα βαστώντας στο στόμα της διάφορα βότανα.

Την κοίταξε γεμάτος απορία λέγοντάς της
ΛΑΝ-ΓΑΡ

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι μου έφερες βότανα, είναι αδιανόητο αυτό. Αλλά και που τα έφερες δεν έχω δύναμη να τα μασήσω.

Χωρίς να πάρει απάντηση από την λύκαινα , το ζώο άρχισε να μασάει τα βότανα μέχρι που τα έκανε ένα πολτό. Έκανε δυο βήματα μπροστά στον πρίγκιπα αφήνοντας τον πολτό στην ανοιχτή παλάμη του. Κοιτάζοντας το ζώο ο πρίγκιπας πίστεψε ότι οι θεοί είχαν βάλει το ζώο να τον προστατέψει.

Αμέσως έβαλε τον πολτό από τα βότανα στις πληγές του. Η λύκαινα για μια ακόμη φορά τον άφησε μόνο του. Μετά από κάμποση ώρα γύρισε με ένα μικρό θήραμα στο στόμα της προσφέροντάς το στον πρίγκιπα. Το πήρε από το ζώο τρώγοντας το ωμό. Βλέπεις είχε να φάει μέρες. Μόλις τελείωσε το γεύμα του η λύκαινα βγήκε ξανά έξω μα αυτήν την φορά γύρισε γρήγορα με μισάνοιχτο το στόμα της. Μέσα είχε χιόνι αφήνοντάς το και αυτό στην παλάμη του πρίγκιπα.

Τον ταΐσε, τον πότισε, τον ζέσταινε όλο τον χειμώνα. Είχαν αναπτύξει μια σχέση φιλίας που για τον πρίγκιπα ήταν θεόσταλτη. Ήταν όμως;

Εφόσον πέρασε ο χειμώνας και τα χιόνια είχαν λιώσει ο πρίγκιπας ήταν πλέον σε κατάσταση για να γυρίσει στην χώρα του.

Παρατήρησε όμως πως η λύκαινα είχε φουσκώσει σε σημείο γέννας. Απλώς νόμιζε ότι είχε παχύνει, αλλά τώρα ήταν σίγουρος ότι η λύκαινα θα γεννούσε. Αποφάσισε να κάτσει μαζί της να την βοηθήσει ξέροντας ότι άμα την άφηνε μόνη της τα κουτάβια δεν θα επιβίωναν. Θέλοντας να ανταποδώσει την βοήθεια που του είχε προσφέρει η λύκαινα. Κυνηγούσε για αυτή και της πήγαινε νερό όπως ακριβώς και αυτή. Σύντομα όμως θα ανακάλυπτε τι τον περίμενε.

Παρ'όλο που η λύκαινα φαινόταν ετοιμόγεννη, η κύηση της κράτησε εννέα μήνες, ώσπου ένα βράδυ άρχισε να γεννά. Έκανε δώδεκα υπέροχα κουτάβια. Έξι αρσενικά και έξι θηλυκά. Ο πρίγκιπας χάρηκε πολύ με τα κουτάβια που ήρθαν στη ζωή. Όμως η χαρά του θα κοβόταν απότομα το ίδιο βράδυ κιόλας. Κουρασμένος από το κυνήγι όλης της ημέρας κοιμήθηκε αμέσως. Μετά από κάμποση ώρα ξύπνησε από κλάματα μωρών, κοιτάζοντας τριγύρω έμεινε έκπληκτος βλέποντας στους μαστούς της λύκαινας αντί κουτάβια μωρά.!!! Έκανε να βρει τα κουτάβια μα δεν υπήρχαν πουθενά. Κοντοστάθηκε για λίγο προσπαθώντας να καταλάβει το τι είχε γίνει. Μήπως πέθαναν τα κουτάβια της και τα αντικατέστησε με ανθρώπινα μωρά!;;;; Αν έγινε αυτό τότε πρόλαβε να πάει στην πόλη και να έρθει. Καθώς προσπαθούσε να καταλάβει το τι είχε συμβεί και το πως, τότε μπροστά στα μάτια του είδε να συμβαίνει κάτι το αδύνατο, κάτι το ασύλληπτο για το μυαλό του.

Ένα ένα τα κουτάβια άρχισαν να παραμορφώνονται, να βγάζουν τρίχωμα, να αλλάζει η δομή του κρανίου τους, της σπονδυλικής τους στήλης, τα χέρια, τα πόδια γενικώς τα πάντα. Δεν έμοιαζαν με τα κουτάβια που είχε δει πιο πριν. Αυτά είχαν πιο μεγάλα τα πίσω πόδια από τα μπροστινά, πιο μεγάλους κυνόδοντες και πιο μυώδεις.

Τα είχε τελείως χαμένα. Δεν ήξερε τι να πιστέψει. Μα τότε σιγά σιγά όλα ξεκαθάριζαν κάποια πράγματα μέσα στο μυαλό του.

Ήταν ένα βράδυ όπου έκανε τσουχτερό κρύο και οι πληγές του δεν είχαν κλείσει τελείως. Ψηνόταν στον πυρετό και παραληρούσε. Πιστεύοντας ότι η λύκαινα που τον κρατούσε ζεστό ώστε να μην πεθάνει, ήταν μια γυναικεία συντροφιά. Άρχισε να ερωτοτροπεί μαζί της χωρίς να καταλάβει ότι είχε να κάνει με το ζώο που τον κρατούσε στην ζωή.

Πετάχτηκε έντρομος από την θέση του φωνάζοντας “Όχι, δεν είναι δυνατόν!. Δεν μπορεί να έγινε κάτι τέτοιο.! Δεν θα το επέτρεπαν οι θεοί!!!”

Πιάνοντας το αυτοσχέδιο όπλο που είχε φτιάξει σκεπτόμενος να σκοτώσει. Κάνοντας δυο βήματα μπροστά τα κουτάβια άρχισαν να αλλάζουν και πάλι παίρνοντας την μορφή των μωρών για μια ακόμη φορά. Δεν μπόρεσε να το κάνει εφόσον είχαν οι θεοί αποφασίσει να του παίξουν τέτοιο παιχνίδι, αποφάσισε να το παίξει μέχρι τέλος. Κάθισε με τη λύκαινα μεγαλώνοντας τα παιδιά της. Η λύκαινα τους μάθαινε να κυνηγάνε και ο πρίγκιπας το πως να μιλάνε, να παλεύουν αλλά και το πως να γράφουν κάθε φορά που άλλαζαν από την ζωώδη ύπαρξη του και μεταμορφωνόταν ως πούμε στην ανθρώπινη.

Πέρασαν τα χρόνια και τα παιδιά της λύκαινας είχαν γίνει πλέον έφηβοι!. Ο κύκλος της ζωής της λύκαινας είχε αρχίσει και έκλεινε, ώσπου ένα πρωί έκλεισε τα μάτια της για πάντα. Τα παιδιά της και ο πρίγκιπας την θρηνούσαν για μέρες. Μετά από αυτό ο πρίγκιπας μια μέρα μάζεψε τα παιδιά του λέγοντάς τους ότι αν είχαν συνέχεια την υπόσταση που είχε ο ίδιος θα μπορούσαν να πάνε στην χώρα του κρύβοντας από όλους το τι είναι τα παιδιά του. Τότε ο ένας από τα αδέρφια του είπε

“Μα πατέρα δεν το έχεις καταλάβει τόσο καιρό; Όποτε θέλουμε αλλάζουμε και για όσο διάστημα θέλουμε εμείς.!!!”

Αυτό ήταν. Χωρίς να σκεφτεί το τι θα μπορούσε να γίνει στη χώρα του , μάζεψε τα παιδιά του και ξεκίνησαν για την χώρα! Σε όλο το δρόμο τους εξηγούσε πως πρέπει να συμπεριφέρονται και το πως να μιλάνε ανάμεσα στον κόσμο. Μετά από κάμποσες μέρες πορεία επιτέλους φτάσανε στην χώρα του. Εκεί όμως τα πράγματα δεν ήταν όπως τα είχε αφήσει. Ο πατέρας του είχε πεθάνει εδώ και χρόνια και την θέση του του την είχε πάρει ο αδερφός του πατέρα του ο NAP-ΓΑΝ.

Τους καλοδέχτηκε, μα μόλις του ανακοίνωσε ποιος ήταν ο NAP-ΓΑΝ θα έπρεπε βάσει των νόμων της χώρας να παραδώσει τον θρόνο. Αντί αυτού άρχισε να λέει ότι ο ΛΑΝ-ΓΑΝ ήταν ένας απατεώνας που ήθελε να του πάρει τον θρόνο με δόλιο τρόπο. Έτσι διέταξε την σύλληψη του ΛΑΝ-ΓΑΝ και την ακαριαία και άμεση εκτέλεση του. Έτσι και έγινε. Καθώς κοβόταν το κεφάλι του δύσμοιρου ΛΑΝ-ΓΑΝ και προτού προλάβει να ακουμπήσει το πάτωμα όλα του τα παιδιά είχαν μεταμορφωθεί σε άγριους και μανιασμένους ΣΕΔΙΤΝΟΔΥΡΚΑΜ.

Το μακελειό που έγινε μέσα στο παλάτι ήταν πρωτόγνωρο.! Με τα πελώρια νύχια τους αλλά και με τα μεγάλα κοφτερά δόντια τους, ξέσκιζαν τις σάρκες σε όποιον έμπαινε στο διάβα τους. Όταν τελείωσαν με την υπέρτατη σφαγή παντού βρισκόταν χέρια, πόδια κεφάλια διασκορπισμένα παντού.! Του βασιλιά, των καλεσμένων, ακόμη και των αμέτρητων στρατιωτών που έσπευσαν για να τους αναχαιτίσουν.!

Μαζεύτηκαν πάνω από το νεκρό σώμα του πατέρα του και άρχιζαν να ουρλιάζουν. Ούρλιαζαν και ακουγόντουσαν όσο χίλιοι λύκοι μαζί,!!!!!! Χωρίς να τους πάρουν είδηση λόγου του πόνου από το χαμό του πατέρα τους, οι ιερείς της χώρας πλησίασαν. Κάνοντας ξόρκια μαγικά και λέγοντας αρχαία λόγια και τα δώδεκα αδέρφια βρέθηκαν να αιωρούνται στον αέρα. Πίστευαν ότι κλείνοντας τους μέσα στην διαφανή μπάλα θα τελείωνε το οξυγόνο και θα πέθαιναν. Αντί αυτού όμως , άλλαξαν και τα δώδεκα αδέρφια και τώρα μπροστά στους ιερείς είχαν να κάνουν με το είδος τους. Αποφάσισαν μετά από ώρες συμβουλίου να τους εξορίσουν από τον πλανήτη τους και όχι να τους σκοτώσουν. Πίστεψαν ότι οι θεοί τους είχαν δημιουργήσει, και όταν δημιουργούσαν κάτι οι θεοί το περίεργο απαγορευόταν να το ακουμπήσουν. Να το διώξουν όμως ήταν επιτρεπτό. Έτσι λοιπόν μετά από λίγο η διαφανής μπάλα με τους ΣΕΔΙΤΝΟΔΥΡΚΑΜ άρχισε να ανεβαίνει κάθετα στον ουρανό χωρίς σταματημό. Σταμάτησε όταν πλέον είχε βγει έξω από την ατμόσφαιρα του πλανήτη. Μετά από λίγο η διαφανής μπάλα χωρίστηκε σε έξι εγκλωβίζοντας από έναν αδερφό και μια αδερφή στην κάθε μπάλα.!

Αμέσως η κάθε διάφανη μπάλα έφυγε για άγνωστη κατεύθυνση μέσα στο σύμπαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Μετά ποιος ξέρει από πόσα έτη φωτός μια από τις μπάλες μπήκε στο γαλαξία τον δικό μας , όπου ήρθε στον πλανήτη μας.

Τα δυο αδέρφια ήταν και πάλι ελεύθερα σε έναν πλανήτη περίπου σαν το δικό τους. Με το πέρασμα του χρόνου άρχισαν να τεκνοποιούν. Μόνο λόγω της αιμομιξίας τα παιδιά τους έχασαν την αθανασία που είχαν οι γονείς τους. Πέρασαν και από την μέση γη μα όταν οι άνθρωποι μεταφέρθηκαν επάνω έφυγαν και αυτοί μαζί τους. Αριθμούσαν αρκετές χιλιάδες αλλά λόγω της συνεχής αιμομιξίας άρχισαν να παρακμάζουν και να πεθαίνουν. Όχι ότι οι άνθρωποι δεν τους κυνήγησαν, μάλιστα έκαψαν και πολλούς αθώους ανθρώπους πιστεύοντας ότι είναι ΣΕΔΙΤΝΟΔΥΡΚΑΜ.! Από ότι ξέρω αν έκαψαν δυο ή τρεις ΣΕΔΙΤΝΟΔΥΡΚΑΜ είναι ζήτημα.! Έχουν μείνει ελάχιστοι σε όλο τον πλανήτη. Μπορεί να έχεις μιλήσει με κάποιον από αυτούς ή να είναι κάποιος φίλος σου.

Δεν έχουν καμία διαφορά με τους ανθρώπους εξωτερικά. Μεταμορφώνονται όποτε το θελήσουν και όχι όποτε βγαίνει πανσέληνος. Σκοτώνονται με οποιοδήποτε μπορεί να τρυπήσει τις δυο καρδιές τους. Πολλά από αυτά που πιστεύεται είναι λάθος.! Όχι δεν επιτίθενται σε ανθρώπους εκτός και αν είναι να προστατέψουν το ταίρι τους.! Το

μόνο που μπορώ να σου πω με σιγουριά είναι ότι είναι δυστυχισμένα όντα. Αυτό γιατί είναι τέτοιο το DNA τους , που ξέρουν την ιστορία τους , ξέρουν την ιστορία τους από την αρχή μέχρι το τέλος. Όσο για τα αδέρφια , κάπου εκεί πάνω είναι , ίσως και εδώ κάτω και τριγυρνάνε μέσα στην δυστυχία τους.!

Όσο για τους βρικόλακες , εμείς εδώ τους ονομάζουμε ΙΟΜΟΛΧ!!

Βλέποντας την κατάστασή σου, καλύτερεύεις ώρα με την ώρα. Χαροποιούμαι ιδιαίτερα. Θα σου δώσω την εξίσωση για την μηχανή του χρόνου. Πρώτα όμως θα σου εξηγήσω κάποια πράγματα για να τα ξέρεις. Ότι θέλει ανοιχτό μυαλό στο ότι θα σου πω! Ίσως να καταλάβεις μα ίσως και όχι. Όμως πάντα κράτα μια υπόσχεση. Άνοιξε καλά τα αφτιά σου και το μυαλό σου και άκου.

“Η αποτελεσματικότητα ενός ταξιδιού στο χρόνο εξαρτάται από δυο κύριους παράγοντες: όπου Χ είναι το επιθυμητό γεγονός να συμβεί , πιθανότητα τυχαίος και όπου Γ είναι ο ηλεκτρομαγνητικός παράγοντας του χωροχρόνου.

Η πιθανότητα Χ κάθε γεγονότος που συμβαίνει στην τύχη πρέπει να βρίσκεται κάπου ανάμεσα στο μηδέν. Δηλαδή στην πιθανότητα και πιο πολύ στην βεβαιότητα.

Ο χωροχρόνος παράγοντας Γ, φτιάχτηκε για τέσσερα βασικά στοιχεία. Όπου Φ είναι ηλεκτρομαγνητισμός. Όπου Ξ το κενό του χρόνου. Όπου Π είναι η συνειδητή επίγνωση του χρόνου και του χώρου και όπου Λ είναι η τετραδιάστατη ροή του σύμπαντος μέσα στο χρόνο. Οι δυο τελευταίοι παράγοντες ο (Π) και ο (Λ) δρουν πάντα θετικά , αυξάνοντας την αποτελεσματικότητα του χωροχρόνου!!

Έτσι λοιπόν έχουμε την εξής εξίσωση :

$$G = \Phi \Xi [1 - \Pi] [1 - \Lambda]$$

Γίνεται φανερό ότι μέσω της εξίσωσης αυτής πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν ο σχεδιασμός του χωροχρόνου αλλά και του χρονοταξιδιού. !

Ο υπεράνω όλων χωροχρόνος παράγοντας Γ την συνειδητή επίγνωση, αλλά και την τετραδιάστατη ροή του χρόνου. Οπότε μπορεί να είναι μεγαλύτερο από [1-Π] ή από [1-Λ] οπότε αν όλοι οι παράγοντες είναι στην ίδια μονάδα [1] τότε ο υπεράνω χωροχρόνος παράγοντας Γ θα είναι 0,1250. δηλαδή κανονικός, ώστε να μπορέσει να δημιουργήσει κάποιο αποτέλεσμα.

Ο ηλεκτρομαγνητισμός μα και οι τεχνικές χρήσεις των ηλεκτρομαγνητικών πεδίων και σωματιδίων, θα πρέπει να χρησιμοποιούνται ώστε να διατηρούν την συνειδητή επίγνωση Π σε επίπεδα [1] έως [2].

ένα ηλεκτρομαγνητικό σωματίδιο είναι κατασκευασμένο έτσι ώστε να έχει λιγότερο δυνατό νόημα για το συνειδητό μυαλό! Δρα έτσι ώστε να κατευθύνει την δύναμη της ηλεκτρομαγνητικής ενέργειας αλλά και στο υποσυνείδητο του χωροχρόνου.

Ωστε να μπορεί να ενεργοποιήσει ο χωροχρόνος τις ηλεκτρομαγνητικές δίνες ή και το αντίστροφο να τις απορροφήσει.!

Αν οι τιμές Φ και του Ξ δεν μπορούν να κρατηθούν σε επίπεδο από 0,8 έως 0,9 και οι τιμές Π και Λ σε επίπεδο 0,1 έως 0,2 τότε ο χωροχρόνος παράγοντας Γ θα είναι σε τιμή περίπου 0,5 που είναι και η μικρότερη, οπότε υπάρχει περίπτωση να μην δώσει κάποιο αποτέλεσμα.!”

Τελειώνοντας την πρότασή του, όλα τριγύρω μου άρχισαν να ασπρίζουν και να χάνονται απαλά και σιγανά.

Τρόμος απότομος με κυρίευσε. Όλα γύρω μου είχαν σκοτεινιάσει που δεν έβλεπα τίποτα απολύτως. Ωσπου άκουσα μια γνώριμη φωνή να μου φωνάζει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Άσχημε! Δεν το πιστεύω!!!! Είσαι καλά! Είσαι μια χαρά! Γιούπιι!!!!!!

Όταν συνήλθα από τις φωνές του Ντόρσια ένιωθα μια χαρά. Ούτε πόνους, ούτε κομμάρες. Λες και δεν είχα πάθει τίποτα! Σήκωσα τα σκεπάσματά μου για να κοιτάξω τις πληγές από την λεπίδα του Λόριου. Είχαν κλείσει και την θέση τους είχαν πάρει οι ουλές. Μια γνώριμη φωνή ακούστηκε στα αφτιά μου να ηχεί.

OKYEA

Είμαι ευχαριστημένος που είσαι σώος και αβλαβής.

Γύρισα από κει που άκουγα την φωνή την γνώριμη. Τον νάνο που μου έκανε παρέα στην διάσταση της Κορυτίας.!

Κοντομαζεύτηκα λέγοντάς του.

ΜΑΝΟΣ

Είχα την εντύπωση ότι όλο αυτό που έζησα ήταν ένα όνειρο.!!!!

Ανασηκώνοντας τα φρύδια του και χαμογελώντας έβγαλε σιγά σιγά το χέρι του από την φαρδιά τσέπη του. Εκεί ήταν μέσα στην χούφτα του, το Χλάμ!!! Αμέσως το χαϊδεύει και αυτό με την σειρά του άρχισε να αφηγείται το ποίημα που του είχα απαγγείλει αλλά να δείχνει και συνάμα εικόνες όπως τότε, στην διάσταση της Κορυτίας.!

Αμέσως το έκλεισε εκνευρίζοντας αφάνταστα τον μικροσκοπικό Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άθλιε και ανεγκέφαλε νάνε, άφησέ με να ακούσω και να δω τις φανταστικές περιπέτειες του φίλου μου.!

Χοροπηδούσε δω και κει, βρίζοντας και απειλώντας θεούς και δαίμονες σηκώνοντας τον τόνο της φωνής του.

OKYEA

Νομίζω ότι θα ήταν φρόνιμο να αφήσουμε τον φίλο σου να ντυθεί, γιατί από ότι ξέρω έχει να κάνει πολύ δρόμο για να φτάσει εκεί που θέλει. Έλα πάνω στην χούφτα μου ατρόμητε Ντόρσια. Κάτσε πάνω στο Χλάμ ώστε να μπορώ να σου μεταδώσω όλο το φανταστικό ποίημα του συντρόφου σου.

Έτσι και έγινε! Μέσα σε δευτερόλεπτα ο Ντόρσια καθόταν πάνω στο Χλάμ. Αμέσως η λάμψη τύλιξε τον Ντόρσια. Όσο κρατούσε η λάμψη μπορούσα μόνο να ακούω τον Ντόρσια που φώναζε όλο θαυμασμό. "Πω! Πω! Απίθανο! Καταπληκτικό!"

Μετά από λίγο όλα είχαν τελειώσει. Πηδώντας από την χούφτα με το Χλάμ και με απίστευτα ακροβατικά έφτασε πάνω στο στήθος μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είσαι άπαιχτος.! Δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι είσαι τροβαδούρος! Μπράβο!

Κάπως ντράπηκα αλλά αμέσως του είπα.

ΜΑΝΟΣ

Σήκω Ντόρσια πρέπει να γυρίσω πάνω το ξέχασες;

Γυρνώντας στον Οκυέλ του απευθύνθηκα.

ΜΑΝΟΣ

Πόσο καιρό είμαι εδώ;

κοιτάζοντας με στα μάτια απάντησε.

OKYEA

Έξι μήνες είσαι εδώ. Άλλοι δεν έχουν γυρίσει καν. Εσύ είσαι ένας από τους τυχαίους. Όταν ντυθείς θα σε περιμένω έξω στη σάλα. Εκεί σου έχω κάποια ρούχα.

Τα δικά σου καταστράφηκαν στη μάχη με τα Λόρια.

Βγαίνοντας ο Οκυέλ από το δωμάτιο γύρισα στον Ντόρσια αναστατωμένος.

ΜΑΝΟΣ

Ρε συ Ντόρσια αλήθεια λέει; ότι είμαι εδώ έξι μήνες!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Κοίτα μούτρα. Τι έπαθες ρε άσχημε; Το καλό που σου θέλω άσε τις κλάψες γιατί πρέπει να φύγουμε από δω το συντομότερο. Δεν τους εμπιστεύομαι τους νάνους με τίποτα.

Μετά από κάμποση ώρα βρισκόμασταν σε ένα διάδρομο που έβγαζε σε μια τεράστια και περίτεχνη σάλα. Εκεί μας περιμένανε χιλιάδες νάνοι. Στο βάθος ήταν ένας θρόνος άδειος μα δίπλα του στεκότανε ο Οκυέλ. Φτάνοντας μπροστά του μου έγνεψε να σταματήσω. Αμέσως ο Ντόρσια πήρε θέση στον ώμο μου.

OKYEL

Άνθρωπε ο μόνος λόγος που σου δώσαμε άσυλο γιατρεύοντας το τραύμα σου είναι για να αποσπάσουμε πληροφορίες για τον πάνω κόσμο. Μάθαμε αυτό που θέλαμε! Όμως από δω και πέρα η φιλοξενία μας σταματάει εδώ!.

Πάνοπλοι νάνοι και με παρατεταμένα όπλα μας κύκλωσαν απειλητικά , βρίζοντας και καταριόντας το ανθρώπινο είδος.

Με μια απίστευτη τούμπα ο Ντόρσια προσγειώθηκε στον άλλο μου ώμο.! Κουνώντας απειλητικά τα όπλα του φώναζε με όλη του την δύναμη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εμπρός τρωγλοδύτες της δεκάρας, ηλίθιοι τριχομούρηδες, μέχρι να φτάσετε στον άσχημο σας ορκίζομαι στην χαμένη μου φάρα, οι μισοί από εσάς θα κείτονται νεκροί στο άθλιο πάτωμα που τόσο περίτεχνα έχετε σμιλέψει.

Κρύος ιδρώτας με είχε λούσει. Σήκωσα σιγά σιγά το χέρι μου ακουμπώντας την λαβή του σπαθιού μου. Δεν προλάβαμε να κάνουμε τίποτα, η φωνή του Οκυέλ ήχησε ακόμα για μια φορά!.

OKYEL

Θα συμφωνήσω με τον ατρόμητο Ντόρσια!. Αν και μικροσκοπικός η αλήθεια είναι ότι , πράγματι οι μισοί δεν θα σε φθάνανε άνθρωπε. Αν όμως σας θέλαμε νεκρούς θα ήσασταν ήδη, όσο και να μας κόστιζε. Θα σας περάσουμε μέσα από τα βουνά μας στην άλλη άκρη μέσω των ΒΑΧΑΡ. Όταν βγείτε, κανένας από τους δυο σας να μην τολμήσει να γυρίσει πίσω. Γιατί αν το κάνει αυτό θα είναι και το τελευταίο πράγμα που θα κάνει στη μίζερη ζωή του.

Μας οδήγησαν πίσω από τον θρόνο αρκετά μέτρα. Μπροστά μας ήταν υπερυψωμένος ένας πέτρινος κύκλος. Μου θύμιζε έντονα τα πέτρινα αλώνια που είχαν τα χωράφια . Με την μόνη διαφορά ότι αυτό τριγύρω του είχε είκοσι τρία σκαλοπάτια σκαλισμένα. Είχαν παραστάσεις από μάχες που είχαν κάνει οι νάνοι με όντα που και τα πιο θεοπάλαβα μυαλά, δεν θα σκεφτόντουσαν πως θα υπήρχαν!!! Καθώς ανεβαίναμε τα σκαλοπάτια παρατήρησα την σάλα καλύτερα.

Είκοσι τρεις τεράστιοι σμιλεμένοι κίονες κρατούσαν το βάρος του βουνού. Το ίδιο και αυτοί σμιλεμένοι με μάχες από νάνους με φρικαλέα όντα. Ο πέτρινος κύκλος στο πάτωμα είχε σμιλεμένα πέτρινα σχέδια που θύμιζαν έντονα τους Κέλτες. Στο κέντρο είχε δυο μεγάλες τρύπες. Ο Οκυέλ διέκοψε την παρατηρητικότητα μου λέγοντας τα εξής

OKYEL

Αυτό είναι το ΒΑΧΑΡ. Θα μπειτε στην δεξιά τρύπα και αυτή θα σας βγάλει από την άλλη μεριά του βουνού. Έτσι θα μπορείτε να συνεχίσετε την πορεία σας για εκεί που θέλετε. Η τρύπα αυτή είναι σμιλεμένη από εμάς. Είναι σαν ένας τεράστιος σωλήνας, παίνοντας μέσα θα τσουλήσετε απαλά και θα βγείτε εκεί που πρέπει.

Με ένα νεύμα του χωρίς να προλάβουμε να αντισταθούμε μας είχαν σπρώξει μέσα στην τρύπα. Αμέσως ένιωσα αέρα ο οποίος ήταν σαν να μας τραβούσε! Η διάμετρο του τούνελ; σωλήνας; τρύπα; πρέπει να ήταν γύρω στα δυο μέτρα. Τα τοιχώματα ήτανε λεία σαν γυαλί και παγωμένο. Βλέπαμε μια χαρά και ο λόγος ήταν ότι τα

τοιχώματα ήταν φωσφορούχα. Έτσι λοιπόν άρχισε ένα περίεργο ταξίδι με κατεβάσματα, με ανεβάσματα, στροφές, τούμπες χωρίς σταματημό. Η ταχύτητα που πηγαίναμε ήταν αρκετά γρήγορη. Προσπάθησα αρκετές φορές να σταματήσω βάζοντας τα πόδια μου και τα χέρια μου για φρένο. Μάταια όμως! Δεν σταματούσα με τίποτα. Ο αέρας που μας ρουφούσε ήταν πολύ δυνατός έτσι ότι και να έκανα για να σταματήσω ήταν μάταιο. Ο Ντόρσια είχε χωθεί στην κουκούλα από την καινούργια ενδυμασία προστατεύοντας τον εαυτό του να μην τον παρασύρει ο αέρας. Οι ώρες περνάγανε και εμείς ήμασταν ακόμα μέσα σε αυτό το παράξενο τούνελ. Μετά από κάμποσες ώρες ακόμα το ρούφηγμα του αέρα άρχισε να γίνεται πιο δυνατό. Το τούνελ άρχισε να ισιώνει και στο τέλος του άρχισα να βλέπω φως.! Σε δευτερόλεπτα είχα φτάσει λίγα μέτρα πριν την έξοδο. Βλέποντας ότι δεν θα κόψουμε φόρα φώναξα δυνατά στον Ντόρσια να κρατηθεί γερά. Πριν προλάβω να τελειώσω την φράση μου εκσφενδονιστήκαμε με μεγάλη ταχύτητα έξω από την τρύπα. Η τρομάρα μου ήτανε μεγάλη το που θα προσγειωνόμασταν. Δεν άργησε να γίνει. Ευτυχώς πέσαμε στα μαλακά. Ακριβώς έξω από την τρύπα του βουνού υπήρχε ο μεγαλύτερος βάλτος στην περιοχή. Η σύγκρουση με τον βάλτο παρ'όλο την ταχύτητα της πτώσης έγινε μαλακά. Πέσαμε στην λάσπη του βάλτου όπου ονομάζεται ΔΙΕΡΤ! Είναι πολύ πηχτή και μαλακιά σαν πουρές. Βρωμάει σαν ψοφίμι και δυστυχώς δεν βγαίνει εύκολα από τα ρούχα.

Στάθηκα με δυσκολία στα πόδια μου γιατί η λάσπη ήταν τόσο κολλώδες που μετά δυσκολίας έκανα το ένα βήμα μετά το άλλο. Το τοπίο γύρω μας δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από τους βάλτους της επιφάνειας. Η μόνη διαφορά ήταν τα καλάμια που ήταν φυτρωμένα παντού ήταν σαν στάχτα ξεπερνώντας σε ύψος τα δυο δυόμιση μέτρα. Ύψος όχι και τόσο απίθανο για καλάμια. Αλλά αυτά ήτανε αφύσικα λεπτά. Πιο πυκνό φύλλωμα από της επιφάνειας και ο κορμός τους είχε ψηλό ψηλό αγκάθι το οποίο έκοβε σαν νυστέρι! Πάνω στην λάσπη υπήρχε νερό ίσα με ένα δάχτυλο όχι παραπάνω. Παντού υπήρχαν βρύα και λειχήνες διάσπαρτες. Άλλες κόκκινες, άλλες κίτρινες, άλλες απαλό μωβ. Καθώς προσπαθούσα να περπατήσω πάνω στην κολλώδη λάσπη ο Ντόρσια μέσα στην βρώμα και αυτός καθόταν πάνω στο κεφάλι μου βρίζοντας και καταριόντας την φάρα των νάνων.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Θα ήθελα να είχα έναν τριχομούρη από δαύτους μπροστά μου άσχημε. Θα του ξύριζα και τα μαλλιά και τα γένια μέχρι να ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο κακό να κάνεις σε νάνο! Καλύτερα να τον σκοτώσεις παρά να του κάνεις αυτό το κακό. Μια φορά βγάζουν τρίχες τα μπασμένα οπότε άμα τα χάσουν οι μελιτζανόκωλοι είναι μεγάλοι προσβολή για εκείνους. Αμέσως εξορίζονται από την καταραμένη φάρα τους σαν λεπροί!

ΜΑΝΟΣ

Έχεις δει νάνο χωρίς μούσια Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όχι! Ξέρεις γιατί; γιατί από την ντροπή τους κόβουν το λαιμό τους.

Ξέσπασε σε δυνατά γέλια, κουνώντας χέρια και πόδια πάνω στο κεφάλι μου. Η πορεία μέσα στο κολλώδες βάλτο συνεχιζόταν με μεγάλη δυσκολία. Δίνοντας μου συμβουλές πάνω από το κεφάλι μου ο Ντόρσια, μου έλεγε που να πατήσω και που όχι. Κάποια στιγμή μου είπε απότομα να σταματήσω.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Στοπ! Στοπ ! Μην κάνεις ούτε ένα βήμα άσχημε μπροστά!

ΜΑΝΟΣ

Μα τι συμβαίνει; Δεν βλέπω τίποτα απολύτως μπροστά μας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Κοίτα κάτω μπροστά σου στα δυο μέτρα.

Κοιτώντας αντίκρισα λάσπη, λειχήνες και βρύα. Παρατηρώντας καλύτερα μέσα στις λειχήνες υπήρχαν ,τέσσερα λουλουδάκια μικρά όσο μια δακτυλήθρα. Έμοιαζαν πολύ με νούφαρα , μόνο που είχαν πιο πολλά πέταλα και είχαν έντονο το μπλε χρώμα πάνω τους με κίτρινες πίκες.!!

ΜΑΝΟΣ

Εκτός από τα βρύα , τις λειχήνες , την λάσπη και αυτά τα τέσσερα λουλουδάκια δεν βλέπω τίποτα το επικίνδυνο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Πήγαινε καμιά δεκαπενταριά μέτρα μακριά του από τα δεξιά σιγά σιγά. Σταμάτα.!

Πιάσε πέντε , δέκα λειχήνες και φτιάξε μια πολτό μπάλα μεγάλη στα χέρια σου.

Κατόπιν σημάδεψε καλά και προσπάθησε να πετύχεις έστω και ένα από τα λουλούδια.

Χωρίς να φέρω αντιρρήσεις έκανα αυτό που μου είπε. Έφτιαξα την πολτό μπάλα από λυχνίες και την πέταξα προς την πλευρά όπου ήταν τα όμορφα μπλε λουλούδια. Την κίνηση που έκανα την θυμάμαι μέχρι και σήμερα. Τέντωσα το χέρι μου προς τα πίσω και όχι προς τα πάνω αλλά ανάποδα. Θυμάμαι τα πόδια μου τόσες ώρες μέσα στην λάσπη να πονάνε από το μούλιασμα. Θυμάμαι λες και ήμουν καρφωμένος. Τότε άφησα με όση δύναμη μου είχε απομείνει από το πολύ περπάτημα την πολτό μπάλα προς την μεριά που σημάδευα. Η πολτό μπάλα πετούσε με ανάποδα φάλτσα , αφήνοντας στο πέρασμά της υπολείμματα από τον πολτό που είχα φτιάξει, ώσπου προσγειώθηκε στο κέντρο των τεσσάρων λουλουδιών σκεπάζοντας τα με ένα υπόκωφο ήχο λάσπης και λειχήνων. Αμέσως μπροστά στα μάτια μου και σε μια περίμετρο πέντε με έξι μέτρα , άνοιξε μια τρύπα καταπίνοντας τα λουλούδια μαζί με την πολτό μπάλα. Δεξιά και αριστερά της τρύπας εμφανίστηκαν δόντια αγκιστροειδή και κοφτερά. Σε κλάσματα του δευτερολέπτου ακούστηκε ένας δυνατός ήχος, όπως όταν φρενάρει ένα τρένο σε περίπτωση κινδύνου. Αυτός ο ήχος προερχόταν μέσα από την τρύπα που ήταν γεμάτη δόντια. Στην στιγμή βγήκαν μέσα από την τρύπα γύρω στα δώδεκα πλοκάμια ακριβώς όπως του χταποδιού. Πρέπει να βγήκαν γύρω στα οχτώ με δέκα μέτρα ύψος. Αμέσως πέσανε μέσα στην βαθιά λάσπη ψάχνοντας απεγνωσμένα κάτι να αρπάξουν. Τα πλοκάμια του είχαν χρώμα κιτρινωπό με πράσινες αποχρώσεις. Ψάχνανε για λίγα δευτερόλεπτα ανακατεύοντας την λάσπη τριγύρω. Αμέσως τραβήχτηκαν πίσω αφού δεν βρήκαν τίποτα, και με τον ίδιο τρόπο ξανά μπήκαν. Έκλεισε το απαίσιο στόμα του και στη θέση του πήρε πάλι η λάσπη και τα μπλε λουλούδια. Είχα μείνει άγαλμα από το φόβο προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω τι είχα δει τα μάτια μου!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Απίστευτο! Έτσι άσχημη! Και όμως αληθινότατο και άκρως επικίνδυνο. Αν σε βουτήξει ένα ΚΟΡΕΚ τελειώσεις. Οπότε τώρα ξέρεις, αν ξαναδείς τέτοια λουλούδια όσο θα διασχίζουμε το βάλτο να τα αποφεύγεις.

Ο βάλτος γινότανε όλο και πιο κουραστικός, με δυσκολία και υπερβολική κούραση έκανα το κάθε μου βήμα. Έκανε αφόρητη ζέστη , ο ιδρώτας μου είχε μουσκέψει τα ρούχα μου λες και είχα περάσει μέσα από μουσώνα.!

Ο φουκαράς ο Ντόρσια καθότανε υπομονετικά πάνω στο κεφάλι μου στην ίδια κατάσταση με μένα. Η βρώμα από την λάσπη ήταν ανυπόφορη. Λες και

περπατούσαμε σε χυλό από νεκρόνερα μαζί με χιλιάδες απόβλητα. Το πιο ενοχλητικό από όλα σε αυτή την κατάσταση που βρισκόμασταν ήταν τα έντομα. Χιλιάδες έντομα , άλλα μικρά , άλλα μεγάλα με ποικιλίες χρωμάτων. Κάποια έμοιαζαν με τα δικά μας στην επιφάνεια και κάποια έμοιαζαν λες και είχαν βγει από κάποιο φρικιαστικό λάκκο της κολάσεως. Από ότι μου είπε ο Ντόρσια κάποια από αυτά ήταν πολύ επικίνδυνα , όμως η μυρωδιά της λάσπης τα απωθούσε μακριά μας.

Τουλάχιστον είχε ένα καλό αυτή η λάσπη παρόλο την δυσοσμία της.

Προσπαθώντας να αποφύγω τα ΚΟΡΕΚ συνεχίσαμε την πορεία μας στον βάλτο.

Κόντευε να νυχτώσει όταν άκουσα τον Ντόρσια πάνω από το κεφάλι μου να φωνάζει. “Κοντεύουμε άσχημε! Κοντεύουμε!”

Από ότι μπόρεσε να διακρίνω από δω πάνω βλέπω στον ορίζοντα στέρεα γη.!

Σηκώνοντας αργά τα μάτια μου να κοιτάξω κοντοστάθηκα , προσπαθώντας να μην πέσω μέσα στην λάσπη από την κούραση. Παρατηρώντας προσεχτικά το είδα και εγώ.!! Πράγματι ο Ντόρσια είχε δίκιο. Γύρω στο ένα χιλιόμετρο μακριά υπήρχαν Λόριοι. Αυτό μου έδωσε κουράγιο και δύναμη να συνεχίσω την κουραστική πορεία μας. Αν και σε νορμάλ κατάσταση το χιλιόμετρο θα το είχαμε κάνει σε πολύ λίγο χρόνο εμείς το κάναμε τουλάχιστον οχτάωρο. Κάποια στιγμή φτάσαμε επιτέλους. Το ένιωσα αν και δεν έβλεπα τίποτα στα πόδια μου. Δεν υπήρχε στις πατούσες πλέον αυτή η αηδιαστική λάσπη του βάλτου. Ένιωθα πλέον άμμο. Προχώρησα καμιά δεκαριά μέτρα με μεγάλη δυσκολία. Γονάτισα χωρίς να το θέλω. Δεν με κρατούσαν πλέον τα πόδια μου.

Αμέσως ο Ντόρσια έκανε μια τούμπα και βρέθηκε στην άμμο , λέγοντάς μου ΝΤΟΡΣΙΑ

Τα καταφέραμε άσχημε. Βγήκαμε επιτέλους από τον βρωμερό και τρισάθλιο βάλτο σόι και αβλαβής!

Άφησα τον εαυτό μου να πέσει πάνω στην άμμο. Κοιτάζοντάς τον Ντόρσια που μου μίλαγε άρχισαν να κλείνουν τα μάτια μου σιγά σιγά από την κούραση. Σε λίγα δευτερόλεπτα με είχε πάρει ο ύπνος ο βαθύς. Μα προτού γίνει αυτό ένιωσα την άμμο σε όλο μου το κορμί σαν να κινείται. Πρέπει να κοιμόμουν ώρες πολλές και άμα δεν με ξύπναγε ο Ντόρσια με τις αγριοφωνάρες του , ίσως να κοιμόμουν άλλες τόσες.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ξύπνα άσχημε! Ξύπνα σου λέω! Ξύπνα ξύπνα.

Ανοίγοντας τα μάτια μου είχε πλέον ξημερώσει για τα καλά. Τότε κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Αγναντεύοντας τριγύρω μου δεν υπήρχε βάλτος πουθενά! Το μόνο που υπήρχε ήταν άμμος. Ένιωσα τον εαυτό μου παρόλο που ήταν ακίνητος να κινείται σιγά σιγά. Τότε παρατηρώντας προσεχτικά την άμμο στα πόδια μου μα και τριγύρω μου είδα ότι η άμμο κουνιότανε.

Λες και είχε ζωή μέσα της , κάθε κόκκος άμμου. Από τον πιο μικρό μέχρι τον πιο μεγάλο. Σιγά σιγά ο κάθε κόκκος έφερνε και μια τούμπα. Στην αρχή πίστεψα ότι το έκανε ο αέρας , μα παρατήρησα ότι είχε την τέλεια άπνοια.!! Αμέσως ο Ντόρσια έκανε ένα ακροβατικό σάλτο και προσγειώθηκε πάνω στον αριστερό μου. Η ζέστη ήταν δέκα φορές πιο ανυπόφορη από ότι στο βάλτο. Η λάσπη του βάλτου είχε ξεραθεί πάνω στα ρούχα μας, που πλέον από την αφόρητη ζέστη ανακατευόταν με τον ιδρώτα μας, δημιουργώντας ίσως την πιο βρωμερή ,αηδιαστική μυρωδιά που είχα μυρίσει σε όλη μου την ζωή.

ΜΑΝΟΣ

Έχεις καμιά ιδέα στο που μπορεί να βρισκόμαστε Ντόρσια γιατί το πως βρεθήκαμε εδώ αυτό το κατάλαβα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είναι η έρημος ΗΚΙΣΤΥΜ! Αυτό είναι σίγουρο. Διότι από τις αναφορές των σοφών τις φυλής μου , το πως κινείται η άμμος λες και είναι ζωντανή ή και το πως μπορεί να μεταφέρει πράγματα πάνω της για πολλά χιλιόμετρα , το βλέπω και εγώ ο ίδιος και δεν το πιστεύω. Το πόσο βαθιά μέσα στην έρημο είμαστε είναι ένα καλό ερώτημα που δεν μπορώ να απαντήσω. Θυμάμαι όμως αυτό που λέγανε οι σοφοί. “αν ποτέ βρισκόμουνα στην έρημο αυτή να περπατάγα από την φορά που πηγαίνει η άμμος. Διότι αν πάμε κόντρα θα περπατάμε , θα περπατάμε και όλο στο ίδιο σημείο θα είμαστε.”

ΜΑΝΟΣ

Από κινδύνους μήπως οι σοφοί της φυλής είχαν αναφέρει κάτι στο οποίο θα έπρεπε να προσέξουμε;

τον είδα που κράταγε το κεφάλι του σκεφτικός λέγοντας μου μετά από λίγο,

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτή εδώ η έρημος ταξιδεύει σε όλη τη μέση γη. Δεν μένει πουθενά σταθερή, και όσοι βρεθούν στο δρόμο της θεωρούνται άτυχοι , διότι ίσως δεν βγούνε ποτέ.

Κινδύνους έχει πολλούς , από δηλητηριώδη οστρακόδερμα της ερήμου, από τις δαιμονικές αμμοθύελλες η οποίες όταν σηκώνονται είναι ανακατεμένα μαζί δαίμονες, άμμος και αγέρας.! Ότι βρουν στο πέρασμά τους καταστρέφεται σε πολύ λίγο χρόνο. Από όντα ως βουνά. Ένας απρόβλεπτος κίνδυνος είναι η αμμοδύνες. Είναι ακριβώς όπως του νερού , μόνο που αυτές είναι από άμμο.! Το μαύρο σύννεφο είναι ένας κίνδυνος. Γι'αυτό δεν ξέρω κάτι να σου πω.

Θυμάμαι τους σοφούς που μιλάγανε και για κάποια πόλη που είχε η έρημος, αυτή η οποία είναι τόσο αρχαία όσο και η γη! Μάλιστα λέγανε ότι ήταν η πρώτη πόλη που χτίστηκε από νοήμων όντα μέσα και έξω από την γη.! Ονομάστηκε ΗΤΠΥΡΚ και λέγεται ότι αυτοί που την οικοδόμησαν ήταν αμμάνθρωποι!.

ΜΑΝΟΣ

Αμμάνθρωποι; δηλαδή ήταν φτιαγμένοι από άμμο;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ακριβώς άσχημε. Από άμμο. Βέβαια δεν τους έχω δει από κοντά, αλλά μόνο από τις περιγραφές που έχω ακούσει από τους σοφούς της φυλής μου. Η πόλη ΗΤΠΥΡΚ όπως σου είπα είναι η πρωτόχτιστη μέσα και έξω από την επιφάνεια της γης. Μια αλλόκοτη πόλη από γρανίτες και ψημένη άμμο. Μιλάνε για μεγάλα κτίρια , αλλά περίεργος οικοδομημένα. Λένε ότι για να μπει στην πόλη υπάρχει ένας τεράστιος κυκλικός λαβύρινθος! Άλλες αναφορές δεν υπάρχουν. Και να υπήρχαν είναι τόσο δύσκολο να την βρει κανείς , σαν να προσπαθείς να περάσεις ελέφαντα από βελόνι. Άσχημε ας αφήσουμε τις ιστορίες και ας αρχίσουμε να βαδίζουμε αν θέλουμε να βγούμε από τούτη την έρημο.

Πράγματι με μιας ξεκινήσαμε με την φορά που πήγαινε η άμμος. Ο Ντόρσια καθισμένος στον ώμο μου άρχισε να σφυρίζει έναν ανέμελο σκοπό. Η ζέστη όλο και πιο αφόρητη καθώς περνούσε η ώρα. Όπου και αν γύριζα τα μάτια μου το μόνο που υπήρχε ήταν άμμος! Άμμος! Άμμος!

Περπατάγαμε ώρες ατελείωτες , όχι ότι ήταν δύσκολο το βάδισμα στην άμμο , όσο ήταν η αφόρητη ζέστη. Τα χείλια μου από την ζέστη είχαν σκάσει, το σάλιο μου κάθε φορά που κατάπινα ήταν σαν να κατάπινα πρόκες. Περπατάγαμε πάνω στην απόλυτη ησυχία, από την κούραση , την ζέστη και την αφυδάτωση δεν μπορούσαμε να αρθρώσουμε λέξη. Το μόνο που έκανα πλέον , ήταν να περπατώ σαν νεκροζωντανός. Την μονοτονία την έσπασε ένας εκκωφαντικός θόρυβος! Έμοιαζε με κουφόβροντο, μόνο που αυτό ήταν δυνατότερο τουλάχιστον δέκα φορές. Ξαφνιαστήκαμε και οι δυο γυρνώντας τα κεφάλια μας προς το μέρος που νομίζαμε ότι ακούστηκε πιο δυνατά.

Ένα τεράστιο αμμοσύννεφο είχε τυλίξει τον ορίζοντα από την μια πλευρά ως την άλλη. Ερχόταν προς το μέρος μας μανιασμένο. Η σκόνη της άμμου προχωρούσε όπως τα φουρτουνιασμένα κύματα που σκάνε στις ακτές μανιασμένα και λυσσαλέα. Μια περνάνε μπεζ χρώματα, μια μαύρα, μια κοκκινωπά δημιουργώντας ένα πανδαιμόνιο χρωμάτων κάθε φορά που έσκαγαν τα σύννεφα σκόνης στην ζωντανή επιφάνεια της ερήμου. Όταν αντίκρισαν τα μάτια μου όλη αυτήν την κατάσταση παρ'όλο τον τρόπο που ένιωσα δεν μπορούσα να το βάλω στα πόδια, λόγω της τεράστιας κούρασης και δίψας που ένιωθα. Έτσι έκλεισα τα μάτια περιμένοντας αβοήθητος να έρθει το τέλος. Τότε ακούστηκε ο Ντόρσια ίσα ίσα όσο και να φώναζε ο φουκαράς λόγω της βοής από την αμμοθύελλα που ερχότανε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε με ακούς! Άσχημε! Θα βουτήξω μέσα στα ρούχα σου ώστε να γαντζωθώ πάνω τους καλά, ώστε να μην με παρασύρει η αμμοθύελλα. Μην φοβάσαι είναι καλό που δεν είναι δαιμονοθύελλα. Μόλις μπω στα ρούχα σου πέσε κάτω κουκουλώνοντας με την κουκούλα σου καλά το πρόσωπό σου, ώστε να μην μπορούν οι κόκκοι της άμμου να περάσουν. Κάτσε σε εμβρυική στάση και περίμενε να σε παρασύρει η αμμοθύελλα.

Αυτά μου είπε και βούτηξε μέσα στα ρούχα μου. Μετά δυσκολίας γονάτισα, έβαλα την κουκούλα στο πρόσωπό μου λόγω του δυνατού αέρα που λυσσομανούσε πάνω μου, μετά μεγάλης γονάτισα ώστε να μπορέσω να κάνω αυτό που μου είπε ο Ντόρσια. Βρισκόμουν σε εμβρυική θέση στο έδαφος, όταν η αμμοθύελλα με παρέσυρε όπως ένα κύμα παρασέρνει ένα καρυδότσουφλο! Η κατάσταση μου ήταν τελείως απελπιστική, έφερνα αμέτρητες τούμπες. Ένιωθα κάποιες στιγμές ότι έπαιρνα αμέτρητο ύψος ώπου κατέβαινα πάλι για να αρχίσουν από την αρχή η τούμπες!!! Δεν μπορούσα να αναπνεύσω λόγω της αποπνιχτικής καταστάσεως από την άμμο. Όσο περνούσε η ώρα τόσο πιο πολύ κουραζόμουν στο να μπορέσω να κρατήσω το σώμα μου στην εμβρυική στάση που μου είχε υποδείξει ο Ντόρσια. Σε μια απότομη τούμπα άρχισα να περιστρέφομαι πάνω στην επιφάνεια της ερήμου όπως οι θάμνοι στην έρημο της Αριζόνας όταν τους έπαιρνε η περπατησιά του βορά. Ένα βίαιο χτύπημα δέχτηκε το κεφάλι μου από ένα σκληρό αντικείμενο. Ποιος ξέρει, ξύλο, βράχος ιδέα δεν είχα. Αμέσως έχασα τις αισθήσεις μου, παρασέρνοντας η αμμοθύελλα το σώμα μου, όπου και όπως ήθελε αυτή.

Ποιος ξέρει πόση ώρα πρέπει να ήμουν αναίσθητος. Κάποια στιγμή άρχισα να συνέρχομαι με ένα φρικτό πονοκέφαλο να συνοδεύει το κεφάλι μου. Προσπαθώντας να μαζέψω τα κομμάτια μου από την δίψα, την κούραση αλλά και από τον πονοκέφαλο άκουγα τον Ντόρσια κάπου στα δεξιά μου να μονολογεί.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μα το ύψος όλων των προγόνων μου δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορεί να ήρθαμε εδώ;! Εδώ;! που κανένας δεν μπορεί να έρθει;! Γιατί όμως εμείς;! Τι μας επιφυλάσσει η μοίρα ώστε να μας φέρει εδώ;!

Με μεγάλο κόπο πονώντας όλο μου το κορμί και προπαντός το κεφάλι μου, σηκώθηκα προσπαθώντας να δω που είναι ο Ντόρσια. Τότε στα δεξιά μου αντίκρισα το μεγάλο υπερβλητικό θέαμα! Το έδαφος ήταν κατακόρυφο, στο ίσιωμα του γύρω στα πέντε χιλιόμετρα από μας στεκόταν μια τεράστια μαύρη πόλη! Μια πόλη στρογγυλή, που γύρω της είχε ένα περίτεχνο λαβύρινθο.! Είχε τεράστια τοιχώματα, τουλάχιστον πενήντα μέτρα ύψος. Φαινόταν τελείως έρημη, σαν να μην υπήρχε ζωή μέσα της. Τα σπίτια και οι πύργοι ήταν πολύ αλλόκοτοι. Μόνο κάποιος τρελός ή παρασάνταλος αρχιτέκτονας θα έφτιαχνε κάτι τέτοιο. Στους τοίχους ανά ογδόντα ή

εβδομήντα μέτρα στεκόντουσαν αγάλματα τεράστια ,σαν να θέλουν να φοβίσουν αυτούς που θα ήθελαν να μπουν μέσα. Αγάλματα που δεν προκαλούσαν φρίκη , αλλά φόβο και δέος. Απίστευτη η τεχνική του σκαλίσματος που είχαν δεχτεί. Ένα από αυτά που έβλεπα εκεί πρέπει να είχε πάνω από δέκα μέτρα ύψος. Ένας πολεμιστής χωρίς πανοπλία.

Είχε τέσσερα χέρια στα οποία , στο ένα κρατούσε ένα περίτεχνο σπαθί που στη μέση της κάμας ήταν καινού, στο δεύτερο χέρι κρατούσε ένα μια σφύρα πολύ μεγάλη. Τα δυο χέρια αυτά ήταν παρατεταμένα στον ουρανό. Στο τρίτο χέρι κρατούσε ένα είδος δρεπανιού , όπως του χάρου με πολλά κοφτερά δόντια στη κόψη του. Είχε πολύ μακρυνά λαβή και το πρότεινε ίσα και λίγο κυρτά από το κορμί του. Στο τέταρτο χέρι βαστούσε ένα είδος μπάλας με πολλά περίτεχνα σχέδια πάνω της. Αυτό το χέρι ήταν έτοιμο να εκσφενδονίσει την μπάλα μακριά. Στεκότανε σε στάση όπου το ένα πόδι είχε κάνει ένα βήμα μπρος, και έπεφτε όλο το βάρος μπροστά. Το σώμα του, τα χέρια του, οι ώμοι του, το στήθος του, οι κοιλιακοί του ήταν όλα συμπελεγμένα τόσο τέλεια και όμορφα , που δείχνανε ένα σώμα λες και έκανε χρόνια άρση βαρών ή κάτι παρεμφερή . Στην πλάτη είχε μια τεράστια ασπίδα που είχε περάσει τα λουριά της χιαστή. Το κεφάλι του ήταν προτεταμένο και αυτό προς τα έξω και μπροστά. Είχε μια στάση αγριεμένη με ανοιχτό τεράστιο στόμα , σαν να βρυχάται ή να ουρλιάζει. Οι φλέβες του λαιμού πεταγόντουσαν υπερβολικά έξω, ξεκινώντας από τους υπερβολικά γυμνασμένους ώμους του καταλήγοντας στο πρόσωπό του. Το στόμα του είχε τεράστια κοφτερά δόντια ,με τεράστιους κυνόδοντες που σίγουρα εξέιχαν έξω από το στόμα του καμιά δεκαριά πόντους. Μια τεράστια κωνοειδή γλώσσα η οποία έφτανε μέχρι το στήθος του. Γύρω από το στόμα υπήρχαν πολλές ρυτίδες. Μύτη , μάτια , φρύδια, αφτιά δεν υπήρχαν.! Το κεφάλι άτριχο , όπως και το υπόλοιπο κορμί του. Αφαλό δεν είχε. Στην περιοχή των γεννητικών οργάνων υπήρχε και αιδοίο και πέος κανονικά μαζί με τους όρχεις.

Ένα άλλο δίπλα από αυτό είχε γυναικεία χαρακτηριστικά , με την μόνη διαφορά ότι ήταν αλλόκοτα πάνω της. Είχε ακριβώς το μέγεθος με το πρώτο. Όλα τα αγάλματα πάνω στα τείχη είχαν ακριβώς τις ίδιες διαστάσεις. Αυτό το άγαλμα είχε γυναικείο σώμα με έξι μαστούς. Μέχρι την μέση της το σώμα της έμοιαζε με ανθρώπινο ,θα το ζήλευε το καλύτερο μοντέλο της γης. Από την μέση και κάτω τα οπίσθια της ,το αιδοίο της, τα πόδια της ήταν γεμάτο φολίδες. Φολίδες σαν και εκείνες που συναντάμε σε ζωγραφισμένους δράκους. Μετά τους αστραγάλους δεν υπήρχαν πατούσες με δάκτυλα. Κατέληγαν σαν λόγχες από ακόντια. Τα χέρια της ήταν φορτωμένα από πολλά βραχιόλια τα οποία ήταν ανακατεμένα περίτεχνα. Όπλα δεν είχε. Αντί όμως γι'αυτά είχε τεράστια νύχια τα οποία πρέπει να εξέιχαν από τα δάκτυλα της τουλάχιστον είκοσι πόντους. Θύμιζαν νύχια αρπακτικού, γαμψά και θανατηφόρα. Στη μέση των νυχίων ήταν περασμένοι κρίκοι, ποιος ξέρει το λόγο. Τους ίδιους κρίκους είχε στο λαιμό της σαν κολιέ. Το πρόσωπό της ήταν ακριβώς όπως το προηγούμενο με ανοιχτό το στόμα, με την μόνη διαφορά δεν είχε τόσο μεγάλα δόντια , όλα της τα δόντια ήταν μικρά , μα όλα για όλα μυτερά και επικίνδυνα. Το κεφάλι της σηκωμένο στον ουρανό. Ούτε αυτό το άγαλμα είχε μάτια, μύτη ή αφτιά. Είχε μακρυνά μαλλιά όμως που πέφτανε μέχρι τα οπίσθια της. Με τα φονικά της χέρια φαινόταν να τα ανακατεύει. Όλο της το σώμα είχε μια στάση σαν να χόρευε ή να είχε εκστασιαστεί.

Από όσο μπορούσα να δω , όλα τα αγάλματα ,ήτανε από αλλόκοτα όντα. Με ένα απίθανο ακροβατικό άλμα ο Ντόρσια βρέθηκε με μιας στον ώμο μου ακόμα μια φορά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χαίρομαι που είσαι σώος και αβλαβής άσχημε, μα πρέπει να φύγουμε από δω το συντομότερο.!

ΜΑΝΟΣ

Πως θα γίνει αυτό μικρέ μου φίλε. Δεν βλέπεις ότι η φορά της άμμου πηγαίνει προς τα κει; Μόνος σου μου είπες ότι άμα πάμε κόντρα στην φορά της άμμου, θα περπατάμε , θα περπατάμε και όλο στο ίδιο σημείο θα είμαστε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν καταλαβαίνεις άσχημε;! Πρέπει πάση θυσία να μην περάσουμε από αυτή την πόλη.

ΜΑΝΟΣ

Δεν βλέπεις ρε Ντόρσια ότι όση ώρα μιλάμε ,χωρίς να περπατώ ήδη έχουμε μεταφερθεί μπροστά γύρω στα δυο μέτρα;! Μετά από τόσα που έχουμε περάσει οι δυο μας , πρώτη φορά σε βλέπω να φοβάσαι.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να φοβάμαι;! Να φοβάμαι;! Τι λες ρε κακάσχημο ψοφίμι του Εράν;! Εγώ δεν φοβάμαι τίποτα και κανέναν!!! Αν μου ξαναπείς ότι.....

ένα τράνταγμα δυνατό ένιωσα στα πόδια μου , ρίχνοντας τον Ντόρσια από τον ώμο μου στο έδαφος. Με μια αξιοζήλευτη τούμπα βρέθηκε πάλι στον ώμο μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δυστυχώς άσχημε δεν θα την αποφύγουμε την πόλη αυτή.

Το τράνταγμα που δέχτηκα ήταν από την εγρηγόρηση της κίνησης της άμμου. Λες και βρισκόμουν πάνω σε κυλιόμενες σκάλες. Η ταχύτητα της ερήμου είχε πολλαπλασιαστεί πολλάκις από ότι ήταν πριν. Η πορεία της είχε ρωτά ακριβώς για την πόλη!!!

Χωρίς να μιλάμε ο ένας στον άλλον αφήσαμε την άμμο να μας παρασύρει. . Μετά από κάμποση ώρα άρχισε μπροστά στα μάτια μας να ορθώνεται η πόλη, μα σαν εμπροσθοφυλακή στεκόταν ο λαβύρινθος. Καθώς πλησιάζαμε όλα μπροστά μας γινόταν όλο και πιο επιβλητικά. Μετά από δυο ολόκληρες ώρες φτάσαμε μπροστά από τον επιβλητικό ολόμαυρο στιβαρό λαβύρινθο της πόλης. Ο τοίχος του ήταν λείος , όπως το γυαλί και που και που μπορούσες να δεις κάποια μικρά κουκιδάκια χρώματος κίτρινο. Το ύψος του τοίχου ήταν μεγαλιθικό πρέπει να έφτανε από είκοσι πέντε έως τριάντα μέτρα ύψος. Όσο και αν κοίταξα δεν μπορούσα να βρω κάποια ένωση ανάμεσα στον τοίχο. Ήταν ένας βράχος ολόκληρος. Μπορεί όμως και να μην ήταν. Ίσως οι ενώσεις να ήταν πιο πάνω και το βλέμμα μου να μην μπορούσε να το δει. Από την φόρα που πήγαινε η άμμος κολλήσαμε απαλά στο μαύρο τοίχος κατόπιν αρχίσαμε να προχωράμε προς τα δεξιά πάντα όπως είχε κατεύθυνση η ζωντανή άμμος στα πόδια μας.

Θέλαμε δεν θέλαμε είχαμε την πορεία αυτή λόγω της άμμου. Καθώς προχωρούσαμε είχαμε τον τοίχο στα αριστερά μας και που και που μου φαινόταν , ότι με την άκρη του ματιού μου έβλεπα πάνω στον γυαλιστερό τοίχο, σκιές. Σκιές όχι όπως τα φαντάσματα , αλλά κάτι πιο άγριο , πιο φρικιαστικό , κάτι που μου πάγωνε το αίμα και έκανε τις τρίχες του σώματός μου να σηκωθούν όλες μονομιάς. Σκιές που είχαν ένα ωχρό κίτρινο απαλό χρώμα, τόσο απαλό λες και είχαν φτιαχτεί από αραχνοϋφαντο κέντημα. Πετούσαν μέσα στην γυαλάδα του τοίχου , όπως ένας καπνός που σιγοσβήνει και τον παρασέρνει ο νοτιάς απότομα. Τα πρόσωπά τους ήταν τόσο αποκρουστικά και φευγαλέα , που δεν υπάρχουν λόγια να τα περιγράψω.!! Κάθε φορά που γυρνούσα ξαφνιασμένος να δω τι ήταν στην γυαλάδα του μαύρου τοίχου πάνω, δεν υπήρχε τίποτα απολύτως.

Είχα σκιαχτεί για τα καλά, μα δεν τολμούσα να πω τίποτα στον Ντόρσια μήπως και με περάσει για παλαβό. Δεν θα ήθελα ειδικά τώρα να νομίζει, ο μοναδικός μου σύντροφος ότι μου έχει στρίψει.

Στριμωγμένοι στο πανύψηλο, υπερβλητικό μαύρο τοίχο, με την μόνη συντροφιά τις φευγαλέες ανατριχιαστικές σκιές, προσμέναμε υπομονετικά να βρεθεί κάποιο άνοιγμα ή κάποια πόρτα ή είσοδος να μπούμε. Έτσι και αλλιώς και να θέλαμε να πηγαίναμε κάπου αλλού ή να αλλάζαμε πορεία, ώστε να αποφύγουμε την πόλη, ήταν πράγμα αδύνατον, λόγω της άμμου.

Ο Ντόρσια είχε θυμώσει τόσο πολύ που του είχα πει ότι πρώτη φορά τον είδα να φοβάται, που καθότανε στον ώμο μου αμίλητος και θυμωμένος. Πολλές φορές προσπάθησα να πιάσω κουβέντα μαζί του, μα μάταια! Ήταν αμίλητος με βλέμμα θυμωμένο. Πίστευα ότι δεν θα μου ξαναμίλαγε ποτέ, ώσπου κάποια στιγμή πετάχτηκε όρθιος λέγοντας μου “Κοίτα! Κοίτα εκεί!”. Παρατηρώντας την φορά του μικροσκοπικού χεριού του αντίκρισα μια πύλη. Φτάνοντας κοντά της, είχε δυο σκαλοπάτια μπροστά, τα οποία ανεβαίνοντας τα, είχε ένα μεγάλο πλάτωμα.

Με ένα μικρό σάλτο άφησα την άμμο και ανέβηκα στο πρώτο σκαλοπάτι. Αμέσως δεχτήκαμε ένα δυνατό τράνταγμα που παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου και να πέσω κάτω. Ο Ντόρσια προσγειώθηκε επιτυχώς στο μαύρο γυαλιστερό σκαλοπάτι. Προτού προλάβω να του πω το οτιδήποτε ακούστηκε δυνατά ένας εκκωφαντικός θόρυβος, ο οποίος μου θύμιζε τον θόρυβο που κάνουν τα σακιά με στάρι, όταν τα αδειάζουν στο μύλο για να το κάνουν αλεύρι. Γυρνώντας να δω από που ερχόταν ο θόρυβος, κατάλαβα αμέσως τι γινόταν. Η άμμος που μας έφερε μέχρι εδώ, η ταχύτητα είχε αυξηθεί πάρα πολύ. Τόσο πολύ που δημιουργούσε τον θόρυβο, που έμοιαζε τόσο πολύ με τα σακιά του σταριού.

Ανεβήκαμε γρήγορα στο πλάτωμα της πύλης, χαζεύοντας τις τεράστιες πόρτες που στεκόταν μπροστά μας σαν δεσμοφύλακες. Πρέπει να είχαν ύψος γύρω στα δέκα μέτρα και πλάτος η κάθε μια γύρω στα δέκα μέτρα.

Μεταλλικές και οι δυο, γεμάτες από παράξενα σύμβολα. Σύμβολα που μόνο κάποιοι αποκρυφιστές, θα μπορούσαν ίσως να εξηγήσουν, αλλά ίσως και όχι. Στο κέντρο της πόρτας υπήρχε ένα τεράστιο σύμβολο το οποίο κάθε φορά που άνοιγαν οι πόρτες χωριζόταν στη μέση. Πρέπει να είχε τουλάχιστον περίμετρο γύρω στα πέντε μέτρα. Το σύμβολο αυτό ήταν στρογγυλό το οποίο ο κύκλος του ήταν φτιαγμένος από δυο όντα που δάγκωνε το ένα την ουρά του αλλουνού!! Αυτά είχαν τα εξής χαρακτηριστικά: είχαν κεφάλια ψαριού με ρύγχος μακρύ, που έμοιαζε καταπληκτικά με αλιγάτορα, το σώμα τους μακρύ, όπως των φιδιών με την μόνη διαφορά είχαν πτερύγια μεγάλα όπως οι θαλάσσιες χελώνες σε στάσης κολύμβησης. Από το λαιμό μέχρι εκεί που ξεκινούσε η ουρά τους. Εκτός από τα πτερύγια τους ήταν όλο καλυμμένων με μακριές τρίχες. Οι ουρές τους ήταν μακριές και από την μέση και πέρα είχαν τεράστια αγκάθια. Στο κέντρο του κύκλου ξεκινούσε ένα εικοστιάγραμμο αστέρι, που ακριβώς από το κέντρο του κατέβαινε ένα σύμβολο που έμοιαζε σαν αγκίστρι, μόνο που στην κορυφή του αγκιστριού αντί για ένα κύκλο είχε ένα τεράστιο “T”.

Πάνω πάνω στην πόρτα υπήρχαν σύμβολα τα οποία ήταν γράμματα. Βλέποντας τον Ντόρσια να χαζεύει την τεράστια πόρτα, πήρα το θάρρος να τον ρωτήσω αν ήξερε ή αν γνώριζε κάτι ή κάποιο από όλα αυτά τα σύμβολα που είχαν τοποθετηθεί τόσο περίτεχνα πάνω στη πόρτα.

ΜΑΝΟΣ

Εφόσον δεν μπορούμε πλέον να φύγουμε από την μεριά που είναι η έρημος, θα πρέπει να μπούμε εδώ. Ίσως να μας βοηθήσουν αυτοί που μένουν εδώ σε αυτή την παράξενη πόλη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό που δεν μπορείς να καταλάβεις άσχημε , είναι οι κίνδυνοι που υπάρχουν εδώ μέσα. Αυτό που με κάνει σκεπτικό είναι ότι δεν ξέρω για πρώτη φορά στην ζωή μου , το τι θα συναντήσω και αν είναι επικίνδυνο το πως να το αντιμετωπίσω. Δεν έχω ιδέα το τι μπορεί να λένε τα σύμβολα αυτά ή το τι προειδοποιήσεις να λένε! Το θέμα μας βέβαια τώρα είναι το πως θα μπούμε μέσα. Γιατί εσύ και εγώ άσχημε δεν υπάρχει περίπτωση να καταφέρουμε να ανοίξουμε αυτές τις γιγάντιες πόρτες.! Κάτι έχω στο καβούκι μου μέσα που ίσως μας βοηθήσει.

Με μιας είχε μπει μέσα στο καβούκι του , αφήνοντας με μόνο μου μπροστά στην τεράστια πύλη του λαβυρίνθου! Μετά από κάμποση ώρα βγήκε βγήκε βαστώντας ένα μικροσκοπικό βιβλίο στα χέρια του.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ίσως μας δώσει την λύση αυτό εδώ άσχημε.

ΜΑΝΟΣ

Τι είναι αυτό Ντόρσια; Δεν μπορώ να καταλάβω πως ένα βιβλίο μπορεί να βοηθήσει να ανοίξει την πύλη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό το βιβλίο άσχημε άνηκε στον παππού μου , που ήταν σοφός, και ονομαζόταν ΒΟΡΣΙΑ , που το είχε ο παππούς του που ήταν και αυτός σοφός και ονομαζόταν ΓΟΡΣΙΑ, που το είχε ο δικός του ο παππούς και ήταν και αυτός σοφός και ονομαζόταν ΜΟΡΣΙΑ, που με χαρά είχε δεχτεί από το δικό του τον παππού , που ήταν και αυτός σοφός και ονομαζόταν ΖΟΡΣΙΑ.....

Δεν άντεξα άλλο και τον διέκοψα.

ΜΑΝΟΣ

Δεν μου λες ρε Ντόρσια, θα μου πεις όλο το γενεαλογικό σου δέντρο , για να μου εξηγήσεις τι είναι αυτό το βιβλίο;

Η αγριάδα και η τσατίλα του ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του αμέσως!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άκου να σου πω ασχήμια της ανθρωπότητας, το μόνο μέσω για να φύγεις από εδώ είμαι εγώ.! Αν λοιπόν θέλεις να φύγεις από δω φύγε, όταν όμως μιλάω για τους προγόνους μου θα ακούς και δεν θα ξαναδιακόψεις γιατί δεν το έχω σε τίποτα να σε παρατήσω εδώ και να σηκωθώ να φύγω.!

Δεν άντεξα τα νεύρα μου. Και μένα ήταν τεταμένα.

ΜΑΝΟΣ

Άκου να σου πω ρε καμαρωτό μπόι της μέσης γης , νομίζεις ότι μπορείς να με φοβίσεις; Αν ναι κάνε το. Σήκω και φύγε, τι περιμένεις και με κοιτάς σαν χάχας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Θα κάνω ότι δεν άκουσα όλα αυτά που μου είπες.

Με το βιβλίο στα χέρια του , κάθισε οκλαδόν και άρχισε να μου εξηγεί τι είναι το βιβλίο αυτό. Εξεπλάγη με την ηρεμία του , παρόλο που τον μείωσα σαν οντότητα, με τόσο ειρωνικό τρόπο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Λοιπόν έχουμε και λέμε. Αυτό εδώ το βιβλίο λέγεται ΚΑΡΧΑΜ!! Είναι ένα μαγικό βιβλίο , που μαγεύει όλων των ειδών τα σίδερα. Όσο πιο μεγάλα τα μέταλλα σε όγκο , τόσο πιο εύκολο να σαηγνευτεί από τις δυνάμεις του βιβλίου.

Έτσι άρχισε να διαβάζει το βιβλίο. Θυμάμαι ακόμα κάποιες φράσεις.

*“ΑΝΑ ΛΑΪ ΔΙΕΝΕΣ ΚΟΝ ΧΕΛ ΑΜ! ΣΟΚΟΛΟΧ ΑΝΕΧΑΪ ΖΙΝΕ ΚΑΝ ΑΧ ΜΕΛ!
ΣΑΣΑΗΛ ΝΑ ΚΟΝ! ΣΑΣΑΗΛ ΜΠΑΝΕ! ΒΙΒΕΡΕ ΝΕ ΜΕΛ ΟΥΝ ΦΑΘΕΡΑΧ
ΝΟΜΙΔΟΝ ΕΛ ΚΑΝ ΓΙΓΑΝΑ ΝΤΡΑΧ.! ΑΣΚΑΡΟΘ!ΑΣΚΑΡΟΘ! ΖΑΛΙΝΕ!”*

Αμέσως μετά τα λόγια αυτά ακούστηκε ένας βαρύς θόρυβος από την πόρτα χωρίς όμως να κουνηθεί έστω και πόντο. Παρατηρώντας τα σύμβολα, εκτός από το μεγάλο στο κέντρο, όλα τ'άλλα άρχιζαν να αλλάζουν σχέδια σαν τρελά, παίρνοντας ένα χρώμα κοκκινωπό. Βλέποντας αυτό το συμβάν συνέχισε να διαβάζει τα λόγια του βιβλίου πιο δυνατά.

*“ΒΕΛΕΜ ΣΑΣΑΗΛ! ΝΕΘΕΜ ΣΑΣΑΗΛ! ΝΕΚΛΕΜ ΣΑΣΑΗΛ! ΝΑΡΑΚΙΜ ΟΚΑΝ
ΣΕΝΕΤ ΝΑΡΑΚΙΜ ΟΣΑΝ ΑΙΖΕΝΤ.! ΠΑΧΑΝΑΤ ΟΥΣΑΡΙΜ ΦΙΛΕΝ ΝΙΡΑΪ
ΜΑΝΕΛ! ΒΕΛΕΜ ΣΑΣΑΗΛ! ΝΕΘΕΜ ΣΑΣΑΗΛ! ΝΕΚΛΕΜ ΣΑΣΑΗΛ!”*

Αμέσως τα σύμβολα σταμάτησαν το τρελό τους ρυθμό, χάνοντας το κοκκινωπό φως που είχαν. Το κεντρικό σύμβολο πήρε ένα χρώμα σμαραγδί και μια φωνή λες και ήταν βαθιά χωμένη σε κάποιο πηγάδι ακούστηκε σε όλη την έρημο.

“ΑΤΑΔΑΝ ΓΥΡΙΣΟΝ!!!!”

Σιγά σιγά οι δυο τεράστιες πόρτες άρχισαν να ανοίγουν προς τα μέσα επιτρέποντας στα μάτια μας να δουν το τι υπάρχει πίσω από αυτές. Καθώς άνοιγαν οι τεράστιες πόρτες σκόνη και θόρυβος έγιναν ένα. Καθώς άρχισε η σκόνη να καταλαγιάζει, άρχισε να φαίνεται το εσωτερικό του λαβυρίνθου. Είχε μια μεγάλη ευθεία γύρω στα εκατό με εκατό πενήντα μέτρα. Οι τοίχοι δεξιά και αριστερά, όπως επίσης και το πάτωμα είχαν ακριβώς το ίδιο μοτίβο με τους τοίχους έξω.

Η μόνη διαφορά που υπήρχε, ήταν ότι στα τοιχώματα δεξιά και αριστερά, όπως και στο πάτωμα, υπήρχαν κολλημένα αναρριχητικά φυτά όπως τα Σβάιτς. Πλατύφυλλα, χρώματος ωχρά με λίγο μπλε στη μέση.

Με το συνηθισμένο του σάλτο ο Ντόρσια, βρέθηκε και πάλι στον ώμο μου. Έβαλε το βιβλίο του, στο καβούκι του και με χαμηλή φωνή μου είπε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε εδώ να έχεις τις αισθήσεις σου, αλλά και τα μάτια σου στο ζενίθ. Κάθε βήμα σου να το μετράς προτού το κάνεις και να είσαι έτοιμος για το χειρότερο.!

Έβγαλε τα παράξενα, μικροσκοπικά του φονικά όπλα του και στάθηκε σε θέση μάχης. Καθώς περνούσα την τεράστια πύλη, μετά από κάμποσα μέτρα βρισκόμουν μέσα στο γιγάντιο λαβύρινθο. Ξαφνικά και χωρίς να ακούσουμε το παραμικρό θόρυβο, οι γιγάντιες πόρτες έκλεισαν με ένα εκκωφαντικό θόρυβο, που μας έκανε να πανικοβληθούμε από τρόμο.

Ο Ντόρσια πήδηξε από το φόβο του, τουλάχιστον δυο μέτρα στον αέρα, βρίζοντας και κάνοντας επιδέξιες λαβές με τα όπλα του. Το ίδιο έπαθα και εγώ, είχα βγάλει την περίτεχνη λεπίδα, κρατώντας την σφιχτά στα χέρια μου, περιμένοντας να μας επιτεθεί κάτι ή κάποιος. Εφόσον καταλάβαμε, ότι ο εκκωφαντικός θόρυβος προήλθε από την τεράστια πύλη, κοντοσταθήκαμε, αφουγκράζοντας τα πάντα τριγύρω μας. Εφόσον όλα ήταν εντάξει, έβαλα την λεπίδα μου στην θήκη της και αρχίσαμε πάλι προσεχτικά, να βαδίζουμε μέσα στον λαβύρινθο.

Προχωρώντας αργά, φτάσαμε στο τέλος. Υπήρχε ένας τοίχος μπροστά μας. Δεξιά και αριστερά μας υπήρχαν, η συνέχεια του δρόμου που είχαμε πάρει. Εγώ έλεγα να πάμε αριστερά, ο Ντόρσια δεξιά. Είχαμε αρχίσει για τα καλά ένα καυγά για το που θα έπρεπε να πάμε. Μια φωνή ακούστηκε από το πουθενά.

“Στο λαβύρινθο αυτό χρόνια τώρα τριγυρνώ! Η πείνα μου είναι αφάνταστη μα θάνατο δεν έχει! Η δίψα μου δεν είναι υποφερτή τα σωθικά μου καίει, η κούραση μου αφάνταστη μέσα στο μυαλό μου πλέει.”

Κοιτάζοντας τριγύρω μας ταραγμένοι μα και γεμάτοι περιέργεια, προσπαθούσαμε να δούμε από που ερχόταν η φωνή αυτή. Ο ουρανός πάνω από το λαβύρινθο πήρε απότομα ένα χρώμα μωβ. Αμέσως μαζεύτηκαν σύννεφα πυκνά και απειλητικά. Η περπατησιά που είχαν στον αέρα ήταν μια γρήγορη και μια αργή. Παίρνανε ένα περίεργο χρώμα από το μωβ ουρανό. Ένα χρώμα που θα το ζήλευε ο κάθε ζωγράφος

και που θα ήθελε να το αποθανατίσει οπωσδήποτε στον καμβά του επάνω. Την ησυχία που κάναμε χαζεύοντας τον ουρανό ήρθε και μας την χάλασε αυτή η περίεργη φωνή “ Έτσι ξεκίνησα και εγώ! Χάζευα τον ουρανό τόσο που άρχισα και έχανα την ουσία για πιο λόγο ήμουν εδώ. Μου πήρε να το καταλάβω χρόνια μέχρι να ξεκολλήσω να τον κοιτώ. Κανονίστε λοιπόν να έχετε την ίδια μοίρα με μένα.!”

Τσαντισμένος ο Ντόρσια στάθηκε όρθιος στο ώμο μου , με παρατεταμένα τα όπλα του και αυστηρή φωνή , απευθύνθηκε αόριστα στην φωνή , χωρίς να ξέρει που βρίσκεται.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μα τα ιερά φρύδια του ΑΛ-NAN αν δεν εμφανιστείς επί τόπου μπροστά μας , όταν θα σε βρω , θα προτιμούσες να σε βρουν οι Γκογκόρθ. Βγες τώρα άτιμη φάρα! “ Δεν νομίζω ότι αυτό ήταν και τόσο ευγενικό που είπες. Αλλά αφού επιμένεις να βγω , θα βγω.”

Μπροστά στα μάτια μας , μέσα από τα αναρριχητικά φυτά , άρχισε να βγαίνει σιγά σιγά ένα πλάσμα πάρα πολύ περίεργο. Δεν είχε ύψος πάνω από είκοσι πόντους. Καθώς έβγαινε από τα αναρριχητικά φυτά , όλο του το πίσω μέρος ήταν σαν να είχε πέσει πάνω σε κόλλα. Αφού ξεκόλλησε με μιας από όλα τα φυτά , άλλαξαν αμέσως χρώμα και γίνανε ανοιχτό πράσινο. Το ον αυτό ήταν δίποδο , όπως εμείς οι άνθρωποι, με την μόνη διαφορά , όλο του το σώμα έμοιαζε εξωτερικά σαν χαμελέων. Παρόλο που στεκόταν στα δυο του πόδια, τα πέλματα του ήταν ακριβώς όπως του χαμελέων. Το ίδιο και τα χέρια του. Το κεφάλι του έμοιαζε με ανθρώπινο, όμως τα μάτια του περιστρεφόταν το ένα διαφορετικά από το άλλο, έως και 360 μοίρες.! Ήταν επίσης και τηλεσκοπικά.! Ουρά και κέρατα δεν είχε, σε όλο του το φοιιδωτό σώμα του, τα χρώματα του αλλάζανε σαν τρελά, από την κορυφή έως τα νύχια.

Δέχτηκα μεγάλη έκπληξη από το ον που βρισκόταν μπροστά μου, όχι όμως ο Ντόρσια.! Με ένα σάλτο βρέθηκε μπροστά στο περίεργο ον λέγοντάς του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μπα! Μπα! Δεν περίμενα με τίποτα στην ζωή μου , να συναντήσω στη ζωή μου ένα ΚΟΦ.!

ΚΟΦ

Ούτε εγώ περίμενα στην ζωή μου να ξανά έβλεπα έναν από τους αρχαιότερους όλης της μέσης γης.! Αλλά έπρεπε να το καταλάβω από τον τρόπο που μιλούσες και κοπανιόσουν. Βλέπεις πανύψηλε και παράξενε φίλε μου όλοι τους , ήτανε βάρβαροι , άγριοι, μα και συνάμα σοφοί. Αν και αναρωτιόμουν πάντα , πως τα καταφέρνανε να είναι όλα αυτά και να είναι και συνάμα σοφοί. Αυτό είναι θαύμα φύσης.!

Ο θυμός του Ντόρσια ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του απότομα. Αμέσως έκανε τα ακροβατικά του κόλπα ,βρίζοντας και καταριόντας. Με τα όπλα του παρατεταμένα , επιτέθηκε στο ον , που το ονόμαζε ΚΟΦ!

Δεν είχε προλάβει να κάνει τις μισές του τούμπες , το ον μεταμορφώθηκε μπροστά στα μάτια μου σε Ντόρσια.!!! Έκανε τις ίδιες τούμπες και τις ίδιες κινήσεις, την ίδια φωνή.! Συμπλακήκαν στον αέρα , φέρνοντας τούμπες και ακούγοντας τα όπλα τους να χτυπιούνται αλύπητα αναμεταξύ τους. Κάποια στιγμή , ακούμπησαν στον έδαφος και ξανά άρχισαν πάλι την μάχη.

Στην κυριολεξία τα έχασα με την μεταμόρφωση του όντος που ονομαζόταν ΚΟΦ! Λες και έβλεπα τον δίδυμο αδερφό του Ντόρσια να παλεύει.! Άραγε τι ήταν αυτό το ον που μπορούσε να πάρει όποια μορφή ήθελε, και όχι μόνο αυτό , αλλά και να προβλέπει όλες του τις κινήσεις του αντιπάλου του αλλά και τις λέξεις.! Κάποια στιγμή όπως άρχισαν απότομα έτσι σταμάτησαν. Το ον ξανά πήρε την κανονική του μορφή μένοντας να κοιτά τον Ντόρσια.

Ο Ντόρσια έκανε μια κίνηση που δεν περίμενα να την κάνει με τίποτα. Έβαλε τα όπλα του στο καβούκι του και έμεινε ακίνητος, να κοιτά το παράξενο μάλλον πολυμορφικό ον. Τα πρόσωπα και των δυο άρχισαν σιγά σιγά να καλμάρουν από τον θυμό παίρνοντας μια έκφραση χαράς και ευθυμίας! Αμέσως ξέσπασαν στα γέλια και οι δυο , λέγοντας ο ένας στον άλλον , ξεκινώντας από τον Ντόρσια..!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μα τα ιερά βουνά του ΣΙΝ-ΑΡ! Δεν πιστεύω στα μάτια μου.! ΤΑΤ!! παλιόφιλε δεν περίμενα πότε ότι θα σε ξανά δω στη ζωή μου. Πόσος καιρός; χίλια οχτακόσια ή χίλια εφτακόσια χρόνια από τότε που συναντηθήκαμε;

ΤΑΤ

Χίλια εφτακόσια και ένα , για την ακρίβεια Ντόρσια!

Αμέσως αγκαλιαστήκαν αφήνοντας με άφωνο για μια φορά ακόμη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε , ήταν στο καταραμένο δάσος του ΑΜΡΑΤΟΝ! Θυμάσαι Τατ.

ΤΑΤ

Ξεχνιούνται τέτοια πράγματα καλέ μου φίλε Ντόρσια;! Και τι δεν είχαμε περάσει σε αυτό το τεράστιο αρχέγονο δάσος!

Τους διέκοψα απότομα

ΜΑΝΟΣ

Όπα! Όπα ! Τι γίνεται εδώ!; Ξέρετε ο ένας τον άλλον;! Αφού γνωρίζετε ως προς τι η επίδειξη μάχης;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε να σου γνωρίσω έναν καλό μου φίλο από τα παλιά. Τον αγαπητό μου φίλο ΤΑΤ! Έχουμε περάσει πολλά μαζί , ειδικά στον πόλεμο των σπηλαίων αστεροειδών, στα βουνά ΑΧΜΑΤΑΡ ΑΛ ΑΧΜΕΓΙΝ! Βέβαια αυτό είναι μια πολύ μεγάλη ιστορία , που κάποια στιγμή όταν θα έχουμε χρόνο θα στην εξιστορήσω.

Καλέ μου φίλε Τατ , από δω αυτό το κακάσχημο ον , είναι άνθρωπος που ήρθε από την επιφάνεια και ονομάζετε Μάνος.! Τον έφερε ο γέρο χρόνος να συναντηθούμε και να τον βοηθήσω να βγει ξανά στην επιφάνεια.

Κάνοντας μπροστά μου μια βαθιά υπόκλιση μπροστά μου ο Τατ , άρχισε να μου μιλάει.

ΤΑΤ

Όπως ξέρεις ως τώρα το όνομά μου είναι Τατ. Είμαι και εγώ ο τελευταίος της φυλής μου , όπως είναι και ο φίλος μου ο Ντόρσια. Είμαι ένα Κοφ. Ζω εδώ στην μέση γη πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες χρόνια.! Ήμουν ιερέας της φυλής μου , μα και συνάμα πολεμιστής! Εμείς τα Κοφ είμαστε οι μέγιστοι στις μεταμορφώσεις, αλλά και στα καμουφλάζ. Ένας λόγος που μας κυνήγησαν μέχρι τελικής εξοντώσεως οι σκοτεινοί Άκιτοξ , ήταν αυτός! Ωστε είσαι άνθρωπος;!!!

ΜΑΝΟΣ

Μάλιστα!

ΤΑΤ

Την τελευταία φορά που είδα άνθρωπο ήταν πριν δυο χιλιάδες χρόνια. Προδοτική φάρα.! Έτσι σας ονομάζουν όλοι εδώ κάτω, εκτός από τους Άκιτοξ! Θα συμφωνήσω μαζί τους , ο καθένας κοιτάζει να επιβιώσει όπως μπορεί, το ίδιο έκανε και η ανθρώπινη φάρα. Αλλά εκτός από προδότες , όπως σας αποκαλούν , είσατε αυτοκαταστροφικοί. Αυτό δεν θα σας βγει σε καλό , επειδή ξέρω καλά την φάρα σας. Εάν δεν έχετε φυσικούς εχθρούς , σκοτώνετε αναμεταξύ σας.! Είναι λίγο παράλογο αυτό , αλλά τι να κάνουμε , έτσι σας έφτιαξε το σύμπαν και αυτό δεν μπορεί να αλλάξει με τίποτα.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! ξέχασες να πεις Τατ ότι είναι και κακάσχημοι! Έχει όμως και ένα καλό! Το λέει η καρδιά τους! Και είναι πολύ καλοί πολεμιστές!

Βάζοντας το χέρι του στο πηγούνι του, ο Ντόρσια πήρε ένα βλέμμα σκεπτικό.

Κοιτάζοντας με περιέργεια απευθύνθηκε στον Τατ!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Για ένα δεν είμαι σίγουρος Τατ. Αν είναι προδοτικός ή όχι!

Αμέσως ο Τατ πήρε την μορφή του Ντόρσια , κρατώντας τα παράξενα όπλα στα χέρια και πέρνοντας σε στάση μάχης , είπε στον Ντόρσια

TAT

Τι περιμένεις; Να σε προδώσει για να τον ξεκάνεις;

Έκανε την ίδια κίνηση και ο Ντόρσια , έβγαλε τα όπλα του , πήρε θέση μάχης απέναντί μου και είπε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έχεις δίκιο Τατ , ας δώσουμε ένα γρήγορο τέλος σε αυτή την ασχήμια.

Δεν πρόλαβα να αντιδράσω ή να πω οτιδήποτε , είχαν ξεκινήσει και οι δυο μαζί την θανατηφόρα επίθεση. Με κατάρες κατά της ανθρωπότητας έκαναν ταυτόχρονα και οι δυο μαζί την επίθεση τους, στριφογυρίζοντας απειλητικά τα όπλα τους.

Έκλεισα τα μάτια, περιμένοντας τον θάνατο να είναι γρήγορος και ακαριαίος. Όποια αντίσταση και να έφερνα θα ήταν απολύτως μάταιη. Δεν θα τα έβγαζα πέρα , με τον έναν να κινείται τόσο γρήγορα, όχι με δυο. Περιμένοντας τον θάνατο να έρθει , ένιωσα το βούισμα γρήγορο στα αφτιά μου, αισθάνονταν ότι είχαν προσγειωθεί στον ώμο μου.

Αυτό ήταν περίμενα το τελειωτικό χτύπημα και από τους δυο μαζί. Αντί όμως για χτύπημα , τους άκουγα που είχαν ξελιγωθεί στα γέλια.

Ανοίγοντας τα μάτια μου να δω τι γίνεται , κοίταξα τον αριστερό μου ώμο , κοίταξα τον δεξί μου ώμο , βλέποντας και τους δυο στην κυριολεξία να έχουν γονατίσει και να χτυπιούνται από ξεκαρδιστικά γέλια. Είχα μείνει άναυδος! Δεν ήξερα τι να πω και τι να κάνω! Όσπου ο Ντόρσια πιάστηκε από το λαιμό μου , και κοιτάζοντας από την άλλη μεριά είπε στον Τατ ξεκαρδισμένος στα γέλια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ωχ! δεν μπορώ! Το στομάχι μου πάει να σπάσει από.... ..τα γέλια.. Είδες την έκφρασή του; άσπρος σαν χιόνι από ΛΟΜ έγινε. Ωχ! Μα τα γένια των προγόνων μου δεν μπορώ άλλο.... θα πεθάνω από τα γέλια.!

Ακριβώς την ίδια κίνηση έκανε και ο Τατ λέγοντας και αυτός με την σειρά του.

TAT

Ουφ! Μπα σε καλό μας! Χρόνια είχα να γελάσω έτσι..... μου έρχεται μια άσχημη μυρωδιά..... λες να τα έκανε πάνω του αυτός ο άνθρωπος.;

Αμέσως και οι δυο πέσανε στον ώμο μου ξελιγωμένοι από τα γέλια. Όχι ότι τα είχα κάνει πάνω μου , αλλά πράγματι φοβήθηκα , ότι ήταν τα τελευταία μου.

Μετά το φόβο ήρθε ο θυμός που σπάγανε πλάκα μαζί μου.! Έτσι με αυστηρή φωνή απευθύνθηκα και στους δυο. Ντόρσια χωρίς να ξέρω ποιος είναι.

ΜΑΝΟΣ

Θα τραβήξει για πολύ αυτό το αστείο;!!;; Μήπως θα έπρεπε να αφήσουμε τις πλάκες και να ξεκινήσουμε να δούμε προς τα που θα πάμε;;

Δεν πήρα καμία απάντηση από κανέναν τους. Ξελιγωνόντουσαν στα γέλια σαν παιδιά, που τους κάνει κάποιος αστεία και γελάνε τόσο που δεν μπορούν να πάρουν ανάσα!! Έτσι πήρα την απόφαση να πάρω τον αριστερό τον δρόμο , ορμώμενος από εκείνο το παραμύθι που ο ήρωας διαλέγει τον αριστερό και ας είναι και ο πιο δύσκολος. Άρχισα να περπατώ στον αριστερό διάδρομο του λαβυρίνθου με τον

Ντόρσια και τον Τατ στους ώμους μου , οι οποίοι ξελιγωνόντουσαν στο γέλιο. Καθώς προχωρούσα , υπήρχαν πολλά ανοίγματα και είσοδοι στα αριστερά μου αλλά και στα δεξιά μου. Δεν ήξερα που πήγαινα αλλά και πια είσοδο να πάρω , γι'αυτό συνέχιζα τον δρόμο μου να τον περπατώ ευθεία.

Κάποια στιγμή επιτέλους και μετά από πολύ ώρα , σταμάτησαν να γελάνε. Εφόσον σοβαρευτήκανε, ο Ντόρσια κάθισε αναπαυτικά στον ώμο μου , βγάζοντας το τσιμπούκι του , για να απολαύσει μερικές ρουφηξιές καπνού. Ο Τατ έκανε το ίδιο πράγμα ,μόνο που στεκότανε όρθιος.

TAT

Ελπίζω Μάνο να μην μας έχεις κρατήσει κακία για την πλάκα που σου κάναμε;

ΜΑΝΟΣ

Όχι! Όχι! Τατ. Δεν σου κρατάω καμία κακία, αυτό είναι το μόνο σίγουρο , απλώς δεν κρύβω λίγο το θυμό μου.!

TAT

Σε ευχαριστώ που με αποκαλείς με το όνομά μου. Είχα καιρό να το ακούσω.

ΜΑΝΟΣ

Μήπως ξέρεις προς τα που να πάμε;

TAT

Όχι Μάνο! Δυστυχώς δεν ξέρω. Έχω πάρα πολύ καιρό εδώ , προσπαθώντας και εγώ να βρω μια έξοδο , αλλά δυστυχώς δεν έχω καταφέρει απολύτως τίποτα.

ΜΑΝΟΣ

Κάποια ιδέα ίσως, το πως θα μπορούσαμε να βγούμε από δω;

TAT

Δυστυχώς! Τόσο καιρό φέρνω βόλτες ,διανύοντας πολλά χιλιόμετρα περπατώντας, μα μάταια. Συνέχεια βγαίνω στο ίδιο σημείο.!

Κοντοστάθηκα για λίγο κοιτάζοντας τριγύρω μου. Τότε μου ήρθε μια φαινή ιδέα , φωνάζοντας δυνατά.!!

ΜΑΝΟΣ

Το βρήκα!! Θα αναρριχηθούμε πάνω στον τοίχο χρησιμοποιώντας τα φυτά ως σκάλα, μόλις φτάσουμε στην κορυφή του τοίχου θα έχουμε μια πανοραμική άποψη , προς τα που θα πρέπει να πάμε.

TAT

Πως δεν το είχα σκεφτεί τόσο καιρό εδώ; βλέπεις είχε κολλήσει το μυαλό μου , το πως θα έβρισκα την έξοδο , που δεν μου πήγε το μυαλό μου στο να σκαρφαλώσω. Δεν είναι μόνο καλός πολεμιστής ο φίλος σου Ντόρσια , μα είναι και έξυπνος και εφευρετικός.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό όμως Τατ δεν σημαίνει ότι ομόρφυνε κιόλας! Παραμένει άσχημος , όπως τότε που τον πρωτογνώρισα.

Με μια δρασκελιά πιάστηκα από τα αναρριχητικά φυτά, ξεκινώντας την ανάβαση μου για να βγούμε στην κορυφή. Ο Ντόρσια και ο Τατ πηδήξανε μέσα στην κουκούλα μου , για να μην πέσουν στο κενό, όσο εγώ σκαρφάλωνα.

Πρέπει να είχα φτάσει στα μισά , όταν άρχισαν τα χέρια μου να νιώθουν ένα οξύ κάψιμο. Κοιτώντας το αριστερό μου χέρι, παρατήρησα ότι είχε κοκκινίσει υπερβολικά , το ίδιο και το δεξί μου χέρι. Ίσως στα φύλλα ή στα κλαδιά να υπήρχε κάποιο υγρό , το οποίο να ήτανε ο αμυντικός μηχανισμός αυτών των αναρριχητικών φυτών. Πονώντας συνέχισα την αναρρίχηση μου σαν να μην μου έφτανε αυτό , ο Ντόρσια και ο Τατ άρχισαν να γελάνε για μια ακόμη μια φορά , με την τρομάρα που είχα πάρει πριν από λίγο , όταν κάνανε αυτή την ψεύτικη απόπειρα, για να με σκοτώσουν. Είχα τον πόνο μου, είχα και αυτούς τους δυο που μου τρυπάγανε τα

τύμπανα των αυτιών μου από το γέλιο τους. Μετά από κάμποση ώρα αναρρίχησης, πόνου και σπασίμο νεύρων , καταφέραμε να φτάσουμε στην κορυφή του τοίχου. Στα δεξιά μου στεκόταν η πόλη με τα τεράστια τοίχοι της και στα αριστερά μου ήταν η έρημος που είχαμε έρθει.

Ξεκίνησα με πορεία προς την πόλη χωρίς δεύτερη σκέψη. Προχώραγα πλέον με γοργό ρυθμό. Οι σύντροφοι μου είχαν σοβαρέψει και είχαν πάρει θέση στους ώμους μου όπως και πριν. Ο τοίχος ο οποίος περπατούσα , ήταν όλο ευθύς , δεν έδειχνε προς το παρόν κάπου να κόβεται. Κανένας μας δεν μίλαγε , όλες μου αισθήσεις μας ήταν στο ζενίθ, προετοιμασμένοι για τον οποιοδήποτε κίνδυνο. Τότε ακούστηκε από την πόλη ένας περιέργος ήχος. Ένας ήχος , σαν κάποιος ή κάτι να φυσούσε ένα τεράστιο κέρασ! Δεν σταμάτησα αλλά αύξησα λίγο παραπάνω την ταχύτητά μου στο περπάτημα.

“ Κοιτάξτε!! Εκεί!! Στον πιο ψηλό πύργο της πόλης!!” ήταν οι φωνή του Ντόρσια που με έκανε να σταματήσω απότομα την πορεία μου και να με κάνει να κοιτάξω προς τα κει που μου έλεγε.

Πράγματι κοιτώντας προσεχτικά τον πανύψηλο πύργο , διέκρινα να ξεπροβάλλουν καμιά δεκαριά φιγούρες οι οποίες από ότι έδειχναν είχαν κατεύθυνση προς τα εμάς. Δεν μπορούσα να ξεκαθαρίσω αν πρόκειται για πουλιά τα οποία αν ήταν , θα ήταν τεράστια ή για κάποια φτερωτά όντα. Πάντως ότι και να ήταν αυτά ερχόντουσαν σίγουρα για μας. Κοίταξα να ξανά κατέβω μα με διέκοψε ο Τατ λέγοντας μου ΤΑΤ

Από ότι φαίνεται Μάνο αυτά ότι και να είναι πετάνε γρήγορα. Δεν νομίζω να προλάβουμε να κατέβουμε. Αν είναι λοιπόν να τα αντιμετωπίσουμε καλύτερα είναι από εδώ πάνω, παρά κρεμασμένοι από τα φυτά.

Συμφώνησα με τον Τατ επιταχύνοντας για μια ακόμη φορά το βήμα μου, συνέχιζα την πορεία μου , όπως την είχα εξ'αρχής. Προχωράγαμε εμείς και τα φτερωτά όντα ερχόντουσαν προς τα εμάς, χωρίς να αλλάζουμε πορεία.

Στην αρχή είχαν ανέμελο σχηματισμό, όταν κάποια στιγμή σχημάτισαν ένα “V”, ακριβώς όπως κάνουν οι χήνες ή οι πάπιες όταν ταξιδεύουν. Μετά από κάμποση πορεία εμείς πηγαίναμε προς αυτούς και αυτά ερχόντουσαν προς τα εμάς. Πλέον φαινόταν καθαρά με το τι είχαμε να κάνουμε.

Ήταν αλλόκοτα φτερωτά όντα, με τρομαχτική όψη, το οποίο το κάθε ένα πάνω του είχε ένα αλλόκοτο αναβάτη!!! Το φτερωτό ον πρέπει να ήτανε γύρω στα πέντε μέτρα μακρύ. Το άνοιγμα των φτερών τους , πρέπει να ξεπερνούσε τα δέκα με δώδεκα μέτρα μήκος. Είχε έναν μακρύ γεμάτο ζάρες λαιμό, που κατέληγε σε έναν αλλόκοτο κεφάλι που θύμιζε βροντόσαυρο, χωρίς μάτια ή ρουθούνια. Το στόμα του ήταν υπερβολικά μεγάλο το οποίο ήταν οπλισμένο με τεράστια κοφτερά δόντια, τα οποία κάθε φορά που έκλεινε το στόμα του , τα δόντια του αναμεταξύ τους θηλυκώνανε , δημιουργώντας μια τρομαχτική και φρικιαστική όψη για όσους το έβλεπαν. Το σώμα του ήταν άτριχο τελείως, γεμάτο ζάρες και αυτό όπως και ο λαιμός.

Τα πόδια του κατά έναν περίεργο τρόπο ξεκίναγαν από τα πίσω οπίσθια του και όχι από την περιοχή της κοιλιάς, όπως με όλα τα φτερωτά όντα που είχα δει μέχρι τώρα στην ζωή μου. Γεμάτο ζάρες και αυτά κατέληγαν σε τέσσερα τεράστια φονικά μαύρα νύχια , που ήταν ακριβώς τα ίδια με τα δόντια του. Τα φτερά του ήταν περίπου σαν της νυχτερίδας , μόνο που σε κάθε σύνδεσμο είχε ένα τεράστιο νύχι. Τα φτερά του ήταν διάφανα , με μια απαλή κόκκινη απόχρωση.! Ο αναβάτης του καθόταν στο λαιμό και από ότι φαινόταν είχε γυναικείο σώμα. Ήταν ακριβώς όπως το άγαλμα , στον τοίχο της πόλης από μακριά μόνο που αυτό ήταν ζωντανό. Προσγειώθηκαν τα εννέα από τα δέκα , μπροστά μας γύρω στα σαράντα μέτρα μακριά. Οι φρικιαστικές αναβάτριες , ξέξεψαν από τα τρομαχτικά σε όψη ιπτάμενα αφτιά τους.

Παρατάχθηκαν μπροστά από αυτά παίρνοντας θέση μάχης. Παρόλο ότι δεν φυσούσε , τα μαλλιά ανέμιζαν ανέμελα. Ανέμιζαν σιγά σιγά λες και ήταν ζωντανά. Με είχε κυριεύσει τρόμος και φόβος , βλέποντας αυτά τα φρικιαστικά πλάσματα που στεκόταν απέναντι μας , με φανερές τις διαθέσεις τους για μάχη.

Γύρισα προς την πλευρά του Ντόρσια , ρωτώντας τον γεμάτος αγωνία.

ΜΑΝΟΣ

Πες μου ότι ξέρεις τι είναι αυτά τα πλάσματα και πως μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε.;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε δυστυχώς δεν έχω ιδέα το τι είναι. Πρώτη φορά τα βλέπω στην ζωή μου, όπως τα βλέπεις και συ. Από την όψη που έχουν , αν και από βλέπω δεν έχουν μάτια ,μύτη, δεν έχουν χαρεί και ιδιαίτερά που μας αντικρίζουν. Ελπίζω να ματώνουν άσχημα. Γιατί αν ματώνουν σημαίνει ότι μπορούν να ΠΕΘΑΝΟΥΝ!!!

ΤΑΤ

Συμφωνώ και γω με τον Ντόρσια, Μάνο. Έχουμε πολεμήσει πολλές φορές μαζί , και ότι ματώνει πεθαίνει. Αν και έχουν τρομακτική όψη , δεν νομίζω να είναι και τόσο επικίνδυνα όσο δείχνουν. Από τα στήθια τους φαίνεται να είναι θηλυκά. Μην μου πείτε ότι δεν μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα με εννέα θηλυκά;

Μια κραυγή διέκοψε απότομα την κουβέντα μας. Μια κραυγή που συνοδευόταν με ουρλιαχτό μαζί. Ακούστηκε λες και έβγαινε από το βαθύτερο πηγάδι της κόλασης! Χοντρή στην αρχή , λεπταίνοντας στο τέλος. Πρέπει να ακούστηκε σε όλη την έρημο. Θυμάμαι πως ακούστηκε κάπως έτσι

“ΓΟΥΟΥΟΥΟΥΑΑΑΑΡΡΡΡΧΧΝΝΝ!!!!

Ερχόταν από το δέκατο πλάσμα που εξακολουθούσε να πετάει. Τέσσερα από τα φρικαλέα όντα έκαναν πέντε μέτρα πιο μπροστά από τα άλλα. Ένα από αυτά τα τέσσερα προχώρησε άλλα πέντε μέτρα πιο μπροστά από τα άλλα τρία. Τράβηξα την λεπίδα μου από την θήκη της κρατώντας την σφιχτά.

Βλέποντας τα φρικαλέα πλάσματα απέναντί μου , περιμένοντας να μου επιτεθούν , η καρδιά μου κόντευε να σπάσει.

Φωνάζοντας ο Ντόρσια στον Τατ του είπε

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όπως τον παλιό καλό καιρό παλιόφιλε.!!! Είμαστε οι τελευταίοι από τις φυλές μας!

Αν πεθάνουμε σήμερα εδώ, δεν πρόκειται να λείψουμε από κανέναν. Μπορούμε να σταθούμε τυχεροί να μας σκοτώσουν και να συναντήσουμε επιτέλους τους προγόνους μας!

ΤΑΤ

Μα τα ιερά νερά του ΤΟΛ! Ντόρσια έχεις απόλυτο δίκιο!!! Ας το κάνουμε ελπίζοντας αυτές οι χορεύτριες να μας στείλουν να συναντήσουμε τους προγόνους μας που τόσο έχω πεθυμήσει να ξανά βρεθώ ανάμεσά τους.!

Αμέσως λες και είχαν συνεννοηθεί αναμεταξύ τους , άρχισαν να κάνουν εναέριες τούμπες πάνω από το κεφάλι μου αλλάζοντας ο καθένας μεριά. Μια ο ένας στο δεξί ώμο μια ο άλλος στον αριστερό. Για κάποια δευτερόλεπτα συνέχιζαν να κάνουν ακροβατικές κινήσεις, στριφογυρίζοντας επιδεικτικά τα φονικά τους όπλα. Βρίζοντας και καταριόντας την φάρα και την γενεά από τα φρικαλέα όντα. Προσγειώθηκαν με μια και οι δυο πάνω στο κεφάλι μου. Ο Τατ μου φώναξε.

ΤΑΤ

Μάνο! Άνθρωπε της πάνω γης ότι και να γίνει, να μην τους δώσεις την ευκαιρία να σε χαλάσουν γρήγορα.

Σειρά πήρε ο Ντόρσια

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ο NAXIM και ο ΓΟΥΛΑΜ να είναι μαζί σου άσχημε και να σε προστατεύουν στη μάχη! Άσχημε! Να ξέρεις παρόλο την ασχήμια σου, ήταν τιμή μου που σε γνώρισα και πέρασα όλο αυτό τον καιρό μαζί σου! Ήρθε η ώρα να δώσουμε σε αυτές τις γκόμενες μαθήματα χορού.! Πρώτα όμως θα περιμένουμε την κίνησή τους! Παίρνοντας στάσης επίθεσης φώναξα και γω δυνατά με την σειρά μου.

ΜΑΝΟΣ

Βρωμογούρουνα από του Άραλου θα σας ξεκοιλιάσω και ας είναι το τελευταίο πράγμα που θα κάνω προτού ξεψυχήσω. Τατ αν και δεν είχαμε το χρόνο να γνωριστούμε, χάρηκα που σε γνώρισα έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες.! Ντόρσια, καλέ μου φίλε, ελπίζω να νικήσουμε αυτές τις παράξενες σκύλες και να βγούμε ζωντανόι από εδώ. Μπορώ να πω με σιγουριά και με το χέρι στην καρδιά αν και κοντορεβιθούλης το λέει η καρδιά σου και είμαι περήφανος που θα πολεμήσω μαζί σου ακόμα μια φορά.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημο Βαλγούρ της μαύρης κοιλάδας, όταν τελειώσουμε με αυτές εδώ, θα σου δείξω ποιος είναι κοντός σαν ρεβίθι.

Τελειώνοντας την φράση του, ένα ακόμα απόκοσμο ουρλιαχτό ακούστηκε από το δέκατο αναβάτη.! Αυτή την φορά ήταν τελείως διαφορετικό από το άλλο. Ήταν κάπως έτσι, “ ΠΙΠΓΙΑΑΡΧΧΧ”.

Αμέσως το πρώτο φρικαλέο πλάσμα σήκωσε ψηλά το απρόσωπο κεφάλι του, βγάζοντας και αυτό μια κραυγή κοντή και κοφτή “ΠΠΡΧΧ”. Οι μεγάλες φολίδες που είχε από την μέση και κάτω άνοιξαν , όπως τα πέταλα ενός λουλουδιού. Σκύβοντας και χωρίς να πάρει καθόλου φόρα, έκανε ένα απίστευτο άλμα εναντίον μας. Η επίθεση είχε αρχίσει. Μάζεψε τα πόδια της στο στέρνο της, έσκυψε το κεφάλι της μπροστά ανοίγοντας το φονικό στόμα της! Άπλωσε τα χέρια της μπροστά με ανοιχτά τα δάχτυλα της, τα οποία ήταν οπλισμένα με φονικά νύχια, τα οποία ήθελαν να ξεσκίσουν σάρκες. Τα μαλλιά της αντί να ανεμίζουν προς τα πίσω ανέμιζαν προς τα μπροστά. Ξαφνικά κάποια τμήματα των μαλλιών της, που ήταν όπως αυτών των έγχρωμων που ζουν στην Τζαμάικα και αν δεν κάνω λάθος τα ονομάζουν ράστα, άρχισαν να μακραίνουν, παίρνοντας θέση το κάθε ένα από αυτά μέσα από τους κρίκους που είχε στη μέση του φονικού χεριού της. Στριφογυρίζοντας κανά δυο, τρεις φορές μέσα και έξω από τους κρίκους, βγήκαν πάνω και ανάμεσα από τα νύχια. Κάθε ένα από αυτά άρχισε και έπαιρνε μια στάση ακριβώς , όπως κάθετα η κόμπρα όταν πρόκειται να επιτεθεί! Σε δευτερόλεπτα οι κεφαλές από αυτές τις τρίχες , είχαν αλλάξει σχήμα, μεταμορφώνοντας τις άκρες των κεφαλών σαν αγκίστρια.! Αυτό το αλλόκοτο και φρικαλέο πλάσμα που έμοιαζε λες και βγήκε από την πιο σκοτεινή κόλαση των ΑΜΑΝΤΑΘ, είχε ήδη φτάσει στην μισή διαδρομή, πριν βρει το στόχο της.!

Πάνω από το κεφάλι μου ο Ντόρσια φώναξε

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Εάν δεν κουνηθούν τα άλλα από την θέση τους , δεν θα κουνηθείς ούτε και συ. Μα όταν κουνηθείς άσχημε δώστα όλα.!

Τον είδα που έκανε μαζί με τον Τατ , που ακόμα ήταν σαν μια σταγόνα νερό με τον Ντόρσια, την κίνησή τους. Απίστευτα ακροβατικές κινήσεις. Στα δεξιά, στα αριστερά , μπροστινές. Μαζί με όλα αυτά καταριόντουσαν το πλάσμα που ερχόταν από μπροστά τους.

Ο Ντόρσια και ο Τατ είχαν ευθυγραμμίσει την επίθεση τους κατά του πλάσματος. Ένας κόμπος είχε δέσει το στομάχι μου, δημιουργώντας έναν ελαφρύ πόνο. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή από την αγωνία αλλά και ίσως από φόβο. Ποιος ξέρει.! Η στιγμή της σύγκρουσης είχε φτάσει.

Ο Ντόρσια και ο Τατ ήδη είχαν φτάσει ήδη το φρικαλέο πλάσμα! Καθώς μας χώριζαν λίγα μέτρα από το πιο αποτρόπαιο πλάσμα που είχα συναντήσει εδώ στη μέση γη! Σήκωσα την λεπίδα μου απότομα στον αέρα , κρατώντας την με τα δυο μου χέρια. Έκανα το αριστερό μου πόδι πίσω, σπρώχνοντας το κορμί μου λίγο προς τα εμπρός. Κατέβασα την λεπίδα μου, με τα δυο μου χέρια, λίγα εκατοστά πάνω από το δεξί μου ώμο περιμένοντας την φονική φρίκη να έρθει κοντά μου.

Εν τω μεταξύ ο Ντόρσια και ο Τατ ήδη είχαν προσγειωθεί στα νύχια του πλάσματος. Ο Τατ με μια απότομη κίνησή απόφυγε τα φονικά αγκίστρια περνώντας ανάμεσά τους από κάτω προς τα πάνω. Έκανε μια τούμπα βουτώντας προς τα κάτω, κόβοντας και τα τρία τριχοειδή τμήματα με την μια.

Κομμένα τα τρία τμήματα μαλλιών ξετυλίχτηκαν απότομα από τους κρίκους των νυχιών , κάνοντας τα να γυρίσουν στο κεφάλι του πλάσματος.

Αμέσως ο Τατ στριφογύρισε τα λεπιδόμορφα φονικά όπλα του, αρχίζοντας να κάνει αμέτρητες τρύπες στο πλάσμα! Μπήκε από την πάνω μεριά του δεξιού χεριού της, βγήκε από κάτω δημιουργώντας αιμορραγία και πόνο στο φρικαλέο πλάσμα. Σαν ραπτομηχανή άρχισε το τρύπημα πάνω κάτω, ώσπου έφτασε στις μασχάλες του.! Από το άλλο χέρι το ίδιο έκανε και ο Ντόρσια! Τρύπησαν τις μασχάλες τους και οι δυο μαζί, ανοίγοντας έξοδο από τους τραπέζιους του ήδη πονεμένου πλάσματος.! Η αιμορραγία από τα χέρια και τις μασχάλες του ήταν εμφανής , πεταγόταν σαν σιντριβάνι.

Ο πόνος στο απρόσωπο πρόσωπο του πλάσματος είχε ζωγραφιστεί με αγωνία και έκπληξη. Παρόλα τα τραύματα του, συνέχιζε την επίθεση κατά πάνω μου! Είχε φτάσει στα δυο μέτρα από μένα. Είδα τους συντρόφους μου, που ξανά χώθηκαν βίαια από το λαιμό του όπου και τους έχασα.

Έκανα την κίνηση μου! Έκανα μια τούμπα προς τα εμπρός, φέρνοντας την λεπίδα μου από την δεξιά μεριά της μέσης μου.! Αστραπιαία την τράβηξα μπρος, υπολογίζοντας το που είναι η καρδιά του πλάσματος .

Ένας πνιχτός ήχος ακούστηκε, ήταν η λεπίδα μου που χώθηκε με επιτυχία στα σωθικά του. Βγάζοντας την κόψη της μύτης από την πλάτη. Πάλι αστραπιαία έστριψα την κάμα μέσα στα σωθικά του, αριστερά τραβώντας την σπρώχνοντάς την προς τα έξω! Ξεσκίζοντας πνευμόνια και σπάζοντας παϊδια , η λεπίδα μου ελευθερώθηκε από το σώμα του πλάσματος με μια έκπληξη.

Καθώς η λεπίδα μου έβγαινε από το κορμί του ξεσκίζοντας το, μέσα από το αίμα που πετάχτηκε , ακριβώς πάνω στην λεπίδα μου και βουτηγμένοι στο αίμα, ήταν ο Ντόρσια και ο Τατ φωνάζοντας μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Την έστειλες την γκανιότα άσχημε! Της άλλαξες τα φώτα!

Άρχισαν τις τούμπες πάλι. Από την λεπίδα μου, φτάνοντας για μια ακόμη μια φορά στους ώμους μου.

Το φρικαλέο πλάσμα προσγειώθηκε ατσούμπαλα και άψυχο πίσω μου, κοιτώμενο σε μια λίμνη μαύρου πηκτού αίματος.

Τα άλλα τα πλάσματα έστεκαν ατάραχα, ακούνητα, χωρίς ίχνος μορφασμού για το νεκρό σύντροφό τους που ήταν πεσμένο πίσω μας.

Μια κίνηση έγινε από πίσω τους.

Το ιπτάμενο ον του νεκρού φρικαλέου πλάσματος άρχισε να παίρνει ύψος απότομα.

Το πλαταφάγιασμα των φτερών του ακουγόταν δυνατά. Εφόσον ανέβηκε σε αρκετό ύψος άφησε το σώμα του να πέσει απότομα από τον ουρανό. Καθώς έπεφτε δίπλωσε τα φτερά του πάνω από το σώμα του, ευθυγράμμισε την ουρά του και το κεφάλι του ένα με το σώμα του. Τα πόδια του τα είχε ισιώσει και αυτά, ενώνοντας τα με την ουρά του.

Καθώς έπεφτε από την ταχύτητα που είχε πάρει το σώμα του, άφηνε πίσω του κάποιες άσπρες γραμμές , που αμέσως διαλυόταν. Η πορεία που είχε πάρει το σώμα του φρικαλέου όντος έδειχνε ότι ερχόταν κατά πάνω μας. Πήρα πάλι θέση μάχης να αντιμετωπίσω αυτήν την ιπτάμενη φρίκη.

Προτού όμως φτάσει σε θέση ώστε να μπορεί να μας κατασπαράξει , φρενάρισε απότομα στον αέρα ανοίγοντας τα τεράστια φτερά του και κουνώντας τα πάνω κάτω για να μπορέσει να αποφύγει την σύγκρουση ή με μας ή με το σκληρό είδος γρανίτη που πατούσαμε. Ο αέρας από τα φτερά του, χτυπούσε το πρόσωπό μου με μανία. Παραλίγο έλειπε να παρασύρει τους συντρόφους μου από τους ώμους μου που στεκόταν.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μην κουνιέσαι βήμα άσχημε.! Δεν ήρθε για εμάς! Κάτι άλλο θέλει!

Πράγματι μας προσπέρασε αργά κάνοντας μια βόλτα πάνω από το νεκρό αναβάτη του. Έκανε αρκετά μέτρα μπροστά κάνοντας μια στροφή, ήρθε και προσγειώθηκε μπροστά από το νεκρό φρικαλέο πλάσμα που κείτονταν νεκρό. Έσκυψε τον πελώριο λαιμό του, μυρίζοντας επίμονα το πτώμα.

Άρχισε να τον σπρώχνει απαλά με την μουσούδα του μήπως και κουνηθεί. Μα μάταια ήταν νεκρό εδώ και δέκα με δεκαπέντε λεπτά. Σήκωσε το φρικαλέο κεφάλι του προς το μέρος μας. Άρχισε να μυρίζει τον αέρα , μόλις μας εντόπισε άνοιξε το πελώριο στόμα του βγάζοντας μία απαίσια κραυγή που την θυμάμαι μέχρι και σήμερα!

“ΉΑΡΡΡΡΡ”. Έπειτα άρχισε να μουρμουρίζει δυνατά , από τις κινήσεις του έδειχνε σαν να κλαίει και να μοιρολογεί. Το έκανε για αρκετή ώρα με αναφιλητά. Κάποια στιγμή σταμάτησε , με μιας άρχισε να καταβροχθίζει το πτώμα του φρικαλέου αναβάτη με μεγάλη αγριάδα! Ξεκίνησε πρώτα από το κεφάλι και σε λίγα λεπτά είχε φτάσει μέχρι τα πόδια μην αφήνοντας τίποτα. Εφόσον τελείωσε με το μακάβριο γεύμα του , μας κοίταξε άλλη μια φορά με το απρόσωπο βλέμμα του. Δεν έκανε απολύτως τίποτα, το μόνο που έκανε , ήταν να απογειωθεί κάθετα πετώντας προς την μεριά της πόλης.

Αμέσως όλα τα φρικαλέα όντα, έξεψαν στα ιπτάμενα φρικιαστικά πλάσματα τους, και ένα ένα με την σειρά φύγανε ακολουθώντας την πορεία που είχε αυτό , που είχε φάει τον αναβάτη του.

Ήταν μια κίνηση που δεν περίμενα να γίνει. Ούτε εγώ αλλά ούτε και οι σύντροφοί μου. Για λίγο χαρήκαμε πιστεύοντας ότι τους στρέψαμε σε άτακτη φυγή, μα πόσο λάθος είχαμε κάνει.

Ο δέκατος αναβάτης του τρόμου, ο οποίος όλη αυτή την ώρα πετούσε πάνω μας , δεν πήρε το δρόμο της επιστροφής. Άρχισε να χαμηλώνει σιγά σιγά , ώσπου ακούμπησε με το φρικαλέο ιπτάμενο άτι του την κορυφή του τοίχου! Ήταν πιο μεγαλόσωμο από όλα τα άλλα. Πιο μακριά μαλλιά δεν χρειάστηκε και πολύ να καταλάβουμε ότι ήταν αρχηγός. Με ένα άλμα ξέξεψε, καρφώνοντας τις λόγχες που είχε για πατούσες στο πάνσκληρο γρανίτη.! Αμέσως πήρε θέση μάχης όπως έκαναν οι σύντροφοι του πριν από λίγο. Με την μόνη διαφορά , τα τμήματα των μαλλιών του έμοιαζαν με ράστα , αντί να πάρουν την μορφή των αγκιστριών, στο δεξί χέρι είχαν πάρει το σχήμα των όπλων του Ντόρσια, στο αριστερό σαν το σπαθί που ήδη κρατούσα.

Φυσικά η έκπληξη ήταν τεράστια, όταν είδαμε την επίδειξη που έκανε με αυτά! Οι κινήσεις του ήταν κάτι παραπάνω από τέλειες. Χωρίς να βγάλει κραυγές, να κάνει μορφασμούς ή να κάνει άλματα ξεκίνησε την επίθεση του. Ένα γέλιο ακούστηκε από τον ώμο μου. Ήταν ο Ντόρσια

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! χα! Χα! Βρε την τελειωμένη σκρόφα αντέγραψε τα όπλα τους. Αχά! Χα! Χα! Δεν μπορούσα να καταλάβω που έβλεπα το αστείο ο Ντόρσια, μπροστά στο θάνατο το φρικαλέο που ερχότανε λυσσαλέα καταπάνω μας.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τατ θυμάσαι πως εξολοθρεύσαμε το γιγάντιο ΓΙΑΛ!!!;

ΤΑΤ

Ναι Ντόρσια το θυμάμαι!

Χωρίς να πουν άλλες κουβέντες, πήδηξαν από τους ώμους μου, ακριβώς μπροστά στα πόδια μου. Αμέσως ο Τατ μεταμορφώθηκε σαν μια τεράστια βαλλίστρα! Ανέβηκε πάνω στην οπλισμένη βαλλίστρα ο Ντόρσια με το κεφάλι μπροστά. Ο Τατ που ήδη είχε μεταμορφωθεί σε βαλλίστρα, σήκωσε το μπροστινό του μέρος του πιο πάνω λίγο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όπα! Καλώς παλιόφιλε δεν χρειάζεται πιο πάνω. Όταν σου δώσω το σήμα να εκσφενδονιστείς.

Το φρικιαστικό ον είχε κάνει την μισή διαδρομή, που σε κάθε του βήμα τα πόδια του καρφώναν τον σκληρό γρανίτη σαν βούτυρο! Καθώς πλησίαζε κατά πάνω μας, έδωσε εντολή ο Ντόρσια στον Τατ να τον εκσφενδονίσει. Ο Ντόρσια έφυγε με ίσιο το σώμα του σαν βέλος και τα όπλα του προτεταμένα μπροστά. Μα προτού προλάβει να φύγει τελείως ο Τατ, είχε πιαστεί από τα πόδια του Ντόρσια, μεταμορφώνοντας τον εαυτό του στο μισό μέγεθος από τον Ντόρσια!

Το αλλόκοτο με τον Τατ ήταν ότι όλο του το σώμα έμοιαζε με σκαντζόχοιρο! Ήταν γεμάτος από χιλιάδες αγκάθια! στριφογυρίζοντας τα λεπιδοφόρα όπλα του, ο Ντόρσια, χτύπησε το φρικαλέο ον, εκεί ακριβώς που θα ήταν η μύτη του αν είχε. Ανοίγοντας μια τρύπα μπήκαν μέσα στο κρανίο του και οι δυο. Το φρικαλέο ον σταμάτησε απότομα την επίθεση του, παίρνοντας στο απρόσωπο πρόσωπό του, μια έκφραση πόνου και έκπληξης μαζί. Αμέσως από το πίσω μέρος του κρανίου του πετάχτηκε ο Ντόρσια βρίζοντας και φωνάζοντας σε μένα

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Κοίτα! Ο Τατ θα του χαλάσει την κόμμωση.

Το φρικιαστικό ον έπεσε στα γόνατα, μα κατά κάποιο τρόπο ήταν ακόμα ζωντανό. Αμέσως από όλο το κρανίο του, πάνω, προς, πίσω, δεξιά, αριστερά, ακούστηκε ένας θόρυβος όπως όταν σπάνε καρύδια. Ένας σπασμός θανάτου, έπιασε όλο το κορμί του φρικιαστικού όντος.

Τότε είδα όλο του το κεφάλι του, ήταν σαν ένας τεράστιος αχινός. Ο Τατ το είχε κάνει. Μέσα στο κρανίο του φρικιαστικού όντος, είχε επιβάλλει τον εαυτό του στην μέγιστη προσπάθεια, να μεγαλώσει τα αγκάθια του τόσο όσο έπρεπε για να σκοτώσει αυτήν την απαίσια κινητή φρίκη. Ω! Ναι! Τα είχε καταφέρει τέλεια. Λίγο πιο πέρα από εμένα ήταν νεκρό. Με τον Ντόρσια και τον Τατ να είναι πάνω στο στήθος του. Έτρεξα αμέσως κοντά τους βάζοντας την λεπίδα στην θήκη της. Φτάνοντας πάνω από το φρικιαστικό ον παρατήρησα ότι το αριστερό του ή της πόδι είχε ακόμα κάποιες συσπάσεις. Έκανα να πιάσω την λαβή της λεπίδας μου, μα με διέκοψε ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Λες να πάει πουθενά με τόσες τρύπες στο κεφάλι του; Άσε το σπαθί σου ήσυχο. Το ευχαρίστησες αρκετά σήμερα.

Μας διέκοψε το φρικιαστικό ιπτάμενο άτι του που ήδη είχε κάνει την βουτιά του για να κατασπαράξει τον αναβάτη, όπως έκανε και το προηγούμενο. Τότε ο Τατ που είχε μεταμορφωθεί πάλι σαν τον Ντόρσια είπε.

ΤΑΤ

Ακούστε με προσεκτικά τι έχω να σας πω και στους δυο σας. Πρώτα όμως να κάνουμε πιο πέρα , ώστε να δώσουμε στο φρικαλέο ον το χώρο να κάνει το μακάβριο τελετουργικό γεύμα του.

Πράγματι πήγαμε πιο πέρα δίνοντας χώρο στο πλάσμα, να κάνει ότι και το προηγούμενο. Δεν έχασε ώρα ο Τατ, ξεκίνησε να μας λέει το σχέδιό του.

TAT

Λοιπόν Μάνο εγώ και ο Ντόρσια, θα χωθούμε στην κουκούλα σου, εσύ μόλις αυτό το φρικαλέο ον απογειωθεί θα πηδήξεις και θα πιαστείς από την ουρά του. Έτσι δεν θα χρειαστεί να πάμε με τα πόδια μέχρι εκεί!

Του απάντησα αναστατωμένος,

MANOS

Μα τι λες τώρα Τατ; Λες να μην καταλάβει ότι πιάστηκα από την ουρά του; Είναι τελείως τρελό! Αν δεν το καταλάβει δεν έχω καμία όρεξη να μπω σε αυτήν την πόλη , όπου ζει η απόλυτη φρίκη!!

TAT

Κοίταξε τριγύρω σου Μάνο, δεν έχεις καμία άλλη επιλογή. Δεν έχεις που να πας. Εγώ είμαι τόσα χρόνια εδώ προσπαθώντας να φτάσω στην πόλη! Μάταια όμως! Πίσω στην έρημο δεν μπορούμε να πάμε, το μόνο που μας μένει να κάνουμε, είναι να πάμε στην πόλη, ώστε να βρούμε τρόπο να φύγουμε από αυτό εδώ το μέρος.

Πετάχτηκε ο Ντόρσια λέγοντας μου

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε εγώ και ο Τατ θα το κάνουμε, αν εσύ φοβάσαι να μπεις στην πόλη κανένα πρόβλημα. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι κάτσεις εδώ και να μοιρολατρείς ώσπου να πεθάνεις από την πείνα.

Ωωωχχχχ!!!!!!!!!!

Τώρα που είπα πείνα νιώθω το στομάχι μου τελείως άδειο, ποιος ξέρει μπορεί να βρούμε κανένα καπηλειό και καταφέρουμε να φάμε κάτι.

Περιμέναμε το αποτρόπαιο πλάσμα να καταβροχθίσει τον αναβάτη του, ώστε να κάνουμε αυτό που μας είπε ο Τατ. Όχι ότι συμφωνούσα αλλά δεν μπορούσα να κάνω και αλλιώς. Είχαν δίκιο, αν έμενα εδώ κάποια στιγμή θα πέθαινα από την πείνα. Θυμάμαι λίγο πριν τελειώσει το γεύμα του το φρικιαστικό πλάσμα τον ρώτησα μήπως ξέρει να μου πει ποιοι ή πως τους λέγανε αυτούς που φτιάζανε την πόλη αυτή ή αν ήταν όλοι τους όπως αυτά τα φρικαλέα όντα.

TAT

Δεν μπορώ να σου πω με σιγουριά Μάνο. Θα σου πω όμως τι έχω ακούσει από τους σοφούς της χαμένης μου φυλής και από διάφορους που συνάντησα στην ζωή μου.

Η ονομασία αυτής της μυθικής πόλης που όπως βέβαια θα σου έχει πει ο Ντόρσια λέγεται ΗΤΠΥΡΚ! Αυτοί που την φτιάξαν, τους ονομάζουν " ΟΙ ΜΑΚΡΥΝΟΙ ΑΠΟ ΠΕΡΑ". Κανείς δεν τους έχει δει, αλλά είναι σίγουρο ότι αυτοί φτιάξαν τους αμμανθρώπους και ότι άλλο φρικιαστικό υπάρχει εδώ.

Οι αμμάνθρωποι ανέλαβαν να φτιάξουν την πρώτη πόλη μέσα αλλά και έξω από την γη! Δηλαδή στην επιφάνεια. Ότι φρικιαστικό έχεις δει ή θα δούμε στην πορεία είναι για αμυντικούς ή στρατιωτικούς σκοπούς. Κάποιοι λένε ότι φυλάνε τα μυστικά όλων των γνωστών και άγνωστων συμπτάντων.

Μας διέκοψε το χορτασμένο πλέον φρικαλέο ον, που άρχισε να φτερουγίζει για να γυρίσει πίσω στην πόλη.

MANOS

Τώρα είναι η ευκαιρία μας άνθρωπε! Μα πρόσεξε μην καταλάβει την ασχήμια σου το πλάσμα, τρομάζει, του σταματήσει η καρδιά του και σκάσει.. χα χα χα!!!!

Γελώντας ο Ντόρσια μαζί με τον Τατ , με τις τούμπες τις επιδέξιες που κάνανε κωθήκανε άλλη μια φορά στην κουκούλα μου. Κοιτάζοντας το φρικαλέο πλάσμα που άρχισε να παίρνει ύψος, φώναξα στους συντρόφους μου..

ΜΑΝΟΣ

Εάν με μυρίσει.;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Με τόσο αίμα άσχημε που έχουμε πάνω μας από τα φρικιαστικά πλάσματα, δεν υπάρχει περίπτωση να μας καταλάβει! Με σένα όμως δεν ξέρω.;! Πότε έκανες μπάνιο τελευταία φορά; Αχα χα χα χα!!!

Θα ήθελα να τον πνίξω από τα νεύρα μου εδώ και τώρα, μα άρχισα να τρέχω σαν τρελός κάνοντας ένα υπέρτατο άλμα! Πιάστηκα από την άκρη της ουράς του, αυτό το παράξενο φρικιαστικό ιπτάμενο πλάσμα, από το βαθύτερο σημείο της κολάσεως του ΑΡΜΑΤΓΟΝ, με πήρε είδηση από το βάρος και μόνο. Γύρισε το τρομακτικό κεφάλι του και ανοίγοντας το φονικό του στόμα, άρχισε να με μυρίζει σαν τρελό. Ένιωθα την μπόχα της ανάσας του στα πνευμόνια μου μέσα να μου καίει τα σωθικά. Ήθελα να ξεράσω μέχρι την χολή μου , κρατήθηκα όμως γιατί αν έκανα το παραμικρό θα με κατασπάραζε.

Έτσι γύρισε το κεφάλι του αδιαφορώντας με. Συνέχισε να πετά αμέριμνο προς την πόλη. Από κάτω ο λαβύρινθος έμοιαζε τρόπαιο αποτρόπαιος, άσχημος, αμέριμνος έως αδιάβατος.! Τελικά ίσως να σταθήκαμε τυχεροί με την ιδέα του Τατ να πιαστούμε κρυφά από την ουρά του φρικαλέου πλάσματος. Μέσα από την κουκούλα μου ακούστηκε ο Τατ να μου λέει

ΤΑΤ

Όταν μπορούμε πάνω από την πόλη, μόλις βρεις ευκαιρία πήδα!

Το να πηδήσω ήταν μια κουβέντα. Πρέπει τουλάχιστον να ήμασταν διακόσια μέτρα ύψος. Αφήναμε πίσω τον λαβύρινθο αρχίζοντας να περνάμε τους τιτάνιους τοίχους.

Το πάχος του τοίχου πρέπει να ήταν το λιγότερο γύρω στα είκοσι μέτρα πλάτος.!

Μόλις περάσαμε τους τοίχους της πόλης, άρχισε να φαίνεται καθαρά πλέον η πολεοδομική της. Όλα τα σπίτια , αγάλματα ήταν φτιαγμένα από το υλικό που είχε φτιαχτεί και ο τοίχος του λαβυρίνθου.

Λαβυρινθώδη δρόμοι, άλλοι στενοί, άλλοι μεγάλοι. Τα σπίτια ήταν κολλημένα το ένα δίπλα στο άλλο! Η αρχιτεκτονική τους όμως ήταν αυτό, που μου δημιουργούσε φόβο, δέος και τρόμο. Δεν μπορούσα να προσδιορίσω τι έφταιγε σε αυτό το θέμα.

Άλλα σπίτια ήταν κοντά , άλλα ψηλά, άλλα χοντρά, άλλα λεπτά. Βουτηγμένα σε μια θάλασσα απαλής υγρασίας που συνοδευόταν από μια κίτρινη διάφανη ομίχλη. Πιο πολύ μου θύμιζε μυρμηγκοφωλιά όπως ήταν δομημένα τα σπίτια, το ένα δίπλα στο άλλο, ή το ένα πάνω στο άλλο. Οι σκεπές έμοιαζαν σαν κέρατα. Όχι κέρατα όπως έχουν τα ελάφια ή τα βοοειδή, αλλά με κέρατα όπως έχουν κάποια σαυροειδή πάνω τους.

Η κάθε στέγη ήταν σαν ένα κέρατο από πάνω τους. Είχαν ένα χρώμα απαλό πράσινο τα οποία έδειχναν σαν να ήταν ζωντανά.

Όση ώρα πετάγαμε δεν είδα κανένα κάτοικο, ούτε φρουρούς ή κάποιο από αυτά τα φρικαλέα όντα. Λες και δεν ζούσε κανένας σε αυτή την πόλη εδώ και αιώνες. Είχα αρχίσει και κουραζόμουν αφάνταστα, ένιωθα τους μύες μου να; αρχίζουν να με καίνε. Έπρεπε οπωσδήποτε να βρω κάποιο σημείο ώστε να μπορέσω να πηδήσω. Δυστυχώς όμως όπου και να κοίταζα τριγύρω μου δεν υπήρχε κάτι ώστε να το κάνω.

Φώναξα ψιθυριστά στους συντρόφους μου.

ΜΑΝΟΣ

Τατ! Ντόρσια! Δεν μπορώ άλλο να κρατηθώ θα πέσουμε!! Άρχισαν οι δυνάμεις μου να με εγκαταλείπουν.

Τότε καθώς περνούσαμε πάνω από αυτά τα παράξενα αυτά τα σπίτια , φάνηκε ένα άνοιγμα, στο οποίο υπήρχε στη μέση του ένα τεράστιο σιντριβάνι ή πισίνα , ή μπορεί ακόμη να ήταν κάποια δεξαμενή νερού που μάζευε η πόλη για την παροχή νερού. Μόλις βρεθήκαμε πάνω από αυτή φώναξα στους συντρόφους μου.

Κρατηθείτε γερά θα πέσουμε μέσα στο νερό.

Κοιτώντας το νερό που ήταν ακριβώς από κάτω μας, έκλεισα τα μάτια μου, αφήνοντας τον εαυτό μου να τον παρασύρει η βαρύτητα. Σε λίγα δευτερόλεπτα πέσαμε μέσα στο νερό. Φοβήθηκα μήπως δεν είχε βάθος και χτύπαγα άσχημα , αλλά ευτυχώς είχε αρκετό βάθος.

Αμέσως πετάχτηκα έξω από το νερό πιάνοντας τα χείλη της δεξαμενής, φωνάζοντας όλο αγωνία στους συντρόφους μου, βγάζοντας τα ρούχα μου βιαστικά και έψαχνα σαν τρελός μέσα στην κουκούλα να τους βρω.!

Παρά ότι τους φώναζα, δεν έπαιρνα καμιά, μα καμιά απάντηση.!. Δεν βρισκόντουσαν πουθενά! Φοβούμενος τα χειρότερα και ξανά βούτηξα στην δεξαμενή.

Έκανα πολλές βουτιές, μα δεν μπορούσα να πιάσω πάτο με τίποτα. Τα νερά ήταν πολύ βαθιά. Κάποια στιγμή τα παράτησα γεμάτος θλίψη, κούραση και απελπισία.!

Βγήκα από το νερό γεμάτος αγωνία, μήπως βρισκόντουσαν κάπου εκεί τριγύρω.

Έστυνα τα ρούχα μου καλά, τα φόρεσα τελείως μηχανικά χωρίς να καταλαβαίνω τριγύρω τι γινόταν. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι οι σύντροφοι μου είχαν χαθεί ή χειρότερα ακόμη , να έχουν πνιγεί! Κοιτώντας γύρω μου, ώστε να μπορέσω να πάρω μια ιδέα προς τα που να πήγαινα. Παρατήρησα τις παρανοϊκές πόρτες μα και τα παράθυρα που βρισκόταν τριγύρω μου.

Οι πόρτες και τα παράθυρα ήταν ένα είδος διαφανής μεμβράνης. Η μεμβράνη αυτή ήταν πολύ αλλόκοτη , τόσο που μου προξένησε την περιέργεια να πάω πιο κοντά για να δω πως ήταν. Πήγα σε ένα σπίτι που ήταν ακριβώς μπροστά μου. Κάνοντας κάπως διστακτικά τα βήματά μου σταμάτησα στο μισό μέτρο από την πόρτα του σπιτιού. Η πόρτα πρέπει να είχε ύψος γύρω στο ένα πενήντα, με πλάτος γύρω στους ογδόντα πόντους. Ένα αλλόκοτο αχνώδες πορτοκαλί χρώμα έσβηνε και άναβε κάθε τόσο σε όλη την πόρτα.

Κάνοντας να κοιτάξω καλύτερα ανατρίχιασα ολόκληρος από την φρίκη που είδα.

Έκανα πέντε έξι βήματα σαστισμένος.!. Ποίος θα μπορούσε να φτιάξει κάτι τόσο φρικιαστικό;;;! Ποία παρανοϊκή ιδέα σκάλωσε στο μυαλό του κατασκευαστή της, ώστε να φτιάξει τέτοιου είδους πόρτα; Όπως κοίταζα προσεχτικά την πόρτα , παρατήρησα ότι δεν είχε πόμολο, έπειτα παρατήρησα τον παράξενο πορτοκαλί φωτισμό που μια άναβε και μια έσβηνε. Μα παρατηρώντας την καλύτερα, πρόσεξα ότι η πόρτα ήταν ζωντανός οργανισμός! Από πάνω μέχρι κάτω, δεξιά αριστερά, υπήρχαν φλέβες!! Πραγματικές φλέβες! Ψηλές βέβαια αλλά ήταν!!! Μπορούσα να δω το αίμα να ρέει κανονικά. Δεν μπορούσα να δω μέσα στο σπίτι το τι γινότανε, δεν υπήρχε ορατότητα. Σε όλα τα σπίτια οι πόρτες και τα παράθυρα , είχαν ακριβώς το ίδιο μοτίβο.

Κοιτώντας υπήρχαν σπίτια στα οποία οι πόρτα από το έδαφος, μπορεί να ήταν από δύο έως τρία μέτρα ύψος. Το περίεργο ή να πω το παράξενο ήταν ότι δεν υπήρχαν σκαλοπάτια.!. Τίποτα απολύτως που να δείχνει ότι ανεβαίνει κάποιος εκεί.!. Πράγματι πολύ παράξενο.

Καθώς το κεφάλι μου προσπαθούσε να σπάσει αυτή την παραξενιά, ακούστηκε θόρυβος πίσω μου. Γυρίζοντας να δω το τι ήταν το μόνο που πρόλαβα να δω, ήταν μια φευγαλέα σκιά. Μπορώ να πω με βεβαιότητα , ότι ανησύχησα πολύ. Βρισκόμουν ποίος ξέρει που, και τι θα μπορούσα να συναντήσω.

Οι ματιές μου πετάνε σαν τρελού, μέσα στα σοκάκια, πάνω στις σκεπές, στις γωνίες των σπιτιών, γενικώς όπου θα μπορούσε κάποιος να έχει καλυφθεί για να μην

μπορέσω να τον δω. Υπήρχαν πολλοί δρόμοι που θα μπορούσα να πάρω , ποίος όμως θα ήταν ο σωστός;; Αλλά και να ήταν για πιο πράγμα ή για πιο λόγο θα ήταν ο σωστός; Απλώς βρισκόμουν σε μια πόλη που δεν ήξερα απολύτως τίποτα, ολομόναχος με τους συντρόφους μου χαμένους ή πεθαμένους. Σκεφτόμουνα προς τα που έπρεπε να πάω. Η μόνη μου σκέψη ήτανε το πως να βγω από αυτή την τρεις κατάρατη πόλη, ώστε να γυρίσω ξανά στην έρημο. Μα θα έπρεπε αν κατάφερνα να βγω από την πόλη να αντιμετωπίσω τον λαβύρινθο.

Την σκέψη μου την διέκοψε ένας πνιχτός σφυριχτός ήχος. Ένας ήχος που θύμιζε να γρατσουνάνε τζάμια με μεταλλικά αντικείμενα. Στην χροιά αυτού του ήχου υπήρχε, κάτι το απόκοσμο, κάτι το μη φυσικό , κάτι που έκανε την καρδιά μου να χτυπά σαν τρελή από τον φόβο. Έκανα και γύρισα απότομα , τραβώντας από την θήκη το σπαθί μου, κάνοντας την λεπίδα για πρώτη φορά στην ζωή μου, να βγάλει ήχο από την ταχύτητα που το τράβηξα. Ήμουν αποφασισμένος να μην παραδώσω την ψυχή μου χωρίς μάχη. Πράγματι είχα δίκιο. Μπροστά μου, γύρω στα τριάντα μέτρα στεκόντουσαν τέσσερα περίεργα όντα.

Περίεργα μα και φρικιαστικά στην όψη. Όλα ήταν μια κοψιά! Το ύψος τους πρέπει να ήταν δύο με δύο πέντε. Τα σώματά τους ήταν υπερβολικά αδύνατα , σε τέτοιο σημείο που θα έλεγε κανείς ότι με το ζόρι είχαν ζωή πάνω τους. Τα χέρια τους ήταν μακριά , τόσο που οι παλάμες τους ξεπερνούσαν τα γόνατά τους , γύρω στους δέκα με δεκαπέντε πόντους.!

Στο κάθε αριστερό τους χέρι , υπήρχε ένα τεράστιο σπαθί. Ήτανε κυρτό μοιάζοντας σαν τα σπαθιά που είχαν οι Σαρακηνοί, πρέπει να είχε ένα ογδόντα μήκος και εβδομήντα πλάτος. Αντί να έχουν το χρώμα του μετάλλου όπως όλα τα σπαθιά , αυτά είχαν ένα έντονο μωβ.

Δεν φορούσαν ρούχα, γεννητικά όργανα δεν υπήρχαν, δεν υπήρχε ούτε ομφαλός! Το κεφάλι τους είχε σχήμα κανονικό, υπήρχε ένα τεράστιο στόμα στο οποίο κάποιος το είχε ράψει άτσαλα, πολλές φορές κλείνοντας το βίαια. Η κλωστή φαινόταν να είναι χοντρή σαν καλώδιο. Το ατσούμπαλο ράψιμο, έκανε τα χείλια του πλάσματος να πετάγονται ανάμεσα από τα ράμματα πολύ άσχημα.

Μάτια ή μύτη ούτε σε αυτά τα φρικιαστικά πλάσματα υπήρχαν. Το υπόλοιπο κεφάλι ήταν γυμνό χωρίς μαλλιά ή αφτιά. Από τα πόδια μέχρι την κορυφή του κεφαλιού τους , υπήρχαν χιλιάδες φλέβες λες και είχαν πάθει φλεβίτη. Το χρώμα του σώματός τους ήταν αρκετά λευκό με κάποιες ελαφριές αποχρώσεις του μπεζ και απαλού μωβ. Στεκόταν εκεί ακούνητα. Το μόνο κάνανε είναι να γυρνάει που και που το ένα στο άλλο, δημιουργώντας πνιχτούς σφυριχτούς ήχους, σαν και αυτόν που άκουσα πριν λίγο.

Πόσο θα ήθελα να είχα τους συντρόφους μου δίπλα μου αυτή την στιγμή. Θυμήθηκα τα λόγια του Ντόρσια “Ότι ματώνει μπορεί να πεθάνει!”. Αυτό ήταν καλό, αυτό όμως που δεν ήταν, εγώ ήμουν ένας και αυτά τέσσερα.

Σήκωσα επίτηδες το αριστερό μου χέρι σιγά σιγά, ώστε να δω τις αντιδράσεις τους. Δεν πρόλαβα καλά καλά να το κουνήσω, αμέσως από τα τέσσερα φρικιαστικά όντα, ο ήχος του πνιχτού σφυρίγματος άλλαξε και έγινε πιο χοντρός, παίρνοντας θέση μάχης. Αυτά τα ρημάδια μπορεί να μην είχαν μάτια, αλλά σίγουρα είχα κάποιο είδος εσωτερικού μηχανισμού, όπως οι νυχτερίδες. Κάποιο είδος φυσικού Σόναρ. Έτσι εντόπιζαν τις κινήσεις, ίσως το σφύριγμα που κάνανε να είχε αυτό το σκοπό. Ένα είδος ηχητικού Σόναρ.!

Με τίποτα δεν υπήρχε περίπτωση να αποφύγω την μάχη. Ήμουν σε απελπιστική κατάσταση, αλλά ήθελα πάση θυσία να επιζήσω. Θυμήθηκα πάλι κάποια λόγια του χαμένου μου συντρόφου “Αν είναι να το κάνεις , κοίταξε να χαλάσεις πολλούς από αυτούς.”

Αυτό ήταν. Ξεκίνησα την επίθεσή μου , όπως και ο Ντόρσια. Όχι με τούμπες, αλλά βαστώντας την λεπίδα μου προς τα έξω, άρχισα να τρέχω προς το μέρος τους, βρίζοντας και καταριώντας την φάρα τους μα και την φάρα των προγόνων τους. “Βλεδυρά βρωμογούρουνα, ανάθεμα την φαμίλια σας! Φτύνω τους τάφους των προγόνων σας, που σύφιλη και βλεννόρροια τους έφαγε, βρωμοσκούληκα των βάλτων. Άχρηστοι κουνενέδες, είμαι ένας αλλά είμαι στρατός μόνος μου γκανιότες του ελέους.!!”

Καθώς έτρεχα κατά πάνω τους οι κατάρες μου και οι βρισιές, μου έδωσαν πιο πολύ κουράγιο, πόσο δίκιο είχε ο Ντόρσια. Αν ήταν εδώ πιστεύω ότι θα του άρεσε η επίθεση που έκανα. Από την άλλη μεριά τα φρικιαστικά όντα, άρχισαν ένα ένα , σφυρίζοντας να τρέχουν με την σπάθα τους σηκωμένη προς εμένα.

Η σύγκρουσή δεν άργησε να έρθει. Φτάνοντας γύρω στα δύο μέτρα από το πρώτο, γονάτισα και άφησα την βαρύτητα και την ταχύτητα που είχα να κάνει το σώμα μου να γλιστρήσει στο έδαφος. Έγειρα το σώμα μου προς τα πίσω, αποφεύγοντας την τεράστια σπάθα του στο παρά πέντε από το κεφάλι μου. Αμέσως το δεξί μου χέρι , που ήταν τεντωμένο πίσω , το έφερα ταχύτατα μπροστά μου κόβοντας του το πόδι πέρα για πέρα θρυμματίζοντας το κόκκαλο του από το γόνατο και πάνω. Σταμάτησα το γλίστρημα επί τόπου στρίβοντας το κορμό μου απότομα αριστερά, βάζοντας το δεξί μου πόδι για φρένο. Πετάχτηκα όρθιος σαν ελατήριο καταφέροντας του από πίσω ένα καίριο χτύπημα. Προτού προλάβει να πέσει κάτω εφόσον είχε μείνει με ένα πόδι , έσφιξα την λεπίδα μου στο δεξί μου χέρι κάνοντας μια κεραυνοβόλα κίνηση στα δεξιά με στόχο το λαιμό του. Η λεπίδα μου βρήκε , στόχο μου εύκολα, κόβοντας το κεφάλι του πλάσματος τελείως, κάνοντας το να φέρει δύο τούμπες στον αέρα προτού πέσει στο έδαφος χάμω. Καθώς γινόταν η κίνηση αυτή, γονάτισα κάτω, βάζοντας με τα δύο μου χέρια το σπαθί στην πλάτη μου, αποφεύγοντας το χτύπημα από το δεύτερο πλάσμα που ήδη με είχε πλησιάσει.

Το χτύπημα του βρήκε πρώτα το ακέφαλο σώμα του συντρόφου του, που δεν είχε φτάσει ακόμα να σωριαστεί στο έδαφος. Σκίζοντας το θρυμματίζοντας κόκαλα και κρέας , δέχτηκε την λεπίδα μου το δυνατό λυσσαλέο χτύπημα του. Ήταν τόσο σφοδρό το χτύπημα που τραντάχτηκα ολόκληρος. Παρά λίγο να μου έφευγε το σπαθί από τα χέρια μου! Λες και τα χέρια μου τα χτύπησε ρεύμα. Η δόνηση της σύγκρουσης ήταν τόσο που μου ανακατεύτηκε το στομάχι μου και μου ήρθε να ξεράσω, μα κρατήθηκα. Με όση δύναμη μου είχε μείνει έσκυψα τραβώντας το σπαθί μου, κάνοντας μια αριστερή τούμπα, σηκώθηκα όρθιος στριφογυρίζοντας το σώμα μου, έκανα την αιματηρή επίθεσή μου. Το πλάσμα προσπαθούσε να βγάλει το πελώριο σπαθί από το σώμα του ακέφαλου συντρόφου του που ήταν ακόμη όρθιο γεμάτο από σπασμούς θανάτου.

Βλέποντας την κατάσταση αυτή, τίναξα το σώμα μου στον αέρα, κρατώντας το σπαθί μου πάνω από το κεφάλι μου. Τα πόδια μου κόντευαν να ακουμπήσουν την πλάτη μου. Με την φόρα που είχα, κατέβασα το σπαθί μου, βρίσκοντας η λάμα μου και τους δύο τους καρπούς. Το πρόσωπό μου αγριεμένο, γέμισε αίματα, από το φρικιαστικό πλάσμα που έκανε ένα με δύο βήματα πίσω με τα χέρια του κομμένα να αιμορραγούν ασύστολα.

Το πρώτο πλάσμα έπεσε στο έδαφος νεκρό , με την σπάθα του συντρόφου του, καρφωμένη στα σωθικά του και με τους καρπούς του δεύτερου πλάσματος , να είναι πάνω στην λαβή της τεράστιας σπάθας κολλημένα αιμορραγώντας και αυτά.

Αμέσως έκανα ένα βήμα προς τα εμπρός κρατώντας την λαβή της λεπίδας μου ανάποδα, περασμένη κάτω από την μασχάλη, ώστε να εξέχει πίσω από την πλάτη μου. Φτάνοντας κοντά στο σαστισμένο ακρωτηριασμένο πλάσμα, που αιμορραγούσε σαν σφαγμένο γουρούνι. Τράβηξα την λεπίδα μου γυρίζοντας την από την μασχάλη

προς τα εμπρός. Πιάνοντας την και με τα δύο μου χέρια , με ένα απότομο τίναγμα στα αριστερά και ύστερα ένα τίναγμα στα δεξιά , η λεπίδα μου βρήκε το κεφάλι του πλάσματος στα μελίγγια του, αφαιρώντας το μισό κεφάλι μαζί με το μυαλό του. Έπεσε αιμόφυρτο χωρίς κανένα σπασμό. Το τρίτο ερχότανε από τα αριστερά μου, σφυρίζοντας σαν μουρλό, με την σπάθα του να στριφογυρίζει σαν πούπουλο στο χέρι του. Το τέταρτο ερχότανε από μπροστά μου , σφυρίζοντας το ίδιο όπως και το άλλο. Ήταν σίγουρο ότι κάτι λέγανε εκτός από το να βλέπουν το που ήμουν. Σκέφτηκα μια κίνηση μάχης που μου είχε μάθει ο δάσκαλός μου , όταν πήγαινα και μάθαινα ΙΑΪ ΝΤΟ.

Δύσκολη κίνηση!!!

Μου είχε πει ότι αν κάποτε την κατάφερνα, θα είχα τελειοποιηθεί στην γιαπωνέζικη ξιφασκία.! Κοίταξα ποίος ήταν πιο κοντά μου κάνοντας την κίνηση μου. Αυτό που μου ερχόταν από μπροστά μου, ήταν πιο κοντά , έτσι αποφάσισα ότι σε αυτό θα γινόταν η κίνηση. Δεν μου πέρασε ούτε μια φορά από το μυαλό ότι δεν θα τα κατάφερνα. Ότι φοβόμουν αυτό ήταν πραγματικότητα. Άνοιξα λίγο τα πόδια μου, αριστερά και δεξιά ώστε να πατώ το έδαφος καλύτερα. Με το δεξί μου χέρι κρατούσα το σπαθί μου ελαφριά, σήκωσα τα δυο μου χέρια μέχρι τους ώμους. Έκλεισα τα μάτια μου ακούγοντας τα σφυρίγματα του, μα συγχρόνως και τα βήματα του που όλο και γινόταν πιο δυνατά. Το φρικαλέο πλάσμα είχε φτάσει σε θέση να με πετσοκόψει. Σήκωσε την σπάθα του ώστε να με σφάξει. Την ώρα που έκανε την κίνηση από πάνω προς τα κάτω, έκανα ένα βήμα πίσω και αριστερά ανοίγοντας τα μάτια μου. Η σπάθα μου ήταν βαριά, χτύπησε λυσσαλέα στο έδαφος. Αμέσως όπως το πλάσμα είχε σκύψει και προσπαθούσε να σηκώσει την σπάθα του, ξανά έκανα την κίνηση. Ορμώμενος μπροστά με το δεξί μου πόδι πάτησα στον σβέρκο του, δίνοντας ώθηση στο σώμα μου να πεταχτεί στον αέρα. Καθώς πετάχτηκα έστριψα το κορμί μου όλο αριστερά βλέποντας την πλάτη του πλάσματος. Αμέσως με τα δύο μου χέρια κράτησα την λεπίδα μου, κάθετα ψηλά και με την μύτη προς τα κάτω.

Η λεπίδα μου όλη χώθηκε ακριβώς εκεί που είχα υπολογίσει. Μπαίνοντας από το σβέρκο, του έκοψε πρώτα την σπονδυλική στήλη, χώνοντας την πιο βαθιά, έκοψε την βρομερή καρδιά του.

Τα πόδια μου βρισκόταν στους ώμους του. Αμέσως το φρικιαστικό πλάσμα, τίναξε το κεφάλι του προς τα πίσω. Ο θάνατος του ήταν ακαριαίος. Προτού σωριαστεί , το τέταρτο πλάσμα είχε έρθει αρκετά κοντά κάνοντας και αυτό την κίνηση του. Έδωσα πάλι ώθηση στο κορμί μου, τραβώντας το σπαθί μου από το σβέρκο του πλάσματος , πετώντας όσο πιο ψηλά μπορούσα. Η σπάθα του τρίτου πλάσματος βρήκε τον ήδη νεκρό σύντροφό του, που δεν είχε πέσει στο έδαφος, ακόμα στο κεφάλι, ανοίγοντάς τον στη μέση, όπως τα σφαχτά οι χασάπηδες. Προτού προλάβει να σηκώσει την τεράστια σπάθα του, είχα προσγειωθεί μπροστά του. Παρ'όλο που δεν είχε μάτια στο πρόσωπο του, είχε ζωγραφιστεί μια έκπληξη αγωνίας η οποία σιγά σιγά έγινε πόνου. Βγάζοντας αίμα από το στόμα του, όσο του επέτρεπε το ραμμένο στόμα του, το τέταρτο πλάσμα σωριάστηκε στα πόδια μου, έχοντας σπασμούς στο αριστερό του πόδι για λίγο, όπου και ξεψύχησε.

Όταν πήδησα στον αέρα να αποφύγω την κίνησή του, καθώς κατέβαινα με όλη μου την δύναμη, τον χτύπησα με την μύτη της λεπίδας μου, επιτρέποντας την να μπει μόνο δέκα πόντους. Το χτύπημα ξεκίνησε από τον αριστερό του ώμο , ξεσκίζοντας χειρουργικά το δέρμα και το κρέας του σπάζοντας την κλείδα του, συνεχίζοντας η κάμα το χειρουργικό της χτύπημα , του έσκισε δέρμα, κρέας, τα κόκαλα του στέρνου, του κόβοντας την καρδιά του, συνεχίζοντας έκοψε το συκώτι του βγαίνοντας από την περιοχή όπου ήταν το πάγκρεας!

Το χτύπημα ήταν τέλειο, μα συνάμα θανατηφόρο , η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή, κόντευα να σωριαστώ από αυτήν την υπερπροσπάθεια. Ακουμπώντας στο σπαθί μου γονάτισα πάνω από τα φρικαλέα πλάσματα να πάρω μια ανάσα. Μια γνωστή φωνή ακούστηκε στα αφτιά μου.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Άσχημε!

Σηκώθηκα όρθιος παραμελώντας την κούραση μου, μα και το λαχάνιασμα που είχα ακούγοντας την γνώριμη φωνή του Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εδώ! Εδώ πάνω είμαστε!!

Κοιτώντας και προσπαθώντας συνάμα να εντοπίσω από που ερχόταν η φωνή του, το βλέμμα μου τριγυρνούσε σαστισμένο μην τυχόν και δεν τους εντοπίσω.

Σκουπίζοντας με την άκρη από το πανωφόρι μου, την ματωμένη κάμα του σπαθιού μου, παρατηρώντας προσεκτικότερα τους είδα..! Βρισκόταν πάνω σε μια από τις περιέργες κολώνες που τις είχαν , για να φωτίζουν το βράδυ. Έτρεξα προς το μέρος τους. Με τις ακροβατικές τους τούμπες προσγειώθηκαν πάνω στον ώμο μου, παίρνοντας ο κάθε ένας την μεριά του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είδες που στο έλεγα Τατ! Ότι ο άσχημος είναι ικανός πολεμιστής!; Τον είδες πως έκανε παϊδάκια αυτά τα πλάσματα;!

ΤΑΤ

Το είδα Ντόρσια! Πράγματι πολύ ωραίες κινήσεις για άνθρωπος.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε θα πρέπει να μάθεις όταν λες τις κατάρες και τις βρισιές, που και που να φτύνεις κιόλας. Σε κάνει πιο αντιπαθή στον εχθρό! Χα! Χα! Μπορώ να πω όμως, με το χέρι στην καρδιά ότι ήσουν καταπληκτικός σε όλα σου.

Δεν κρατήθηκα άλλο! Αρχισα να φωνάζω και να τον μειώνω με μανία από τα νεύρα μου.

ΜΑΝΟΣ

Βρε δείγμα πόντου με πόδια, βρε κακομοίρη της νύχτας! Βρε κοντοστούπη της κακιάς συμφοράς! Εγώ νόμιζα βρε μπιζέλι με πόδια ότι είχατε πεθάνει και σεις ρεμβάζατε την μάχη λες και βλέπατε παράσταση; Σου μιλάω βρε μπόι μύγας, δεν απαντάς;

Πετάχτηκε κάνοντας τούμπες. Προσγειώθηκε εκεί κάτω μπροστά μου φωνάζοντάς μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σου είπα και πριν άσχημε! Πρέπει να μάθεις να βρίζεις και να καταριέσαι. Θες ακόμη δουλειά σε αυτό! Όσο για τα φρικιαστικά πλάσματα που σκότωσες;! Αυτό θα μπορούσε να το κάνει και η γιαγιά μου, που στα τελευταία της την είχανε σε καρότσι.!

Νευρίασα τόσο, που μου πέρασε ιδέα να τον πατήσω.

Καταλαβαίνοντας την πρόθεσή μου όμως έβγαλε τα λεπιδοφόρα φονικά του όπλα λέγοντάς μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έλα άσχημε! Έλα να παίξουμε! Θα σου γδάρω το άσχημο τομάρι σου και θα το κάνω πολυθρόνα, μα τα κόκκινα μουστάκια των προγόνων μου.

Καθώς τα έλεγε όλα αυτά το βλέμμα του μα και το χαμόγελό του, θύμιζαν τρελού.

Ένας κόμπος έπιασε το στομάχι μου. Θα μου επιτίθονταν πραγματικά ή μπλόφαρε;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έλα! Έλα! Έλα! Άσχημε! Δείξε μου τι αξίζεις;! Δείξε μου το τσαγανό σου!

Αυτό ήταν, άρχισε και αγρίευε περισσότερο. Πίστεψα ότι ήρθε το τέλος μου. Έκανε μια τούμπα προς τα επάνω. Τελείως ξαφνικά έπεσε κάτω αρχίζοντας ένα ξεκαρδιστικό γέλιο.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αχά! Χα! Χα! Που να έβλεπες την μούρη σου άσχημε.... δεν μπορώ θα σκάσω... Τατ είδες τα μούτρα του...

Ο Τατ όμως δεν γελούσε, έστεκε όλη αυτήν την ώρα σοβαρός, παρακολουθώντας όλη την σκηνή. Ώσπου άρχισε να μιλάει.

ΤΑΤ

Όταν τελειώσεις από όλο αυτό το θέατρο, ίσως να μπορέσουμε να βρούμε κάποιο τρόπο να φύγουμε από εδώ. Μάνο ο λόγος που δεν βοηθήσαμε ήταν γιατί ήμασταν αρκετά μακριά από εσένα. Δεν σου κρύβω ότι ο Ντόρσια έκανε υπέρ προσπάθεια με τις τούμπες του να σε προλάβει.! Βλέποντας από μακριά, εκεί πάνω από τις σκεπές την επίθεση σου. Πίστεψε ότι θα σε έχανε. Πολέμησες γενναία, καθαρά όπως αρμόζει σε έναν καλό πολεμιστή. Μα τώρα πρέπει να φύγουμε! Όσο για τον Ντόρσια μην του δίνεις σημασία, του αρέσει να πειράζει τους άλλους πάρα πολύ.

Ένωσα τον Ντόρσια στον ώμο μου, που προσγειώθηκε. Πλησίασε κοντά στο αυτί μου λέγοντας μου

ΝΤΟΡΣΙΑ

Δεν σε καθάρισα άσχημε γιατί θέλω κάποιον να με κουβαλάει την επο.....

(Δεν άντεξε ξέσπασε πάλι σε δυνατά γέλια.!!) πρέπει να δεις τα μούτρα σου τώρα.... μα και πριν!....

τον διέκοψε απότομα ο Τατ

ΤΑΤ

Επιτέλους Ντόρσια! Σοβαρέψου είμαστε μέσα στο στόμα του λύκου. κόψε την πλάκα!

Συμφωνήσαμε και οι τρεις ότι έπρεπε να πάρουμε τον πιο ανηφορικό δρόμο, ώστε να βρεθούμε στο κέντρο της πόλης. Έτσι ξεκινήσαμε την αναζήτηση μας, το πως θα μπορέσουμε να βγούμε από αυτήν την καταραμένη πόλη. Η ώρα ήταν περασμένη, το σκοτάδι άρχισε να διώχνει την μέρα παίρνοντας την θέση του στον ουρανό. Εγώ και ο Ντόρσια είχαμε αρχίσει να νιώθουμε την πείνα στο στομάχι μας τόσο έντονα, λες και μας κλωτσάγανε μουλάρια.

Μπαίναμε σε σοκάκια, στρίβαμε από κει. Η πόλη ήταν τεράστια. Έπρεπε πάση θυσία όμως να βρούμε το κέντρο της πόλης. Οι δρόμοι ήταν τόσοι πυκνοί και πολλοί, που μπορώ να πω δεν ήταν τόσο εύκολο να βρούμε το κέντρο. Κόντευε να ξημερώσει. Είχαμε φάει όλη την βραδιά, περπατώντας μέσα σε αυτή την πόλη, προσπαθώντας να βρούμε το κέντρο. Κάποια στιγμή το καταφέραμε. Βγαίνοντας από ένα στενό σοκάκι που ίσα ίσα, χωρούσα να περάσω. Μπροστά μας απλωνόταν μια τεράστια πλατεία! Τεράστια πλατεία! Μια πλατεία που μπορώ να πω ότι ήταν δυο χιλιόμετρα μήκος και ένα πλάτος. Δεν υπήρχε τίποτα επάνω της, θύμιζε στο μυαλό μου σαν αεροδιάδρομος παρά σαν πλατεία.

Από την δεξιά και την αριστερή μεριά, είχε αυτά τα φρικαλέα μα περίεργα σπίτια. Απέναντι ακριβώς εμάς, δέσποζε ένα μεγαλοπρεπές κτίριο με πύργους. Είχε έξι πύργους με πολλές από αυτές τις περίεργες σκεπές που θύμιζαν κέρατα! Ήταν μεγαλοπρεπές, μα είχε ακριβώς το ίδιο πέτρωμα όπως όλα τα σπίτια της πόλης. Με λίγα λόγια ακριβώς το ίδιο μοτίβο. Αμέσως πιάσαμε συζήτηση για το πως θα πηγαίναμε μέχρι εκεί. Έπρεπε να περάσουμε απαρατήρητοι. Αν και δεν φαινόταν να υπάρχει ψυχή τριγύρω έπρεπε να είμαστε σε εγρήγορση. Αρχισα να περπατώ δίπλα στα σπίτια με γρήγορο βήμα. Ο Τατ και ο Ντόρσια γαντζωμένοι στον ώμο μου, караδοκούσαν μην τυχόν έβγαινε κανένα φρικαλέο πλάσμα, με σκοπό να μας

επιτεθεί. Προχωρώντας γοργά ρώτησα ψιθυριστά τον Τατ, πως είχαν πέσει έξω από την κουκούλα μου, την ώρα που έπεφτα στο νερό.

TAT

Μπορώ να πω ότι σταθήκαμε τυχεροί σε αυτό που με ρωτάς Μάνο! Όταν άφησες τον εαυτό σου να πέσει από το ιπτάμενο πλάσμα στα μισά της πτώσεις, ο αέρας γύρισε την κουκούλα σου ανάποδα βίαια.! Έτσι λοιπόν όσο καλά και να κρατιόμασταν πεταχτήκαμε έξω, πέφτοντας ακολουθώντας την πτώση σου προς το νερό. Αμέσως μεταμορφώθηκα σαν δερμάτινο σακί ώστε να μπορέσει ο Ντόρσια να κρατηθεί από τις άκρες του. Έτσι ο αέρας έμπαινε φουσκώνοντας το σακί που είχα μεταμορφωθεί προσγειώνοντας εμένα και τον Ντόρσια μακριά από εσένα που ήδη είχες προσγειωθεί ατσούμπαλα στο νερό. Αρχίσαμε να τρέχουμε γρήγορα, ώστε να έρθουμε κοντά σου. Πηδάγαμε με όλο αγωνία μην τυχόν σου συνέβαινε κάτι. Όπως και πράγματι έγινε, αλλά όπως αποδείχτηκε τα έβγαλες πέρα μια χαρά.

Με την ιστορία πως χαθήκαμε από την κουκούλα μου, κοντεύαμε να φτάσουμε στο επιβλητικό μεγάλο κτίριο με τους πύργους, όταν ακούστηκε ένας ήχος σε όλη την πόλη. Ένας ήχος τελείως διαφορετικός από όσους είχαμε ακούσει μέχρι τώρα. Τώρα έμοιαζε σαν ήχος από τρομπόνι.

Ήχησε τρεις φορές για πάνω από ένα λεπτό την φορά.

Επιταχύνουμε το βήμα μου για να φτάσουμε στην κεντρική πόρτα του κτιρίου. Ίσως ήταν κάποιο είδος συναγερμού, μπορεί να βρήκαν τα πτώματα από την μάχη που είχε γίνει χθες και να μας ψάχνουν. Έπρεπε πάση θυσία να φτάσουμε οπωσδήποτε στην πόρτα. Πόσο δίκιο είχαμε. Από την απέναντι πλευρά της πλατείας ακούστηκαν άγρια ουρλιαχτά που συνάμα συνοδευόταν από πάμπολλα ποδοβολητά.!

Γύρισα το κεφάλι μου, αντικρίζοντας εκατοντάδες φρικιαστικά πλάσματα, σαν και αυτά που πάλεψα χθες. Αρχισα να τρέχω προς το κτίριο, αν και βρισκόταν μακριά. Δεν γύρισα να δω αν πλησίασαν ή όχι. Μετά από λίγο βρισκόμασταν μπροστά στην πόρτα. Παρ'ότι το κτίριο ήταν τεράστιο, οι πόρτες που είχε για είσοδο ήταν ακριβώς όπως όλων των σπιτιών. Μπροστά μας στεκόταν μια πόρτα, η οποία είχε ζωή και δεν είχαμε ιδέα το πως θα μπορούσαμε να την ανοίξουμε.

Τα φρικιαστικά πλάσματα είχαν περάσει τα μέσα της τεράστιας πλατείας, ερχόντουσαν κάνοντας πιο πολύ οχλαγωγία από τα σφυρίγματα, τα ποδοβολητά και τις σπάθες που τις σέρνανε στο έδαφος.

Έσκυψα να κοιτάξω την φρικιαστική πόρτα από κοντά, μήπως και έβρισκα κάποιο τρόπο να την ανοίξω. Δεν μας ένοιαζε το τι θα συναντήσουμε εκεί μέσα, αυτό που μας ένοιαζε ήταν να προλάβουμε να μπούμε μέσα στο κτίριο, μήπως και βρίσκαμε κάποιο δωμάτιο ή μέρος να κρυφτούμε.!

Ακούμπησα το δεξί μου χέρι, πάνω στην παράξενη πόρτα, όσο και φρικιαστική και αν ήταν. Με το που την ακούμπησα, σταμάτησε να αναβοσβήνει. Αμέσως χωρίστηκε στα δυο. Να πω την αλήθεια δεν το περίμενα τόσο εύκολα να ανοίγει, δεν κάθισα βέβαια να δω πως και γιατί. Έσκυψα μπαίνοντας μέσα. Η πόρτα άρχισε σιγά σιγά πίσω μας να κλείνει. Όπως έκλεινε έβλεπα τα φρικιαστικά αυτά πλάσματα να έχουν κοντοζυγώσει αρκετά. Μόλις έκλεισε η παράξενη πύλη, ούτε βλέπαμε αλλά ούτε ακούγαμε το τι γινότανε πλέον έξω από το κτίριο. Κοντοσταθήκαμε για κάμποση ώρα, περιμένοντας με τα όπλα στα χέρια μας, κοιτάζοντας την πόρτα μήπως και ανοίξει, μπουκάροντας αυτά τα φρικαλέα όντα. Τίποτα απολύτως δεν γινόταν. Η πόρτα παρέμεινε ερμητικά κλειστή. Βρισκόμασταν σε μια τεράστια σάλα, χωρίς έπιπλα, χωρίς παράθυρα, χωρίς τίποτα!

Πρέπει να ήταν πάνω από οχτακόσια τμ. Το ταβάνι πρέπει να είχε ύψος τουλάχιστον πενήντα μέτρα. Ακριβώς στο κέντρο του τεραστίου δωματίου φεγγοβολούσε μια περίεργη ασπρογαλάζια λάμψη!

Εφόσον σιγουρευτήκαμε ότι δεν υπήρχε κάποιος κίνδυνος, έτσι αποφασίσαμε να πάμε με μεγάλη προσοχή προς το μέρος από όπου φεγγοβολούσε αυτή η παράξενη λάμψη.

Φτάνοντας κοντά στο αντικείμενο που φεγγοβολούσε, είδα κάτι το οποίο δεν είχα ξαναδεί ποτέ στην ζωή μου. Ήτανε μια μπάλα μάλλον κρυστάλλινη περίπου στο μέγεθος μιας μπάλας του μπάσκετ. Αυτή η μπάλα ήταν τοποθετημένη σε ένα χρυσό τρίποδο, το οποίο πρέπει να είχε ύψος γύρω στο ενάμιση μέτρο.

Αυτό που μας έκανε μεγάλη εντύπωση ήταν το τι είχε μέσα η κρυστάλλινη μπάλα. Μου θύμιζε κάποια πορτατίφ που είχανε νερό μέσα και ανεβοκατέβαινε ένα υλικό, που έμοιαζε με λάβα. Αυτή όμως η λάβα που είχα μπροστά μου δεν ήταν έτσι. Δεν είχε καλώδιο για να φωτίζει, μα το πιο περίεργο από όλα, μπορούσα να δω γαλαξίες, πλανήτες, άστρα, κομήτες, νεφελώματα λες και κάποιος είχε κλείσει το διάστημα μέσα σε αυτή την κρυστάλλινη μπάλα. Ούτε ο Ντόρσια αλλά ούτε ο Τατ είχαν ξανά συναντήσει κάτι τέτοιο στην ζωή τους. Τους είπα και στους δυο, ότι κάτι τέτοιο δεν πρέπει να ήταν αληθινό.

Μα ο Τατ δεν συμφώνησε λέγοντας μου.

TAT

Δεν ξέρω Μάνο. Δεν φαίνεται για κάποιο κόλπο ή τρικ. Όσο απίστευτο και να φαίνεται, αυτό το αντικείμενο είναι αληθινό ή ίσως κάποιος το έφτιαξε να φαίνεται αληθινό με κάποιο είδος μαγείας. Θυμάμαι στις γιορτές του Άλκ Χαρκ, υπήρχαν μάγοι που φτιάχνανε μπάλες με φως μέσα που πετούσαν. Όμως αυτό εδώ ήταν τελείως διαφορετικό πράγμα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Φίλε Τατ τι λες; ποσώς με ενδιαφέρει να ήταν και ένα ζωντανό ηφαίστειο εκεί μέσα, εγώ πεινάω και θέλω να φάω! Με ακούτε θέλω να φάω!

Η ηχώ της φωνής του ακούστηκε πάνω από πέντε φορές, μέσα στην τεράστια σάλα. Φανερά νευριασμένος ο Τατ του είπε

TAT

Φώναξε πιο δυνατά βρε ηλίθιο Λοκ από το Μανέν! Θα πρέπει να μας άκουσε όλη η πόλη με τις αγριοφωνάρες σου.

Λούφαξε στον ώμο μου, όπως τα παιδιά όταν τους κάνουν παρατήρηση οι γονείς τους. Δεν έβγαζε μελιά, τότε ξαφνικά από την πλευρά που δεν είχαμε πάει του δωματίου, άρχισαν να φαίνονται δυο φιγούρες να έρχονται προς το μέρος μας! Ερχόταν με πολύ γρήγορο ρυθμό προς το μέρος όπου βρισκόμασταν! Φαινότουσαν να είναι δίποδα, μα τα πόδια τους δεν τα κουνούσαν, φαινόταν ότι ή βρισκόταν πάνω σε κάποια συσκευή ή πετούσαν. Το πιο παράξενο απ'όλα ήταν αυτό το λευκό φως που έβγαζε το σώμα τους. Μια άναβε μια έσβηνε. Άναβε αργά, έσβηνε αργά. Όταν φτάσανε ακριβώς μπροστά μας τα έχασα από την όψη που είχαν.!!! Έκανα να τραβήξω το σπαθί μου, μα με σταμάτησε ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ήσυχα άσχημε! Δεν φαίνονται επικίνδυνοι παρόλο την αλλόκοτη όψη!

Δεν πρέπει να ξεπερνούσαν το ένα είκοσι σε ύψος, ήταν δίποδα όπως οι άνθρωποι, στα δάκτυλα των ποδιών τους όπως και στα χέρια τους είχαν μεμβράνες, όπως τα υβρίδια όντα!! Το σώμα τους ήταν όλο διάφανο! Όπως και όλα τα εσωτερικά τους όργανα. Αν και διαφέρανε πολύ από τα ανθρώπινα, μερικά μοιάζανε πολύ! Ήταν λες και κοιτούσα δυο όντα δίποδα, με την μόνη διαφορά έμοιαζαν στο σώμα σαν δυο σταγόνες νερό, με τις θαλάσσιες μέδουσες που ζούνε στα βαθιά νερά.!. Κάθε φορά που αναπνέανε, με το που παίρνανε εισπνοή από τα πνευμόνια τους, έβγαине ένα δυνατό λευκό φως που φεγγοβολούσε όλο τους το σώμα, το οποίο χανότανε σιγά σιγά με το που κάνανε εκπνοή! Το κεφάλι τους είχε ένα πολύ μικρό στόμα, μάλλον

υπερβολικά μικρό για το μέγεθος του κεφαλιού τους. Τα μάτια τους χρώματος άσπρο. Ήταν υπερβολικά τεράστια, αντί για μύτη είχαν δυο κανονικά ρουθούνια, όπως οι πάπιες, το ίδιο ήταν και τα αφτιά τους, με μικρές οπές, αλλά τέσσερις δυο και δυο, από την κάθε πλευρά του κεφαλιού τους.

Τρίχες δεν είχαν πουθενά, ούτε γεννητικά όργανα. Τα μόνα που ήταν δυσανάρμοστα στο σώμα τους ήταν τα δάκτυλά των χεριών τους. Πρέπει να είχαν μήκος από δέκα έως δώδεκα πόντους. Ο Ντόρσια είχε δίκιο, δεν έμοιαζαν να είναι επικίνδυνοι, αλλά καμιά φορά τα φαινόμενα απαιτούν.

Ξαφνικά μια απόκοσμη φωνή άρχισε να πλανάται μέσα στο μυαλό μου! Από ότι φαινότανε το ίδιο μέσα στο κεφάλι των συντρόφων μου “ΚΡΑΝΤ ΜΙΕ ΝΕ ΚΑΝΕΝ! ΤΡΑΝΚΝ ΟΥΝ ΜΑΡΚΝ ΣΙΡ ΚΡΕΙΝΚΝ!” (Δυο κάτοικοι από μέσα και ένας φερμένος από έξω!).

Πρώτα το ακούσαμε σε γλώσσα που δεν το καταλάβαινε κανένας μας, ύστερα μίλησε με την γλώσσα που μιλούν στην μέση γη.!

“Το ότι φτάσατε έως εδώ, σκοτώνοντας κάποιον από τους προστάτες και φύλακες μας δεν σημαίνει ότι μπορεί να περάσετε και εμάς”

Έκανε ο Ντόρσια να τραβήξει τα όπλα του, μα τον σταμάτησε ο Τατ. Με δυνατή φωνή του είπε να μην κουνιέται ρούπι.!

ΤΑΤ

Άστα όπλα σου! Μπορεί να φαίνονται ακίνδυνα, αλλά εφόσον ξέρουν ότι σκοτώσαμε τόσα πλάσματα που τα αναφέρουν προστάτες, λες να ήρθαν απροετοίμαστα;

Αμέσως η φωνή ξανά ακούστηκε μέσα στο μυαλό μας.

“Είμαστε οι ΝΟΓΚΟ!! Από το σύμπαν που ονομάζετε ΑΝ-ΚΑΧ από τον τριακοστό τρίτο γαλαξία που ονομάζεται ΑΝΧ-ΝΙ και από τον πλανήτη ΗΡ!

Είμαστε σκορπισμένοι σε όλα τα σύμπαντα για να φυλάμε τα ΣΚΟΡΜ! Τα ΣΚΟΡΜ είναι μικροσκοπικά σύμπαντα όπως αυτό εδώ που βρίσκεται μπροστά σας!! δεν σας πειράξαμε διότι είδαμε ότι δεν είχαμε σκοπό να βλάψετε αυτό το μικρό σύμπαν που ονομάζετε ΝΟΡΚΗΜΟ! Δυστυχώς δεν μπορούμε να σας επιτρέψουμε ούτε να περάσετε πιο μέσα ,μα ούτε και να φύγετε!!”

(Πετάχτηκα αμέσως αυθόρμητα.)

ΜΑΝΟΣ

Μα τι λέτε τώρα; μόνοι σας είπατε ότι δεν έχουμε σκοπό να κάνουμε κακό σε αυτό το πράγμα! Νομίζω ότι πρέπει να μας αφήσετε να φύγουμε ή να μας βοηθήσετε να βγούμε από αυτή την πόλη.!

Πετάχτηκε ο Ντόρσια όλο νεύρα πάνω στον δεξί μου ώμο, βάζοντας το χέρι το αριστερό στη μέση και με το άλλο να τους δείχνει άρχισε να λέει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ακούστε με καλά μύξες με πόδια. Εμένα δεν με ξέρετε καλά! Ή θα μας αφήσετε να φύγουμε ή θα σας κάνω να γλύ.....

(τον διέκοψε απότομα ο Τατ)

ΤΑΤ

Ρε Ντόρσια τι κάνεις; για να φυλάνε ένα σύμπαν έστω και μικροσκοπικό έχουν απεριόριστες δυνάμεις για το οτιδήποτε. Ηρεμήστε και οι δυο και αφήστε με να μιλήσω εγώ.

Τα πλάσματα στεκόταν ήσυχα μπροστά μας ακούνητα. Δεν μπορούσα να τραβήξω τα μάτια μου από πάνω τους. Ειδικά κοιτάζοντας τα υγρά από το σώμα τους, κάνανε τον κύκλο τους μέσα σε αυτά τα παράξενα σώματα.!

ΤΑΤ

Άγνωστοι στα μάτια μας ΝΟΓΚΟ.! Δεν θέλαμε να ταραξουμε την ησυχία σας. Το μόνο που θέλουμε είναι να γυρίσει ο καθένας στα μέρη μας. Έχω να σας κάνω μια πρόταση που ίσως σας ενδιαφέρει.

(αμέσως οι ΝΟΓΚΟ ανταποκρίθηκαν)

“Τι είδους πρόταση είναι αυτή που μας ενδιαφέρει, ώστε να σας αφήσουμε να φύγετε ,κινδυνεύοντας να πείτε παντού για το μικροσύμπαν που φυλάμε;”

ΤΑΤ

Μπορώ να σας διδάξω το μυστικό της πολυμορφικής μεταμόρφωσης! Θα μπορείτε να μεταμορφώνετε τον εαυτό σας σε ότι εσείς επιθυμείτε.! Φτάνει να μην ξεπερνάει το ύψος του σώματός σας!

Για λίγα λεπτά έπεσε μια νεκρική σιγή μέσα στην τεράστια σάλα, ώσπου ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή μέσα στο κεφάλι μας.

ΝΟΓΚΟ

“Αν και κατέχουμε τεράστια μυστικά του σύμπαντος του δικού σας αλλά και του δικού μας, δεν έχουμε αυτή την ικανότητα την οποία μας λες. Πολύ ευχαρίστως να μας την μάθεις την ικανότητα αυτή, θα ήταν πολύ χρήσιμη για το είδος μας. Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα. Προτού περάσει κάποιος την έξοδο της πόλης μας, θα πρέπει να αντιμετωπίσει τον ΜΟΧ! Από τους πιο επικίνδυνους φύλακες της πόλης! Όταν ήρθαμε στον πλανήτη σας έπρεπε να φτιάξουμε κάποια συστήματα άμυνας και προστασίας. Όταν η πόλη χτίστηκε, φτιάξαμε αυτά τα υβρίδια, με παρουσιαστικό φρικιαστικό , να μοιάζει κάπως με τους κατοίκους της PAN (ΓΑΙΑΣ)! Δυστυχώς όταν τα δημιουργήσαμε δεν τα προγραμματίσαμε στο DNA τους να κάνουν πίσω. Ο λόγος ήταν, μήπως και ποτέ πέσουμε αιχμάλωτοι στους συμπαντοφάγους ΤΡΑΑΝ που προέρχονται από την κενή σκοτεινή διάσταση του ΑΛΟΥ-ΡΑΝ! Έτσι θα πρέπει αναγκαστικά να περάσετε από τον ΜΟΧ! Βέβαια και με το δίκιο σας, θα σκέφτεστε ότι ίσως το κάνουμε επίτηδες ή όχι! Αυτό το αφήνω αναπάντητο να σκεφτείτε ότι θέλετε εσείς.”

Σήκωσε το δεξί ΝΟΓΚΟ το αριστερό του χέρι , που μαζί με αυτό άρχισε να αιωρείται και ο Τατ, προς μεγάλη έκπληξη όλων μας! Έκανα να κουνηθώ, το ίδιο έκανε και ο Ντόρσια, μα δυστυχώς το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να κουνάμε τα μάτια μας δεξιά, αριστερά.

Φύγανε οι τρεις τους προσπερνώντας μας. Δεν είχαμε οπτικό πεδίο το τι γινόταν. Οι ώρες αρχίσανε να περνάνε αργά, μα συνάμα ήταν βασανιστικές. Είχαμε αγωνία το τι γινότανε πίσω από την πλάτη μας , αν ο Τατ ήταν καλά ή όχι. Μετά από ώρες ακινησίας μα και αγωνίας μπροστά στα μάτια μας εμφανίστηκαν ΕΓΩ! Και ο ΝΤΟΡΣΙΑ! Ήταν φανερότατο ότι ο Τατ τους είχε μάθει πως να το κάνουν αυτό! Με την κανονική μορφή που είχε έρθει ένα ΚΟΦ προσγειώθηκε σιγά σιγά στο όμο μου. Αμέσως ο Ντόρσια άρχισε την γνωστή μουρμούρα του από την στιγμή που μας άφησαν και πάλι να κινούμαστε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ρε κοπριές από ΛΑΧ! Ρε ζελεδομούρηδες μα τα....!

(αμέσως τον σταμάτησε ο Τατ)

ΤΑΤ

Σταμάτα Ντόρσια είναι όλα εντάξει. Κράτησα τον λόγο μου, το ίδιο θα κάνουν και οι φίλοι μας από δω.

Αμέσως οι δυο ΝΟΓΚΟ αλλάζοντας πολλές μορφές, όπως διάφορα περίεργα όντα που δεν είχα ματαδεί και παίρνοντας στο τέλος την κανονική τους μορφή μας είπαν ΝΟΓΚΟ

Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να μας ακολουθήσετε για να σας πάμε στην έξοδο.

Αμέσως γύρισαν προς την κατεύθυνση από όπου είχαν έρθει. Κοντοστάθηκα για λίγο ώσπου άκουσα τον Τατ να λέει

ΤΑΤ

Μάνο ακριβώς τον ίδιο φόβο έχω και γω με σένα, δεν ξέρω το τι θα συναντήσω.
(αμέσως πετάχτηκε ο Ντόρσια)

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! αυτό είναι ωραίο άσχημε, να μην ξέρεις το τι θα συναντήσεις. Και αν είναι να πεθάνεις τι έχουμε πει; να χαλάσεις όσο ή όσα μπορείς... Χα! Χα!

Έτσι άρχισα να προχωρώ με τον Ντόρσια και τον Τατ στους ώμους μου προς την έξοδο από την πόλη την φρικιαστική που δεν ήταν τίποτα άλλο, από μια καλή κρυψώνα για ένα μικροσύμπαν. Φτάνοντας στο τέλος της σάλας, σταμάτησαν οι ΝΟΓΚΟ αμέσως στον τοίχο, άνοιξε ένα χώρισμα στο μέγεθος πόρτας. Μας είπαν να περάσουμε μέσα, το οποίο και κάναμε. Μας ευχήθηκαν καλή τύχη, αμέσως το χώρισμα έκλεισε μπροστά μας βλέποντας για τελευταία φορά τους ΝΟΓΚΟ. Το μέρος στο οποίο βρισκόμασταν έμοιαζε με ανελκυστήρα, με την μόνη διαφορά δεν είχε κουμπιά η πόρτα.

Ένα εκτυφλωτικό φως λευκό έλουσε το χώρο τον οποίο βρισκόμασταν. Προστάτεψα τα μάτια μου με τα χέρια μου, βάζοντας τους καρπούς τους καρπούς μου πάνω τους. Παρόλα αυτά δεν μπορούσα να δω τίποτα, αναγκάζοντας να τα κλείσω. Μάταια όμως και κλειστά που τα είχα το φως ήταν πολύ έντονο. Όπως άρχισε να γίνεται έντονο έτσι σιγά σιγά να χάνετε. Όταν ανοίξαμε τα μάτια μας, ήταν όλα θαμπά τριγύρω μας. Το υπερβολικό λευκό φως πριν, τα είχε ερεθίσει τόσο που για λίγο δυσκολευτήκαμε να προσαρμοστούμε. Όταν τελικά μετά από κάμποσα δευτερόλεπτα ξανά βλέπαμε όπως και πρώτα, βρισκόμασταν σε ένα χώρο σαν αρένα. Σαν και αυτές που έχουν στην Ισπανία, για να εκπαιδεύουν τους ταυρομάχους. Χωρίς θέσεις στα τείχη, τριγύρω μας ήταν πανύψηλα. Στο έδαφος υπήρχε άμμος, όχι σαν της ερήμου που ήμασταν πριν , αλλά μαύρη σαν κατράμι. Καθώς κοιτούσαμε τριγύρω μας, είπα στους συντρόφους μου.

ΜΑΝΟΣ

Δεν βλέπω καμιά έξοδο, πιστεύω ότι μας κοροϊδέψανε, αυτό εδώ μοιάζει πιο πολύ με αδιέξοδο, παρά με έξοδο.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τατ άδικα τους έδειξες, ότι τους έδειξες! Αν τους είχα μπροστά μου θα τους....

Ένα απόκοσμο ουρλιαχτό ακούστηκε μαζί με ένα απαίσιο βρυχηθμό, τόσο δυνατό που αναγκάστηκα να βάλω τα χέρια μου στα αφτιά μου, ρίχνοντας τους συντρόφους μου από τους ώμους χωρίς να το θέλω.

Αμέσως γύρισα να δω τι ήταν αυτό το πλάσμα που θα μπορούσε να βγάλει ένα τόσο δυνατό ήχο! Καθώς έστριψα το βλέμμα μου πάνω του, με έπιασε μια ανατριχίλα σε όλο μου το κορμί. Ένα ρίγος με έπιασε σύγκορμο από φόβο, από αυτό το φρικαλέο ον, που ήταν τόσο αποκρουστικό στην όψη, λες και τον είχε γεννήσει η χειρότερη κόλαση του σύμπαντος!. Εκεί μπροστά μας βρισκόταν ένα δημιούργημα, που δύσκολα πίστευες ότι το είχαν κατασκευάσει οι ΝΟΓΚ.!

Εκτός από ευφυή όντα, θα πρέπει να είχαν πολύ διεστραμμένη λογική, κατασκευάζοντας ένα τέτοιο φονικό έκτρωμα!

Είχε ύψος γύρω στα δυόμιση μέτρα, με δυο εβδομήντα. Η πλάτη του από την μια πλευρά στην άλλη πρέπει να ξεπερνούσε τα δυο μέτρα. Το σώμα του χοντρό, μα μυώδης μέχρι υπερβολής. Τα πόδια του είχαν τεράστιες πατούσες, με τεράστια γαμψή νύχια, όπως των αρπαχτικών. Νύχια που ξεπερνούσαν τα είκοσι εκατοστά, τα χέρια του μυώδες και υπερβολικά μακριά, κράταγαν δυο όπλα πολύ αλλόκοτα. Στο δεξί του είχε ένα κρίκο περασμένο στα δάχτυλα του, που κρεμόντουσαν καμιά δεκαπενταριά

αλυσίδες, γύρω στο μισό μέτρο μήκος η κάθε μια. Στις άκρες από τις αλυσίδες υπήρχαν τεράστια κεφάλια από σφυριά, τα οποία στην κάθε τους πλευρά, είχαν από μια μυτερή σφήνα γύρω στους δέκα πόντους μήκος δεξιά και αριστερά. Στο άλλο του χέρι φορούσε ένα γάντι το οποίο ξεκινούσε από τον καρπό του. Είχε πάνω μεταλλικές ακίδες που είχαν μήκος γύρω στους είκοσι πόντους. Το χέρι αυτό κρατούσε ένα μαχαίρι το οποίο η λάμα του έκανε ζίκ ζάκ. Πρέπει να είχε μήκος γύρω στους εξήντα πόντους και πλάτος είκοσι. Λαβή δεν υπήρχε, πρέπει να ήταν ενσωματωμένο στο γάντι.

Το κεφάλι του ήταν αλλόκοτο, δεν είχε μαλλιά, μα είχε πολλά εξογκώματα σαν τεράστια καρούμπαλα! Αυτά ξεκινούσαν από το σβέρκο τελειώνοντας στο στόμα του! Άλλα μεγάλα άλλα μικρά, δίνανε την τέλεια αποκρουστικότητα σε όποιον το έβλεπε. Μάτια, μύτη, αφτιά δεν είχε. Ένα τεράστιο στόμα το οποίο ξεκινούσε από εκεί που θα έπρεπε να είναι τα αφτιά του. Η κάτω γνάθος έξεχε υπερβολικά προς τα έξω από την πάνω γνάθο. Τα δόντια του τεράστια, γύρω στους δεκαπέντε πόντους μήκος. Άλλα στραβά προς τα έξω, άλλα προς τα μέσα. Πηχτά σάλια που έτρεχαν από το στόμα του, κάνανε το σκηνικό του κεφαλιού του εκτός από τρομακτικό να είναι συνάμα και αηδιαστικό. Ο λαιμός του δεν φαινότανε γιατί οι τραπέζιοι του ξεκίναγαν από τους ώμους του! Κάτω από το μυώδες στήθος του, έως την περιοχή των γεννητικών οργάνων, υπήρχε μια σειρά από όντα!;!!!

Αυτά ήταν προέκταση του σώματός του! Εξείχαν από την μέση τους και πάνω. Λες και κάποιος τα είχε κόψει στην μέση και τα είχε κολλήσει στο σώμα του πλάσματος. Αδύνατα πάρα πολύ, με πολύ μακριά χέρια, γεμάτο φονικά μεταλλικά νύχια. Μακρύ λαιμό γύρω στο μισό μέτρο, το οποίο βαστούσε ένα κεφάλι, που έμοιαζε με κεφάλι γδαρμένου μπαμπούνιου. Χωρίς αφτιά, μάτια, μύτη. Τα δόντια τους υπερβολικά μακριά, γύρω στους είκοσι πόντους μήκος. Καθώς άνοιγαν και έκλειναν το στόμα τους, έκαναν ένα ήχο, όταν κάποιος ακονίζει μαχαίρι με μασάτι!.

Στην πρώτη σειρά κάτω από το στήθος του είχε τέσσερα από αυτά τα φρικαλέα όντα! Στην δεύτερη το ίδιο, στην τρίτη είχε από τρία. Το ίδιο και στην τέταρτη και πέμπτη σειρά. Στην έκτη σειρά είχε δυο και εκεί που θα έπρεπε να είναι τα γεννητικά του όργανα, είχε ένα το οποίο είχε δυο λαιμούς με δυο κεφάλια! Το σώμα τους, είχε ένα χρώμα όπως του μελανιού με απαλή απόχρωση κίτρινου.

Τα γρυλίσματα που βγάζανε θυμίζανε τα ψηλό χαχανητά, όπως βγάζουν οι ύαινες! Το υπόλοιπο του σώμα είχε ένα απαλό τόνο ροδακινί. Η φωνή του Ντόρσια διέκοψε τον τρόπο μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτός εδώ πρέπει να είναι ο MOX που μας λέγανε οι ΝΟΓΚΟ! Μπορώ να πω ότι έχει τρομακτική όψη. Αλλά έχω μια απορία. Με τον κόσμο που κουβαλάει πάνω του και τόση φασαρία που κάνουν είναι απίστευτο που δεν τα έχει πνίξει ακόμα.

ΤΑΤ

Ντόρσια κόψε την πλάκα και κοίτα να συγκεντρωθούμε στον εχθρό! Μάνο μπορεί να είναι τεράστιο αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να είναι αργοκίνητο όσο δείχνει.

Πιστέψτε με, έχω δει πιο μεγάλα όντα που κινούνται σαν την αστραπή. Ετοιμαστείτε λοιπόν για μάχη, αν θέλουμε να βγούμε ζωντανοί από δω.

Ο Τατ μεταμορφώθηκε αμέσως όπως ο Ντόρσια. Το φρικαλέο τεράστιο πλάσμα στεκόταν ακίνητο προς το μέρος μας. Το μόνο πράγμα που κουνιότανε πάνω του ήταν αυτά τα αποκρουστικά όντα που είχε στο μπροστινό του μέρος. Η κίνηση μας άρχισε. Με τις πιο ακροβατικές τούμπες που είχαν κάνει ως τώρα, ο Ντόρσια έφυγε από τα δεξιά μου και ο Τατ από τα αριστερά μου. Μόλις πάτησαν τα πόδια τους στην άμμο μου φώναξε ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Όταν βγάλεις το όπλο σου, σίγουρα ο MOX θα κάνει την κίνηση του. Αυτό που θέλουμε όμως εμείς είναι να έρθει καταπάνω σου.! Να είσαι γρήγορος σαν αστραπή. Φύγε προς την δεξιά την τελευταία στιγμή και αν μπορείς κόψε του τον τένοντα από τον αριστερό του πόδι από την φτέρνα!

Αμέσως και οι δυο τους χωθήκανε μέσα στην άμμο ώσπου εξαφανίστηκαν από τα μάτια μου. Από αυτό το φρικαλέο τεράστιο πλάσμα που βρισκόταν μπροστά μου, από το φόβο και μόνο μου είχε κοπεί η ανάσα, όχι να το προκαλούσα κιόλας. Σκεφτόμουν ότι θα πέθαινα αυτή την ημέρα, ότι θα με έκανε αυτό το φρικιαστικό πλάσμα κομμάτια. Τα λεπτά περνούσαν χωρίς να κινούμαι, το ίδιο έκανε και το MOX.

Περίμενε σίγουρα την κίνηση μου για να επιτεθεί, πράγμα το οποίο δεν έκανα, ώσπου ακούστηκε η φωνή του Ντόρσια να μου φωνάζει, βγάζοντας το κεφάλι του από την κατάμαυρη άμμο.!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εδώ μυρίζω το φόβο σου άσχημε και κοντεύω να λιποθυμήσω. Φαντάσου το τέρας θα τον έχει τρελάνει τελείως η μυρουδιά του φόβου σου! Ξεκόλλα και έλα στα συγκαλά σου και μην ξεχάσεις να φτύσεις!!!

Μόλις είχε πει την μαγική λέξη “ Να φτύσεις!!!”. Άρχισα να παίρνω θάρρος, τέντωσα τα χέρια μου με μια αστραπιαία απότομη κίνηση, έβγαλα το σπαθί μου, κάνοντας το να σφυρίζει στο αέρα. Με τα δυο μου χέρια το έφερα κάθετα και όρθια μπροστά στο πρόσωπό μου, μισοέκλεισα τα μάτια μου κοιτάζοντας ενδιάμεσα από την λάμα του σπαθιού μου. Ο θυμός μου ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό μου, διώχνοντας βίαια τον φόβο που είχε πάρει θέση πιο πριν! Συγκεντρώθηκα στις κινήσεις που θα έκανα ενάντια σε αυτό το τεράστιο έκτρωμα που είχα μπροστά μου. Εφόσον διάβαζε καλά τις κινήσεις μου, το μυαλό μου, έφτυσα στην άμμο αρχίζοντας να διακοσμώ το φρικαλέο και αποτρόπαιο τέρας, με ότι κατάρα μπορούσα να σκεφτώ.

“Τρισάθλιο βρωμερό γουρούνι του Άραλου, φτύνω τα κόκαλα των βρομερών προγόνων σου.! Κατάρα αναθεματισμένη να βρει εσένα και τη φάρα σου έως την πρώτη γενεά σας!”

Ξανά έφτυσα και με το χέρι τεντωμένο στον αέρα συνέχισα να καταριέμαι.

“Έλα κουνενέ της νύχτας, έλα! Έλα να γευτείς το ατσάλι που βαστώ στα χέρια μου, κερατά όλων των διαστάσεων! Έλα να σε στείλω πίσω, εσένα και τα ρημάδια που έχεις πάνω σου, πίσω από το βόθρο από όπου βγήκες.....”

Το MOX έκοψε τις κατάρες που τον έλουζα με μια αστραπιαία κίνηση προς το μέρος μου. Τέντωσε το δεξί του χέρι κάνοντας την επίθεσή του! Οι αλυσίδες τεντώθηκαν επικίνδυνα μπροστά κροταλίζοντας αναμεταξύ τους. Τα κεφάλια από σφυριά, πετάχτηκαν μπροστά και οριζόντια σαν σφαίρες από όπλο! Τα όντα που είχε μπροστά και κάτω από το στήθος του, είχαν τεντωθεί προς τα εμπρός ουρλιάζοντας σιχαμερά, τα χέρια τους πήγαιναν δεξιά και αριστερά, σχίζοντας τον αέρα φονικά. Σε κλάσματα δευτερολέπτου απέφυγα τις αλυσιδωτές σφύρες, το ίδιο και τα φονικά νύχια από τα φρικαλέα όντα που είχε πάνω του.

Έκανα αυτό ακριβώς που μου είπε ο Ντόρσια, παρακινδυνεύοντας που το MOX με πλησίαζε τόσο κοντά, έσκυψα την τελευταία στιγμή κάνοντας μια τούμπα πάνω στη μαύρη άμμο. Αστραπιαία καθώς γυρνούσα, κατάφερα ένα καίριο πλήγμα, στον αριστερό του τένοντα πάνω από την φτέρνα του. Καθώς τραβούσα την λεπίδα και προτού προλάβω να την βγάλω από την αιμόφυρτη φτέρνα του, έκαναν την επίθεσή του ο Ντόρσια και ο Τατ! Επιτέθηκαν κάτω από τις πατούσες τους, διαπερνώντας και συνθλίβοντας κρέας και κόκαλα, βγήκαν από το πάνω μέρος. Το MOX ούρλιαξε μαζί με τα όντα που κουβαλούσε στο στήθος του από πόνο και έκπληξη. Δεν περίμενε τέτοια εξέλιξη είναι η πρώτη φορά στην αιώνια ζωή του που κάποιος τον πληγώνει.

Ύστερα από αιώνες τι πάει να πει πόνος. Ο Τατ και ο Ντόρσια εφόσον είχαν βγει

βίαια από το πάνω μέρος των πατουσών του MOX συνέχισαν με ακροβατικές τούμπες προς τα πάνω, ώσπου χώθηκαν βίαια από τα γόνατα του ταυτόχρονα. Σηκώνοντας το κορμί μου τράβηξα με τα δυο μου χέρια την λεπίδα μου προς τα πίσω. Το τέρας από τον πόνο που είχε από τις πληγές του έπεσε στα γόνατα ουρλιάζοντας. Πατώντας με το αριστερό μου πόδι δυνατά στην άμμο, έδωσα ώθηση στο κορμί μου, πηδώντας προς τα εμπρός με το σπαθί μου ευθεία και οριζόντια προς την σπονδυλική του στήλη. Η μύτη από την λεπίδα των Άκίτοξ, έσκισε την σάρκα του σαν βούτυρο, θρυμματίζοντας ένα κομμάτι σπονδύλου συνέχισε την πορεία της διαπερνώντας μέσα από το συκώτι του, συνέχισε βγαίνοντας και καρφώνοντας ένα από τα φρικαλέα όντα που είχε πάνω του, βρίσκοντας το ένα καίριο πλήγμα στο κεφάλι του. Αμέσως την έστριψα δεξιά τραβώντας την έξω αστραπιαία. Το αίμα του με έλουσε καθώς βγήκε η λεπίδα μου από μέσα. Κάνοντας ένα σπασμό το κεφάλι του προς τα πάνω έβγαλε μια κραυγή πόνου. Προτού προλάβει να κατεβάσει ξανά το κεφάλι του, ξεπρόβαλαν βίαια από τους τραπεζίτες του αίμα, κόκαλα και κάποια κομμάτια κρέας πετάχτηκαν μαζί με τους συντρόφους μου, που προσγειώθηκαν με επιτυχία πάνω στους ώμους μου για μια μια ακόμη φορά. Το τέρας έπεσε αιμόφυρτο, γεμάτο σπασμούς στην μαύρη άμμο, σηκώνοντας ένα σύννεφο μαύρης σκόνης.

Ο Ντόρσια άρχισε να καυχείται!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Είμαστε αχτύπητοι! Άσχημα δεν τα πήγες καθόλου άσχημα! Θα πρέπει όταν κάνεις τις κατάρεις σου πριν επιτεθείς λίγο πιο πιπεράτες.!

Τον άκουγα που μου τα έλεγε μα είχα στρέψει όλη μου την προσοχή στο MOX που ψυχορραγούσε με σπασμούς στην άμμο. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα σταμάτησε να κινείται. Ήταν επιτέλους νεκρό!!

“επιτέλους Ξεψύχησε!!!” φώναξα όλο χαρά. “ας ψάξουμε για την έξοδο.....”

TAT

.....σιγά Μάνο, δεν ξέρουμε αν σίγουρα ήταν ο MOX αυτό το απαίσιο πλάσμα. Θα κοιτάξουμε γύρω μας χωρίς να βάλουμε τα όπλα μας να αναπauθούν.

Πράγματι προσεχτικά, αφουγκράζοντας όλο το χώρο, αρχίσαμε να ψάχνουμε τριγύρω, ώσπου ακούστηκε ένας παράξενος ήχος. Ένας ήχος που έμοιαζε να ξεσκίζονται σάρκες με μέταλλα μαζί! Ο ήχος αυτός προερχόταν από το κουφάρι του MOX. Βρισκόταν ξαπλωμένο μπρούμυτα, όπως το είχαμε αφήσει πριν από λίγο.

Κοιτάζοντας το καλύτερα παρατηρήσαμε το σώμα του να έχει κάποιες ιδιαίτερες συσπάσεις. Τα πόδια του, τα χέρια του, όπως και το κεφάλι του δεν σάλευαν καθόλου. Οι συσπάσεις ερχόταν από το σώμα του. Τα παιδιά, όπως και η σπονδυλική του στήλη, άρχισαν να φουσκώνουν και να ξεφουσκώνουν πολύ γρήγορα. Ωσπου καταλάβαμε τι ήταν αυτό που προκαλούσε τις συσπάσεις και τους μεταλλικούς θορύβους. Το σώμα του MOX ήταν νεκρό, μα όχι και τα όντα που ζούσαν πάνω σε αυτό! Από την ραχοκοκαλιά του βγήκαν τέσσερα όντα ουρλιάζοντας, ξεσκίζοντας κρέας και κόκαλα. Από τα πλευρά του βγήκαν μόνο τα χέρια με τα μεγάλα μεταλλικά νύχια! Τέσσερα χέρια από την μια πλευρά και τέσσερα από την άλλη.

Το κρέας και σπασμένα κόκαλα του MOX φαινόταν καθαρά από τα χέρια που του είχαν ξεσκίσει για να βγουν έξω. Αμέσως άρχισαν να λειτουργούν σαν τα πόδια ενός κάβουρα. Τα όντα που ήταν στην πλάτη του ήταν τα μάτια, για τα άλλα που κάνανε το νεκρό σώμα του MOX να κινείται σαν κάβουρας. Το σώμα του ήταν πλέον σε αυτά τα όντα. Φέρνανε το σώμα του γύρω γύρω με υπερβολική ταχύτητα. Τα άψυχα χέρια που κρατούσαν ακόμη τα χέρια του, στριφογύριζαν, δημιουργώντας ένα ήχο που δεν είχα ματά ακούσει ποτέ στην ζωή μου. Από την πορεία που είχε όλα έδειχναν, ότι ερχόταν καταπάνω μας λυσσαλέα. Έντρομος ο Τατ πετάχτηκε φωνάζοντας τον Ντόρσια.

TAT

Πρέπει να τον σταματήσουμε προτού φτάσει τον Μάνο. Δεν θα έχει καμιά ελπίδα αν τον φτάσει έτσι όπως στριφογυρίζει.

Πράγματι ερχόταν τόσο γρήγορα που μόνο ο ήχος του στριφογυρίσματος ακουγόταν πλέον, ανακατεμένος μέσα σε ένα σύννεφο μαύρης σκόνης. Γύρω γύρω στριφογύριζαν οι αλυσίδες με τις σφύρες αλλά και το μαχαίρι που ήταν πάνω στο γάντι με τις μεταλλικές φονικές ακίδες.!

Ούτε στη πλάτη του κανείς δεν θα μπορούσε να πηδήξει, από τα αλλόκοτα όντα τα οποία κινούσαν ρυθμικά τα φονικά νύχια, δημιουργώντας ένα απόκοσμο στριγγλώδη θόρυβο. Το άψυχο σώμα του MOX ερχόταν καταπάνω μου με μεγάλη ταχύτητα.

Η φωνή του Ντόρσια ακούστηκε γεμάτη αγωνία

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τρέχα άσχημε! Τρέχα σαν τον άνεμο! Τρέχα όσο πιο κοντά στο τοίχο μπορείς!

Αμέσως οι δυο μου σύντροφοι πήδηξαν από τους ώμους μου, χώθηκαν ακόμα μια φορά στην άμμο αστραπιαία, χάνοντας τους από τα μάτια μου.

Άρχισα να τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορούσα κολλητά στον τοίχο! Το άψυχο κορμί του MOX έκανε το ίδιο πράγμα με μένα. Παρόλο ότι τα φονικά του όπλα χτυπούσαν διαρκώς μανιασμένα στον τοίχο δεν πάθαιναν την παραμικρή ζημιά. Αυτό όμως που έγινε ήταν να κοπεί η ταχύτητα με την οποία στροβιλιζόταν το άψυχο κορμί του. Για πόσο όμως θα έτρεχα με όλη μου την δύναμη; πολύ σύντομα ο ρυθμός μου θα έπεφτε. Τότε θα είχε την ευκαιρία του ο MOX να με κάνει κομμάτια. Ο ιδρώτας μου είχε απλωθεί σε όλο μου το κορμί, από το λαχάνιασμα νόμιζα ότι θα πάθω ανακοπή. Οι μύες μου είχαν αρχίσει και με πονούσαν αφάνταστα.

Αυτό ήταν σκέφτηκα, ήρθε το τέλος μου χωρίς να δώσω μάχη. Ξαφνικά εκεί που άρχισα να μειώνω την ταχύτητα μου αναγκαστικά, λόγω κούρασης, μπροστά μου γύρω στα δυο μέτρα είδα δυο γραμμές να δημιουργούνται στην άμμο φουσκώνοντας την! Αμέσως κατάλαβα ότι ήταν οι σύντροφοί μου που κάνανε την επίθεσή τους. Τι πιθανότητες θα είχαν σε μια τέτοια φονική μηχανή θανάτου; με προσπέρασαν με μεγάλη ταχύτητα. Δεν τόλμησα να κοιτάξω από το φόβο μου και την κούραση το τι θα επακολουθούσε. Αυτό που είχα στο μυαλό μου ήταν το πόσο ακόμα θα μπορούσα να τρέχω. Πίσω μου ακούστηκε ο θόρυβος που ερχόταν από το νεκρό σώμα του MOX να αλλάζει δραματικά. Με προσπέρασε από τα αριστερά μου τρικλίζοντας και χάνοντας την πορεία του.

Εφόσον δεν κινδύνευα σταμάτησα απότομα, βάζοντας τα χέρια μου στα γόνατα λαχανιάζοντας βαριά και γρήγορα, έστριψα τα μάτια μου προς το άψυχο κορμί του MOX. Ήταν πλέον φανερό ότι δεχόταν όλο του το κορμί χιλιάδες έως και αμέτρητες επιθέσεις από τον Τατ και τον Ντόρσια.

Έμπαιναν από το κεφάλι του, κάτω από το σώμα του, μέσα από τα χέρια του, έβγαιναν από τα πόδια του, δημιουργώντας σε όλο του το κορμί μα και στα όντα που κουβαλούσε, που τώρα κουβαλούσαν με την δικιά τους σειρά το άψυχο σώμα του MOX χιλιάδες τρύπες! Το άψυχο κορμί του έμοιαζε με ελβετικό τυρί με τόσες τρύπες. Το αίμα του μα και των αλλόκοτων όντων που είχε πάνω του πεταγόταν από όλες τις κατευθύνσεις σαν σιντριβάνι. Η επίθεση των δυο συντρόφων μου συνεχίστηκε στα χέρια από τα όντα αλλά και στην πλάτη από όπου είχα βγει. Αρχίζει το σώμα του MOX να χάνει ταχύτητα, κάνοντάς το να σταματήσει τον στροβιλισμό που είχε και να κοπανίσει δυνατά πάνω στον τοίχο.

Δεν κουνιόταν πλέον τίποτα πάνω του. Μα πως να κουνηθεί το σώμα του είχε γίνει αγνώριστο από τις αλλεπάλληλες και βίαιες επιθέσεις των συντρόφων μου. Δεν τους είχα πάρει είδηση ότι βρισκόντουσαν πάνω στους ώμους μου, μέχρι που μου μίλησε ο Ντόρσια, μου κόπηκε η χολή από την τρομάρα μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Λοιπόν άσχημε θέλω να μας πεις ποίος από τους δυο έκανε τις καλύτερες κινήσεις.;
ΜΑΝΟΣ

Είναι μια ερώτηση που δεν θα μπορέσω να σου απαντήσω Ντόρσια. Και να ήθελα πως θα μπορούσα, αφού δεν ξέρω ποίος είναι ποίος;!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τα βλέπεις ρε ηλίθιε Τατ!! Βλέπεις με το να με αντιγράφεις δεν μπορεί τώρα να μας πει ποίος από τους δυο είναι ο καλύτερος!

Ένα τράνταγμα δυνατό δεχτήκαμε κάτω από τα πόδια μου. Αμέσως η μαύρη άμμος που υπήρχε παντού τριγύρω, άρχισε αργά αργά να στροβιλίζεται. Η άμμος παρέσυρε το άψυχο σώμα του ΜΟΧ, όπως παρέσυρε και μας. Έντρομος ρώτησα τους συντρόφους μου το τι γινόταν. Κανένας δεν είχε ιδέα. Ο στροβιλισμός κάθε κύκλο που έκανε μέσα στην αρένα δυνάμωνε όλο και πιο πολύ, ώσπου στο κέντρο άνοιξε μια τρύπα. Μπροστά μας είχε ξεκινήσει ένα φαινόμενο, που μόνο στο νερό ήξερα ότι μπορούσε να συμβεί. Ήταν σαν μια τεράστια δίνη που ρουφούσε τα πάντα στο διάβα της. Όσο και να προσπάθησα να πιαστώ από κάπου δεν κατάφερα τίποτα. Δεν υπήρχε πουθενά κάτι ώστε να πιαστώ. Το ίδιο προσπαθούσαν και οι σύντροφοί μου κάνοντας συνεχώς άλματα. Όλο ήταν μάταια. Ο στροβιλισμός γινόταν όλο ένα και πιο δυνατός τόσο που δεν μπορούσαμε να κουνηθούμε. Η ζαλάδα από το γύρω γύρω που μου δημιουργήθηκε δεν είχε προηγούμενο. Προτού χάσω τις αισθήσεις μου, θυμάμαι να με ρουφάει το τεράστιο στόμιο της τεράστιας ανελέητης αμμοδύνης! Δεν ξέρω τι έγινε μέσα στο στόμιο. Θυμάμαι τον Τατ και τον Ντόρσια που μου φώναζαν για να συνέλθω. Όταν κατάλαβα ότι είχα τις αισθήσεις μου, το πρώτο πράγμα που ένιωσα ήταν τσουχτερό κρύο. Σηκώθηκα αμέσως όρθιος κοιτάζοντας τριγύρω μου. Αμέσως πήρανε τις γνωστές τους θέσεις στον ώμο μου ο Τατ και ο Ντόρσια.

Παρατήρησα ότι βρισκόμασταν πολύ μακριά από την έρημο και την φρικιαστική παράξενη πόλη με το απίστευτο μυστικό της. Οι ΝΟΓΚΟ μας έριξαν για κάποιο λόγο σε ένα τοπίο κατάλευκο από τα χιόνια. Μπορεί όμως η έξοδος να βγάζει μόνο σε αυτό το μέρος.

Τεράστια έλατα που ξεπερνούσαν τα εβδομήντα με ογδόντα μέτρα ύψος! Η περίμετρος των κορμών πρέπει να ήταν δεκαπέντε με δεκαοχτώ μέτρα. Το χιόνι έφτανε μέχρι τους αστραγάλους μου. Ρώτησα τους συντρόφους μου αν ήξεραν σε ποία περιοχή βρισκόμασταν.

ΤΑΤ

Μάνο σε αυτό το σημείο που βρισκόμαστε δεν μου θυμίζει και πολλά πράγματα. Υπάρχουν πολλές τέτοιες περιοχές που μοιάζουν τρομερά αναμεταξύ τους εδώ στην μέση γη.! Ας προχωρήσουμε λίγο να φτάσουμε σε κανένα λόφο, ώστε να σκαρφαλώσουμε εγώ και ο Ντόρσια για να σου πω που ακριβώς βρισκόμαστε. Μην επαναπαύεσαι και μην ξεγελιέσαι από την ηρεμία του τοπίου. Κάποια δάση σαν και αυτό κρύβουν τεράστιους κινδύνους.

Το κρύο ήταν δυνατό, αν και δεν φουσούσε αέρας, σου τρύπαγε το κόκαλο. Κάποια στιγμή καθώς προχωρούσαμε υπήρχε ένα άνοιγμα μπροστά μας. Ένα άνοιγμα που δεν υπήρχαν δέντρα ή θάμνοι. Ρωτώντας τους συντρόφους μου που είχαν χωθεί από το πολικό κρύο μέσα στην κουκούλα μου, ότι να περνάγαμε το άνοιγμα ή να πηγαίναμε γύρω γύρω ακούστηκε στα αφτιά μου ένα ουρλιαχτό! Ένα ουρλιαχτό το οποίο το αναγνώρισα αμέσως. Ήταν το ουρλιαχτό ενός λύκου. Μόνο που αυτό ήταν πιο χοντρό και πιο μακρύ σε διάρκεια. Ερχόταν βαθιά μέσα από το δάσος που περάσαμε. Με το χαμόγελο στο στόμα είπα στους συντρόφους μου.

ΜΑΝΟΣ

Ξέρω από που έρχεται αυτό το ουρλιαχτό. Είναι από λύκο.!

Αμέσως ένα δεύτερο ουρλιαχτό σαν το πρώτο ακούστηκε πέρα από το άνοιγμα μπροστά μας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Μακάρι να έχεις δίκιο και να είναι λύκοι. Προχώρα όμως από όπου θέλεις, γιατί δεν μπορώ άλλο αυτό το καταραμένο κρύο.

Αποφασίσαμε τελικά να περάσουμε από το άνοιγμα τρέχοντας. Τα δάση αυτά μπορεί να φαινόταν ήρεμα, αλλά όπως είπε ο Τατ κάποια ήταν επικίνδυνα. Έτρεχα σαν να έκανα τζόκινγκ, σε αυτό δεν είχα πρόβλημα, διότι στο στρατό είχα ρίξει πολύ τρέξιμο. Παρόλο που διαμαρτυρόμουν όταν ήμουν στις ειδικές δυνάμεις, για το τόσο τρέξιμο που μας βάζανε και κάναμε. Τώρα καθώς έτρεχα σε αυτό το χιονισμένο τοπίο σκεφτόμουν ότι ίσως έπρεπε να μας βάζανε να τρέχαμε παραπάνω. Τα ουρλιαχτά ακούστηκαν για κανά δυο φορές ακόμη και ύστερα σώπασαν.

Ένα αεράκι απαλό μα και συνάμα ψυχρό χτύπησε το σώμα μου. Κοντοστάθηκα λαχανιάζοντας. “Παιδιά άρχισε να φυσάει”. Από ότι μπορούσα να δω έσερνε μαζί του μια ολόλευκη ομίχλη η οποία ερχόταν καταπάνω μας πολύ πιο γρήγορα από ότι φυσούσε ο αέρας. “ Ντόρσια, Τατ , είστε καλά;” δεν έπαιρνα καμία απάντηση.

Βιαστικά έβαλα το χέρι μου στην κουκούλα πιάνοντας δυο αντικείμενα. Το ένα ήταν γνωστό, ο Ντόρσια είχε χωθεί μέσα στο καβούκι του, το άλλο έμοιαζε με κουκούλι, χρώματος πράσινο, ακριβώς στο μέγεθος του Τατ. Αυτό ήταν πέσανε για ύπνο μόνο και μόνο για να αποφύγουν το ψύχος. Τους έβαλα προσεχτικά κάτω από τις μασχάλες μου, διπλώνοντας τους μαζί με ρούχα που φορούσα μην τυχόν και μου πέφτανε.

Καθώς η ολόλευκη ομίχλη με πλησίαζε, σκέφτηκα ότι αυτή την στιγμή ήμουν μόνος. Αν τυχόν γινόταν κάτι θα έπρεπε να το αντιμετωπίσω μόνος μου.

Ετοιμάστηκα για την σύγκρουση που θα είχα με την ομίχλη. Με δυο δρασκελιές χώθηκα μέσα σε αυτήν, συνεχίζοντας το ρυθμό που είχα πριν. Δεν μπορούσα να δω τίποτα απολύτως. Τα δάκτυλα του χεριού μου ίσα ίσα που μπορούσα να τα διακρίνω. Συνειδητοποίησα ότι βρισκόμουν στο απόλυτο λευκό. Σε μια απόλυτη λευκή σκοτοδίνη! Εύκολα χάνεται κανείς σε τέτοια φαινόμενα , γιατί μπορεί να αποπροσανατολιστεί πολύ εύκολα. Δεν το έβαλα κάτω έπρεπε να φτάσω σε ένα λόφο, ώστε όταν ξυπνούσαν οι σύντροφοί μου να σκαρφάζωναν σε κάποιο από τα πανύψηλα έλατα να δουν που είμαστε.

Είχα υπολογίσει τρέχοντας ότι θα έκανα να περάσω το άνοιγμα αυτό γύρω στις δυο ώρες. Δεν έγινε όπως τα ήθελα. Πρέπει να έτρεχα πάνω από τρεις ώρες στην λευκή σκοτοδίνη. Έτρεχα σιγά τόσο ώστε να μην σκοντάψω πάνω σε κανένα βράχο, βάζοντας τα χέρια μου μπροστά παρατεταμένα να μην χτυπήσω κανένα δέντρο.

Μάταια δεν υπήρχε απολύτως τίποτα, ούτε να σκοντάψω, ούτε να χτυπήσω! Το μόνο που έβλεπα ήταν το απόλυτο λευκό, τίποτα άλλο. Ο αέρας είχε κοπάσει, το κρύο ήταν αφόρητο. Είχα παγώσει ολόκληρος, ένιωθα τα ρούχα μου να παγώνουν και να κοκαλώνουν πάνω μου κάνοντάς με να παγώνω πιο πολύ.

Ενώ ήμουν χαμένος στις σκέψεις μου, γιατί δεν είχα φτάσει στην απέναντι πλευρά του ανοίγματος, άκουσα κάτι το ανησυχητικό που με έκανε να σταματήσω αμέσως.

Ένας περίεργος βρυχισμός που έμοιαζε με σκύλο ακούστηκε, ήταν τόσο δυνατός που σκέφτηκα ότι ήταν τεράστιος. Θα πρέπει να είχε το μέγεθος μοσχარიού. Μα τότε πάγωσα από το φόβο. Αυτή την φορά σκεπτόμενος ότι δεν ήταν σκύλος αλλά λύκος.

Τράβηξα το σπαθί μου περιμένοντας να αφουγκραστώ κάτι τι! Καθώς είχα μείνει ακίνητος, άκουσα τα ρουθούνια του να δουλεύουν ακατάπαυστα.! Στα δεξιά μου, στα αριστερά μου, μπροστά πίσω! Από όλες τις μεριές! Νόμιζα ότι ήταν πολλά , αλλά μετά από λίγο κατάλαβα ότι ήταν μόνο ένα. Ένα αλλά γρήγορο σαν την αστραπή!

Κάποια στιγμή σταμάτησε να κινείται και ένας άγριος βρυχηθμός ακούστηκε από τα δεξιά μου, που μου πάγωσε το αίμα. Αμέσως μετά ακούστηκε ένα ουρλιαχτό, όπως

ουρλιάζουν οι λύκοι, μόνο που αυτό είχε τεράστια δύναμη στον ήχο αλλά και στην διάρκειά του. Τέσσερις φορές πιο χοντρό από τον κανονικό λύκο. Ήταν τόσο δυνατό που αναγκάστηκα να βάλω τα χέρια μου στα αφτιά μου γονατίζοντας στο χιόνι. Το ουρλιαχτό κράτησε κάμποσα δευτερόλεπτα. Όταν σταμάτησε σηκώθηκα αμέσως πάνω, κρατώντας την λεπίδα μου από την λαβή προσμένοντας το κτήνος να μου επιτεθεί. Μάταια περίμενα! Το κτήνος είχε φύγει τόσο αθόρυβα όσο αθόρυβα με είχε πλησιάσει.

Η ομίχλη είχε αρχίσει να διαλύεται όσο γρήγορα είχε εμφανιστεί. Βρισκόμουν πάλι στο δάσος. Είχα περάσει το άνοιγμα, και κατά ένα περίεργο τρόπο δεν είχα χτυπήσει σε κανένα από τα δέντρα, που βρισκόντουσαν κατά χιλιάδες τριγύρω μου. Αρχισα να βλέπω πλέον κανονικά, αύξησα το βήμα μου βλέποντας γύρω στα οχτακόσια μέτρα να εξέχει ένας λόφος. Προχωρώντας ένιωθα ότι κάποιος ή κάποιοι με παρακολουθούσαν στενά. Κοίταζα τριγύρω μου μήπως δω ποίος ή τι με παρακολουθούσε, μα δε κατάφερα να δω τίποτα. Μόνο δέντρα, θάμνους και τίποτα άλλο. Κόντευα να φτάσω στους πρόποδες του λόφου, όταν μπροστά μου, δίπλα σε ένα θάμνο βρισκόταν νεκρό ένα ζώο που θύμιζε ελάφι. Κομματιασμένο άγρια! Πήγε το μυαλό μου στους λύκους, αλλά δεν πρέπει να το είχαν σκοτώσει αυτοί. Το ελάφι, ήταν άγρια πετσοκομμένο, τα παιδιά του από τις δαγκωνιές είχαν σπάσει σαν κλαδάκια. Όλο το στέρνο του ήταν ανοιχτό, από μέσα λείπανε το συκώτι, η καρδιά, τα πνευμόνια και το πάγκρεας. Δεν έλειπε τίποτα άλλο. Είχαν φάει επιλεγμένα τα ζωτικά όργανα του ζώου μην πειράζοντας τίποτα άλλο. Αυτό που έκανε εντύπωση ήταν οι νυχίες που είχε στο λαιμό του αλλά και στην πλάτη του. Ήταν τεράστιες σε βάθος αλλά και σε πλάτος. Γονάτισα αμέσως κόβοντας με το σπαθί μου, μπόλικο κρέας από τα μπουτία του. Έγδαρα ένα μεγάλο κομμάτι δέρματος, για να μπορέσω να βάλω τα κομμάτια κρέατος, ώστε να μπορέσω να τα κουβαλήσω. Το έγδαρα έτσι, αφήνοντας το από τις δυο μεριές δυο μακριές λουρίδες ώστε να το δέσω αλλά και να μπορέσω να το κρεμάσω πάνω μου. Με το πολύτιμο κρέας κρεμασμένο είχα ξεκινήσει την πορεία μου προς το λόφο. Ύστερα από κάμποση ώρα βρισκόμουν στην κορυφή του λόφου. Κοιτάζοντας τριγύρω μου ένα από τα τεράστια δέντρα είχε μια κουφάλα. Μπορεί να χωρούσε και δέκα άτομα. Ένα φυσικό απαγκίο από το κρύο. Μάζεψα κλαδιά ξερά που υπήρχαν τριγύρω μου, από κορμούς που σάπιζαν εδώ και χρόνια. Με το σπαθί μου που έκοβε γρανίτη, έκοψα μερικές ροδέλες χοντρού κορμού. Με ένα κομμάτι κλαδιού, ένα κομμάτι ξύλου και λίγες ξερές ελατοβελόνες, κατάφερα μετά από λίγα λεπτά να ανάψω μια ωραία φωτιά, εναποθέτοντας τις ροδέλες του κορμού που είχα κόψει πάνω της. Έβγαλα από τις μασχάλες μου τους δυο συντρόφους μου, που κοιμόντουσαν για τα καλά, τοποθετώντας τους τόσο από την φωτιά όσο για να τους κρατάει ζεστούς. Έβγαλα το κρέας από τον ώμο μου, ανοίγοντας το δέρμα βιαστικά, πέρασα πέντε έξι κομμάτια σε ένα κλαδί, βάζοντάς το πάνω από την φωτιά ώστε να ψηθούν. Πεινούσα τόσο πολύ που έκοψα ένα κομμάτι και όπως ήταν ώμο άρχισα να το τρώω. Εφόσον έκοψα λίγο την πείνα μου ξάπλωσα αντίκρυ στην φωτιά, γυρίζοντας υπομονετικά το κρέας που ψηνόταν πάνω στις φλόγες. Αν και σταμάτησα την πείνα μου το κρέας αυτό ωμό είχε απαίσια γεύση. Η μυρωδιά του ψημένου κρέατος είχε απλωθεί σε όλη την κουφάλα του γέρου έλατου όπου βρισκόμουν. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να κάνει να ξυπνήσει ο Ντόρσια από τον ύπνο του απότομα, φωνάζοντας και κάνοντας κολοτούμπες όρμησε προς το κρέας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Φαγητόόό!!! Φαγητό!!! (προσγειώθηκε πάνω στο ξύλο όπου ψηνόταν τα κομμάτια από το κρέας) Άσχημε! Είσαι ο καλύτερος σύντροφος που είχα ποτέ. Αχ!

Κάηκα!!(αμέσως πήδηξε πάνω στο στήθος μου λέγοντάς μου) Κόψε μου! Κόψε μου!
Ένα κομμάτι τώρα! Κόψε μου.!

Τράβηξα το ξύλο με το κρέας κοντά μου, ξεκρεμώντας το πρώτο πρώτο κομμάτι που είχε γίνει. Πρέπει να ήταν γύρω στα τετρακόσια γραμμάρια. Δεν πρόλαβα να το ακουμπήσω κάτω, ο πειναλέος Ντόρσια είχε ήδη φάει το μισό κομμάτι! Και κατεβάζοντας το υπόλοιπο μισό σε δυο λεπτά. Εφόσον χόρτασε και η μικροσκοπική του κοιλιά είχε πρηστεί μου είπε

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αχ!άσχημε! Να είσαι καλά! Είχα καιρό να φάω ΑΡΦ! Έχει πολύ γευστικό κρέας! Με τέτοια πείνα που είχα μου φάνηκε πέντε φορές πιο γευστικό από ότι είναι.
Τον διέκοψε η φωνή του Τατ που είχε ξυπνήσει και αυτός με την σειρά του.

ΤΑΤ

Είστε ηλίθιοι και οι δυο; Σβήστε την φωτιά γρήγορα. Ο καπνός και η τσίκνα του κρέατος θα έχει τραβήξει την προσοχή σε ότι είναι κρεατοφάγο, με δόντια ξυράφια και φονικά νύχια!

Πράγματι αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του χαμογελώντας είπε

ΤΑΤ

Έτσι και αλλιώς με τέτοιο κρύο δεν κυκλοφορεί τίποτα. Ας εκμεταλλευτούμε την κατάσταση και να φάμε γιατί θα το χρειαστούμε.

Πράγματι το κρέας από το ΑΡΦ μας έδωσε όση ενέργεια χρειαζόμαστε. Εφόσον φάγαμε το πως είχα φτάσει μέχρι εδώ και με πόση δυσκολία.

Έπρεπε να βγω από το δέντρο να κάνω από την ανάγκη μου. Αφήνοντας τους συντρόφους μου, μέσα στην κουφάλα, έκανα πιο πέρα να βρω το μέρος. Είχα φύγει από το μέρος που είχαμε απαγκιάσει, γύρω στα εξήντα μέτρα. Προτού προλάβω να κάνω το οτιδήποτε λίγο πιο κάτω ακουγόντουσαν ομιλίες. Ξαφνιάστηκα! Κρύφτηκα πίσω από ένα έλατο, σιγά σιγά έβγαλα το κεφάλι μου να δω το τι γινότανε.

Κοιτάζοντας προσεχτικά χωρίς να με δουν. Ξαφνιάστηκα! Εκεί μπροστά μου γύρω στα στα πενήντα μέτρα στεκόντουσαν τρεις άντρες χωρίς ρούχα! Στεκόντουσαν μέσα στο χιόνι όπως τους είχε κάνει η μάνα τους. Δεν έδειχνε να τους ενοχλεί το δρυμί κρύο καθόλου. Έμοιαζαν ακριβώς ανθρώπινοι, δεν είχαν κάτι πάνω τους που να έδειχνε ότι δεν ήταν. Καθώς τους κοίταζα ένας από αυτούς άρχισε να μυρίζει τον αέρα επίμονα και δυνατά, σηκώνοντας το κεφάλι του προς τον αέρα! Γύρισε το κεφάλι του προς τα εμένα. Άρχισα να τρέχω πανικόβλητος προς τους συντρόφους μου, χωρίς να φωνάζω. Δεν ήξερα αν πράγματι με είχε δει ή όχι. Δεν πρόλαβα να κάνω δυο τρία βήματα, ο ένας από αυτούς είχε προσγειωθεί μπροστά μου! Λες και πήδηξε από το δέντρο που βρισκόταν ακριβώς από πίσω μου. Αν δεν είχα δει το πρόσωπό του, θα έλεγα ότι ήταν κάποιος άλλος. Δεν ήταν! Ήταν ένας από αυτούς που μύριζε και με είχε εντοπίσει πριν από λίγο. Αμέσως ακολούθησαν και οι άλλοι με τον ίδιο τρόπο. Με κοίταζαν με απορία, όχι το ότι ήμουν άνθρωπος, αλλά μάλλον το πως βρέθηκα εδώ.

Άρχισε να χιονίζει. Οι χιονονιφάδες είχαν το μέγεθος μιας μπάλας του τένις, το οποίο άρχισε να γίνεται πολύ παράξενο στα μάτια μου. Το πιο παράξενο ήταν ότι το κρύο γινότανε όλο και πιο δυνατό. Είχα αρχίσει και έτρεμα από το κρύο. Οι άγνωστοι τρεις άνθρωποι μου είχαν κλείσει το δρόμο χωρίς να κάνουν την παραμικρή κίνηση. Απλώς με παρατηρούσαν. Έκανα να πάω δεξιά, έκαναν την ίδια κίνηση με μένα, έκανα να πάω αριστερά έκαναν ακριβώς την ίδια κίνηση.!

Ήταν φανερό ότι μου μπλοκάρανε το δρόμο. Προσπάθησα να τους μιλήσω.

Άνθρωπος είμαι όπως και εσείς. Από που είστε; Πως βρεθήκατε εδώ; Δεν κρυώνετε χωρίς ρούχα; Δεν έπαιρνα καμία απάντηση. Τότε πρόσεξα τα μάτια τους και ειδικά τις

κόρες τους. Είχαν χρώμα καφέ ανοιχτό με έναν κίτρινο κύκλο. Τότε κατάλαβα ότι δεν ήταν άνθρωποι. Τράβηξα απότομα την λεπίδα από την θήκη μου, μα κάνοντας την κίνηση αυτή έμεινα έκπληκτος και γεμάτος φόβο από αυτό που έγινε μπροστά στα μάτια μου. Οι τρεις άντρες μπροστά μου μεταμορφώθηκαν αστραπιαία, σε κάτι το οποίο δεν περίμενα ότι μπορεί να συναντούσα ποτέ στη ζωή μου.! Εκεί μπροστά στα έντρομα μάτια μου έγινε κάτι το ασύλληπτο! Κάτι το οποίο πίστευα ότι μόνο στη σφαίρα του φανταστικού θα μπορούσε να υπάρξει! Κάτι που με τρόμο ψυθιρίζανε στο μεσαίωνα.! Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου είχαν μεταμορφωθεί σε λύκους. Αυτοί οι τρεις άνδρες ήταν λυκάνθρωποι.! Το έβλεπα μα ο εγκέφαλός μου δεν μπορούσε να το χωρέσει.!

Το ύψος τους όπως ήταν όρθιοι και οι τρεις, πρέπει να ήταν δυο μέτρα έως και δυο δέκα. Είχαν όλα τα χαρακτηριστικά των λύκων εκτός από ουρά. Τα χέρια τους είχαν χαρακτηριστικά ανθρώπινα, τελειώνοντας σε φονικά νύχια των δεκαπέντε πόντων.! Το στόμα τους διέθετε πάμπολλα κοφτερά δόντια, με αποκορύφωμα οι κυνόδοντες που είχαν να ξεπερνούν τους δώδεκα πόντους μήκος. Το σώμα τους ήταν απίστευτα μυώδες! Είχαν χρώμα καφέ ανοιχτό με αποχρώσεις του γκρι.! Μου γρούλιζαν αγριεμένοι, το βλέμμα τους έδειχνε να έχει μίσος για την ύπαρξή μου. Έσφιξα την λαβή του σπαθιού μου, πήρα μια βαθιά ανάσα κάνοντας την κίνησή μου. Τραβώντας το σπαθί μου προς τα πίσω επιθετικά. Ο μεσαίος λυκάνθρωπος τεντώθηκε προς τα πίσω κάνοντας συνάμα και αυτός την επίθεσή του. Καθώς γινότανε η φάση αυτή και ενώ ο ένας λυκάνθρωπος με είχε πλησιάσει αρκετά κοντά μου, ένας άλλος λυκάνθρωπος από το πουθενά του έκοψε την επίθεση στον αέρα, με αποτέλεσμα να πέσουν αγκαλιασμένοι στο χιόνι προσπαθώντας ο ένας να δαγκώσει τον άλλον. Προτού πέσουν στον έδαφος πίσω από τους άλλους λυκανθρώπους ερχόταν με τις ακροβατικές τους τούμπες ο Ντόρσια με τον Τατ. Για μια στιγμή χάρηκα απίστευτα, νομίζοντας ότι έφτασαν ενισχύσεις. Μα καθώς με πλησίασαν στον αέρα τους άκουγα που μου φώναζαν.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σταμάτα άσχημε! Σταμάτα! Μη Μάνο σταμάτα!

Αμέσως σταμάτησα την επίθεσή μου απορημένος. Προσγειώθηκαν ως συνήθως στους ώμους μου. Λαχανιασμένος ο Τατ μου είπε

ΤΑΤ

Ουφ! Ουφ! Σε προλάβαμε πριν γινόταν το κακό!

Αμέσως όλοι οι λυκάνθρωποι, μαζί με τον καινούργιο που σταμάτησε με μιας παίρνοντας την ανθρώπινη μορφή τους.! Ακούστηκε ψιθυριστά ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ήσυχα άσχημε! Ήσυχα! Η κατάσταση είναι πολύ λεπτή. Άσε τον Τατ να μιλήσει μαζί τους.

Αυτός που σταμάτησε την επίθεση ήρθε μπροστά μας. Μας κοίταξε καλά από πάνω έως κάτω. Όλα πάνω του ήταν απολύτως ανθρώπινα. Ακόμη και τα μάτια του! Το ίδιο και των συντρόφων του, που στεκόταν λίγο πιο πίσω. Αυτός που στεκόταν μπροστά μου άρχισε να μιλάει. Άφησε το ερευνητικό σκληρό βλέμμα που είχε και με ένα τεράστιο χαμόγελο είπε.

“Ρε Ντόρσια πόσα χρόνια έχω να σε δω παλιόφιλε! Τατ βρε γέρο μπαγάσα πάλι σε περιπέτειες έχεις μπλέξει; Για να είστε εσείς οι δυο φονικές μηχανές μαζί, κάπου για τα καλά πρέπει να έχετε μπλέξει! Θα μου τα πείτε όλα με το καλό, εφόσον μου εξηγήσετε πως βρεθήκατε στα μέρη μου!

Όσο μίλαγε με τους συντρόφους μου, μου έριχνε συχνές κλεφτές ματιές πάνω μου! Ο Τατ όλο χαρά πήρε το λόγο

ΤΑΤ

ΚΑΣΤΑΝ!! Καλέ μου φίλε! Πόσο καιρό έχω να σε δω;

Αμέσως τον διέκοψε ειρωνικά ο Ντόρσια

ΝΤΟΡΣΙΑ

ΚΑΣΤΑΝ!! Εμείς οι δυο έχουμε αφήσει κάτι στη μέση που πρέπει να τελειώσει. Ή ακόμα ψάχνεις να βρεις μέρος να μαρκάρεις σηκώνοντας το πόδι σου.; Έλα! Έεεελα! Καταραμένη ψωριάρη! Έεεελα να γευτείς τι εστί Ντόρσια κοπρόσκυλο του ΑΝΤΟΥ-ΡΚΑΝ!!

Ο Ντόρσια έδειχνε αγριεμένος, φαίνεται ότι αυτοί οι δυο είχαν προηγούμενα, και εγώ ήμουν στη μέση! Ο Τατ αναστέναξε λέγοντάς του.

ΤΑΤ

Όχι πάλι τα ίδια ρε παιδιά.! Δεν βαρεθήκατε όταν βλέπετε ο ένας τον άλλον να ξεκινάτε κανγά;

Ο ΚΑΣΤΑΝ στεκόταν αμίλητος, ώσπου ένα σατανικό χαμόγελο, εμφανίστηκε στο πρόσωπό του. Τα μάτια του άλλαξαν χρώμα λέγοντας του.

ΚΑΣΤΑΝ

Εφόσον το θέλεις σαλιγκαρομούρη θα το έχεις. Έλα επιτέλους να δω τι αξίζεις σερνοκόλη σακάτη.! Σήμερα ένας από τους δυο μας θα φύγει ζωντανός από δω.

Άθλιο και ταπεινό ροκανίδι με πόδια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε κάνε πέντε βήματα πίσω να δώσω ένα μάθημα σε αυτή την απαίσια αλεπού με πόδια.

ΤΑΤ

Μάνο κάνε όπως σου λέει, δεν τον ακούς πως έχει θολώσει;

Κάνοντας πέντε βήματα πίσω όπως μου είχε πει ο Ντόρσια έκανε κάτι που πίστευα ότι δεν θα μπορούσε να κάνει, έβγαλε το καβούκι του από πάνω του λέγοντας μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε αν δεν μου το προσέξεις, θα γυρίσω σε σένα μετά.

ΚΑΣΤΑΝ

Από ότι βλέπω Ντόρσια σήμερα θα τα παίζεις όλα για όλα. Πρόσεξε όμως μην καμιά χιονονιφάδα σε πλακώσει και χαθείς.

Αμέσως ο ΚΑΣΤΑΝ ξέσπασε σε δυνατά γέλια! Ο Ντόρσια κρατώντας τα λεπιδοφόρα όπλα του έκανε κατά μέτωπο επίθεση στον ΚΑΣΤΑΝ! Όχι με τις ακροβατικές τούμπες που είχα συνηθίσει να τον βλέπω, αλλά σαν βέλος οριζόντια με μεγάλη ταχύτητα. Είχε ξεκινήσει μια μάχη που δεν γνώριζα την αιτία, από ότι φαινόταν δεν ήταν η πρώτη φορά που μάχονταν αυτοί οι δυο. Πλησίασε τον ΚΑΣΤΑΝ, που ακόμα γελούσε με ταχύτητα αστραπής με στόχο το κεφάλι του. Πρέπει να ήθελε να φτάσει το στόχο ένα εκατοστό, όταν ο ΚΑΣΤΑΝ τινάχτηκε στον αέρα σαν ελατήριο, μεταμορφώνοντας τον εαυτό του σε λυκάνθρωπο. Ο Ντόρσια ούρλιαξε από τσατίλα που έχασε το στόχο του. Ο ΚΑΣΤΑΝ πρέπει να έφτασε στα δέκα έξι μέτρα ύψος! Ο Ντόρσια έκανε μια τούμπα, χτυπώντας τα πόδια του στο δέντρο που ήταν μπροστά του και έδωσε ώθηση στον εαυτό του, ώστε να πάρει πορεία προς τον ΚΑΣΤΑΝ που ήδη κατέβαινε. Ο ΚΑΣΤΑΝ έμπηξε τα τεράστια φονικά νύχια του σε μια χοντρή κλάρα καθώς κατέβαινε. Τελευταία στιγμή την απέφυγε ο Ντόρσια κάνοντας μια στροφή από αυτή. Ο Ντόρσια έδωσε πάλι ώθηση στον εαυτό του στον κορμό ενός δέντρου και ύστερα σε άλλο και σε άλλο ώστε να προλάβει τον ΚΑΣΤΑΝ που κόντευε να φτάσει στο έδαφος. Καθώς ο Ντόρσια είχε ευθυγραμμιστεί περνούσε μέσα από τις τεράστιες χιονονιφάδες κάνοντας την κατάβαση του πιο δύσκολη. Ακουμπώντας ο ΚΑΣΤΑΝ στο χιονισμένο έδαφος έκανε απότομα πίσω το τεράστιο τριχωτό κορμί του. Αμέσως ο Ντόρσια πέρασε σαν ρουκέτα μπροστά του. Την τελευταία στιγμή έκανε μια ανάποδη τούμπα, φεύγοντας μακριά από τον ΚΑΣΤΑΝ.

Ο ΚΑΣΤΑΝ έκανε ένα τεράστιο άλμα προς τα εμπρός με τα τέσσερα, κυνηγώντας ανελέητα τον Ντόρσια. Μια με το δεξί του φονικό χέρι, μια με το αριστερό, προσπαθούσε να σκοτώσει τον Ντόρσια. Χώμα και χιόνι εκσφενδονίστηκε, το κάθε του χέρι, προσπαθώντας το καίριο πλήγμα στον Ντόρσια. Ο Ντόρσια από ότι κατάλαβα πάσχιζε για να μην τον τσακώσει ο ΚΑΣΤΑΝ. Μια περνούσε μέσα από τα νύχια του, μια έτρεχε στο παγωμένο χιόνι. Παρόλο το μικροσκοπικό του μέγεθος του Ντόρσια η γρηγοράδα του ήταν ασύλληπτη. Το ίδιο γινόταν και με τον τεράστιο ΚΑΣΤΑΝ. Ο Ντόρσια έκανε ένα καταπληκτικό άλμα, ανεβαίνοντας στον κορμό ενός έλατου. Από κει έδωσε ώθηση στο σώμα του, πηδώντας στο αριστερό έλατο από κει και έδωσε ώθηση ανεβαίνοντας τις τεράστιες χοντρές κλάρες των δέντρων! Όπου πήγαινε ο Ντόρσια, από πίσω του ήταν ο ΚΑΣΤΑΝ προσπαθώντας να το τσακώσει. Φτάνοντας στην κορυφή του τελευταίου έλατου ο Ντόρσια, έδωσε τέτοια ώθηση στο σώμα του, που έφυγε σαν βέλος για τα ουράνια, ώσπου και χάθηκε από τα μάτια του. Το ίδιο ακριβώς έκανε και ο ΚΑΣΤΑΝ, περιμέναμε για λίγο χωρίς να βλέπουμε τίποτα, ώσπου όπως το περίμενα λόγω βάρους, άρχισε να πέφτει πρώτος ο ΚΑΣΤΑΝ. Έπεφτε! Έπεφτε! Ανάμεσα από τα έλατα με το κεφάλι προς τα κάτω, ώσπου από πίσω του και σαν το αστροπελέκι γεμάτο κατάρες, φάνηκε ο Ντόρσια, να τον πλησιάζει επικίνδυνα, φτάνοντας στη μέση των δέντρων, ο ΚΑΣΤΑΝ ξαναπιάστηκε σε μια χοντρή κλάρα, κάνοντας δυο περιστροφές ξανά έφυγε για πάνω.! Η άνοδος του ΚΑΣΤΑΝ, ήταν γρήγορη, γεμάτη άγρια γρυλίσματα! Από πάνω προς τα κάτω ερχόταν ο Ντόρσια με τα λεπιδοφόρα όπλα του, να στριφογυρίζουν επικίνδυνα! Όλα έδειχνα να είναι η τελευταία επίθεση που κάνανε. Ένας από τους δυο, θα έπεφτε νεκρός, αυτό το παγωμένο απόγευμα. Ο Ντόρσια σημάδευε το κρανίο του ΚΑΣΤΑΝ, το χτύπημα θα ήταν θανατηφόρο αν το τελευταίο δευτερόλεπτο δεν έσκυβε το κεφάλι του απότομα ο ΚΑΣΤΑΝ. Ο Ντόρσια πέρασε ξυστά από το αριστερό αφτί του ΚΑΣΤΑΝ. Ο ΚΑΣΤΑΝ την στιγμή αυτή γύρισε το κορμί του απότομα, απλώνοντας αστραπιαία το χέρι του, έπιασε τον Ντόρσια στον αέρα. Άφησε το κορμί του, να τον παρασύρει η βαρύτητα. Από ότι φαινόταν δεν είχε κάποιο πρόβλημα από το μεγάλο ύψος. Προσγειώθηκε με τα δυο του πόδια μπροστά μας. Στο αριστερό του χέρι βαστούσε τον Ντόρσια, με τα δυο του νύχια από την μπλούζα του. Αμέσως μεταμορφώθηκε. Ο Ντόρσια ήταν πλέον στην ανοιχτή χούφτα του ΚΑΣΤΑΝ όρθιος. Για κάμποσα δευτερόλεπτα κοίταζε ο ένας τον άλλον άγρια. Θα περίμενε κανείς ότι θα ξανά αρχίζανε και πάλι το άγριο κυνηγητό. Αντί για αυτό ο ΚΑΣΤΑΝ και ο Ντόρσια ξέσπασαν σε δυνατά γέλια λέγοντας ο ένας στο άλλον.

ΚΑΣΤΑΝ

Κοπρόσκυλο του ANTOY-PKAN; Ομολογώ Ντόρσια, ότι ώρες ώρες λες φοβερές ατάκες. Αχά! Χα!χα! Άκου κοπρόσκυλο του ANTOY-PKAN!!! Γελάς Ντόρσια;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Μάλλον δεν είδες τις τρίχες που πήρα από το ψωριάρικο αφτί σου;

Ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του ο ΚΑΣΤΑΝ κοίταζε τον Ντόρσια. Πράγματι στο δεξί χέρι του Ντόρσια υπήρχαν κάποιες τρίχες.

ΚΑΣΤΑΝ

Αχ! βρε Ντόρσια, πόσες απόπειρες έχεις κάνει για να τρυπήσεις το αφτί μου; και πόσες φορές έχεις αποτύχει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

ΚΑΣΤΑΝ καλέ μου φίλε να ήξερες πόσο μου αρέσει αυτό που κάνουμε κάθε φορά που συναντιόμαστε!

Γύρισε προς την μεριά μου χωρίς να κατέβει από το χέρι του ΚΑΣΤΑΝ. Προτού προλάβει να πει το οτιδήποτε τον πρόλαβε ο Τατ.

ΤΑΤ

Εφόσον τελειώσατε τα παιχνιδάκια σας, τι θα λέγατε να πάρουμε τον άνθρωπο και να πάμε κάπου να ζεσταθούμε; βλέπεις ΚΑΣΤΑΝ δεν είμαστε όλοι σαν και εσάς, που δεν καταλαβαίνουν το κρύο.

Πράγματι είχα ρημαχτεί από το καταραμένο κρύο, ο ΚΑΣΤΑΝ κοιτάζοντας γύρω του είπε

ΚΑΣΤΑΝ

Έχεις δίκιο Τατ. Ο άνθρωπος πρέπει να προστατευτεί από το κρύο, ειδάλλως θα πεθάνει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε δώσε μου το καβούκι μου και πάμε γρήγορα στο γέρο έλατο, θέλω να φάω λίγο ΑΡΦ.

Πράγματι ξεκινήσαμε και μετά από κάμποσα λεπτά βρισκόμασταν καθισμένοι γύρω από την φωτιά. Έριξα τις τελευταίες ροδέλες ξύλου πάνω στην φωτιά, για να ζεστάνει πιο πολύ την φιλοξενούμενη κουφάλα που βρισκόμασταν. Καθισμένοι γύρω στη φωτιά ο ΚΑΣΤΑΝ με τους συντρόφους του, με κοίταζαν όλο και πιο περίεργα, γεμάτοι απορία. Ο Ντόρσια έτρωγε ακόρεστα τα κομμάτια του κρέατος που είχαν μείνει από χθες. Ο Τατ πήρε την πρωτοβουλία να σπάσει τον πάγο.

ΤΑΤ

ΚΑΣΤΑΝ από εδώ είναι ο σύντροφος μας ο Μάνος. Είναι άνθρωπος, όπως έχεις ήδη καταλάβει και συ αλλά και οι σύντροφοί σου.

ΚΑΣΤΑΝ

Άνθρωπε που σε ονομάζουν Μάνο, όπως ήδη ξέρεις με ονομάζουν ΚΑΣΤΑΝ. Είμαι Λυκάωνας και όχι λυκάνθρωπος όπως νομίζεις. Όχι μόνο εσύ αλλά όλοι οι άνθρωποι το νομίζεται αυτό. Μπορεί όταν δεν έχουμε την ζωώδη μορφή εξωτερικά να μοιάζουμε, αλλά κατά άλλα δεν έχουμε καμία ομοιότητα σαν είδος. Δεν χρειάζεται να μου πεις πως βρέθηκες εδώ, γιατί εμείς οι Λυκάωνες έχουμε την ικανότητα που ονομάζεται εσείς την μεταβίβαση σκέψης! Έτσι έμαθα και εγώ και οι σύντροφοί μου, ότι έχεις περάσει εδώ κάτω. Μπορώ να πω για άνθρωπος είσαι καλός πολεμιστής, με θάρρος αλλά και με αυτοπεποίθηση. Από ότι κατάλαβα είσαι από την Ελλάδα. Πολλοί από εμάς μένουν στην επιφάνεια, έχοντας κανονική ζωή, όπως εσείς οι άνθρωποι. Αν και κοντεύαμε να αφανιστούμε το Μεσαίωνα, όπως το είδος σου σκότωσε πολλούς δικούς σας, γιατί μπορεί να είχαν υπέρ τριχοφυΐα ή λυκόστομα. Μα εμείς καταφέραμε να επιβιώσουμε. Μπορώ να σου πω ότι το είδος σου δεν το χωνεύουμε αλλά ούτε και θέλουμε να έχουμε παρτίδες μαζί σας. Αυτό το επιδιώξατε εσείς και μόνο εσείς. Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι χαίρουν εμπιστοσύνης μας, αλλά είναι πολύ λίγοι. Εδώ το δάσος του ΜΑΣΤΡΑΝ είναι το πρώτο μέρος, που βρήκε καταφύγιο το πρώτο ζευγάρι του είδους μας. Εγώ όπως και πολλοί σύντροφοί μου ανήκουμε στην φυλή της ΛΟΥ. Εγώ είμαι Σαμάνος ή ένα είδος μάγου ή αν μπορείς να το πεις και ιερέας αν θέλεις. Τρέφω μεγάλη εκτίμηση για την φυλή μου, το ίδιο και αυτοί για μένα. Φίλε Τατ είστε ελεύθεροι να περάσετε και να μείνετε όσο θέλετε στην περιοχή μας. Δεν πρόκειται κανείς να σας πειράξει εσάς ή των άνθρωπο που βοηθάτε, ώστε να ξαναβγεί στην επιφάνεια.

Όσο μιλούσε ο ΚΑΣΤΑΝ με τον Τατ, οι τρεις σύντροφοι του με κοίταζαν επίμονα. Μου ήρθε στο μυαλό η λέξη Λυκάωνας. Κάπου την είχα ξανά ακούσει. Τότε μου ήρθε στο μυαλό. Στο σχολείο στο μάθημα της αρχαίας ιστορίας. Στην μυθολογία όπου ο Δίας καταράστηκε, μου διέκοψε την σκέψη ο ΚΑΣΤΑΝ λέγοντάς μου λίγο πειραγμένος.

ΚΑΣΤΑΝ

Όχι! Αυτό είναι ένας μύθος, ωραίος μεν στα αφτιά των ανθρώπων, αλλά όχι στα δικά μας. Ο λόγος που δεν μας αρέσει αυτός ο μύθος, είναι ότι δεν ήμασταν άνθρωποι. Γεννιόμαστε Λυκάωνες, όπως γεννιέστε εσείς άνθρωποι. Ξαναγύρισε συνεχίζοντας την κουβέντα το με τον Τατ. Ο Ντόρσια είχε τελειώσει το φαγητό του και έκανε μια τούμπα ανεβαίνοντας στον ώμο μου. Πλησίασε στο αφτί λέγοντάς μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημα τι λες τον καταφέρνουμε τον ΚΑΣΤΑΝ; Εσύ και εγώ;

Ο Τατ νευριασμένος φώναζε στον Ντόρσια

ΤΑΤ

Νομίζεται ότι όλα είναι ένα παιχνίδι; Πάρε το χαμπάρι και σοβαρέψου επιτέλους! Αν θέλει μπορεί να σε έχει εξαφανίσει στο άψε σβήσε.

Ο Ντόρσια μπήκε στο καβούκι του μέχρι την ώρα που αναχωρήσαμε. Κάποια στιγμή τελειώσανε ότι λέγανε. Σηκώθηκαν και οι τέσσερις έτοιμοι να φύγουν. Οι τρεις φύγανε αμέσως. Ο ΚΑΣΤΑΝ μου έδωσε το χέρι του λέγοντας μου.

ΚΑΣΤΑΝ

Μάνο μπορώ να πω, ότι χάρηκα που σε γνώρισα, αν και ξέρω τον τρόπο να γυρίσεις πίσω, δεν μου επιτρέπεται να σου το πω! Είναι ένας κώδικας που δεν μου επιτρέπεται να τον σπάσω! Όμως βλέπω έναν άνθρωπο που δεν φοβάται εύκολα. Με σιδερένια καρδιά και τεράστια υπομονή!!!

Ένα θα σου πω Μάνο, αν καταφέρεις να βγεις στην επιφάνεια, γυρίζοντας στη χώρα σου, να έχεις το νου σου και τα μάτια σου ανοιχτά. Όταν ακούσεις ουρλιαχτό, σαν και αυτό που άκουσες μέσα στη λευκή δύνη, έστω και από μακριά, να ξέρεις ότι θα είμαι εγώ!!!

Ήθελα να το ρωτήσω έκπληκτος που;;; μα με διέκοψε μιλώντας τέλεια ελληνικά. Ο Ντόρσια και ο Τατ ακούγοντας την μητρική μου γλώσσα από το στόμα του Κάσταν έμειναν έκπληκτοι.

ΚΑΣΤΑΝ

Μάνο να προσέχεις εδώ κάτω ώσπου να βγεις από εδώ. Οι άνθρωποι σε αυτά τα μέρη, μα και σε όλη την μέση γη είναι ανεπιθύμητη. Είσαι τυχερός σε ένα μόνο πράγμα. Ο Τατ και ο Ντόρσια είναι κινητοί θρύλοι στη μέση γη αλλά και τρανοί πολεμιστές. Θα σε βοηθήσουν έστω και αν είναι το τελευταίο πράγμα που θα κάνουν. Ξέρω ότι θα ήθελες να μάθεις που μένω στη Ελλάδα. Ένα θα σου πω. Κάτω από το αυλάκι! Το που δεν θα το ξεστομίσω. Αν τυχόν βρεθείς κάτω από το αυλάκι να θυμάσαι το τι σου είπα. Εάν ακούσεις το ουρλιαχτό μου απλά ψιθύρισε την φράση αυτή “ NTAX -ΕΛΑΕΝ NIPXAIN NAPANOI “. Θα έρθω και θα σε βρω εγώ. Είσαι άνθρωπος που μπορώ να εμπιστευτώ το μυστικό μου. Καλή τύχη ποίος ξέρει ίσως συναντηθούμε εκεί πάνω!!!

Χαιρέτησε τον Τατ και τον Ντόρσια, ο οποίος τον ρωτούσε συνέχεια το τι λέγαμε.

Χαμογελώντας ο Κάσταν βγήκε έξω από την κουφάλα αφήνοντας μας πίσω.

Ήταν η τελευταία φορά που τον είδα.

Ο Ντόρσια του φώναζε!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ρε ψωριάρη! Πες μου τι λέγατε! Σε σένα μιλάω κόπρo! Δεν μιλάς ρε μούργo; την επόμενη φορά θα είναι λίγα τα ψωμιά σου ρε!!!

Σιγά σιγά ο Κάσταν χάθηκε από τα μάτια μας μέσα στην πυκνή χιονόπτωση. Έμεινα με τους συντρόφους μου, μέσα στην κουφάλα αυτού του γέρου έλατου, να παρακολουθούμε έξω την πρωτόγνωρη για μένα πυκνή χιονόπτωση, με το απέραντο λευκό τοπίο.

Είχε αρχίσει να βραδιάζει, οπότε αποφασίσαμε να κοιμηθούμε μέσα στην ζεστή κουφάλα όπου υπήρχε η φωτιά. Πράγματι έτσι και έγινε. Εφόσον γκρίνιαξε λίγο ο Ντόρσια, προσπαθώντας να μάθει το τι λέγαμε με τον Κάσταν σιγά σιγά μας πήρε όλους ο ύπνος, μέχρι να έρθει το πρωί.

Το επόμενο πρωί δεν άργησε να έρθει. Η κουφάλα του γερό έλατου παρά ότι είχε σβήσει η φωτιά κρατιόταν ακόμα ζεστή. Το χιόνι είχε φτάσει γύρω στο ένα μέτρο παχύ. Η χιονόπτωση είχε σταματήσει εδώ και ώρα. Αφήνοντας μας πίσω αυτό το φυσικό καταφύγιο, ξεκινήσαμε για το σκοπό του ταξιδιού μας, που είχε υποδείξει ο Κάσταν του Τατ, λέγοντάς του το πως θα πηγαίναμε. Έτσι τραβήξαμε νοτιοανατολικά του δάσους. Η πορεία ήταν δύσκολη. Τα πόδια μου βρισκόταν στο χιόνι μέχρι τους μηρούς. Η χθεσινή χιονόπτωση είχε προσθέσει αρκετούς πόντους σε όλη την περιοχή. Ρώτησα τους συντρόφους μου αν απείχαμε πολύ από την ΑΘΡΑΓΚΑ. Μου απάντησε ο Τατ.

ΤΑΤ

Μάνο από τη περιοχή του Κάσταν, απέχει γύρω στις τέσσερις μέρες πορεία. Με τόσο χιόνι μπορεί να κάνουμε και οχτώ μέρες να φτάσουμε, αν όλα πάνε καλά. Βλέπεις αυτό το βουνό που βρίσκετε μπροστά μας. Λέγετε ΣΟΙΑΚΙΔ. Είναι το φυσικό σύνορο ανάμεσα στους Λυκάωνες και τους Άκιτοξ.

Για χιλιάδες χρόνια ήταν εχθροί όπου ένας Λυκάωνας τόλμησε να ερωτευτεί παράφορα την πρώτη πριγκίπισσα τον Άκιτοξ, την πεντάμορφη Σαχθούρα!! Αν και σήμερα ύστερα από κάμποσα χρόνια που έχουν περάσει, λένε ότι ο έρωτας αυτός δεν είχε ανταπόκριση από την Σαχθούρα.!

Πετάχτηκε ο Ντόρσια..

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σκατά! Αυτά είναι ψέματα τον Άκιτοξ, γιατί μέχρι σήμερα δεν θέλουν να πιστέψουν ότι μια Άκιτοξ πριγκίπισσα ερωτεύτηκε ένα Λυκάωνα! Εγώ ήμουν εκεί όταν έχασε τη ζωή της, στην μάχη που έπεσε η πόλη τους από τους ΝΤΡΑΓΚΙΝΣ! Ήμουν εκεί όταν ο Κάσταν την πρωτογνώρισε!! εκεί ήμουν μαζί τους όταν ζούσαν τον ερωτά τους!

Όμως αυτόν τον έρωτα δεν τον ήθελε καμιά από τις δυο φυλές, κάνοντας τα πάνδεινα στον Κάσταν και την Σαχθούρα τη μακαρίτισσα να σβήσουν τον ερωτά τους! Αυτό όμως που δεν κατάφεραν οι Λυκάωνες και οι Άκιτοξ το κατάφεραν οι ΝΤΡΑΓΚΙΝΣ!

ΜΑΝΟΣ

Δηλαδή!;;;!!!

Τον ρώτησα όλο αγωνία για να συνεχίσει. Όμως ο Ντόρσια δεν συνέχισε..

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτή είναι μια μεγάλη ιστορία άσχημη που δεν λέγεται εν κινήσει. Σου υπόσχομαι από τα βάθη της καρδιάς μου ότι μια μέρα θα κάτσω να στη διηγηθώ με όλες τις λεπτομέρειες. Τώρα δεν έχω όρεξη ούτε να μιλήσω άλλο για τίποτα.

Φαινόταν έντονα στεναχωρημένος που μίλησε για αυτή την ιστορία έστω και για λίγο. Κάθισε στον ώμο μου, ανάβοντας την πίπα του. Περιπατούσαμε πολύ ώρα χωρίς να λέμε ο ένας στον άλλον κουβέντα. Οι μέρες περάσανε. Με την καθοδήγηση του Τατ από που και πως έπρεπε να πάμε. είχαμε πλέον φτάσει στους πρόποδες του βουνού που έπρεπε να περάσουμε να περάσουμε , για να φτάσουμε στην ΑΘΡΑΓΚΑ.

Το τοπίο άρχισε να αλλάζει σκηνικό, όσο αρχίζαμε και ανεβαίναμε τόσο πιο αραιά γινόταν τα έλατα, παίρνοντας την θέση τους αιωνόβιες θεόρατες βελανιδιές. Που και που μπορούσε κανείς να δει οξιές αλλά και δρυς. Ένα παράξενο γεγονός που συνάντησα ήταν το εξής. Όσο ανεβαίναμε τόσο πιο λίγο χιόνι υπήρχε. Είχαμε φτάσει στα μισά του βουνού, εκεί σε ένα πλάτωμα όπου υπήρχαν επτά οξιές θεόρατες, δημιουργούσαν έναν κύκλο γύρω, όπου πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα μέτρα.

Σταματήσαμε για να ξεκουραστούμε. Ο λόγος ήταν ότι όσο ανεβαίναμε τόσο πιο λίγο

οξυγόνο υπήρχε. Δεν άργησε να μας πάρει ο ύπνος, όταν με ξύπνησε ο Ντόρσια λέγοντάς μου

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Άσχημε! Ξύπνα έχουμε παρέα..

Πετάχτηκα στον αέρα αμέσως, κοιτώντας αριστερά και δεξιά μα δεν είδα τίποτα..

ΜΑΝΟΣ

Δεν βλέπω τίποτα Ντόρσια! Μήπως βλέπεις εσύ Τατ;

Δεν πήρα καμία απάντηση. Κοιτάζοντας τριγύρω ψάχνοντας τον, πετάχτηκε ο Ντόρσια, δείχνοντάς μου δεξιά πάνω στο τεράστιο κλαδί από την οξιά.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Τον βλέπεις άσχημε; εκεί πάνω, ένα με την φυλλωσιά είναι!!

προσπαθούσα πολύ να το δω τον Τατ, μα όσο και αν προσπάθησα δυστυχώς δεν μπορούσα να τον ξεχωρίσω από την φυλλωσιά. Είχε γίνει ένα με αυτή. Ξάφνου πήρε την μορφή του Ντόρσια. Πήδηξε από το κλαδί κατευθείαν πάνω από στον ώμο μου.

ΤΑΤ

Πρέπει να φύγουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε από δω. Έρχεται μια ορδή ΝΤΡΑΓΚΙΝΣ! Είναι μισή ώρα πίσω μας, αλλά αυτό που με ανησυχεί είναι ότι δεν είδα πουθενά τους ανιχνευτές τους!!!

Αμέσως ξεκινήσαμε χωρίς καθυστερήσεις την ανάβαση του βουνού.

Η ανησυχία του Ντόρσια και του Τατ ήταν εμφανείς, το που μπορεί να βρισκόταν οι ανιχνευτές τον ΝΤΡΑΚΙΓΚΣ. Είχαμε πιάσει ένα σκληροτράχηλο μονοπάτι που μας υπόδειξε ο Τατ. Η ανάβαση είχε αρχίσει και γινόταν επικίνδυνη για δυο λόγους .

Ο ένας διότι πίσω μας είχαμε μια ορδή από ΝΤΡΑΚΙΓΚΣ να μας κυνηγάνε και ο άλλος λόγος ήταν ότι το μονοπάτι ίσα ίσα που χωρούσε για να περάσω!! Το ύψος ήταν τεράστιο, ο γκρεμός τεράστιος, ο αέρας παγωμένος παρ'ότι δεν είχε χιόνι πουθενά. Το χειρότερο από όλα , μόλις είχε αρχίσει να πέφτει μια βροχή με τέτοια ορμή που μαστίγωνε στην κυριολεξία το πρόσωπό μου. Οι στάλες ήταν χοντρές σαν καρύδα και πυκνές όσο οι πευκοβελόνες ενός πεύκου. Η σμίξη αέρος και δυνατής βροχής είχε αποτέλεσμα να μειώσει την ήδη μειωμένη σε βήμα πορεία μας σε αυτό το κακοτράχαλο μονοπάτι. Από τα τοιχώματα του βουνού το νερό έπεφτε με μεγάλη ορμή παρασέρνοντας στο διάβα τους πέτρες, ξύλα και λάσπες. Δεν έπρεπε να σταματήσουμε για κανένα λόγο. Έπρεπε οπωσδήποτε να περάσουμε το μονοπάτι. Όστε αν τυχόν μας προλαβαίνανε οι διώκτες μας, τουλάχιστον να ήμασταν σε έδαφος που να μπορούσαμε να κινηθούμε άνετα. Μετά από κάμποσες ώρες αγωνίας, βγήκαμε από το σκληροτράχηλο μονοπάτι, αντικρίζοντας ένα τεράστιο πλάτωμα. Τα δέντρα σε αυτό το υψόμετρο ήταν ελάχιστα. Γύρω από το πλάτωμα υπήρχαν τεράστια βράχια. Μου έδινε την εντύπωση ότι ήταν ένα παλιό νταμάρι ή λατομείο. Στεκόμασταν μέσα στη λυσσαλέα βροχή παρατηρώντας από που θα προχωρούσαμε. Μέσα από την δυνατή βροχή ακούστηκε ο Τατ, φωνάζοντάς για να τον ακούσω.

ΤΑΤ

Μάνο! Βλέπεις εκεί που στενεύουν οι δύο βράχοι!!;;; Εκεί πρέπει να πάμε! Από δω έως εκεί είναι το νεκρό σημείο των δυο βασιλείων. Τον Άκιοξ και των Λυκάωνων! Η απόσταση είναι μεγάλη. Θα χρειαστείς όλες τις δυνάμεις σου για να φτάσουμε εκεί. Σου λέω να κάνουμε γρήγορα γιατί οι ΝΤΡΑΚΙΓΚΣ, λογικά όπου να'ναι θα πρέπει να μας φτάσουν..

Υπολόγισα ότι τρέχοντας με όλη μου την δύναμη θα έκανα γύρω στο ένα τέταρτο να φτάσω. Αρχισα αμέσως να τρέχω. Με όλη μου την δύναμη, να τρέχω σαν τρελός, χωρίς να κοιτώ αριστερά η δεξιά. Είχα συγκεντρώσει όλο μου το είναι πάνω στο στένεμα των βράχων. Ο Τατ που ήταν ακόμα μεταμορφωμένος όπως ο Ντόρσια αλλά και ο Ντόρσια, γαντζώθηκαν καλά πάνω μου για να μην πέσουν από το ξέφρενο

δυνατό τρέξιμο. Θυμάμαι την βροχή στην κυριολεξία να μου ραπίζει το πρόσωπό καθώς έτρεχα με όλη μου την δύναμη. Λες και τα στοιχεία της φύσης δεν θέλανε κανένα τρόπο να φτάσουμε στο πέραςμα. Κοντεύαμε να φτάσουμε στο πέραςμα το στενό. Πρέπει να απείχαμε γύρω στα τριακόσια μέτρα μακριά, ώσπου έγινε αυτό που δεν θέλαμε να γίνει. Έγινε αυτό που πάσχιζα τόσο λυσσαλέα τρέχοντας να το αποφύγω. Δυο φιγούρες πήδηξαν από τα βράχια από μεγάλο ύψος ξαφνικά μπροστά μας. Τα απόνερα που πετάχτηκαν από την επαφή με το βρεγμένο έδαφος, ήταν θεαματικά στα μάτια μου. Αμέσως σταμάτησα λαχανιασμένος, τράβηξα την λεπίδα μου από το θηκάρι της. Στεκόμουν παρατηρώντας τα δυο αυτά όντα που ήταν ακόμα καμπουριασμένα, σκυφτά, με το κεφάλι τους σκυμμένο προς το έδαφος. Τότε την ησυχία της θορυβώδης βροχής την έκοψε η φωνή του Τατ.

TAT

NTPAGKINΣ! Οι ανιχνευτές που δεν βρίσκαμε μας βρήκανε αυτοί! Μάνο να προσέχεις πολύ. Δεν έχουμε να κάνουμε με κάτι εύκολο.! Θυμάσαι την ταχύτητα του Κάσταν; Ακριβώς την ίδια ταχύτητα έχουν και αυτοί εδώ. Καλύτερα είναι να τους αποφύγεις όσο μπορείς, και να εμπλακείς σε μάχη μόνο αν σε στριμώξουν. Σιγά σιγά οι δυο ανιχνευτές των NTPAGKINΣ άρχισαν να σηκώνονται. Το θέαμα δεν μπορώ να πω ότι με άφησε ατάραχο. Ήταν τεράστιοι. Πρέπει να είχαν ύψος γύρω στα δυο τριάντα, ένα μυώδες σώμα το οποίο ήταν όλο, από την κορυφή μέχρι τα νύχια με φολίδες καλυμμένο. Το κεφάλι τους θύμιζε τυρανόσαυρου. Η μόνη διαφορά με τον τυρανόσαυρο, ήταν ότι η πάνω και η κάτω γνάθος τους δεν εξείχε όσο του ζώου. Τα μάτια τους μεγάλα, με χρώμα κίτρινο πράσινο με κόγχες όπως τα αιλουροειδή. Τα χέρια του ατσάλινα, με δολοφονικά νύχια να εξέχουν γύρω στους οχτώ πόντους στο κάθε δάκτυλο. Το στόμα τους ήταν οπλισμένο, με τεράστια κοφτερά δόντια. Από το στόμα τους έτρεχαν σάλια τα οποία είχαν ένα χρώμα πράσινο και ήταν πηχτά σαν βλέννες. Το χρώμα του δέρματος τους είχε ένα απαλό πράσινο, με χρυσές ανταύγειες που τις δημιουργούσαν οι φολίδες τους καθώς κουνιόταν. Ρούχα δεν φορούσαν. Ο καθένας τους κρατούσε ένα τεράστιο τσεκούρι στο δεξί του χέρι. Στο αριστερό κρατούσαν ένα μαχαίρι το οποίο ήταν σαν μισοφέγγαρο. Το μήκος του γύρω στους πενήντα πόντους και το πλάτος του άλλο τόσο. Ο Ντόρσια και ο Τατ στάθηκαν σε θέση μάχης πάνω στους ώμους μου. Κανένας μας δεν κουνιόταν ρούπι. Ούτε εμείς αλλά ούτε και οι NTPAGKINΣ. Η βροχή έπεφτε ολοένα και πιο δυνατή. Το μόνο καλό σε αυτή την τεταμένη στιγμή, ήταν ότι ο λυσσαλέος αέρας είχε κοπάσει για τα καλά. Καθόμασταν να κοιτάμε ο ένας το άλλον χωρίς να γίνεται η παραμικρή κίνηση. Την μονοτονία της περιέργης βροχερής ησυχίας, έσπασε ξαφνικά το ξεσίγασμα του Ντόρσια κατά των NTPAGKINΣ. Ξεστομίζοντας απειλές και κατάρες.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Να που ξανασυναντώ την βρωμερή και μίζερη ράτσα σας. Ξέρετε πολύ καλά ποίος είμαι, βρωμερά και τρεις άθλια υποκείμενα.! Το ξέρετε παρ'όλο ότι είστε νέα γενιά.! Το ξέρετε γιατί οι αναμνήσεις σας και οι γνώσεις των προγόνων σας κατά ένα περίεργο τρόπο περνάνε στους απογόνους σας! Οπότε λεμέδες με λέπια ξέρετε με ποίον έχετε να κάνετε. Το νιώθω ότι ξέρετε ποίος είμαι και χαίρομαι για αυτό. Όπως έστειλα τους προγόνους σας να συναντήσουν τους προγόνους τους, έτσι θα κάνω και τώρα. Εδώ λοιπόν καταραμένη φάρα είμαι. Εδώ και σας περιμένω, για να πάρω την μίζερη βρωμερή ζωή σας.!

Οι NTPAGKINΣ δεν φάνηκαν να ταράζονται καθόλου από τα λόγια του Ντόρσια.

TAT

Φίλε Ντόρσια για να μην μας επιτίθενται μετά από τόσα που τους στόλισες είναι ξεκάθαρο ότι δεν θέλουν να περάσουμε το πέραςμα με τίποτα.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Σίγουρα Τατ! Σίγουρα έχουν στο νου τους να μην περάσουμε. Τα βλέπεις όμως τα καθίκια, δεν το διακινδυνεύουν να μας επιτεθούν.

Πίσω μας ακριβώς, ένας θόρυβος από γδούπο μέσα στο νερό μας έκανε να ξαφνιαστούμε. Γυρνώντας αντικρίσαμε ένα ΝΤΡΑΓΚΙΝ τελείως άοπλο. Πήρα αμέσως θέση μάχης, έτοιμος να του επιτεθώ, μα με σταμάτησε ο Τατ.

ΤΑΤ

Περίμενε Μάνο. Αυτός εδώ είναι ένας αγγελιοφόρος.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Περίμενα μετά από τόσα χρόνια το είδος σας να είχε εξελιχθεί και να είχε γίνει πιο όμορφο, αλλά από ότι μπορώ να δω το ίδιο βρωμιάρηδες και κακομούτσουνη είσαστε! Αλλά μια και έκανες τον κόπο και έφερες την κακομουτσουνάρα σου εδώ, προτού σε κάνω ένα σακί γεμάτο τρύπες πες τι θέλεις.

Έμεινα έκπληκτος! Δεν περίμενα ένα τέτοιο πλάσμα να μπορούσε να μιλήσει λόγω του σχήματος της κάτω γνάθου αλλά και της γλώσσας.

ΝΤΡΑΓΚΙΝΣ

Με λένε ΣΙΣΑΣΣΣ! Φέρνω μήνυμα από τους Ντράγκινς. Παραδώστε τον άνθρωπό σε μας και θα πεθάνετε γρήγορα και ανώδυνα. Εάν όχι θα πεθάνετε βασανιστικά, αργά ουρλιάζοντας ή θα σας χαλάσουμε αμέσως.

Ξαφνικά τα μάτια του άνοιξαν από έκπληξη πόνου.! Ο Ντόρσια με μια απίστευτη γρηγοράδα του είχε ανοίξει ένα διαμπερές τραύμα στο κρανίο του. Μπήκε από το κούτελο του Ντράγκιν και βγήκε από πίσω. Το άψυχο κορμί του ΣΙΣΑ έπεσε με μιας προς τα πίσω δημιουργώντας πολλά απόνερα και ένα πνιχτό γδούπο, μόλις συνάντησε το βρεγμένο έδαφος. Ματωμένος ο Ντόρσια από το αίμα του ΣΙΣΑ, βρέθηκε στο ώμο μου λέγοντας

ΝΤΟΡΣΙΑ

Απαίσιε βρωμιάρη, ποτέ εγώ και ο Τατ δεν παραδώσαμε τίποτα αμάχητοι. Αυτή ήταν οι απάντησή μας, αλλά από ότι βλέπω πήραν τα μυαλά σου τόσο αέρα που θα δυσκολευτείς πολύ να θυμηθείς το τι απάντηση σου έδωσα.

ΤΑΤ

Εκεί!! Κοιτάζτε εκεί.!

Κοιτάξαμε όλοι με μιας από κει που είχαμε έρθει. Δεκάδες Ντράγκινς είχαν περάσει το σκληροτράχηλο μονοπάτι, ερχόμενοι κατά πάνω μας με απίστευτη ταχύτητα και αγριάδα. Αμέσως άρχισαν να μας κυκλώνουν γρήγορα.

Βλέποντας το νεκρό σύντροφό τους να κείτεται στο πλημμυρισμένο έδαφος νεκρός, άρχιζαν να ουρλιάζουν σαν τρελοί από θυμό και από μίσος.

Ήταν μια κατάσταση που δεν ήθελα να ξανά περάσω στην ζωή μου! Ήμασταν περικυκλωμένοι από πενήντα εξαγριωμένους και βαριά οπλισμένους Ντράγκινς. Δεν είχαμε καμία ελπίδα σωτηρίας, από αυτά τα αιμοδιψή για εκδίκηση πλάσματα.

Άρχισαν περπατώντας προς το μέρος μας, να κλείνουν το φονικό κλοιό τους. Ο

Ντόρσια φώναξε προς αυτούς με όλη του τη δύναμη.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ελάτε δίποδες σαύρες από το ΡΑΧ! Ελάτε προτού συναντήσω ένδοξα τους προγόνους μου, θα στείλω πολλούς από εσάς στα χειρότερα μέρη της κόλασης ΛΙ-ΜΙ-ΣΤΑ!

Η αλήθεια είναι ότι είχα πάψει να φοβάμαι. Ήθελα να πεθάνω μαχόμενος χωρίς ο φόβος να έχει κυριεύσει το πρόσωπό του. Έτσι οπλίστηκα με θάρρος. Φώναξα.....

ΜΑΝΟΣ

Φολιδωτοί χαφιέδες έστω και έναν να καταφέρω να σφάξω, θα τιμήσω το όνομα της ένδοξης Σπάρτης.

Ακούστηκε ο Τατ να φωνάζει γελώντας!!

TAT

Ντόρσια! Μάνο! Αυτή εδώ την μάχη, θα την συζητάνε μα και θα την αφηγούνται οι τραβούλοι για πολλούς αιώνες!! Σύντομα θα τελειώσει φίλοι μου! Να ξέρετε ότι δεν μετανιώνω που ήρθα μαζί σας!

Ένας Ντράγκινς έκανε την πρώτη επίθεση από τα δεξιά μου. Το ίδιο και ο Ντόρσια προς αυτόν, μα προτού προλάβουν να συγκρουστούν στον αέρα σταμάτησαν και οι δύο την επίθεση απότομα. Ο Ντόρσια γύρισε στο ώμο μου λέγοντας μας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έχουμε και άλλους καλεσμένους!

ΜΑΝΟΣ

Τι εννοείς;

ΝΤΟΡΣΙΑ

Το νου σου άσχημε! Να είσαι έτοιμος για πάντα.

Το ίδιο έκαναν και οι Ντράγκινς στρέφοντας την προσοχή τους τριγύρω μυρίζοντας τον αέρα επίμονα!

Τέσσερις τεράστιες τριχωτές φιγούρες μπήκαν, πηδώντας τον κύκλο που μας είχαν κυκλώσει ασφυκτικά οι Ντράγκινς. Ήταν τέσσερις Λυκάωνες. Μας έβαλαν στη μέση προστατεύοντας τα νότα μας. Τότε προτού προλάβει κανείς μας να κάνει το οτιδήποτε, ένα ουρλιαχτό λύκου, ακούστηκε σε όλο το πλάτωμα κάνοντας τους Ντράγκινς να σταθούν για λίγο. Αμέσως μετά το ουρλιαχτό, ένας ακόμα Λυκάωνας πήδησε μέσα στον κύκλο. Προσγειώθηκε μπροστά μας! Μεταμορφώθηκε αμέσως.! Ήταν ο Κάσταν! Η χαρά μας ήταν απεριγράπτη με αυτές τις ενισχύσεις τις απρόσμενες.! Χαμογελώντας ο Κάσταν, με τα μεγάλα κιτρινόμαυρα μάτια του, μας είπε..

ΚΑΣΤΑΝ

Φίλοι μου θα ήταν τιμή μας να μας αφήσετε να πολεμήσουμε στο πλάι σας!

Ο Τατ και ο Ντόρσια του γνέψανε ότι ήταν καλοδεχούμενος στην παρέα μας.

Με κοίταξε λέγοντάς μου.

ΚΑΣΤΑΝ

Εσύ Μάνο τι λες; θα ήθελες να είμαστε στο πλάι σου ή θέλεις να πάρεις όλη την δόξα πάνω σου;

Του έγνεψα και εγώ όπως οι μικροί φίλοι μου.

Αμέσως γύρισε προς την μεριά των Ντράγκινς φωνάζοντας δυνατά.

ΚΑΣΤΑΝ

Ποίος κάνει κουμάντο εδώ σε αυτό εδώ το τσούρμο από όρθια βλακωειδές σακιά με κοπριά;;!!

Ένας Ντράγκινς έκανε ένα δυο βήματα μπροστά λέγοντας στον Κάσταν.

ΝΤΡΑΓΚΙΝΣ

Εγώ κάνω κουμάντο! Εγώ ο ΧΣΙΑΝΣΣΣΣΣ! Να φύγεις από δω Λυκάωνα. Αυτό είναι δικιά μας δουλειά. Αθετείς την συμφωνία που έχει κάνει η φυλή σου με την δικιά μας. Αν τυχόν μας επιτεθείς θα χαλάσεις τόσα χρόνια ειρήνης. Ο ΛΟΥΘ θα σε καταραστεί Κάσταν. Μα δεν θα προλάβει γιατί ήδη θα βρίσκεστε νεκροί. Ή νομίζεται ότι πέντε Λυκάωνες, ένας άνθρωπος, και δυο άσχετοι θα τα βάλουν με τόσους Ντράγκινς. Σκέψου τι θα πεις στο συμβούλιο των Λυκάωνων; Ότι εσύ ένας απλός Λυκάωνας Σαμάνος, χάλασες την συνθήκη ειρήνης.;

Ο Κάσταν στεκόταν αγέρωχος μπροστά στον Ντράγκινς. Είχε έρθει η σειρά του να απαντήσει.

ΚΑΣΤΑΝ

Άκου τι θα σου πω ταπεινό σκουλήκι. Δεν υπολογίζω ούτε τον ΛΟΥ, αλλά ούτε και τους δώδεκα αρχηγούς του συμβουλίου το τι θα μου πουν ή το τι θα μου κάνουν!! Η θα φύγετε όπως ήρθατε όπως ήρθατε ή θα υποστείτε τις συνέπειες.

Ο Ντράγκινς γέλασε δυνατά λέγοντας στον Κάσταν.

ΧΣΙΑΝΣ

Τότε Λυκάωνα μετά χαράς να σε στείλουμε να συναντήσεις την μπάσταρδη αγάπη σου! Αυτή την σιχαμερή πριγκίπισσα των Άκιτοξ, την Σαχθούρα, που τόσο εύκολα σου την στερήσαμε.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Αυτό δεν έπρεπε να είχε πει.! Ετοιμαστείτε!!

Κανένας δεν κατάλαβε το πόσο γρήγορα άλλαξε ο Κάσταν, από άνθρωπο σε Λυκάωνα.! Καθώς γελούσε ο αρχηγός των Ντράγκινς, τα τεράστια νύχια του Κάσταν χώθηκαν στα πνευμόνια του βίαια.! Αμέσως τα νύχια του ποδιού του τα έχωσε στις κλειδώσεις του Ντράγκιν. Άνοιξε το τεράστιο στόμα του, δαγκώνοντας τον λαιμό του τόσο άγρια που το έκοψε πέρα για πέρα.

Προτού το άψυχο σώμα του πέσει στο βρεγμένο έδαφος, ο Κάσταν τράβηξε τα χέρια του μα και τα πόδια του τόσο βίαια και γρήγορα που έκανε το ακέφαλο σώμα του Ντράγκιν τέσσερα κομμάτια, διαμελίζοντας το!!!

Όλοι οι Ντράγκινς βλέποντας τον αρχηγό τους διαμελισμένο, άρχισαν την επίθεση τους. Οι πιο πολλοί έστρεψαν το ενδιαφέρον τους προς τον Κάσταν. Μέσα από τις κραυγές των Ντράγκινς ακούστηκε ο Τατ να μου φωνάζει με όλη του την δύναμη!!

ΤΑΤ

Μάνο!! άσε πρώτα τους Λυκάωνες να επιτεθούν, να επιτεθώ εγώ και ο Ντόρσια και αν χρειαστείς να επιτεθείς τότε και εσύ!! Να μην ξεχνάς Μάνο οι Ντράγκινς εκτός από γρήγοροι είναι και πολλοί δυνατοί.

Αμέσως το βλέμμα μου έκανε ένα γύρω σταματώντας στον Κάσταν. Γύρω στους έξι Ντράγκινς του είχαν επιτεθεί με μεγάλη μανία. Καθώς του όρμησαν και οι έξι ο Κάσταν πήδηξε κατακόρυφα, μαζεύοντας τα γόνατά του στο στήρνο του ακουμπώντας τα στο λαιμό του! Την ώρα που έκανε το άλμα, με τα δυο δυνατά οπλισμένα θανατηφόρα χέρια του, γεμάτα κοφτερά νύχια, όπως υψωνόταν ο Κάσταν στον αέρα γύρισε απότομα τα χέρια του ανάσκελα.! Τα φονικά νύχια του γυάλισαν στα μάτια του, προτού χωθούν στους λαιμούς των δυο Ντράγκινς.! Καθώς συνέχισε το άλμα του προς τα πάνω, την ίδια πορεία φέρνοντας τούμπες, τα δυο κεφάλια των Ντράγκινς που ξεριζώθηκαν τόσο βίαια.

Η γούνα του Κάσταν γέμισε αίμα από τα δυο κεφάλια, κάνοντας τον να μοιάζει ακόμα πιο άγριο. Δεν είχε προλάβει να φτάσει στα πέντε μέτρα ύψος, έκανε μια διπλή τούμπα στον αέρα, αφήνοντας το σώμα του να πέσει οριζόντια με τα χέρια και τα πόδια του προς τα κάτω. Το πρόσωπό του ήταν τόσο αγριεμένο στην κάθοδο του, που πιστεύω προσωπικά, ότι ο ίδιος ο διάολος, άμα τον έβλεπε θα πάγωνε από το φόβο του.! Τα κιτρινόμαυρα τεράστια μάτια του, μόνο φλόγες δεν έβγαζαν από το θυμό και το μίσος που είχε προς τους Ντράγκινς.!

Οι Ντράγκινς δεν πρόλαβαν να σπάσουν τον κύκλο που είχαν κάνει επιτιθέμενοι στον Κάσταν, το μόνο που πρόλαβαν, ήταν να σηκώσουν τα κεφάλια τους να δουν που είχε φτάσει ο Κάσταν!! Εκεί σε αυτή την κίνηση, τους περίμενε ο θάνατος από τον αέρα.! Το σώμα του Κάσταν είχε ήδη ακουμπήσει το βρεγμένο έδαφος γεμάτος αίματα. Τα σώματα των τεσσάρων Ντράγκινς άρχισαν να έχουν σπασμούς θανάτου. Την ώρα που σήκωναν τα κεφάλια τους να δουν που βρισκόταν ο Κάσταν, τα φονικά νύχια των χεριών του και των ποδιών του, πέρναγαν μέσα από τα πρόσωπα των δύστυχων Ντράγκινς. Μέσα σε κλάσμα δευτερολέπτου τα νύχια του Κάσταν ξέσκισαν τα πρόσωπα κατεβαίνοντας στο λαιμό, πέρασαν από το στήρνο τους στην

κοιλιακή χώρα, βγαίνοντας από την περιοχή όπου ήταν τα γεννητικά τους όργανα. Όλο το πάνω μέρος από το κεφάλι την πλάτη έως τα πόδια, το τρίχωμα του Κάσταν είχε γεμίσει αίμα από τους αιμόφυρτους Ντράγκινς, που σωριαζόταν στο έδαφος νεκροί, αιμορραγώντας σαν σφαγμένα γουρούνια.

Μερικοί Ντράγκινς επιτέθηκαν πάλι στον Κάσταν μα και συνάμα όλοι οι άλλοι προς εμάς. Οι τέσσερις Λυκάωνες αντεπιτέθηκαν λυσσαλέα στους Ντράγκινς. Αυτοί οι Λυκάωνες σαν πλάσματα ήταν υπερβολικά γρήγορα. Ο ένας Ντράγκινς έπεφτε νεκρός και αιμόφυρτος μετά τον άλλον.! Όμως παρόλο που τους πετσοκόβανε σαν κοτόπουλα, ήταν πολλοί. Κάποιοι Ντράγκινς πέρασαν τις γραμμές των Λυκάωνων τρέχοντας κατά πάνω μας. Αμέσως ο Ντόρσια έφυγε πρώτος, ξεστομίζοντας απίστευτες κατάρες προτού βρει το στόχο του. Σε πολύ λίγο χρόνο είχε τρυπήσει και τους Ντράγκινς, μα πάλι δεν ήταν αρκετό, ερχόντουσαν και άλλοι προσπερνώντας τον Ντόρσια. Φεύγοντας από τον ώμο μου ο Τατ, θυμάμαι τι μου φώναξε σαν τώρα. ΤΑΤ

Καλή τύχη Μάνο! Ελπίζω τα πνεύματα των προγόνων σου, να είναι μαζί σου. Αμέσως άρχισε να σωριάζει, τρυπώντας Ντράγκινς τον ένα μετά τον άλλον! Μα πάλι δεν ήταν αρκετό.

Ένας Ντράγκινς πέρασε όλους αυτούς, ερχόμενος με το τσεκούρι του να στριφογυρίζει θανάσιμα στο χέρι του. Προτού φτάσει κοντά μου, το αμόλησε, σημαδεύοντας το κεφάλι μου.

Έσκυψα δεξιά! Το τσεκούρι πέρασε ξυστά από το κεφάλι μου, που στην κυριολεξία μου ξύρισε τα μαλλιά. Δεν πρόλαβα να σηκωθώ, ο Ντράγκινς με είχε ήδη φτάσει. Με βούτηξε με το δεξί του χέρι από το λαιμό. Μου κόπηκε η αναπνοή. Όλα νόμιζα ότι είχαν τελειώσει. Τότε προτού χάσω τις αισθήσεις μου, είδα ένα Λυκάωνα, να προσγειώνεται στους ώμους του, δαγκώνοντας το κρανίο του βάνουσα. Το κρανίο του Ντράγκιν έσπασε, όπως ένα καρύδι που το σπάει ο καρυοθραύστης, μέχρι που του ξερίζωσε το μισό κρανίο.

Ο Ντράγκιν σωριάστηκε επί τόπου νεκρός. Ο Λυκάωνας από πάνω του άλλαξε , βλέποντας την μορφή του Κάσταν.!

ΚΑΣΤΑΝ

Μάνο!; Είσαι καλά;!

ΜΑΝΟΣ

Ναι μια χαρά είμαι!

Αμέσως οι φίλοι μου ήρθαν και πάλι στους ώμους μου, όπως ήρθαν κοντά μας και οι άλλοι Λυκάωνες! Όλοι οι Ντράγκινς ήταν νεκροί. Αναφώνησα!!! “Τελείωσε! Νικήσαμε!”

δεν είδα χαρά στα πρόσωπα των Λυκάωνων παρά αρχίσανε και μυρίζανε τον αέρα μανιωδώς.! Δεν είναι δυνατόν σκέφτηκα. Δεν μπορεί να υπήρχαν και άλλοι. Σταματώντας ο Κάσταν να μυρίζει μας είπε.

ΚΑΣΤΑΝ

Έρχονται πολλοί Ντράγκινς. Πρέπει να είναι καμιά πεντακοσαριά και έχουν μαζί τους, τους ΝΤΡΟΓΚΙΝΟΡΣ!

Πήγα να ρωτήσω τι είναι ΝΤΡΟΓΚΙΝΟΡΣ μα με πρόλαβε ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! μην μου πείτε ότι ο τρομερός Κάσταν φοβάται πεντακόσιους Ντράγκινς.; Μην μου πείτε ότι φοβάται τα Ντρόγκινορς;!

Ο Κάσταν φοβερά εκνευρισμένος του είπε.

ΚΑΣΤΑΝ

Ποτέ μου δεν φοβήθηκα τίποτα ζουμπά.! Αυτό όμως που φοβάμαι αυτή την στιγμή είναι μόνο για το Μάνο.! Δεν είμαστε πολλοί για να τον προστατέψουμε.! Όπως

ξέρεις πολύ καλά τα Ντρόγκινορς είναι πολύ γρήγορα! Μάνο τρέχα όσο πιο γρήγορα μπορείς προς τα στενά.! Θα τους καθυστερήσουμε εμείς όσο μπορούμε. Τατ! Ντόρσια! Ελπίζω φίλοι μου να τα ξαναπούμε! Τι με κοιτάζεις άνθρωπε! Τρέχα.!

Χωρίς να τον ευχαριστήσω, άφησα πίσω μου τον Κάσταν και τους συντρόφους του. Έτρεχα ακόμη μια φορά σαν τρελός μέσα στην καταρρακτώδη βροχή, θέλοντας να φτάσω στο στενό πέραςμα. Θυμάμαι τον εαυτό μου να τρέχει για άλλη μια φορά, με τους συντρόφους μου σαν τρελός.! Ώσπου για ακόμη μια φορά δεν προλάβουμε. Από αυτό που αντίκρισα μπροστά στα μάτια μου, από την τρομάρα μου, γλίστρησα στο βρεγμένο έδαφος προσπαθώντας να σταματήσω.

Τέσσερα τεράστια όντα , που δεν είχα ξαναδεί, μας κλείσανε το δρόμο. Είχαν το σώμα τους όπως οι σιβηρικές τίγρης, με την μόνη διαφορά ότι αυτά είχα το μέγεθος ενός αλόγου. Τα πόδια τους θύμιζαν, έντονα πόδια γερακιού ή αετού.

Είχαν από τρία τεράστια νύχια, που πρέπει να ήταν γύρω στους δέκα πόντους μήκος με δεκαπέντε.!. Είχαν τρεις ουρές, γύρω στα δυο μέτρα μήκος, όπου στις άκρες τους υπήρχαν αγκίστρια μαύρα. Το κεφάλι τους έμοιαζε με τυρανόσαυρου μόνο που η πάνω γνάθος, όπως και οι κάτω, εξείχε γύρω στους εξήντα πόντους από το πρόσωπό του. Στο τέλος της πάνω γνάθου, είχε ένα ράμφος όπως του χταποδιού, το ίδιο είχε και από κάτω. Όλο το στόμα ήταν οπλισμένο με τεράστια δόντια, όπου εξείχαν άτσαλα από τα πλάγια του στόματος τους.!. Το κάθε δόντι, όπως και τα ράμφη που διέθεταν πρέπει να είχαν μήκος πάνω από δώδεκα πόντους! Τα μάτια τους ήταν τεράστια! Δεν είχαν κόρες, ήταν κατάμαυρα και γυαλιστερά, δίνοντας μια απαίσια όψη στο ον! Όλο τους σώμα ήταν καλυμμένο, όπως και τον Ντράγκινς με φολίδες.!. Είχαν ένα χρώμα πράσινο βαθύ, μα καθώς κινιόντουσαν από τις φολίδες τους , έβγαινε ένα χρώμα χρυσοκόκκινο.!. Από το γλίστρημα ο Τατ έπεσε από τον ώμο μου μέσα στα λασπόνερα , χάνοντας τον.!. Ο Ντόρσια άρχισε να φωνάζει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Ντρόγκινορς! Ντρόγκινορς ! Άσχημε μην κουνιέσαι καθόλου, μπορεί να είμαστε τυχεροί και να μην μας πήραν είδηση.!

Δυστυχώς όμως η τύχη δεν ήταν με το μέρος μας! Το πρώτο Ντρόγκινορς έκανε ένα άλμα κατά πάνω μας. Την έκανε την επίθεση του , όπως επιτεθείτε ένα γεράκι. Προτεταμένα τα τέσσερα πόδια του μπροστά, το κεφάλι του ανάμεσα στα πόδια τα μπροστινά ορθάνοιχτο.!. Όλο του το σώμα καμπουριασμένο , με τις ουρές να βγάζουν ένα θόρυβο, όπως ακριβώς κάνουν τα μαστίγια όταν τα τραβάνε στον αέρα. Η ταχύτητά του ήταν απίστευτη.!. Ο Ντόρσια πρώτη φορά έκανε επίθεση χωρίς να πει τίποτα! Μα προτού προλάβει να κάνει το παραμικρό, ένας Λυκάωνας βούτηξε το Ντρόγκινορς στον αέρα προτού προλάβει να κάνει το στιδήποτε! Το δάγκωμα που δέχτηκε στην σπονδυλική στήλη από τον Λυκάωνα το Ντρόγκινορ , ήταν θανάσιμα μοιραίο.!. Ένας απαίσιος θόρυβος ακούστηκε, σαν να σπάνε κλαδιά.!. Ήταν η σπονδυλική στήλη του Ντρόγκινορ όπου το μόνο που πρόλαβε να κάνει ήταν να βγάλει ένα απαίσιο βρόγχο θανάτου.

Αμέσως το παράλυτο ον με τον Λυκάωνα, κολλημένο στην πλάτη του, πέσανε στο βρεγμένο έδαφος δημιουργώντας ένα θεαματικό τράνταγμα από λάσπη νερού αλλά και θορύβου.!. Οι υπόλοιποι Λυκάωνες, επιτέθηκαν στα άλλα Ντρόγκινορς. Η κίνηση και των δυο Λυκάωνων αλλά και των Ντρόγκινορς ήταν απίστευτα βίαιες, δυνατές, μα και συνάμα ιλιγγιώδεις γρήγορες! Ο Λυκάωνας που τσάκισε την πλάτη του Ντρόγκινορ που μας επιτέθηκε, άλλαξε. Βλέποντας ότι δεν ήταν ο Κάσταν όπως νόμιζα! Τρέχοντας στο μέρος μου, μου είπε, “ είσαι καλά άνθρωπε!; Σήκω γρήγορα! Μην κάθεσαι....”

Δεν είχα προλάβει να σηκωθώ, στα έντρομα μάτια μου είδα τον Λυκάωνα που μου φώναζε να σταθώ στα πόδια μου, από πίσω του ακριβώς ερχόταν με ένα τεράστιο άλμα, ένα Ντρόγκινोर με φονικές διαθέσεις. Από το βλέμμα μου, ο Λυκάωνας κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Αμέσως ο Ντόρσια, που ήταν δίπλα μου, πήδηξε σαν ρουκέτα προς την μεριά του Ντρόγκινोर.! Από τα αριστερά μου μέσα από τις λάσπες πετάχτηκε ο Τατ με την ίδια κατεύθυνση που είχε ο Ντόρσια. Όταν ο Λυκάωνας είδε τον Τατ να περνά από δίπλα από το κεφάλι του ξυστά, μεταμορφώθηκε αμέσως σε Λυκάωνα, δυστυχώς παρόλο ότι ο Ντόρσια και ο Τατ είχαν βρει επιτυχώς τον στόχο τους, κάνοντας το Ντρόγκινोर τρυπητήρι. Τα τέσσερα φονικά νύχια του βρήκαν την ευαίσθητη περιοχή του Λυκάωνα στη πλάτη του λες και αυτή την περιοχή είχε σημαδέψει. Ο Λυκάωνας σφάδασε από πόνο, σηκώνοντας το κεφάλι του μα και τα χέρια του στον αέρα. Το χτύπημα του Ντρόγκινोर ήταν βίαιο μα και συνάμα θανατηφόρο για τον άτυχο Λυκάωνα. Ο Λυκάωνας πέθανε ακαριαία, καθώς το σώμα του έπεφτε από το θανατηφόρο δυνατό χτύπημα του Ντρόγκινोर. Τράβηξα το σπαθί μου. Γυρνώντας απότομα να μην με πάρει το βάρος των δυο σωμάτων που γκρεμιζόταν στο έδαφος έκανα την κίνησή μου, με το δεξί χέρι μου με μεγάλη ευστοχία, όπως πέρναγε από μπροστά μου η λεπίδα, βρήκε το λαιμό του Ντρόγκινोर, κόβοντας του το κεφάλι πέρα ως πέρα. Έτρεξα αμέσως στον αιμόφυρτο Λυκάωνα που είχε μεταμορφωθεί σε άνθρωπο. Δυστυχώς ήταν πολύ αργά γι'αυτόν. Στον ώμο μου ανέβηκαν οι αχώριστοι σύντροφοί μου. Μου φώναξε ο Τατ.

ΤΑΤ

Μάνο ο Λυκάωνας έσβησε.! Έχε το νου σου τριγύρω. Να είσαι έτοιμος για το οτιδήποτε.!

Τότε ακούστηκε ο Ντόρσια από την άλλη μεριά του ώμου μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Εκεί! Κοιτάξτε εκεί!!

Γυρνώντας να δω που έδειχνε, πίσω από την μάχη που μαινόταν από τους Λυκάωνες με τα Ντρόγκινορς, στο βάθος ερχόντουσαν λυσσαλέα οι Ντράγκινς.! Μπροστά από τους Ντράγκινς ερχόταν καμιά εικοσαριά Ντρόγκινορς. Τα έχασα. Δεν υπήρχε περίπτωση να βγαίναμε ζωντανοί από αυτή την μάχη. Οι Λυκάωνες είχαν τελειώσει την μάχη με τα Ντρόγκινορ, παίρνοντας θέση μάχης γύρω μας. Ένας από τους Λυκάωνες, μεταμορφώθηκε από Λυκάωνα σε άνθρωπο, τρέχοντας προς την μεριά του θανατωμένου συντρόφου του φωνάζοντας σαν τρελός, ήταν ο Κάσταν.

ΛΙΡΤΑΝ!! ΛΙΡΤΑΝ!! Έφτασε πανικόβλητος πάνω από το νεκρό Λιρτάν, έσκυψε πάνω από το πτώμα, τον σήκωσε στην αγκαλιά του φωνάζοντας.

ΚΑΣΤΑΝ

Λιρτάν! Λιρτάν ! Αδερφέ μου!! Όχι!!! Όχι!! Αδερφέ μου! Αδερφέ μου! Θα μου το πληρώσουν τόσο ακριβά για ο χαμό σου, που όταν θα ακούνε το όνομα Κάσταν, θα το φοβάται όλη η μέση γη.!

Αφήνοντας το πτώμα του αδερφού του στο βρεγμένο έδαφος ο Κάσταν άλλαξε σε Λυκάωνα για μια ακόμη φορά! Σήκωσε το κεφάλι του, βγάζοντας ένα ουρλιαχτό που παγώσαμε όλοι.! Μέχρι και οι Ντράγκινς και τα Ντρόγκινορς πάγωσαν, σταματώντας την επίθεση τους πανικόβλητοι.! Αμέσως οι Λυκάωνες που ήταν δίπλα μας άρχισαν να ουρλιάζουν ασταμάτητα! Ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να καταλάβει από την χροιά των ουρλιαχτών ότι αυτά ήταν ουρλιαχτά πόνου.

Ο Κάσταν σηκώθηκε τεντώνοντας το κορμί του. Έπεσε στα τέσσερα κοιτώντας τις ορδές των Ντράγκινς. Τα κιτρινόμαυρα μάτια του, έβγαζαν σπίθες από οργή, θυμό, μίσος και πόνο. Οι τρίχες πάνω στην ράχη του, είχαν σηκωθεί τόσο που θύμιζε σαν διάολος ανατριχιασμένος. Έριξε τα αυτιά του πίσω, καμπούριασε το σώμα του, γυρίζοντας προς το μέρος μας το κεφάλι του γρύλισε αγριεμένος. Αμέσως όλοι οι

Λυκάωνες έπεσαν στα τέσσερα κάνοντας ακριβώς το ίδιο πράγμα. Ο Κάσταν γρύλισε ακόμη μια φορά, φεύγοντας με λυσσαλέα ταχύτητα στο σίγουρο θάνατο.! Το ίδιο κάνανε και οι άλλοι Λυκάωνες, τρέχοντας στα τέσσερα , μέσα στην βροχή, κάνανε κατά μέτωπο επίθεση στους Ντράγκινς!

Τα είχα χαμένα. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Τέσσερις Λυκάωνες μόνοι, σε τέτοιες ορδές από φονικά πλάσματα. Τότε ακούστηκε η φωνή του Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Μέχρι εδώ είμαστε! Από δω και πέρα χωρίζουν οι δρόμοι μας! Εγώ πρέπει να βοηθήσω τους Λυκάωνες τι ίδιο πιστεύω και ο Τατ. Πάρε το δρόμο για τα στενά! Στην χώρα των Άκιτοξ δεν θα τολμήσουν να έρθουν! Γύρνα στον κόσμο σου και που και που να μας θυμάσαι.!

Φύγανε και οι δυο τους με μιας κάνοντας τεράστια άλματα, καταριόντας και βρίζοντας.

Είχα μείνει άφωνος. Όλα γίνανε τόσο γρήγορα, δεν πρόλαβα να πω τίποτα. Η αλήθεια είναι ότι θα ήθελα να φύγω! Η ψυχή μου ήθελε αλλά το σώμα μου είχε μαρμαρώσει, που δεν κουνιόταν ρούπι, όσο και να το ήθελα. Άφησα το φόβο να κυριεύσει την ψυχή μου , ώσπου νόμιζα ότι θα καταρρεύσω. Εκεί στον υπέρτατο φόβο, το μυαλό μου ξεθόλωσε. Άνοιξα τα μάτια μου βλέποντας τους Λυκάωνες και τους δυο συντρόφους μου να τρέχουν στο σίγουρο θάνατο. Τράβηξα την λεπίδα μου, τράβηξα και το μαχαίρι μου που μου είχε δώσει ο Ναχθαι. Έβγαλα μια κραυγή αγανάκτησης! Άρχισα να τρέχω προς το σίγουρο θάνατο που ήταν μπροστά μου κατά εκατοντάδες.! Όλο μου το κορμί είχε τσιτωθεί από αυτή την πρωτόγνωρη εμπειρία θανάτου.

Τρέχοντας θυμάμαι, καταριόμουν και έβριζα θεούς και δαίμονες.

Είχα κάποια απόσταση από τους άλλους, μα μπροστά στα μάτια μου θα εξελισσόταν μια μάχη, που ίσως η δόξα της να ακουμπούσε λίγο από την δόξα του Λεωνίδα και των τριακοσίων παλικαριών του.

Αυτό που σκέφτηκα μου έδωσε περισσότερο δύναμη, γιατί σκέφτηκα ότι οι προ προ προ πρόγονοι ίσως να ήταν μαζί μου σε αυτή εδώ την μάχη.

Ο Κάσταν που ήταν πιο μπροστά από όλους , έκανε ένα τεράστιο άλμα, επιτεθειμένος στην πρώτη γραμμή όπου βρισκόταν οι Ντρόγκινορς! Βλέποντας τα Ντρόγκινορς την επίθεση του Κάσταν έκαναν την δικιά τους κίνηση. Τρία Ντρόγκινορς ταυτόχρονα , όρμησαν κάνοντας με την σειρά τους, άλματα προς τον Κάσταν , που ήδη βρισκόταν στον αέρα.! Τα δύστυχα τα Ντρόγκινορς δεν κατάλαβαν τι τα χτύπησε. Με μια επιδέξια τούμπα στον αέρα ο Κάσταν με μια θανατηφόρα κίνηση των χεριών του, τους πήρε τα κεφάλια με μιας. Προτού προλάβουν τα έκπληκτα κεφάλια τους , που γυρνούσαν άψυχα να βρεθούν στο βρεγμένο έδαφος, ο Κάσταν , ακουμπώντας ένα από τα ακέφαλα σώματα τους , έδωσε ώθηση στον εαυτό του για ένα μεγαλύτερο άλμα.! Οι άλλοι Λυκάωνες τώρα , κάνανε με την σειρά τους, την επίθεσή τους με απίστευτα άλματα , όπως ακριβώς έκανε ο Κάσταν. Το πιο πολύ σαματά όμως τον κάνανε οι σύντροφοί μου κάνοντας τεράστια άλματα , ώστε να προλάβουν τους Λυκάωνες.

Φώναζαν , έσκουζαν, έβριζαν και καταριόταν τους Ντράγκινς. Ο Ντόρσια φώναζε..

“Έρχομαι χαφιέδες!! Έρχομαι για να κάνω τα άθλια κεφάλια σας διακοσμητικά κηροπήγια στο ναό του ΑΝΟΥΝ-ΓΙΑ! Θα σας γεμίσω τρύπες χέστες που τα μυρμήγκια του ΑΣ θα ζήλευαν το έργο μου.!! ΑΑΑΑΡΧ!!! Σκυλιά μαύρα από το ΤΟΤ!! Θα χέσω το φαί σας και θα βρω να κατοικήσω τους τάφους των μανάδων σας κουνιστοί λεμέδες.!”

Ο Τατ ήταν πιο ευγενικός από τον Ντόρσια.!

“Θα σας ξεριζώσω τα αυτιά σας.! Θα σας κόψω τους λαιμούς! Θα σας αφαιρέσω τις άθλιες ζωές σας.!”

Μόλις έφτασαν κοντά με δυο απίστευτες κινήσεις, έφυγαν σαν βλήματα από πυροβόλο όπλο.! Ο Τατ έφυγε αριστερά και ο Ντόρσια δεξιά. Άρχισαν να τρυπάνε τα κεφάλια των Ντρόγκινορς χωρίς να καταλάβουν τι τα χτυπούσε.! Έπεφτε το ένα μετά το άλλο νεκρό! Οι Ντράγκινς σαστισμένοι από αυτή την τρομερή επίθεση που δέχτηκαν, παρόλο που αριθμούσαν κατά εκατοντάδες καθόντουσαν ασάλευτοι. Μπορούσα να δω την έκπληξη αλλά και το φόβο ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους. Κόντευα να φτάσω στις πρώτες γραμμές των Ντράγκινς , όταν ξεσάστισαν από την απρόσμενη επίθεση των φίλων μου.! Αμέσως εξαπέλυσαν την επίθεσή τους με πολύ άγριες διαθέσεις. Οι Λυκάωνες με τους δυο συντρόφους μου , είχαν γίνει μια φονική μηχανή, με το να τρυπάνε και να κομματιάζουν χωρίς έλεος. Από την επίθεση των φίλων μου , από τα είκοσι Ντρόγκινορς μόνο δυο είχαν μείνει στη ζωή. Δεν έδειχνε να τους απασχολεί ότι είχαν σπάσει τις γραμμές τους, μα ούτε έδιναν σημασία στους Λυκάωνες. Το μόνο που τους ενδιέφερε ήμουν εγώ και μόνο εγώ. Πλησίασα τρέχοντας, βρίζοντας και καταριόντας , βλέποντας πίσω από τα Ντρόγκινορς νεκρά και ζωντανά την άγρια αιματηρή μάχη που μαινόταν. Ένας ακόμη Λυκάωνας έπεσε αιμόφυρτος από τα χτυπήματα των Ντράγκινς. Πρέπει να είχα φτάσει γύρω στα δέκα μέτρα, όταν το ένα από τα Ντρόγκινορς , έκανε την κίνησή του.! Καμπούριασε κάνοντας ένα αγριεμένο άλμα προς το μέρος μου. Το άφησα να φτάσει ως τα μισά μέτρα από εμένα, υπολογίζοντας το πόσο γρήγορο είναι, εκσφενδόνισα το μαχαίρι του Ναχθαι , πιο μπροστά από ότι περίμενα να το ρίξω. Το μαχαίρι ευτυχώς βρήκε το Ντρόγκινορ στο λαιμό του. Η κάμα του βγήκε από την άλλη πλευρά , δίπλα από την σπονδυλική του στήλη. Το Ντρόγκινορ ούρλιαξε από πόνο, μα δεν σταμάτησε την επίθεση.! Κάνοντας γρήγορα βήματα μπροστά, σήκωσα απότομα το σπαθί μου , βρίσκοντας το Ντρόγκινορ στο στέρνο.! Το ήδη πληγωμένο Ντρόγκινορ από το χτύπημα που δέχτηκε, συνεχίζοντας την πορεία του άλματος , το σπαθί του έσχιζε τα σωθικά μέχρι πίσω. Προτού πέσει νεκρό στο βρεγμένο χώμα, λούστηκα από κιλά αίματος, από τα ανοιγμένα σωθικά του νεκρού πλέον Ντρόγκινορ. Η όψη μου είχε αλλάξει. Είχε γίνει πιο άγρια. Τα μαλλιά μου, το πρόσωπό μου, τα ρούχα μου, όλο μου το κορμί έως τα παπούτσια μου, ήταν βουτηγμένα στο αίμα. Στο μυαλό μου ήρθε μια εικόνα που είδα σε ένα βιβλίο. Ήταν η εικόνα ενός πύκτη, όπου είχε κάνει τατουάζ σε όλο του το σώμα, ακόμα και στο κεφάλι για να έχει άγρια όψη, ώστε στο πεδίο της μάχης, να τρομοκρατεί τον εχθρό. Έτσι και γω ένιωσα αυτή την στιγμή. Γύρισα κοιτάζοντας το νεκρό Ντρόγκινορ, βάζοντας το πόδι μου, πάνω στο πτώμα του λαχανιασμένος. Τράβηξα το μαχαίρι γρήγορα από το νεκρό Ντρόγκινορ , αμέσως γύρισα με το σπαθί στο δεξί χέρι και με το μαχαίρι στο αριστερό. Αυτή την φορά ήμουν πραγματικά σίγουρος ότι το παιχνίδι της ζωής μου είχε τελειώσει εδώ. Έβλεπα τους φίλους μου από πίσω από το Ντρόγκινορ που προσπαθούσαν να προλάβουν την επίθεσή του. Με είχαν πάρει είδηση όταν σκότωσα το πρώτο Ντρόγκινορ. Ο Ντόρσια και ένας Λυκάωνας προσπαθούσαν απεγνωσμένα να προλάβουν το Ντρόγκινορ μα από ότι φαινόταν δεν θα το καταφέρνανε με τίποτα. Ο Τατ και οι άλλοι Λυκάωνες μαχόταν λυσσαλέα , ώστε ο Λυκάωνας που πρέπει να ήταν ο Κάσταν , αλλά και ο Ντόρσια να με πλησιάζουν εγκαίρως. Άφησα τα όπλα μου να πέσουν από τα ματωμένα χέρια μου , περιμένοντας να δεχτώ το θάνατο από το Ντρόγκινορ. Ενώ περίμενα το θάνατό μου , με ανοιχτά τα χέρια να τον αγκαλιάσω , τότε κάτι το απρόσμενο έγινε.! Από το κεφάλι μου δίπλα ένας! Δυο! Τρεις! Τέσσερις! Συρτοί θόρυβοι πέρασαν από τα αυτιά μου. Δεν πρόλαβα να δω τι ήταν. Μα τα είδα πάνω στο κεφάλι και στο λαιμό του Ντρόγκινορ! Ακριβώς στο κούτελο του κεφαλιού του , αλλά και στο λαιμό του, καρφώθηκαν τέσσερα βέλη, τα οποία εκτός από σωτηρία

αποδείχθηκαν και θανατηφόρα. Σωριάστηκε νεκρό και ακούνητο ακριβώς μπροστά μου. Πιάνοντας ξανά τα όπλα μου στα χέρια, γύρισα να δω από που ήρθαν αυτά τα τέσσερα βέλη!

Η θέα που αντίκρισα ήταν απίστευτα εμψυχωτική. Μέχρι εκεί που έπιανε το μάτι μου, δεξιά έως αριστερά, ήταν γεμάτο όλο το τοπίο από στρατιώτες των Άκιτοξ. Στο κέντρο ακριβώς υπήρχαν ιππείς, που ερχόντουσαν με μεγάλη ταχύτητα προς τα εμένα. Ένα σύννεφο από βέλη σηκώθηκε, από την πλευρά των Άκιτοξ, τα οποία παρακολουθώντας την πορεία τους, καρφωνόντουσαν με απίστευτη ακρίβεια σε δεκάδες Ντράγκινς.

Μια φωνή ακούστηκε δίπλα μου. Ήταν ο Ντόρσια.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημα είσαι τρελός; έπρεπε να φύγεις! Τι νόμιζες ότι έκανες εδώ;

Δίπλα του στεκόταν ο Κάσταν που είχε μεταμορφωθεί σε άνθρωπο.

ΚΑΣΤΑΝ

Έχει δίκιο ο Ντόρσια, Μάνο. Ήταν πολύ επικίνδυνο να εμπλακείς σε αυτή την μάχη. Μα και συνάμα και πολύ γενναίο.

Οι Ντράγκινς μπροστά στην πολυάριθμη επίθεση των Άκιτοξ, τράπηκαν σε φυγή. Ο Τατ και οι δυο Λυκάωνες, είχαν έρθει δίπλα μου.

ΜΑΝΟΣ

Ακούστε με σας παρακαλώ. Δεν μπορούσα να φύγω, όσο και να το ήθελα. Δεν μου πήγαινε η καρδιά να σας αφήσω μόνους σε αυτή την μάχη, μόνο και μόνο για να μπορέσω να φύγω. Θα ήταν άνανδρο και άτιμο από μέρος μου αλλά και συνάμα πολύ εγωιστικό. Γι'αυτό προτίμησα να χάσω την ζωή μου, πολεμώντας τους Ντράγκινς. Όπως ακριβώς έκαναν οι δυο Λυκάωνες που έχασαν την ζωή τους για μένα, που με γνωρίσανε μόλις εχθές.

Μια γνωστή φωνή ακούστηκε από πίσω μου.

“Ένας άνθρωπος! Ο γνωστός Ντόρσια και ο Τατ! Ο αλλοπρόσαλλος Κάσταν και οι παρέα του! Δεν μπορώ με τίποτα να πιστέψω, ότι τα βάλατε με τους Ντράγκινς.”

Γυρίζοντας ξαφνιασμένος είδα τον Ναχθαι, πάνω σε ένα άσπρο άλογο. Αγέρωχος με βλέμμα αίτου, έλαμπε ολόκληρος.

Δεν πρόλαβα να πω τίποτα, οι Λυκάωνες πίσω μου άλλαξαν! Ο Κάσταν ήταν πολύ αγριεμένος! Το τρίχωμα του στην μάχη είχε γίνει κάγκελο. Προχωρούσε απειλητικά προς τον Ναχθαι.

Οι Άκιτοξ που ήταν τριγύρω από τον Ναχθαι, τράβηξαν τα όπλα τους, προτείνοντας τα απειλητικά προς τον Κάσταν! Οι δυο άλλοι Λυκάωνες, καμπουριάζονταν και γρυλίζοντας έπεσαν στα τέσσερα, έτοιμοι να κάνουν το θανατηφόρο άλμα τους. Τα έχασα, δεν περίμενα να εξελιχθούν έτσι τα πράγματα.

Ο Ντόρσια καταλαβαίνοντας ότι ο Κάσταν, δεν θα έκανε πίσω, έκανε μια τούμπα στον αέρα, προσγειώνοντας το κορμί του πάνω στην αγριεμένη μύτη του.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Όπα! Όπα! Τι γίνεται εδώ!; τι πάτε να κάνετε; Ελάτε στα συγκαλά σας. Δεν θέλω να δω δυο καλούς μου φίλους να σκοτώνονται μπροστά μου.! Δεν θα το επιτρέψω!

(γυρίζοντας στο Ναχθαι). Φίλε μου Ναχθαι, αυτή την στιγμή πολέμησα με τους Λυκάωνες. Εάν τυχόν πειράξετε έναν από αυτούς, θα με βρείτε και μένα αντιμέτωπο.

Με ένα σάλτο ο Τατ και μεταμορφώνοντας τον εαυτό του όπως ακριβώς είναι πραγματικά είπε και αυτός με την σειρά του.

ΤΑΤ

Αυτό σοφέ Ναχθαί ισχύει και για μένα!

Βλέποντας τις αντιδράσεις των συντρόφων μου, δεν άντεξα πετάχτηκα και γω.!

ΜΑΝΟΣ

Σοφέ Ναχθάι, θα βρει και μένα αντιμέτωπο, παρ'ότι με φιλοξένησες και μου φέρθηκες καλύτερα και από πατέρα.

Πέταξα το μαχαίρι από τα χέρια μου που μου είχε δώσει η Λιχ-θάι, αλλά και το σπαθί.

Θα σας πολεμήσω με γυμνά χέρια, μια και αυτά τα όπλα διαθέτω, όχι αυτά που μου δώσατε.

Με κοίταξε θυμωμένα μα και συνάμα με θαυμασμό. Αμέσως άρχισε να γελάει λέγοντας

ΝΙΧΘΑΙ

Ωραία! Πολύ ωραία! Αυτό που έγινε μόλις τώρα, θα μείνει αξέχαστο σε όλη την μέση γη! Η ομάδα των πέντε, που ενώ σώθηκε από την στρατιά των Άκιοξ, αμέσως μετά του εναντιώθηκε.

Μια άλλη γνώριμη φωνή ακούστηκε, ήταν η Λιχ-θάι! Είχε μαζί της μια θηλυκιά Άκιοξ η οποία ήταν πανέμορφη.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Πατέρα δεν νομίζω να ξεσηκώσαμε όλο των στρατό της Αγκάρθα, πρώτα για να σώσουμε τον Μάνο και τον Ντόρσια και μετά να θέλουμε να πολεμήσουμε μαζί του. Πιστεύω ότι θα ήταν προτιμότερο να αναλάβω εγώ με την ΛΙΧΘΛ-ΛΑΙΧΘΛ το πως θα λήξει αυτή εδώ η μικρή παρεξήγηση!

Τα λόγια της ήταν κοφτά και ήρεμα. Ο Ναχθάι έγενεψε καταφατικά το κεφάλι του.

Αποχώρησε αμέσως από μπροστά μας, το ίδιο έκαναν και οι στρατιώτες του.

Μπροστά μας έμειναν η Λιχ-θάι με την Λίχθλ-Λάιχθλ. Ο Ντόρσια με τον Τατ βρεθήκανε με μιας πάλι στους ώμους μου!

ΝΤΟΡΣΙΑ

Άσχημε! Χρειάζεσαι επειγόντως ένα καλό μπάνιο. Βρωμάς και ζέχνεις. Όταν σφάξεις ένα Ντρόγκινोर, σε παρακαλώ μην κάτσεις από κάτω. Πέσε δεξιά ή αριστερά.!

Δεν έδωσα σημασία στα πειράγματα του Ντόρσια, είχα στο νου μου στη Λιχ-θάι, τι θα έλεγε.

Έκανε λίγα βήματα σταματώντας μπροστά από τον Κάσταν!

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Βέβαια δεν βρεθήκαμε κάτω από τις πιο ωραίες συνθήκες, μα εγώ χαίρομαι που σε ξαναβλέπω.!

Ο Κάσταν άλλαξε όχι όμως κανονικά. Κράτησε τα κιτρινόμαυρα μάτια του, με τα τεράστια νύχια του και δόντια του, και απάντησε αγριεμένος!

ΚΑΣΤΑΝ

Λιχ-θάι! Μετά από όσα έκανες για να χωρίσω από την αδερφή σου, τολμάς και έρχεσαι μπροστά μου.?? Εσύ που κρυφά, πίσω από την πλάτη μου, μαζί με τον ΓΑΗΣΤΡΑΝ, τον πρώην αρχηγό όλων των Λυκάωνων, συμφωνήσατε να διαλύσετε έναν έρωτα που δεν είχε ξανασυναντήσει η γη! Εσύ που με το ασκέρι σου και τον περήφανο πατέρα σου, που κάνετε το παν για να φύγω από την αγκαλιά της ΣΑΧΘΟΥΡΑΣ, τολμάτε να με αντικρίσετε?

Τον διέκοψε η Λιχ-θάι απότομα.

Πονάω για τον χαμό της αδερφής μου όπως και συ Κάσταν. Μου λείπει όσο και σένα! Αν μπορούσα να πάρω την θέση της ώστε να έρθει πίσω θα το έκανα μετά χαράς!

Οι κόρες του Κάσταν έγιναν διπλάσιες από τον θυμό του. Ήταν φανερό ότι ήθελε να κάνει κακό, μα κάτι τον κρατούσε να μην το κάνει.

ΚΑΣΤΑΝ

Λιχ-θάι ο λόγος που συναντιόμαστε είναι ο άνθρωπος. Δεν πιστεύω ότι έχουμε να πούμε τίποτα άλλο εμείς οι δυο. Μπορεί με τη φυλή μου να έχετε ειρήνη, μπορεί με το συμβούλιο να είστε σύμμαχοι, με τον Κάσταν δεν είστε τίποτα.! Χάρη λοιπόν της ΣΑΧΘΟΥΡΑΣ, μα και του ανθρώπου δεν θα χυθεί άλλο αίμα σήμερα.! Δεν μπορώ να πω το ίδιο και για το μέλλον.

Η Λιχ-θάι έγνεψε το κεφάλι της, δείχνοντας να συμφωνεί με τον Κάσταν. Τότε πήρε το λόγο η Λίχθλ-Λάιχθλ!

ΛΙΧΘΛ-ΛΑΙΧΘΛ

Κάσταν ξέρω πολύ καλά τη ψυχή είσαι!! Ξέρω πόσο αγάπησες την ΣΑΧΘΟΥΡΑ! Ξέρω τι θυμό κρύβει η καρδιά σου για το κακό που σας έκαναν! Τι θα έλεγες όμως σε μια παλιά φίλη και συμπολεμίστρια.!!!?? Θα την αγκάλιαζες όπως τότε φιλικά ή θα προτιμούσες να πολεμήσεις μαζί της? Πιστεύω ότι ακόμα το όνομά μου να το λες, όπως το έλεγες τότε για να με πειράξεις? Αν ναι καλέ μου Κάσταν, αναφώνησε το όπως τότε, αν όχι θα φύγω απλά με πίκρα στην καρδιά μου, που ένας παλιός καλός μου φίλος, με έχει κάνει εχθρό του πλέον.

Ο Κάσταν δεν έδειξε ούτε θυμό, μα ούτε κάποια χαρά. Φαινόταν από τα λεγόμενα της Λίχθλ-Λάιχθλ να την ξέρει πολύ καλά. Η Λιχ-θάι κοιτώντας εμένα και τον Ντόρσια και το Τατ μου είπε.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Λοιπόν Μάνο, πιστεύω ότι θα ήθελες να γυρίσεις στους δικούς σου. Αν ακόμα το θες δεν έχεις παρά να έρθεις μαζί μου

ΜΑΝΟΣ

Ναι!!!!!! Βέβαια το θέλω.

Με κοίταξε χωρίς καμιά κακία, με ένα πλατύ χαμόγελο μου είπε.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Ευτυχώς που η βροχή καθάρισε το αίμα από πάνω σας! Μάνο σήκωσε τα όπλα σου, είναι ώρα να φύγουμε.

ΜΑΝΟΣ

Έκανα αυτό που μου είπες, σήκωσα τα όπλα μου, βάζοντάς τα στις θήκες τους. Πήγα προς την μεριά του Κάσταν για να τον ευχαριστήσω τον ίδιο, μα και τους συντρόφους του, που μας βοήθησαν να φτάσουμε ως εδώ χάνοντας δυο συντρόφους τους! Τα νύχια του όπως και τα δόντια του είχαν χαθεί, καθώς στάθηκα μπροστά του. Κοιτώντας τα κιτρινόμαυρα μάτια του πήρα το θάρρος και του μίλησα.

ΜΑΝΟΣ

Κάσταν θα ήθελα να σε ευχαριστήσω που μου έσωσες την ζωή, και με βοήθησες και έφτασα έως εδώ, για να μπορέσω να βρω τον δρόμο μου για την επιφάνεια. Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω τον χαμένο αδερφό σου που μου έσωσε την ζωή, μα τώρα είναι πολύ αργά γι'αυτό και λυπάμαι αφάνταστα.! Θα είναι για πάντα μέσα στην καρδιά μου όπως και ο άλλος χαμένος σύντροφός!

Ο Κάσταν στάθηκε ατάραχος για λίγα δευτερόλεπτα , ύστερα άπλωσε τα χέρια του και με αγκάλιασε.

ΚΑΣΤΑΝ

Μάνο! Άνθρωπε της επιφάνειας! Είσαι από τα λίγα όντα, σε όλο τον πλανήτη και μέσα και έξω, που υπερασπίστηκε τους Λυκάωνες και που πολέμησε γι'αυτούς. Δεν προκάλεσες εσύ όλο αυτό το χαμό Μάνο.! Εάν δεν θέλαμε, δεν θα ερχόμασταν μέχρι εδώ, έτσι και αλλιώς εγώ έχω προηγούμενα με τους Ντράγκινς. Από δω και στο εξής είσαι επίτιμος καλεσμένος. Όποτε θες να έρθεις και να μείνεις στη γη των Λυκάωνων! Όλοι οι Λυκάωνες μέσα αλλά και στην επιφάνεια, θα μάθουν ποιος είσαι αλλά και το όνομά σου.! Όταν θα βρίσκεσαι κοντά τους , θα μυρίζουν την μυρωδιά

μου πάνω σου, θα ξέρουν ότι είσαι ο προστατευόμενος του Κάσταν! Να πας στο καλό φίλε μου και να είσαι σίγουρος ότι στην επιφάνεια θα έρθω και θα σε βρω!!

Με την σειρά τους χαιρέτησαν τον Κάσταν και τους συντρόφους του ο Τατ και ο Ντόρσια. Μετά από λίγο ξεκινήσαμε με την Λιχ-θάι για την Αγκάρθα.

Δεν πρέπει να είχαμε απομακρυνθεί καμιά πενηνταριά μέτρα όταν ακούστηκε η φωνή του Κάσταν.

ΚΑΣΤΑΝ

ΛΙΛ-ΛΑΙ!! ΛΙΛ-ΛΑΙ!! Να ξέρεις ότι ποτέ δεν κράτησα καμιά κακία στο πρόσωπό σου!! Όποτε θελήσεις ξέρεις που θα με βρεις.

Παρατηρώντας το πρόσωπό της Λίχθλ-Λάιχθλ είδα ένα χαμόγελο ικανοποίησης! Δεν είπε κουβέντα συνέχισε το δρόμο της.

Έτσι βρεθήκαμε να διασχίζουμε τα στενά που τόσο πασχίσαμε να περάσουμε.! Σε όλο το δρόμο μέχρι να φτάσουμε στην Αγκάρθα εξιστόρησα όλες τις περιπέτειες που περάσαμε εγώ και ο Ντόρσια, το πως και που ανταμώνσαμε και γνώρισα τον Τατ!

Η Λιχ-θάι άκουγε ότι της λέγαμε με μεγάλη προσοχή. Σε όλη την διαδρομή δεν έγινε απολύτως τίποτα. Όλα πηγαίνανε μια χαρά ώπου φτάσαμε στην Αγκάρθα. Προτού περάσουμε την πύλη, καθώς διαβαίνανε την γέφυρα η οποία γεφύρωνε την τάφρο που ήταν από κάτω της ο Τατ, με ένα ακροβατικό σάλτο, βρέθηκε πάνω στην κουπαστή της γέφυρας. Αμέσως με ένα χεραπισμό, που θύμιζε όπως κάνανε οι ιππότες στον μεσαίωνα μας είπε.

ΤΑΤ

Φίλοι μου!! Μάνο! Ντόρσια και αγαπητοί Άκιτοξ! Το ταξίδι μου τελείωσε εδώ!

ΜΑΝΟΣ

Φίλε μου καλέ Τατ....

Με διέκοψε παίρνοντας την όψη μου!

ΤΑΤ

Μάνο δεν χρειάζεται να με ευχαριστήσεις για τίποτα όλα ήταν μια ωραία περιπέτεια και θα μείνει μια ωραία ανάμνηση για να μπορώ που και που να την εξιστορώ.! Σου εύχομαι Μάνο να γυρίσεις, όσο πιο γρήγορα μπορείς στην επιφάνεια. Ντόρσια, εμείς κάποια στιγμή θα τα ξαναπούμε, αυτό είναι σίγουρο.! Λιχ-θάι, δεν θέλω να φανώ αγενής μη μπαίνοντας στην πόλη σας, μα θα πρέπει να σας !

Έκανε ένα οπίσθιο πήδο πέφτοντας μέσα στο νερό της τάφρου. Από τότε δεν τον ξαναείδα ποτέ μου. Μόνο ο Ντόρσια πετάχτηκε λέγοντας.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Κυρίες, κύριοι, αυτός που έφυγε μόλις τώρα είναι ο φίλος μου ο Τατ. Είναι από τις σπάνιες φορές που το λέει αυτό. Συνήθως εξαφανίζεται χωρίς να πει το παραμικρό.!

Μετά από κάμποση ώρα, είχα βρεθεί στα ίδια διαμερίσματα που ήμουν και πριν.

Έπεσα στο πουπουλένιο στρώμα και άφησα τον εαυτό μου να κοιμηθεί όσο έπρεπε.

Το ίδιο έκανε και ο Ντόρσια.

Την επόμενη μέρα ήταν μεσημέρι όταν ξυπνήσαμε. Στο δωμάτιο υπήρχε ένα τραπέζι στο οποίο πάνω είχε λογιών λογιών εδέσματα. Τα μάτια του Ντόρσια άστραψαν από χαρά και πείνα! Η αλήθεια ήταν ότι και εγώ πεινούσα σαν λύκος.! Πέσαμε με τα μούτρα στο φαγητό. Σταματήσαμε μονάχα μόνο όταν το στομάχι μας, ήταν έτοιμο να σκάσει από το πολύ φαγητό. Κάμποση ώρα μετά από το φαγοπότι, προσπαθώντας να χωνέσουμε, η πόρτα του δωματίου άνοιξε.

Ένας Άκιτοξ μπήκε στο δωμάτιο με μια φανταχτερή στολή.

“ Ο Ναχθάι σας περιμένει στην αίθουσα του συμβουλίου”

Αυτά μας είπε και κοφτά ορθά φεύγοντας από το δωμάτιο. Πράγματι μετά από κάμποση ώρα βρεθήκαμε στην αίθουσα συμβουλίου. Ο Ναχθάι στεκόταν στιβαρός

στο όμορφο από αγάτη θρόνο του. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια περίεργη σοβαρότητα! Γύρω του, υπήρχαν καμιά δεκαριά σεβάσμιμοι Άκίτοξ. Φτάσαμε μπροστά του σταματώντας στα δυο μέτρα μακριά του. Αμέσως πήρε το λόγο με τόνο σοβαρό και αυστηρό αντάμα.

NAXΘAI

Ντόρσια! Μάνο! Καλώς ήρθατε για μια ακόμη φορά στα μέρη μας.! Κανονικά θα έπρεπε να σας κρατήσω κακία, γι'αυτό που έγινε πριν από λίγες μέρες, προσπαθώντας να σας σώσουμε! Από τον Ντόρσια το περίμενα ότι θα αντιδρούσε με αυτόν τον τρόπο! Από σένα Μάνο δεν το περίμενα με τίποτα ότι θα αντιδρούσες με αυτό τον τρόπο. Βλέπεις ο Ντόρσια με τον Κάσταν είναι πολλά χρόνια φίλοι. Τον διέκοψα απότομα.

MANO

Ναχθάι όλο το σεβασμό που έχω στο πρόσωπό σου, οι Λυκάωνες έχασαν δυο συντρόφους και κινδύνευσαν να σκοτωθούν όλοι, μόνο και μόνο για να μπορέσω να φτάσω σε σας. Για να μπορέσω εγώ να είμαι σήμερα ζωντανός, ώστε να ανέβω στον κόσμο μου, αυτό το οποίο έκανα, θα το έκανα σε όποιον θυσίαζε την ζωή του για μένα. Αν ήταν οι Άκίτοξ και θα έπρεπε να εναντιωθώ στους Λυκάωνες να είσαι σίγουρος Ναχθάι ότι θα το έκανα.

Σούφρωσε πεισματικά τα φρύδια του, κοιτώντας μας και τους δυο πολύ αυστηρά. Μετά από λίγη ώρα το πρόσωπό του γαλήνεψε.

NAXΘAI

Έχεις δίκιο Μάνο! Έχεις απόλυτο δίκιο! Το τι έχω εγώ με τον Κάσταν και τους Λυκάωνες, είναι δικιά μου υπόθεση. Χαίρομε πάντως, όπως και να έχει το θέμα που ένας άνθρωπος έκανε μια τέτοια κίνηση, ώστε να υπερασπιστεί κάτοικο της μέσης γης! Λοιπόν καλοί μου φίλοι ήρθε η ώρα, να προετοιμάσουμε το Μάνο για την επιστροφή του στην επιφάνεια.

Δεν προλάβαμε να πούμε το παραμικρό μέσα στην αίθουσα εμφανίστηκε η Λιχ-θάι μπροστά μας.

NAXΘAI

Θα ακολουθήσετε την κόρη μου, και λέω Ντόρσια να ακολουθήσετε διότι ξέρω ότι θα ήθελες να αποχαιρετίσεις το Μάνο!

Δεν απάντησε ο Ντόρσια, απλώς κούνησε το κεφάλι του γνέφοντας θετικά Σηκώθηκε από το θρόνο του λέγοντας.

NAXΘAI

Άνθρωπε σου εύχομαι ότι καλύτερο για σένα. Θα ήθελα να σε προειδοποιήσω για κάτι που είναι πολύ σοβαρό και για σένα πολύ σοβαρό να το κατανοήσεις.! Όταν θα ανέβεις στην επιφάνεια, θα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα. Ένα από τα βασικά τα οποία θα έχουν αλλάξει θα είναι ο χρόνος! Τι εννοώ! Αν εδώ έχεις περίπου δυο χρόνια στην επιφάνεια θα έχουν περάσει γύρω στα είκοσι εφτά με τριάντα.

Μπορεί οι γονείς σου να έχουν πεθάνει, οι φίλοι σου το ίδιο, ίσως και όχι. Οι πόλεις που ήξερες να έχουν αλλάξει εντελώς! Θα σου φαίνονται όλα τόσο παράξενα, τόσο που δεν θα μπορείς να προσαρμοστείς. Όταν οι άνθρωποι ανακαλύψουν ότι η ηλικία σου, δεν έχει αλλάξει, μα ούτε και η σωματική σου εμφάνιση, τότε θα σε κλείσουν σε κάποιο κτίριο για να διαπιστώσουν το γιατί. Αν τυχόν τους πεις την αλήθεια το που ήσουν, το τι είδες, το τι πέρασες, τότε θα είναι που θα σε περάσουν για τρελό και θα σε κλείσουν σε ένα κελί, όπου να σε κάνουν υποτίθεται καλά.

Αυτή η ιστορία σου θα μαθευτεί πολύ γρήγορα σε όλη την επιφάνεια. Όταν το μάθουν κάποιοι σκοτεινοί κύκλοι που συνεργάζονται με τους εδώ σκοτεινούς

κύκλους, θα φροντίζουν να μείνεις για πάντα στο κελί αυτό ή θα σε τρελάνουν στα σίγουρα. Θα έχουν αλλάξει πολλά. Στα μάτια σου, θα φαίνονται όλα τελείως διαφορετικά από ό,τι τα θυμάσαι. Παρ'όλα αυτά που ξέρω ότι σε φοβίζουν, μα και ότι δεν τα πιστεύεις, σου εύχομαι καλό δρόμο. Αν και κάτι μου λέει μέσα μου ότι θα ξανασυναντηθούμε και πάλι κάποια στιγμή!!

Μόλις που πρόλαβα να τον ευχαριστήσω, μείναμε μόνοι μας στην αίθουσα, εγώ και ο Ντόρσια και η Λιχ-θαί.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Θα είναι το τελευταίο ταξίδι σου στη μέση γη! Θα πρέπει να πάμε στον ναό ANELAK-XA-AN!! Από κει θα σε προετοιμάσουμε για να ανέβεις στην επιφάνεια της γης.

Δεν θα μπορούσα να περιγράψω την χαρά μου, όσο και θα ήθελα αυτή την στιγμή. Μετά από κάμποσες ώρες είχαμε αφήσει την πόλη των Άκιτοξ. Η παρέα μου ήταν η Λιχ-θαί, ο Ντόρσια, εγώ και ξαδέρφη της η Λίχθλ-Λάιχθλ! Ο Ντόρσια μου είπε ότι είναι ταξίδι πέντε ημερών. Δεν θα αντιμετωπίζαμε κινδύνους γιατί ήμασταν στην περιοχή των Άκιτοξ. Θυμάμαι αυτό των πέντε ημερών, ήταν ότι πιο όμορφο είχα κάνει ποτέ στη ζωή μου. Περνάγαμε πανέμορφα τοπία, καταπράσινα, με λογιόν λογιών τεράστια δέντρα, όσο μια οχταόροφη πολυκατοικία σε ύψος. Λίμνες πανέμορφες με κρυστάλλινα ζαφειρένια νερά, λόφοι πανέμορφοι ντυμένοι με χιλιάδες πανέμορφα λουλούδια.! Άλλα τεράστια και άλλα μικρά. Ο αέρας που αναπνέαμε ήταν ελαφρύς μα και συνάμα γλυκός από όλα αυτά τα υπέροχα λουλούδια , φυτά και δέντρα.

Παρόλο που πίστευα ότι η Λιχ-θαί, ότι της άρεσα, η παρέα που κάναμε ήταν πολύ αποδοτική και ας μην υπήρχε καθόλου ερωτισμός. Αν και δεν μου άρεσε αυτή η τροπή τι θα μπορούσα να κάνω. Έτσι εγώ, ο Ντόρσια και οι δυο θηλυκοί Άκιτοξ, μετά από πέντε μέρες βρεθήκαμε στο ναό όπου θα μπορούσα να βρεθώ στη επιφάνεια.! Το πως εκείνη την ώρα δεν το ήξερα!

Καθώς ανεβήκαμε στο λόφο που ήτανε μπροστά μας, ακριβώς από κάτω στην πεδιάδα βρισκόταν ο ναός ANELAK-XA-AN! Ένα τεράστιο οικοδομικό θαύμα. Ένα καταπληκτικό αρχιτεκτονικό αριστούργημα. Είχε την όψη όπως τα παλάτια των παραμυθιών, με ένα μπέρδεμα στη δομή τους, κάτι από βουδιστικά μοναστήρια , με διασταύρωση αρχαίου ιωνικού ρυθμού και κάτι από αιγυπτιακού τύπου. !

Δένανε όλα μαζί τόσο ωραία, όσο και απίστευτο και αν ακούγετε, όλο αυτό το σύμπλεγμα. Είχε πανέμορφους κήπους με απίστευτη αρχιτεκτονική δόμηση. Με απίστευτης ομορφιάς σιντριβάνια, όπως πανέμορφα αγάλματα , τα οποία διακοσμούσαν όμορφα και αρμονικά κάθε γωνία των μπαλκονιών! Είχε πλακόστρωτα μονοπάτια σε όλους τους κήπους του, ένα είδος μαρμάρου, το οποίο λαμπύριζε παράξενα. Όλος ο ναός έλαμπε μπροστά στον επιβλητικό ήλιο της μέσης γης.! Όταν φτάσαμε στην τεράστια ολόχρυση πόρτα του ναού μας περίμεναν οι ιέρειες του ναού.! Πανέμορφες θηλυκές Άκιτοξ ιέρειες , οι οποίες φορούσαν ολομέταξα φουστάνια. Τα μαλλιά τους είχανε μια περίεργη αιώρηση παρόλο που είχε άπνοια. Μας καλοδέχτηκαν όμορφα χωρίς συστάσεις, μα και χωρίς να πούνε το οτιδήποτε. Πέρασαν μέσα από πανέμορφες σάλες και φτάσαμε σε ένα δωμάτιο το οποίο είχε μια στρογγυλή σκάλα η οποία κατέβαινε προς τα κάτω. Για μια άλλη φορά χωρίς να πούμε κουβέντα αρχίσαμε την κατάβαση η οποία κράτησε πολλές ώρες.! Μπροστά μας υπήρχε ένας στενός λείος διάδρομος τον οποίο περπατούσαμε όλο ευθεία για ένα μισάωρο. Σιγά σιγά στο βάθος, άρχισε να ξεχωρίζει ένα άνοιγμα το οποίο ήταν ένα δωμάτιο γύρω στα δέκα τετραγωνικά μέτρα.

Εκεί όλοι σταματήσαμε.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Από δω και πέρα πρέπει να προχωρήσεις μόνο σου με τις ιέρειες του ναού.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Χα! Άσχημε, επιτέλους παλιόφιλε θα γυρίσεις στα μέρη σου.

Έκανε τα γνωστά του ακροβατικά κόλπα φεύγοντας από τον ώμο μου. Προσγειώθηκε στον ώμο της Λιχ-θάι. Από κει συνέχισε να μου λέει.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Περάσαμε πολλά άσχημε μαζί, αν και για άνθρωπος δεν τα πήγες καθόλου άσχημα.!

Σου εύχομαι καλή επιστροφή στον πάνω κόσμο, ελπίζοντας να βρεις τα πράγματα όπως τα άφησες.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Μάνο θα πρέπει να μου δώσεις τα όπλα σου. Από δω και πέρα απαγορεύεται σε μας να εισέλθουμε στον χώρο αυτό! Εσύ όμως που πρέπει να πας στην επιφάνεια θα πρέπει να περάσεις με τις ιέρειες. Δεν ξέρω το τι γίνεται, αλλά είμαι σίγουρη ότι είσαι σε πολύ έμπιστα χέρια!

Την χαιρέτησα αγκαλιάζοντας την! Θυμάμαι από μέρος μου και μπορώ να πω και από κείνη, ήταν μια πολύ θερμή αγκαλιά. Βγάζοντας το μενταγιόν που μου είχε δώσει της είπα.

ΜΑΝΟ

Δεν πρόκειται να σε ξεχάσω ποτέ στην ζωή μου.!. Σε ευχαριστώ για το μενταγιόν που μου έδωσες, αλλά και από ότι είδες και εσύ δεν το χρειάστηκα.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Πως νομίζεις ότι σε βρήκαμε στη μάχη την τελευταία.;

Αμέσως κατάλαβα πολλά. Δεν με άφησε να πω τίποτα παραπάνω.

Μάνο σου εύχομαι το υπόλοιπο της ζωής σου, να το περάσεις όπως το εύχεσαι εσύ.

Προτού φύγεις και δεν σε ξαναδώ θα σου δώσω μια συμβουλή.!. Ξέρω ότι είναι πολύ δύσκολο αυτό που θα σου πω αλλά θα πρέπει να το κάνεις. Να μην αναφέρεις σε κανέναν για ότι είδες και ότι έζησες εδώ κάτω! Όχι μην τυχόν μάθουν για μας! Μα για σένα. Δεν υπάρχει περίπτωση να σε πιστέψει κανένας. Θα σε περάσουν για άρρωστο παραμυθά και θα έχεις πολλά προβλήματα.

Αγκαλιαστήκαμε για τον τελευταίο χαιρετισμό. Ο Ντόρσια καθόταν στον ώμο μου ασάλευτος χωρίς να λέει το παραμικρό.

ΛΙΧ-ΘΑΙ

Ντόρσια το ξέρω είναι δύσκολο να αποχαιρετίσεις το Μάνο, αν όμως δεν προτίθεται να πας μαζί του ήρθε η ώρα να αποχαιρετίσεις τον άνθρωπο αυτόν.

Έκανε μια διπλή τούμπα προσγειώνοντας το σώμα του μπροστά μου. Γονάτισα για να μπορέσω να τον δω πιο καλά. Άπλωσα το χέρι μου ανοιχτό με την παλάμη μου προτεταμένη προς αυτόν ώστε να ανέβει πάνω της. Έκανε τα βήματα του αργά ανεβαίνοντας στην παλάμη μου. Τον έφερα κοντά στο πρόσωπό μου. Παρατήρησα κοιτώντας τον σχολαστικά ότι τα μάτια του δεν φεγγοβολούσαν. Ήταν κατάλευκα ακριβώς όπως έχουν τα μάτια τους οι τυφλοί. Πήρα τον λόγο πρώτος.

ΜΑΝΟΣ

Πρώτη φορά βλέπω τα μάτια σου να μην έχουν αυτή τη λάμψη.

Αναστέναξε λέγοντάς μου.

ΝΤΟΡΣΙΑ

Έχεις δίκιο άσχημε. Δεν λάμπουν τα μάτια μου πλέον, αυτό συμβαίνει όταν είμαστε πραγματικά στεναχωρημένοι. Αυτή τη στιγμή είμαι στεναχωρημένος γιατί χαιρετώ έναν καλό μου φίλο και συμπολεμιστή. Εύχομαι ο παράξενος ειρηνοποιός θεός σου, να σου τα φέρει όλα όπως εσύ τα θέλεις.

Δεν πρόλαβα να του πω το οτιδήποτε, με τα απίστευτα ακροβατικά του, έφυγε από την παλάμη μου, προσγειώνοντας το σώμα του στο ώμο της Λιχ-θάι, όπου ήδη είχε ξεκινήσει αφήνοντάς με τις ιέρειες του ναού.

ΜΑΝΟΣ

Ντόρσια! Ντόρσια! Δεν πρόκειται να σε ξεχάσω ποτέ φίλε μου. Σε ευχαριστώ που έμεινες μαζί μου όλο αυτό τον καιρό!

Είχα μείνει με τις ιέρειες του ναού να κοιτάω τους συντρόφους μου να φεύγουν.

Κατανοώντας ότι δεν πρόκειται να τους έβλεπε ποτέ ξανά στη ζωή μου.!

Ακουμπώντας τον ώμο μου μια από τις ιέρειες μου έγενεψε να τις ακολουθήσω.

Προχώρησα μαζί τους, ώσπου έφτασα σε μια διακλάδωση, πήραμε την δεξιά πλευρά, φτάνοντας σε μια πολύ παράξενη πόρτα. Είχε πέντε μέτρα μήκος και τρία μέτρα ύψος. Η πόρτα φαινόταν να είναι φτιαγμένη από καθαρό λευκό μάρμαρο, μα πλησιάζοντας κοντά της διαπίστωσα ότι ήταν ξύλινη!!

Το κατάλαβα από τους ρόζους που είχε πάνω τους. Ήταν πανέμορφη! Από την μια πλευρά έως την άλλη είχε πάνω της ένα ξαπλωμένο λιοντάρι σμιλεμένο τέλεια. Το λιοντάρι ήταν ξαπλωμένο, μα το κεφάλι του ήταν όρθιο κοιτάζοντας προς τα εμένα με κλειστό το στόμα του. Ένα λιοντάρι πανέμορφο με πολύ ήρεμη όψη. Ήταν τόσο τέλειο σμιλεμένο, που μπορούσα να δω και την παραμικρή τρίχα του. Λες και το είχανε βαλσαμώσει σε αυτή την στάση και το είχανε κολλήσει στην πόρτα επιδέξια. Η πόρτα δεν ήταν ούτε βαμμένη αλλά ούτε βερνικωμένη, το ξύλο ήταν πεντακάθαρο όλο λευκό. Πάνω από την πόρτα, υπήρχε ένα νούμερο, ίσως όμως να ήταν κάποιο είδος γραφής. Εμένα όμως μου έκανε για νούμερο, το λέω αυτό γιατί έμοιαζε με το νούμερο τρία. Με την μόνη διαφορά είχε τέσσερα τριάρια κάνοντας το νούμερο τρεις χιλιάδες, τριακόσια τριάντα τρία (3333)!

Ακριβώς πάνω από τα σκαλισμένα νούμερα, είχε στη μέση του τριγώνου ένα σύμβολο γεωμετρία! Η πόρτα άνοιξε, αφήνοντας να δω το εσωτερικό του δωματίου. Είχε πέντε σκαλοπάτια τα οποία κατέβαιναν σε ένα διάδρομο, όπου στο δάπεδο έτρεχε τρεχούμενο νερό! Σου θύμιζε ρυάκι έντονα!

Προχωρήσαμε γύρω στα πενήντα μέτρα ώσπου και σταματήσαμε μπροστά σε μια τρύπα που είχε το ταβάνι. Από αυτή την τρύπα έμπαινε άφθονο το φως του ήλιου λούζοντας το σημείο αυτό.

Με βάλανε κάτω από αυτή τη τρύπα. Αμέσως με γρήγορες κινήσεις με γδύσανε τελείως αφήνοντας με μόνο με τις στρατιωτικές ταυτότητες που ήταν κρεμασμένες στο λαιμό μου. Ενθύμιο από το στρατό. Δεν μπορώ να πω ότι δεν ντράπηκα, όμως η ντροπή πέρασε γρήγορα. Οι ιέρειες άρχισαν να ψέλνουν τριγύρω μου πετώντας τα ρούχα μου στο νερό.

Μετά από κάμποση ώρα, γυμνός τελείως, αρχίσαμε να προχωράμε και πάλι. Μετά από πενήντα μέτρα φτάσαμε σε ένα δωμάτιο όπου έμοιαζε αλλά πρέπει να είχε και διαστάσεις με το θολωτό τάφο του Αγαμέμνονα στις Μυκήνες. Ήταν αυτοφωτιζόμενο και ολόλευκο. Μέτρησα κάτω στη βάση του αλλά και γύρω γύρω είκοσι τριγωνικά ανοίγματα. Όρθιος δεν μπορούσε κάποιος να μπει. Υπέθεσα ότι ίσως να ήταν αεραγωγοί. Δεν είχε ούτε τραπέζια, αλλά ούτε κρεβάτια, ούτε καρέκλες. Στο κέντρο του δωματίου είχε στο πάτωμα ένα άνοιγμα σαν τάφο; σαν μπανιέρα; νερό δεν είχε πουθενά. Με έβαλαν να ξαπλώσω εκεί μέσα κοιτάζοντας το ταβάνι. Για δέκα μέρες και δέκα νύχτες έψελναν γύρω μου χωρίς σταματημό. Δεν με άφηναν να βγω από αυτή την τρύπα. Μου φέρνανε μια φορά την ημέρα ένα ποτό και το έπινα,, το οποίο ήταν πολύ πικρό. Φαγητό δεν μου φέρανε καθόλου όλο αυτό τον καιρό. Μπορώ να πω ότι η πείνα μου πολύ μεγάλη! Νόμιζα στην κυριολεξία ότι θα πεθάνω της πείνας. Την τελευταία μέρα αρχίσανε να καίνε κάποια αρωματικά βότανα! Ο καπνός είχε καλύψει όλο το δωμάτιο λες και είχε βγει ομίχλη τριγύρω του. Κατά ένα περίεργο

τρόπο ο καπνός δεν έμπαινε εκεί όπου ήμουν ξαπλωμένος. Μόνο η έντονη μυρωδιά από τα αρωματικά βότανα! Άρχισα να ζαλίζομαι έντονα, αυτή ακριβώς την στιγμή οι ιέρειες με σηκώσανε από κει που ήμουν ξαπλωμένος και αρχίσανε να με οδηγούν σιγά σιγά , ψέλνοντας προς τον τοίχο του δωματίου.

Η ζαλάδα μου είχε φύγει και στη θέση της είχε πάρει μια ωραία διαίσθηση. Ήταν τόσο ωραία που σε κάθε μου βήμα νόμιζα ότι πετούσα.

Με έβαλαν και γονάτισα μπροστά σε ένα από τα είκοσι τριγωνικά ανοίγματα που είχε το δωμάτιο. Χωρίς να αντισταθώ με έβαλαν με το κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου μπροστά από το κεφάλι μου.

Ήταν κατακόρυφο και λείο. Οι ιέρειες με κρατάγανε από τους αστραγάλους μου, ψέλνοντας όλο και πιο έντονα. Κάποια στιγμή η ομίχλη άρχισε να με προσπερνά με μεγάλη ταχύτητα ώσπου είδα την άκρη του τέλους να χάνεται. Αμέσως μετά την ομίχλη οι ιέρειες με άφησαν να φύγω μέσα στο άνοιγμα.!

Θυμάμαι ότι με πολύ μεγάλη ταχύτητα, γλίστρησα σε αυτό το πέραςμα. Για λίγο έπεφτα προς τα κάτω, μα αμέσως μετά ανέβαινα τόσο γρήγορα, λες και ο αέρας με ρουφούσε προς τα πάνω.

Έχασα τις αισθήσεις μου, όταν συνήλθα βρισκόμουν δίπλα σε ένα ρυάκι. Κοίταξα γύρω μου, αντικρίζοντας στα βράχια που ήταν κοντά στην πηγή, όπου δημιουργούσε το ρυάκι, είχε ένα τριγωνικό άνοιγμα, σαν και αυτό που είχα μπει. Με την μόνη διαφορά ότι αυτό ήταν πολυκαιρισμένο λες και το είχε ξεχάσει ο χρόνος.

Ποιο δίπλα είχε κάτι αρχαία χαλάσματα. Το κρύο αμέσως με αγκάλιασε, δεν ήξερα που ήμουν και που βρισκόμουν.

Άρχισα γυμνός να περπατώ, ώσπου βρήκα ένα επαρχιακό δρόμο. Κάτι μέσα μου, μου έλεγε ότι ήμουν και πάλι στην επιφάνεια.

Από το κρύο και την κούραση δεν μπορούσα να περπατήσω άλλο , κάθισα κάτω από ένα πλατάνι δίπλα στο δρόμο πιστεύοντας ότι θα πεθάνω. Για καλή μου τύχη με βρήκε ένας τσοπάνος όπως μου είπαν, από το χωριό Σκοτεινιά και με μάζεψε.

Δεν πρόλαβα να τον ευχαριστήσω γιατί οι αρχές με πήρανε μισοπεθαμένο και συνήλθα στο νοσοκομείο.

Από τότε άρχισε αυτή η διαδικασία, με το να με πηγαиноφέρνουν από νοσοκομείο σε νοσοκομείο, χωρίς να έχω δει ακόμη τους δικούς μου.

Αυτή είναι η ιστορία μου κύριε Ταξίαρχε! Την είπα και στους άλλους συναδέλφους σας. Δυστυχώς όμως δεν με πιστέψανε , όπως και δεν περιμένω να με πιστέψετε και εσείς.!!

Η αλήθεια ήταν ότι πράγματι δεν το πίστεψα, αν και η εξιστόρηση του ήταν απολύτως πειστική. Τα λόγια του ήταν μετρημένα, δεν σταμάταγε να σκεφτεί κάτι ώστε να συνεχίσει! Βέβαια κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα πίστευε την ιστορία του. Μα ούτε και κάποιος σοβαρός ψυχίατρος πιστεύοντας στο κύρος του.

Όμως.....

Ο Ταξίαρχος σταμάτησε για λίγο. Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του, έψαχνε αμήχανα με τρεμάμενα τα χέρια του. Που και που ψάχνοντας και τις εσωτερικές του τσέπες της καμπαρτίνας του ψέλλιζε κάποια λόγια..

“Που είναι!!... Μα που το έβαλα!!...”

Κάποια στιγμή το αμήχανο πρόσωπό του, όπου είχε ζωγραφιστεί από μια πρωτοφανή αγωνία , που όμοια της δεν είχα δει πουθενά, άρχισε να γαληνεύει με ένα χαμόγελο ανακούφισης.

Έβγαλε από την μέσα τσέπη του , μια φορητή κάρτα μνήμης για τον υπολογιστή.

Αμέσως κοιτάζοντας δεξιά και αριστερά μου την έδωσε λέγοντάς μου.

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ

Εγώ τον Μάνο τον πίστεψα ύστερα από αυτό εδώ που είδα! Γι'αυτό τον λόγο σε φώναξα και σου είπα όλη αυτή την ιστορία. Θα μου πεις γιατί δεν έκανα κάτι για τον Μάνο, να πω ότι είναι μια χαρά και όχι ψυχοπαθείς.! Οι απαντήσεις σου είναι μέσα σε αυτή την μνήμη. Ξέρω πολύ καλά , και πολύ καλά έκανε και δεν τον πίστεψες. Όταν δεις τι περιέχει η μνήμη τότε θα την πιστέψεις. Στο χέρι σου είναι να την δημοσιεύσεις ή όχι. Δεν το έκανα εγώ πρώτον γιατί η θέση μου είναι πάρα πολύ λεπτή και δεύτερον μετά από αυτό που είδα φοβήθηκα πάρα πολύ.

Την άφησε στο τραπέζι βιαστικά, μαζί με τα χρήματα για τον καφέ που είχαμε πιει. Με κοίταξε στα μάτια λέγοντάς μου.

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ

Ξέρω ότι είσαι εχέμυθος χαρακτήρας και δεν πρόκειται να αναφέρεις το όνομά μου. Καληνύχτα.

Έφυγε βιαστικά χωρίς να προλάβω να πω το οτιδήποτε. Τον παρακολουθούσαν τα μάτια μου πόσο βιαστικά έφευγε, την ώρα που περνούσε στο αντίθετο ρεύμα, για να φτάσει στο αυτοκίνητο του, μια μοτοσυκλέτα μεγάλου κυβισμού με δυο άτομα πάνω σταμάτησαν μπροστά του κόβοντας του την πορεία προς το αυτοκίνητό του.

Ο πίσω αναβάτης αστραπιαία έβγαλε ένα πιστόλι.

Πάγωσα! Σε κλάσματα δευτερολέπτου το πιστόλι που κρατούσε ο αναβάτης ξέρασε φωτιά και θάνατο. Το βλήμα βρήκε τον δύστυχο ταξίαρχο στο κούτελο, το πίσω μέρος του κρανίου του, κομματιάστηκε γεμίζοντας το δρόμο με τα μυαλά του.

Προτού προλάβει το σώμα του να σωριαστεί στο δρόμο, η μοτοσυκλέτα με τους δολοφόνους είχε εξαφανιστεί.

Γίνανε όλα τόσα γρήγορα..... ο φουκαράς ο ταξίαρχος δεν είχε καμιά ελπίδα διαφυγής.

Άρπαξα την κάρτα μνήμης βιαστικά, βάζοντας στην τσέπη μου. Έτρεξα πάνω από το άψυχο βουτηγμένο στο αίμα κορμί του.

Αμέσως με την φωτογραφική μου μηχανή άρχισα να τραβάω ένα σωρό φωτογραφίες..... κάθε κλικ της φωτογραφικής μου μηχανής, έβλεπα το νεκρό

Ταξίαρχο και στο μυαλό μου ερχόταν και από μια ιστορία που μου είχε εξιστορήσει. Μόλις τελείωσα τις φωτογραφίες, τον κοίταξα για κάμποσα δευτερόλεπτα, ο δύστυχος!! Ο τρόμος είχε κυριεύσει το νεκρό πλέον πρόσωπό του.!

Παίρνοντας τηλέφωνο την εφημερίδα μου, για να τους πω για το φονικό, ήδη είχα μπει στο αυτοκίνητο μου. Σε όλη την διαδρομή σκεφτόμουν την ιστορία που μου είχε πει , προσπαθώντας να την συνδυάσω με το φονικό αλλά δεν έβγαζα άκρη. !

Έφτασα στην εφημερίδα δίνοντας της φωτογραφίες.

Άλλαξα το ιστορικό της συνάντησης μας. Το ίδιο έκανα και με την αστυνομία , όταν έδωσα κατάθεση. Τους είπα ότι είχε πάρει τηλέφωνο για να μου πει κάτι ατασθαλίες που γινόταν στο 401 στρατιωτικό νοσοκομείο. Τους είπα ότι μόλις ζήτησα τα στοιχεία, πήγε να φέρει από το αυτοκίνητο του όπου και τον σκότωσαν προτού να μου τα φέρει.

Κάποια στιγμή έφτασα σπίτι μου ξημερώματα. Έφτιαξα ένα ζεστό καφέ και προσπαθούσα να καταλάβω γιατί τον σκοτώσανε τον Ταξίαρχο.

Σκεφτόμουν! Σκεφτόμουν! Ωσπου θυμήθηκα την φορητή μνήμη που μου είχε δώσει ο μακαρίτης Ταξίαρχος.!

Άνοιξα αμέσως τον υπολογιστή μου για να δω το περιεχόμενο της φορητής μνήμης.

Εκείνη την στιγμή δέχτηκα ένα τηλεφώνημα από την εφημερίδα που δούλευα.

Μου είπαν ότι μια πρωτόγνωρη τρομοκρατική οργάνωση είχε αναλάβει την ευθύνη για την δολοφονία του ταξιάρχου. Η ονομασία της τρομοκρατικής οργάνωσης ήταν η εξής “ΜΑΥΡΟΣ ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ”.

Περίεργο όνομα σκέφτηκα. Το περίεργο σε όλη την υπόθεση είναι ότι η τρομοκρατική οργάνωση , αναλαμβάνει τέτοιες ευθύνες, εξηγεί πλήρως γιατί το έκαναν και τη θα επακολουθήσει. Στη περίπτωση του Ταξίαρχου δικαιολόγησαν το φονικό έτσι : “Ο Ταξίαρχος έπρεπε να πεθάνει! Ήξερε πολλά.”

Αυτό ήταν όλο. Αμέσως κατάλαβα πολλά! Ότι δεν πρόκειται να ξανακούσουμε για αυτή την τρομοκρατική οργάνωση. Γιατί όλα τα στοιχεία έδειχναν ότι δεν ήταν τρομοκρατικό χτύπημα.

Έτρεξα αμέσως τα δεδομένα της φορητής μνήμης. Αν και άνοιξε αμέσως κάνοντας το πρόγραμμα να τρέχει. Εμένα μου φάνηκαν ώρες ατελείωτες , τα κλάσματα δευτερολέπτου που έκανε να ανοίξει!

Οι εικόνες άρχισαν να τρέχουν μπροστά μου.... Ένα κλασσικό κελί στρατιωτικού ψυχιατρείου, ένα κρεβάτι, ένα μικρό τραπέζι. Η ώρα στο ψηφιακό ρολόι της κάμερας ασφαλείας έδειχνε 20:00 το βράδυ. Το βράδυ στις 20:05 έκανε την εμφάνισή του ο Ταξίαρχος. Η κάμερα ασφαλείας διαθέτει μικρόφωνο, ώστε να καταγράφονται ακόμα και οι συζητήσεις. Πήρε την καρέκλα ο Ταξίαρχος και κάθισε κοντά στο Μάνο.

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ

Καλησπέρα Μάνο!

Ο Μάνος δεν απάντησε, ούτε καν κουνήθηκε. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα πίσω από το κεφάλι του κοιτώντας πεισματικά το ταβάνι . Παρ’όλες τις προσπάθειες του Ταξίαρχου ο Μάνος δεν μιλούσε. Κάνοντας να φύγει ο Ταξίαρχος , έφτιαξε την καρέκλα του λέγοντας στο Μάνο.

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ

Εγώ προσωπικά σε βρίσκω εντάξει! Υπέγραψα τα χαρτιά σου ότι ψυχολογικά και διανοητικά είσαι μια χαρά. Υπέγραψα μέχρι και το εξιτήριο σου. Όμως σε κάποιους δεν άρεσε αυτό....

Πετάχτηκε στον αέρα ο Μάνος φωνάζοντας στον Ταξίαρχο.

ΜΑΝΟΣ

Θέλω να δω τους δικούς μου! Σε παρακαλώ! Έχω ανάγκη να τους δω! Πρέπει να μάθουν ότι είμαι ζωντανός, ότι είμαι καλά.

Ο Ταξίαρχος έσκυψε το κεφάλι του λέγοντας του

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ

Μάνο! Μάνο! Άκουσέ με καλά! Το υπουργείο άμυνας έδωσε έγκριση σε Αμερικάνους συναδέλφους να σε εξετάσουν. Δεν συμφώνησα μαζί τους και από αύριο μετατίθεται στο στρατιωτικό νοσοκομείο στην Θεσσαλονίκη. Δυστυχώς Μάνο δεν μπορώ αγόρι μου να κάνω τίποτα πλέον. Όσο για τα χαρτιά που υπέγραψα, δυστυχώς και αυτά είναι άκυρα.

Ο Μάνος έκατσε στο κρεβάτι του άφωνος. Τον πλησίασε ο Ταξίαρχος ακουμπώντας στον ώμο του, συμπονετικά του είπε:

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ

Μάνο αγόρι μου! Δεν μπορώ να πιστέψω την ιστορία σου! Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είσαι καλά στα μυαλά σου. Το ανεξήγητο όμως σε όλη την ιστορία αυτή είναι η ηλικία σου! Η οποία έμεινε η ίδια από τον καιρό που χάθηκες. Αυτό έχει παραξενέψει τους πάντες που ασχολούνται μαζί σου. Σου εύχομαι καλή τύχη. Εγώ έκανα ότι μπορούσα.

Την ώρα που έφευγε ο Ταξίαρχος από το κελί του Μάνου η ώρα στη κάμερα έδειχνε 21:00.

Οι ώρες περνάγανε, μα ο Μάνος δεν είχε κουνηθεί από την θέση που τον άφησε ο Ταξίαρχος.

Στις 24:00 ακριβώς τρία άτομα , μπήκανε στο κελί του Μάνου. Ήταν

κουστουμαρισμένοι με πολύ λευκή επιδερμίδα. Ο Μάνος δεν αφουγκράστηκε μα

ούτε κουνήθηκε καθόλου από την θέση του. Στάθηκαν μπροστά του μιλώντας του σε μια πολύ παράξενη γλώσσα! Από την πρώτη στιγμή που ο Μάνος άκουσε την διάλεκτο που μιλούσαν αυτοί οι τρεις πετάχτηκε σαν ελατήριο κοριάζοντας στη γωνιά του τοίχου. Έκαναν να κινηθούν προς την πλευρά του Μάνου, όταν ακριβώς πίσω τους ο τοίχος άρχισε να φαίνεται σαν να καθρεφτίζεται πάνω σε νερά.

Μπροστά στα μάτια μου, έγινε κάτι το ασύλληπτο! Μια πανέμορφη γυναίκα βγήκε από τον τοίχο κρατώντας ένα περίτεχνο μαχαίρι! Προτού να καταλάβουν τι έγινε, το μαχαίρι της γυναίκας καρφώθηκε στο σβέρκο του πρώτου άνδρα. Έπεσε στο έδαφος νεκρός με τη μια. Οι άλλοι δυο με ένα άλμα, ο ένας βρέθηκε στο ταβάνι όπως οι αράχνες. Ανοίγοντας το στόμα του με την μια σειρά από κοφτερά δόντια, σαν του καρχαρία, φάνηκαν απειλητικά. Τα μάτια του άσπρισαν όπως των τυφλών. Ο δεύτερος έκανε το ίδιο πράγμα, όχι στο ταβάνι αλλά στον τοίχο.!!

Η γυναίκα αυτή έκανε δυο βήματα πίσω από κει που είχε έρθει, παίρνοντας θέση μάχης. Μέσα από το στήθος της βγήκε ένα ζουζούνι το οποίο ούρλιαζε σαν τρελό! Με τρελά άλματα μέσα σε δευτερόλεπτα σκότωσε τους άλλους δυο γεμίζοντας τους παντού τρύπες. Το ζουζούνι αυτό ήρθε και κάθισε πάνω στη κάμερα! Το μόνο που μπορούσα να δω από αυτό ήταν τα πόδια του, που τα κουνούσε πέρα δώθε! Ήταν ανθρωπίνα.

Ο Μάνος έμεινε έκπληκτος. Αμέσως αγκάλιασε την γυναίκα μιλώντας την ίδια διάλεκτο, όπως έκαναν πριν από λίγο τα αλλόκοτα όντα! Γύρισε προς την κάμερα, απλώνοντας το χέρι του. Σε κλάσματα δευτερολέπτου είχε προσγειωθεί στο χέρι του. Ήταν ακριβώς όπως μου τον είχε περιγράψει ο Ταξίαρχος, όπου είχε ακούσει την ιστορία από τον Μάνο! Ένα μικροσκοπικό ανθρωπάκι, με ένα καβούκι από σαλίγκαρο στην πλάτη του. Κάθισαν για λίγα λεπτά μιλώντας την ακαταλαβίστικη διάλεκτο. Μετά πέρασαν και οι τρεις τους τον τοίχο όπου και επανήρθε όπως και ήταν και πριν.

Μετά από λίγο τελείωσε και το βίντεο που έβλεπα.

Πρέπει να το είδα πάνω από δέκα φορές. Άναψα ένα τσιγάρο και κάθισα να σκεφτώ. Δεν ήταν και λίγο όλο αυτό που μου είχε συμβεί. Δεν μπορούσα να το χωνέψω με τίποτα αυτό που μου είχε συμβεί.!

Σηκώθηκα να φτιάξω άλλον ένα καφέ, όταν μια περίεργη μυρωδιά μου έκαψε τα ρουθούνια.

Έχασα τις αισθήσεις μου επί τόπου. Συνήλθα αργά το απόγευμα με ένα φριχτό πονοκέφαλο, όταν σηκώθηκα, χωρίς να ξέρω τι είχε συμβεί, είδα ότι ο υπολογιστής μου είχε εξαφανιστεί, όπως και κάποια άλλα ασήμαντα αρχεία μου!

Ήταν ολοφάνερο ότι το κάνανε να φανεί σαν κλοπή, ώστε να μην φανούν ότι το έκαναν για αυτό το οποίο είχα δει. Σκέφτηκα ότι ίσως ήμουν τυχερός που δεν με σκοτώσανε. Δεν το έβαλα όμως κάτω, αποφάσισα να γράψω αυτή την ιστορία όπως την έζησα.

Το αν είναι αληθινή, είναι στην κρίση του καθενός ανθρώπου που θα την διαβάσει. Εγώ όμως από τότε βλέπω τον κόσμο, μα και τον πλανήτη μας τελείως διαφορετικά. Θα μου πείτε, θα θέλαμε τις αποδείξεις της φορητής μνήμης για να σε πιστέψουν. Εγώ θα σας πω τα εξής.

ΟΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΣΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕΣΑ.!! ΑΝ ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΒΡΕΙΤΕ ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΠΟ ΑΥΤΕΣ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΣΙΓΟΥΡΟΙ ΟΤΙ ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΕΚΠΛΗΚΤΟΙ ΜΕ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ.....!!!!!!!!!!!!!!

Τα πνευματικά δικαιώματα του βιβλίου ανήκουν στην ομάδα INVISIBLE LYCAN TEAM βάση του νόμου ν. 2121/1993 περί πνευματικών δικαιωμάτων. Απαγορεύεται η αντιγραφή η αναδημοσίευση και οποιασδήποτε τρόπος αντιγραφής.

SAMAN LYCAN INVISIBLE LYCANS TEAM!!!